

УИЛБЪР СМИТ

МУСОН

Превод от английски: [Неизвестен], 2001

chitanka.info

*Посвещавам тази книга
на съпругата си
Даниел Антоанет,
чиято любов
през всички тия години
бе за мене мусонът,
постоянен и верен,
който определяше
житейския ми път.*

1.

Трите момчета се изкачиха до параклиса по дерето, така че да не ги видят хората в голямата къща и конюшните. Том, най-големият, водеше както обикновено, а най-малкият го следваше по петите. Когато спря, при първия завой над селото, препирната се поднови:

— Защо все аз трябва да съм котката, Том? Защо никога не ме вземаш долу?

— Защото си най-малък — отвърна с авторитетна безпрекословност Том, вперил взор в селцето под тях. От огнището на ковачницата се стелеше дим, а източният бриз плющеше в прането зад къщичката на вдовицата Евънс, но никъде не личеше и следа от човешко присъствие. По това време повечето мъже бяха из бащините му ниви, тъй като жътвата бе в разгара си, а жените които не жънхаха редом с тях, работеха в голямата къща.

Том се усмихна доволен, предвкусвайки това, което предстоеше.

— Никой не ни видя. — Никой нямаше да ги обади на баща му.

— Не е честно. — Трудно се оправя човек с Дориан. Къдравата му и златиста коса се спускаше на челото, като на някакъв сърдит купидон. — Никога не ми даваш нищо да правя.

— А кой ти даде сокола си, миналата седмица? Аз. — Том се извърна към него — Кой ти позволи да стреляш вчера с мускет? Пак аз. Кой те остави да управляваш катера?

— Да, но...

— Не ми дакай! — озъби се Том. — Кой е капитан на тоя екипаж, в края на краишата?

— Ти! — Под тежкия поглед на по-големия брат, Дориан извърна зелените си очи. — Ама...

— Иди с Том, вместо мен, щом искаш — обади се Гай. — Аз ще бъда котката.

— Наистина ли, Гай? Ще го направиш ли? — Едва когато се усмихна, красотата му изгря с пълна сила, като слънчев лъч през облак.

Том се обърна към по-малкия си близнак:

— Не, няма да стане. Дори си е още бебе. Не може да дойде. Ще стои на покрива, да пази.

— Не съм бебе! — ядно викна Дориан. — Почти на единайсет съм.

— Като не си бебе, покажи ни косми по пишката! — предизвика го Том. Откакто неговите бяха поникнали, той ги приемаше като мерило за зрялост.

Дориан оставил предизвикателството без внимание: не би могъл да противопостави даже розов пух срещу внушителната растителност на по-големия брат. Смени тактиката:

— Само ще наблюдавам, да знаеш.

— Да, ще наблюдаваш от покрива — приключи разпрата Том. — Хайде, ще закъснеем! — Той пое по стръмното дере.

Другите двама го последваха неохотно.

— Че кой изобщо може да дойде? — упорстваше Дориан. — Всички се заети. Даже и ние трябваше да помагаме.

— Черният Били може да се появи — отвърна Том, без да се обръща назад. Това име накара даже Дориан да замълкне. Черният Били беше най-големият син на Кортни. Майка му, етиопската принцеса, сър Хал Кортни доведе от Африка, след първото си пътешествие в този мистичен континент. Царствената булка и цял кораб съкровища, заграбени от холандци и варвари, дадоха възможност на бащата да увеличи над два пъти площта на древното си имение и така да се нареди сред най-заможните люде в Девън, съперник дори на рода Гренвил.

Уилям Кортни, Черният Били, както го наричаха по-младите му полубратя, беше на двадесет и четири години — със седем повъзрастен от близнаците. Той беше умен, безскрупулен и никак си по вълчи красив. По-малките го ненавиждаха и с пълно основание се страхуваха от него. Само името му бе достатъчно да накара Дориан, да потръпне. Последната половина миля^[1] изминаха безмълвно. Найнакрая оставиха дерето и се изкачиха по брега, за да спрат под клонестия дъб, на който, миналата пролет, бе свил гнездо ястreb-кокошкар.

Том се отпусна, с гръб опрян на ствола, за да си поеме дъх.

— Ако вятърът се задържи, утре можем да излезем в морето — обяви той, като свали шапка и обърса с ръкав потта от челото си. В шапката бе забучено паче перо, изтръгнато от първата птица в живота му, хваната със собствен сокол.

Том се огледа. От тук се виждаше почти половината от имението Кортни. Петнадесет хиляди акра^[2] заоблени хълмове и стръмни долини, гори, пасища и пшенични поля, проснати надолу към крайбрежните скали, чак до пристанището. Гледката беше така позната, че Том не задържа поглед върху нея.

— Ще отида да проверя, дали пътят е чист — каза той и скочи на крака. Леко приведен, предпазливо доближи каменната ограда на черквата. Надникна над нея.

Параклисът беше издигнат от прадядо му, сър Чарлз, спечелил рицарския си сан, в служба на Добрата кралица Бес. Като неин морски капитан, той доблестно се бе сражавал срещу армадата на Филип Испански. Преди повече от сто години сър Чарлз бе издигнал този параклис в прослава на Бога и в памет на морската операция при Кале. Там бе заслужил сана си, там много испански галеони^[3] бяха изтиканы в пламъци на брега, а останалите изчезнаха в бурята, наречена от вицеадмирал Дрейк Господен вятър.

Беше красива, сивокаменна осмоъгълна постройка с висок шпил^[4], който в безоблачни дни се виждаше чак от Плимут, на петнадесет мили оттук. Том се прехвърли с лекота през зида и тръгна между ябълковите дървета към обкованата с желязо, дъбова врата на ризницата. Открайна я и се ослуша. Тишината беше пълна. Промъкна се вътре и отвори вратата към централния кораб. Когато надникна, светлината, нахлуваща през високите стъклописи, освети пространството като със слънчева дъга. Стъклописът над олтара изобразяваше английския флот в лята битка с испанците и Бог Отец, който наблюдава одобрително от облаците горящите испански галеони.

Стъклописите над централния вход бяха монтирани, по поръчка на баща им. Този път поразените врагове бяха холандци, както и исламски орди, докато над бойното поле с вдигната над главата сабя и етиопска принцеса до себе си, геройски се извисяваше сър Хал. Двете фигури бяха в брони, а на щитовете им беше изографисан кръстът на Ордена на Свети Георги и Светия Граал^[5].

Черквата беше пуста. Приготвленията за сватбата на Черния Били, насрочена за идната събота, още не бяха започнали. Сградата беше изцяло на разположение на Том. Той изтича назад към ризницата и подаде глава навън. Пъхна два пръста в уста и пронизително изсвири. Двамата му братя почти веднага се показаха над оградата и затичаха към него.

— Бързо на камбанарията, Дори! — нареди Том и като видя, че червеноглавият пак се готви да протестира, пристъпи заплашително към него. Дориан се намуси, но изчезна нагоре по стълбата.

— Дали е дошла вече? — попита Гай с разтреперан глас.

— Не е. Рано е. — Том прекоси помещението и се спусна по тъмно стълбище към криптата. Когато стигна най-долу, откопча капака на кожената чантичка, закачена на пояса му до канията на кинжала. Извади масивния железен ключ, който бе отмъкнал от кабинета на баща си сутринта и отлючи металната решетка. Завъртя я върху скърцащите панти и без колебание влезе в помещението, в което толкова много негови предци почиваха в каменните си саркофази. Гай го последва не много уверено. Присъствието на мъртвите винаги го потискаше. На входа се застоя за миг.

От прозорчетата високо горе се процеждаше зловеща светлина. Покрай стената на кръглото помещение бяха подредени саркофази от гранит и мрамор. Бяха шестнадесет на брой. Всички Кортни и жените им от прадядо Чарлз насам. Гай инстинктивно погледна към мраморния ковчег, с тленните останки на собствената му майка. Беше по средата на редицата от трите починали съпруги на бащата. На капака бе гравиран образът ѝ. Красива като нежна лилия, помисли си Гай. Той не я бе виждал, не бе сукал от нейната гръд. Трите денонощия борба да даде живот на близнаките, се бяха оказали изпитание, непосилно за крехката ѝ структура. Починала бе от загуба на кръв и общо изтощение, часове след като Гай нададе първия си земен вик. Близнаките бяха отгледани от фаланга бавачки и мащехата си — майка на Дориан.

Отиде до мраморния саркофаг и коленичи пред него. Прочете надписа пред себе си: „В този ковчег лежи Маргарет Кортни, обичната втора съпруга на сър Хенри Кортни, майка на Томас и Гай, която напусна този живот на 2 май 1673. Блажена в лоното Христово“. Гай затвори очи и започна да се моли.

— Тя не може да те чуе — каза му Том меко.

— Напротив, може — отвърна Гай, без да вдигне глава или да отвори очи.

Том загуби интерес и тръгна покрай редицата ковчези. Отдясно на майка му лежеше майката на Дориан, последната съпруга на баща им. Само преди три години катерът, с който влизали в залива се преобърнал и отливът я отнесъл в открито море. Бащата направил опит да я спаси, но течението било толкова силно, че отнесло и него. И двамата били изхвърлени в един бурен залив на пет мили надолу по брега, но Елизабет била вече мъртва, а Хал — почти.

Сълзи пълнеха очите на Том, защото я бе обичал, както не можеше да обича никога невидяната си родна майка. Закашля се и избърса очи, потисна плача, преди Гай да забележи детинската му слабост. Макар че Хал се бе оженил преди всичко, за да доведе майка на сираците си, те много скоро я заобичаха, както обикнаха и Дориан от минутата, в която тя му дари живот. Те двамата, но не и Черния Били. Уилям Кортни не обичаше никого, освен баща си и го ревнуващ с яростта на пантера. Елизабет закриляше малките от отмъстителното му внимание, докато морето я отнесе и те останаха беззащитни.

— Не трябваше да ни изоставяш — тихо каза Том и погледна виновно към Гай. Но потънал в молитвата си, той не го чу и Том отиде до ковчега от другата страна на майчиния. Той бе на Джудит, етиопската принцеса и майка на Черния Били. Мраморният барелеф показваше красива жена с жестоки, почти ястrebови черти, които синът ѝ бе наследил. Носеше лека броня, както подобава на човек, предвождал армии в битки срещу варварите. На пояса си имаше меч, а върху гърдите почиваха щит и шлем. Върху щита бе гравиран Коптски кръст^[6], символ на Христовата вяра, по-стара от тази в Рим. Главата ѝ бе увенчана от корона буйна коса. Когато я погледна, Том усети как се надига в гърдите му омразата към нейния син.

— Конят трябваше да те хвърли, преди да окучиш гадното си вълче — каза този път високо той.

Гай се изправи и дойде до него.

— Не е на добро, да се говори така за умрелите — предупреди брат си той.

— Нищо не може да ми направи вече — сви рамене Том.

Гай го хвана за ръка и го отведе до следващия саркофаг. И двамата знаеха, че в него няма никой. Капакът не бе запечатан. Гай прочете надписа на глас:

— Сър Френсис Кортни, роден на 6 януари 1616 в община Девън. Рицар на Ордена на Жартиерата и на Ордена на Свети Георги и Светия Граал. Навигатор и мореплавател. Изследовател и воин. Баща на Хенри и Велиън. Джентълмен. Несправедливо обвинен от холандски заселници в Кап де Бон Есперанс в пиратство и зверски убит от тях на 15 юли 1668. Макар тленните му останки да лежат на далечния и див африкански бряг, споменът за него е вечно жив в сърцето на сина му Хенри Кортни, както и в сърцата на всички храбри и верни моряци, плавали из Морския Океан под негово командване.

— Как може татко да сложи тук празен ковчег? — измърмори Том.

— Мисля, че възnamерява някой ден да докара дядовото тяло — отвърна Гай.

Том му хвърли оствър поглед.

— Той ли ти каза това? — Ревнуваше, че по-малкият близнак можеше да знае нещо, което не му е казано. Всички момчета боготворят бащите си.

— Не, не ми е казвал — призна Гай, — но аз точно това бих направил за собствения си баща.

Том загуби интерес към разговора и отиде в средата на криптата, където на пода от разноцветен мрамор и гранит бе вградена особена фигура. Върху нея имаше четири бронзови купи, в които се поставяха четирите елемента — огън и земя, вода и въздух — когато при пълнолунието на пролетното равноденствие тук се освещаваше Храма на Ордена на Свети Георги и Светия Граал. Сър Хенри беше Почетен Рицар на Ордена, каквото преди него са били баща му и дядо му.

В средата на сводестия таван имаше отвор, през който можеше да се види небето. Сградата беше така построена, че при пълнолуние лъчите на нощното светилопадаха точно върху фигурата в краката на Том и вплетения в нея с черен мрамор девиз на ордена: „In Arcadia habito“. Никое от момчетата още не знаеше скрития смисъл на този хералдически девиз.

Том стоеше над готическите букви с ръка на сърцето и започна да рецитира ритуала, с който един ден и той щеше да бъде посветен в

Ордена.

— Ето в какво вярвам и какво ще браня с цената на живота си: Вярвам, че Бог е един в трите си проявления: Бог Отец, Бог Син и Свети Дух.

— Амин! — тихо каза Гай. И двамата бяха изучавали усърдно катехизиса на Ордена и знаеха наизуст стотиците реплики.

— Вярвам в светостта на Англиканската църква и в божественото право на нейния земен водач, Уилям Трети, Крал на Англия, Шотландия, Франция и Ирландия, Бранител на Вярата!

— Амин! — отново се обади Гай. Един ден и двамата щяха да бъдат призовани в преславния Орден и застанали в светлината на пълната луна, щяха да поемат тържествения обет.

— Ще поддържам Англиканската църква. Ще се опълчвам срещу враговете на моя господар, Уилям... — продължаваше Том с извисяващ се глас, в който почти не можеха да се доловят последните юношески трели. Той спря отведенъж, когато през отвора се донесе остро изсвиране.

— Дори! — нервно извика Гай. — Някой идва. — И двамата замръзнаха по местата си, в очакване на второ изсвиране, което би предупредило за тревога и опасност, но такова не последва.

— Тя е! — Том се усмихна на брат си. — Боях се, че може да не дойде.

Гай не сподели радостта му. Почеса се неспокойно по врата и каза:

— Том, тая работа никак не ми харесва.

— Не се посирай от страх, Гай Кортни! — присмя се брат му. — Няма как да разбереш, колко е хубаво, ако не опиташи.

Чуха шумолене на дрехи, леки стъпки по стълбата и в криптата влетя едно момиче. Спра задъхана и с червени бузи от тичането нагоре по хълма.

— Видя ли те някой, като излизаше, Мери? — попита Том.

— Никой не ме видя, мастър Том — поклати глава момичето. — Всички бяха потънали в работа. — Говореше местното наречие с мек и приятен за ухото глас. Беше добре сложена с налят бюст и заоблен задник, по-възрастна от близнаките, по-близка до двадесет, отколкото до петнадесет години. Въпреки това, кожата ѝ бе безупречно гладка, като прочутата девънска сметана, а тъмната къдрава коса очертаваше

хубаво румено лице. Устните ѝ бяха розови, меки и влажни, а лукавите ѝ очи гледаха с разбиране.

— Сигурна ли си, Мери, че мастър Били не те е видял? — настоя Том.

Тя отново поклати глава, така че къдриците се разлюляха.

— Не, надникнах в библиотеката, преди да тръгна, но той пак бе забил нос в книгите, както обикновено.

Постави малките си ръце на кръста, зачервени и груbi от работата в кухнята и почти обхвана с тях тънката талия. Двамата близнаци проследиха с поглед движението и заковаха очи върху тялото ѝ. Фустата и износените ѝ поли стигаха до средата на прасците и макар нозете да бяха боси и мърляви, глезните се подаваха тънки и издължени. Като видя как я гледат, тя се усмихна с чувство за власт и над двамата.

Хвана с една ръка панделката, която затваряше жакета ѝ. Двата чифта очи послушно проследиха това движение, а тя опита да скъса панделката с издути гърди.

— Обещахте да mi дадете шест пенса за това — напомни тя на възбудения Том.

— Обещах, Мери — кимна той. — Шест пенса за мен и Гай.

Тя разтърси глава и изплези червен език към Том.

— Ама и Вие сте един хитрец, мастър Том. Беше по шест пенса за всеки, шилинг за двамата беше.

— Не ставай глупава, Мери! — Том бръкна в кожената чантичка и извади сребърна монета. Подхвърли я във въздуха. Тя заблестя в меката светлина докато се превърташе. Хвана я и подаде на Мери. — Цяло сребърно шестаче само за тебе.

Тя пак поклати глава и развърза фльонгата на панделката.

— Шилинг — повтори и жакетът се разтвори леко. Двете момчета се вторачиха в ивицата бяла кожа, която рязко контрастираше със загорелите от слънце и посипани с лунички рамена.

— Или шилинг, или нищо! — Тя сви рамене с престорено безразличие. При това движение, едната ѝ пълна заоблена гърда се показа наполовина, като остави скрито само зърното, но тъмният пурпурен кръг около него срамежливо надничаше над оръфания ръб на блузата ѝ. Двете момчета онемяха.

— Да не си гълтнахте езиците? — попита кокетливо Мери. — Май тук няма работа за мене. — Тя тръгна към стълбите, въртейки объл задник под полите.

— Чакай! — извика Том прегракнало. — Нека бъде шилинг, Мери, прекрасна моя!

— Покажете го напред, мастър Том! — Тя погледна през луничавото си рамо, докато Том ровеше в чантичката.

— Ето го, Мери. — Том протегна монетата и тя бавно го доближи, разлюляла бедра, като момичетата от доковете на Плимут. Взе монетата и попита:

— Наистина ли мислите, че съм красива, мастър Том?

— Ти си най-красивото момиче в Англия — отвърна разгорещено Том и вярваше във всяка своя дума. Посегна към голямата заоблена гръд, която сега бе напълно напуснала жакета. Тя се изкикоти и отблъсна ръката му.

— Ами мастър Гай? Няма ли той да е пръв? — Тя погледна край Том. — Вие никога не сте го правил преди, нали мастър Гай?

Гай преглътна с мъка, но така и не можа да възвърне дар слово. Сведе поглед и плътно почервеня.

— За пръв път му е — потвърди Том. — Давай първо с него! Аз после!

Мери отиде при Гай и го хвана за ръка.

— Не се бойте! — Тя му се усмихна с лукав поглед. — Няма да Ви нараня, мастър Гай — обеща Мери и го поведе към отдалечения край на криптата. Когато се притисна към него, Гай усети мириза й. Сигурно не се бе къпала поне месец и излъчваше миризмите на кухнята, където работеше. Прегоряла мас и пушек, конската смрад на собствената й пот, вонята на врящ в тенджерата рак. Започна да му се повдига.

— Не! — извика Гай и се дръпна от нея. — Няма да го направя. Не мога... — Почти плачеше. — Ти си пръв, Том.

— Извикал съм я за теб — рязко отвърна Том. — Като разбереш какво е, ще полудееш, да знаеш.

— Моля ти се, Том, не ме карай насила! — Гласът на Гай затрепери и той отчаяно погледна към стълбата. — Искам да си вървя у дома. Татко ще разбере.

— Вече ѝ дадох нашия шилинг — опита се да го вразуми Том. — Ще загубиш твоя дял.

Мери пак го хвана за ръка.

— Хайде, елате! — Започна да го дърпа. — Добро момче. Аз отдавна съм Ви хвърлила око. Честно. Много хубаво момче сте Вие.

— Нека Том да е пръв! — повтори Гай, вече обезумял от ужас.

— Добре тогава, нека мастър Том Ви покаже как става. Досега трябва да се е научил да я намира и с вързани очи. Влизал е вътре доста пъти. — Тя хвана Том за ръката и го завлече при най-близкия саркофаг, който се случи на сър Чарлз — героя от Кале. Мери се изви назад над него.

— И не само с мене — кикотеше се момичето в лицето на Том, — ами и с Мейбъл, и с Джил, освен ако не лъжат и двете. И с половината момичета от село, чуvalа съм да разправят. Биче и половина сте Вие, мастър Том.

Тя посегна надолу и хвана връзките на бричовете му. В същото време се изправи на пръсти и впи устни в неговите. Том натисна гърба ѝ върху каменния саркофаг. Опита се да каже нещо на близнака си, като извъртя очи в негова посока, но бе заглушен от меките, влажни устни и дългия ѝ котешки език, пъхнат дълбоко в устата му.

Най-накрая се освободи, пое си дъх и се усмихна към Гай.

— Сега ще ти покажа най-сладкото нещо, което можеш да видиш, та ако ще и сто години да живееш.

Мери още стоеше облегната на саркофага. Том се надвеси и с опитни пръсти развърза връвта на кръста ѝ. Полите се свлякоха на купчина около глезните. Отдолу не носеше нищо, а тялото ѝ беше гладко и бяло. И тримата се вторачиха в него. Близнаците с благоговение, а тя с видима гордост. След една безкрайна минута мълчание, нарушавана само от накъсаното, тежко дишане на Том, Мери изхлузи с две ръце блузата през глава и я пусна на капака зад гърба си. Извърна лице и погледна Гай в очите.

— Не ги ли искаш? — попита го тя, хванала по една пълна гръд във всяка ръка. — Не? — Тя му се подиграваше. Гай бе онемял. Сега Мери прекара пръсти надолу по тялото си, покрай дълбоката пъпна ямка. Ритна полите настрани и без да сваля поглед от Гай, широко разкрaci крака. — Никога не сте виждал такова малко котенце, нали, мастър Гай? — попита тя. Къдрявите косъмчета изшумоляха, когато

прокара пръсти през тях. Гай издаде задавен звук и момичето се разсмя победоносно.

— Късно е вече, мастър Гай! — гавреще се Мери. — Пропуснахте вашата възможност. Сега ще трябва да чакате ред!

Том вече бе свалил гащи в краката си. Мери обгърна раменете му и с лек подскок се набра нагоре, като се вкопчи в него, с ръце около врата и крака около кръста. Носеше евтин гердан от стъклени мъниста, който остана притиснат помежду им. Конецът се скъса и стъкълцата се посипаха по телата им и по каменните плохи на пода. Никой не ги погледна.

Гай наблюдаваше с ужас и страхопочитание, как близнакът му приковава момичето към каменния саркофаг на дядо им, как с почервяло лице и ръмжене влиза в нея с яростни тласъци, на които тя отговаряше. Момичето започна да издава тихи стонове, които ставаха все по-силни и по-силни, докато накрая заквича като кученце.

Гай искаше да отклони поглед, но не можа. Наблюдаваше очарован и ужасен, как брат му изви глава назад, отвори широко уста и нададе страховит, изтерзан вик.

Тя го уби! Такава беше първата мисъл на Гай и после: Какво ще кажем на татко? Лицето на Том беше яркочервено и потънало в пот.

— Том! Какво ти е? — Думите излетяха от устата му, преди да може да ги спре.

Том се извърна към него и му отправи крива усмивка.

— Никога не съм се чувствал по-добре. — Той пусна Мери да стъпи на крака и да се облегне на саркофага. — Сега е твой ред — задъхано промълви той. — Дай й да се разбере за шест пенса, момче!

Мери също дишаше тежко, но се засмия неуверено.

— Нека си поема дъх, после ще си направим такава езда, мастър Гай, дето години няма да забравите.

В тоя миг откъм тавана се разнесоха две изсвирвания и Гай отскочи, обзет от страх и облекчение. Сигналът за тревога бе категоричен.

— Котки! — извика той. — Дори е, от покрива. Някой идва.

Том подскачаше ту на един, ту на друг крак, докато навличаше и завързваше бричовете си.

— Бързо да те няма, Мери! — викна той на момичето. Тя пълзеше на четири крака, опитвайки да си събере мънистата.

— Остави ги! — нареди Том, но тя не му обърна внимание. Голият ѝ задник имаше розови отпечатъци там, където се бе притискал към плочата. Том си помисли, че може да прочете надгробния надпис върху бялата ѝ кожа, от което го напуши страхотен смях. Сграбчи Гай за рамото.

— Давай! Може да е татко! — Тази мисъл сложи криле на краката им и те полетяха по стълбите, бълскайки се един в друг в бързината.

Когато изхвръкнаха от ризницата, видяха Дориан да ги чака, скрит в бръшляна на стената.

— Кой е, Дори? — задъхано го попита Том.

— Черният Били! — изписка Дориан. — Ей сега излезе от конюшнята със Султан и пое по пътеката право насам. След минута ще бъде тук.

Том даде воля на най-сочната си псувня, научена от Големия Дениъл Фишър, боцмана на баща им.

— Не трябва да ни сгашва тук. Хайде!

Тримата хукнаха към каменната ограда. Том качи Дориан отгоре, после с Гай се прехвърлиха и съмкнаха по-малкия в тревата.

— Тихо и двамата! — Том се давеше от смях и възбуда.

— Какво стана? — попита Дориан. — Видях Мери да влиза. Направи ли ѝ го, Гай?

— Ти даже не знаеш за какво говориш — опита се да отбегне въпроса Гай.

— Много добре даже знам — заяви Дориан с достойнство. — Виждал съм, как го правят кочовете и кучетата, и петлите, и Херкулес — бика, ей така. — Той застана на четири крака и ентузиазирано заклати задник с изплезен на една страна език и застрашително опулени очи. — Това ли направи с Мери, Гай?

Брат му се изчерви като рак.

— Веднага престани, Дориан Кортни! Чуваш ли?

Но Том изцвили от удоволствие и тикна лицето на Дори в тревата.

— Ти мръсна, малка маймуно! Залагам една гвинея, че ще се окажеш по-добър от Гай. С косми или без косми.

— Ще ми дадеш ли да опитам другия път, Том? — помоли се Дориан приглушено. Главата му оставаше завряна в тревата.

— Ще ти дам, когато ти порасне още малко опитвачът — отвърна Том, като му позволи да седне и в той миг всички чуха тропота на конски копита по хълма.

— Тихо! — заповядала Том през смях и те налягаха един до друг в основата на стената, мъчейки се да овладеят дишането и смеха си. Чуха ездачът да преминава от галоп в тръст и накрая ходом, когато стигна чакълестата алея пред главния вход на параклиса.

— Стойте долу! — нареди на братята си Том, но сам той измъкна пачето перо от шапката си и внимателно се повдигна, за да надникне над стената.

Уилям Кортни яздеше Султан. Беше великолепен ездач. Това изкуство му се отдаваше някак без усилие, като наследство от африканските му корени. Беше строен и висок, и както обикновено — целия в черно. Тази му слабост, освен цвета на кожата и косата, беше причина полубратята му да измислят така страстно ненавиждания от него прякор. Днес бе гологлав, но обикновено носеше широкопола черна шапка, украсена с щраусови пера. Високите ботуши бяха черни, конят и сбруята — също. Султан беше жребец, четкан и ресан, докато заблести на бледото слънце. Кон и ездач представляваха величествена гледка.

Черният Били дойде да огледа мястото на предстоящата си венчавка. Церемонията щеше да се проведе тук, вместо в родния параклис на булката, защото след нея щеше да има и други важни ритуали. А те можеха да се извършат единствено в параклиса на рицарите.

Той спря пред главния вход и се наведе да надникне през него. После се изправи и с бавен ход обиколи сградата, докато стигна входа към ризницата. Огледа се внимателно и после погледна право към Том. Той замръзна. Предполагаше се, че тримата помагат на Саймън да оправя мрежите за съомга при устието на реката. Временните ратаи, наети от Уилям за жътвата, ядяха почти само съомга. Беше евтина и в изобилие, но хората се оплакваха от еднообразната храна.

Изглежда ябълковите клони скриха Том от острия поглед на Уилям, защото той скочи на земята и привърза коня към желязната халка до вратата. Беше сгоден за средната дъщеря на Гренвилови. Щеше да бъде величествена сватба и баща им се разправя повече от година с Джон Гренвил, граф на Ексетър, докато договорят зестрата.

Черният Били няма търпение да я докопа, помисли си с насмешка Том, докато го гледаше да се навежда при стъпалото, за да изчисти праха от лъснатите ботуши с помощта на бича, овесен с тежести, с който не се разделяше никога. Преди да влезе в черквата, Уилям погледна още един път към Том. Кожата му изобщо не беше черна, а по-скоро бледокехлибарена. Имаше по-скоро средиземноморски, отколкото африкански черти. Може би испански или италиански. Косата му обаче, беше гарваново черна, гъста и лъскава, причесана назад и стегната в свинска опашчица с черна панделка. Беше красив по един свиреп, заплашителен начин, с тоя прав, етиопски нос и блестящи черни очи на хищник. Том му завиждаше, че където и да се появи, жените ставаха изведенъж нервни и приказливи.

Уилям потъна в ризницата и Том прошепна на братята си:

— Няма го! Давайте! Да вървим на... — Но преди да довърши изречението, от вътрешността на параклиса се понесе писък.

— Мери! — възклика Том. — Мислех, че е избягала, но малката тъпачка е вътре!

— Черният Били я е хванал — задъхан каза Гай.

— Е, сега вече ще стане беля! — възвести Дориан с лъчезарна усмивка и започна да си търси по-добро място за наблюдение. — Какво мислиш, че ще направи?

— Не знам — отвърна Том, — а и няма да стоим тук, за да видим.

Преди да успее да ги поведе в бягство по стръмното надолнище на дерето, Мери изхвърча от ризницата. Даже от това разстояние ужасът се четеше ясно в очите ѝ. Бягаше като подгонена от глутница вълци. След миг през вратата се стрелна и Уилям.

— Върни се, малка пачавро! — Гласът му прокънтя в скривалището им зад зида. Но вдигнала поли, Мери затича още по-бързо. Насочила се бе право към тази част от стената, зад която се спотайваха момчетата.

Уилям отвърза Султан и с лекота се метна на седлото. Подкара жребеца в галоп. Кон и ездач бързо настигаха момичето.

— Стой на място, мръсна, малка курво! Не си дошла за добро. — Щом се изравни с нея, Уилям се надвеси от седлото с тежък бич в ръка. — Ще трябва да ми кажеш, какво правиш тук. — Замахна към

нея, но Мери се измъкна от удара. Били отново се втурна подире ѝ. — Няма да се измъкнеш, кучко! — Усмихваше се. Жестока, смразяваща кръвта усмивка.

— Моля Ви, мастър Уилям! — изпищя Мери, но конникът отново замахна с бича. Той изсвистя във въздуха, а момичето се шмугна под него с пъргавината на подгонен дивеч. Сега тичаше обратно към черквата между ябълковите дървета, а Били я следваше.

— Хайде! — прошепна Гай. — Сега е моментът. — Той скочи и се хвърли по стръмния бряг на дерето с Дориан по петите, но Том остана на мястото си до зида. Той гледаше ужасен как брат му отново настига момичето и се изправя на стремената над нея.

— Ще те науча да спираш, когато ти казвам да спреш! — Замахна отново и този път бичът я уцели между плешиките. Мери изпищя — вик на болка и ужас и се свлече в тревата.

Ледена тръпка мина по гърба на Том.

— Не прави това! — каза високо той, но Били не го чу.

Той слезе от коня и застана над Мери.

— Каква пакост се готвеше да извършиш, пачавро?

Тя представляваше купчина поли и боси крака и той я удари отново, като се целеше в уплашеното бяло лице, но Мери го прикри с ръка и бичът попадна в нея. Яркочервена следа се яви начаса, а момичето запелтечи, сгърчено от болка:

— Моля, не ме бийте, мастър Уилям!

— Ще те пердаша до кръв и докато ми кажеш, какво търсиш в параклиса, вместо да си в кухнята при мръсните тенджери и паници.

— Уилям беше усмихнат и явно се забавляваше.

— Нищо лошо не съм направила, сър. — Мери отпусна ръце, за да ги долепи в молитва и не можа да ги вдигне достатъчно бързо, за да се предпази от следващия удар, който попадна точно в лицето ѝ. Тя зави от болка, а кръвта нахлу в ударената буза и за миг я направи огненочервена.

— Моля, моля, не ме бийте повече! — Тя скри лице в длани и се търкулна настрани по тревата в опит да се измъкне. Полата ѝ се нави нагоре.

Уилям отново се засмя, като видя че отдолу е гола и следващият му удар беше нанесен с наслада върху меката бяла кожа на задника ѝ.

— Какво крадеше, кучко? Какво правеше вътре? — Той замахна отново и остави червен белег върху задната част на бедрата. Писъкът й удари Том със същата сила, както бичът нея.

— Остави я, проклет да си, Били! — промърмори той, обзет от остро чувство за вина и жал към момичето. Преди дори да е помислил какво точно прави, той беше вече отвъд стената и тичаше на помощ.

Уилям не го чу. Погълнат бе от острото и неочеквано удоволствие, което му доставяше наказанието на малката пачавра. Видът на червените следи от бича върху бялата кожа, безцелно размаханите голи крайници, дивите писъци и животинската миризма на некъпано тяло, всичко това го довеждаше до крайна възбуда.

— Какво правеше? — крещеше той. — Ще ми кажеш ли или да го изтръгна с бой? — Едва сдържа смеха си, когато ѝ оставил червен белег през раменете и видя как мускулът под кожата се сгърчи от болката.

Том го блъсна отзад. Той беше едро за възрастта си момче и не отстъпваше много на по-големия брат в тегло и ръст. Гневът и омразата му даваха допълнителни сили. Също както несправедливостта и жестокостта на видяното плюс споменът за хилядите болки и обиди, нанесени от Били на него и братята му. Разполагаше и с предимството на пълната изненада.

Удари Уилям малко над кръста, точно когато бе застанал на един крак, за да докара с ритник момичето в по-удобно за бича положение. Ударът беше толкова силен, че той прелетя над Мери, претърколи се и удари глава в дънера на едно ябълково дърво. Остана там замаян.

Том се наведе и изправи на крака пелтечещото, разтреперано момиче.

— Бягай! — викна ѝ той. — Колкото ти държат краката! — Бутна я леко. Мери не се нуждаеше от втора покана. Втурна се по пътеката, все още с хълцане и ридания, а Том се обърна, за да посрещне яростта на брат си.

Уилям седеше в тревата. Още не можеше да разбере, кой или какво го бе съборило. Попипа глава, мушна пръсти в гъстата коса и ги измъкна омацани с кръв от раничката, получена при удара в дървото. После поклати глава и се изправи.

— Ти! — каза той тихо, дори любезно. — Трябваше да се сетя, че ти стоиш в дъното на тая мръсотия.

— Тя нищо не е сторила. — Том бе все още твърде ядосан, за да съжали за постъпката си. — Можеше да я удариш лошо.

— Да — съгласи се Уилям. — Такова бе намерението ми. Тя напълно си го заслужава. — Той се наведе и вдигна бича. — Но сега, след като я няма, ще ударя теб лошо. Така с най-голямо удоволствие, ще изпълня дълга си.

Той замахна наляво-надясно с бича, който издаде заплашително свистене.

— Я ми кажи сега, по-малки братко, какви игрички си играеше тук с малката курва? Да не би нещо мръсно и лошо, за което баща ни трябва да научи? Кажи ми веднага, преди да съм го изтръгнал с бой.

— Първо ще те видя в пъкъла! — Това беше един от любимите изрази на баща им, но независимо от храбростта, която показваше, Том горчivo съжаляваше за кавалерския импулс, който го бе въвлякъл в този конфликт. Сега, когато изненадата отпадна, той си даваше сметка, колко много го превъзхожда Били. Неговите умения не се ограничаваха в книжното обкръжение на библиотеката. В Кеймбридж се бе състезавал по борба за Кралския колеж, а свободната борба беше спорт без правила. Миналата пролет, на панаира в Ексмут, Том видя как Уилям хвърли във въздуха и закова на земята силен като бик мъжага, като преди това го побърка с ритници и юмруци.

Помисли да избяга, но си даде сметка, че с тия дълги крака, макар и в чизми за езда, Били ще го настигне за секунди. Нямаше накъде. Той зае стойка и вдигна юмруци, както го бе учи Големият Дениъл.

Уилям му се изсмя в лицето.

— Свети Боже и Вси Светии! Петленцето иска да се бие! — Той хвърли бича и тръгна бавно напред, отпуснал ръце покрай тялото. Внезапно нанесе десен удар. Не бе предупредил и Том едва успя да отскочи назад. Въпреки това, юмрукът засегна долната му устна, която веднага се поду. Зъбите му изтръпнаха, сякаш бе ял къпини.

— Започваме! Първата пролята капка кръв. Ще има още, предупреждавам те, цяло буре ще напълним, преди да сме я свършили тая работа. — Уилям финтира с дясната ръка и когато Том отскочи, за да избегне удара, посегна към главата му с лявата. Том блокира, както му бе показвал Големия Дениъл. Уилям се усмихна.

— Маймуната е научила няколко трика. — Но свъси вежди, защото не бе очаквал такова нещо. Отново замахна с дясната, Том избегна удара и хвана десния лакът на брат си с две ръце. Уилям се дръпна и Том използва момента, за да прибави натиск към това движение, вместо да тегли назад. Започна да рита с всички сили. Отново свари брат си изгубил равновесие и един от ритниците попадна точно в чаталя му. Въздухът излезе от дробовете на Уили и той се преви одве, стиснал ударените части с ръце. Том се обърна и хукна надолу към къщата. Въпреки че мургавото му лице беше все още изкривено от болка, когато видя че момчето бяга, Уилям се изправи и с усилие на волята хукна след него. Контузията му пречеше, но въпреки това той неумолимо догонваше брат си.

Когато чу тропота от ботуши, Том погледна през рамо и загуби секунда. Чуваше тежкото дишане на Били и дори си представи, че усеща дъха му по врата си. Нямаше спасение, не можеше да му избяга. Тръшна се на земята и се затъркаля като кълбо.

Уилям беше така близо и тичаше толкова бързо, че не можа да спре. Единственият начин да не се спъне в Том, бе да го прескочи. Това направи лесно, но докато летеше, Том се обърна по гръб в средата на пътеката и посегна да хване брат си за глазените. Сграбчи го със силата на страха и по-големият се просна по лице в праха. В този миг остана безпомощен и скочилият на крака Том понечи отново да побегне, но омразата и гневът надделяха над разума му.

Видя проснатия в калта Били. Изкушението бе твърде голямо, за да може да му устои: за пръв път в неговия живот, по-големият брат се намираше във властта му. Том се засили и насочи ботуша си малко пред ухото на падналия, но резултатът не бе очаквания. Вместо да припадне, Уилям диво изрева и хвана крака на Том с две ръце. Изви го и бълсна момчето в драките край пътеката. После се изправи и тръгна към него, преди да се е окопитил.

Възседна гърдите на брат си и се наведе, за да притисне ръцете му високо над главата. Том не можеше да мръдне и почти не можеше да диша с цялата тежест на Били върху ребрата си. Уилям дишаше тежко и с хриптене, но постепенно започна да си поема нормално дъх и на лицето му отново се появи усмивка. Измъчена и болезнена.

— Ще трябва да си платиш за удоволствието, пале такова. Ще си платиш двойно и тройно, обещавам ти. Нека само си поема дъх и ще

сложим край на тая работа. — От лицето му капеше пот.

— Мразя те! — изсъска Том. — Ние те мразим! Братята ми, всеки който работи тук, всеки който те познава, всички те мразим!

Уилям внезапно пусна едната китка на Том и зверски го прасна през лицето с опакото на дланта си.

— През всичките тия години се опитвам да те науча на добри обноски — приветливо каза той, — а ти нищо не научаваш.

Очите на Том се наляха със сълзи от болка, но той съумя да напълни уста със слюнка и я изплюе към зачервеното лице над себе си. Тя се пълосна на брадичката на Били, но той не мигна.

— Ще ми паднеш в ръчичките Черен Били! — обеща му Том с болезнен шепот. — Един ден ще ми паднеш!

— Няма. — Били поклати глава. — Не ми се вярва. — Той се усмихна. — Не си ли чувал за закона на примогенитурата, малка маймуно? — Отново удари с всичка сила и отворена длан главата на Том отстрани. Очите на момчето се изцъклиха и от едната му ноздра потече кръв. — Отговори ми, братко! — Уилям замахна с другата ръка и отново към главата. — Знаеш ли какво пише в него? — И пак го удари с дясната ръка. — Отговори ми, малък хубавецо мой!

Следващият удар бе нанесен с лявата ръка, а после влязоха в ритъм. Дясната, лявата, дясната, лявата. Главата на Том се люшкаше насам-натам като чужда. Започваше да губи съзнание, а ударите не преставаха.

— Примогенитура — прас! — е — прас! — правото — прас! — на — прас! — първородния — прас! — син — прас!

Следващият удар бе нанесен иззад гърба на Черния Били.

Дориан ги бе проследил по пътеката и видя, какво става с любимия му полубрат. Дъждът от удари върху Том се изсипа сякаш отгоре му. Огледа се за някакво оръжие. Покрай пътеката имаше изобилие от счупени клони. Избра едно сухо дърво дебело колкото ръката му и също толкова дълго. Промъкна се тихо зад Уилям. Сети се, да не предупреждава за присъствието си, а просто вдигна дървото с две ръце високо над главата. Внимателно се прицели, напрегна всички сили и така го стовари върху темето на Уилям, че то се счупи надве.

Уилям вдигна ръце и се катурна от гърдите на Том. Погледна към Дориан и изруга:

— Цялото смрадливо котило! — Стана и се олюя несигурно. — Даже и най-малкото изродче.

— Остави брат ми на мира! — заплаши го Дориан с побеляло от страх лице.

— Бягай, Дори! — изграчи Том от драките, без да има сили да седне. — Той ще те убие. Бягай!

Но Дориан не помръдваše.

— Няма да го закачаш! — повтори той.

Уилям пристъпи към него.

— Нали знаеш, Дори, че майка ти беше курса. — Той се усмихна окуражаващо и пристъпи още една крачка, като отпусна ръце от ранената си глава. — Ще рече, ти си курсенски син.

Дориан не знаеше какво е курса, но отговори с гняв:

— Няма да приказваш така за мама! — Без да ще, отстъпи назад, докато Уилям заплашително го доближаваше.

— На мама бебето — присмя се Уилям. — Е, курсенската ти мама е мъртва, бебко.

Очите на Дориан се напълниха със сълзи.

— Не казвай това! Мразя те, Уилям Кортни!

— И ти трябва да бъдеш научен на известни обноски, бебе Дори.

— Ръцете на Уилям се протегнаха и стиснаха детето за шията. С лекота го вдигна във въздуха, размятал ръце и крака.

— Добрите обноски правят човека — заяви Уилям и го притисна към ствола на бука, под който се намираха. — Трябва да се учиш, Дори. — Внимателно постави палци върху дихателната тръба на детето и натисна, взирайки се в бързо подувашото се и почервяло лице. Петите на Дориан безпомощно ритаха дънера, а пръстите му оставяха червени драскотини по ръцете на Уилям, но той дори не гъкваше.

— Змийско гнездо — каза Уилям. — Това сте вие, усойници и пепелянки. Ще трябва да ви разчистя!

Том се измъкна от храстите и се домъкна при брат си. Хвана го за краката.

— Моля те, Били! Съжалявам! Удари мене! Остави Дори на мира! Моля те, не го бий! Той нищо лошо не искаше да направи.

Уилям го ритна на страна, все още вдигнал детето срещу дървото. Ходилата на Дори танцуваха на две стъпки^[7] над земята.

— Уважение, Дори, трябва да се научиш на уважение. — Той отпусна хватката и като позволи на жертвата си да поеме само гълтка въздух, стисна отново. Дориан отново зарита отчаяно.

— Бий мен! — молеше се Том. — Остави Дори! Стига му толкова. — Том се изправи на крака, като изпълзя нагоре по дънера. Задърпа Уилям за ръкава.

— Ти плю в лицето ми — мрачно каза Били, — а това малко змийче се опита да ми пръсне мозъка. Сега можеш да погледаш, как се дави.

— Уилям! — Един нов, изпълнен с гняв глас се чу отстрани. — Какво, в името на дявола, мислиш че правиш? — Тежък удар се стовари върху протегнатите ръце на Уилям. Той изпусна детето в калта и се извърна, за да се изправи лице в лице с баща си.

Хал Кортни бе използвал канията на сабята си, за да удари сина през ръцете, а сега сякаш имаше намерение, да го свали на земята пак с нея.

— Луд ли си? Какво правиш на Дориан? — попита той с разтреперан от гняв глас.

— Трябваше да го... това е само игра, татко. Играехме си. — Собственият гняв на Уилям, като по някакво чудо, се бе изпарил и той изглеждаше съвсем кротък. — Нищо му няма. Всичко си е наред.

— Ти едва не си убил детето — изрева Хал, после клекна на едно коляно, за да вдигне от калта най-малкия си син. Нежно го притисна към гърдите. Дориан зарови лице в шията на бащата, зарида, закашля се в усилие да си поеме дъх. Върху нежната кожа на шията му ясно личаха червени следи от пръсти, а лицето му бе цяло в сълзи. Хал Кортни се вторачи в Уилям.

— Не за първи път става дума за грубото ти отношение към по-малките. За Бога, Уилям, ще обсъдим този въпрос довечера, в библиотеката. А сега, изчезвай от погледа ми, преди да съм загубил контрол над себе си!

— Да, сър — отвърна Уилям смилено и тръгна нагоре към параклиса. Като си тръгваше погледна Том, така че на момчето му стана съвсем ясно, че въпросът далеч не е решен.

— Какво е станало с теб, Том? — попита Хал сина си.

— Нищо, татко — твърдо отвърна той. — Нищо. — Избръска с ръкав кръвта от носа си. Би било против нормите на собствения му

кодекс да донася, дори и срещу такъв гаден противник като Черния Били.

— А от какво ти тече кръв от носа? Лицето ти е подуто и зачервено като зряла ябълка? — Гласът му беше дрезгав, но мек. Изпитваше момчето.

— Паднах — отговори Том.

— Знам че си доста непохватен, Том, ама да не би някой да ти е помогал?

— Дори и да е, това си е работа между двама ни, сър. — Том се изправи в цял ръст, за да не покаже болката.

Хал го прегърна през раменете. С другата притискаше Дориан към гърдите.

— Хайде, момчета, да си вървим у дома.

Заведе двамата долу, в края на гората, където бе оставил коня си и сложи Дориан на шията му, пред седлото. После сам се качи зад него и протегна ръка, за да помогне на Том да възседне отзад.

Том обхвана с две ръце кръста на баща си и притисна в гърба му подутото си и охлузено лице. Той много обичаше топлината и мириса на бащиното тяло, неговата сила и коравина. Плачеше му се, но той прогони сълзите. Да не съм дете, каза си той. Дори може да плаче, аз не.

— Къде е Гай? — попита бащата, без да се оглежда.

Том щеше да каже „Избяга!“, но не изпусна предателската дума.

— Мисля, че си отиде у дома, сър.

Хал продължи мълчаливо да язи, почувствал благодарната топлина на двете тела, както и болката, която изпитваха. Измъчваше го гневно безсилие. Това далеч не бе първият път, когато се забъркваше в примитивния конфликт на полубратята, децата на трите му съпруги. Знаеше, че в това състезание, везните са силно наклонени в полза на по-големия и че от това положение има само един изход.

Намръщи се безпомощно. Хал Кортни още нямаше четиридесет и две — Уилям се роди, когато беше едва осемнадесетгодишен. Стигнеше ли се обаче до терзанията на четиридесетгодишната му сина, той се чувстваше стар и изтощен. Проблемът беше в това, че обичаше Уилям повече и от малкия Дориан.

Уилям беше първородният му син от любимата Джудит, свирепата и красива девойка-воин от Африка, която бе обичал с

дълбока и страстна любов. Когато загина под копитата на собствения си бесен кон, в живота му остана болезнена празнота. В течение на дълги години нямаше с какво друго да я запълва, освен с грижите около красивото момче, който тя му остави.

Той бе отгледал Уилям, възпитавал го бе да бъде твърд и умен, хитър и находчив. Днес Уилям притежаваше всички тия черти плюс много други. Но нещо диво и свирепо, достигнало душата му от онътъмен и непонятен континент, не можеше да бъде опитомено. Хал се страхуваше от това, но от друга страна, не би приел да е иначе. Той самият беше твърд и безкомпромисен. Как тогава да се противопоставя на същите качества у собствения си първороден син?

— Татко, какво означава примогенита? — внезапно попита Том с приглушен от палтото на баща глас.

Въпросът така съвпадна със собствените му нелеки размисли, че Хал се сепна.

— Къде си чул тая дума? — попита той.

— Чух я някъде — измърмори Том. — Забравих къде точно. — Хал много добре знаеше къде точно, но не искаше да притиска момчето, вече достатъчно наранено за деня. Опита се да отговори честно на въпроса. Том беше достатъчно голям. Крайно време беше да научи, какви неприятни изненади е приготвил за него животът, в качеството му на по-малък брат.

— Искаш да кажеш примогенитура, Том. Това означава правото на първородния син.

— Били — каза тихо Том.

— Да, Били — откровено се съгласи Хал. — Съгласно английския закон, той поема по моите стъпки. Той има предимство пред всички останали, по-малки братя.

— Пред нас — отбеляза с горчивина Том.

— Да, пред вас — съгласи се Хал. — Когато си отида, всичко ще бъде негово.

— Когато умреш, искаш да кажеш — намеси се Дориан с непоклатима логика.

— Именно, Дори, когато умра.

— Не искам да умираш — изплака Дориан с все още прегражнал от травмата глас. — Обещай ми, че никога няма да умреш, татко.

— Бих искал да мога, момче, но няма как. Всички ще умрем някой ден.

Дориан помълча за миг.

— Но не утре.

Хал се засмя тихичко.

— Не утре. Нито в още много други дълги дни, ако е рекъл Бог. Но някой ден, все пак, ще се случи. Винаги се случва. — Той предугади следващия въпрос.

— И когато се случи, Уили ще стане сър Уилям — отбеляза Том.

— Това искаш да ни кажеш.

— Да. Уилям ще поеме баронетството, но това не е всичко. Той ще получи и останалото.

— Всичко? Не разбирам — каза Том, като вдигна глава от бащиния гръб. — Искаш да кажеш Хай Уийлд? Къщата и земята?

— Да, всичко ще принадлежи на Уили. Имението, земите, къщата, парите.

— Това не е честно — възмути се Дориан. — Защо Том и Гай да не получат нещо? Те са много по-добри от Били. Не е честно.

— Може би не е честно, но такъв е законът в Англия.

— Не е честно! — настояваше Дориан. — Били е жесток и гаден.

— Ако навлизаш в живота с надежда той да бъде честен, очакват те много горчиви разочарования, приятелю — нежно каза Хал и притисна момченцето. Ще ми се, да можех да променя нещата за теб, помисли си той.

— Когато умреш, Били няма да ни остави тук, в Хай Уийлд. Той ще ни изгони.

— Не можеш да си сигурен в това — възрази Хал.

— Напротив, мога — отвърна Том убедено. — Той ми го каза най-сериозно.

— Ще намериш собствения си път, Том. Затова трябва да си умен и твърд. Затова съм понякога груб с тебе, по-груб от когато и да било спрямо Уилям. Трябва да се научиш да се пазиш сам, когато мен няма да ме има. — Хал мълкна. Можеше ли да им обясни това в тая ранна възраст? Трябаше да опита. Дължеше им го. — Законът за примогенитурата е направил Англия велика. Ако при смъртта на всеки човек, земята му се разделяше между децата, в кратко време страната щеше да е раздробена на мънички, за нищо негодни парченца,

несспособни да изхранят и едно-едничко семейство и ние щяхме да се превърнем в нация от просяци и бедняци.

— Тогава какво ни остава да направим? — попита Том. — Онези от нас, които ще бъдат изгонени.

— Армията, флотът, църквата остават отворени за вас. Можете да тръгнете по света като търговци или колонисти и да се завърнете от най-отдалечените кътчета, от краищата край моретата с по-големи богатства от онова, което Уилям ще наследи при моята смърт.

Те обмислиха това в продължително мълчание. Накрая Том каза:

— Аз ще стана мореплавател като теб, татко.

— А аз ще дойда с теб, Том — добави Дориан.

---

[1] Миля — мярка за разстояние: морската миля е равна на 1853,25 метра, а сухопътната на 1609 метра. ↑

[2] Акър — 4047 кв.м. ↑

[3] Галеон — голям ветроходен кораб с три или четири палуби в задната част и една или повече в носовата, използван главно от испанците след XV век, както за търговски, така и за военни нужди. ↑

[4] Шпил — изтънена горна част на кула. ↑

[5] Светия Граал — смарагдова чаша, в която според легендата Йосиф Аrimатейски съbral кръвта на разпнатия на кръста Иисус Христос. ↑

[6] Копти — древно население на Египет, приело Христовата вяра още в I век и запазило я до днес. ↑

[7] Стъпка — мярка за дължина равна на 30,48 см. ↑

2.

Седнал на първата пейка в семейния параклис, Хал Кортни имаше всички основания да се чувства доволен от себе си и окръжаващия го свят. Наблюдаваше най-големия си син, застанал в очакване пред олтара, докато тържествената музика на органа изпълваше пространството. Уилям беше неотразимо елегантен и красив в избрания от самия него сватбен костюм. За първи път се бе отказал от строгите си черни дрехи. Яката му бе от най-фина фламандска дантела, а поясът от зелено кадифе бе избродиран със златни елени. Дръжката на сабята му бе инкрустирана с полусъпоценни камъни. Повечето жени от паството също не сваляха поглед от него, а по-младите обсъждаха вида му с тих кикот.

Нищо повече не мога да искам от един син, мислеше си Хал. Уилям се бе доказал и в учението, и в спорта. Възпитателят му в Кеймбридж говореше ласкателно за усърдието и способностите му. Беше се борил, яздил и пробивал с лакти пътя си нагоре. След учението, когато се прибра в Хай Уайлд, той показа други качества, този път като администратор и предприемач. Малко по малко Хал му отстъпваше управлението на семейното имение и калаените мини, докато днес почти се бе оттеглил от контрола върху стопанските дела. Ако нещо въобще притесняваща Хал, то бе прекалената твърдост на Уилям в пазарлька, твърде грубото му отношение към работещите при него хора. Вече при няколко случая в забоите умираха миньори, чийто живот можеше да се запази с малко повече внимание към мерките за безопасност. И все пак, доходите от земята и мините се бяха почти удвоили през последните три години. Това беше достатъчно убедително доказателство за неговите способности.

И ето че днес Уилям сключва този блестящ брак. Разбира се, Хал бе насочил сина си към лейди Елис Гренвил, но Уилям я бе ухажвал и за много кратко успя така да ѝ завърти главата, че тя убеди баща си да се съгласи на брака, въпреки първоначалната неохота. Все пак, Уилям Кортни беше член на Долната камара^[1].

Хал хвърли поглед към графа, седнал на първата пейка от другата страна на пътеката. Джон Гренвил беше с десет години повъзрастен от него, слаб и висок, просто облечен, което не подхождаше на положението му. Той беше сред най-едрите земевладелци в Англия. Тъмните му очи се открояваха върху лице с болnav тен. Той срещна погледа на Хал и му кимна. Изражението му не беше нито приятелско, нито враждебно, макар напоследък да бяха разменили доста неприятни думи по повод зестрата на Елис. В крайна сметка, тя донесе със себе си правото на собственост над фермите в Гейнисбъри — около хиляда акра — плюс действащи калаени мини в източната и южна част на Рашуолд. В момента търсенето на калай беше огромно и ето че Рашуолд се присъединява към мините на Кортни. Като се ръководят съвместно, мините ще дадат по-големи печалби, а разходите по извлечането на рудата ще паднат. Но това не беше цялата зестра на Елис. Третото, което Хал успя да измъкне от графа, го радваše не по-малко от първите две — пакет акции от английската Източноиндийска компания. Дванадесет хиляди акции с пълно право на глас. Той и без това притежаваше внушителен брой акции от компанията и беше неин надзорник, но тези допълнителни гласове го превръщаха в най-влиятелният член на управата след председателя Никълъс Чайлдс.

Да, налице бяха всички основания да бъде доволен от себе си. Тогава, какво бе онова странно усещане, като песъчинка в окото, което го глаждеше? Понякога, когато яздеше край скалистия бряг и гледаше сивото студено море, той си спомняше топлите, лазурни води на Океана на Индиите^[2]. Вечер сваляше от рафтовете на библиотеката старите карти и часове наред изучаваше собствените си бележки, писани преди две десетилетия върху тях. Мечтаеше за сините хълмове, белите пясъци и могъщите реки на далечния континент.

Една нощ, съвсем нас скоро, той се събуди цял в пот. Сънят беше така истински, така живи бяха отдавна отминалите събития. Тя пак беше до него, прекрасното златно момиче, неговата първа любов. И отново умираше в обятията му. Сукийна, любов моя, искам да умра с теб. И отново сърцето му лудо заби, при спомена за тия думи.

Не, започна да отслабва сладкият глас, ти ще продължиш нататък. Придружих те, докъдето ми бе дадено. Но за теб съдбата е приготвила друга участ. Ти ще живееш. Ще имаш много и силни синове, чиито наследници ще процъфтят в тази африканска земя.

Хал скри лице в дланиете си и наведе глава като в молитва. След малко откри лице и погледна синовете си, обещани му преди толкова много години.

Том беше най-близък до него телом и духом. С едър кокал и голяма, за възрастта си, сила, с поглед и ръка на воин. Беше подвижен и лесно се отегчаваше от всяка задача, която изисква продължително и усърдно съсредоточаване. Нямаше склонност към науки, но не му липсваха интелигентност и хитрост. Беше привлекателен, без да е красив. Твърде големи нос и уста, решително изражение и массивна брадичка. Импулсивен, понякога прибързан в действията си, често пъти прекалено безстрашен. Синините по лицето му бяха добили жълтеникав и гроздно червен оттенък, но за Том беше типично да се опълчи срещу някой по-голям и два пъти по-силен, без да мисли за последиците.

Хал научи истината за свадата при параклиса. Уилям му разказа за Мери, момичето от миялната, а и тя направи несвързани признания, обилно полети със сълзи.

— Аз съм добро момиче, сър, Бог вижда, че говоря истината. Не съм крала нищо, както той казва. Само малко игра, нищо лошо. После мастър Уилям, той идва в черквата и ми казва лоши неща и ме бие. — С неудържими ридания, тя вдигна полите си, за да му покаже широките, яркочервени следи от бича по бедрата си.

Хал бързо й каза:

— Покрай се, момиче! — Можеше да си представи колко е непорочна. Беше я забелязвал и по-рано, макар обикновено интересът му към работещите в къщата жени, да бе нулев. Дръзкият й поглед и пищни форми не можеха да се отминат просто така.

— Мастър Том опита да го спре. Иначе щеше да ме убие, мастър Уилям, като нищо. Мастър Том е добро момче. Той нищо не е направил...

Значи, Том бе нахапал тая апетитна ябълка, реши Хал. От това нищо няма да му стане на момчето. Вероятно му е дала добър урок във вечната игра, а когато Уилям ги е пипнал, Том се е спуснал да я спасява. Самият порив заслужава уважение, но действието е безразсъдно — обектът на рицарския жест надали заслужава подобно себеотрицание. Изпрати момичето обратно в кухнята и проведе кратък разговор с иконома си. За два дни той й уреди място като прислужница

в „Кралския дъб“ в Плимут и тя тихомълком изчезна от Хай Уайлд. Хал нямаше желание да я види на прага си, след девет месеца, с пищящ подарък на ръце.

Той тихо въздъхна. Наближава деня, когато ще трябва да намери ново място и за Том. Не може да остане тук дълго. Вече е почти мъж. Аболи започна уроците по фехтовка. Хал нарочно ги бе забавил, докато момчето понатрупа сили в ръцете. Потръпна като си представи друг пристъп на ярост, който би накарал Том да предизвика по-големия си брат. Уилям беше изпечен фехтувач. В Кеймбридж бе ранил тежко свой колега, пронизвайки го в долната част на гръденния кош. Ставаше дума за чест, но Хал трябваше да употреби цялото си влияние и една кесия злато, за да потули нещата. Дуелите бяха законни, но на тях не се гледаше с добро око. Ако момчето беше загинало, може би даже Хал нямаше да успее да отърве Уилям от последиците. Мисълта за двамата му сина, изправени един срещу друг, да решават проблемите си, бе непоносима, но би могла да се превърне в нещо повече от възможност, ако не ги раздели овреме. Ще трябва да осигури на Том койка в някой кораб от Компанията на Джон. Така наричаха с умиление английската Източноиндийска компания. Том усети, че баща му го гледа, обърна се към него и му отправи такава открита и лъчезарна усмивка, че Хал отвърна поглед.

Гай седеше до близнака си. Ето ти друг проблем, мислеше си Хал, но от различно естество. Макар близнacите да се развиваха очевидно в традициите на рода, Том и Гай се различаваха във всяко отношение, за което Хал можеше да се сети.

Гай изглеждаше много по-добре, с деликатни, почти женствени черти и грациозна осанка, лишена от силата на Том. По природа беше предпазлив до плахост, но интелигентен и прозорлив, способен да се отдаде целеустремено дори на най-досадната и безинтересна задача.

Хал не споделяше обичайното за благородниците презрително отношение към търговци и лихвари и никакви скрупули не го спираха да насочи един от синовете си в това поприще. Може би, то би подхождало най-много на Гай. Човек трудно можеше да си го представи като моряк или военен. Хал се намръщи. В Компанията на Джон имаше безброй места за секретари и чиновници, безопасни, сигурни служби, които дават възможности за бързо издигане в юерархията, особено за млад и интелигентен човек, чийто баща е

надзорник в управата. Трябва да говори с Чайлдс при следващата им среща.

Хал имаше намерение да отпътува за Лондон рано на другата заран, веднага след като е видял благополучната сватба на Уилям и лейди Елис. Конете бяха готови, а Големият Дениъл и Аболи можеха да ги впрегнат в каретата и да потеглят до час след нареждането на Хал. Но и при най-бързо придвижване, пътуването до Лондон щеше да трае пет дни. Тримесечното събрание на Управата щеше да се проведе в първия ден на идния месец.

Ще трябва да взема момчетата със себе си, внезапно се сети Хал. Би било предизвикателство към съдбата, да ги остави в Хай Уийлд с Уилям като господар и в негово отсъствие. Даже и за Дориан би било най-добре да дойде с него.

Той погледна с любов най-малкия си син, кацнал на пейката до него и получи в отговор слънчева усмивка на обожание. Дориан се примъкна по-близо до него на твърдата дъбова скамейка. Хал се трогна от допира на малкото топло тяло. Сложи ръка на рамото на момчето. Рано е да се каже, какво ще излезе от него, помисли си Хал. Току виж, съвместил всички добри черти на останалите, с по-малко от слабостите им. Но още е прекалено рано.

Музиката на органа, избухнал в тържествен сватбен марш, смути мислите му. Дочу се шумолене на дрехи и тропота на паството, извърнато да посрещне булката.

---

[1] Долна камара — Камара на общините, днес титуляр на реалната законодателна власт в Англия. ↑

[2] Индии — района на Индия, Индокитай и Антилските острови. ↑

3.

Макар слънцето още да не се бе показало над върхарите и само отделни лъчи стигаха фронтоните и куличките на голямата къща, цялото домочадие се бе изсипало отпред, за да ги изпрати за Лондон. Уилям с младоженката до себе си, Бен Грийн, управителят на имението и Еван, икономът на къщата, та чак до най-последната слугиня в кухнята и конярите.

По-старшите образуваха шпалир по стълбището пред главния вход, а простолюдието беше строено в редици на поляната отпред. Големият Дениъл и Аболи се кипреха на капрата, а конете пръхтяха пара в хладната утрин.

Хал прегърна отривисто Уилям, докато порозовялата от щастие и гордост влюбена съпруга го държеше за ръката. По нареддане на баща си, момчетата намусено чакаха зад гърба му ред, да се ръкуват с по-големия брат, за да могат да се втурнат с радостни викове към каретата.

— Може ли да се кача при Аболи и Големия Дениъл? — помоли Том и баща му кимна утвърдително.

— А аз? — заподскача пред него Дориан.

— Ти ще се возиш вътре с мен и мастър Уолш. — Уолш беше възпитателят, а пред Дориан се очертаваха четири дни плен с него и неговите учебници: латински, френски и аритметика.

— Моля те, татко, защо не и аз? — попита Дориан и сам си отговори: — Знам, защото съм най-малък!

— Ела, Дори — хвана го за ръка Гай и го помъкна към каретата.

— Ще ти помогна с уроците.

Тегобите и несправедливостите на юношеството бяха бързо забравени, когато Аболи изплюща с камшика, каретата подскочи и потегли, а чакълът заскърца под железните шини на колелата ѝ. Гай и Дориан се надвесиха от прозорците, за да помахат за сбогом, докато екипажът излезе на пътя и родната къща се изгуби от погледа.

Изпълнен с доволство, Том седеше на капрата между двамата си любимци. Големият Дениъл беше огромно мъжище, със сребриста

грива, лъснала под островърхата му шапка. В устата нямаше нито един зъб, така че когато дъвчеше, обветреното му лице се диплеше като ковашки мех. Всеизвестно бе, че дори на тая възраст, той беше най-силният мъж в окoliaята Девън. Том го бе виждал да вдига от земята някой непокорен кон, да го тръшка по гръб и задържа без особени усилия в това положение, докато ковачът го подковава. Бил е боцман на Френсис Кортни, а когато холандците убиват дядото на Том, Големият Дениъл започва да служи на неговия син, кръстосва южните морета с Хал Кортни, бие се редом с него срещу холандци и варвари, пирати и предатели и още десетина вида други врагове. Бил е гледачка на Уилям и близнаките, носил ги бе на гръб и дундурукал в огромните си, ласкави ръце. Можеше да разказва най-вълнуващите истории, за каквите мечтае всяко момче, строеше корабни модели, така истински във всеки свой детайл, сякаш всеки миг ще надуят платна към някое невероятно приключение, взели Том на юта^[1]. Разполагаше с изключително занимателен репертоар от клетви, псуви и поговорки, които Том репетираше единствено в присъствието на Дориан и Гай. Том обичаше Големия Дениъл дълбоко и искрено.

Извън семейството, имаше само един човек, когото да обича повече от него. Аболи седеше от другата страна на Том, хванал юздите в черните си ръчища.

— Дръж аркебуза! — подаде ужасното оръжие Аболи, като знаеше каква огромна радост доставя на момчето с доверието си. Макар цевта да бе по-къса от ръката на Том, тя можеше да изхвърли две шепи смъртоносно желязо през зейналото като фуния дуло. — Покаже ли се някой разбойник, напълни му търбуха, Клебе! — Том за малко да се пръсне от гордост и се изпъчи между двамата.

Аболи бе използвал обръщението „Клебе“, което означава ястреб на горския език на Африка. Този прякор доставяше особено удоволствие на Том. Аболи го обучаваше на горския език защото, както сам бе обяснил, там ще го заведе съдбата. Това е предсказано от мъдра и красива жена още много отдавна. Африка го очаква. И той, Аболи, трябва да го подготви за мига, в който за първи път ще стъпи на нейна земя.

Аболи беше принц на своето племе. Фигурите на ритуалните белези, очертани от бразди и ръбове по черното му лице, доказваха царственото му потекло. Беше изкусен майстор на всяко оръжие, което

му попадне — от африканска бойна тояга до най-фината рапира от Толедо. Сега, когато близнаците бяха достигнали необходимата възраст, Хал повери на Аболи задачата, да ги въведе в тайните на фехтоваческото майсторство. На тази възраст Аболи бе тренирал Хал, а по-късно и Уилям. И двамата бе превърнали в майстори на сабята. Том се отдаде на новото занимание със същата охота и жар, както баща си и Уилям, но за жалост, Гай не проявяваше същото желание и умение.

— Колко стар е Аболи, според тебе? — попита един път Дориан.

Том отвърна с цялата мъдрост на своята превъзходяща възраст:

— Той е по-стар даже от татко. Трябва да е поне на сто години!

Върху гюлеподобната глава на Аболи нямаше нито косьм, което да издаде истинските му години и макар белезите и бръчките му да се бяха слели в неразличима плетеница, тялото му беше сухо и мускулесто, а кожата по него — гладка и лъскава като обсидиан^[2]. Никой, нито самият Аболи не знаеше на колко е години. Историите, които разправяше, бяха по-интересни дори от най-добрите на Големия Дениъл. Разказваше за гиганти и пигмеи, за гори, пълни с невероятни животни, за големи маймуни, способни да разчекнат човек като скакалец, за животни с такива дълги шии, че могат да пасат направо от короните на дърветата, за пустини, в които можеш да се спънеш в големи като ябълки диаманти, както и за цели планини от чисто злато.

— Един ден ще отида там! — заяви пламенно Том в края на поредния вълшебен разказ. — Ще дойдеш ли с мен, Аболи?

— Да, Клебе. Един ден и двамата ще отплаваме натам.

Каретата подскачаше и се друса по неравния път, плискаше кал от дупките му, а Том седеше изправен между двамата мъже, напрегнал воля, да укроти възбудата. Когато стигнаха кръстовището преди Плимут, видяха на бесилката изсъхнала фигура във вериги, с палто, бричове и ботуши.

— Идната събота ще стане месец, откак виси тука — обади се Големия Дениъл. Вдигна шапка към ухиления череп на обесения разбойник и го приветства: — На добър път, Джон Уоркинг! Кажи някоя добра дума за мене на оня тарикат долу!

Вместо да продължи към Плимут, Аболи обърна конете по широкия, отъпкан друм, водещ на изток, към Саутхемпън и Лондон.

Лондон, най-великият град на света. На петия ден, когато все още имаха двадесет мили до града, те забелязаха пушещите му на

хоризонта. Те се издигаха в небето, смесвайки се с облациите в кафеникава пелена, като над бойно поле. Пътят тръгна покрай Темза, широка и гъмжаща от нескончаема редица лодки и корабчета, баржи и шлепове, натоварени догоре с трупи и строителен камък, чували жито и мучащ добитък, сандъци, бурета и бали — търговска артерия на една цяла нация. Колкото повече наблизаваха пристанището на Лондон, толкова по-оживена ставаше реката. Там бяха закотвени великолепни кораби и каретата отмина първите крайградски къщи, заобиколени от поля и градини.

Вече можеха да усетят миризмата на града, а пушещите му се сключиха над главите им като облак, който скри слънцето. Миризмата на града се засили. Воня на сурови кожи, мирис на топове новотъкан плат, на развалено месо, на коне и хора, на плъхове и кокошки, сярна смрад от горящи въглища, неописуеми миризми от помийните канали. Водите на реката станаха кафяви, а пътят се задръсти от коли и каляски, карета и каруци. Полето отстъпи място на безкрайни редици от каменни и тухлени къщи с общи покриви, а пресечките бяха толкова тесни, че две коли не можеха да се разминат в тях. Реката вече почти не се виждаше от огромните правоъгълни складове по двата ѝ бряга.

Аболи водеше екипажа през множеството. Седнал до него, Том не можеше да осмисли всичко видяно. Очите му бягаха насам-натам, главата се въртеше над раменете му, а сам той бъбреше като възбудена катерица. Хал Кортни отстъпи пред молбите на Дориан и му разреши да се качи на покрива. Сега той стоеше прав зад Том и смесваше собствените си викове и смях с неговите.

Накрая прекосиха реката по изгърben каменен мост толкова массивен, че мощните водни талази се надигаха пред опорите му и се втурваха като кафяв вихър между тях. По двете страни на моста имаше сергии, а парцаливи търговци се надпреварваха да хвалят стоката си.

— Пресни омари, милички мои! Живи стриди и миди!

— Ейл^[3]! Сладък и силен! За едно пени си пиян, за две всичко забравяш!

Завърнали се от бойното поле офицери във великолепни униформи на гвардейските части на Крал Уилям се перчеха из тълпата, под ръка с красавици в бонета.

В реката бяха закотвени бойни кораби и Том нетърпеливо ги посочи на Дениъл.

— А-ха. — Той изплю парче тютюн през рамо. — Това там е старият „Дреднаут“ със седемдесет и четири оръдия. Той се сражава при Медуей. До него е „Кеймбридж“... — Дениъл изреждаше славните имена, а Том ги слушаше с вълнение.

— Виж там! — извика той. — Това трябва да е катедралата Свети Павел. — Том я позна по картинаката от своя учебник. Куполът, едва наполовина завършен, зееше към небето замрежен от скелета.

Гай го чу и проточи шия през прозореца.

— Новата Свети Павел — поправи го той. — Старата катедрала е изгоряла по време на Големия пожар. Архитект е майстор Рен, а куполът ще бъде почти триста шейсет и пет стъпки висок...

Но вниманието на двамата му братя отгоре вече бе отлетяло другаде.

— Какво е станало с ония постройки там? — попита Дориан, като посочи към опушени развалини, пръснати посред новите сгради по бреговете на реката.

— Всички са изгорели по време на Пожара — отвърна Том. — Виждаш ли как строят новите?

От моста навлязоха в най-оживената част на града. Бъркотията от екипажи и хора стана невъобразима.

— Идвал съм тук преди Пожара — каза им Дениъл. — Дълго преди вас да ви е имало в плановете. Улиците бяха два пъти по-тесни от сега, а хората си изсипваха цукалата направо в канавките... — Той продължи да развлича момчетата с нови живописни подробности от бита на града преди две десетилетия.

В откритите ланда, с които се разминаваха, виждаха достолепни джентълмени, издокарани по последна дума на модата, а до тях госпожици в блестяща коприна и така прекрасни, че Том беше сигурен в небесния им произход.

Някои от другите жени, тези които висяха над улиците от прозорците, имаха по-малко свят вид. Една от тях си хареса Аболи и му отправи недвусмислена писклива покана.

— Какво искала да ти покаже, Аболи? — опули очи Дориан.

Дениъл заби пръсти в гривата си и каза:

— По-добре ще е за тебе, мастър Дори, никога да не разбереш. Защото разбереш ли, после мира няма да видиш.

Най-накрая стигнаха до „Плуга“ и колелата затропаха по калдъръма, докато Аболи завиваше към портите на странноприемницата. Стопанинът се втурна да ги посрещне с поклони и кърпа, в която бършеше ръцете си.

— Добре дошъл, сър Хал! Не Ви очаквахме по-рано от утре.

— Пътят се оказа по-добър, отколкото мислех. Бързо стигнахме. — Хал се измъкна вдървено навън. — Донеси канта бира, да изплакнем праха от гърлата си — нареди той, докато влизаше в странноприемницата. Тръшна се на един стол в предното помещение.

— Обичайната Ви стая Ви очаква, сър Хал, а също и стая за момчетата.

— Добре. И нека конярите ти се погрижат за конете и нека дадат стая на прислугата ми.

— Имам писмо от лорд Чайлдс във връзка с Вас, сър. Нарежда ми най-строго, да го уведомя за пристигането Ви на минутата.

— Направи ли го? — попита с остьр поглед Хал. Никълъс Чайлдс беше председател на надзорниците на английската Източноиндийска компания, но той я управляваше като да му е бащиния. Човек с огромно богатство и влияние в града и двореца. Короната беше основен акционер в Компанията, така че Чайлдс разполагаше с благоволението на самия суверен. Не беше човек, на когото може да се гледа с лека ръка.

— В тази минута изпратих съобщението, сър.

Хал отпи от бирата и възпитано се оригна зад дланта си.

— Можеш вече да ме заведеш горе. — Той се изправи и стопанинът го поведе по стълбите, като вървеше с гърба напред и се кланяше на всяко трето стъпало. Хал одобри предоставените му помещения. Сам той разполагаше със салон и отделна трапезария. Момчетата заемаха стаята отсреща, а Уолш, наставникът им — тази до тях. Трапезарията щяха да използват като занималня, защото Хал бе решил да не позволи да пропуснат нито ден от уроците си.

— Татко, може ли да излезем да разгледаме града, моля те? — обади се Том.

Хал погледна към Уолш.

— Знаят ли си уроците, които сте им определил за пътуването?

— Мастър Гай, да. Но другите... — отвърна предвзето Уолш.

— Първо свършете, каквото ви е наредил мистър Уолш! — намръщи се Хал. — Докато не бъде напълно доволен, никакво излизане навън!

Когато двамата се обърнаха, Том се озъби зад гърба на възпитателя.

Пратеникът на Никъльс Чайлдс пристигна преди Аболи и Дениъл да бяха свалили тежките кожени куфари от покрива на каретата. Лакей в ливрея се яви пред Хал и с поклон му връчи запечатан с восък пергамент. Той му даде монета и с нокътя на палеца счупи печата на Източноиндийската компания. Писмото бе написано от секретар: „Лорд Чайлдс настоява за удоволствието да споделите вечерята му в осем часа тази вечер в «Бомбай хаус».“ Под това бе допълнено с ръката на Чайлдс: „Осуалд Хайд ще бъде единственият друг гост. Н. Ч.“

Хал подсвирна тихичко: интимна вечеря със стареца и канцлера на Негово Величество Крал Уилям Трети. Нещо интересно се мъти. Той се усмихна и усети тръпка на възбуда да минава през тялото му.

---

[1] Ют — кърмова надстройка. ↑

[2] Обсидиан — стъкловидна тъмна скала, образувана при бързо изстиване на вулканична лава, използвана за изработка на украсления. ↑

[3] Ейл — подобно на бирата питие на малцова основа, произвеждано при бърза ферментация и сравнително висока температура. ↑

4.

Аболи и Дениъл бяха изчистили калта от каретата, а космите на конете отново лъснаха като полирани метал. Хал бе имал достатъчно време да се изкъпе и да получи почистените си дрехи, преди да дойде време за тръгване към Чайлдс.

„Бомбай хаус“ се криеше зад висока ограда сред огромна градина, на един хвърлей от Съдебната палата и централата на Източноиндийската компания, разположена на „Леденхол стрийт“. При обкованите с желязо порти имаше пазачи, но те мигом ги отвориха, щом Аболи назова името на господаря си. Трима лакеи очакваха Хал при главния вход на сградата, за да вземат наметалото и шапката му и да го придружат вътре. Там го пое майордомът, за да го поведе през цяла редица просторни зали, украсени с огледала и огромни маслени картини, изобразяващи кораби, битки и екзотични пейзажи.

Докато се придвижваха, големите зали с обществен достъп отстъпиха място на по-скромни по размери помещения и Хал разбра, че са навлезли в частния сектор на огромната къща. Най-накрая спряха пред една врата така невзрачна, че той би я отминал, ако началникът на прислугата не бе почукал по нея със своя жезъл.

— Влез! — избумтя отвътре познатият глас и Хал мина с приведена глава през вратата, за да попадне в малка, но пищно украсена стая. Облицованите с дърво стени бяха окичени с гоблени от Индиите и Арабия, а самата стая едва събираще голямата маса, отрупана със сребърни чинии и позлатени супници, от които се разнасяха пикантни аромати и струйки пара.

— Точен, както винаги — похвали го лорд Чайлдс. Той бе седнал в началото на масата, разлял се извън огромен тапициран стол. — Прости ми, задето не мога да стана и те посрещна, както подобава, Кортни. Проклетата подагра пак ме е стегнала. — Той посочи качения си върху табуретка крак, омотан в превръзки. — Виждали сте се с Осуалд, разбира се.

— Имал съм тази чест — поклони се Хал към канцлера. — Добър вечер, милорд. Срещнахме се в дома на Самюъл Пепи миналия август.

— Добър вечер, сър Хенри. Много добре си спомням нашата среща. — Лорд Хайд се усмихна и му отправи полупоклон от място. — Вие не сте човек, който се забравя лесно. — Разговорът започва благоприятно, помисли си Хал.

Чайлдс му махна непринудено да седне до него.

— Седни тук, та да си чуваме приказката. Свали палтото и перуката, човече. Нека се разположим удобно. — Той погледна гъстата черна коса на Хал, само тук-там бродирана със сребро и добави: — Е да, разбира се, ти не носиш перука и много хубаво правиш. Ние, осъдените да живеем в града нещастници, трябва да се съобразяваме с модата.

Косите на другите двама бяха ниско остригани, съблекли се бяха по ризи с разкопчани яки. Чайлдс бе вързал салфетка около врата си и не бяха изчакали Хал, за да започнат да се хранят. Ако се съди по купчината празни черупки от стриди, Чайлдс бе унищожил вече няколко дузини. Хал свали палтото си, подаде го на един лакей и зае предложеното му място.

— Какво предпочиташ, Кортни, рейнско или мадейра? — Чайлдс даде знак на един от прислужниците да му напълни чашата. Хал предпочете рейнското. От опит знаеше, че вечерята ще е дълга и че зад измамната сладост на мадейрата се крие коварна сила. След като му напълниха чашата и оставиха пред него голямо плато със стриди от Колчестър, Чайлдс отпрати с жест прислугата, за да разговарят спокойно. Почти веднага зачекнаха злободневния проблем за войната в Ирландия. Сваленият Крал Джеймс бе отплавал от Франция за Ирландия, за да събере армия сред католическите си поддръжници там и се сражаваше срещу верните на крал Уилям сили. Осуалд Хайд се оплака от високата цена на кампанията, обаче Чайлдс изрази радостта си по повод успешната отбрана на Лондондери и Енискилен от частите на Негово Величество.

— Можете да бъдете сигурни, че щом се справи с ирландците, кралят ще насочи цялото си внимание към Франция — каза Осуалд Хайд, след което засмука нова стрида с тъжната физиономия, която му

стоеше така непринудено. — Пак ще трябва да ходя в Парламента, да моля за пари.

Макар да живееше в провинцията, Хал беше много добре осведомен за събитията по света, тъй като поддържаше редовна кореспонденция с многобройните си приятели в Лондон. Беше изцяло в състояние да следи тънките криволици на разговора и дори да прави съвсем уместни забележки.

— Нямаме кой знае какъв избор в дадения случай — каза той. — След като Луи завладя Рейнската област, ние бяхме длъжни да тръгнем срещу него по силата на Виенския алианс. — Това мнение се споделяше и от другите двама и той почувства одобрението им, макар Хайд да продължи жалбите си по повод големите разходи за континенталната кампания.

— Съгласен съм, че трябва да воюваме с Франция, но за Бога, още не сме изплатили дълговете, направени във връзка с Холандската война и Пожара. Чернилката и Джейми ни оставиха борчове към всяка банка в Европа. — Чернилката беше прякор на Чарлз Втори, Веселия Монарх. Джейми беше Джеймс Втори, негов наследник на трона, на който остана едва три години преди врага му — Римокатолическата църква — да го прогони във Франция. Уилям, Щатхалтер на Обединените холандски провинции и четвърти по ред наследник на короната, бе повикан, заедно със съпругата си Мери, да заеме английския трон. Мери беше дъщеря на Джеймс, което правеше тази стъпка още по-законна и естествено — двамата бяха ревностни протестанти.

След като приключиха със сградите, Чайлдс отново извика прислугата, за да поднесе останалите блюда. Сам той се нахвърли върху една дувърска сепия, сякаш му беше смъртен враг. Продължиха с агнешко и телешко, които прокарваха с помощта на три различни бульона от сребърните супници. Добро червено вино замести малко тръпчивото бяло рейнско.

Хал отпиваше много пестеливо от чашата си, защото разговорът беше интересен, а кухнята на тънките плетеници от държавна власт и политика рядко ставаше негово достояние. Не би допуснал да се замае даже и от най-скъпото вино. Разговорът шареше от коронацията на Петър в Русия до френското нахлуване в Канада, от клането на

американски заселници от племето йерокези до маратаското въстание срещу mogulския владетел Аурангзеб в Индия.

Последната тема бързо прехвърли нещата към истинската причина за това събиране — делата и благосъстоянието на английската Източноиндийска компания. Халолови промяната в настроението на двамата събеседници по особените погледи, които започнаха да му отправят. Те станаха изведнъж хитри и преценявачи.

— Чувам, че държите сериозен дял от акциите на компанията? — невинно се поинтересува лорд Хайд.

— Имах този късмет, да закупя малко акции, когато се завърнах от Източна през седемдесетте — скромно се съгласи Хал — и от тогава, сегиз-тогиз, когато съдбата е милостива към мене, добавям по нещичко.

Чайлдс махна с ръка.

— Цял свят знае за изключителните заслуги на баща ти и твоите по време на Холандската война, а и след нея, както и за значителните добавки към имота ти, в резултат от военна плячка и търговски плавания до бреговете на островите на подправките и източното крайбрежие на африканския континент. — Той се обърна към канцлера: — Сър Хенри държи четири и половина процента от акциите на Компанията, без да броим зестрата на Елис Гренвил, която съвсем насокро се омъжи за най-големия му син.

Хайд изглеждаше впечатлен, докато пресмяташе наум паричния израз на споменатата цифра.

— Доказал сте способностите си на мореплавател — промълви Хайд. — И благоразумен инвеститор. Напълно заслужавате придобитото. — Гледаше Хал с пронизващ поглед и той разбра, че най-после са стигнали до същината на въпроса. — Още повече, че вашите интереси са тясно свързани с нашите — тихо продължи канцлерът. — Ние всички притежаваме акции, като най-много има Короната. Така че, последните новини от Индиите засягат всички нас, по най-болезнен начин.

Някаква топка се сви в стомаха на Хал. Той се изправи на стола си и попита напрегнато:

— Извинете, но аз пристигнах в Лондон едва тази сутрин и нищо не знам.

— Тогава имаш късмет, защото новините никак не са добри — изръмжа Чайлдс и поднесе парче телешко към устата си. — Преди две седмици кораб на Компанията „Йомен ъв Йорк“ пристана на фирмения док. Плавал шестдесет и два дни от Бомбай с товар от памук и редки багрила. Носел съобщение от Джералд Онгие, губернатор на колонията. — Чайлдс мълкна и поклати глава, сякаш не му се щеше да произнесе следващото изречение. — Загубили сме два кораба. „Минотавър“ и „Албион спринг“.

Хал се дръпна назад, сякаш го бяха ударили в главата.

— Но те са гордостта на флотилията — извика той.

Това не бе за вярване. Корабите на Източноевропейската компания, тези представителни, величествени съдове, бяха господари на моретата не само заради товара си, а заради престижа на огромната и просперираща компания, която ги притежаваше, както и заради английския кралски флаг, под който плаваха.

— Корабокрушения? — Хал беше смаян. Дори такава компания ще се разтърси от мащаба на подобна загуба. Един загубен кораб от този вид беше ужасен удар, но два означаваше катастрофа. Може би сто хиляди фунта стерлинги заедно с товарите.

— Къде е станало? — попита той. — Плитчините на Агула? Кораловите рифове при Маскарените?

— Не са потънали — зловещо отговори Чайлдс.

— Тогава какво?

— Пирати. Корсари.

— Сигурен ли сте? Откъде знаете? — Корабите на Компанията бяха бързоходни и добре въоръжени именно за такива случаи. За залавяне на неин съд бяха необходими усилията на голям военен кораб. Когато новината се разчуеше, цената на акциите щеше да падне. Собственото му състояние щеше да олекне с хиляди, по-скоро с десетки хиляди лири.

— Двата кораба ги няма от месеци. Нямахме новини за никой от тях — каза Чайлдс. — Но както личи, от „Минотавър“ се е спасил един моряк. Почти четиридесет дни се носел по вълните на някакво дърво. Пиел по малко дъждовна вода и ял рибата, която успявал да улови, докато най-накрая бил изхвърлен на дивия африкански бряг. Вървял седмици, докато стигне португалското заселение Лобито. Там успял да се качи на малък кораб до Бомбай. Разказал историята си на

губернатора Онгие, който го изпратил при нас, на борда на „Йомен ъв Йорк“.

— Къде е тоя моряк? — попита Хал. — Говорихте ли с него? Може ли да му се вярва?

Чайлдс спря с ръка потока въпроси.

— Той е на сигурно място и за него се грижат добре, но не бихме желали да тръгне да разправя историята си по улици и кръчми.

Хал кимна. Това бе благоразумно.

— Да, разговарях с него надълго и широко. Изглежда разумен момък, корав и съобразителен, ако разказаното от него е вярно, а аз мисля, че е.

— Какво е станало, според него?

— В общи линии, „Минотавър“ спасил дванадесет души екипаж от една малка шхуна край Мадагаскар, малко преди тя да потъне. Още първата нощ, спасените завладели мостика по време на втората вахта. Скрили оръжие в дрехите си и изклали вахтените. Естествено, за екипажа на „Минотавър“ не би представлявало никаква трудност, да се справи с шепа бандити, но в този момент цяла флотилия лодки се появили от тъмнината, явно по даден сигнал, а бандата на борда парализирала отбраната достатъчно дълго, за да бъде всичко загубено.

— Как се е измъкнал този моряк?

— Повечето от екипажа били изклани, но този мъж — Уилсън се казва — убедил пиратския капитан, че иска да служи при него и да го заведе при друга плячка. След това Уилсън се възползвал от първата възможност да се измъкне, като напуснал кораба през една от оръдейните амбразури. — Чайлдс отвори сребърна кутия и измъкна нещо дълго и тъмно на цвят, подобно на парче суха дървесна кора. — Тютюневи листа навити на пръчка — поясни той. — От испанските колонии в Америка. Наричат ги цигаро. Започнах да ги предпочитам пред лулата. Ще опита ли една? — Чайлдс направи цяло представление от обрязването на цигарото.

Хал го пое и помириса с подозрение. Ароматът се оказа изненадващо приятен. Последва примера на Чайлдс и запали края от поднесената от него свещ. Дръпна внимателно и установи, че независимо от току-що нанесения му удар, вкусът беше приятен.

Другите двама вече пушеха, така че Хал имаше време да помисли върху чутото.

— Казвате, че са загубени два кораба.

— Да — отвърна Чайлдс. — „Албион спринг“ няколко седмици преди „Минотавър“. Завладян от същата шайка главорези.

— От къде знаете?

— Пиратският капитан се похвалил на същия той Уилсън.

След още една продължителна пауза Хал попита:

— Какво смятате да предприемете по въпроса, милорд? — Пулсът му се учести, когато забеляза как двамата се спогледаха и той най-после започна да се досеща за какво са го поканили на тази интимна вечеря.

Чайлдс обърса с ръка мазнината от устата си и смигна съучастнически на Хал.

— Ще изпратим някого да му види сметката на този пират, Янгири. Така се казва разбойникът.

— Кого ще изпратите? — попита Хал, макар че вече знаеше отговора.

— Как кого, тебе естествено!

— Но милорд, аз вече съм земеделец, провинциален благородник.

— Само от няколко години — намеси се Хайд. — Преди това бяхте един от най-преуспяващите мореплаватели в южните и източни морета. — Хал мълчеше. Това беше истина, разбира се. Тези двамата знаеха всичко за него. Сигурно можеха да му разкажат с подробности всяко негово плаване.

— Лордове, имам семейство, четирима сина, за които трябва да се грижа и нямам жена, с която да споделя отговорността. Точно по тая причина оставил мореплаването.

— Да, знам защо се отказа от морето, Кортни и приеми най-дълбоките ми съболезнования за загубата на твоята съпруга. Но от друга страна, дори и най-малкият ти син вече трябва да е на възрастта, когато ти за пръв път тръгна по море. Не виждам пречка да намериш място за всичките си синове на някой добър кораб. — И това е вярно. Чайлдс явно се бе подгответил много внимателно, но Хал нямаше намерение да му се даде лесно.

— Не мога да изоставя задълженията си в Хай Уайлд. Ако имотите ми не се управляват както трябва, ще стигна до просяшка тояга.

— Скъпи ми, сър Хенри — усмихна се Чайлдс, — собственият ми син учеше в Кралския колеж с твоя Уилям. Доколкото разбирам, управлението на имотите е почти изцяло задължение на младия Уилям, докато ти посвещаваш по-голямата част от времето си на соколи, лов, книги и спомени със старите си морски другари.

Хал се изчерви от яд. Така ли оценяваше Уилям неговия принос в управлението на мините и Хай Уайлд?

— Ако тоя тип, Янгири, не бъде в кратък срок поставен на място, всички ще стигнем до просяшка тояга — заяви Чайлдс. — Ти си най-подходящ за изпълнение на тая задача и това е ясно на всички.

— Борбата с пиратството е задача на кралския флот — упорито се държеше Хал.

— Така е — съгласи се Хайд, — но до края на годината ще влезем във война с Франция и пред кралския флот ще възникнат поналежащи задачи. Може да минат няколко години, преди Адмиралтейството да е в състояние да се заеме с разчистване на далечните морета, а ние не можем да чакаме толкова. Янгири вече разполага с два кораба с голяма огнева мощ. Кой ще гарантира, че след година-две няма да бъде достатъчно силен да нападне Бомбай или крайбрежните ни кантони? Акциите ти тогава няма да струват много.

Хал се завъртя неспокойно на стола си, като си играеше с чашата за вино. Точно на такова нещо се бе надявал тайно през последните отегчителни месеци на бездействие. Кръвта му бушуваше, мисълта му бягаше насам-натам, като пчела по цъфнало дърво.

— Нямам кораб — каза Хал. Продал бе „Голдън бау“, когато се установи в Девън, пък и той бе износен и наполовина изяден от червеите. — Ще ми трябва кораб като „Минотавър“ или по-силен от него.

— Мога да ти предложа ескадра от два прекрасни кораба — с готовност отвърна Чайлдс. — Флагман ще бъде новопостроеният „Серафим“, най-добрият кораб, който Компанията е имала. Тридесет и шест оръдия и бърз като чайка. В този момент го донатъкмяват в корабостроителницата на Дептфорд. Ще бъде готов до края на месеца.

— А другия? — попита Хал.

— „Йомен ъв Йорк“, който докара онъ момък Уилсън от Бомбай. До седмица също ще бъде готов за плаване. И той с тридесет и шест оръдия. Капитан е Едуард Андерсън, много добър моряк.

— Познавам го добре — кимна Хал. — А с какви правомощия ще плавам? — Решил бе да поупорства още малко.

— Утре на обяд ще Ви представя собственоръчно подписан от Негово Величество мандат, по силата на който можете да издирите и унищожите или вземете като плячка цялото имущество на корсарите.

— Какви са условията за плячката? — Хал насочи цялото си внимание към канцлера.

— Една трета за Короната, една за Източноиндийската компания и една за Вас и екипажа — предложи Хайд.

— Ако тръгна, за което не гарантирам, искам половината за мен и хората ми.

— Вярно е значи. — Хайд изглеждаше отчаян. — Наистина се пазарите като циганин. Можем да обсъдим въпроса, след като се съгласите да приемете мандата.

— Ще искам да търгувам за собствена сметка, по време на плаването.

Железен закон за Компанията бе, капитаните да не търгуват за собствена сметка, защото иначе се създаваха условия за конфликт на интереси. Лицето на Чайлдс потъмня и бузите му се издуха от яд.

— В никакъв случай! Не мога да допусна това. То би създало опасен прецедент. — И веднага разбра, че Хал е заложил капана и той вече е в него.

— Добре — тихо отвърна Кортни, — ще се откажа от това, ако ми се гарантира половината плячка.

Чайлдс се задъха от яд пред такова безочие, но Хайд му се усмихна печално.

— Пипна те, Никъльс! Едното или другото, кое да бъде? Плячката или търговията?

Чайлдс мислеше напрегнато. Плячката би могла да надхвърли значително и най-голямата търговска печалба, реализирана дори от опитен и съобразителен мореплавател по бреговете на Азия и Африка, но правото да се търгува беше свято и запазено единствено за Компанията.

— Добре — съгласи се той. — Половината плячка, но никаква търговия.

Хал се намръщи, но беше доволен. Кимна с привидна неохота.

— Ще ми трябва седмица да си помисля.

— Нямате толкова време — възрази Хайд. — Отговорът ни е нужен сега. Негово Величество очаква доклада ми утре сутрин.

— Много неща имам да обмисля, преди да приема мандата — отвърна Хал и се облегна назад с решително скръстени на гърдите ръце. Може би пък, щеше да измъкне още нещо.

— Хенри Кортни, барон на Дартмут — измърмори Хайд, — тая титла не звучи ли привлекателно?

Хал отпусна ръце и се наведе напред така изненадан, че допусна радостта да озари чертите му. Лорд! Никога по-рано не си бе позволявал дори да помисли за това. А именно то беше едно от малкото неща, които не му достигаха в тоя свят.

— Подигравате ли се, сър? — попита той. — Моля изразете се ясно.

— Приемете мандата начаса и донесете главата на тоя Янгири в буре сол и аз тържествено Ви заявявам, че баронската титла е ваша. Какво ще кажете, сър Хал?

Хал се усмихна. Той беше член на Камарата, наистина от най-висок ранг, но следващото стъпало щеше да го вкара в Горната камара, щеше да стане лорд.

— Вие сте този, който здраво се пазари, милорд. Не мога повече да устоявам нито на вашите ласкателства, нито на моя дълг.

Хал вдигна чаша и двамата последваха примера му.

— Попътен вятер и добра сполука! — вдигна тост той.

— Злато и слава! — вдигна по-добър тост Хайд и те пресушиха чаши.

Когато ги оставиха, Хайд подсуши устни със салфетката и попита:

— Досега не сте представян в двореца, нали сър Хал?

Когато Хал поклати глава, той продължи:

— Ако ще ставате пер един ден, трябва да уредим и това, преди да напуснете Лондон. В два следобед този петък, в палата Сейнт Джеймс. Кралят дава прощален прием, преди да отплава за Ирландия, за да оглави кампанията срещу своя тъст. Ще изпратя човек да Ви доведе.

5.

Алфред Уилсън се оказа пълна изненада. При такова име, Хал бе очаквал да види някой английски моряк канара с подчертан йоркширски диалект. По негово настояване, Чайлдс го бе освободил и изпратил при Хал в странноприемницата. Сега стоеше по средата на салона и мачкаше шапката си с издължени мургави пръсти.

— Англичанин ли си? — попита го Хал.

Уилсън докосна почтително кичура гъста тъмна коса над челото и отговори:

— Баща ми е роден в Бристол, капитане.

— Но майка ти — не?

— Тя беше индийка, mogul. Мюсюлманка, сър.

Уилсън бе по-мургав дори от собствения му син Уилям и също така красив.

— Говориш ли езика ѝ, Уилсън?

— Да, сър. Мога и да пиша. Майка ми беше от благородно потекло, ако ме извините, сър.

— Тогава би трябвало да пишеш и на английски? — Хал го хареса и ако историята за спасяването от Янгири бе вярна, значи момчето е наистина умно и находчиво.

— Да, сър.

Хал беше изненадан — много рядко се срещаше грамотен моряк. Той го огледа замислен.

— Говориш ли и други езици?

— Само арабски — с извинение в гласа отвърна Уилсън.

— Много добре. — Хал се усмихна и заговори на арабски. Беше го научила първата му жена, Джудит, и този език неведнъж му бе помагал по време на плаванията край арабски и африкански брегове.
— Къде си го учили? — Поради липса на практика, Хал бе позабравил гърления африкански изговор.

— Много години съм плавал с арабски екипаж — отвърна Уилсън на хубав арабски език.

— Каква служба изпълняваше на „Минотавър“?

— Мичман, сър.

Хал беше приятно изненадан. Трябва наистина да е умен, за да му поверьват дежурства на тази възраст. Ще го взема, реши той.

— Искам да ми разкажеш подробно за пленяването на „Минотавър“. Но най-вече, искам да чуя всичко, което знаеш за Янгири.

— Моля за извинение, капитане, но това ще отнеме доста време.

— Целият ден е наш, Уилсън. — Хал посочи софата пред себе си и предложи: — Седни там! — Когато видя колебанието на моряка, добави: — Сам казваш, че ще бъде дълго. Седни там, човече, и започвай!

Отидоха повече от четири часа, като, по нареддане на Хал, възпитателят Уолш записваше. Уилсън разказваше монотонно и без емоции, докато стигна до момента, в който пиратите избиват неговите другари. Тук гласът му се задави и когато Хал го погледна, установи с изненада, че очите му са пълни със сълзи. Изпрати да донесат бира, за да промие гърлото си и се успокои, но Уилсън оставил халбата недокосната.

— Не пия, сър.

Хал отново се зарадва — пиянството беше бич за повечето моряци.

— Никога?

— Никога, сър. Майка ми, нали разбирате, сър...

— Но ти си християнин.

— Да, сър, но не мога да наруша нейните наставления.

— Разбирам. — Господи, такъв човек ми трябва, мислеше си Хал. Тоя е цяло съкровище. Изведнъж му хрумна нещо: по време на плаването, той би могъл да учи момчетата на арабски. Ще им бъде от полза.

До края на разказа Хал успя да добие ясна картина за случилото се на „Минотавър“, както и представа за човека, срещу когото предстоеше да се опълчи.

— Искам отново да премислиш всичко това, Уилсън и ако се сетиш за нещо ново, макар и най-дребно, ще дойдеш при мен, да ми го кажеш.

— Да, капитане. — Уилсън се изправи, за да си тръгне. — А къде да Ви търся, сър?

Хал се поколеба.

— Надявам се, че можеш да си държиш езика зад зъбите? — попита той и когато младежът кимна, продължи: — Известно ми е, че те държат изолиран, за да не се раздрънкаш за тая история с „Минотавър“. Ако ми дадеш дума, че няма да я разправяш на всеки, който не го мързи да те слуша, можеш да се присъединиш към екипажа ми. Търся добри мичмани. Ще се запишеш ли при мен, момче?

Уилсън се усмихна стеснително.

— Чувал съм за Вас, капитане — каза той. — Знаете ли, чично ми е плавал с вашия баща на „Лейди Едуина“ и по-късно с Вас — на „Голдън бау“. Много ми е разправял за Вас.

— Кой е бил чично ти?

— Нед Тайлър, капитане, и още си ми е чично.

— Нед Тайлър! — възклика Хал. Не беше чувал това име от пет години. — Къде е той?

— В стопанството си край Бристол. Купи го с плячката от плаванията с Вас, капитане. — Ned Тайлър беше сред най-добрите моряци на Хал и той отново се удиви колко малък е светът на морското братство.

— Е, какво ще кажеш, Уилсън? Ще се запишеш ли на „Серафим“?

— Много бих искал да плавам с Вас, капитане.

Хал изпита истинска радост от това съгласие.

— Кажи на боцмана ми, Дениъл Фишър, да ти намери къде да спиш, докато се качим на кораба. Можеш също да си опиташ перото и да изпратиш писмо на чично си Ned. Пиши му да престане с доенето и риенето на тор и да нахлузи моряшките ботуши! Имам нужда от него.

6.

След като Уилсън се спусна по тясната стълба към помещението долу, Хал отиде до прозорчето над застлания с камъни двор на конюшнята. Застанал там с ръце на гърба, той наблюдаваше, как Аболи тренира близнаците на фехтовка. Гай бе седнал на бала сено до Дориан. Явно неговият урок бе минал, защото лицето му бе зачервено, а ризата — в тъмни петна пот. Дориан одобрително го тупаше по гърба.

Хал гледаше, как Аболи упражнява с Том азбуката на фехтовката: шест основни защити и цялата гама удари. Том бе леко изпотен, когато Аболи най-накрая се изправи пред него и кимна в знак, че схватката започва.

— Защитавай се, Клебе!

Проведоха пет-шест безрезултатни схватки. За Хал беше ясно, че Аболи не показва възможностите си, за да бъде що-годе равен на Том, но момчето вече се изморяваше и забавяше движенията си, когато Аболи викна:

— Последно, Клебе. Тоя път ще те ударя!

Чертите на Том се втвърдиха и той зае отбранителна позиция. Заследи Аболи с тъмните си очи, опитвайки да предугади удара му. Докоснаха саби и Аболи, настъпил с десен крак напред, грациозен като танцьор, нанесе висок удар, Том яростно го отрази и на свой ред удари. Аболи се дръпна с лекота и пак нападна, бърз като пепелянка. Том започна правилно защитата, но все още не му достигаше бързина. Чу се удар на стомана о стомана и острието спря на инч^[1] от гръдта на Том, показала се под отворената риза.

— По-бързо, Клебе. Като ястреб! — насърчи го Аболи, докато Том си поемаше дъх, а сам изкриви леко китка и върхът на сабята отиде леко встрани. Към дясното му рамо се освободи малко пространство за достъп. Том бе побеснял от сполучливия удар на Аболи, но забеляза пролуката в неговата защита.

Дори от това разстояние Хал видя грешката. С леко трепване на устната, Том показа, че е видял своя шанс. Не Том, недей, прошепна Хал. Аболи бе пуснал същата стръв, която и той бе наляпал на възрастта на Том. С превъзходния си усет за разстояние, Аболи стоеше точно на два инча по-далеч от мястото, което Том би успял да достигне, ако поsegне към дясното му рамо. А щеше да последва и контраудар.

Хал извика от удоволствие, когато видя сина си да напада с двойна стъпка и финт към дясното рамо, а после с пъргавината на маймуна и неподозирана сила в китката пренасочи удара към бедрото. Почти го докосна, възхити се той, докато Аболи се видя принуден с крайно усилие да опише с оръжието си пълен кръг, за да прихвате и отблъсне сабята на Том.

Аболи отстъпи и сложи край на схватката. Разтърси гладката си глава така, че от нея се посипаха капки пот и разчекна уста в огромна белозъба усмивка.

— Добре, Клебе! Никога не приемай покана от противника! Добре! Почти щеше да успееш. — Обгръна с ръка раменете на Том. — За днес стига. Мастьр Уолш те чака с писалка вместо сабя.

— Нека още един път, Аболи! — помоли се Том. — Тоя път ще те ударя, честна дума! — Но Аболи бутна момчето към странноприемницата.

Точно така, Аболи, каза си Хал. Не бива да се надмогват възрастта и годините им. Попипа бледия белег върху собственото си ухо и с печална усмивка си помисли, че никак не е далеч деня, в който една-две капки кръв ще бъдат пуснати от мастьр Том, както и от него самия навремето, за да не се възгордее прекомерно с новопридобрите умения. Хал отвори прозореца и викна надолу:

— Аболи, къде е Големият Дени?

Аболи обърса с ръка потта от чело и отвърна:

— Работеше нещо по каретата. После отиде някъде с новото момче, Уилсън.

— Намери го и елате горе! Имам да ви кажа нещо.

Малко по-късно, когато двамата мъжаги се вмъкнаха в стаята, Хал вдигна поглед от документа върху работната маса.

— Сядайте! — Той им посочи софата и те се настаниха един до друг, като някакви поотраснали ученици, в очакване да ги смъмрят. —

Приказвах с Мейбъл — започна Хал. — Казва, че няма да изтърпи още една зима с теб, да ѝ се въртиш из къщата като вързана мечка. Помоли ме, да те разкарам някъде по-надалеч.

Дениъл гледаше като ударен. Мейбъл беше жена му, главната готвачка в Хай Уайлд, закръглена и засмяна жена с червени бузи.

— Тя как така... — започна ядно Дениъл, но после широко се засмя, видял веселите пламъчета в очите на Хал.

А той се обърна към Аболи:

— Що се отнася до теб, черни дяволе, плимутският кмет ми се оплака, че в града се е народило цяло племе плешиви и кафяви бебета и съпрузите пълнят мускетите. И за теб е полезно да се разкараш за известно време.

Аболи изгрухтя и избухна в смях.

— Накъде ще вървим, Гундуане? — Използва прякора, даден от него на Хал като малък, който на езика на африканската гора означава диво прасе. Използваше го само, когато се вълнуваше.

— На юг! — отвърна Хал. — Покрай нос Добра Надежда и към океана, който така добре познавате.

— И какво ще правим там?

— Ще намерим един човек на име Янгири.

— И като го намерим? — продължи Аболи.

— Ще го убием, а съкровищата му ще приберем.

Аболи помисли малко и реши:

— Звучи добре.

— С кой кораб? — попита Големият Дениъл.

— „Серафим“. Кораб на Източноиндийската компания, току-що слязъл от стапела^[2]. Тридесет и шест оръдия и бърз като хрътка.

— Какво значи Серафим?

— Серафимите принадлежат към най-високата от деветте небесни ангелски йерархии.

— Нещо като мене и буквата „А“ — разкри розовите си венци Дениъл в най-ширака усмивка. Той, естествено, не можеше да чете и за споменатата буква бе само чувал. Хал се засмя в себе си. — Кога ще го видим? — продължи Дениъл.

— Първата ни работа утре. Пригответе каретата на разсъмване. Пътят до корабостроителницата на Компанията в Дептфорд е дълъг. — Хал ги спря с ръка. — Имаме много работа преди това. Да започнем с

екипажа. — И двамата станаха изведнъж сериозни. Да се намери подходящ екипаж, дори и за най-долния кораб, не беше лека задача.

Хал им показва документа, разстлан пред него на масата. Беше плакат, съставен вчера от него и изпратен по Уолш в печатницата на „Кенън стрийт“. Това беше първата шпалта.

ПЛЯЧКА

!СТОТИЦИ ЛИРИ!

Заглавието бе набрано с дебели черни букви. Текстът отдолу бе отпечатан с по-скромни знаци, но бе не по-малко живописен, изпълнен с метафори, изпъстрен с удивителни и главни букви.

КАПИТАН СЪР ХАЛ КОРТНИ, Герой от Холандските войни, Майстор мореплавател и Прочут Навигатор, Завоевател на Холандските Галеони „Стандвастигхейд“ и „Хеерлиге Нахт“, Който с прославените си кораби „Лейди Едуина“ и „Голдън бау“ е извършил множество чудесни плавания до Африка и Островите на подправките в Индиите, който се е сражавал и е разгромявал вразите на Негово Суверенно Величество и е донасял ГОЛЕМИ БОГАТСТВА и ОГРОМНА ПЛЯЧКА, има свободни койки за Добри и Верни мъже на борда на новия си кораб „Серафим“, собственост на Компанията с тридесет и шест оръдия и Много бърз, снабден с хубави храни за Удобство на офицери и екипаж. Ония моряци, които са имали КЪСМЕТ да служат под командалата на КАПИТАН КОРТНИ при предишните му плавания, са си поделяли по 200 лири на човек плячка.

Плавайки по ПОРЪКА на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО УИЛЯМ ТРЕТИ (ДА ГО БЛАГОСЛОВИ БОГ!), КАПИТАН КОРТНИ ще гони враговете на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО из Океана на ИНДИИТЕ, докато ги намери

и разгроми и докато завладее ГОЛЯМА ПЛЯЧКА! От която едната половина ще бъде разделена между офицери И ЕКИПАЖ!

ВСИЧКИ ДОБРИ МОРЯЦИ, които търсят работа и късмет, ще са добре дошли да пият по халба ейл с ГОЛЕМИЯ ДЕНИЪЛ ФИШЪР, боцман на „Серафим“ в „РАЛОТО“ на „ШИВАШКАТА УЛИЦА“!

Аболи го прочете на глас, заради Големия Дениъл, който все твърдеше, че не виждал добре, макар много добре да виждаше и най-дребните детайли от резбите на корабните модели, които сам правеше.

Когато привърши рецитацията, Дениъл се усмихна.

— Прекалено добра възможност, за да я изпусне човек и тоя прочут капитан ми се нрави. Проклет да бъда, ако не си сложа кръстчето в списъка му!

Когато мастър Уолш се завърна от печатницата, приведен под тежестта на огромен топ плакати, Хал изпрати Дориан и близнаците да помагат на Аболи и Дениъл за разлепването им по ъгли, кръчми и бардаци около пристанището.

---

[1] Инч — мярка за дължина равна на 2,54 сантиметра. ↑

[2] Стапел — опорна конструкция, на която лежи кораб по време на строеж или голям ремонт. ↑

7.

Аболи спря каретата при кея на корабостроителницата. Хал скочи на земята и се отправи към края на пристана, където го очакваха Големият Дениъл и Алф Уилсън. Реката беше пълна с плавателни съдове от всякакъв клас — от малки лодки до първоразрядни военни кораби. Някои представляваха просто корпуси с гребла, но други бяха с пълно мореходно снаряжение, с реи^[1] и опънати платна, впуснали се надолу към Грейвсенд и Канала^[2] или пък бавно се мъкнеха срещу течението и вятъра към Блекуол.

В цялата тая суматоха погледът не можеше да отмине „Серафим“. Хал веднага погледна към него, закотвен встрани от талвега^[3], накачулен от лихтери^[4], с почернели от дърводелци и майстори на платна палуби. Пред очите му, от един лихтер бе вдигната огромна бъчва за вода.

— Ама че красота! — прошепна Хал, пъзнал възхитен поглед по очертанията на кораба. Макар реите още да не бяха поставени, по елегантния наклон на високите мачти човек можеше да си представи огромния облак платна, който те ще носят.

Корпусът представляващ много удачен компромис. Беше достатъчно широк и дълбок, за да побере голям товар, както и оръдията, подобаващи на въоръжен търговски кораб. От друга страна, елегантната извивка на носа и леката кърма обещаваха бързина и повратливост при всякакъв вятър.

— Отлично ще се представи капитане, точно както желаете — обади се дрезгаво отзад Големият Дениъл. Фактът, че проговори, без да го питат, показваше собствената му възбуда.

„Серафим“ беше великолепно украсен, както подобава на авторитета на Източноиндийската компания. Независимо от лихтерите, които се суетяха наоколо и отчасти скриваха кораба, превъзходната му боя блестеше под лъчите на пролетното слънце. Целият кораб бе в синьо и златно, задната надстройка се кипреше с цял сноп херувими и серафими, а носът бе увенчан от крилатата фигура на ангел с детско

лице, чието име носеше и корабът. Оръдейните амбразури бяха в злато — красиви редици от квадрати, които подчертаваха мощта му.

— Извикайте лодка! — нареди Хал и когато тя пристигна и се привърза в основата на хълзгавите стълби, той бързо се спусна по тях и скочи на кърмата.

— Закарай ни до „Серафим“! — обърна се Големият Дениъл към дребния старец на руля и отблъсна от кея. Лодката съмърдеше на помия. Може би нощем иззвозваше мръсотиите от закотвените кораби, но през деня, превозваше зеленчуци и обслужващ пътници.

— Вие трябва да сте сър Кортни, новият капитан на „Серафим“? — попита лодкарят с разтреперан глас. — Видях обявата Ви в кръчмата.

— Да, той е — отвърна Дениъл, понеже Хал се бе прехласнал в кораба и нищо не чуваше.

— Имам две яки и здрави момчета, които искат да се качат на борда — продължи старецът.

— Прати ги при мене! — избоботи Големият Дениъл. За трите дни откакто бяха разлепили плакатите, той бе събрали почти изцяло екипажа. Нямаше да се налага да ходи в затвора, да подкупва тъмничари, та да му изпратят най-обичаните си питомци окованы. Тъкмо напротив. Дениъл бе имал възможност да подбира от тълпата безработни моряци, обсадила странноприемницата. Корабните длъжности в Компанията се радваха на повишен интерес. Заплащането и условията далеч превъзхождаха тези в Кралския флот. Всеки празносчитащ се из доковете, както и всеки освободен моряк бяха абсолютно наясно, че започне ли война с Франция, наборните комисии на Адмиралтейството ще пълзнат из всички британски пристанища и кръчми, завличайки по военните кораби всеки, когото успеят да докопат. И най-следният глупак разбираше, че е много по-добре да си осигури топло местенце и да запраши из далечните океани.

Главният корабен майстор на „Серафим“, застанал на юта, разбра по изправената на кърмата висока фигура, що за човек пристига. Докато Хал се изкачваше по стълбата, той го очакваше до релинга^[5].

— Ефраим Грийн на Вашите услуги, капитане.

— Покажете ми кораба, мастьор Грийн, ако обичате! — Погледът на Хал вече шареше от върховете на мачтите до най-скритите кътчета на палубата. Той се насочи към кърмата, а Грийн подтичваше, за да не

изостава. Обходиха всичко, от дъното на трюма до най-високия марс^[6], като Хал отправяше къси забележки към Дениъл по повод и на най-малката подробност, която с нещо не му бе угодила. Дениъл гъгнеше към Уилсън, който записваше в тетрадка с кожени корици.

Аболи откара Хал обратно, а Уилсън и Големият Дениъл останаха да си търсят убежище сред бъркотията от дървен материал, трици, топове брезентови платна и огромни роли конопени въжета, които изпълваха палубите на „Серафим“.

— Ще дойда утре рано — обеща Хал. — Ще искам списък на всичко, което вече е на борда — може да го вземете от мастър Грийн — и още един, за онова което ни липсва.

— Слушам, капитане.

— После ще съставим списък на припасите и започваме да го стягаме за път.

— Слушам, капитане.

— Ако ви остане свободно време, посръчкайте мастър Грийн и момчетата му, та да си свършат работата, преди да ни е затрупал снегът.

Следобед от североизток долетя гаден ветрец, който накара хората по откритите палуби да се свият в палтата си.

— В такива вечери си мисля, че топлите южни ветрове нашепват името ми — усмихна се Хал и се сбогува.

Големият Дениъл също се ухили:

— Почти усещам мириза на горещ африкански пясък, носен от мусона^[7].

---

[1] Рея — напречна греда на мачта, към която се набира правоъгълно платно. ↑

[2] Канала — популярно сред моряците и жителите на околните страни название на Ламанша. ↑

[3] Талвег — линия съединяваща най-дълбоките места по протежение на плавателна река. ↑

[4] Лихтер — спомагателен малък кораб, с който се товарят или разтоварват стоки от по-голям кораб, закотвен навътре от кея. ↑

[5] Релинг — ограда на открита палуба. ↑

[6] Марс — площадка на върха на мачта, използвана за наблюдение, както и за управление на платната. ↑

[7] Мусон — постоянен поток огромни въздушни маси, характерен за умерените и тропически ширини, който променя посоката си два пъти в годината, заедно със смяната на сезоните. ↑

8.

Беше доста след мръкване, когато каретата затрополи по калдъръма в двора на „Плуга“, но и тримата сина на Хал изтичаха от светлата и отоплена трапезария, за да го посрещнат. Последваха го като опашка.

Хал викна на стопанина, да му донесе кана грязно вино, после свали палтото си и седна на стол с висока облегалка, за да види тържествената момчешка редица пред себе си.

— На какво дължа честта, уважаеми господа? — Хал си сложи сериозна маска, за да подхожда на техните физиономии. Две глави се извърнаха към Том, неоспоримия им предводител.

— Опитахме да се запишем за плаването при Големия Дениъл — отвърна Том, — но той ни прати при теб.

— Какво звание и опит имате? — подразни ги Хал.

— Нямаме никакви, но от все сърце искахме да се научим — призна Том.

— Това е достатъчно за Том и Гай. Ще ви назнача за капитанска прислуга с по една гвинея месечно. — Лицата им грейнаха като осветени от слънце, но Хал бързо продължи:

— Дориан обаче, е все още много малък. Трябва да остане в Хай Уайлд.

Настъпи ужасяваща тишина и близнаките се обърнаха посърнали към Дориан. Той се бореше със сълзите и едва успя да ги преглътне.

— Кой ще се грижи за мен, когато Гай и Том ги няма?

— Брат ти Уилям ще бъде господар на Хай Уайлд, докато аз съм в морето, а мастър Уолш ще следи за уроците ти.

— Уилям ме мрази! — каза тихо Дориан с разтреперан глас.

— Много си взискателен към него. Той е строг, но те обича.

— Той се опита да ме убие — отвърна Дориан — и ако ти не си там, отново ще се опита. Мастър Уолш няма да може да го спре.

Хал започна да клати глава, но после ясно си представи изражението на Уилям, когато бе хванал детето за шията. За първи път

проумя убийствената истина, че нелепото твърдение на Дориан не е толкова неправдоподобно.

— Ще трябва и аз да остана, за да се грижа за Дориан — наруши тишината Том, пребледнял и посърнал.

Хал разбираше, какво означава това предложение за него. Целият живот на Том се въртеше около плаването по море, а сега беше готов да се откаже. Тази всеотдайност порази Хал право в сърцето.

— Ако не щеш да останеш в Хай Уайлд, Дориан, можеш да отидеш при вуйчо си Джон в Кентърбъри. Той е брат на майка ти и те обича почти колкото мен.

— Ако наистина ме обичаш татко, няма да ме изоставиш. Поскоро ще се дам на брат си Уилям да ме убие, отколкото да понеса това — каза Дориан с решителност и убеденост, необичайни за неговата възраст. Хал не бе очаквал такава твърда позиция.

— Том е прав — подкрепи ги и Гай. — Не можем да изоставим Дориан. Никой от двама ни. Том и аз ще трябва да останем.

Застъпничеството на Гай повече от всичко разколеба Хал. Той много рядко заемаше твърда позиция, но направеше ли го веднъж, нищо не бе в състояние да го разубеди.

Хал ги гледаше свъсен, а мисълта му летеше. Можеше ли да вземе едно дете на плаване, което с положителност щеше да бъде свързано със сериозни опасности? После погледна близнаците. Спомни си, че когато собствената му майка почина, баща му го взе на плаване и той беше тогава на... колко? Може би около година поголям, от Дориан. Решителността му се разколеба.

После си представи, какви опасности ги дебнеха. Видя прекрасното телце на Дориан, разкъсано от шрапнелите на гюле. Представи си корабокрушение и удавеното дете, изхвърлено на някой пустинен и див африкански бряг, за да бъде разкъсано от хиени. Погледна златистата главица, така невинна и красива, като онази на носа на кораба. Отново думите на отказ се надигнаха към устните му, но в този момент Том прегърна раменете на братчето си. В жеста нямаше показност, а кротко достойнство, любов и чувство за дълг и Хал усети как думите умират в устата му. Той тихо въздъхна.

— Ще си помисля — каза с дрезгав глас. — Сега вървете и тримата! Достатъчно ядове ми създадохте за днес!

Те си тръгнаха и от прага на стаята казаха в хор:

— Лека нощ, татко.

Когато се прибраха в стаята си, Том хвани Дориан за раменете.

— Няма да плачеш, Дори! Много добре ти е известно, че когато каже „ще си помисля“, то означава „да“. Но никога повече да не си заплакал! Ако ще идваш в морето с мен и Гай, дръж се като мъж! Ясно ли е?

Дориан преглътна и яростно закима с глава. Страх го бе да проговори, за да не даде воля на сълзите си.

9.

В алеята пред палата Сейнт Джеймс имаше дълга редица екипажи. Сградата беше фантастична постройка, като за игра с оловни войници, цялата в бойници и кулички, издигната още от Хенри Осми и все още използвана от управляващите монарси. Когато най-после дойде ред на Хал, каретата му спря пред портите, двама лакеи отвориха вратичката й, а изпратеният от лорд Хайд секретар, го преведе през двора.

При входа на стълбището, водещо към голямата галерия имаше копиеносци в шлемове и полуброни. Секретарят им показва нещо и те пропуснаха Хал през дверите. Един лакей ревна гръмовно: „Капитан сър Хенри Кортни“. Копиеносците го поздравиха с вдигане на оръжието и Хал се вля в течащата нагоре по стълбите река, непосредствено след испанския посланик и свитата му. Когато стигна горе видя, че цялата галерия е препълнена с блестящо множество джентълмени и такава колекция от униформи, медали, звезди, шапки с пера и перуки, че Хал се почувства като селяндин. Потърси с поглед секретаря, който го бе довел, но той се бе стопил в тълпата и Хал не знаеше, какво да прави.

Все пак, нямаше основания да се чувства не на място. Носеше кадифена униформа в бургундско червено, специално ушита за случая, а катарамите на обувките му бяха от массивно сребро. На врата му висеше рицарският медальон на Ордена на Свети Георги и Светия Граал, който е бил носен от баща му и дядо му. Това бе великолепна декорация: на тежка златна верига бе окачен златният английски лъв с рубинени очи, обхванал с лапи земното кълбо и с диамантени звездици над него. На хълбока му бе окачена сабя със син сапфир, колкото кокоше яйце, на ефеса. Канията й бе обкована със злато.

Усети добронамерена ръка върху лакътя си и гласът на Хайд прошепна в ухото му.

— Радвам се, че успяхте да дойдете. Нека не си губим времето тук. Това е петльово съборище за фукня с опашките, но има и някои

хора, с които си струва да се запознаете. Нека Ви представя на адмирал Шоувъл. Той ще бъде управител на новите военни корабостроителници, които кралят издига в Девънпорт, а това там е лорд Ейлсхем — полезна връзка. Може да свърши много неща.

Осуалд умело насочваше Хал през тълпата и всеки кръг се разтваряше гостоприемно при тяхното доближаване. След представянето му от Хайд, всички го изучаваха внимателно, като приемаха, че щом е протеже на канцлера, значи е човек с голямо значение. Хал разбра, че Хайд постепенно си проправя път към големите двери в края на галерията и когато стигнаха там, той зае такава позиция, че който се опита да мине, да се натъкне най-напред на тях.

Хайд се приближи пътно до Хал и прошепна:

— Негово Величество подписа мандата Ви вчера на заседание на кабинета. — Той измъкна от ръкава си пергаментов свитък, завързан с червена панделка и скрепен с Големия печат на Англия: „*Honi soit qui mal y pense*“^[1]. — Пазете го добре!

— Не се беспокойте! — увери го Хал. Този къс пергамент можеше да струва цяло състояние плюс перска титла.

В този момент дверите се отвориха и в галерията се усети раздвижване. Уилям Трети, Крал на Англия и Щатхалтер на Холандия пристъпи в залата върху мънички крачета, обути в украсени с перли и сърма пантофки. Всички присъстващи се поклониха едновременно.

Естествено Хал знаеше за уродството му, но видяното го порази. Кралят на Англия беше малко по-висок от Дориан и имаше гърбица, така че синьо-пурпурната мантия на Ордена на Жартиерата се издигаше на гърба му като хълм зад мъничката птича глава, а массивната златна верига и медальонът на Ордена сякаш го дърпаха към земята. Съпругата му, кралица Мери Втора, се извисяваше до него, макар че всъщност беше младо, стройно момиче на около двадесет години.

Кралят веднага забеляза Хайд и му кимна да приближи. Канцлерът се поклони ниско, като описа кръг към пода с шапката си. На две стъпки отзад, Хал последва примера му. Кралят погледна към него, над гърба на Хайд.

— Можеш да ми представиш приятеля си — каза кралят, с тежък холандски акцент. Гласът му беше дълбок и силен, нещо неочеквано

при детската му физика.

— Ваше Величество, представям Ви Хенри Кортни.

— А, да. Мореплавателят — каза кралят и подаде ръка за целувка. Носът му беше голям и гърбав, а очите — раздалечени, живи и интелигентни.

Хал се изненада, че така бързо го разпознаха и каза на хубав холандски:

— Моля Ваше Величество да приеме уверенията ми в най-дълбока вярност.

Кралят остро го изгледа и отговори на същия език:

— Къде научи така добре холандски?

— Изкарах няколко години на нос Добра Надежда, Ваше Величество — отвърна Хал. Попита се, дали кралят знае, че е прекарал тия години, затворен в холандската крепост там. Тъмните очи на Уилям блеснаха развеселено и той разбра, че знае — Хайд трябва да му е казал. Странно наистина: този крал на Англия беше някога неин най-лют враг и като военачалник бе побеждавал много от събраните тук английски генерали.

— Очаквам скоро добри новини — каза мъничкият човек, а кралицата му кимна. Хал отново се поклони и кралската свита отмина нататък. Представянето бе приключило.

— Следвайте ме! — каза Хайд и го поведе мълком към една странична врата. — Добре мина. Кралят има невероятна памет. Когато дойде време за наградите, той няма да Ви е забравил. — Хайд протегна ръка. — По тази стълба ще стигнете до двора. Сбогом, сър Хал. Няма да се видим преди да заминете, но и аз очаквам хубави новини от плаването Ви в Ориента.

---

[1] Honi soit qui mal y pense — Проклет да е този, който зло мисли. ↑

10.

Двата кораба се заспускаха по реката заедно. Водеше „Серафим“, а „Йомен ъв Йорк“ го следваше на около два кабелта^[1]. На борда на „Серафим“ още се виждаха работници от корабостроителницата. Не бяха успели да приключат довършителните работи в деня, за който бяха тържествено обещали, но Хал въпреки това отплава.

— Ще ви изпратя хората от Плимут — каза той на мастър Грийн, — ако дотогава са си свършили работата. А ако не са, продължават нататък и ще ги пусна в Бискайския залив, да се приберат с плуване.

Корабът все още се подчиняваше неохотно на управлението, понеже екипажът не беше свикнал с него. Хал хвърли поглед назад над кърмата и забеляза ловкостта и умението, с които боравеха с платната хората от „Йомен“. Едуард Андерсън, капитанът, сигурно също го наблюдаваше и Хал се изчерви от огорчение, заради несръчността на хората си. Всичко това ще се промени, преди да стигнем Добра Надежда, врече се той.

Когато стигнаха откритото пространство на Канала, вятърът се усили и се превърна в буря. Облаци скриха слънцето, а тъмнозелената вода се разбушува. Нощта се спусна неочеквано рано и двата кораба се загубиха един друг от поглед още преди да стигнат Дувър.

Няколко денонасия „Серафим“ се сражава с бурното море, но най-после стигнаха остров Уайт и Хал забеляза „Йомен ъв Йорк“ на няколко мили от себе си по същия, като неговия курс.

— Добре! — доволно измърмори той и сгъна далекогледа. Не беше бързал с преценката на Андерсън. Капитанът на „Йомен“ беше як йоркширец, с червендалесто лице, което не се усмихва и голям мълчаливец. Той не изглеждаше въодушевен, че е поставен под командването на Хал, но през тези няколко дни бе доказал, че ако не друго, поне си разбира от занаята.

Хал насочи вниманието си към „Серафим“. Хората вече бяха посвикнали, след тия няколко тежки дни и изглежда си вършеха работата с готовност и удоволствие. Така и трябваше да бъде — Хал

им бе предложил добри заплати, като разликата над надниците на Компанията покриваше от собствения си джоб.

В този момент по стълбата се зададоха трите боричкащи се момчета, току-що освободени от занятия при мистър Уолш. Те бяха възбудени и шумни, като не проявяваха и най-малък признак на морска болест след бурята. Аболи бе успял да ги екипира с подходящо облекло за открито море в Лондон. Бяха много по-добре облечени, отколкото той, когато за пръв път тръгна с баща си по море. Старецът се опасяваше да не го разглези и Хал още си спомняше бельото от грубо платно и пропития с катран брезентов комбинезон, който му правеше рани под мишниците и по вътрешната страна на бедрата. Усмихна се тъжно, като си спомни, как спеше с Аболи върху влажна слама на палубата, как се хранеше, свит зад някое оръдие, използвайки ножа и пръстите си. Как използваше коженото ведро в клозета, как не се къпеше от началото на плаването до последния му ден. Това не ми причини кой знае какво зло, помисли си Хал, но пък не ми даде и нищо добро. Не е нужно да отглеждаш едно дете в кочина, за да го направиш добър моряк.

Разбира се, условията при ония първи плавания с баща му бяха съвършено различни. Старата „Лейди Едуина“ нямаше и половината от дължината на „Серафим“, а бащината му каюта не бе нищо повече от кучешка колиба в сравнение с просторното помещение, което имаше той днес в кърмовата надстройка. Наредил бе на дърводелците да преградят част от нея, малко по-голяма от гардероб, и да монтират там три тесни лавици, които синовете му да използват вместо койки. Назначил бе мастър Уолш за секретар на капитана, въпреки неговите протести, че не бил моряк. Той щеше да продължи да обучава на момчетата в тясната си каюта.

Хал гледаше одобрително, как Дениъл пипна момчетата, още щом се показаха на палубата и строго ги разпрати по задачите, които им бе определил. Разделил бе близнаците: Том на щирборда^[2], а Гай на другия. Те си влияеха зле. Сдържаността на Гай предизвикваше Том да се фука и да го разсейва с маймунджилъците си. Дориан замина в кухнята, да помага на готвача за закуската.

Хал усети свиване в стомаха при мисълта, че Дениъл би могъл да прати близнаците горе по вантите^[3], но страхът му се оказа напразен — с времето краката им щяха да заякнат и да се научат лесно да пазят

равновесие по наклонената, непослушна палуба. Засега Дениъл им възлагаше само почистването ѝ.

Хал знаеше, че спокойно може да остави синовете си под внимателния поглед на боцмана и се зае със собствените си задачи. Закрачи напред-назад по палубата, слял се с корпуса на своя кораб, като усещаше всяка негова реакция при различната конфигурация на платната. Но сът гази малко дълбоко, реши той, когато една зелена вълна се метна на палубата и изтече през специално оставените за целта отвори в борда. През последните дни бе пресмятал, как да размести товарите в трюма и преди всичко големите бъчви с вода, за да получи онова положение на надлъжната ос на корпуса, което му бе необходимо. Като нищо мога да добавя още два възела^[4], прецени той. Чайлдс го пращаше на военна операция, но все пак, основната цел на Източноиндийската компания беше печалбата, така че „Серафим“ беше натъпкан със стоки за кантората в Бомбай.

Докато част от мозъка му бе заета с товара и подреждането му, другата се тревожеше за екипажа. Не му достигаха вахтени. Това бе една от причините да се отбие в Плимут, вместо да продължи направо към френския бряг и оттам, през Бискайския залив и покрай Африканския континент, чак до Добра Надежда. Плимут беше родното им пристанище, където Дениъл и Аболи познаваха почти всеки мъж, жена и дете.

— Мога да попълня екипажа за един ден с най-добрите моряци в Англия, след като стъпя в Плимут — хвалеше се той на Хал и беше така.

— Чично ми Нед писа, че ще ни чака там — бе казал и Уилсън, за радост на Хал, който много държеше да вземе на борда Нед Тайлър.

Освен необходимостта от попълване на екипажа, имаше и други причини за забавянето. Да се намерят гюлета и барут в Лондон, беше просто невъзможно. Ирландската война предизвика недостиг на муниции, а сега, с войната срещу Франция под носа му, Адмиралтейството свидливо броеше всяко сандъче барут и всяко парченце метал.

Един от складовете на Хал, разположен в пристанището на Плимут, беше натъпкан с барут и гюлета. Беше ги приготвил навремето за последното плаване на „Голдън бау“, от което трябваше да се откаже поради смъртта на майката на Дориан. Макар и прибран

на склад преди няколко години, този барут беше от новия вид, така че би следвало да е годен все още.

И последната причина за отбиването в Плимут бе, че Чайлдс му намери пътници до Бомбай и те щяха да го чакат там. Хал се надяваше да са малцина. Настаняването е проблем номер едно за всеки кораб и някои от офицерите му ще трябва да се разделят с каютите си, за да се настанят пасажерите.

Хал беше така погълнат от мислите си, че не забеляза как мина времето, докато изравниха борд с остров Уайт. Спуснаха се в протока и покрай остров Дрейк се насочиха към пристанището на Плимут. Няколко десетки любопитни забелязаха двата красиви кораба и сега се бяха наредили по вълнолома, за да наблюдават приставането.

Дениъл застана до Хал и каза:

— Виждате ли там оная копа сребърна коса, дето свети като фар?
— посочи към кея той. — Не може да я събъркате, нали?
— Мили Боже, та това е мастър Нед — засмя се Хал.
— А оня до него е Уил Картьр. Нед трябва да го е убедил. Добро момче е Уил. С него като трети и Нед — втори, май си попълвате бройката за вахтените офицери, капитане.

Щом швартоваха^[5], Нед Тайлър цъфна на борда. Хал едва се сдържа да не го прегърне.

— Радвам се да те видя, мастър Тайлър.

— Слушам — съгласи се Нед. — Много хубаво корабче си имате, обаче носът гази дълбоко, а платната приличат на прани гащи на простор.

— Ами, ще трябва да се заемеш с това, нали Нед? — отвърна Хал.

Нед кимна мрачно:

— Слушам, капитане, ще се заема!

Независимо от пътните условия, Аболи бе успял да пристигне навреме от Лондон с каретата и сега седеше на капрата. Хал разпореди на Дениъл да започнат товаренето на мунициите и да свалят бъчвите с вода на кея, за да разпределят отново товара. После извика момчетата и тръгна към каретата. Гай послушно последва баща си даже с известно облекчение.

Том и Дориан обаче, минаха по сходнята^[6] след много бутане и бавене. Сбогуваха се продължително с новите си приятели сред

екипажа.

— Хайде, идвайте и двамата! — подвикна им Хал. — Утре можете да се върнете и да помогнете на Големия Дениъл с товаренето.

— Щом се покатериха на капрата до Аболи, Хал каза: — Закарай ни в Хай Уайлд, Аболи!

Малко по-късно, когато каретата мина през портала на имението, Том погледна напред и съзря самотен ездач да пресича бърдото в тръст, с намерение да ги срещне в подножието на хълма. Нямаше как де се сбърка високата му фигура цяла в черно, на гърба на черен жребец, идващ откъм калаените мини в Рашуолд. В същия миг и Дориан видя Черния Били и се примъкна до Том, сякаш търсеше закрила, но никой от двамата не продума.

Уилям насочи жребеца към оградата. Кон и ездач полетяха плавно над нея, черното наметало литна отзад и те се приземиха с елегантна лекота. После завиха към екипажа.

Уилям не обърна внимание на Аболи и двамата си братя. Отиде право към прозорчето на каретата.

— Добра среща, татко! — поздрави той. — Добре дошъл в къщи! Много ни липсваше. — Хал се надвеси от прозорчето, светнал от удоволствие и двамата потънаха в оживен разговор. Уилям даваше отчет за всичко случило се докато ги нямаше, като наблюгаше върху работите в мините и прибирането на реколтата.

Наближаваха последния хълм преди голямата къща, когато Уилям възклика с неприязън:

— А, забравих да ти кажа. Гостите ти от Брайтън са тук. Чакат те от два дни.

— Гости ли? — попита объркан Хал.

Уилям посочи с бича към фигурите в далечината. На поляната се виждаше огромен, солиден джентълмен с по една жена от всяка страна и две момиченца в ярки престилки, които вече се надпреварваха да посрещнат каретата, пискайки от радост.

— Момичета! — възмути се Дориан. — Малки момиченца!

— Има и едно голямо. — Острият поглед на Том веднага бе уловил по-слабата от двете жени. — И много красиво при това.

— Опичай си ума, Клебе! — предупреди го Аболи. — Последната здравата те накисна. — Но Том приличаше на гонче по прясна следа.

— Кои са тези хора, дяволите да ги вземат? — раздразнено попита Хал. Той беше потънал в грижи около подготовката на далечно плаване и хич не му беше времето да посреща неканени гости в Хай Уайлд.

— Някой си мастър Бийти и цялото му домочадие — отвърна Уилям. — Казаха, че ги очакваш, татко. Но ако не е така, ей сега ще им кажа да си събират багажа.

— Дяволите да ме вземат! — възклика Хал. — Бях забравил. Те ще плават с нас до Бомбай. Бийти е новият главен счетоводител на кантората там. Но Чайлдс и дума не спомена, че мъкне и цялото племе със себе си. Това е нечувано. Четири жени! Къде ще ги настаня? Бог да ми е на помощ!

Хал успя да овладее негодуванието си, когато слезе от каретата, за да поздрави семейството.

— Мастър Бийти, Ваш слуга съм, сър. Лорд Чайлдс разправя само хубави работи за Вас. Надявам се, че сте пътували добре до Девън?

Всъщност, той бе разчитал, че пасажерите му ще си намерят квартира в Плимут, вместо да идват в Хай Уайлд, но си наложи приветлива маска и тръгна да се ръкува със съпругата. Мисис Бийти беше пищна колкото съпруга си, с когото споделяше трапеза от двадесет години. Лицето ѝ бе кръгло и румено като детска топка. Тя дари Хал със слонски реверанс.

— Очарован съм, мадам — галантно я увери Хал.

Тя се закиска, докато ѝ целуваше ръка.

— Мога ли да Ви представя най-голямата си дъщеря, Керълайн? — Известно ѝ беше, че освен един от най-богатите мъже в околията и едър земевладелец, сър Хенри Кортни бе и вдовец. Керълайн беше почти на шестнадесет и много красива. Разликата не беше повече от двадесет и пет години, бързо пресметна тя. Всички ще участват в това така дълго пътешествие. Достатъчно дълго, за да узреят нови приятелства и някои блянове да се превърнат в истина.

Хал се поклони на момичето, което направи красив реверанс, но не си даде труд да ѝ целуне ръка. Приближи бързо до момиченцата, които подскачаха и цвърчаха наоколо като врабчета.

— А кои са тия две млади и прекрасни госпожици? — попита той с топъл бащински глас.

— Аз съм Агнес!

— А аз Сара!

Докато се изкачат по стълбите и влязат през главния вход на Хай Уайлд, Хал все още имаше по едно момиченце закачено на всяка ръка. И двете бъбреха и подскачаха, като се мъчеха да привлекат вниманието му.

— Винаги е искал да има дъщеря — тихо промълви Аболи с благ поглед, — а има цялата тая палава сган.

— Това са само момичета — горделиво съобщи Дориан.

Том нищо не каза. Не бе продумал от момента, в който приближи Керълайн и запечата в съзнанието си всяка нейна черта. От този момент ходеше като ударен.

Керълайн изкачваше стълбата рамо до рамо с Гай. Най-горе спря и се обърна назад. Очите ѝ срещнаха погледа на Том.

Беше най-красивото същество, което можеше да си представи. Висока колкото Гай, но с тесни рамене, а кръстът — гъвкав като фиданка. Под разветите фусти и поли се подаваха малки крачета. Кожата на голите ръце, под буфан ръкавите, беше гладка и нежна. Прическата ѝ представляваше кула от къдици и панделки. Лицето беше изтънчено, с пълни розови устни и огромни виолетови очи.

Погледна през Том без израз, без усмивка, сякаш не го виждаше. После се извърна и последва близките си в къщата. Без да разбере, Том бе затаил дъх и сега шумно издиша.

Аболи поклати глава. Нищо не бе убягнало от погледа му. Предстои дълго пътуване, помисли си той. И опасно.

---

[1] Кабелт — морска мярка за дължина равна на 183 метра. ↑

[2] Щирборд — десен борд. ↑

[3] Ванти — въжета, крепящи мачтата във вертикално положение. ↑

[4] Възел — морска единица за скорост, равна на една морска миля за час. ↑

[5] Швартоване — привързване на плавателен съд към кей. ↑

[6] Сходня — различна по конструкция и размери платформа, свързваща кей с корабна палуба за директно преминаване на хора и пренасяне на товари. ↑

11.

„Серафим“ остана привързан успоредно на кея в продължение на шест денонощия. Въпреки непрестанните подканвания на Нед Тайлър и Големия Дениъл, толкова бяха необходими на майсторите, за да приключат довършителните работи по кораба. Щом бе залепен и последният орнамент, щом последният клин бе вбит на мястото си, той ги натовари в пощенската кола и ги изпрати в корабостроителницата. До това време товарът, провизиите и мунициите бяха свалени на кея и пренатоварени, като Хал седеше в една от големите спасителни лодки, по средата на залива и следеше наклона на осовата линия. Едуард Андерсън от „Йомен“ доказа своята лоялност, като изпрати собствения си екипаж да помага.

Междувременно Нед бе върнал всички платна в работилниците. Прегледал бе шевовете им бод по бод и поискава да се преушият. След това под личното му наблюдение, всяко платно влезе в определения му брезентов чувал, който беше надписан и прибран.

Като приключи с платната, Нед се зае с такелажа^[1] и резервните реи. Прибра ги на борда преди основния товар. Том ходеше непрекъснато подире му и се стараеше да не пропусне и една дума от моряшкото знание.

Хал лично отпиваше чаша от всяка качвана на борда бъчва, за да се убеди, че водата става за пие. Накара да отварят всяко трето каче с осолени продукти и поискава от бордовия лекар, доктор Рейнолдс, да проверява дали месото е годно, дали брашното и сухарите са от първо качество. Всички знаеха, че преди да стигнат Добра Надежда, водата ще зеленяса, а сухарите ще се натрошат и напълнят с гъгица, но Хал искаше да тръгнат начисто и хората не пропуснаха да забележат грижите му. Малко капитани постъпват така, шушукаха си те.

Дениъл и неговите оръдийници провериха барута, за да се убедят, че в сандъчетата не е проникнала влага. После почистиха сто и петдесетте мускета и се увериха, че ударниците им дават сигурни искри. Палубните оръдия бяха демонтирани и лафетите смазани. На

тяхната подвижност се разчиташе, когато приближи вражи кораб. Тогава те можеха да променят прицела си и да засипят палубите му с картеч. Ковачът и помощниците му наточиха брадвите и сабите, след което ги подредиха в сандъци, готови за употреба.

Хал разработи бойната разстановка, която определя мястото на всеки член от екипажа по време на сражение. После разпредели наличното пространство за настаняване на пасажерите. Момчетата бяха извадени от чисто новата си квартира, за да бъде предоставена на трите момичета. Уил Картьър също остана бездомен, а миниатюрната му каюта заеха мастър Бийти и неговата съпруга. Двете огромни туловища трябваше да спodelят двадесет и два инчовата койка на третия помощник. Като си представи гледката, Хал се ухили.

В кърмовата каюта на „Серафим“, той и Андерсън от „Йомен“ часове наред разработваха система от сигнали, с чиято помощ да общуват в открито море. Преди четиридесет години тримата „морски генерали“ Блейк, Дайн и Монк бяха въвели система за сигнализация с флагове и платна денем и с изстrelи и фенери през нощта. Двамата с Андерсън използваха петте флага и четири фенера като база за собствената им сигнална система. Значението на флаговете се определяше от местоположението и комбинирането им. Нощно време фенерите се подреждаха в линии, триъгълници или правоъгълници по главната мачта и главната рея.

След като се разбраха за сигнализацията, съставиха програма за места и време на срещи, в случай че се изгубят, поради лоша видимост или в бой. В крайна сметка, Хал стигна до извода, че вече познава Андерсън добре и може да му има доверие.

На седмия ден след пристигането в Плимут, те бяха готови за отплаване, а Уилям даде за всички пищна прощална вечеря в трапезарията на Хай Уайлд.

---

[1] Такелаж — всички въжета, които служат за укрепване и управление на корабните платна. ↑

12.

Керълайн бе седнала между Уилям и Гай на дългата маса. Том седеше отсреща, но масата беше твърде широка за разговор през нея. Това не го огорчаваше особено, тъй като за пръв път в живота си, той не можеше да измисли какво да каже. Яде малко. Едва докосна омора и морския език — негови любими блюда. Почти не успяваше да откъсне поглед от прекрасните очи на момичето.

Гай от своя страна, бе открил начаса, че тя се интересува от музика и на тая база установи бърз контакт. Под ръководството на мастър Уолш, Гай се бе научил да свири както на клавесин, така и на цитра. Том не показва склонност към който и да било инструмент, а пеенето му, по думите на мастър Уолш, можеше да накара кон да побегне в галоп.

По време на престоя им в Лондон мастър Уолш искаше да ги заведе на концерт. Том получи остри стомашни колики, което не му позволи да ги придружи — обстоятелство, за което сега горко се каеше, докато гледаше как Керълайн зяпа с благоговение Гай в устата. Той ѝ разправяше за вечерта, за музиката и блестящия цвят на лондонско общество. Огромните виолетови очи не се отделяха от лицето му.

Том направи опит да ги отклони, като се впусна в повествование затова, как ходили в лудницата на Морфийлдс, да гледат побърканите.

— Като замерих един с камък, той взе собственото си лайно и го метна по мен — спомни си със задоволство Том. — За щастие обаче, не можа да ме уцели и прасна Гай.

Подобните на розов цвят устни на Керълайн се свиха, сякаш доловили мириса на ответния снаряд, царственият ѝ взор мина през Том и го оставил да пелтечи глупости, а тя се извърна към Гай.

Дориан седеше като дървен между Агнес и Сара в другия край на масата. Двете момиченца бяха скрити от погледите на родителите си от букетите в сребърни вази и висок свещник. През цялото време се

кикотеха и си шепнеха една на друга, разправяха си глупашки, безсмислени щеги.

Дориан се гърчеше от неудобство и ужас при мисълта, че лакеят ще забележи неблаговидното му положение и ще разкаже всичко на прислугата.

В началото на масата Хал и Уилям, мастър Бийти и Едуард Андерсън обсъждаха краля.

— Бог ми е свидетел, не се зарадвах особено да видя холандец на трона, но малкият господин в черно кадифе се оказа воин — заяви Бийти.

Хал кимна:

— Той е голям противник на Римокатолическата църква и не е поклонник на французите. Само тава стига, за да разчита на моята лоялност. Но освен всичко, аз установих че е и човек с остро око и ум. Мисля, че ще бъде добър крал.

Елис Кортни, съпругата на Уилям седеше бледа и мълчалива до Хал. Въпреки първоначалната влюбеност, тя не поглеждаше към съпруга си през масата. Малко под ухoto й се забелязваше червеникаво петно, което тя се бе опитала да прикрие с оризова пудра и кичур коса. На брътвежка на мисис Бийти отговаряше едносрочно.

В края на вечерята, Уилям се изправи и чукна със сребърна лъжица по чашата си за вино.

— Като призван от дълга да остана тук, докато останалата част от обичното ми семейство тръгва за далечни земи... — започна той.

Том наведе глава под цветната преграда, така че Уилям и баща му да не го виждат и се престори, че бърка с пръст в гърлото си и повръща. На Дориан това се стори така безумно смешно, че започна да се дави. Керълайн хвърли към Том само един високомерен поглед и премести стола си така, че да не го вижда. Без да си дава сметка за целия цирк, Уилям продължаваше:

— ... Татко, знам, че както много пъти преди, ще се завърнеш при нас с удвоена слава и трюмове пълни с плячка. Аз ще чакам този ден. Но докато те няма, искам да знаеш че делата на семейството тук в Англия, ще бъдат обект на моето непрестанно внимание и грижи.

Хал се бе изтегнал на стола, полу затворил очи и на сърчително усмихнат, докато слушаше високопарните слова на най-големия си син. Но когато започна да включва и имената на тримата братя, в

съзнанието му се прокрадна съмнение: силата на изразяваните чувства беше малко прекалена.

Отвори внезапно очи, за да види погледа на Уилям, отправен към Том. Изразът на студените, тъмни очи имаше толкова малко общо със сърдечните думи, че Хал осъзна: те не бяха искрени. Уилямолови мислите на баща си и го погледна, бързо прикривайки своята неприязнь. Изражението му беше отново белязано от тъга поради предстоящата раздяла с най-обичаните същества.

Видяното в очите на Уилям изпълни Хал с тежко предчувствие. За последен път седи така, на една маса с всичките си синове. Ветровете на съдбата ще ги разпилеят, всеки по своя си курс. Някои от тях няма да видят вече Хай Уайлд. Изпита такава дълбока тъга, че не можа да я отпъди. Насили се да се усмихне, изправи се и отговори на тоста:

— Бог с нас и попътен вятър!

13.

Яхнал черния жребец Султан, Уилям стоеше в края на вълнолома с вдигната над главата шапка за поздрав, докато двата кораба потегляха към морето. Хал приближи до релинга на юта, отговори на поздрава и се насочи към кормчията, за да разпореди курса по пролива към открито море.

— Каква е посоката на вятъра спрямо курса ни към Ушант? — попита той Нед Тайлър, докато отминаваха Пенли Point и зелените хълмове на Англия започнаха да чезнат зад кърмата. Нед стоеше зад рулевото колело. То позволяваше да се завива до седемдесет градуса, което осигуряваше по-добър контрол над кораба.

— Вятърът е постоянен, капитане. Юг-югозапад — отвърна Ned. Знаеше, че въпросът е чиста формалност — Хал бе проверил курса още в каютата си.

— Отбележи го на траверса! — нареди Хал и Ned постави един щифт в дупка върху кръглия траверс пред себе си. С помощта на такива щифтове, курсът се фиксираше на всеки половин час, така че в края на вахтата можеше да се определи средната му стойност и при отчитане на средната скорост, изчисляваха местоположението върху картата.

Хал отиде на кърмата и вдигна поглед към платната. Бяха красиво издуди от постоянния вятър, напътващ отляво зад кораба. След поправките на Ned, всяко платно беше идеално опънато и „Серафим“ направо летеше от вълна на вълна. Неудържим възторг изпълни душата на Хал и това го изненада — беше си внушил, че е твърде стар, за да се развърнува от качествата на кораб и предстоящо приключение. Дениъл улови погледа му и макар да не се усмихнаха, всеки разбра чувствата на другия.

Пасажерите стояха наредени покрай релинга в средната част на кораба. Полите на дамите плющяха на вятъра и се налагаше да придържат бонетата си с ръце. Но щом „Серафим“ загуби сушата от поглед и усети истинското дихание на морето, женските възторжени

писъци заглъхнаха и една по една дамите се спуснаха по каютите си, докато накрая на палубата останаха само Керълайн и баща ѝ.

През целия ден и през следващите вятърът непрекъснато се усилваше, докато се превърна в буря и Хал бе принуден да намали платната. С падане на мрака и на двата кораба окачиха фенери, за да не се загубят, а призори на другия ден Нед почука на вратата на Хал, за да съобщи, че „Йомен“ е на две мили зад тях, а светлината на Ушант се вижда ясно вляво от носа.

Заобиколиха го преди пладне и се втурнаха в бурните води на Бискайския залив, които достойно поддържаха репутацията си. През цялата следваща седмица екипажът имаше прекрасна възможност да се упражнява в работа с платната в условия на вълнение и силен вятър. От дамите, само Керълайн беше в добра форма и се присъедини към заниманията на Том и Дориан с мастър Уолш в претъпканата му каюта. Тя говореше малко, а с Том въобще не, като продължаваше да не забелязва дори най-тънките му остроумия и закачки. Отказа помощ за задачите по математика. Езиците и математиката бяха двете науки, в които Том се отличаваше. Тя отказа да се присъедини и към курса по арабски, който се водеше от Алф Уилсън за момчетата всеки ден по един час.

Докато пресичаха Бискайския залив, Гай бе повален от морска болест. Хал бе разочарован силно, че негов син може да се поддаде на такова страдание, но разпореди да поставят сламеник във Ѹгъла на собствената му каюта и Гай лежеше там стенещ и пребледнял, без да може да поеме нищо, освен глътка вода от канчето, което му подаваше Аболи.

Състоянието на мисис Бийти и малките ѹдъщери не беше подобро. Никоя не напускаше каютата и доктор Рейнолдс почти непрекъснато се въртеше около тях, подпомаган от Керълайн.

Хал нареди да се държи курс на запад, за да не налетят нощем на Мадейра или Канарските острови от една страна и с надежда да хванат малко ветрец, когато навлязат в екваториалните безветрени води. Чак когато стигнаха тридесет и пет градуса северна ширина, а Мадейра и Канарските острови останаха на сто левги^[1] източно, вятърът започна да се укротява. При тези условия, Хал вече можеше да организира ремонт на пострадалите от бурята платна и такелаж и да тренира екипажа в по-различни маневри. Самият екипаж получи възможност

да изсуши дрехите и постелките си, готвачът най-после отново можеше да запали печката и да предложи топла храна. Настроението на целия кораб се повиши.

След няколко дни мисис Бийти и дъщеричките ѝ отново се появиха на палубата, отначало отпуснати и бледи, но скоро възстановиха силите си. Не след дълго Агнес и Сара се превърнаха в напаст за всички. Те даряваха с особено внимание Том, когото бяха започнали да боготворят и за да се измъкне от тях, той уговори Аболи да го пусне по вантите без разрешение от баща му, което нямаше да получи така или иначе.

Хал излезе на палубата при смяна на утринната вахта и видя Том, кацнал на реята на тридесет стъпки над палубата, босоног и здраво стъпил върху въжената опора, да помага при събирането на още един риф^[2] от главното платно. Хал замръзна, извил врат нагоре, като трескаво търсеще начин да съмъкне Том, без да покаже тревогата си. Погледна към кормилото, видя, че всички офицери го наблюдават и тръгна с небрежна походка към застаналия до релинга Аболи.

— Спомням си първия път, когато се качихте на главната мачта, Гундуане — тихо заговори Аболи. — Беше при бурно море близо до Агула. Направихте го, защото ви бях забранил да се качвате по-нагоре от главните ванти. Бяхте с две години по-малък от Клебе сега, но Вие си бяхте доста диво дете. — Аболи поклати глава с неодобрение и плю през рамо. — Баща Ви, сър Френсис, искаше да ви набие и трябваше да го оставя да го стори.

Хал ясно си спомняше този инцидент. Започнал беше като момчешка лудория, за да завърши в позор и страх, когато вкопчил се във върха на мачтата, наблюдаваше как под него застава ту палубата, ту пенливите гребени на зелените вълни, докато кораба се люлееше насам-натам. Наистина ли днес Том е с две години по-голям от него тогава?

А и реята, от която висеше в момента не стигаше и средата на високата мачта.

— И двамата сме виждали как се пада от тази рея — изръмжа Хал. — Кокалите се трошат и човек умира, точно по същия начин, както и ако падне от върха.

— Клебе няма да падне. Той се катери като маймуна. — Аболи се усмихна неочеквано. — Може да му е в кръвта.

Хал отмина тази забележка и се прибра в каютата, уж да попълни корабния дневник, но всъщност, за да не гледа сина си виснал по въжетата. До края на утринната вахта очакваше да чуе ужасяващия шум от пълоснато на палубата тяло или сърцераздирателния вик „Човек зад борда!“. Когато най-накрая на вратата се почука и грейналата от гордост физиономия на Том надникна вътре, за да предаде съобщение от вахтения офицер, Хал за малко да подскочи от облекчение и да притисне до гърдите си своя син.

Когато навлязоха в зоната на безветрие, корабът легна на място, платната увиснаха, а под кърмата не се забелязваше и най-малка бръчка върху водното огледало. Преди обяд Хал седеше в каютата си с Големия Дениъл, Нед Тайлър и Уилсън и всички отново слушаха разказа на Уилсън за отвлечането на „Минотавър“ от Янгири. Хал искаше офицерите му да знаят какво ги очаква и да чуе предложенията им, как да предизвикат Янгири на бой или да открият леговището му.

Изведнъж Хал спря да говори и погледна към тавана. От палубата над тях се носеха необичайни шумове, леки стъпки и смях.

— Извинете ме, господа. — Той се изправи и изкачи стълбата към палубата. Бързо се огледа. Всички свободни от вахта, всъщност всички на кораба без дежурните, се бяха събрали тук с вирнати към главната мачта глави. Хал проследи погледите им.

Том бе яхнал небрежно главната рея и подвикваше окуражително към Дориан:

— Давай, Дори. Не гледай надолу.

Дориан висеше на вантите под него. За един ужасен момент Хал помисли, че се е смиръзнал там от страх, на осемдесет стъпки над палубата, но после момчето помръдна. Направи една предпазлива стъпка, посегна да се хване по-високо и премести другия крак нагоре.

— А така, Дори! Дай още един път!

Ядът на Хал към Том се усилваше от страха за детето. Трябваше да му съдера кожата още при първия номер с катеренето, помисли си Хал, отиде при руля и откачи рупорната тръба от куката. Още преди да успее да я поднесе към устата си, дойде Аболи.

— Няма да е много разумно, да го стряскате в този момент, Гундуане. В момента Дориан има нужда от цялата си сила и внимание.

Хал отпусна тръбата и затаи дъх, докато Дориан напредваше инч след инч нагоре по вантите.

— Защо не ги спря, Аболи? — гневно попита Хал.

— Ами, не са ме питали.

— И да те бяха питали, пак щеше да ги пуснеш — с укор отбеляза Хал.

— Не знам, всъщност — сви рамене Аболи. — Всяко момче става мъж по различен начин и в различно време. — Той продължи да гледа малкото момче високо горе. — Не го е страх.

— Откъде знаеш? — викна Хал, извън себе си от притеснение.

— Погледнете, как държи главата си. Наблюдавайте ръцете и краката му, докато се катери.

Хал не отговори. Аболи беше прав. Страхливият се вкопчва във въжетата, ръцете му треперят. Дориан се изкачваше с лице нагоре и отворени очи. Всички на палубата наблюдаваха мълчаливи и напрегнати.

Том протегна ръка към брат си.

— Почти стигна, Дори!

Но Дориан не прие помощта и с видимо усилие се вдигна на реята до Том. Пое си дъх, вдигна лице към небето и нададе силен победоносен вик. Том го прегърна през раменете и го притисна силно. Грейналите им лица ясно се виждаха дори от това разстояние. Екипажът избухна спонтанно в аплодисменти, а Дориан свали шапка и я размаха за поздрав. Двамата с Том бяха станали любимци на кораба.

— Време му беше — обади се Аболи — и той го доказа.

— Господи, но той е още дете! Ще му забраня да се катери — избухна Хал.

— Дориан не е дете. Вие го гледате с очите на баща — отвърна Аболи. — Скоро ще има битки, а и двамата знаем, че при битка, най-безопасното място за едно момче е върхът на главната мачта.

Това, разбира се, беше истина. Когато сам той бе момче, бойната разстановка му определяше място на мачтата, защото вражеският огън се насочва към корпуса, а в случай на абордаж, мачтата оставаше единственото безопасно място.

След няколко дни Хал промени бойната разстановка и определи наблюдателния кош на главната мачта за място на Том и Дориан при сражение. Не знаеше какво да прави с Гай. Би могъл да помога на доктора в лазарета, но пък дали можеше да гледа кръв?

[1] Левга — древна келтска мярка за разстояние, която в различни държави и епохи има различна стойност. В английскоговорещите страни обикновено означава три морски мили. ↑

[2] Риф — напречна редица защити към платното връзки, с чиято помощ съответната част от него може да се прибере или отпусне в зависимост от силата на вятъра и желаната скорост. ↑

14.

Бризът си играеше с кораба в зоната на безветрие. Дни наред го нямаше никакъв и водната повърхност оставаше гладка като огледало. Жегата обгръщаше кораба, а хората се задъхваха, потънали в пот. И изведнъж сякаш котешка лапа драсваше гладкото море към хоризонта, лек бриз изпълваше платната и ги понасяше за час или ден.

После вятърът, капризен и неверен, отново ги изоставяше и корабът лягаше като мъртъв във водата. Хал тренираше хората си. Работеха при оръдията, вахта срещу вахта се състезаваше в бързина при зареждане, стрелба и презареждане. Упражняваха се с мускетите, като за целта хвърлиха през борда едно буре за мишена. После нареди да извадят късите саби от сандъците и Дениъл с Аболи изпитаха хората в азбуката на бойното изкуство. Том участваше наравно с останалите в своята вахта и на няколко пъти Големият Дениъл го изкарваше отпред, за да демонстрира дадено движение.

Хората бяха добре подбрани — почти всички бяха участвали вече в сражения, имаха опит с пистолети, абордажни куки, бойни секири и оръдия. След две-три седмици Хал се убеди, че това е най-добрият боен екипаж, командван никога от него. Обединяващо ги една черта, която Хал долавяше, но не можеше точно да дефинира. Всички приличаха на ловни кучета, усетили дивеч и за него щеше да бъде удоволствие, да ги поведе в битка.

Отдавна бяха оставили зад гърба си Канарските острови и Мадейра, но сега напредваха бавно, навлизайки все по-навътре в зоната на безветрие. Понякога оставаха на място с дни, с безпомощно увиснали платна. Сънцето грееше озлобено и безмилостно.

Хал познаваше уничието, което обзema екипажите в тая изнервяща обстановка. Знаеше, как то изпива жизнеността и енергията. Затова положи големи усилия, да предпази хората от този капан. Бойните учения се провеждаха всеки ден. Вахтите се състезаваха в изкачване до марса и спускане. Дори Том и Дориан

вземаха участие в тези състезания за огромна радост на двете пикли, както Дориан бе кръстил Агнес и Сара.

После Хал нареди на дърводелците да монтират седалки в големите катери. Спуснаха ги на вода и по един гребен екипаж от „Серафим“ и „Йомен“ се състезаваха по две обиколки на дрейфуващите кораби за наградата — червена лента и допълнителна порция ром. Панделката бе вързана най-напред за бушприта^[1] на „Серафим“, а след това минаваше ту на единия кораб, ту на другия, като знак на победата.

За ознаменуване на първата, Хал покани Андерсън да дойде от „Йомен“, за да участва заедно с пасажерите и офицерите на „Серафим“ в празнична вечеря. Впоследствие включи и синовете си във връзка с развлекателната програма — мастър Уолш бе предложил след вечеря да има концерт. Той щеше да свири на флейта, Гай на цитра, а Дориан щеше да демонстрира изключителния си глас.

Хал извади най-доброто си вино и вечерята протече шумно и празнично. При такова количество гости, едва имаше място за сядане и когато след вечеря капитанът поиска тишина и помоли мастър Уолш да посвири, немузикалният Том се оказа изтласкан в един ъгъл, скрит от останалите от дървена решетка, отделяща леглото на баща му от останалата част на каютата.

Уолш и Гай започнаха с няколко изпълнения, включително „Зелени ръкави“ и „Испански жени“ и спечелиха одобрението на всички с изключение на Том, който, от скука, дълбаеще инициалите си в преградата, с помощта на моряшки нож.

— А сега ще чуем една песен в изпълнение на мистрес Керълайн Бийти и мастър Дориан Кортни — обяви Уолш. Керълайн се изправи и с мъка си проправи път, през натъпканата публика, до мястото, където седеше Том. Отправи му един от студените си погледи, после обърна гръб и се опря на преградата, за да може да вижда Дориан.

Започнаха с някаква ария от Пърсел. Гласът на Керълайн беше ясен и сладък, малко превзет, но Дориан пееше от сърце.

През това време Том се въртеше на мястото си с мисълта да се измъкне от задушната тясна каюта. Искаше му се да бъде на палубата, под звездите, с Дениъл или Аболи, или пък и с двамата, и да слуша разкази за далечните морета, към които се бяха запътили. Но ето че бе попаднал в капан.

И тогава забеляза, че когато Керълайн взема някоя висока нота, застава на пръсти, а полите ѝ се надигнат, за да открият глезените и долната част на прасците ѝ. Досадата на Том се изпари. Обутите в пантофки стъпала на момичето бяха чудесно оформени. Носеше тъмносини чорапи и глезените ѝ преливаха възхитително в заоблените форми на прасците. Като от само себе си, ръката му се измъкна от джоба и поsegна към тънкия глезен.

Луд ли си, каза си той. С усилие на волята спря ръката. Знаеше какъв скандал ще стане, ако я докосне. Огледа се виновно. Керълайн бе точно пред него, така близко, че го скриваше от погледа на всички останали. Знаеше, че очите на всички в момента се приковани в Дориан. И все пак се колебаеше. Започна да прибира ръката си, за да я натъпче в безопасните глъбини на джоба. И тогава усети миризмата ѝ.

През другите силни аромати в стаята, на свинско печено и зеле, на вино и дим от цигаро, той долови топлия аромат на момичешко тяло. Сърцето му забълска в гърдите като юмрук, а желанието сви на топка стомаха му. С усилие потисна стенанието, което се надигна в гърлото му.

Наведе се от стола и докосна глезена ѝ. Едва доловим досег с връхчетата на пръстите до синевата на глезена. После рязко се дръпна назад, готов да изиграе ролята на невинен.

Керълайн поде мелодията от Дориан, без да пропусне нито един такт и Том остана озадачен от липсата на реакция. Отново поsegна и този път нежно погали глезена с два пръста. Керълайн не отмести крак, а гласът ѝ продължи да се извисява ясен и сладък. Том обхвана глезена с пръсти, такъв мъничък, така женствен, че той усети някаква буца да расте в гърдите му. Синият чорап бе лъскав и гладък под пръстите му. Много бавно, той започна да глади с пръсти извивката на прасеца, наслаждавайки се на топлата издутина, докато стигна ръба на чорапа и панделката, която го държеше вързан под коляното. Тук се поколеба и в този момент песента свърши с тържествено извисяване на двата млади гласа.

За миг настана тишина, а после се чуха възгласи: „Браво! Бис!
Изпейте още нещо!“

Чу гласа на баща си:

— Не бива да караме насила мистрес Керълайн. Тя прояви вече достатъчно благоразположение към нас.

Черните къдрици се тръснаха върху раменете.

— О, не сър Хенри, не е насила, уверявам Ви. Даже ни е приятно, че Ви харесва. Ще попеем още с най-голямо удоволствие. Да изпее ли „Моята любов живее в Дъръм таун“, а Дориан?

— Ами, може — съгласи се той, не особено ентузиазирано.

Керълайн отвори красивите си устенца и остави песента да се лее от тях. Том не бе дръпнал ръка и сега тя галеше свивките на колената ѝ. Тя продължаваше да пее и като че ли гласът ѝ бе станал по-силен и чувствен. Мастър Уолш кимаше одобрително, с флейта на устните.

Том галеше ту едното коляно, ту другото. Повдигнал бе ръба на полите и разглеждаше гладката кожа, така топла и мека на пипане. След като стана ясно, че тя няма намерение да крещи и да го издава пред останалите, Том стана по-смел.

Плъзна пръсти по-нагоре, по задната част на бедрото, усети я как потръпва, но гласът продължи уверен, без да изпусне и дума. От този ъгъл Том виждаше обувката на баща си, която отмерваше ритъма на музиката. Мисълта, че баща му е толкова близо, съзнанието за непозволеността на това, което върши, увеличила възбудата на Том. Пръстите му се разтрепериха стигнали гънката, от която започваше твърдата обла подутина на задника ѝ. Под фустата не носеше нищо и той проследи с длан заоблената повърхност, докато стигна дълбоката вертикална цепнатина, която разделя едното полукълбо топла плът от другото. Опита да прокара пръст високо между бедрата ѝ, но те бяха здраво стиснати — всеки мускул на двета крака бе стегнат като камък. Той се отказа от опита, обхвана с длан едното стегнато полукълбо и нежно го стисна.

Керълайн взе висока звънтяща нота в края на строфата и леко промени положението си, раздалечи мъничко обутите си в пантофки ходила и тикна задник към него. Бедрата ѝ се разлепиха и когато Том опита отново, пръстите му докоснаха коприненото гнезденце помежду им. Тя направи ново незабележимо движение, сякаш за да го улесни и после пак, направлявайки пръста му. Мери, миячката, му бе показвала къде се намира вълшебната ядка твърда плът и сега бързо я откри. Керълайн леко движеше цялото си тяло в такт с музиката, полюлявайки бедра. Очите ѝ блестяха, лицето поруменя. Мисис Бийти

си помисли, че дъщеря ѝ никога не бе изглеждала така красива, огледа мъжете и с удовлетворение забеляза възхищението по лицата им.

Песента достигна най-емоционалната си точка и даже Дориан трябваше да се напрегне, за да се издигне до тая последна, висока сребърна трела, която изпълни каютата и дори сякаш увисна за миг в нея, след като песента секна. Керълайн дръпна полите си с две ръце, заприлича на тропическа орхидея и се наведе в такъв дълбок реверанс, че главата ѝ почти опря пода.

Всички мъже станаха да я аплодират, макар и с наведени глави поради ниския таван. Когато Керълайн се изправи, устните ѝ трепереха, а бузите ѝ лъщяха влажни от дълбоки чувства. Майка ѝ скочи и импулсивно я прегърна.

— О, миличка, това беше съвършено. Пя като ангел. Но май си се източила. Можеш да изпиеш половин чаша вино, за да се възстановиш.

Керълайн се върна на мястото си, под възгласи на одобрение и благодарност. Тя бе изоставила обичайната си сдържаност и се включи в общия разговор. Когато майка ѝ прецени, че е време да се оттеглят и да оставят мъжете с техните лули, цигари и портвайн, Керълайн смирено се надигна. Сбогува се с всички, но дори не хвърли поглед към ъгъла на Том.

Сам той седеше на стола си зяпал тавана, погълнат от усилието да изглежда безразличен към всички, пъхнал две ръце в джобовете и здраво стиснал онова, което не искаше останалите да забележат.

---

[1] Бушприт — носова хоризонтална мачта. ↑

15.

Тази нощ Том почти не спа. Лежеше на сламеника си с Дориан от едната страна и Гай от другата и слушаше хъркането, стенанията и мърморенето на останалите спящи на оръдейната палуба. Отново и отново викаше в съзнанието си всяка подробност от случилото се в кърмовата каюта, всяко движение и докосване, миризмата й, звученето на гласа, докато я галеше, хълзгавата мекота на най-съкровените ѝ части и тяхната топлина. Едва дочака следващия ден, за да я види в каютата на мастър Уолш. Макар че щяха да са заети главно с писане върху плочите и изслушване на досадните монологи на мастър Уолш, той жадуваше за един поглед или докосване, които да потвърдят огромното значение на случилото се помежду им.

Когато най-накрая влезе в каютата след квичащите си сестри, Керълайн не обърна никакво внимание на Том и отиде право при мастър Уолш.

— Мисля, че светлината на мястото ми е твърде слаба и уморява очите ми. Мога ли да го сменя и да седна до Гай?

— Да, разбира се, млада мистрес — съгласи се начаса Уолш, видимо небезразличен към прелестите ѝ. — Трябваше по-рано да ми кажете, че не се чувствате удобно до Том.

Гай с готовност започна да прави място за Керълайн, но Том се почувства изигран и се опита да привлече вниманието ѝ, като я фиксираше с поглед. Тя, обаче, съсредоточи цялото си внимание върху плочата за писане и не вдигаше поглед.

Най-накрая мастър Уолш забеляза странното поведение на Том и го попита:

— Да не те е пипнала морската болест?

Том бе засегнат и възмутен от подобно предположение.

— Чувствам се отлично, сър.

— Повтори тогава, какво казах току-що! — поискава Уолш.

Том се замисли и почеса брадичката си, като в същото време ритна Дориан под масата. Дориан веднага дойде на помощ:

— Казахте, че тавтологията е...

— Благодаря ти, Дориан — спря го Уолш. — Говорех на брат ти, не на теб. — Хвърли неодобрителен поглед към Том. Винаги се дразнеше, когато надарено с ум момче, не иска да го използва. — Е, сега, след като те отърваха Том, може би ще ни осведомиш за значението на тая дума.

— Тавтологията е ненужно повтаряне на някакво значение, което е било вече изразено по друг начин — отговори Том.

Уолш изглеждаше разочарован. Беше се надявал да разобличи невежеството му и да го унижи пред останалите.

— Ерудицията ти е смайваща — сухо каза той. — Би ли ни дал и някой пример?

Том се замисли и после каза:

— Педантичен педагог? Досаден учител?

Дориан избухна в смях и дори Гай вдигна развеселен поглед. Двете пикли не разбраха и дума, но като забелязаха зачервеното лице на Уолш и победоносната усмивка на Том със скръстени пред гърдите ръце, усетиха, че идолът им е отново победител и доволно закудкудякаха. Единствена Керълайн продължи да драска по плочата си, без да вдигне глава.

Том беше объркан и наранен. Все едно, че нищо не се е случило помежду им. След като победата му над Уолш не можа да я трогне, той опита да привлече вниманието ѝ по други начини. Когато Керълайн беше на палубата, той прибягваше до цялата си сила и новопридобити умения, за да я впечатли. Подражаваше номерата на по-старите, като притичваше с ръце над главата по реята до мястото си или се спускаше от бизанмачтата^[1] на един път, като грубото въже подпалваше дланите му, а той тупваше боси крака на палубата близо до мястото, където стои тя. Керълайн се извръщаше, без да го погледне.

Затова пък, към Гай и Дориан бе самото внимание. И дори към мастър Уолш. Музикално безнадеждният Том беше изключен от заниманията им и Керълайн демонстрираше удоволствието си от общуването с Гай. Двамата си шушукаха дори по време на уроците, а Уолш им правеше забележки с половин уста. Том се възмути:

— Не мога да си реша задачата по тригонометрия от тия двамата, дето шушукат непрекъснато.

Уолш се усмихна отмъстително:

— Не забелязвам никакво особено усилване на мисловния ти процес, Томас, дори и в условияя на абсолютна тишина.

В този момент Керълайн избухна в звънък смях и се облегна на рамото на Гай, сякаш за да сподели шегата с него. Погледът, който хвърли към Том, беше злобен и подигравателен.

Том, както и Дориан бяха наследили острото зрение на баща си, затова често ги пращаха на мачтата като наблюдатели. Том започна да харесва тези продължителни бдения във високия кош — това бе единственото място в претъпкания кораб, където можеха да останат сами. Дориан умееше да държи устата си затворена и те оставаха часове наред в приятелска тишина, потънали в мисли и блянове.

Докато по-рано мечтите на Том бяха свързани с битки и слава, с непознати земи и морета, слонове, китове и огромни маймуни по планински върхове, които така оживено бе обсъждал с Аболи и Големия Дениъл, сега всичките му мисли се въртяха около Керълайн. Представяше си топлото ѝ тяло, което бе пипал, но не бе виждал, очите ѝ, обърнати към него с обожание и любов, представяше си как правят ония чудесни неща, които бе вършил с Мери и останалите момичета от селото. Само че му се виждаше никак кощунствено да намесва ония момичета в бляновете си за Керълайн.

Представяше си, как я спасява от обгърнатия в пламъци кораб, чиито палуби гъмжат от пирати, как скача с нея през борда и доплува до снежнобелия пясък на коралов остров, където са сам-сами. Сами! Това беше проблемът, с който се сблъскваше при всяка своя мечта. Как да останат сами. „Серафим“ можеше да си плава така, ако ще до края на света, но нямаше начин да останат сами.

Отчаяно се мъчеше да измисли такова място на борда, където биха могли да останат насаме макар за няколко минути, далеч от любопитни очи — при условие, че съумее да я убеди, да отиде с него. Което, трябваше да си признае, не изглеждаше много вероятно.

Помисли си за товарния отсек на трюма, но той беше закован и запечатан с печатите на Компанията. Кабините в кърмовата част. И най-голямата от тях не предлагаше условия за уединение — пълни бяха дрогоре с народ. Решително нямаше къде да остане насаме с Керълайн, за да излее любовта си или да проведе по-нататъшно проучване на сладостите, с които разполагаше. Но от това въображението му не се успокояваше.

Когато времето позволяваше, Дориан и Том вземаха канчетата с вечерята си и отиваха на носа, където се хранеха седнали на палубата в компанията на Аболи, а понякога и на Големия Дениъл. След вечеря, лягаха по гръб и гледаха нощното небе.

Дениъл сочеше нагоре с глинената си лула и им показваше, как небосклонът се променя с всеки изминал ден от придвижването им на юг. Показа им големия Южен кръст, който всяка следваща вечер се изкачваше все по-високо върху небосклона, мигащите мъглявини на Магелан, виснали отгоре.

Аболи разказваше племенни легенди за различните съзвездия, а Големият Дениъл му се присмиваше.

— Я се разкарай, дивак такъв черен! Остави ме да им разкажа християнската истина! Това е Орион, могъщият ловец, а не някакъв див бушмен.

Аболи не му обърна внимание и една вечер им разправи легендата за глупавия ловец, който изстрелял всичките си стрели по стадо зебри — в този момент посочи звездния пояс на Орион, — и когато срецнал лъва, нямало с какво да се защити. Тук посочи Сириус. — И поради глупавата си непредвидливост, се намерил на лъва в тумбака. — Това е много по-интересна история, от гледна точка на слушателя — самодоволно приключи Аболи.

— И от тази на лъва също — съгласи се Големият Дениъл, изчука лулата си и стана. — Имам работа да върша на тоя кораб, за разлика от някои — подчертала той и тръгна да си прави обиколките.

След като си тръгна, останалите помълчаха известно време. Дориан се сви като кученце и заспа почти веднага. Аболи въздъхна доволно, после измърмори нещо на езика на гората, който двамата често използваха на същия език.

— Какви например? — попита Том на същия език.

— Понякога е по-добре да не си хвърляш всичките стрели по зебрата като глупак и то отдалече.

— Какво искаш да кажеш, Аболи? — попита Том, седнал на палубата и обхванал свитите пред гърдите колене с ръце. Той усещаше някакъв скрит смисъл в казаното.

— На глупавия ловец не му стигат ум и хитрост. Колкото повече тича, толкова по-бързо бяга дивечът. А който го види, вика: „Дръжте го, глупавия ловец!“ И се търкаля от смях.

Том обмисли казаното. Свикнал бе да търси скрит смисъл в приказките на Аболи. Изведнъж разбра и се размърда неспокойно:

— Подиграваш ли ми се, Аболи?

— Никога не бих направил това, Клебе, но ме е яд, като гледам как по-долу стоящи от тебе ти се смеят.

— Какъв повод съм им дал?

— Много силно тичаш и всеки на борда разбира, какво гониш.

— Керълайн ли имаш предвид? — Гласът на Том премина в шепот. — Толкова ли е очевидно?

— Няма нужда да ти отговарям. По-добре ми кажи, какво най-много те привлича у нея.

— Ами, тя е хубава — започна Том.

— Поне не е грозна — засмя се Аболи в тъмното. — Но онова, което те вбесява е, че не те забелязва.

— Не разбирам, Аболи.

— Ти я гониш, понеже тя бяга, а тя бяга, понеже я гониш.

— А какво да направя?

— Постъпи като умния ловец и си легни при извора! Дивечът идва там самичък.

---

[1] Бизанмачта — кърмова мачта. ↑

16.

До този момент, Том винаги си търсеше повод да остава колкото може по-дълго в каютата на мастър Уолш след занятия, с надеждата Керълайн да даде някакъв знак, че още проявява интерес към него. Баща им бе разпоредил всеки ден да учат по три часа, преди да се заемат със задълженията си на кораба. Изглежда, дори Хал смяташе три часа обучение при мастър Уолш за достатъчни, но до този момент, Том бе намирал начини да се помайва и след това, за да остане няколко минути по-дълго близо до обекта на своето обожание.

След разговора с Аболи, нещата се промениха. По време на заниманията, Том си налагаше да мълчи и да остава незабележим, като ограничаваше колкото може разговорите с Уолш. Щом удареше звънца за смяна на вахтите, дори да бе по средата на някаква сложна задача, той си събираще книгите и дъската и рязко ставаше.

— Моля да ме извините, мастър Уолш, но имам работа на кораба.
— След това напускаше каютата, без дори да погледне към Керълайн.

Когато вечер тя излизаше с майка си и сестрите си за традиционната разходка на чист въздух, той правеше така, че дългът му да го призове в най-отдалечената, доколкото това бе възможно на кораба, точка.

Няколко дни тя не показва, че забелязва промяната в отношението му. Но една сутрин по време на урок, Том без да ще вдигна поглед и я хвана, че го наблюдава изпод вежди. Тя сведе поглед начаса, но не можа да скрие изчеряването си. Том бе залят от вълна на удовлетворение. Аболи се оказа прав. За първи път го бе погледнала.

Укрепил решимостта си, за Том ставаше с всеки изминал ден по-лесно да се прави, че не я забелязва, както по-рано не го забелязваше тя. Неяснотата продължи две седмици, след което в поведението ѝ се забеляза лека промяна. По време на утринните занимания, тя стана по-приказлива, като се обръщаше към Гай и Уолш, но главно към Гай. Шушукаше си с него, смееше се превзето и на най-баналните му

забележки. Том запазваше тържествена тишина, не вдигаше глава, макар смехът ѝ да го нараняваше.

Когато един път излизаха от каютата и се намираха в подножието на стълбата към палубата, Керълайн се обади, с дразнещ театрален глас:

— О! Тия стълби са толкова стръмни. Ще mi подадеш ли ръка, Гай? — И се облегна на ръката му с поглед нагоре. Том мина бързо край тях, без никаква реакция.

Корабните задължения на Гай, по някакъв начин, му осигуряваха достатъчно време за разходки с мисис Бийти и момичетата по палубата, както и за сериозни разговори с мастър Бийти в каютата му. Всъщност и двамата съпрузи изглежда много го бяха харесали. Гай продължаваше да не проявява желание да напуска сигурността на палубата. Изненада се от факта, че страхливостта на Гай не го дразни. Всъщност, беше даже доволен, че няма да се грижи за него на голямата и опасна височина. Стигаше му Дориан, макар че малкият бе вече толкова пъргав и ловък, че почти не представляваше тежест за брат си.

Фактът стана очевиден едва след появата на Керълайн, но от известно време близнаките като че ли бяха поохладили отношенията си. Прекарваха много по-малко време един с друг, а когато бяха заедно, разговорът им беше напрегнат и предпазлив. Нищо общо нямаше с някогашната близост, всъщност съвсем неотдавнашна, когато споделяха всяка своя мисъл и мечта.

Хал често канеше пасажерите на партия вист в каютата си, след вечеря. Беше добър играч и покрай него Том заобича картите. С математическия си нюх, той постепенно се усъвършенства и често партнираше на баща си срещу мастър Уолш и мастър Бийти. Играеше се на кръв. Всяко раздаване бе разисквано надълго и широко, докато на съседната маса, Гай, мисис Бийти и момиченцата се забавляваха с детски игри. Гай не прояви нито дарба, нито желание да научи вист.

В една от тези вечери, Том трябваше да изиграе контракт от пет купи, от които му липсваха три. В момента бе изправен пред избор между две еднакво вероятни възможности. Можеше да импасира евентуално дублираната дама купа на мастър Бийти, като разчита баща му да държи попа или да заложи на равномерното разпределение на козовете и да тегли високо, като разчита че дамата е сек.

Опита се да прецени възможностите, но писъците и шумът от съседната маса го разсея. Помисли малко и тръгна на импас. Веднага видя свъсените вежди на баща си. Мастър Уолш нададе победоносен вик и събра ръка с попа сек. Смазан от тази грешка, Том изигра лошо пиките и цялото раздаване се оказа пълна катастрофа.

Баща му побесня:

— Трябаше да си разбрал от анонсите на мастър Уолш, че има седем пики.

Том се сви на стола си. Вдигна очи и видя, че играта на съседната маса бе спряла и всички слушаха, как баща му го кастри. Главите на Гай и Керълайн, една до друга, бяха обърнати насам. В израза на брат му личеше злорадство, каквото Том никога не бе забелязвал. Унижението му носеше очевидна радост на Гай.

Изведнъж Том усети да го залива вълна от чувство за вина. За пръв път в живот си, той осъзна, че не харесва близнака си. Гай се извърна и намигна на Керълайн, която докосна ръкава му с мъничката си бяла ръка. С другата закри устенца и прошепна нещо в ухото му. Гледаше право в Том и в погледа й личеше присмех. Смаян, той си даде сметка, че не просто не харесва Гай, а направо го мрази и му желае злoto.

Дни наред след това, Том се бореше чувството за вина. Баща им бе внушавал, че задружността в семейството е свята. „Ние и света“, обичаше да казва той. И сега, Том още веднъж не бе оправдал надеждите му.

И внезапно угризенията му свършиха. Отначало само усети във въздуха, че се мъти нещо голямо. Забеляза баща си в много сериозен разговор с мастър Бийти на юта и на мига разбра, че Хал е много недоволен. В следващите дни мастър Бийти и капитанът често се затваряха задълго в кърмовата каюта. След това Хал изпрати Дориан да повика Гай на един от тия разговори.

— Какво си приказваха? — попита Том, щом малкият му брат се върна.

— Де да знам.

Трябаше да подслушаши на вратата — промърмори Том. Щеше да умре от любопитство.

— Не посмях — призна си Дориан. — Ако ме хване, татко ще накара да ме прекарат под кила^[1]. — Дориан съвсем наскоро бе научил

за това ужасно наказание, което завладя въображението му.

---

[1] Прекарване под кила — наказание, при моето провиненият се връзва с по едно дълго въже за китките и глезените, хвърля се пред носа на движещ се кораб и с помощта на въжетата се прекарва последователно от едната и другата страна. ↑

17.

Вече няколко дни, Гай трепереше в очакване да го повикат в кърмовата каюта. Когато се появи Дориан, двамата с Нед Тайлър проверяваха сандъчетата с барут за влага. Гай помагаше при отварянето им в барутния склад.

— Татко иска да те види веднага в каютата си! — Момчето беше извън себе си от гордост, като приносител на такава зловеща поръка. Гай се изправи и изтръска барутните зрънца от дланите си.

— И побързай — посъветва го Дориан, — защото на лицето си е сложил физиономията „Смърт на неверниците!“.

Щом влезе в каютата, Гай разбра, че Дориан не преувеличава, що се отнася до настроението на баща му. Той се бе изправил до кърмовото прозорче с ръце зад кръста. Извърна се рязко и вързаната му на дебела опашка коса се метна от гърба. Погледна сина си с израз, в който имаше не толкова гняв, колкото загриженост и дори страх.

— Водих продължителен разговор с мастър Бийти — кимна към него Хал. Бийти седеше мълчалив и сериозен. Носеше и перука — още едно указание за важността на срещата. Бащата замълча за момент, сякаш онова, което се готвеше да каже, беше твърде отвратително, за да го облече в думи.

— Разбирам, че градиш планове за бъдещето си, без да се посъветваш с мен като глава на семейството.

— Прости ми, татко, но аз не искам да ставам моряк — изломоти Гай с жалък вид.

Без да иска, Хал направи стъпка назад, сякаш бе чул, че синът му не вярва в Бога.

— Ние винаги сме били моряци. Двеста години всички Кортни плават по море.

— Мразя го — отвърна Гай с тих и треперещ глас. — Мразя вонята и теснотията на кораба. Става ми лошо и съм нещастен, когато няма суша.

Последва друга продължителна пауза и Хал каза:

— Том и Дориан поеха традицията. Със сигурност ще преживеят интересни приключения и ще натрупат големи богатства. Имах намерение един ден да ти подаря твой собствен кораб. Но явно, напразно съм хранил надежди.

Гай сведе глава и жално повтори:

— Никога няма да бъда щастлив, ако не виждам земя.

— Щастлив! — Хал се бе врекъл да запази самообладание, но укорителните слова се изляха от устата му, преди да успее, да ги спре: — Какво общо има щастието с всичко това? Човек трябва да следва определенията му път. Трябва да изпълни своя дълг към Бога и краля. Прави онова, което трябва да прави, а не което му харесва. — Усети гневът да издува гърдите му. — За Бога, момче, що за свят ще е той, ако всеки прави само онова, което лично на него се харесва? Кой ще оре, се се и жъне, ако всеки може да каже „това не ми харесва“? Има място за всеки човек на тая земя, но всеки човек трябва да си знае мястото. — Замълча и видя упоритото изражение на сина си. Обърна се и погледна през кърмовото прозорче към океана и високото синьо небе. Задиша дълбоко, но минаха няколко минути, преди да възвърне самообладанието си. Когато се обърна отново, лицето му изглеждаше спокойно.

— Добре! — каза той. — Може и да съм прекалено мекушав, но аз няма да те принуждавам, макар че, Бог ми е свидетел, мина ми през ума да направя точно това. Имаш късмет, че мастър Бийти те цени високо, което аз не мога да направя, поради egoистичното ти поведение. — Отпусна се тежко на стола и придърпа лежащия на масата документ.

— Както вече ти е известно, мастър Бийти ти е предложил работа в достопочтената Източноиндийска компания, като младши писар. Той прояви щедрост относно заплатата и другите условия на назначението ти. Ако приемеш предложението, твоето положение в Компанията се променя автоматически. Ще те освободя от задълженията ти като член на екипажа и ще преминеш на работа като помощник на мастър Бийти, с когото ще отидеш в бомбайската кантора на Компанията. Ясно ли ти е това?

— Да, татко — измънка Гай.

— Това ли искаш да направиш? — Хал се наведе напред, загледан в очите на сина си, с надежда да открие там искрица на отказ.

— Да, татко. Това искам да направя.

Хал въздъхна и ядът го напусна.

— Добре тогава, моля се за теб да си направил верния избор.

Съдбата ти вече е извън моите ръце. — Бутна към него пергамента с написаната молба. — Подпиши! Аз ще бъда свидетел.

След това Хал поръси мастилото на подписите с пясък, издуха излишния и връчи документа на мастер Бийти. Обърна се отново към Гай:

— Ще обясня на офицерите и братята ти промяната в твоя статут. Нямам съмнения относно онова, което ще си помислят за тебе.

18.

Братята разискваха в тъмното решението на Гай с най-големи подробности. Разположили се бяха на носа с Аболи и Големия Дениъл.

— Ама как ще ни изостави така? Нали се клехме винаги да бъдем заедно, нали Том? — Дориан беше безутешен.

Том отбягна директния отговор:

— Гай страда от морска болест. Той никога няма да стане истински моряк. Освен това го е страх от морето и не смее да се катери по вантите. — Том не можеше да почувства негодуванието на брат си от този развой на събитията.

Дориан сякаш разбра това и се обърна към двамата мъже:

— Трябаше да си стои с нас, не е ли така, Аболи?

— Много пътеки пресичат джунглата — отвърна Аболи. — Ако всички тръгнем по една и съща, няма да можем се размина.

— Но Гай! — Дориан почти плачеше. — Той не трябаше никога да ни изоставя. — Пак се извърна към Том. — Ти няма да ме изоставиш никога, нали Том?

— Естествено, че няма — изръмжа Том.

— Обещаваш ли? — Една сълза се търкула по бузата на Дориан и заблещука под звездната светлина.

— Недей рева! — каза му Том.

— Не рева. Вятърът ми насълзява очите. — Той избърса сълзата.

— Обещай ми, Том!

— Обещавам.

— Не, не така! Закълни се със смъртоносна клетва! — настоя Дориан.

С продължителна страдалческа въздишка, Том извади моряшкия нож от канията му. Вдигна тясното острие, което блесна на лунната светлина.

— Нека, Бог, Аболи и Големият Дениъл са ми свидетели!

Заби острието на ножа в меката част на палеца си и всички видяха, как оттам потече кръв, черна като катран на сребристата

светлина. Прибра ножа в канията и със свободната си ръка, приближи лицето на Дориан до своето. Като го гледаше тържествено в очите, Том изписа кървав кръст на челото му.

— Заклевам се със смъртоносна клетва, че никога няма да те изоставя, Дориан — каза Том с гробовен глас. — А сега, спри да ревеш!

19.

С бягството на Гай, вахтеният списък бе променен, така че Том прибави задълженията на близнака си към своите. Сега Нед Тайлър и Големият Дениъл можеха да съсредоточат преподавателските си усилия в областта на навигацията, артилерийското дело и ветроходство върху двама, вместо върху трима ученици. Задълженията на Том и преди бяха много, а сега сякаш нямаха край.

От друга страна, животът на Гай стана лек и приятен. След всекидневните занимания с мастьър Уолщ, Том и Дориан трябваше да се качват за смяната си на мачтата, докато Гай пише няколко часа писма за мастьър Бийти или изучаваше различни публикации на Компанията, включително „Инструкция за новопостъпилите в служба на достопочтената английска Източноевропейска компания“, след което бе свободен да чете на глас на мисис Бийти или да играе карти с дъщерите ѝ. Никое от тези занимания не го направи по-симпатичен за неговия близнак, който го виждаше от високото да се разхожда и кикоти с дамите по юта, място, забранено за други освен офицери и пасажери.

„Серафим“ прекоси екватора с обичайните тържества и тези, за които това ставаше за пръв път, бяха посветени и платиха дан на Нептун, Бога на моретата. Аболи, в невероятен костюм от намерени в склада парцалаци и брада от коноп, се бе превърнал в един внушителен Нептун.

Зоната на безветрие остана далеч на север, двата кораба малко по малко се измъкнаха от мъртвата ѝ хватка и стигнаха пояса на постоянните южни ветрове. Океанът се промени. Стана лъскав и някак си оживя, след заспалите, унили води на безветрието. Въздухът беше свеж и живителен, небето — нашарено с конските опашки на подгонени от вятъра перести облаци. Вследствие всичко това, настроението на екипажа се повиши видимо.

Хал промени курса на югозапад, започнаха да описват широка дъга, далеч от африканския континент и по-близо до Южна Америка.

Така удължаваха пътя си, но печелеха от значително по-високата скорост.

На всеки десет дни Том слизаше с Нед и помощник-топчите в погреба за проверка. В програмата му за обучение влизаше задължението да разбере естеството и начина на изменение на черния прах. Трябаше да се запознае със съдържанието му — сяра, въглен и селитра, — да знае как се смесват и съхраняват, как да ги пази от влиянието на топлина и влага, които влошават качествата на барута и той се възпламенява неравномерно или въобще отказва. При всяко слизане долу, Нед изрично подчертаваше опасността от открит огън или искра в погреба. Една експлозия би хвърлила целия кораб във въздуха.

Преди влизане в бой, барутните сандъчета се разковават и съдържанието им се разпределя в отделни копринени торбички, всяка колкото за един заряд. Торбичката се напъхва в цевта на оръдието през дулото и се запушва с парцал. След това се натиква гюлето. Торбичките се носят до оръдията от „барутните маймуни“. Дори когато не очаква сражение, корабът постоянно разполага с известно количество готови торбички, подредени в специални ракли, в случай на изненада. За съжаление, тънката коприна не може да предпази барута от външни влияния, поради което готовите торбички се проверяват и пренапълват редовно.

Когато Нед и Том работеха в погреба, рядко си позволяваха шеги и празни приказки. Светеше само една лампа с предпазна мрежичка. Беше тихо като в катедрала. Всички копринени торбички минаваха през него. Том ги подреждаше внимателно в раклите. На пипане бяха твърди и гладки. Хубава койка става от тях, помисли си Том. Изведнъж си представи Керълайн просната върху торбичките. Гола. Тихичко изстена.

— Какво има, мастър Том? — изгледа го изпитателно Нед.

— Нищо. Само си мислех.

— Остави мисленето за брат си Гай. Това е негова специалност — иронично го посъветва Нед. — А ти си гледай работата! Това е твоята специалност.

Том продължи да подрежда торбичките, но мисълта му трескаво работеше. Погребът беше единственото място в кораба, което оставаше пусто по цели десет дни и където човек би могъл да се усамоти. Ето го

мястото, което се мъчи да открие от толкова време. Толкова очевидно, че го бе пропуснал. Погледна към връзката ключове на пояса на Нед. Бяха пет-шест: за депото, оръжейните шкафове, хранителните складове, склада за дрехи.

Когато привършиха, Том застана до Нед, докато заключващите тежката дъбова врата. Запомни ключа, с който бе превъртена масивната брава. Различаваше се значително от останалите във връзката — главата му бе украсена с корона от пет издатини. Започна да обмисля, как да сложи ръка на връзката, макар за минута-две, колкото да откачи жадувания ключ от нея. Но това беше губене на време — цели поколения моряци преди него си бяха бълскали главата, как да отмъкнат ключа за склада с рома.

Тая нощ, както си лежеше на сламеника, го осени следващата идея. Така внезапно, че се надигна. Трябваше да има още един комплект ключове. А ако има, знаеше къде да го търси — в каютата на баща си. Или в моряшкото сандъче под койката му, или в чекмеджетата на писалището. През остатъка от нощта почти не спа. Дори в положението си на най-голям син на капитана, надали би могъл да се промъкне незабелязано в каютата му, да не говорим за непредвидимото появяване на Нед навсякъде и по всяко време. Не съществуваше час, за който да е сигурен, че каютата ще бъде празна. Ако сам баща му не е вътре, там се сути стюардът с постелки и дрехи. Отказа се от идеята да влезе, когато баща му спи. Знаеше, че сънят му е лек — бе платил скъпо за тая информация. Изобщо, капитанът не беше лесен.

През цялата следваща седмица Том измисляше, обмисляше и отхвърляше една по една куп идеи, включително и такава — да се спусне от външната страна на корпуса и да влезе през кърмовата галерия. Знаеше, че трябва да поеме пресметнат риск и реши да изчака, докато баща му разпореди цялостна подмяна на платната. Тогава на палубата ще се съберат и двете вахти, а Хал ще бъде погълнат от работа. Том ще си измисли някакво извинение, за да слезе от мачтата и ще изтича долу.

Дните течаха бързо един след друг, вятърът си оставаше постоянен и „Серафим“ поддържаше устойчив курс. Смяна на платната не се предвиждаше и шансовете на Том увяхваха.

И изведенъж, щастието му се усмихна по такъв неочекван начин, че той дори изпита известно неудобство. Седнал бе за кратка почивка,

с един моряк от неговата вахта, в основата на предната надстройка, когато баща му се показа от компасната будка и му махна да отиде при него. Той скочи на крака и изтича.

— Бягай долу до каютата ми като добро момче! — каза му Хал — и ми донеси черния бележник, от най-горното чекмедже на писалището.

— Слушам, сър. — Главата на Том чак се замая за миг. Затича към стълбата.

— Том, не бързай толкова! — Гласът на бащата го спря. Сърцето му щеше да изскочи. Толкова лесно стана. — Ако не е в най-горното чекмедже, виж в някое друго.

— Да, татко. — Том се хвърли по стълбите.

Черното тефтерче беше в най-горното чекмедже, точно както каза баща му. Бързо задърпа останалите, уплашен да не би да са заключени, но те се измъкнаха с лекота и Том бързо ги прерови. Когато изтегли най-долното, чу как тежък метален предмет се приплъзва вътре. Сърцето му отново подскочи.

Втората връзка беше пъхната под алманаха с навигационни таблици. Вдигна го и видя отдолу познатата коронована глава на ключа за погреба. Погледна към затворената врата и се ослуша за стъпки, преди да пристъпи към изпълнение на плана си. Разви гривната, извади ключа, пъхна го в джоба си, отново зави гривната и върна осакатената връзка на мястото й, като я покри с алманаха.

Докато тичаше назад към палубата, ключът тежеше в джоба му като гюле. Трябаше да му намери скривалище. Напълно възможно беше баща му да не открие кражбата. Поне докато не се загуби оригиналният ключ. Това бе малко вероятно, но все пак, опасно беше да мъкне плячката със себе си.

Тази нощ Том се събуди както обикновено, когато корабният звънец оповести началото на полунощната вахта. Изчака още час и тихо се надигна от сламеника. Гай се изправи до него.

— Къде отиваш? — прошепна той.

Сърцето на Том се сви.

— До клозета — прошепна в отговор. — Спи! — Ще трябва да направи някои размествания на сламениците по-нататък. Гай си легна отново, а Том пое към носа, но щом се изгуби от погледа на Гай, рязко зави и се втурна към долната палуба.

При този вятър и в този район на света, никой кораб не може да остане тих. Гредите скърцаха и стенеха, едно въже биеше като пистолетни изстрели, водата свистеше и блъскаше корпуса.

На долната палуба нямаше осветление, но Том се движеше уверен, като само веднъж се блъсна в някаква преградна стена. Всеки причинен от него звук потъваше в общия шум на кораба.

Един-единствен фенер висеше в дъното на кърмовата стълба. Той хвърляше треперливата си светлина по централния коридор. Изпод вратата на бащината му каюта се процеждаше ивица светлина. Мина бързо покрай нея и се задържа за миг пред миниатюрната каюта на трите момичета. Не чу нищо и отмина.

Погребът се намираше на по-долната палуба, точно до мястото, където е хваната петата на основната мачта. Том се промъкна по стълбата в пълната тъмнина на долната палуба и опипом намери вратата на погреба. Коленичи пред нея и пъхна ключа в ключалката. Механизмът се оказа много стегнат — трябваше яко да натисне, за да го завърти. В крайна сметка поддаде и вратата се отвори. Застана в тъмния отвор и вдиша острия аромат на барута. Макар да изпита задоволство от направеното, знаеше, че трябва да преодолее още много препятствия. Внимателно затвори и заключи вратата. Пресегна се нагоре и опипом намери цепнатината зад щуцера^[1]. Скри ключа и специално донесеното огниво в нея. После се върна по пътя обратно и се сви на сламеника. Гай се размърда неспокойно. Беше още буден, но никой от двамата не промълви и скоро сънят ги унесе.

Дотук нещата се нареждаха в полза на Том. Така добре вървяха, че на другия ден го обзе някакво смътно предчувствие, че нещо ще се промени. Керълайн не показваше с нищо, че плановете на Том ще продължат да се осъществяват. Смелостта му се изпаряваше. Обмисляше поетите дотук рискове и ония, които предстоят. На няколко пъти му идееше да върне ключа в писалището на баща си и да изостави цялата безнадеждна история, но тогава хвърляше поглед към потъналата в заниманията си Керълайн. Заоблената ѝ буза, свитите от напрежение розови устни, меката кожа на ръката, подала се изпод буфаните на роклята, сега леко загоряла от слънцето и украсена с подобен на прасковен мъх.

Трябва да остана насаме с нея, па макар и за една минута. Струва си всеки риск, реши той, но все се колебаеше, неспособен да превърне

намерението си в действие. Така се туткаше на ръба, докато тя му даде тласъка, който го катурна през билото.

В края на един урок, Керълайн излетя от каютата преди Том. Но в момента, когато стъпи на първото стъпало, мастър Уолш я извика:

— А, мистрес Керълайн, ще можете ли да участвате в репетицията тази вечер?

Керълайн се извърна, за да му отговори. Движението бе така неочеквано, че Том не можа да избегне сблъскването. Тя почти загуби равновесие, но се хвани за ръката му, а той обгърна с другата кръста ѹ. В този миг бяха извън полезрението на мастър Уолш и двете момчета в каютата отзад.

Керълайн не направи опит да се отдръпне. Вместо това се изви и притисна долната част на тялото си към неговото. Едно преднамерено, въртеливо движение, като в същото време го гледаше с лукави, знаещи очи. Светът се преобърна за Том. Допирът беше мимолетен, тя го заобиколи и заговори с мастър Уолш през вратата:

— Да, разбира се. Времето е толкова хубаво, можем да се съберем на палубата, не мислите ли?

— Прекрасна идея — отвърна въодушевен Уолш. — Тогава, да кажем в шест часа? — Уолш още си служеше с времеизмерването на сухоземните плъхове.

---

[1] Щуцер — къса тръбичка с нарез, която служи за съединяване на тръби. ↑

20.

Нед Тайлър се бе изправил до Том край рулевото колело. Том се стараеше да държи „Серафим“ право по неизменния му курс юг-югозапад.

— Здраво го дръж! — изгрухтя Ned, когато Tom отклони кораба на по-малко от градус. При всяко ново платно, изпълвано от духащия с двадесет и пет възела вятър, корабът се мяташе като необязден жребец.

— Виж си килватера^[1]! — строго му каза Ned. — Tom послушно погледна назад. — Прилича на двойка змии през меден месец — заяви Ned, като и двамата знаеха, че не отговаря на истината — на цял кабел отзад в пенестата линия на килватера едва се забелязваше по някоя малка чупка, — но учителите на Tom не прощаваха и най-малката грешка. През следващите десет минути „Серафим“ оставяше тънка и права като рапира следа през сините вълни.

— Много добре, мастър Томас — кимна Ned. — А сега, главната мачта от върха надолу, ако обичаш.

— Бомбрамсел^[2], брамсел^[3]... — започна Tom без бавене и колебание и без да допуска и най-малко отклоняване на носа.

И тогава откъм кърмовите каюти се показва музикалното трои. Gай носеше песнопойката на Керълайн и цитрата си. Уолш, пъхнал флейтата в задния джоб, мъкнеше стола й с една ръка, а с другата придържаше перуката си. Групата зае обичайните си места на завет, близо до релинга на подветрената страна.

Tom се стараеше да съсредоточи вниманието си върху управлението на кораба, като едновременно с това отговаря на въпросите на Ned и следи за момента, в който Керълайн ще намери бележката му между страниците на песнопойката.

— Бизанмачтата, ако обичаш, от върха — каза Ned.

— Горен бизан — отвърна Tom и се поколеба. Керълайн бе готова да пее и Gай й подаде книжката.

— Продължавай — подканни го Ned.

— Среден бизан — каза Том и отново спря. Керълайн отвори книгата и се намръщи.

Четеше нещо между страниците. Стори му се че пребледнява, но изведнъж тя вдигна поглед и го насочи право в него през цялата ширина на празната палуба.

— Бизан — промълви Том и отвърна на погледа ѝ. Беше същият лукав, знаещ израз. Тръсна глава така, че къдрите ѝ се разпиляха на вятъра. Измъкна листчето оризова хартия, на което той така старателно бе изписал своето послание, смачка го и го изхвърли с негодувание през борда. Вятърът поде и понесе със себе си хартиеното топче, преди да го остави да изчезне в белите гребени на вълните. Отказът беше така очевиден, че целият свят на Том се срути.

— Дръж здраво! — остро се обади Нед и Том погледна виновно към отклонилия се по вятъра нос на „Серафим“.

---

[1] Килватер — дирята, която оставя плаващ кораб. ↑

[2] Бомбрамсел — горно правоъгълно платно. ↑

[3] Брамсел — основно правоъгълно платно. ↑

21.

Макар да си даваше сметка, че е безнадеждно, Том лежа буден на сламеника си цялата първа вахта, в очакване да настъпи полунощ и в спор със себе си, дали си струва да рискува, като изпълни предвидените в бележката уговорки. Отказът изглеждаше категоричен, но от друга страна, беше абсолютно убеден, че тя хареса онай опасна интимност в бащината му каюта не по-малко от него. А мимолетният допир пред каютата на Уолш бе потвърдил, вън от всяко съмнение, че тя не би имала нищо против още едно приключение.

Изобщо не е такава възвишена и недостъпна дама, за каквато се представя, мрачно си помисли Том. Под всичките тия модерни фусти, и тя го обича не по-малко от момичетата на село.

Беше преместил сламеника си в нишата зад един лафет, така че нито Гай, нито Дориан да могат да легнат до него и да следят нощните му похождения. Часовете на вахтата се точеха без край. Задряма един-два пъти, колкото да подскочи стреснато, разтреперан от нетърпение и съмнения.

Когато над палубата, върху която лежеше, се разнесоха седемте удара за втора вахта, той не можеше да чака повече, изпълзя изпод одеялото и незабележимо се запромъква към стълбата, затаил дъх, да не го усети някой от братята му.

Отново спря пред мъничката каюта на трите момичета. Не чу нищо и се изкуши да почука, за да провери дали и тя лежи будна като него. Благоразумието надделя и той се отлепи от вратата, за да продължи към долната палуба.

С облекчение установи, че ключът за погреба, както и огнивото, са си на мястото. Отключи вратата, промъкна се вътре, стъпи върху раклата за да стигне окачения на двойна кука фенер, изнесе го в коридора и плътно затвори вратата, да не би някая случайна искра да попадне върху посипан по пода барутен прах.

Измъкна огнивото от скривалището му и клекнал на пода, започна да пресмята величината на риска, който се готвеше да поеме.

Тревожеше го не толкова възможността от взрив, а вероятността някой да забележи светлината. Каютата на баща му се намираше в горния край на стълбата, а до нея спяха мастър и мисис Бийти. Може би не спяха, а можеше и някой от тях да излезе, повикан от естествените си нужди. Възможно бе вахтеният офицер да тръгне на обиколка и вниманието му да бъде привлечено от необичайната светлина.

От друга страна, Том знаеше с положителност, че Керълайн няма да посмее да се спусне в пълния мрак на непозната обстановка. Поне малко можеше да я окуражи.

Надвеси се над огнивото, като го закриваше с тяло и замахна към кремъка. Избухна ослепителна светкавица от сини искри и праханта хвана. Сърцето му биеše като лудо, докато вдигаше предпазната мрежа на фенера и палеше фитила, заслонил пламъка му с шепи, докато се запали добре. После спусна мрежичката, която намаляваше силата на светлината, но пък отстраняваше опасността от случайна искра. Скри ключа и огнивото на мястото им, влезе в погреба и окачи фенера на куката.

Отново се измъкна в коридора, като притвори вратата така, че да се процежда съвсем слаба светлина. Достатъчно слаба, за да не привлече случайно внимание, но и достатъчно забележима за да изкуши едно страхливо момиче, да се спусне по стълбата към нея.

После се сви до вратата, готов да я затвори напълно при най-малка опасност. Тук, така близо до дъното на кораба, камбаната не се чуваше и той загуби представа за времето.

Няма да дойде, каза си Том, след като бе чакал, както му се струваше, няколко часа. Почти се надигна, за да си тръгне. Хайде още малко, реши той и пак седна, подпрял гръб на стената. Трябва да бе задряпал, защото първо усети уханието на тялото ѝ, онзи особен аромат на младо момиче, а чак след това долови и леките стъпки на боси крака съвсем близо до себе си.

Скочи на крака и тя нададе вик, уплашена от внезапното му появяване в мрака. Том я сграбчи стреснато:

— Аз съм! Аз съм! — прошепна в ухото ѝ. — Не се плаши.

Тя се притисна към него с неочеквана сила.

— Уплаши ме. — Трепереше здраво и той я притегли към гърдите си, като започна да милва косата ѝ. Беше разпусната, гъста и пружинираща под пръстите му, като стигаше под плешиките ѝ.

— Няма нищо. Не се страхувай! Аз съм при теб! — В сумрака забеляза, че носи светла памучна нощница, вързана около шията с панделка и стигаща до глазените ѝ.

— Не трябваше изобщо да идвам — шепнеше тя, притисната лице към гърдите му.

— Трябваше! О, трябваше — увери я той. — Така дълго те чаках. Така много исках да дойдеш. — Изненада се, колко мъничка бе тя и колко топло бе притиснатото към него тяло. Прегърна я още по-силно.
— Всичко е наред, Керълайн. Няма от какво да те е страх.

Прекара ръце по гърба ѝ. Памучният плат беше тънък и гладък, а под него нямаше друга дреха. Усещаше ясно всяка извивка на тялото ѝ.

— Ами ако баща ми... — Заекваше от страх.

— Няма, няма — прекъсна я той. — Ела с мен! — Дръпна я бързо в погреба и затвори вратата. — Никой не може да ни открие тук.

Притисна я здраво и я целуна по главата. От косата ѝ се носеше лек аромат. Престана да трепери и вдигна лице към неговото. Очите ѝ бяха огромни и блестяха в приглушената светлина на фенера.

— Не бъди груб с мен! — помоли го тя. — Не ми причинявай болка!

Самата мисъл за това го ужаси.

— О, скъпа моя. Не бих могъл да сторя такова нещо. — С изненада забеляза, колко естествено и убедително се леят окуражаващите думи от устата му. — Обичам те. Обичам те от първия миг, когато съзрях красивото ти лице. — Още не си даваше сметка, че има дар слово на роден любовник, нито пък съзнаваше, колко полезен ще се окаже този дар през предстоящите години. — Обичах те дори, когато се отнасяше така студено с мен. — Кръстът ѝ беше толкова тънък, че почти можеше да го обхване с пръсти. Притисна я по-силно към себе си и усети топлината на корема ѝ.

— Не съм искала да се държа грубо с теб — каза тя състрадателно. — Исках да бъда с теб, но против волята ми ставаше така.

— Няма нужда да обясняваш — отвърна той. — Разбирам. — Той зацелува лицето, челото, очите ѝ, докато накрая намери устата. Отначало устните бяха здраво стиснати, но постепенно се разтвориха като сочен цвят на някакво екзотично цвете, горещо и влажно,

изпълнено с нектар, от който му се зави свят. Искаше да го поеме всичкия, цялата да я изпие.

— Тук сме в безопасност — продължи да я успокоява Том. — Никой не идва на това място. — Говореше и бавно я насочваше към раклата.

— Толкова си красива — каза той и направи още една стъпка натам. — Мисля за теб всеки миг. — Тя се отпусна по гръб върху леглото от коприна и барут.

Главата ѝ бе отметната назад и той я целуна по шията, като в същото време внимателно развърза панделката. Инстинктът му подсказа да действа така бавно и внимателно, че тя да може да се преструва, че нищо не се случва. Шепнеше:

— Косата ти е копринена и ухае на рози, — но пръстите му работеха леко и внимателно.

Едната ѝ гърда се показва над ръба на нощницата, при което цялото ѝ тяло се напрегна и тя простена:

— Не трябва да правим това. Спри! Моля те!

Гърдата беше бяла и много по-голяма, отколкото бе очаквал. Не направи опит да я докосне с ръка, макар тя да лежеше до бузата му. Той я притисна здраво и защепна успокоително, докато напрежението бавно я напусна и едната ѝ ръка мина зад тила му. Сграбчи вързаната на опашка коса и задърпа с такава сила, че в очите му изскочиха сълзи, но той не издаде и звук.

Уж без да си дава сметка, тя насочваше главата му с ръка. Топлата и мека гръд се притисна в него така силно, че за момент не можа да си поеме дъх. После отвори уста и засмука зърното. Беше твърдо и еластично. Мери много обичаше, когато го правеше. Викаше му „кърмене“.

Керълайн издаде тих гърлен звук и започна леко да го люлее, сякаш бе малко дете. Очите ѝ бяха затворени, а на устните се появи лека полуусмивка, докато той ритмично смучеше гръдта.

— Пипни ме! — промълви тя така тихо, че той неолови смисъла. — Пипни ме! — повтори Керълайн. — Пипни както оня път! — Нощницата се бе набрала почти до горната част на бедрата и тя разтвори колене. Той спусна ръка надолу и чу: — Така.

Керълайн започна да движи таза си нагоре-надолу, сякаш яхаше пони. Само след няколко минути тялото ѝ се изви нагоре и той усети

напрежението на всеки негов мускул.

Като опънат лък, миг преди да излети стрелата, помисли си Том.

Изведнъж тя се затресе и нададе вик, който го уплаши. После падна назад и се отпусна като мъртва. Том се стресна. Взе лицето ѝ в длани и видя, че е цялото червено, очите затворени, а по горната устна бе избила ситна пот.

Отвори очи и го погледна безизразно. После рязко се дръпна и му завъртя звънка плесница.

— Мразя те! — просьска тя злобно. — Не трябваше да ме караш да идвам тук. Не трябваше да ме пипаш така. Ти си виновен. — И избухна в сълзи.

Том лежеше зашеметен и преди да разбере какво става, тя скочи на крака и зашумоля с нощницата си към вратата. С леки стъпки се измъкна навън и изчезна към стълбата.

Мина известно време, преди Том да се съвземе. Все още зашеметен, той духна фенера и заключи внимателно вратата. Трябваше да намери сгоден случай да върне ключа в писалището на баща си, но нямаше защо да бърза. Засега не личеше липсата да е забелязана. Все пак, не трябваше да носи ключа със себе си и затова го оставил отново в скривалището.

Докато се промъкваше покрай вратата на Керълайн, забеляза, че се тресе от възмущение и гняв. Изпита неудържимо желание да я извлече от койката и да ги излее върху нея. Успя да се сдържи и да стигне до сламеника си на оръдейната палуба.

Гай го чакаше. Мълчалива сянка, свита до оръдието.

— Къде беше? — попита той шепнешком.

— Никъде. — Том беше изненадан и безсмислицата се изля от устата му, преди да може да я спре: — До клозета.

— Няма те от седемте удара на първа вахта — почти два часа — мрачно го осведоми Гай. — Трябва да си напълнил кофата доторе. Цяло чудо е, че изобщо е останало нещо от теб.

— Бях на палубата — започна да се оправдава Том, а след това избухна: — И защо трябва да ти обяснявам? Да не си ми началник? — Хвърли се върху сламеника, сви се на кълбо и покри глава с одеялото.

Глупава малка лисица, помисли си той с горчивина. Пет пари не давам, дори да цопне през борда, да я излапат акулите.

22.

„Серафим“ пореше вълните на югозапад, без да събира нито риф през звездните нощи. Всеки ден по пладне Том заставаше на юта с офицерите и с помощта на личния си бакстаф^[1] определяше ширината, на която се намираше корабът. Баща му и Нед Тайлър правеха същото, а после сравняваха резултатите. В един незабравим ден Том приключи сложното изчисление и вдигна поглед от плочата си.

— Е, сър? — попита баща му със снизходителна усмивка.

— Двадесет и два градуса, шестнадесет минути и тридесет и осем секунди южна ширина — отвърна колебливо Том. — Според моите изчисления, трябва да се намираме на няколко левги северно от Тропика на Козирога.

Хал се намръщи престорено и погледна към Нед.

— Много ли е голяма грешката, мастър Втори?

— Да, капитане, поне десет секунди.

— Аз бих казал петнадесет. — Изражението на Хал омекна. — Няма нужда да го наказваме, нали?

— Тоя път не — пусна Нед една от редките си усмивки. Разликата между трите изчисления възлизаше на няколко морски мили — нищо на фона на морския безкрай. А и никоя жива душа не бе в състояние да каже, кое от изчисленията е правилното.

— Добре, момче — разроши косите му Нед. — Ще направим моряк от тебе. — Похвалата звучала в ушите на Том през целия ден.

Щом прекосиха Тропика на Козирога, времето рязко се промени. Навлязоха в дъждовния район на южния Атлантик и цялото небе до хоризонта се изпълни с надвиснали тъмни облаци, извили огромни толовища като наковалнята на Вулкан. Светкавици раздираха ярки рани в коремите им, гръмотевици трещяха като удари от божествения чук.

Хал нареди да съберат част от платната и да се подаде сигнал на „Йомен“, да ги следва отблизо.

Сълнцето се спусна зад завесата на облаците, като ги обагри в кървавочервено. Плътна водна завеса забълска палубата с такава мощ, че хората не можеха да се чуят един друг. Тя не позволяваше и да се види нищо от единия релинг до другия. Отточните отвори не бяха достатъчно големи за такова количество вода и екипажът лудуваше като бесен в това изобилие от сладка вода. Обърнали лица нагоре, хората жадно пиеха, докато търбусите им се издуха. Съблякоха дрехи и започнаха да отмиват солта от телата си, като се смееха и пръскаха свода.

Хал не направи опит да ги усмирява. Солта измъчваше телата им. Някои имаха гнойни рани под мишниците и в слабините. Облекчение бе да се измият. Заповяда да напълнят празните бъчви. Хората помъкнаха кофи сладка прясна вода и до вечерта всички бъчви бяха напълнени догоре.

Дъждът не спря цял ден, също и на следващия и когато на третия сълнцето най-после се показа над водната пустош и освети облачния хоризонт, „Йомен“ не се виждащи никакъв. Хал прати Дориан и Том на мачтата — доказано бе, че младежкото им зрение е най-острото на борда. Макар да останаха горе почти целия ден, не можаха да открият и следа от платната на „Йомен“ на хоризонта.

— Няма да го видим, преди да хвърлим котва при Добра Надежда — предрече Нед Тайлър и Хал вътрешно се съгласи с него. Вероятността двата кораба да се съберат отново в безкрайната и ветровита водна шир, бе нищожна. Това не обезпокои особено много Хал — точно такива възможности бяха предвидили с Андерсън. Имаха уговорена среща при Тейбъл бей. Оттук нататък всеки кораб щеше да се движки самостоятелно.

На петдесет и втория ден от напускането на Плимут, Хал нареди да се промени курса ляво на борд. Според неговите изчисления, намираха се на по-малко от хиляда мили от бреговете на Южна Америка. С помощта на бакстрафа, навигационните таблици и изчислената дължина, можеше да определи положението на кораба с точност до двадесет мили. Изчисляването на географската дължина обаче, не бе научно точно, а повече приличаше на някакъв култов ритуал. То се извършваше въз основа на всекидневните отметки върху траверсната дъска и цял куп екстраполации на курса и изминатото разстояние.

Хал напълно съзнаваше, че спокойно може да се намира на няколкостотин мили встрани от изчисленото си местоположение. За да излезе при Добра Надежда, трябваше да плава по направление на постоянния вятър, докато стигне тридесет и два градуса южна ширина, а оттам да поеме на изток, докато види плоската шапка на африканския континент. Това щеше да бъде най-бавният и отегчителен етап от плаването: с вятър, духащ почти в лицата им, курсът трябваше да се коригира на всеки няколко часа.

За да не отминат Добра Надежда, като навлязат дълбоко в Индийския океан, трябваше да следват курс, който да ги отведе на няколко левги северно от носа. Винаги съществуващата опасността да стигнат брега нощем или в някоя от характерните за района гъсти мъгли — не един голям кораб бе намирал мокрия си гроб край този коварен бряг. Хал беше доволен, че когато му дойде времето, ще може да изпрати Том и Дориан на мачтата.

Хал помисли със задоволство и за напредъка, който отбелязваха в овладяването на арабски език. Гай се отказа от тия уроци с довода, че в Бомбай арабски почти не се говори, но Дориан и Том клякаха до предната надстройка с Алф Уилсън, всеки ден по един час и бъбреха като папагали. Когато Хал реши да ги изпита, установи че и двамата могат да водят самостоятелен разговор. Тези знания щяха да им бъдат от голяма полза, когато стигнат бреговете на треската. Винаги е добре да говориш езика на врага, помисли си Хал.

Не бяха видели друг кораб освен „Йомен“, откак напуснаха Ушант, но океанът не беше пустинен: чудесни и необикновени гледки радваха погледите на Том и Дориан, докато бяха на наблюдателния пост високо над палубата.

Един ден над огромната водна шир се появи албатрос. Той описваше кръгове над кораба, като се издигаше или спускаше по въздушното течение и слизаше ниско над белите гребени на вълните. Така той приджуряваше кораба дни наред. Никое от двете момчета не бе виждало дотогава птица с такива размери. Понякога той се носеше съвсем близо до подобното на варел убежище, възползвал се от тягата на главното платно, за да се държи във въздуха, без да маха криле, а само нежно потрепвайки с крайчетата на перата. Дориан беше особено впечатлен от това същество, чиито разперени криле покриваха два или три пъти дълбината на неговите разтворени ръце.

— Молимок! — викна той името, дадено му от моряците. То означаваше „Глупава чайка“ и бе спечелено от доверчивото му и крайно непредпазливо поведение на сушата. Дориан бе измолил остатъци от храна от готвача и сега ги хвърляше на описващата кръгове птица. Албатросът бързо се привърза към Дориан и идваше при неговото изсвирване или вик. Висеше във въздуха съвсем близо и изкусно улавяше хвърляните му залци.

На третия ден, докато Том го държеше за пояса, за да не се изтърси долу, Дориан протегна колкото можа късче тълсто осолено месо. Молимок погледна с мъдрите си древни очи, протегна шия и леко пое гощавката с кривия си огромен клон, с който без усилие можеше да отхапе някой пръст на момчето.

Дориан изсвири и запляска победоносно с ръце, а трите момичета, които наблюдаваха ухажването от палубата, завикаха възторжено отдолу. Когато се спуснаха след края на смяната, Керълайн целуна Дориан пред очите на офицерите на юта и всички вахтени.

— Момичетата са такива лигли! — съобщи Дориан на Том, когато останаха сами на оръдейната палуба и много сполучливо имитира целувката.

През следващите няколко дни Молимок се опитоми още и стана по-доверчив към Дориан.

— Мислиш ли, че ме обича, а Том? Искам да си го задържа завинаги.

Но на осмата утрин, когато се качиха на мачтата, той бе изчезнал. Макар Дориан да свирка и вика цял ден, птицата си бе отишла и при залез-слънце момчето се разхлипа.

— Какво си бебе! — каза Том и го прегърна, докато се успокои.

В деня след изчезването на Молимок, Том зае обичайното си място в каютата на маstryр Уолш. Както обикновено, момичетата закъсняха и Том устоя на изкушението да погледне към Керълайн. Още кипеше от негодувание заради начина, по който се бе отнесла с него. Сара Бийти, която го боготвореше и непрекъснато му правеше разни подаръци, днес бе донесла изрязано от хартия цвете за отбелязване на страницата. Бръчи му го пред погледите на всички в каютата. Том цял се изчерви от унижение, докато произнасяше недодялано някакви благодарствени слова. Брат му го срита в пищяла под масата и посегна за книгите и плочата си.

Когато погледна плочата, видя че някой е, изтрил алгебричното уравнение, с което се бе сражавал предния ден. Тъкмо се готвеше да обвини Дориан, когато забеляза че злодеят бе заместил разхвърляните му драсканици с един изписан с умела ръка ред: „Довечера по същото време.“

Том се вторачи в него. Почекът не можеше да се сбърка. Макар все още да мразеше Керълайн до дъното на душата си, почеркът ѝ би разпознал навсякъде и по всяко време. Изведнъж усети, че Гай наднича през рамото му и се опитва да прочете написаното. Том обърна плочата, за да не му позволи и замаза буквите с палец, докато станаха нечетливи.

Не можеше да се сдържи, да не погледне към Керълайн. Както обикновено, тя се правеше, че не си дава сметка за присъствието му, потънала в дадената ѝ от мастър Уолш книжка с поезия, но изглежда усети погледа върху себе си, защото ухото, под черните къдри откъм страната на Том, порозовя. Това бе толкова необикновено явление, че Том мигом забрави омразата си и загледа очарован.

— Томас, реши ли задачата, която ти дадох вчера?

Уолш го вдигна и Том започна виновно:

— Да, искам да кажа... не... всъщност... почти...

През целия остатък на деня Том се давеше в море от чувства. В един миг решаваше да не отиде на срещата и утре да ѝ се изсмее в лицето. Даже наистина нададе презрителен смях и всички в каютата го загледаха в очакване.

— Да няма никаква перла на твоето остроумие или интелект, която искаш да споделиш с нас, Томас? — саркастично попита Уолш.

— Не сър, просто размишлявах.

— Да, долових никакво скърдане. Но нека не пречим на такова едно рядко събитие, моля, продължавайте сър.

През целия ден чувствата му към Керълайн се меняха от обожание до гневна ненавист. Когато се качи в наблюдателното гнездо, не забелязваше нищо друго, освен че водите са виолетови като нейните очи.

Когато застана до баща си по пладне и погледна в отвора на бакстрафа, отново усети допира на меката бяла гръд до бузата си и мисълта му се отвлече.

Баща му пое плочата с изчислението от ръката му и провери написаното, а после се обърна към Нед Тайлър:

— Поздравления, мастър Тайлър. През нощта явно си ни върнал в северното полукулбо. Прати добър наблюдател горе, защото всеки миг ще трябва да видим източното крайбрежие на Америка.

На Том не му се ядеше на вечеря и даде своето парче осолено телешко на Дориан, чийто апетит бе пословичен. Той го прие с въодушевление и го излага бързо, да не би Том да промени решението си. След това, когато фитилите на палубните фенери бяха намалени за през нощта, Том лежеше буден, като отново и отново прехвърляше през главата си взетите мерки.

Ключът и огнивото се намираха в скривалището над вратата, където ги бе оставил. Чакал бе удобен случай да върне ключа в писалището на баща си, но такъв не се бе появил. Сега много се радваше на това. Вече бе решил, че обича Керълайн повече от всичко на света и без колебание би дал живота си за нея.

При седем удара на корабната камбана той изпълзя от сламеника и се ослуша, да не би някой да го е усетил. Двамата му братя представляваха неясни малки купчини, редом с огромното туловище на Аболи, проснати върху палубата в смътната светлина на фенерите. Като прескачаше захъркалите увити фигури на останалите от екипажа, той стигна необезпокояван до стълбата.

И отново ивицата светлина се процеждаше под вратата на бащината му каюта, и Том пак се запита какво ли го държи буден след полунощ. Тихо мина край вратата и не можа да се сдържи да не спре пред каютата на момичетата. Стори му се, че долавя тихо дишане зад преградата, а едно от момиченцата изломоти нещо неразбрано в съня си. Продължи нататък, извади ключа от скривалището, влезе в погреба, свали фенера от куката, запали го и го върна на мястото му.

Беше така пренапрегнат, че подскачаше при всеки неочекван шум на кораба: гризенето на плъх или удар от провиснало въже. Свит до вратата, наблюдаваше долния край на стълбата. Този път не задряма и видя белите й боси стъпала, да се спускат колебливо надолу. Подсвирна тихичко, за да я окуражи.

Тя се наведе да го погледне и после изтича по останалите стъпала. Том се втурна насреща ѝ, тя се хвърли в обятията му и двамата силно се прегърнаха.

— Исках да ти кажа, колко много съжалявам, че те ударих — прошепна Керълайн. — Всеки ден се мразех все по-силно.

Том замълча и тя вдигна лице нагоре. Едва го виждаше в слабата светлина, но той се надвеси за целувка, търсейки устата ѝ. В същия миг тя отново пристъпи към него и първата му целувка намери веждата, втората носа и чак на третия път устните им се сляха.

Тя първа се дръпна.

— Не тук — прошепна Керълайн. — Може да дойде някой.

Последва го с готовност, когато я хвана за ръка и бързо я вмъкна в погреба. Без да се колебае, тя се насочи право към барутното ложе и го дръпна до себе си. Устата ѝ посрещна отворена следващата му целувка и той усети връхчето на езика ѝ да пърха по устните му като мушица около пламъче на свещ. Засмука го навътре.

Все още залепили уста, тя развърза връзката на ризата му, вмъкна малка хладна ръка през отвора и погали гърдите му.

— Ти си космат! — възклика тя изненадано. — Искам да видя.

— Вдигна предницата на ризата му. — Като коприна е. Толкова е мекичко. — Притисна лице към гърдите му. Дъхът ѝ пареше и гъделичкаше. Това го възбудждаше по непознат досега начин. Забърза, сякаш всеки миг можеха да му я отнемат. Опита се да развърже панделката на нощницата, но непохватните му пръсти не се подчиняваха.

— Чакай! — тя отстрани ръката му. — Нека аз! — Долови съмътно, че се държи различно от предишната им среща тук, в погреба. Беше уверена и сигурна. Като Мери или някое от останалите момичета в Хай Уийлд. Изведнъж разбра, че интуицията му не го е излъгала: тя бе правила това и преди. Знаеше колкото него, а може би и повече. Тази мисъл го окрили. Нямаше защо да се церемони повече.

Тя застана на колене, вдигна с едно движение нощницата през глава и я пусна на пода. Сега беше съвсем гола, но той виждаше само гърдите ѝ, големи, обли и бели, увиснали като две огромни перли над него в мрака. Протегна ръце и напълни всяка длан с мекото им изобилие.

— Не така силно. Не ставай груб! — предупреди го тя. Остави го за известно време да прави, каквото иска и прошепна:

— Пипни ме! Пипни ме там, както преди!

Той го стори и Керълайн легна тихо със затворени очи. Том застана над нея, като внимаваше да не я уплаши. Смъкна бричовете до колене.

Изведнъж тя се опита да седне.

— Защо спря? — попита и погледна надолу. — Какво правиш? Не, недей! — Опита да се измъкне изпод него, но той бе много по-тежък и силен от нея и не можеше да се справи.

— Няма да те заболи — обеща Том. Керълайн бълскаше без полза раменете му, но постепенно се предаде. Престана да се противи и се отпусна пред настоящия му натиск. Напрежението изчезна от тялото ѝ и тя започна да издава онзи мъркащ гърлен звук.

Изведнъж отново се сгърчи и извика тихичко:

— Какво правиш? Моля те, Том, недей! О, какво правиш? — Пак започна да се съпротивлява, но той я държеше много здраво и след малко Керълайн се отпусна в обятията му. После и двамата започнаха да се движат в такт, в оня естествен и стар, колкото самото човечество, ритъм.

След това дълго лежаха един до друг, потта изстиваше по кожата им, дишането им се успокояваше бавно и най-накрая можеха отново да разговарят.

— Късно е. Агнес и Сара скоро ще се събудят. Трябва да тръгвам — прошепна Керълайн и посегна към нощницата си.

— Ще дойдеш ли пак? — попита я той.

— Може би. — Навлече нощницата и я завърза.

— Утрे? — настоя той.

— Може би — повтори тя като скочи от раклата и отиде до вратата. Ослуша се, открехна я и надникна през процепа. Отвори още малко, колкото да се промъкне и изчезна.

---

[1] Бакстаф — уред предшественик на секстанта, използван за определяне на географската ширина. ↑

23.

Малко по малко „Серафим“ се измъкна от тропическите ширини и продължи на юг. Дните станаха прохладни и след преживяните задушаващи жеги, освежаващият ветрец от югоизток бе особено приятен. Тук океанът гъмжеше от живот, повърхността му зеленееше от планктона. От поста си на главната мачта виждаха размазани очертания на пасажириба тон, безкрайни следи на големи риби оставаха покрай кораба.

И ето че един ден обедните измервания с бакстата показаха, че корабът е изминал целия път на юг и е достигнал тридесет и два градуса южна ширина. Хал отново промени курса за последния етап към Добра Надежда.

Облекчаваща бе мисълта, че краят на тази част от плаването наближава и скоро ще видят земя. Предния ден доктор Рейнолдс бе съобщил за първите два случая на скорбут сред екипажа. Тази мистериозна болест бе проклятието на всеки капитан за далечно плаване. Минеше ли шестата седмица в открито море, отвратителното заболяване започваше да тръшка хората един след друг без видима причина или предупреждение. Никой не можеше да обясни причините за тая епидемия, нито пък вълшебният начин, по който изчезваше и жертвите оздравяваха, веднъж стъпили на брега.

— Нека стане по-скоро, Господи! — молеше се Хал и гледаше към пустия източен хоризонт.

Сега, вече близо до сушата, започнаха да забелязват стада делфини. Те плуваха редом с носа на кораба, гмуркаха се под кила му и се показваха от другата страна, извили черни гърбове над водната повърхност, скачаха високо с мощн удар на опашния плавник и гледаха мъжете по вантите със светли очи и застинали усмивки.

Това бе морето на големите китове. В някои дни, накъдето и да погледнеха от мачтата, виждаха белите им фонтани да се пръскат от вятъра. Някои бяха по-дълги от „Серафим“ и минаваха така близо, че

момчетата виждаха рачетата и други представители на морския свят, облепили туловищата им, сякаш не бяха живи същества, а скали.

— Всеки от тях носи по двадесет тона мазнини — каза на Том Големият Дениъл, както се бяха облегнали на бушприта и наблюдаваха един левиатан^[1] да се издига от гъбините на кабелт пред тях и да насочва към небето огромния си раздвоен заден плавник.

— Опашката му е широка колкото бизанреята^[2] ни — удиви се Том.

— Казват, че били най-големите същества на земята — кимна Дениъл. — При десет лири за тон мазнина, по-добре е да преследваме китове, а не пирати.

— Как е възможно да се убие нещо толкова голямо? — учуди се Том. — То е все едно да убиеш планина.

— Опасен занаят е, но има хора, които го владеят. Холандците са големи китобойци.

— Бих искал да опитам — каза Том. — Бих искал да стана велик ловец.

Големият Дениъл посочи по направление на бушприта, който се надигаше и спускаше срещу хоризонта.

— Там, където отиваме, има какво да се лови, момче. Тази земя гъмжи от дивеч. Има слонове с бивни по-дълги от тебе. Ще можеш да осъществиш мечтата си.

Нетърпението на Том нарастваше с всеки изминал ден. След онова измерване, той бе придружил баща си в каютата, за да види как ще отбележи местоположението на кораба. Линията на придвижването им все повече доближаваше оформената като конска глава огромна суша.

Дните на Том бяха така препълнени с работа и напрежение, че би трябвало привечер да е капнал от умора. В повечето случаи успяваше да поспи няколко часа преди полунощ, но в края на първа вахта винаги се събуждаше и изпълзяваше от сламеника.

Вече не му се налагаше да моли и увещава. Керълайн идваше всяка вечер в погреба с готовност. Том откри, че е отгледал дива котка. Забравила притеснения и срам, тя бе станала равна с него по въображение и страст. Даваше израз на чувствата си с глас и прояви на жестокост. Том често отнасяше спомен от срещата им: следи от дълги нокти по гърба или ухапана и подута устна.

Ставаше непредпазлив в бързината да стигне до погреба и на няколко пъти се случиха опасни сблъсъци. Веднъж докато минаваше пред каютата на мастър Бийти, вратата внезапно се отвори и там се появи съпругата му. Том едва успя да смъкне шапка над очите си и докато се промъкваше, да изграчи с променен глас:

— Седем удара в първа вахта, всичко е спокойно.

Той бе достатъчно висок на ръст, а осветлението в коридора бе слабо.

— Благодаря, добри човече — отвърна мисис Бийти, така шашната, че са я видели по нощница, че се шмугна обратно в каютата, сякаш бе виновна.

На няколко пъти усети, че го следят, докато се промъква по оръдейната палуба и слиза долу. Един път беше сигурен, че чува стъпки зад гърба си по стълбата, но когато се обрна, не видя никого. Друг път, тъкмо тръгваше от долната палуба да се прибира в малките часове на нощта, в края на втората вахта, когато откъм юта се разнесе тропот на тежки моряшки ботуши. Едва успя да скочи обратно, когато пред вратата на баща му застана Нед Тайлър. Скрит в сянката, Том видя, как Нед чука, а отвътре се донесе гласът на баща му:

— Какво има?

— Нед Тайлър, капитане. Вятърът се усиљва. Може да загубим някоя мачта, ако продължим така. Моля за разрешение да съберем допълнителните платна, а главните да намалим с по един риф.

— След малко съм горе, Нед — отвърна капитанът. Почти веднага Хал излетя от каютата, навличайки в движение ветроупорната си наметка и мина едва на няколко фута от мястото, където се криеше Том.

Стигна сламеника си точно в мига, когато се чу боцманската свирка и гласът на Големия Дениъл разцепи тъмнината:

— Всички на вантите за събиране на платната!

Том трябваше да се преструва, че търка сънено очи, преди да се присъедини към мъжете, втурнали се във ветровитата нощ.

В природата му беше да не се стряска от тия епизоди и дори по някакъв извратен начин, те го възбуждаха допълнително. В походката му се появи някакво предизвикателство, като у младо петле, което накара Аболи да промълви с усмивка:

— Бащичко!

Една сутрин, Том се спускаше от мачтите с останалите, след като бяха работили по платната. Изведнъж, без друга видима причина освен въодушевление и желание да се покаже, той се изправи в цял ръст върху реята и направи две-три танцови стъпки.

Всичко живо на борда замръзна от ужас при вида на това самоубийствено изпълнение. На четиридесет стъпки над палубата, той танцуваше сложил една ръка на хълбока, а другата извил високо над главата си. После се хвърли върху вантите и се плъзна на ръце до палубата. Умът му бе стигнал, да провери първо дали баща му не е на палубата, но до вечерта той без друго научи за тази му лудория и прати да го извикат.

— Защо трябваше да правиш нещо толкова глупаво и безотговорно? — попита го той.

— Защото Джон Тъдуел ми каза, че не съм смел — отвърна Том, сякаш това бе най-естественото обяснение на света.

И сигурно е било така, помисли си Хал, докато гледаше сина си в лицето. За своя изненада установи, че има пред себе си мъж, а не дете. За кратките месеци на пътуването, Том бе закоравял и заякнал до степен, да не може да се познае. Тялото му заякна от труд, раменете му се наляха от постоянното катерене по вантите и работа с платната в бурно време, ръцете му бяха станали по-силни от всекидневните занимания с Аболи по фехтовка, а сам той балансираше като котка на всяко място по разлюляния от южните вълни кораб.

Но имаше и още нещо, което не можеше ясно да определи. Знаеше, че Том винаги бе надраствал възрастта си и макар да правеше опити да го ограничава, всъщност никога не бе желал да укротява смелия му и авантюристичен дух. Но сега усещаше, че е станало нещо, което той е пропуснал. Срещу него стоеше пълноценен мъж, който го гледаше като равен.

— Добре — каза най-накрая той, — показал си на Джон Тъдуел, че греши, нали? Следователно, няма нужда отново да танцуваш по реята.

— Няма нужда, татко — с готовност се съгласи Том. — Освен ако някой друг ми каже, че ме е страх да го сторя. — Усмивката му беше така заразителна, че Хал усети как собствената му уста започва да разтегля очертанията си.

— Я, да се махаш оттука! — бутна го той към вратата на каютата. — Не се излиза наглава с дивак.

---

[1] Левиатан — библейско морско чудовище, останало от Сътворението, което не бива да се буди, за да не погълне слънцето. ↑

[2] Бизанрея — рея, която е под ъгъл 45° към мачтата. ↑

24.

Гай седеше на обикновеното си място до Керълайн в каютата на мастър Уолш. Лицето му бе бледо и той почти не проговори цяла сутрин, а на въпросите на учителя отвръщаше с да и не. Забил бе поглед в книгата, без да поглежда нито Керълайн, нито Том, дори когато четяха на глас посочените от мастър Уолш пасажи.

Най-накрая Керълайн долови странното му настроение и му прошепна:

— Не се ли чувстваш добре, Гай? Да не те е хванала пак морската болест?

Гай не можеше да я погледне в очите.

— Много съм си добре — отвърна той. — Няма защо да се грижиш за мен. — И изведнъж викна високо: — Никога вече!

Откак подписа молбата си за постъпване в бомбайската кантора на Компанията, Гай се чувстваше сигурен за бъдещето си и започна да гради един фантастичен свят. С връзките на баща му и под покровителството на мастър Бийти, той не се съмняваше в бързия си напредък в ѹерархията на Компанията. Семейство Бийти щеше да стане негово семейство, а Керълайн щеше постоянно да е до него. Представяше си, как споделя компанията й всеки Божи ден, в тропическия рай на Бомбай. Как яздят двамата през палмови горички, а вечер изнасят концерти. Гай свири, а Керълайн пее, рецитират стихове и организират излети със семейството. Той се разхожда с нея ръка в ръка край снежнобели пясъци и двамата разменят чисти, целомъдрени целувки. Само след няколко години ще стане на двадесет, ще се е издигнал в служба на Компанията и ще бъде в състояние да си позволи брак. Сега всичко стана на пух и прах.

Когато се опита да мисли за лошите неща, които бе открил, мисълта му отскочи като див жребец. Ръцете му се разтрепериха и той усети, как в главата му нахлува кръв. Не би могъл да понесе и секунда повече в тясната каюта, в присъствието на тия двамата, които мразеше

повече отколкото мислеше, че е възможно да се мрази. Изправи се рязко.

— Мастър Уолш, моля за извинение! Чувствам се замаян. Трябва да изляза на открито. На чист въздух... — Без да дочака пълното разрешение, той се препъна към вратата и изтича по стълбите. Бързо отиде при носа и се вкопчи в едно въже, като изложи лице на вятъра. Мъката му бе безძънна, а предстоящият живот се бе проснал пред него като безкрайна пустиня.

— Искам да умра — каза на глас и погледна през борда. Водата беше зелена и прекрасна. Толкова спокоен би бил там долу. Стъпи върху котвената верига и забалансира върху ѝ, хванал вантите с една ръка. — Толкова е лесно — каза си той. — Толкова бързо и лесно. — Започна да се изнася навън, над бушуващата, разпенена вода.

Могъща длан обхванила свободната му китка и той за миг загуби равновесие.

— Нищо не си забравил долу, Аболи — изръмжа Аболи. — Пък и никога не си обичал да плуваш.

— Пусни ме! — отвърна горчиво Гай. — Защо винаги се месиш, Аболи? Просто искам да умра.

— Това ти желание ще се осъществи. То е единственото сигурно нещо на тая земя — увери го Аболи. — Но не днес. — Името, с което го нарече, му бе дал при рождението и означаваше „втори по ред“ на езика на гората. Той леко увеличи натиска върху ръката му.

Гай направи безуспешен опит да се противопостави на тази страховита сила.

— Пусни ме, Аболи, моля те!

Хората те гледат — тихо отвърна той. — Гай се озърна и забеляза, че неколцина от палубата са спрели приказките и с любопитство наблюдават пантомимата. — Не ни прави за смях с баща ти с тия глупости!

Гай капитулира и скочи тромаво на палубата. Аболи пусна китката му.

— Дай да поговорим! — предложи той.

— Не искам да говоря нито с теб, нито с когото и да било.

— Тогава ще мълчим двамата — съгласи се Аболи и го отведе към подветрения борд. Седнаха до него, защитени от вятъра и погледа

на останалите. Аболи беше спокоен и мълчалив като планина. Минаха дълги минути, после Гай избухна:

— Обичам я толкова много, Аболи! Сякаш раздира вътреностите ми с нокти.

Така значи, помисли си тъжно Аболи. Открил е най-после истината. Клебе не бе човек, който си замита следите. Търчи подир кобилката, като съборил оградата жребец. Цяло чудо е, че на Мбили му трябваше толкова време, за да разбере истината.

— Разбирам те, Мбили, и аз съм обичал.

— Какво да правя? — попита Гай съкрушен.

— Няма значение колко те боли, то не може да те убие и един ден, и то по-близък отколкото си мислиш, ще разбереш, че болката си е отишла.

— Никога няма да я забравя — отвърна убедено Гай. — И никога няма да забравя любовта си към нея.

25.

Хал Кортни чу корабната камбана да бие за начало на втора вахта.

— Полунощ — промърмори той. Притисна кръста си с две ръце, свити в юмруци. Седял бе пред бюрото часове наред и се бе схванал, а очите му смъдяха. Изправи се и поправи фитила на лампата. Нагласи я така, че да осветява добре работната маса, след което се настани на тежкия дъбов стол и отново потъна в работа.

Пред него бе разгърнат работният чертеж на „Серафим“. Внимателно проучи разположението на оръдията, после бутна чертежа на страна, сложи до него скица на бордовата фасада и ги сравни.

— Ще трябва да скрием оръдията и да му приадем вид на невъоръжен търговски съд — мърмореще Хал. — Трябва да се махнат капаците от амбразурите на долната палуба. — Спря и се намръщи, дочул леко дращене по вратата.

— Кой е? — попита той. Времето беше хубаво, а вятърът постоянен и умерен. Не бе очаквал да го беспокоят. Въпросът му остана безответен и след миг той изръмжа. Сигурно е бил плъх или пък собственото му въображение. Върна се към чертежите.

Драскането се чу отново. Този път блъсна раздразнен стола назад и се изправи. Приведен под гредите на тавана, той отиде до вратата и я отвори. Една слаба фигура застана нерешително пред него.

— Гай? — Той го погледна отблизо. — Какво правиш тук по това време? Влез, момчето ми. — Гай пристъпи в каютата и затвори вратата след себе си.

Смъкна шапка от главата си. Лицето му беше бледно, а изразът неспокоен.

— Татко, трябва да ти кажа нещо — заекна той, като мачкаше шапката в ръце.

— Какво има, момче? Казвай! — подкани го Хал.

— Има някой в барутния погреб долу — изплю камъчето Гай. — Вратата е отворена и се вижда светлина.

— Какво? — Гласът на Хал изтъня от тревога. — В погреба? Светлина? — Сцена на отвратително злодеяние се появи в съзнанието му.

— Да, сър.

Хал се обърна и отиде до писалището. Издърпа горното чекмедже и взе дървена кутия с пистолети. Отвори я и измъкна едното двуцевно оръжие. Провери пружината и ударника, после го тикна зад пояса. Провери втория и го взе в дясната си ръка.

— Сега ще видим тая работа — мрачно промърмори той и свали лампата от куката й. — Ела с мен Гай, но тихо! Да не подплашим разбойниците, които и да са те.

Отвори вратата и Гай го последва в коридора.

— Затвори я внимателно! — предупреди го Хал и отиде към стълбата. Надникна към долната палуба, но не видя светлина. Извърна глава към Гай:

— Сигурен ли си?

— Да, татко.

С леки стъпки Хал заслиза надолу, като спираше на всяко стъпало и се ослушваше. Стигна долу и отново спря. Едва сега можа да види слабите отблясъци по контурите на вратата.

— А така! — прошепна той и запъна двете петлета на пистолета в ръката си. — Сега ще разберем, какво правят там.

— Тръгна към погреба, като държеше лампата зад гърба си, за да прикрие светлината й. Гай го следваше.

Хал стигна вратата и долепи ухо към дебелите дъбови дъски. Едва-едва сред другите шумове от кораба, тойолови звуци, които го озадачиха: приглушени писъци и стенания, трополене и скърцания, чийто произход не можеше да определи.

Опита бравата и тя се завъртя лесно в ръката му. Опра рамо о няя и бавно я натисна. Тя издраска с тих шум касата и се отвори. Хал застана на прага и вдигна фенера високо над главата си. За миг замръзна на място. Открилата се пред него картина така много се различаваше от всичко, което бе очаквал да види, че той не проумя изведнъж смисъла й.

Замреженият фенер от тавана добавяше светлината си към лъчите от собствената му лампа. В краката му имаше купчина дрехи, а върху копринените торбички с барут се бяха вплели две човешки тела.

Трябаше му известно време, за да си даде сметка, че са голи. В светлината на лампата ярко блестеше бяла кожа и той се вторачи с невярващи очи. Женски къдри, сплетени крайници, широко отворена червена уста, малки стъпала заритали конвулсивно към тавана, тънки ръце сграбчили и заскубали мъжка коса, главата на мъжа забита между перлено белите ѝ бедра, гърбът и задникът ѝ, подскачащи върху барута, докато тя се гърчи в екстаз.

Двойката не усещаше нищо освен себе си. Дори светлината от лампата не им направи никакво впечатление — момичето бе стиснало здраво очи, а чертите ѝ бяха така изменени от страст, че Хал не можа да я познае.

Стоеше там като вкопан и трепна едва когато Гай се опита да влезе в погреба. Мръдна настрани, за да скрие двамата от погледа му.

— Бягай обратно, Гай! — каза той и гласът му проникна през завесата от страст, обгърнала двойката. Очите на жената се отвориха рязко и бавно започнаха да се разширят като листчета на виолетов цвят, докато се вторачваше в Хал с ужасен и невярващ поглед. Устните ѝ се сгърчиха в безмълвен вик на отчаяние и тя застана на един лакът, а гърдата ѝ увисна и се разлюля в светлината на лампата. Задърпа с две ръце тъмната коса на потъналата между бедрата ѝ глава, но не можа да я вдигне.

— Том! — възвърна гласа си най-накрая Хал. Забеляза как мускулите на широкия бял гръб потръпват, сякаш някой заби кинжал в тях. После Том вдигна глава и я обърна към баща си.

Лицето му бе съвсем червено, сякаш бе тичал на състезание или току-що бе приключил рунд по борба. Гледаше с празен и замаян поглед като пиян.

— За Бога, момиче, покрий се! — изграчи Хал. Сам бе обзет от срам, когато установи, че му е трудно да откъсне поглед от разкраченото тяло.

При тези думи, тя ритна Том назад с два крака и се претърколи на пода. Вдигна смачканата си нощница и я стисна пред себе си с две ръце, в опит да прикрие голотата си, клекнала като диво животно в капан. Обърна се с гръб към нея и видя Гай, който проточваше врат, за да види какво става вътре. Хал грубо го изблъска в коридора.

— Връщай се веднага в леглото! — кресна му той. — Тук нямаш работа! — Гай отскочи пред зълчта в бащиния глас. — На никого няма

да казваш, какво си видял тази вечер, иначе жив ще те одера! — Гай тръгна заднишком към стълбата, бавно и неохотно, а Хал се върна в погреба.

Керълайн бе навлякла нощницата си и сега бе покрита чак до петите. Стоеше пред него с наведена глава. Дебели къдрици се спускаха над челото ѝ. Приличаше на малко и невинно момиченце. Каквато си беше — иди докажи обратното, помисли мрачно Хал, докато наблюдаваше как синът му подскача на един крак, в опити да уцели втория крачол на бричовете си. Нямаше и помен от обичайната му напереност и фукльовщина. Най-накрая вдигна гащите, завърза пояса и се изправи виновно до момичето. Никой от двамата не можеше да срецне свирепия поглед на Хал.

— Мистрес Керълайн, още в тая секунда се прибирате в каютата си! — нареди той.

— Да, капитане — прошепна тя.

— Мога само да кажа, че съм отвратен от Вашето поведение. Никога не бях очаквал подобно нещо от дама с Вашето потекло. — Съмтно долови превзетостта на думите си. Сякаш само долните съсловия имаха право да се наслаждават на дадените им от природата възможности, присмя се той над самия себе си и затърси някой по-малко дървен израз. — Какво ще стане, когато кажа на баща ви? — попита Хал. Тя го погледна с истински ужас, който разваляше хубостта ѝ.

— Не му казвайте! — Внезапно падна на колене и прегърна краката му. — Моля Ви, не му казвайте, капитане! Всичко ще направя, каквото наредите, само не му казвайте!

— Изправи се, момиче! — Хал я вдигна на крака, а гневът му отслабна. Трябваше му усилие, за да го раздуха отново. — Върви си в каютата и стой там, докато пратя да те извикат!

— Нали няма да кажете на баща ми? — примоли се тя. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Не мога да ти обещая това — отвърна Хал. — Напълно заслужаваш да те нашиба с камшик, което съм и сигурен, че ще направи. — Изведе я навън и я побутна към каютата. Тя изтича по стълбата и се чу тихото отваряне и затваряне на врата.

Влезе при Том и се опита да го погледне възмутено, но усети как пламъците на гнева загасват. Неволно мислите му запрепускаха назад

през времето при едно друго момче и друго момиче в тъмна корабна каюта, по тези южни морета. Той беше на възрастта на Том, а холандката — с пет години по-голяма, когато го бе придружила през хребета на мъжествеността. Тя имаше златни коси и невинно ангелско лице, но тяло на развратница и дяволски характер. Той примигна, върнал мисълта си през бездната на двадесет и пет години, за да види Том, все още виновно изправен пред него.

— Мис Бийти е пътничка на този кораб и поради това аз отговарям за нея — заяви Хал. — Ти опозори себе си и мен.

— Съжалявам, татко.

— Не мисля, че съжаляваш. — Хал се взря в лицето на Том и забеляза вътрешната борба с истината.

— Искам да кажа, че съжалявам, че те позоря — уточни позицията си Том. — Но след като никой друг не знае, не бива да допускаме позорът да стане обществено достояние, сър.

Хал едва се сдържа да не зяпне пред такова безочие, но бързо схвана желязната му логика.

— Вие сте варварин, сър — съобщи той мрачно и допълни наум: какъвто бях аз и каквите са всички млади самци, ако имат капка здрава кръв във вените си.

— Ще се опитам да се поправя — обеща Том.

Хал го погледна. Сам той никога не би се осмелил да разговаря с баща си по този начин. Той се страхуваше от баща си. Момчето не се страхуваше от него. Може би го уважаваше и му се възхищаваше, с положителност го обичаше, но не изпитваше страх сега, когато стояха изправени един срещу друг. Не бе ли изпълнил родителския си дълг? Трябваше ли да го накара да се страхува от него? Не, доволен бе, че не го е направил. Томас беше станал мъж.

— Татко, с готовност ще приема всяко наказание, което сметнеш, че заслужавам. Но ако кажеш на семейството й, ще я опозориш и ще съсиш живота й. — В гласа на Том почти не се долавяше вълнение.

— Тя не заслужава да й причиним това.

— Съгласен съм с теб — неохотно каза Хал. — Имам ли твърдата ти дума, никога да не правиш опит да останеш насаме с момичето, докато е на борда на този кораб?

— Обещавам! — каза Том и вдигна дясната си ръка.

— Тогава, няма да говорим повече по въпроса и аз няма да кажа нищо на мастър Бийти.

— Благодаря, сър.

Хал почувства удовлетворение, когато видя изражението на сина си, а после трябваше да се прокашля, за да изчисти гърлото си. Извърна се бързо, за да не се налага да продължава разговора.

— Как влезе в погреба?

— Заех ключа от писалището ти — отвърна направо Том.

— Зае ли го? — попита Хал.

— Да, сър. Щях да го върна, когато приключи с това.

— Вече няма да имаш нужда от него, можеш да ми вярваш — строго каза Хал. Том послушно отиде до вратата, бръкна в нишата и извади ключа.

— Заключи вратата — нареди му Хал и когато Том го направи, добави: — Дай го. — Том му го даде.

— Мисля, че за една вечер, това е повече от достатъчно. Отивай да спиш!

— Лека нощ, татко и наистина съжалявам, че ти причиних неприятности.

Хал го гледаше, как изкачва стълбата и се усмихна с печал. Може би трябваше да се отнесе по-строго към тая малка бъркотия, обаче как?

26.

Гай нетърпеливо очакваше скандала, който трябваше да се разрази, след като бе разобличил порочната двойка. Може би баща ѝ щеше да я напердаши като слугиня от миялната, хваната да краде, а майка ѝ и сестрите ѝ щяха да я отвергнат. Изобщо, тя трябваше да бъде отринтната от всички, за да остане той едничка нейна утеша.

Представяше си, как идва при него и моли прошка за предателството си спрямо неговата чиста, целомъдрена любов. Оставя се на милостта му и обещава, че ако ѝ прости, ще му доказва, че се е поправила, докато е жива. Тези мисли топлеха душата му и я лекуваха от непоносимата болка, загнездена там от онай първа нощ, когато бе проследил Гай до долната палуба, за да открие цялата гнусотия.

След това си представи, как баща му изправя Том пред целия екипаж и разпорежда да го бичуват, макар че вътре в себе си съзнаваше, че този вариант е малко пресилен, за да разчита на осъществяването му. Но поне можеше да накара Том да моли за прошка мастър и мисис Бийти и да му забрани да разговаря с Керълайн или друг член на семейството ѝ. Том щеше да стане парий на „Серафим“. И може би баща им щеше да го прехвърли на друг кораб, когато стигнат Добра Надежда, за да го върне опозорен в Англия, да страда под тиранията на Черния Били в Хай Уайлд.

С нетърпение очакваше някое от тия неща или пък всичките заедно, да се случат всеки миг. Мъката му ставаше все по-силна — дните си течаха, все едно че нищо страховито не се бе случило и душевните му терзания нямаха никакво значение.

Вярно, в продължение на няколко дни след онай нощ, Керълайн бе мълчалива и затворена, стряскаше се всеки път, когато към каютата на мастър Уолш приближаваха стъпки или от горната палуба се разнесеше високият глас на баща ѝ, а към Том дори не поглеждаше, забила нос в книгите си. Гай забеляза с известно задоволство, че всеки път когато Том се появи на палубата, докато тя е там с майка си и

сестрите си, веднага намираше някакво извинение, за да слезе в малката си каюта и да остане там самичка часове наред.

Това не продължи и седмица. Тя бързо върна предишното си самочувствие и предизвикателни маниери. Розите отново разцъфнаха на бузите ѝ, пак започна да се шегува с мастър Уолш и да пее с приятен глас заедно с Дориан, по време на музикалните им занимания. Известно време Гай отказваше да участва в тези вечери, като се оправдаваше със здравословни проблеми и лежеше нещастен върху сламеника си на оръдейната палуба, заслушан в приглушената музика и смях, долитащи отдолу. В края на краищата, позволи на мастър Уолш да го убеди да се върне в групата със своята цитра, макар да запази трагичния героизъм в израза на лицето си, докато свиреше.

Колкото до Том, той с нищо не показваше разкаяние за своята измамна и предателска постыпка. Вярно, известно време не правеше дори опит да заговори Керълайн или да привлече по някакъв начин вниманието ѝ, но в това нямаше нищо ново — обичайното негово коварство. И ето че един ден, по време на занимания, ги хвана.

Керълайн изпусна тебешира си на пода и преди Гай да успее да ѝ го подаде, тя вече се бе навела под масата. Корабът се наклони и тебеширът се плъзна по пода към Том, който го вдигна, връчи ѝ го с превзет поклон, като в същото време не пропусна възможността да надникне в деколтето ѝ. Керълайн застана така, че да не може да я види мастър Уолш и изплези език с развратен поглед. Това не бе детинска закачка, а някакъв подканващ и лъстив, изпълнен със сексуален заряд, жест. Том го прие с похотлива усмивка и намигване, които накараха Керълайн да се изчерви. Всичко това се стовари върху Гай, като удар с юмрук в лицето.

Цял ден размишлява върху случилото се и можа да измисли само един начин да ѝ покаже, колко много е наранен от нея, как е разбила доверието му и целия му свят. Смени мястото си в занималнята. На следващия ден, без да иска разрешение или да дава обяснения, той напусна пейката на Керълайн и се премести на ниското и неудобно столче, в най-отдалечения от нея ъгъл.

Тази тактика има непредвидени и нежелани последствия. Мистър Уолш веднага забеляза промените в класната си стая и се обърна към Гай:

— Защо си се преместил?

— Тук се чувствам по-удобно — сухо отвърна той, без да вдига поглед към Керълайн.

— В такъв случай, — заяви Уолш, — мисля, че ще е добре Том да седне до мистрес Керълайн. Така ще мога по-лесно да го държа под око.

Том не чака да го подканят и до края на предобеда Гай бе принуден да наблюдава игричките на двамата. Смръщил вежди над плочата, Том незабелязано доближи единия си слонски ботуш до елегантната сатенена пантофка под масата и я докосна. Керълайн леко се усмихна, все едно че току-що бе прочела нещо много забавно в книгата, но не отмести крака си.

После Том написа няколко думи на своята плоча и когато Уолш се заплесна да поправя едно решение на Дориан, обърна я така, че тя да може да прочете написаното. Керълайн се изчерви и тръсна къдици, като че ли беше ядосана, но очите ѝ отново се завъртяха. Тогава тя на свой ред написа нещо на плочата си и го показа на Том. Той се ухили като простак, какъвто, по твърдото убеждение на Гай, си и беше.

Гай се разкъсваше от бясна ревност, но нищо не можеше да направи. Принуден бе да гледа флиртуването им, а омразата му кипеше, докато дойде мигът, когато разбра, че повече не може да я сдържа. Непрекъснато го преследваха картините на ужасните неща, видени долу. Баща му бе прикрил с тялото си по-голямата част от покварата на оная нощ, а и светлината бе твърде оскъдна, но блъсъкът на бялата кожа и мъчителното видение на меките, заоблени форми не му излизаха от ума. Мразеше я дълбоко и болезнено копнееше по нея. И ето, отново вижда Том и неописуемите неща които върши, оскувернявайки тия непорочни и прекрасни форми. Като прасе! Като гаден шопар, забил грухтяща, мръсна зурла в копанята си. Потърси най-силните думи в своя речник, за да даде израз на цялото си отвращение, но не намери нищо подходящо. Мразя го, реши настървено той. Ще го убия. Бодна го чувство за вина при тази мисъл, но то бързо се изпари, за да отстъпи пред обзелата го дива радост. Да. Ще го убие! Само това му остава.

27.

Гай чакаше подходящ случай. На другия ден по пладне, той се разхождаше напред-назад по предната палуба, докато офицерите на юта, заедно с Том, правеха своите измервания с бакстрафите си.

Мастър Бийти обясняваше подробно, как протичат работите на Компанията в Ориента.

— Имаме две кантори на карнатския бряг. Знаете ли къде се намира той, Кортни?

— Да, сър. — Гай бе проучил огромната купчина книги и документи, която му даде мастър Бийти. — Това е онзи отрязък от югоизточното крайбрежие на Индия, разположен между Гат и Коромандел, който дава най-добри възможности за търговия — прилежно изрецитира той.

Мастър Бийти кимна:

— Виждам, че се отнасяте сериозно към задълженията си.

Гай се мъчеше да следи разговора, но вниманието му бягаше към групичката на юта. Видя ги да обсъждат нещо около траверсната дъска при руля, после Том подаде изчислението на баща им.

— Добра работа, момче. Това и ще нанеса върху картата — донесе се гласът на бащата въпреки насрещния вятър. Похвалата прободе Гай в сърцето и укрепи решимостта му.

Баща му още се помайваше на юта. Хвърли остьр поглед към платната, провери курса в компасната будка. Представляваше впечатителна фигура: висок и широкоплещест, с красиво лице и гъста, вързана на тила коса. Мисълта да се изправи срещу него бе обезсърчаваща. Най-накрая предаде командването на вахтения офицер и се отправи към каютата си.

— Сър — обърна се Гай към мастър Бийти, — бихте ли ме извинил за момент? Има нещо много важно, което трябва да обсъдя с баща си.

— Разбира се — освободи го мастър Бийти. — Ще Ви чакам тук. Ще продължим нашия разговор, който намирам за твърде занимателен.

Гай почука на вратата и когато отвътре се чу „Влез!“, внимателно я отвори. Хал вдигна поглед от корабния дневник, в който нанасяше стойностите на днешните измервания и задържа перото върху страницата.

— Какво има, момче?

Гай си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Искам да извикам Том на дуел.

Хал внимателно остави пачето перо в мастилницата и замислено потърка брадичка, преди да проговори:

— За какво става дума?

— Много добре знаеш, татко. Ти беше там. Това е толкова отвратително, че не желая да говоря за него, но Том обиди жестоко мистрес Керълайн.

— А! — възклика Хал. — Това ли било? — Докато разглеждаше Гай, той си помисли, че ако онова, което правеше долу по гръб малкото курве бе понасяне на обида, значи то доста харесваше обидите. Накрая попита: — И каква ти е тя на теб?

— Обичам я, татко — отвърна Гай с трогателно достойнство, което свари бащата неподготвен.

Той прогони усмивката, тръгнала вече към устните му.

— А дамата има ли представа за тия ти чувства?

— Не знам — призна Гай.

— Не си се обяснявал в любов? Не си сгоден? Не си искал ръката й от мастър Бийти?

Гай се сконфузи.

— Не, татко, още не. Аз съм само на седемнадесет години и...

— Ами тогава, опасявам се, че малко си закъснял. — Хал не говореше грубо. Той отлично си спомняше мъките на първата любов.

— Което, при дадените обстоятелства, може да е за добро.

— Не Ви разбирам, сър. — Гай се скова.

Е, само това остава — да се обяснява с малкия пикльо, помисли си развеселен Хал.

— Казано с две думи, след като сега с болка научаваш за... наклонностите — нали може така да го наречем? — на мистрес Керълайн, може би ще проявиш готовност да преразгледаш увлечението си по нея. Дали е достойна тя за това благородно чувство, което ѝ предлагаш? Не намираш ли, че Том ти прави услуга, като

разкрива пред теб, макар и по такъв груб начин, истинската ѝ природа?
— Хал искаше да добави: „Пределно ясно е, че мистрес Керълайн си е едно малко курве“, но прегълтна последното изречение с мисълта, че няма да е особено подходящо да го извика на дуел собственият му син.

— Том я е принудил — заяви Гай с тъпа убеденост. — Затова и трябва да го извикам на дуел.

— Искаш да кажеш, че я е завлякъл в погреба против волята ѝ?

— Може би не, но я е подлъгал. Прельстил я е.

— Ако извикаш Том на дуел, няма ли целият екипаж да разбере какво е станало между него и нея? Нима искаш баща ѝ да научи за тая нейна дребна простъпка? Искаш да понесе цялата тежест на родителския гняв?

Гай изглеждаше объркан и Хал се възползва от преимуществото си:

— Единствената причина, поради която не съм взел по-сериозни мерки, във връзка с ролята на брат ти в цялата тая работа, е желанието ми да спася репутацията на младата дама, както и бъдещето ѝ. Още ли настояваш да я изложиш?

— Не съм длъжен да обяснявам пред другите защо го правя, но искам да го извикам на дуел.

— Добре тогава — предаде се Хал. — След като си решил и аз не мога нищо повече да сторя, за да те разубедя, ще организирам среща по борба между двама ви...

— Не, татко — прекъсна го Гай, — ти не разбираш. Искам да го предизвикам на дуел с пистолети.

Чертите на Хал изведнъж се вкамениха.

— Що за глупости, Гай? Том е твой брат.

— Мразя го — отговори Гай и гласът му потрепери от чувство.

— Мислил ли си по въпроса, че ако ти го предизвикаш, Том ще избира оръжието? И той с положителност ще избере сабята. Сериозно ли искаш да се изправиш срещу Том със сабя в ръка? Лично аз не бих искал. Аболи направи от него фехтувач, който трудно може да си намери достоен съперник. Ти няма да издържиш и една минута срещу него. Ще те унижи, а може и да те убие — довърши с жестока грубоост Хал.

— Не ме интересува. Искам да се бия с него.

Хал загуби самообладание. Удари с длан по писалището така, че мастилницата подскочи и плисна петна върху корабния дневник.

— Стига! Опитах се да разговарям с теб като човек. А сега ти забранявам категорично даже да мислиш по този въпрос. На моя кораб дуели няма да има и с още по-голяма сигурност — не между синовете ми. Ако чуя още една твоя дума по въпроса, ще заповядам да те оковат в трюма и щом стигнем Добра Надежда, ще те върна в Англия. Добре ли ме разбра, момче?

Гай се ужаси от гнева на баща си. Рядко го бе виждал такъв. Все пак, направи още един опит:

— Но, татко...

— Млък! — кресна Хал. — Казах думата си и въпросът е приключен завинаги. Сега се върни към задълженията си при мастьор Бийти! Повече глупости не желая да слушам!

28.

С постепенното придвижване на изток, морето променяше както цвета, така и нрава си. Безпосочните и разбъркани водни хълмове на океана постепенно застанаха в дълги редици.

— Вълните на Добра Надежда — каза Нед Тайлър на Том и Дориан, като сочеше напред към мъгливия хоризонт. — Студената вода се среща с топлия въздух на Африка. Някои му казват Носът на Добрата надежда, но за други е Море на мъглите, а пък трети му викат Носът на бурите.

С всеки изминал ден, възбудата на борда нарастваше — толкова време не бяха виждали земя. От далечния континент пристигаха за поздрав първите му пратеници — птиците. Рибари долитаха, подредени в дълги формации, чайки с белоснежна гръд крещяха дрезгаво над тях, малки буревестници докосваха водата с ципести крака.

После забелязаха първите тъмни вълма йодни водорасли, откъртени от крайбрежните скали и донесени навътре от теченията. Огромни пасажи, подобни на сардина, риби прелитаха над студените зелени води, а цели легиони хълзгави и лъскави тюлени се радваха на изобилната храна. Когато корабът минаваше край тях, те надигаха глави за да разгледат хората на борда с огромните си воднисти очи.

Сега всяка вечер Хал наредждаше да се събират почти напълно платната, така че корабът едва-едва да пълзи по курса си през пенливата зелена вода. Призори пращаше Том и Дориан горе, за да се убедят, че отпред няма скала или риф, които да разпорят търбуха на кораба. Щом се убедеше, че пътят е чист, Хал заповядваше да се опънат всички платна и корабът се понасяше напред.

В седемдесет и третата утрин след излизане от пристанището на Плимут, Дориан показа на по-големия си брат един облак, който стоеше неподвижно на хоризонта, докато всички останали небесни образувания се премятаха и разтягаха под напора на вятъра. Двете

момчета го загледаха, докато в един миг той се размърда, разтвори се и показа под себе си синя маса, прива като отрязана със сабя.

— Земя! — прошепна Том.

— Възможно ли е? — попита невярващо Дориан.

— Да! Да! — Гласът на Том изведнъж се извиси. — Земя! — Той се изправи в разлюляния кош и посочи напред с треперещ показалец.

— Земя! — закрещя Том. — Земя, ей!

Под него завря и закипя. Всичко живо се юрна по вантите. След миг реите бяха окичени с хора, виснали там като зрели плодове, крясъци и смях огласиха пространството.

Хал Кортни излезе бързо от каютата си, стиснал бронзовия цилиндър на далекогледа под мишница. Закатери се по главната мачта към коша, от който надничаха синовете му, бързо и уверено, без да спре нито за миг. Том с гордост забеляза, че въпреки продължителното катерене, баща му дишаше равномерно.

Вдигна тръбата до окото си и заразглежда синкавия силует в далечината, отделните му гънки и издатини.

— Е, мастър Томас, първият етап от океанското Ви плаване завърши с пълен успех. — Подаде му тръбата. — Какво виждаш? — Клекнал между двете момчета, той обгърна раменете им с ръце.

— Планина! — извика Том. — Голяма планина с равно било.

— Планината Тейбъл^[1]! — съгласи се Хал. Том още не си даваше сметка, какво изключително навигаторско постижение бе това. След повече от седемдесет дни без земен ориентир, баща им ги бе извел точно на тридесет и четири градуса южна ширина. — Хубаво я вижте тая земя пред вас! — каза им Хал. Изпита някакво особено силно предчувствие, сякаш завесата, криеща бъдещето, се бе вдигнала за миг пред вътрешния му взор. — Вижте я добре, защото тя е вашата орис.

— И моята ли, татко? — изцвърча Дориан.

— На двама ви. Там ще ви заведе съдбата. — Двете момчета мълчаха, загубили дар слово пред неочеквания изблик на бащата.

Тримата останаха в коша, докато слънцето стигна зенита.

— Днес няма нужда да правим измервания — засмя се Хал. — Можем да оставим това на Нед Тайлър и Алф Уилсън. Ние и така си знаем, къде се намираме, нали?

Слънцето тръгна надолу по небосвода, а „Серафим“ усърдно следващ курса си срещу югоизточния вятър, напредвайки бавно, така че масоподобната планина се надигаше с тържествено величие, докато започна да им се струва, че запълва небето над главите им. Вече можеха да различат белезникави признания на човешко присъствие в скалистите й поли.

— И ние сме участвали в изграждането на този форт — посочи им ги Хал. — Аболи и Дениъл, и Нед Тайлър, и аз.

— Разкажи ни! — помоли Дориан.

— Чували сте го сто пъти — възрази Хал.

— Няма значение, татко, нека го чуем още веднъж — присъедини се към молбата Том.

И така, седнали в коша на върха на главната мачта, те отново слушаха разказа на баща си, как преди двадесет и пет години целият екипаж на дядовия им кораб бил пленен от холандците и докаран в окови на Добра Надежда. Сър Френсис Кортни бил подложен на мъчения, за да каже къде е скрито съкровището на пленените от него холандски галеони. Когато не проронил и дума въпреки мъченията, понесъл търпеливо най-ужасни и нечовешки изпитания, холандците го изкарали на плаца и пред всички го екзекутирали.

Хал и останалите били осъдени на каторжен труд по издигане стените на крепостта, където се мъчили цели три години, докато успеят да избягат.

— Значи това е планината, в която е погребан дядо Френсис? — попита Том. — Знаеш ли, къде е гробът му, татко?

— Аболи знае. Той го свали от ешафода през нощта и под звездна светлина го занесъл на тайно място в планината.

Том помълча малко, замислен за празния саркофаг в параклиса на хълма над Хай Уайлд и надписа на него. Досещаше се за плановете на баща си, но сега не бе време да повдига въпроса. Щеше да изчака.

„Серафим“ се изравни с малък скалист остров, който охраняваше устието на залива под надвисналата планина. Гъсти плантации йодни водорасли пълнеха водите около него, а скалистия му бряг гъмжеше от лъскави тюлени. Наричаха го остров Робен — това бе холандската дума за тюлен.

— А сега трябва да сляза долу, за да наблюдавам закотвянето — каза им Хал.

— Кой ще стигне пръв! — викна Дориан и се хвърли към въжетата. Том му даде малка преднина и полетя след него. Петите им се мятаха около въжетата, докато падаха като круши към палубата. Том бързо настигна братчето си, но стисна въжето, намали скоростта си и го остави да тупне с пети, миг преди него.

— Печеля! Печеля! — развика се победоносно момчето.

Том разроши лъскавата му, меденочервена коса.

— Не се фукай! — каза му той и го бутна настрана. После погледна към групичката на носа. Мастър и мисис Бийти бяха там с всичките си дъщери. И Гай при тях. Всички бяха оживени и възбудени, сочеха различни характерни точки на този прочут африкански нос.

— Белият облак, който постоянно виси над платото, се нарича „Покривката“ — осведомяваше останалите Гай. — А онзи малък хълм южно от селището е „Лъвската глава“. Виждате формата му. — Както обикновено, той бе назубрил с подробности навигационните книги.

— Гай, защо не се качиш на главната мачта? — предложи Том незлобливо. — От там се вижда много по-добре.

Гай му хвърли студен поглед.

— Благодаря, но и тук се чувствам прекрасно. — Пристъпи поблизо до Керълайн и понечи да му обърне гръб.

— Няма от какво да те е страх — увери го Том. — Съвсем безопасно е.

Гай се нахвърли върху него:

— Страхливец ли ме наричаш? — В лицето му бе нахлула кръв, а гласът му трепереше от възмущение.

— Не съм казал такова нещо — засмя се Том и се обърна на пети, за да тръгне към руля, — но можеш да го приемеш, както решиш — допълни през рамо той.

Гай гледаше подире му и горчиво чувство на унижение го заля цял. Том бе поставил под съмнение смелостта му и после ей така, просто го бе зарязал, пред цялото семейство Бийти и пред Керълайн. Нещо щракна в съзнанието му и преди да разбере какво прави, той се втурна през палубата.

— Пази се, Том! — изкрештя Дориан, но предупреждението закъсня. Том бе започнал да се обръща, за да посрещне Гай, но той се стовари отгоре му с цялото си нараснало от инерцията тегло, докато

противникът стоеше на един крак и полуизвърнат. Ударът запрати Том в лафета на едно оръдие и изкара въздуха от дробовете му.

Гай се метна на гърба му и сключи мъртва хватка с едната ръка около шията. Всички момчета бяха тренирали борба под ръководството на Големия Дениъл и макар Гай да бе непохватен и бавен в този спорт, той познаваше всички захвати и хвърляния. Сега се стараеше да използва докрай смъртоносната хватка. Опрял бе коляно в гърба на Том и дърпайки с дясната ръка склучената около шията на противника лява, искаше да прекъсне дишането му, а напрежението върху гръбнака можеше всеки миг да го пречупи. Том се гърчеше и отчаяно се мъчеше да разкъса хватката с пръсти, но въздухът не му стигаше и той постепенно губеше сили.

Екипажът бързо дотърча за представлението, надавайки високи викове, тропайки с крака и аплодирайки всеки своя любимец. После над общия шум се разнесе рев:

— Задно прехвърляне, Клебе!

Том реагира светкавично. Вместо да се противи на хватката, която го дърпаше назад, той промени посоката на усилието си и направи задно прехвърляне. Гай изведнъж бе бълснат силно назад и нямаше какво друго да стори, освен да освободи шията на Том и да се подпре на палубата, защото иначе щеше да строши ребрата си под тежестта му.

Том се извъртя във въздуха като котка и бе с лице към близнака си, преди да паднат на палубата. Стовари се върху Гай с колене и лакти върху корема и гърдите му.

Гай изписка като момиче и протегна ръце към смазания си корем, но брат му го бе яхнал и не му позволява да мръдне. Сви юмрук и го вдигна, за да удари с все сила Гай в лицето.

— Том, недей!

Беше гласът на баща им и Том замръзна. Пелената на гнева бавно се вдигна от погледа му. Отпусна юмрук и се изправи. Погледна презрително Гай и му каза:

— Следващия път няма да се отървеш толкова лесно. — Извърна се и си тръгна. Гай се изправи на крака, все още притиснал ръка към корема и се подпра на едно оръдие. Зрителите започнаха да се пръскат, разочаровани от баналния край на схватката.

— Том! — викна Гай и брат му се обърна. — Съжалявам, Том. Дай да стиснем ръце. Нека бъдем приятели. — Гай закуца към брат си, протегнал ръка с виновен и разкаян вид.

Том веднага се усмихна и тръгна назад. Пое протегнатата ръка и каза:

— Не знам защо изобщо започнахме.

— Аз знам — отвърна Гай и жалкият израз на лицето му се изкриви в страшна омраза. Бърз като усойница, той измъкна кинжала от висящата на пояса му кания. Острието бе дълго шест инча. Лъскава стомана с източен като игла връх. Насочи го към пъпа на Том със силен удар, като в същото време го дръпна с другата ръка срещу острието.

— Мразя те! — изкрещя той в лицето на брат си, а на устната му заблестя слюнка. — Ще те убия, заради онова, което стори.

Очите на Том се разшириха от страх и той рязко се извърна настани. Върхът на кинжала намери хълбока му, разкъса ризата и разряза плитка рана под нея. От нея веднага бликна кръв, която напои дрехата и се застича надолу по крака му.

Керълайн изписка с тънък глас:

— Ти го уби!

Зрителите заприиждаха отново с ревове и свиркания.

Гай разбра, че не е улучил и започна отчаяно да размахва кинжала към лицето и гърдите на брат си. Том се навеждаше и отдръпваше, избягвайки всички удари, докато изведнъж неочеквано се втурна напред и удари с долната част на дланта Гай в ченето. Главата на близнака му се метна назад и той изпусна ръката на Том.

Гай се залюля към лафета на оръдието, а през ъгълчето на устата му потече кървава струйка от прехапания език. Продължаваше да държи кинжала насочен към лицето на Том и кресна:

— Ще те убия! — Зъбите му бяха потънали в собствената му кръв. — Ще те убия, мръсна свинъо такава!

Том разтриваше с една ръка контузеното си гърло, но с другата извади кинжала си.

— Хубава реч произнесе, братко — каза той с леден глас. — Дай да видим сега, как ще извършиш убийството, с което се хвалиш. — Тръгна към него с десния крак напред, танцуващ на върха на пръстите си, а кинжалът потръпваше в ръката му като готова за скок кобра. Гай отстъпи пред втренчения поглед на брат си.

Хал бързаше към тях, отворил уста да ги спре, но преди да пророни и звук, Аболи бе вече до него, стиснал здраво ръката му.

— Недей, Гундуане! — Гласът му бе тих, но настоятелен, доловим само за Хал сред женски писъци и одобрителните възгласи на тълпата. — Не бива да се разделят сдавени кучета. Това помага само на едното от тях.

— За Бога, Аболи! Те са ми синове!

— Вече не са деца, Гундуане. Те са мъже. Приеми ги като мъже.

Том се хвърли напред, насочил остието към корема на Гай. Той отстъпваше заднешком, като почти се препъваше в собствените си крака. Том мина отдясно и го подкара към носа. Мъжете се разстъпиха пред тях, за да им направят място и Хал разбра целта на Том: той вкарващ Гай в носовата част, както овчар загражда стадото си.

Лицето на Том бе безизразно и студено, но погледът му пламтеше, вперен в лицето на брат му. Хал се бе сражавал срещу мнозина и познаваше тази ледена заплаха, характерна само за очите на най-опасните майстори на сабята, този поглед на мъж, готов да убие. Знаеше, че пред Том вече не отстъпва брат, а враг, когото щеше да унищожи. Бе се превърнал в убиец и Хал се уплаши за Гай повече, отколкото се бе плашил някога за себе си. И все пак, знаеше че Аболи е прав. Вече по никакъв начин не можеше да спре хода на събитията. Не можеше да задържи Том — все едно да задържи скочил срещу плячката си леопард.

Раната на Том продължаваше да кърви. Разкъсаната риза показваше бялата кожа под нея и зейналата като усмихната уста рана, от която бликаше червената течност. Тя се стичаше по палубата и в обувките му, така че те пльокваха при всяка крачка. Но Том не усещаше раната. За него съществуваше единствено онъ, който му я бе нанесъл.

Гай опря гръб о релинга. Заопипва с лява ръка дъловите греди зад гърба си. Съзнанието, че е вкаран в капан го отрезви и гневът му изведнъж се замени със страх. Затърси с див поглед изход. Изведенъж ръката му напипа дългата дръжка на копие, поставено в специално сандъче край оръдейния лафет и страхът му се изпари като мараня под лъчите на изгряло слънце. Свирепа радост озари лицето му, когато захвърли кинжала и измъкна копието. При вида на тежкото оръжие с

остър стоманен връх, Том отстъпи назад. Гай му се усмихна с кървава уста.

— Да видим сега! — изфука се той, наведе копието и мушна пространството пред себе си. Том отскочи, а Гай тръгна след него, протегнал копие далеч отвъд обсега на кинжала в дясната ръка на своя брат. Съсредоточи се и нанесе нов удар. Том пусна кинжала, скочи встрани, за да избегне лъскавия връх на копието, после се хвърли, преди Гай да успее да насочи оръжието към него и се вкопчи в дъбовата дръжка.

Мятаха се насам-натам по палубата с копието помежду си, бълскаха се и дърпаха, ръмжаха окървавени, отправяха си подбрани обиди и псувни. Най-накрая Том притисна близнака о борда, лице в лице и гърди до гърди, стиснали копието помежду си.

Том бавно го издигна до шията на Гай, където го натисна с цялата си тежест и сила. Гай огъна гръб над релинга. Копието подпираше брадичката му. Очите му отново се изпълниха със страх, чуващ бушуването на водата покрай борда долу, а стъпалата му се отделиха от палубата. Щеше да падне в морето, а не можеше да плува — водата го ужасяваше.

Том беше здраво опрян на краката си, но едното му стъпало бе потънало в кръв и се плъзгаше в обувката като в олио. Изведнъж изгуби равновесие, краката му излягаха назад и той тежко падна по лице на палубата Гай бе освободен и се заклати към вантите на главната мачта, цял в пот и зяпнал за въздух. Хвана се за вантите и погледна през рамо назад.

Том се изправи на крака, наведе се за кинжала и хукна към Гай като дива котка.

— Спрете го! — викна Гай ужасен. — Накарайте го да спре! — Но шумът на зяпачите бе оглушителен и се засили още, при вида на устремения с кинжал в ръка и див блясък в очите Том.

Гай се обърна и подгонен от паника, бързо започна да се катери по вантите. Том се забави само колкото да захапе кинжала в зъби и също пое нагоре.

Публиката от палубата вирна глави. Никой не бе виждал до този момент Гай над палубата и дори Хал се изненада от бързината, с която напредваше. Том скъсяваше дистанцията, но съвсем бавно.

Гай стигна реята и седна на нея. Погледна надолу и за момент му се зави свят. После видя лицето на Том под себе си, което се уголемяваше. Видя безмилостно стиснатите челюсти и кръвта по лицето и ризата му. Погледна отчаяно нагоре, но духът му падна при вида на извисеното тяло на мачтата. Даваше си сметка, че всеки фут нагоре налива вода в мелницата на Том. За него оставаше открит само един път и той запълзя към края на високата рея. Чуваше приближаващия Том и този шум го накара да запълзи по-бързо. Не смееше да погледне към разпенената така далече долу зелена вода. Хлипаше от ужас, но продължи да пълзи, докато стигна самия край на реята. Погледна назад и видя Том на стъпка от себе си. Гай беше в капан безпомощен. Том се изправи и възседна гредата. Извади кинжала от устата си. Беше ужасяваща гледка: целият в кръв, с побеляло от ярост лице и лъснал нож в ръка.

— Моля те, Том — проплака Гай, — не исках да те нараня. — Протегна две ръце, за да се защити и загуби неустойчивото си равновесие върху реята. Заклати се силно, размаха ръце като криле на мелница, тялото му се изнасяше все по-навън и по-навън, докато полетя надолу с див писък, извивайки се и премятайки се, преди да удари водната повърхност в разбъркана купчина от крайници и да потъне.

Том остана замръзнал на мястото си, докато убийствената пелена на гнева освободи съзнанието му и тогава погледна надолу, ужасен от стореното. Гай бе потънал. Нямаше и помен от него в пенестата следа на кораба.

Той не може да плува! Ужасяващата мисъл накара Том да се сгърчи върху реята. Той го бе направил! Той бе убил собствения си брат! Библейският ужас от стореното го прониза цял. Изправи се върху реята и погледна назад по килватера. И тогава забеляза изплувалия на повърхността Гай. Размахващ ръце и издаваше едва доловим плачевен вик, като ранена чайка.

Чу командите на баща си от палубата:

— Обърни кораба! Спуснете лодка! Човек зад борда!

Преди още корабът да реагира на руля и да завърти нос по вятъра, Том се съсредоточи и скочи от реята. С главата надолу и изпънати напред ръце, той опира дъга и се вряза в океана. Потъна така дълбоко, че усети налягането на водата върху гръденния си кош. Обърна

се нагоре и бясно зарита към повърхността. Изскочи до кръста над нея и въздухът нахлу със свистене в дробовете му. Корабът го бе отминал и вече завиваше по вятъра.

Погледна по протежение на килватера и не видя нищо, но въпреки това заплува с всичка сила, като пенеше водата зад себе си и почти не усещаше щипенето на солта върху отворената си рана. Прецени горе-долу къде бе забелязал брат си, застана на място и се огледа задъхан. Нямаше и следа от Гай.

О, Господи, ако се удави, никога повече няма... Той не довърши мисълта си, а пое дълбоко въздух, преобърна се докато главата му се насочи право към дъното, ритна силно и потъна под повърхността. Широко отворените му очи виждаха единствено зеленината на водата, прорязана от ивици слънчеви лъчи. Гмурка се надолу, докато болка разцепи дробовете му. Трябва да излезе, за да вдиша.

И тогава забеляза под себе си неясно синьо-бяло петно, елека и ризата на Гай. Преобръща се безжизнено като някакъв отломък. Пренебрегнал цепещата болка в гърдите, той се спусна още надолу, докато докосна брат си по рамото. Сграбчи го за яката и започна да го дърпа нагоре. Макар да риташе с всички сили, тежестта на отпуснатото тяло го задържаше. Секундите се превръщаха в една безкрайна болка. Гърдите му горяха, нуждата от кислород го влудяваше. Усети как силата напуска краката му. Пръстите започнаха да изпускат яката на Гай. Зеленината го изпълни цял и зрението му се замъгли. В мрака започнаха да избухват звезди.

Дръж се! Безмълвният вик стегна хватката върху яката на Гай и даде нови сили на краката му.

Светлината стана по-ярка, зеленото избледня и изведнъж главата му щръкна в слънчевото царство на диханието. Пое толкова въздух, че щеше да се пръсне и направи същото още един път. Сладко усещане изпълни цялото тяло и върна силите му. Сграбчи дебел кичур мокра коса и измъкна главата на брат си над повърхността.

Той се бе удавил. У него нямаше живот. Очите му бяха отворени, изцъклени и безжизнени. Лицето — восьчно бяло.

— Дишай! В името на Бога,дишай! — крещеше Том срещу това бяло и бездиханно лице, а после обгърна гърдите му с две ръце и силно стисна. Този номер го знаеше от Аболи и той свърши работа. Мъртвешки застоял дъх се изтръгна от гърлото на Гай, смесен с

морска вода и бълвоч. Всичко това се изля върху лицето на Том и той отпусна хватката. Гръдният кош на Гай се изду по рефлекс и въздухът шумно нахлу вътре през отворената уста. Още два пъти изстиска водата от гърдите на брат си, като внимаваше да не потопи лицето му.

При третия опит Гай се задави, закашля и започна да дишава сам. Очите му примигнаха, все още без да виждат, после погледът бавно се избистри. Дишаше с големи усилия, прекъсван често от спазмите на кашлицата, но постепенно съзнанието му се събуди.

— Мразя те — прошепна той в лицето на Том. — Пак те мразя. Винаги ще те мразя.

— Защо Гай, защо?

— Трябваше да ме оставиш да се удавя, защото един ден ще те убия.

— Защо? — отново попита Том.

— Знаеш защо — отвърна Гай. — Много добре знаеш.

Никой от близнacите не бе чул приближаващата лодка, но сега Хал Кортни им викаше:

— Дръжте се, момчета! Идвам.

Екипажът на голямата спасителна лодка гребеше здраво, а Хал я насочи право към братята. По негова заповед веслата се насочиха едновременно към небето и няколко чифта здрави ръце измъкнаха двете момчета от водата.

Доктор Рейнолдс чакаше при релинга, докато издигаха Гай към борда на „Серафим“. Том стоеше до баща си и с неестествена отчужденост наблюдаваше, как санитарите отнасят брат му.

— Той ме мрази, татко — прошепна Том.

— Дай да видим тая рана, момче — с дрезгав глас отвърна бащата.

Том погледна надолу с безразличие. Морската вода почти напълно бе спряла кървенето.

— Нищо не е — каза Том. — Драскотина. — Отново погледна Хал. — Той ме мрази. Това бе първото нещо, което ми каза щом дойде в съзнание. Какво да правя?

— Гай ще го преодолее. — Хал вдигна ризата на сина си, за да види по-добре раната. — Ще забрави и ще прости.

— Не, няма — поклати глава Том. — Каза, че винаги ще ме мрази. Той ми е брат. Помогни ми, татко. Какво да сторя?

Хал нямаше отговор на тоя въпрос. Твърде добре познаваше ината и проклетията на по-малкия близнак — негова слабост и негова сила. Знаеше, че Том е прав. Гай нямаше да му прости никога.

---

[1] Тейбъл (table) — (англ.) маса. ↑

29.

Това бе най-красивата среща със сушата в цялата дълга практика на Хал. Планината се издигаше като стена към небето, а свирещият над нея вятър разбъркваше белия облак като врящо мляко, грейнало с перлено розови и седефени отблъсъци — дар от слизашкото по небосвода слънце. Полите на планината, под скалистия редут, зеленееха обрасли в гори, а пясъците по-надолу бяха снежнобели, обрамчени от блесналия скреж на прибоя.

Цялата тая красота би следвало да трогне Хал, но неговите спомени бяха изпълнени с ужас и болка. От рейда^[1] ясно личаха контурите на крепостта, а от бойниците на назъбените ѹ стени надничаха като празни очни кухини дулата на мортири.^[2] Три жестоки местни зими бе изкаral в подземията на тая крепост и костите му още помнеха свирепия студ. По тия стени бе работил, докато кожата и пътта по длани му се разкъсат, а краката му откажат да го носят от умора. По скелите на същите тия стени бе видял да загиват толкова много достойни мъже и там сам преживя трудния преход от юношество към мъжественост.

Вдигна далекогледа, за да разгледа останалите кораби, закотвени в залива. Количеството им го изненада. Преброи двадесет и три все големи търговски съда. Повечето холандски. Забеляза един английски и още един на Компанията, но за негово разочарование, не беше „Йомен ъв Йорк“. От спътника му нямаше и следа.

Без да сваля прибора от окото си, той го насочи към брега. Погледът му спря върху плаца под стените на крепостта и сцената на бащината му екзекуция изплува жива и ярка във всяка своя ужасяваща подробност. Трябаше силом да прогони спомените, за да се съсредоточи върху закотвянето на кораба.

— Ще хвърлим котва извън обсега на бреговите оръдия, мастър Тайлър. — Нямаше нужда да обосновава тая заповед. Нед прочете мислите му. И неговото лице беше сериозно като на капитана. Може

би, докато оставяше руля и даваше заповед за събиране на платната, той също виждаше отдавна отминалите дни на мъчения.

Котвата се спусна с плясък, който опръска носовата надстройка и въжето й се заизнizва през клюза^[3]. „Серафим“ се препъна, после описа елегантна дъга и застина с нос срещу вятъра, превърнал се от бързо и пъргаво морско създание в подобие на застинал лебед.

Екипажът накаца по оголените реи и окичи вантите на „Серафим“. Гледаха към брега, разменяха реплики и предположения, задаваха си въпроси, докато наблюдаваха приближаването на търговските лодки, поели към тях. Мореплавателите наричаха Добра Надежда Кръчма на моретата. Красивият нос бе колонизиран преди повече от петдесет години, за да служи за снабдителен пункт на холандската Източноиндийска компания и наближаващите лодки бяха претъпкани с всичко, за което жадуваше екипажът, след три месеца по море.

Хал събра офицерите си.

— Внимавай да не качат алкохол на борда! — предупреди той Алф Уилсън. — Търговците ще се опитат да го вкарат през оръдейните амбразури. Ако се оставиш да те измамят, до вечерта половината екипаж ще бъде мъртво пиян.

— Слушам, капитане! — Четвъртият офицер докосна шапката си. Като въздържател, той беше най-подходящ за тая задача.

— Аболи, постави въоръжени с пистолети и саби часови по релингите! Не искам да нахлюят тия бандити от брега и да оглозгат кораба до шушка, нито пък искам да виждам курви по палубата. В противен случай кинжалите ще се развъртят... — За малко да каже „пак“, но спря навреме. Не искаше да припомня кървавата свада между синовете си.

— Мастър Фишър, ти ще се пазариш с търговците, бива те по тая част. — Можеше да разчита на Големия Дениъл, че няма да се остави да го измамят и с пени и че всеки плод или зеленчук, качен на борда, ще бъде внимателно проверен. — Мастър Уолш ще ти помага и ще плаща. — Уолш имаше много задължения, сред които и на писар и касиер.

Офицерите тръгнаха по задачите си, а Хал отиде до релинга. Погледна надолу към лодките. Бяха натъпкани до ръба с всякакви пресни продукти: картофи, зеле и ябълки, фурми и тикви, прясно

червено овнешко и оскубани пилета. Екипажът щеше да се пръсне от ядене тази вечер. Слюнка напълни устата му, докато гледаше тоя рог на изобилието. Глад за прясна храна обхващаше с непреодолима сила всеки моряк в края на дълго плаване. Някои от хората му вече се бяха надвесили над бордовете и се пазаряха с търговците. Бяха обезумели от лакомия. Бършеха калта от тълстите бели грудки с долните си ризи, като че бяха ябълки, и впиваха зъби в сировата им хрупкава бяла плът с очевидно удоволствие.

Доктор Рейнолдс се приближи до Хал.

— Е, сър, голямо облекчение е, че стигнахме пристанище. Вече имаме двадесет и шест случая на скорбут, но всички ще се оправят преди да потеглим отново. Това е загадка и чудо, но въздухът от сушата лекува дори и най-тежките случаи. — Подаде му една зряла ябълка. — Задигнах две от покупките на мастър Уолш.

Хал захапа ябълката и затвори очи в екстаз.

— Храна за богове — каза той, докато сокът напълни устата му и се стече като небесен нектар по гърлото. — Баща ми казваше, че скорбутът се причинява от липсата на прясна храна.

Доктор Рейнолдс се усмихна снизходително и отхапа голяма хапка от собствената си ябълка.

— Е капитане, сър, без да обиждам светия Ви баща, защото всички знаят какъв голям и добър човек беше той, но корабният сухар и осоленото телешко са си прекрасна храна за всеки моряк — мъдро разтърси перука Рейнолдс. — Разправят се всякакви фантастични теории, предимно от хора незапознати с науките, но скорбутът се причинява от морския въздух и от нищо друго.

— Как са двамата ми сина, докторе? — рязко промени темата Хал.

— Томас е здраво младо биче, а раната за щастие не е дълбока или опасна. Затворих я с конци от котешки черва и ще зарасне много скоро. Ако не се възпали, разбира се.

— А Гай?

Изпратих го да легне във вашата каюта. Дробовете му са били пълни със солена вода и понякога това има като следствие мрачни мисли. Но след няколко дни и той ще е забравил всичко.

— Много съм Ви благодарен, докторе.

В този момент по средата на кораба се вдигна олелия. Аболи бе хванал един от юношите хотентоти, качил каса плодове от привързана за кораба лодка и сега го държеше за рамото.

— Ей ти, хубавото момче — викна той. — Или не си момче? — Жертвата имаше сърцевидно лице с гладка златиста кожа и дръпнати ориенталски очи. Тя отговори на предизвикателството с порой изискани ругатни на някакъв странен звънтящ език и се задърпа в ръчищата на Аболи. Той свали със смях шапката на човека и изпод нея се изсипа гъста черна грива. Аболи го вдигна засмян с една ръка, докато с другата ловко съмъкна бричовете му до коленете.

Екипажът нададе одобрителен вик, когато отдолу се показваха заоблен жълт задник, добре оформени бедра, а между тях тъмният и космат, триъгълен белег на женствеността. Високо във въздуха момичето сипеше дъжд от удари по голата глава на Аболи.

Аболи приближи релинга и я хвърли в морето с такава лекота, сякаш бе сламена играчка. Приятелките ѝ я измъкнаха от водата. Тя заизстиска бричовете си и обсипа с ругатни развеселените моряци на палубата.

Хал се извърна, за да скрие усмивката си и тръгна към мастър Бийти, заобиколен от семейството си при основата на голямата мачта. Всички гледаха към брега и оживено обсъждаха тази непозната земя. Хал вдигна шапка към дамите и мисис Бийти разцъфна от удоволствие. За разлика от нея, Керълайн сведе поглед. Тя се срамуваше от него след оная нощ в погреба. Хал се обърна към мастър Бийти.

— Ще останем на котва тук много дни, може би дори седмици. Трябва да изчакам пристигането на „Йомен“, а имам и още много работа за свършване. Сигурен съм, че ще искате да отведете семейството си на брега, да дадете възможност на дамите да излязат от теснотията на каютите и да се поразходят истински. Знам, че в града могат да се намерят много прилични квартири.

— Каква чудесна идея, сър! — отвърна въодушевено Бийти. — Сигурен съм, че тези трудности не значат нищо за Вас, сър Хал, но за нас, земните жители, теснотията на борда започва да става непоносима.

Хал кимна.

— Ще изпратя младия Гай на брега с Вас. Сигурен съм, че ще искате секретарят Ви да е под ръка. — Хал със задоволство установи,

че се е справил с двете си неотложни задачи: най-напред да отдели Том от Гай, а после — Керълайн от Том. И двете комбинации бяха взривоопасни. — Ще наредя да ви откарат, веднага щом бъдат спуснати лодките, макар че тази вечер вече е късно. — Той погледна към залязващото слънце. — Може би ще е по-добре да си пригответе нещата сега и да слезете на сушата утре заран.

— Много сте любезен, капитане — поклони се Бийти.

— Ако Ви се отдава възможност, може би ще бъдете така добър да направите посещение на добра воля при холандския губернатор — Ван дер Стел, Симон ван дер Стел. Аз ще съм претоварен с грижите около кораба, така че ще ми направите огромна услуга, ако го поздравите от мое и на Компанията име.

Бийти отново се поклони:

— С най-голямо удоволствие, сър Хал.

Минали бяха над двадесет години, откак Хал избяга, заедно с хората си, от крепостната тъмница и надали някой в града щеше да го познае, но той имаше висяща доживотна присъда. По време на бягството Хал, както и хората му, бяха принудени да избият в самообрана много народ сред охраната и потерята, и холандците биха могли да имат особено мнение по този въпрос. Ако го разпознаеха, можеше да се окаже изправен пред холандски трибунал, както и пред перспективата да излежи присъдата си или дори да плати за делата си на ешафода, както стана с баща му. Официалното посещение при губернатора на колонията не би било акт на разумно поведение. Много по-добре е да прати Бийти.

От друга страна, трябва да събере всички новини, стигнали до залива. Всеки кораб, който се прибираще от Ориента, без оглед на национална принадлежност, се отбиваше тук. Не би могъл да иска по-подробни разузнавателни данни от ония, които, така или иначе, се разпространяваха из кръчмите и бардаците около пристанището. Сбогува се със семейство Бийти и извика Аболи и Големия Дениъл.

— Щом мръкне, слизаме на брега. Да пригответя лодка!

---

[1] Рейд — голямо пространство извън пристанището, където корабите изчакват на котва ред за стоянка на кея. ↑

[2] Мортира — късоцевно гладкостволо оръдие с широко дуло, използвано за близка стрелба. ↑

[3] Клюз — отвор за котвена верига. ↑

30.

Четири нощи не достигаха на луната да се изпълни. Планината се извисяваше над тях, мрачна и величествена, с посребрени хребети и урви, а лодката следваше лунната пътека към брега. Хал седеше в кърмовата част между Големия Дениъл и Аболи. И тримата бяха загърнати в плащове и нахлутили шапки. Под наметалата носеха пистолети и саби. Дванадесетте верни гребци, под команда на Алф Уилсън, също бяха въоръжени.

Една атлантическа вълна издигна лодката на пенливия си гребен и тя се вряза със съскане в крайбрежния пясък. Щом водата започна да се оттегля, гребците изскочиха от лодката и я изтеглиха навътре в плажа.

— Дръж хората под око, Алф! Да не вземат да хукнат по курви или да се напият — предупреди Хал. — Може да се наложи, да бързаме на връщане.

Забъхтиха из мекия пясък, докато намерят пътека, после бързо тръгнаха към скучените под стените на крепостта сгради. Някои от тях блещукаха с прозорците си и когато ги приближиха, дочуха отвътре музика, песни и пиянска гълъч.

— Не се е променило много от последното ни посещение — отбеляза Аболи.

— Търговията върви — съгласи се Големият Дениъл и сведе глава под горния праг на първата кръчма, в самия край на селището.

Светлината беше толкова оскъдна, а тютюневият дим така гъст, че минаха няколко секунди, преди очите им да привикнат. Помещението беше препълнено с тъмни фигури и воня на пот, лули и долнокачествен алкохол. Шумът бе оглушителен и докато стояха при входа, един моряк се олюя край тях. Домъкна се до края на дюните, падна на колене и повърна шумно и обилно.

Тримата си пробиха път през тълпата към отдалечения ъгъл на помещението, където имаше маса върху дървени стойки и пейка с проснат отгоре ѝ друг пияница в несвяст. Големият Дениъл го вдигна,

сякаш беше малко дете и внимателно го положи на пода. Аболи смете на куп празните чаши и чинии с недоизядена храна, а Хал седна на пейката с гръб към стената и заразглежда мъжете, натъпкани в кръчмата.

Повечето бяха моряци, макар да имаше и неколцина войника от крепостния гарнизон. Различаваха се по сините куртки и бели кръстосани на гърдите ленти. Хал нададе ухо към тях, ноолови единствено пиянски брътвеж, необуздани хвалби, псуви и безумни смехове.

— Холандци — измърмори Аболи, като седна на пейката до Хал. Ослуша се. Подгонени от нуждата, и тримата бяха научили езика по време на пленичеството си.

Група от петима моряка с грубиянски вид седеше на масата до тях. Те бяха по-малко пияни от останалите, но въпреки това говореха високо, за да си чуват приказката сред всеобщата врява. Хал ги послуша известно време, но не чу нищо интересно. Хотентотска прислужничка им донесе запенени халби бира.

Дениъл опита своята и лицето му се сгърчи:

— Пикня! Току-що взета от прасето, топла е още — заяви той, но отпи пак.

Хал не докосна своята халба, дочул един от съседите холандци да казва:

— Голям късмет ще е, ако проклетият конвой изобщо някога напусне това гадно пристанище.

Споменаването на конвой заинтригува Хал. Търговските кораби обикновено плават сами. Само по време на война или крайна необходимост, те се събират в конвои под охраната на военни кораби. Той наостри уши.

— Да, аз например няма да заплача, ако изобщо повече не видя това гнездо на черни пачаври и крадливи хотентоти. Похарчих каки-речи и последния си гулден и какво получих насреща? Главоболие и проекапала пишка.

— Аз викам, капитанът да си поеме риска и да тръгва сам. По дяволите да върви тоя копелдак Янгири и езическият му екипаж! „Леопард“ е достоен съперник за когото и да било от синовете на пророка. Няма защо да клечим тута, докато Ван Рутиерс дойде на ни изчишка.

Пулсът на Хал се учести при споменаването на Янгири. За пръв път го чуваше извън кабинета на Никълъс Чайлдс.

— Кой е Ван Рутиерс? — попита тихо Големият Дениъл и отпи нова глътка от отровната бира. И той подслушваше разговора на холандските моряци.

— Холандският адмирал на Океана на Индиите — каза му Хал.
— Базата му е в тяхната кантора на Батавия. — Хвърли един сребърен шилинг върху мръсния плот на масата. — Почекпи ги по бира, Дениъл и виж какво имат да ти съобщят! — нареди той, но докато великанът се надигаше от пейката, пред него цъфна някаква жена.

Тя бе сложила ръце на кръста и гледаше нагоре към лицето му с прельстяваща усмивка, от която липсваха няколко зъба.

— Ела с мене в задната стая, бик такъв — каза му тя, — и ще ти покажа нещо, дето не си виждал досега.

— Какво си ми приготвила, скъпа — показа ѝ Големият Дениъл розовите си венци, — проказа?

Хал бързо огледа курветината и прецени, че тя може да се окаже много по-надежден източник на сведения от който и да било пиян холандски моряк.

— Засрамете се, маstryр Дениъл! — каза той. — Не можете ли да различите една благородна дама? — Жената погледна Хал с обожание и отчете кройката и стойността на палтото, както и сребърните копчета на жакета му.

— Заповядайте, седнете, уважаема госпожо! — покани я Хал. Тя започна да се кипри и киска като момиченце, отстрани от лицето си прошарени кичури с мръсни пръсти, украсени с изпочупени и черни нокти. — Да Ви почерпя нещичко. Дениъл, донеси на дамата чаша джин! Не, не, няма да се стискаме. Донеси ѝ бутилка.

Жената придърпа поли и седна срещу Хал.

— Истински принц сте Вие — заяви тя, като се взря в лицето му.
— И хубав като дявол при това.

— Как се казвате, хубавице моя? — попита Хал.

— Госпожица Маакенберг — отвърна тя. — Но можете да ми викате Хана. — Дениъл се върна с квадратно шише джин и една чаша. Наля ѝ до ръба. Хана я хвана с вдигнато кутре и отпи дамска глътчица. Огнената течност не я накара дори да трепне.

— И така, Хана — усмихна се Хал, а тя се закърши като пале под погледа му, — тук, на Добра Надежда няма нещо, което да не знаеш, нали?

— Това е самата Божа истина, та ако ще и аз да го река — показва им отново тя празните места по венците си. — Ако искате да научите нещо, питайте старата Хана!

Твърдението се оказа правдоподобно. Цял час Хал безмълвно слуша приказките ѝ. Разбра, че зад пиянската мутра и воднистите от джина очи се криеха остатъци от някога проницателен интелект.

Тя познаваше сексуалните наклонности и предпочтения на всеки мъж и жена в селището, от губернатора Ван дер Стел до докерите и каруцарите от пристанището. Знаеше цените на всеки продукт, от картофите до огнената прасковена ракия, която варяха колонистите. Знаеше кои роби са за продан, каква цена искат господарите им и на каква са готови да се съгласят. Известни ѝ бяха имената на всички капитани от закотвените кораби, както и товарите им, маршрутите и пристанищата, в които хвърлят котва. Можеше да разкаже всички премеждия от последното плаване на който и да било от съдовете.

— Кажете ми Хана, защо има толкова много кораби на ОИИК в залива? — Той имаше предвид Обединената източноиндийска компания, холандски еквивалент на английската.

— Всички са за Батавия. Губернаторът Ван дер Стел е разпоредил плаващите на изток кораби да тръгват в конвой под военна охрана.

— И защо, Хана, ще издава такава заповед?

— Заради Янгири. Чували сте за него, нали?

— Не — поклати глава Хал, — кой е той?

— Сабята на Пророка — така се е нарекъл сам. А всъщност си е един гаден пират, по-лош от Френки Кортни, това е той.

Хал и Аболи се спогледаха. И двамата бяха изненадани от така небрежно подметнатото име на сър Френсис, както и от обстоятелството, че подвизите му все още се помнят по тия места.

Хана не забеляза реакцията им. Отпи от джина и се засмя дрезгаво:

— Три кораба на ОИИК изчезнаха в Океана на Индиите за половин година. Всеки знае, че това е работа на Янгири. Разправят, че

вече струва на компанията един милион гулдена. — Очите ѝ се опулиха от удивление. — Милион гулдена! Не бях и подозирала, че в целия свят може да има толкова много пари. — Тя се надвеси над масата, за да погледне Хал в лицето. Дъхът ѝ миришеше на обор, но той не се дръпна. Не искаше да я засегне.

— Приличате ми на някого. — Тя се замисли за момент. — Били сте тук, на Добра Надежда преди? Аз никога не забравям лица.

Хал поклати глава, а Големият Дениъл се ухили:

— Може би, госпожичке, ако ти покаже патката си, ще го познаеш по-лесно, отколкото по някакво си лице, а?

Хал свърси вежди, но половината джин вече не беше в бутилката и Хана закудкудяка:

— Давам милион гулдена да я видя! — Тя изяде Хал с поглед. — Искате ли да дойдете отзад с Хана? Няма да взема пари от такъв хубав мъж като Вас.

— Следващия път — обеща ѝ Хал.

— Познавам Ви — настояща Хана. — Щом се усмихнахте така и Ви познах. Ще се сетя. Аз не забравям лица.

— Разкажи ми още за Янгири! — поискава Хал, за да я отклони, но тя започваше да се омайва.

Напълни чашата си и вдигна празната бутилка.

— Всеки, когото обичам, си заминава и ме изоставя — съобщи тя с наслъзени очи. — Даже и бутилките не се задържат дълго при мене.

— Янгири — настоящ Хал. — Разкажи ми за Янгири.

— Той е мръсен мюсюлмански пират. Изгаря живи християнските моряци, само за да слуша писъците им.

— От къде се е появил? Колко кораба има? Колко оръдия?

— Един мой приятел плава на кораб, преследван от Янгири. Не могъл да ги хване — заломоти Хана. — Много хубаво момче. Иска да се ожени за мене и да ме отведе в Амстердам.

— Янгири? — повтори Големият Дениъл.

— Не бе, дърво тъпо! — сопна се Хана. — Приятелят ми. Забравих му името, но иска да се ожени за мене. Той е виждал Янгири. Имал късмет да се измъкне от кръвожадния дивак.

— Кога е станало това, Хана? Кога се е сблъсквал приятелят ти с Янгири?

— Няма и два месеца. При Брега на треската. Близо до Мадагаскар.

— С какви сили е разполагал? — настоя Хал.

— Големи кораби. Много — несигурно промълви Хана. — Цяла ескадра военни кораби. Корабът на приятеля ми избягал.

Хал разбра, че мисълта ѝ започва да се губи. Надали можеше да му каже още нещо. Но все пак, зададе последен въпрос:

— Знаеш ли по какъв маршрут ще поеме конвоят на ОИИК за Батавия?

— На юг — отвърна тя. — Казват, много на юг. Чух, че щели да заобиколят отдалече Мадагаскар и островите около него, защото там се крие Янгири, долния неверник.

— Кога ще вдигне платна конвоят? — попита Хал.

Но тя бе потънала в алкохолна мъгла.

— Янгири е самият дявол — шепнеше Хана. — Той е Антихристът и всеки вярващ трябва да се пази от него. — Главата ѝ бавно се отпусна напред, докато цопна в локвичката джин на масата.

Дениъл хвана мазен кичур сива коса и я повдигна, за да погледне в очите.

— Дамата не е вече в компанията ни — установи той и пусна главата да тупне върху плота. Хана се катурна от пейката на пода, където мощно захърка. Хал извади сребърна монета от десет гулдена от чантичката на пояса си и я пъхна под жакета на жената.

— Тя не може да изкара толкова за цял месец, даже и ако всеки ден е неделя — изгрухтя Големият Дениъл.

— Но си ги заслужи — отвърна Хал и се изправи. — Такива сведения не бихме могли да получим и от самия адмирал Ван Рутиерс.

Алф Уилсън ги очакваше на плажа при лодката. Докато гребяха назад през залива към „Серафим“, Хал седеше безмълвен, премисляше чутото от Хана и го вплиташе в плановете си. Когато се изкачи по въжената стълба на главната палуба, той вече знаеше какво трябва да направи.

31.

— Наученото от приятелката на Дениъл снощи изяснява някои неща — каза Хал и огледа решителните лица на офицерите, събрани в кърмовата каюта. — Едното е, че Янгири е свил гнездо някъде в този район. — Надвеси се над проснатата върху писалището маса и очерта с пръст кръг около Мадагаскар. — Оттук може да контролира както южните, така и източните търговски пътища.

— Главното е да се открие базата му — изръмжа Аболи. — Няма причина да е непременно на голям остров. Има стотици други, пръснати на две хиляди левги, от брега на Оман до Маскареновите острови на юг.

— Прав си — съгласи се Хал. — Към тях следва да прибавим и други десетки, дето нито ги знаем, нито имат име, нито са отбелязани на която и да е карта. Може да си плаваме сто години и пак да не открием и проучим всичките. — Вдигна поглед към лицата им. — Щом не можем да отидем при него, какво ни остава?

— Да го примамим при нас — отвърна Нед Тайлър.

Хал пак кимна.

— Да го накараме да излезе от леговището си. Да му хвърлим стръв и да чакаме. Това трябва да стане край Брега на треската. Ще трябва да кръстосваме край Мадагаскар и Занзибар, да се мотаем по цялото африканско крайбрежие. — Всички изсумтяха одобрително.

— Със сигурност той има шпиони на всяко пристанище на Индийския океан. Те му съобщават за възможната плячка — заговори Дениъл. — Поне аз щях да постъпя така, ако бях пират.

— Да — извърна се Хал към него. — Ще се отбиваме във всяко пристанище, за да покажем колко сме богати и колко зле въоръжени.

— Два бойни кораба с по тридесет и шест оръдия всеки? — усмихна се Нед Тайлър. — Това е достатъчно, за да обезкуражи който и да е пират.

— Един кораб — отвърна Хал и се усмихна на озадачените им физиономии. — „Йомен“ ще продължи сам към Бомбай, веднага щом

се появи. Ще вземе пасажерите и целия товар, който успеем да натъпчим в трюма му. Към Брега на треската ще отплаваме сами.

— Дори и сам, „Серафим“ представлява голяма сила — отбеляза Алф Уилсън. — Достатъчно голяма, за да подплаши пиратите.

— Докато дойде време да вдигнем платна, няма да личи. — Хал разгъна чертежите на корабния корпус, върху които бе работил, откак прекосиха екватора. — Троянски кон, господа. Това ще пригответим за мастър Янгири.

Те се скучиха около масата, високо изразяваха одобрението си, разгорещено коментираха и правеха предложения, схванали идеята на Хал.

— Целта ни е да направим да изглежда като един тромав, невъоръжен и богато натоварен търговски кораб. Първо амбразурите...

На другата сутрин Хал обиколи закотвения кораб с лодка. Нед Тайлър и двамата корабни дърводелци бяха в нея и Хал им обясняваше, какви изменения иска да се направят по фасадата на „Серафим“.

— Можем да оставим всички орнаменти и златни бои, каквито са — посочи Хал красивите фигури по носа и кърмата. — Придават на кораба малко лекомислен вид, като на кметската яхта в Лондон.

— По-скоро като на френски курварник — изсумтя Големият Дениъл.

— Освен това, лорд Чайлдс ще се ядоса много, ако повредим малкия му шедьовър. — Хал посочи бордовете на кораба. — Оръдейните амбразури са нашата главна грижа. — Те бяха оградени със златни листа, което правеше корпуса особено елегантен, но от друга страна ясно подчертаваше огневата мощ на „Серафим“. — Ще започнете с тях — нареди Хал на дърводелците. Искам да се маскират пантите на оръдейните капаци. Намажете ги с катран и после ги боядисайте, така че да се слеят с корпуса. — Още цял час обикаляха кораба и обсъждаха дребни поправки, които щяха да го направят по-безопасен на вид.

Докато гребяха назад, Хал каза на Големия Дениъл:

— Една от причините да пуснем котва толкова далеч от брега, вън от съображението да не попаднем в обсега на бреговите оръдия, бе да не допуснем любопитни очи от плажа да видят с какво се занимаваме тук. — Кимна към лодчиците, накачули или кораба. — Щом

започнем работа, искам да ги разгониш. Трябва да изхождаме от предпоставката, че Янгири има свои хора на пристанището. Не искам бдителни погледи да следят всяка наша стъпка, а пъргави езици да разпространяват сведения за това.

Като се върна в каютата, Хал написа писмо до мастър Бийти, на адреса му в града, с което го уведомяваше, че ще продължи към Бомбай заедно със семейството си на борда на „Йомен ъв Йорк“, когато пристигне и че Гай ще пътува с него. Доволен беше, че може да уреди въпроса с писмо, вместо да се разправя с мастър Бийти лично.

— Е — произнесе той на глас, докато посипваше писмото с пясък, — така ще се преборим с побойническите и любовни наклонности на мастър Том. — След като сложи восьчния си печат, Хал прати да повикат Големия Дениъл, за да отнесе писмото на брега. — Още ли не се вижда „Йомен“? — попита той, щом главата на Дениъл надникна от вратата.

— Няма го, капитане.

— Кажи на вахтения офицер да ме извика в мига, в който върхът на мачтата му се появи на хоризонта. — Вече няколко пъти бе давал същото разпореждане. Дениъл изви поглед към тавана и засмука голите си венци в израз на подчинение. Хал скри усмивката си. Големият Дениъл можеше да си позволи такава волност.

32.

Той стоеше под бесилката в ярката светлина на утрото. Все още юноша, може би осемнадесетгодишен, не повече. Много красив — Хана Маакенберг обичаше да са красиви. Беше висок, със стройни нозе и гарвановочерна вълниста коса, спусната до раменете. Изпълнен бе с ужас и това я възбуждаше, както възбуждаше и тълпата наоколо. Всеки мъж, жена и дете от селището бяха тук, всеки колонист и домакиня, всеки хотентот и роб. Настроението им бе повищено, закачаха се и лудуваха. Даже и малките деца бяха сред тях, заразени от непосредствената жизнерадост на събитието. Те се гонеха с писъци в краката на възрастните.

До Хана бе застанала една съпруга на свободен колонист, закръглена, миловидна женица с брашнена престилка на кръста. Явно бе оставила хляба недоомесен в кухнята. Дъщеричката й се държеше за престилката. Подобна на ангелче, тя смучеше палец и гледаше към мъжа под бесилото с огромни сини очи.

— Това й е първата екзекуция — осведоми майката. — Малко й е чоглаво и се плаши от цялата тая тълпа.

Ръцете на осъдения бяха вързани зад гърба. Бе облечен в дрипаво моряшко бельо, а краката му бяха боси. Прокурорът пристъпи към края на платформата, за да прочете обвинението и присъдата, а тълпата се люшна и забълска от нетърпение.

— Чуйте присъдата на съда на колонията Добра Надежда, произнесена в името Божие и по силата на пълномощията, дадени му от Държавния съвет на Република Холандия.

— Карай по-бързо! — провикна се един от колонистите. — Пускай го да ни потанцува!

— С настоящата се постановява, че Хендрик Мартинус Окерс, признат за виновен по обвинение в убийство...

— Аз бях там — гордо се похвали Хана на съседката си. — Всичко видях. Даже давах показания в съда, ако искаш да знаеш!

Жената я погледна с очакваното уважение.

— А защо го е направил? — попита тя.

— Защо го правят всички? — сви рамене Хана. — Бяха се напили и двамата като пънове. — Спомни си двете фигури, кръжащи с дълги ножове в ръце, под призрачната светлина на фенерите, хвърлили разкривени сенки по стените на кръчмата. Спомни си окуражаващите викове и тропане с крака.

— Как го направи?

— С нож, миличка. Беше много бърз, въпреки всичката пиячка в търбуха. Като пантера беше. — Направи жест отдолу нагоре. — Ей така, право в корема. Разпра го като риба. Целите му черва се изсипаха в краката, та се оплете в тях и падна по лице.

— Ох! — потръпна от възбуждащ ужас домакинята. — Като животни са тия моряци.

— Всичките, миличка, не само моряците — кимна превзето Хана. — Всички мъже са еднакви.

— И това е Божа истина! — съгласи се жената и вдигна момиченцето на рамо. — Ето така, миличка, от тука ще виждаш по-хубаво — каза ѝ тя.

Прокурорът дочиташе присъдата:

— Гореспоменатият Хендрик Мартинус Окерс се осъжда на смърт чрез обесване. Присъдата да се изпълни публично, на плаца пред крепостта, сутринта на третия ден от септември, в десет часа. — Тромаво се заспуска от площадката и един от войниците му помогна за последните няколко стъпала. Палачът, който стоеше зад осъдения, пристъпи напред и нахлузи на главата му черен памучен чувал.

— Много мразя да правят това — измърмори Хана. — Искам да гледам лицата им, когато заскачат на въжето. Червени и криви.

— Бавният Джон никога не им скриваше лицата — съгласи се съседката.

— Ама ти помниш ли го Бавния Джон? Това се казва човек на изкуството.

— Никога няма да забравя, как подреди сър Френки, английския пират. Цяло представление изнесе.

— Спомням си, като да бе вчера — каза Хана. — Обработва го поне половин час, преди да му клъцне главицата... — Една друга мисъл, събудена от екзекуцията я накара да мълкне. Нещо, свързано с

пиратите и красивия юноша горе. Поклати глава с досада — джинът още ѝ мътеше главата.

Палачът нахлузи примката през главата на осъдения и я намести под лявото му ухо. Юношата трепереше. На Хана отново ѝ се приска да зърне лицето му. Цялата сцена ѝ напомняше нещо.

Палачът отстъпи и взе тежкия дървен чук. Вдигна го нагоре и с все сила удари дървения клин на капака. Осьденият проплака жално:

— За Бога, имайте милост!

Тълпата се заля от смях. Палачът стовари чука отново и капакът пропадна надолу с трясък. Момчето падна в дупката, шията му се опъна и главата климна на една страна. Хана чу как гръбнакът се прекърши със звук от на счупена съчка и отново изпита разочарование. Бавният Джон щеше да пресметне дължината на въжето по-добре. Щеше да го остави да рита и да се мята дълги мъчителни минути, докато животът бавно изтича от тялото. Тоя палач беше грубиян, лишен от въображение. За Хана всичко стана много бързо. Няколко конвулсии разтърсиха тялото на обесения и то увисна неподвижно в примката, с извита под невъзможен ъгъл глава.

Хана се извърна възмутена. И изведнъж застина. Споменът, който така дълго ѝ се изплъзваше, изведнъж изникна в съзнанието.

— Момчето на пирата! — каза тя. — Сър Френки пирата — неговото момче. Никога не забравям лица. Казах, че го познавам.

— За кого говориш? — попита жената с детенцето на рамо. — Момчето на Френки? Кое е момчето на Френки?

Хана не си даде труд да отговаря, а забърза далеч от тълпата, скрила дълбоко тайната, която я накара да се разтрепери цяла. Споменът за събития преди двадесет години изникна сякаш пред очите ѝ. Съдът над английските пирати. В ония времена Хана беше млада и хубава и срещу малка безплатна услуга, един от пазачите я бе пуснал в залата. Гледала бе целия процес от мястото си най-отзад. Не ти трябва ни цирк, ни театър.

Отново видя момчето, сина на Френки, окован редом с него, да слуша присъдата, прочетена от стария губернатор Ван дер Велде — единият се осъждаше на смърт, а другият — на вечна каторга. Как се казваше момчето? Затворила очи, тя съвсем ясно виждаше лицето му.

— Хенри! — възклика тя. — Хенри Кортни!

Три години по-късно пиратите, водени от същия той Хенри Кортни, бяха избягали от тъмницата си в крепостта. Хана никога нямаше да забрави виковете и шума от битката, изстрелите на мускетите и експлозията, разтърсила земята. Огромен облак прах и дим се издигна високо в небето, след като английските главорези взривиха барутния погреб на крепостта. Видя ги със собствените си очи, как излязоха в галоп от портала с открадната карета и поеха пътя към вътрешността на континента. Макар войниците да ги гониха чак до неизследваните планини на север, те успяха да се измъкнат. Помнеше и обявите за наградата, разлепени на пазара и във всяка кръчма по крайбрежието.

— Десет хиляди гулдена! — прошепна Хана. Опита се да си представи такава камара пари. — С тях бих могла да се върна в Амстердам и до края на дните си да живея като благородничка. — Изведнъж настроението ѝ се развали. Дали ще дадат наградата след толкова години? Цялото ѝ тяло се сви от отчаяние при мисълта за недостъпността на огромното състояние. Ще пратя Анете да пита гаджето си в крепостта. Анете беше една от по-младите и хубави курви, обслужващи кръчмите по крайбрежието. Сред постоянните ѝ клиенти се открояваше секретарят на губернатора. Нейният тъпкач, според жаргона на занаята. Хана вдигна поли и затича към брега. Знаеше, че Анете държи стая в „Ди Малмок“, един от най-популярните моряшки бардаци, наречен така по холандското име на албатроса.

Имаше късмет: Анете още се излежаваше в изпъстреното си с петна легло в миниатюрна стаичка под самия покрив на заведението. Тя седна в леглото, с разчорлени черни къдри и подути от съня очи.

— Защо ме будиш по това време? Да не си се побъркала? — сърдито изскимтя курвата.

Хана се стовари до нея и разказа историята си. Момичето махна гурелите от очите си. Докато слушаше, изразът ѝ се промени.

— Колко? — попита тя невярваща и се надупи в леглото, за да събере пръснатите по пода дрехи. — На кой кораб? — попита, докато навличаше ризата през главата и пищния бял бюст. Хана замръзна при този въпрос. В залива имаше повече от двадесет съда и тя нямаше представа на кой от тях се намира плячката. После изразът ѝ се проясни. Хенри Кортни беше английски пират, а сред закотвената

флотилия имаше само два английски кораба. Трябва да е на един от тях.

— Остави тая работа на мене, миличка — каза тя на момичето.
— От тебе се иска само да разбереш, има ли още награда и как можем да я получим.

33.

„Серафим“ беше на котва вече петнадесети ден, когато „Йомен ъв Йорк“ най-после пристигна в залива, борейки се с югоизточния вятър и хвърли котва на един кабел зад кърмата му. Веднага след това Едуард Андерсън дойде лично на борда и още от стълбата поздрави Хал с думите:

— Едва Ви познах, сър Хенри. „Серафим“ не прилича на себе си.

— Значи, постигнал съм целта си — отвърна Хал, като го хвана под ръка и го поведе към каютата си. — Какво Ви задържа толкова дълго?

— Неблагоприятен вятър, откак се разделихме. Отнесе ме чак до бреговете на Бразилия — изръмжа Андерсън. — Радвам се, че отново сме заедно.

— Няма да е за дълго — увери го Хал, докато го настаняваше на един стол и му сипаше вино от Канарите. — Щом попълните запасите си и постегнете кораба, тръгвате към Бомбай сам, а аз ще поема по крайбрежието да търся тоя мюсюлмански пират.

— Не бях очаквал това — задави се с виното си Андерсън, при мисълта че няма да види плячка. — Имам добър боен кораб и екипаж...

— Може би прекалено добър — спря го Хал. — От онова, което научих тук, излиза че най-добрият начин да пипнем Янгири е да му подхвърлим примамка. Два бойни кораба по-скоро ще го накарат да се скрие, отколкото да излезе насреща им.

— Значи затова сте променил външния вид на кораба — каза Андерсън.

Хал кимна и продължи:

— Освен всичко останало, имаме пасажери, бърза поща и товар за Бомбай. Мастър Бийти е на квартира в града, където очаква да го вземете и откарате до Бомбай заедно със семейството му. Ветровете няма да се задържат така благоприятни още дълго. Скоро ще се

променят и прекосяването на Океана на Индите ще се окаже трудна задача.

Андерсън въздъхна:

— Разбирам доводите Ви сър, макар да не е голяма утеша. Наистина ще Ви напусна с голяма неохота.

— Докато стигнете Бомбай, мусоните ще променят посоката си. Ще можете да разтоварите и да поемете по тях, назад през океана, към Брега на треската, където ще Ви очаквам.

— Това ще отнеме няколко месеца в двете посоки — мрачно посочи Андерсън.

Хал беше доволен от този ентузиазъм. Други капитани на Компанията биха се радвали да избегнат опасностите и статутът на мирни търговци напълно ги задоволяваше. Опита се да го успокои:

— Когато се съберем отново, аз ще разполагам с много по-точна информация за Янгири. Може дори да съм надушил леговището му. С положителност ще имам нужда и от двата кораба, за да се справя с него. Може да разчитате, че няма да се впусна в подобно начинание без Вас и екипажа Ви, сър.

Андерсън се успокои донякъде.

— Тогава ще трябва колкото може по-бързо да се подгответ за плаването до Бомбай. — Той пресуши чашата си и стана. — Ще сляза на брега веднага, за да видя мастър Бийти и да му кажа да се пригответ със семейството си за по-нататъшно плаване.

— Пращам Дениъл Фишър, моя офицер, да Ви заведе до квартирата на мастър Бийти. Бих дошъл лично, но поради причини от различно естество, не би било благоразумно. — Придружи Андерсън по стълбата до палубата и при релинга му каза: — Утре ще натоваря пощата за губернатор Онгие и стоките за Бомбай на големите лодки и ще Ви ги пратя. Възнамерявам да вдигна котва след три дни и да започна издирването на Янгири.

— Хората ми ще са готови да приемат товарите. Ако е рекъл Господ, ще мога да отплавам до десет дни или по-рано.

— Ако ми доставите удоволствието да вечеряте утре с мен, ще можем да обсъдим някои подробности относно плановете ни за бъдещето.

Стиснаха си ръцете и докато се спускаше в лодката, следван от Големия Дениъл, Андерсън изглеждаше значително по-доволен.

34.

Хана седеше на върха на една от високите пясъчни дюни и наблюдаваше закотвената в залива флотилия. С нея имаше още двама: Анете и Ян Олифант.

Ян Олифант беше копелето на Хана. Баща му се казваше Ксиа Нка, могъщ хотентотски вожд. Преди тридесет години, докато все още изглеждаше добре и косата и беше златисторуса, Хана получи от него наметка от кожа на червен чакал срещу една нощ услуги. Връзките между бели жени и цветнокожи мъже бяха категорично забранени от ОИИК, но Хана никога не се бе отнасяла сериозно към глупавите закони, сътворени от седемнадесет старци в Амстердам.

Макар Ян Олифант да приличаше на баща си в лице и по цвят, той се гордееше с европейската си кръв. Говореше безупречен холандски, носеше сабя и мускет и се обличаше като колонист. Името си Олифант дължеше на своя занаят. Беше прочут ловец на слонове и много опасен човек. По силата на издаден от ОИИК декрет, никой колонист нямаше право да напуска границите на колонията към континента. Поради хотентотската си жилка, Ян Олифант не бе длъжен да се съобразява с това ограничение. Влизаше и излизаше от колонията когато и както пожелае, ловуваше в непроходимата пустош зад планините и се връщаше, за да продаде на местния пазар безценните слонски бивни.

Тъмното му лице беше страхотно обезобразено. Носът усукан, а устата раздрана от бели лъскави белези, които се спускаха от вълнистата къделя на косата му до челюстта. Счупената й половина бе зараснала накриво, което му придаваше постоянно ухилен вид. При едно от първите си излизания от колонията една хиена, промъкнала се до него захапа лицето му, както си лежеше край лагерния огън.

Само човек с чудовищната сила и мощно телосложение на Ян Олифант би могъл да оцелее след подобно нападение. Звярът го помъкна в тъмнината, като го влечеше под себе си, както прави котка с пълъх. Не се смути от виковете и камъните, хвърлени от другарите на

Ян. Дългите и жълти кучешки зъби на хиената се забиха така дълбоко в лицето на Ян, че счупиха челюстта му, а носа и устата му бяха така здраво захапани, че не можеше да си поеме дъх.

Ян извади ножа от пояса си, а с другата ръка внимателно напипа дупката между ребрата на животното, през която се усещаха ударите на сърцето. Като нагласи грижливо върха на ножа, той уби животното, само с един мощн удар нагоре.

Сега клечеше на дюната между двете жени и гласът му гъгнеше заради смачканите ноздри и кривата челюст.

— Мамо, сигурна ли си, че е същият човек?

— Синко, аз никога не забравям лица — отговори упорито Хана.

— Десет хиляди гулдена? — изхриптя Ян Олифант със смях. — Никой човек не струва толкова, жив или не.

— Толкова са — намеси се разгорещено Анете. — Наградата не е отменена. Говорих с гаджето си в крепостта. Каза, че ОИИК ще я плати. — Усмихна се алчно. — Ще я дадат за него, жив или мъртъв, стига да докажем, че именно той е Хенри Кортни.

— Защо не пратят войници на кораба, да го пипнат? — поинтересува се Ян Олифант.

— Ако те си го арестуват сами, да не мислиш, че ще ни дадат наградата? — попита го надменно Анете. — Трябва ние да го заловим.

— Може вече да е отплавал — предположи Ян.

— Не е! — твърдо отвърна Хана и поклати глава. — Не е, миличния ми. Нито един английски кораб не е вдигал котва през последните три дни. Пристигна един, но никой не е отплавал. Погледни! — Тя посочи към залива. — Ето ги там.

Водата беше цяла в бели зайчета, а корабите, се кланяха и се полюшваха на котвените си въжета, а знамената и вимпелите им плющяха в многоцветна дъга. Хана ги знаеше всички по име. Плъзна поглед по тях, докато стигна двата английски съда, които лежаха така далече в залива, че не бе възможно да се различат знамената им.

— Това е „Серафим“, а оня, по-навътре към остров Робен, е „Йомен ъв Йорк“. — Тя произнесе имената с тежък акцент, а после заслони очи с ръка. — От „Серафим“ се отделя лодка. Може да ни излезе късметът и пиратчето ни да е в нея.

— Ще мине почти половин час, докато стигне брега. Имаме много време. — Ян Олифант се излегна на слънцето и

предизвикателно почеса набъбналия си чатал. — Много ме сърби ей тука, Анете. Що не ме почешеш?

Тя захихика с притворно стеснение:

— Знаеш, че е противозаконно за нас, белите дами, да доим вас, черните копелдаци.

Ян Олифант щеше да се задави от смях.

— Няма да те издам на губернатора Ван дер Стел, макар че, както дочувам, и той нямал нищо против парче черна плът. — Ян обърса слюнката, проточила се от ъгълчето на изкривената му уста. — Майка ми ще ни пази.

— Не ти вярвам, Ян Олифант. Миналия път ме завлече. Да видя парите най-напред — поиска Анете.

— Мислех, че се обичаме, Анете. — Той се пресегна и стисна едната ѝ обла и голяма цица. — Може даже да се оженя за тебе, когато пипнем десетте хиляди гулдена от наградата.

— Да се ожениш за мене? — Анете зацвили. — Че аз не смея даже на улицата да се покажа с тебе, грозна маймуно.

Той се ухили.

— Тука не става дума за разходки по улицата. — Сграбчи я през кръста и я целуна в устата. — Ела, сладка моя, имаме достатъчно време, докато пристигне лодката.

— Два гулдена — категорична бе Анете. — Това е специалната ми тарифа за тия, дето най-много обичам.

— Ето ти половин флорин. — Той пъхна монетата в пазвата ѝ.

Анете посегна към слабините му и започна да ги гали, усещайки как набъбват в ръката ѝ.

— Цял флорин или можеш да идеш да си го топнеш в морето, та да се успокоиш.

Ян изпръхтя през смазаните си ноздри и отново изтри слюнка от бузата си, докато ровеше в кесията за още една монета. Анете я взе, после разтърси глава, за да отмахне от лицето разбърканите от вятъра гъсти коси и стана. Той я вдигна и отнесе в подножието на дюната.

Хана ги наблюдаваше без интерес от мястото си на върха. Безпокоеше се за своя дял от наградата. Ян Олифант ѝ бе син, но тя не си правеше никакви илюзии за вероятността да я измами и при най-малка възможност. Трябваше лично да получи парите, но пък нито Ян, нито Анете щяха да ѝ имат вяра. Разсъждаваше по тази дилема, докато

гледаше как Ян се клати над Анете, пляскайки шумно корема си върху нейния. Той пръхтеше и сам се окуражаваше с буйни възгласи:

— А така! Така! Като вулкан! Като изригване на кит! Като бащата на всички слонове в гората! Айде Ян! Идва страшният Ян Елефант! — Измуча за последен път и се катурна редом с нея в пясъка.

Анете стана, оправи си полите и го погледна пренебрежително.

— Повече приличаше на мехурчета от златна рибка, отколкото на китово изригване — констатира тя и тръгна по дюната, за да се тръшне до Хана. Лодката от „Серафим“ бе приближила плажа, възседнала гребена на една вълна, а веслата ѝ блестяха на слънцето.

— Виждате ли мъжа отзад? — възбудено попита Хана.

Анете заслони очи и отвърна:

— Да, виждам двама.

— Ей този — посочи Хана фигурата на кърмата. — Той беше с Хенри Кортни оная нощ. От един кораб са. Това мога да ти кажа със сигурност.

Един едър мъж се изправи и даде някаква команда на гребците. Те вдигнаха едновременно весла и ги насочиха към небето, като копия на кавалерийски ескадрон. Лодката се плъзна по пясъка и бе изтеглена навътре в плажа.

— Доста едър копелдак — прецени Анете.

— Няма съмнение.

Наблюдаваха как Големият Дениъл и капитан Андерсън слизат от лодката и поемат покрай морето към града.

— Ще ида долу да си поприказвам с моряците — каза Анете. — Ще разбера на кой кораб е нашият човек и наистина ли е син на пирата Френки.

Хана и Ян Олифант я видяха да се шляе към лодката. Екипажът я забеляза и хората започнаха да се побутват със смях и очакване.

— Анете трябва да получи наградата — каза Хана на сина си.

— Да, и аз така си мислех. Нали нейното гадже ще я изплаща.

Гледаха как момичето се смее и занася с моряците. После хвани един за ръка и го поведе към малка горичка от тъмнолистни дървета над плажа.

— Каква част си ѝ обещала? — попита Ян Олифант.

— Половината.

— Половината? — Той беше смяян от такова разточителство. — Това е прекалено много.

Първият моряк се зададе откъм горичката, завързвайки връвта на гашите си. Другарите му го аплодираха подигравателно и втори мъж забърза към дърветата под съпровод от подвиквания и ръкопляскане.

— Да, много е — съгласи се Хана. — Тя е една алчна кучка. Гледай само, обзагам се че ще обслужи тия английски свине до един.

— Да, взе ми два гулдена. Алчна кучка е тя. Ще трябва да се отървем от нея — философски заключи Ян.

— Прав си, синко. Заслужава си го. Но чак след като ни донесе парите.

Те чакаха търпеливо под палещото слънце, приказваха си, кроиха планове как ще изхарчат огромното богатство, което скоро щеше да е в ръцете им, наблюдаваха процесията английски моряци, които изчезваха в горичката и се връщаха след малко, срамежливо приемайки овациите на своите другари.

— Казах ти, че ще ги оправи до един — подчерта Хана с притворно неодобрение, когато и последният моряк се върна при лодката. След няколко минути Анете се появи откъм дърветата, като тръскаше пясък от дрехите и косата си. Добра се до Хана и Ян Олифант и се тръшна на земята със самодоволен израз на топчестото си розово лице.

— Е? — попита я Хана.

— Капитан на кораба на английската Източноиндийска компания „Серафим“ е сър Хенри Кортни — оповести Анете с величествен апломб.

— И ти разполагаш с независимите показания на осмина от моряците му, в подкрепа на това обстоятелство — саркастично отбеляза Хана.

Анете отмина забележката и продължи:

— По всичко личи, че Хенри Кортни е голям богаташ в Англия. И мал страхотни имоти.

Ян Олифант се ухили.

— Като заложник може би ще струва и повече от десет хиляди. Ще го чакам с приятелчетата си тук на брега, когато реши да слезе.

Хана изглеждаше разревожена.

— Не поемай риск да го държиш в плен. Той е хлъзгава риба. Слипай го, клъцни му главата и да я предадем на ОИИК. Вземаме наградата и забравяме за всякакъв откуп.

— Жив или мъртъв? — обърна се Ян Олифант към Анете.

— Да, така ми каза.

— Майка ми е права. Умряла риба не бяга. Риба с прерязано гърло — промърка Ян.

— Ще чакам с вас, докато се появи на брега. Ще ви го покажа, а останалото е твоя работа и на момчетата ти — каза Хана на сина си.

— Ако слезе още един път — напомни ѝ злобно Анете и Хана пак се разтревожи.

35.

Товарът за Бомбай бе изваден от „Серафим“ и превозен до „Йомен“. Бъчвите за вода бяха добре изстъргани и отново напълнени от потока, който се спускаше по склоновете на планината Тейбъл. Запасите от масло за лампи, сол, брашно, сухари и други суhi храни, намалели през дългото плаване на юг, бяха попълнени. Хал стегна кораба за път. Здравето и настроението на екипажа бяха отлични. Всички се охраниха добре в изобилието от прясно мясо и свежи плодове и зеленчуци. Двадесет и шестимата заболели от скорбут се завърнаха оздравели, весели и нетърпеливи да продължат плаването от града, където ги бе изпратил Хал за времето на престоя.

— Утре призори вдигам платна — каза Хал на капитан Андерсън от „Йомен“. — Вие сигурно също не губите време?

— Не се беспокойте за това! — увери го Андерсън. — Ще чакам на уговореното място в първия ден на декември.

— А аз дотогава ще съм Ви намерил доста работа — обеща Хал.
— Има още едно нещо, за което ще Ви помоля.

— Само кажете.

— Довечера слизам на брега по една много важна за мен работа.

— Извинете моята невъздържаност, сър Хенри, но дали е разумно? Според онова, което ми доверихте, а и както установих лично, чрез дискретни сондажи в средите на холандската администрация на колонията, те не считат делата си с Вас за приключени. Ако им паднете в ръцете, последиците положително ще бъдат неблагоприятни за Вас.

— Благодаря за вашата загриженост, сър, но задачата ми на брега не може да бъде пренебрегната. Когато я изпълня, ще Ви предам малко сандъче, което да отнесете в Бомбай от мое име. Ще Ви бъда задължен, ако там го качите на първия кораб за Англия, като го адресирате до най-големия ми син в Девън.

— Можете да бъдете напълно сигурен, че ще го изпълня, сър Хенри.

36.

Том и Дориан бяха наблюдавали приготвленията за експедиция на сушата с нарастващо вълнение. Когато Хал определи хората, които да го придружат и разпореди да се раздаде оръжие, любопитството им стана неудържимо.

Събрали кураж, двамата се промъкнаха до каютата на баща си, след като се увериха, че е вътре с офицерите. Докато Дориан бе котката в горната част на стълбата, Том се прокрадна до вратата и долепи ухо към нея. Чу гласа на баща си:

— Вие, мастър Тайлър, отговаряте за кораба, докато аз съм на сушата. Когато се върнем, може холандците да са по петите ни, а ние доста да бързаме, така че хората, в чакащата на брега лодка, трябва да са през цялото време нашрек и добре въоръжени. Трябва да са готови да ни приберат всеки миг. А вие имайте готовност да ни се притечете на помощ, мастър Тайлър, и щом се качим на палубата, вдигаме котва и потегляме, дори да е тъмно като в рог.

Том отведе Дориан обратно на палубата. Двамата се изкачиха на главната мачта и седнаха един до друг на реята. Там отиваха всеки път, когато искаха да са сигурни, че никой няма да чуе разговора им.

— Тази вечер. Чух, как татко дава разпорежданията си. Тази нощ ще поведе група на брега — съобщи Том на по-малкия си брат. — Така че сега сме сигурни за какво е сандъчето, нали?

— Сигурни ли сме? — попита колебливо Дориан. Бяха видели, как под ръководството на Големия Дениъл от трюма изнесоха тайнствено ковчеже. Имаше размери на малко моряшко сандъче, изработено от полирано тиково дърво, много майсторски сглобено и с капак, завинтван с болтове.

— Разбира се, че знаем — важно заяви Том. — Татко ще приbere костите на дядо от там, където Аболи е скрил тялото му.

Интересът на Дориан внезапно пламна.

— Дали ще ни вземе?

Том свали шапката си и започна замислено да се чеше по главата.

Дориан настоя:

— Нали не те е страх да го попиташ, а Том? — Знаеше, че най-добрия начин да принуди Том да свърши нещо, бе да предизвика самочувствието му.

— Разбира се, че не ме е страх — отвърна той възмутен. И все пак трябваше му още малко време, за да събере сили и да застане отново пред вратата на баща си.

— Ще ме оставиш аз да говоря — прошепна той на Дориан и почука.

— Влез! — рязко викна бащата и като видя кой е, продължи:

— А, вие ли сте? Колкото и да е важен въпросът ви, момчета, в момента не мога да му обърна внимание. Ще трябва пак да дойдете. Ще говорим утре.

Стиснали шапки в ръце, двамата останаха по местата си с упорити лица. Том посочи полираното сандъче, оставено в средата на каютата.

— Дориан и аз знаем, че отиваш да прибереш дядо Френсис довечера. Това е ковчегът, който носиш от къщи за тая цел.

Хал вадеше зарядите от поставените на масата пистолети, като бъркаше в цевта със спираловиден шомпол, за да измъкне куршума, тампона и барутния заряд. Той вдигна поглед и забеляза напрегнатите им изражения. Най-накрая въздъхна:

— Безсмислено е да отричам. Хванахте ме натясно.

— Искаме да дойдем с теб — добави Том.

Хал го погледна стреснато, после отново се върна към работата с пистолетите. Преднамерено бавно, той изсипа доза барут от барутницата в цевта и добре я уплътни с тъпкало. После взе платнено парче от специална бронзова кутия и уви в него оловното топче тежко половин унция^[1]. Така щеше идеално да запълни канала на цевта. Пистолетът беше прекрасно оръжие, изработено от Джордж Трулок в Лондон. Красиво резбованата дръжка беше от орехово дърво.

— Раната ти още не е заздравяла, Том — каза Хал, без да вдига поглед.

— Напълно е зараснала — възрази Том и се пипна отстрани. — Даже и на най-лошото място има само дракотина.

Хал се престори, че се любува на спусъците на двуцевния пистолет. Те бяха инкрустирани със злато, а осмоъгълните цеви бяха с

нарези. Това придаваше въртеливо движение на куршума, стабилизираще го по траекторията му и осигуряваше точност на попадението, немислима при гладкостволите оръжия. Ако се хванеше сериозно с работата, Хал бе сигурен, че всеки негов изстрел от двадесет стъпки ще улучи цел с размера на големия му нокът. Натика увитото топче в цевта и напълни подсипа^[2].

— Въпреки това, не намирам идеята за особено добра — каза той.

— Той ни е дядо. Ние сме неговото семейство — настоя Том. — Наш дълг е да бъдем там с теб. — Внимателно бе подготвил и репетирал това изречение. Семейство и дълг, това бяха две понятия, на които Хал никога не бе гледал леко. И сега реагира, както се надяваше Том. Оставил на масата заредения пистолет, стана и отиде до кърмовото прозорче. Известно време остана така, с ръце зад гърба, вперил поглед в сушата. Най-накрая проговори:

— Може би имаш право, Том. Достатъчно си голям и умееш да се пазиш в бой. — Обърна се отново към двамата.

Том щеше да се пръсне от въодушевление, лицето му грееše.

— Благодаря ти, татко.

Дориан беше цял в слух, не отделяше поглед от устните на баща си.

— Но не и ти, Дориан! Още си много млад. — Хал се опита да смекчи удара с усмивка. — Не искаме да те загубим толкова рано.

Дориан сякаш се смали от този отказ. Лицето му посърна, а очите овляжняха. Том го мушна силно и просъска през зъби:

— Не реви! Не ставай бебе!

Дориан се напрегна и с огромно усилие на волята прегълътна сълзите си.

— Не съм бебе — заяви Дориан, заел позата на гордо страдание.

Хубаво момче е, помисли си баща му, загледан в лицето на Дориан. Кожата му бе позлатена от тропическото слънце, а косите му, уловили случаен слънчев лъч от прозорчето, блещукаха като подхвърлена медна монета. Хал за пореден път бе поразен от приликата с майка му. Усети решимостта си да се разколебава.

— Не съм бебе. Дай ми възможност да го докажа, моля те, татко!

— Добре. — Хал не можеше да му устои, макар да съзнаваше, че постъпката му не е разумна. — Можеш да дойдеш.

Дориан щеше да се пръсне от радост и Хал побърза да уточни решението си.

— Само до брега обаче! Ще ни чакаш там с Алф Уилсън и гребците. — Вдигна ръка, за да пресече протеста, който явно се надигаше. — Толкова по въпроса! Без спорове! Том, върви при Големия Дениъл да ти даде пистолети и сабя!

Слязоха в лодката един час преди залез-слънце. На сушата щяха да отидат само четириима: Хал, Аболи, Дениъл Фишър и Том. Всеки носеше огниво и фенер с бленда. Под черните си наметала имаха саби и по два пистолета. Аболи бе вързал около кръста си голям кожен чувал.

Щом се настаниха по пейките, Алф Уилсън даде заповед да потеглят. Гребците напънаха върху дългите весла и лодката се плъзна към брега. В носа и кърмата бяха монтирани дългоцевни фалконети, смъртоносни леки оръдия, заредени с картеч. Копия и саби лежаха по палубата, готови за употреба.

Никой не проронваше и дума, а веслата се движеха назад-напред, само с шума на разцепваната вода. Алф Уилсън бе омотал ключовете им с парцали. Том и Дориан размениха възбудени усмивки. Ето го едно от приключенията, за които бяха мечтали и разговаряли с трескаво нетърпение толкова пъти, по време на дългите си вахти на мачтата. Започваше се.

Хана Маакенберг лежеше в горичката над плажа. Не мръдваше оттам трети ден, наблюдавайки силуeta на полюляващия се на котвеното въже „Серафим“. На три пъти от борда на английския кораб се отделяха лодки и тя нетърпеливо ги наблюдаваше през тръбата на бронзовия далекоглед, с който я снабди Ян Олифант. И всеки път оставаше разочарована — Хал Кортни не беше там.

Накрая започна да се обезкуражава. Анете можеше да се окаже права — той нямаше да слезе втори път на брега. Собственият ѝ син бързо загуби интерес към наблюденията. Пъrvите два дни седеше до нея и гледаше, но накрая се отчая и отиде да пиянства с приятелчетата си по пристанищните кръчми.

Сега гледаше към пристигащата от „Серафим“ лодка, едва забележима на фона на тъмните вълни. Не можеше да сдържи вълнението си. Той пак пристига по тъмно, за да не го познае никой, както бе сторил и първия път. Не изпускаше лодката от кръга на

далекогледа. Видя как носът ѝ се бълсна в брега и сърцето ѝ подскочи, а после заби лудо. Последни отблъсъци светлина бяха останали по западния небосклон, когато високата фигура стъпи от лодката на белия пясък и бързо завъртя глава към дюните и пръснатите по тях храсталаци. В един миг той погледна право към скривалището на Хана и един светлинен лъч попадна точно в лицето му, огрявайки познатите черти. После светлината избледня съвсем, така че даже през далекогледа лодката и екипажът ѝ не представляваха нещо повече от тъмно петно на белезникавия пясък.

— Той е! — задъха се Хана. — Знаех си, че ще дойде. — Напрегна зрението си, когато групичка мъже се отдели от голямото петно на лодката. Проправиха си път през купищата парчетии, изхвърлени от морето и се насочиха към мястото, където се спотайваше Хана. Тя събра далекогледа и се сви зад дънера на едно дърво.

Мъжете приближиха безмълвно толкова близо, че тя се уплаши да не я открият. После, без всякакви премеждия, ботушите им заскърцаха покрай нея, така че можеше да ги докосне. Погледна нагоре и съзря лицето на Хал Кортни. После групата изчезна в гъстите храсти, към вътрешността.

Изчака няколко минути, за да се отдалечат на безопасно разстояние, скочи на крака и хукна по пътеката към града. Сърцето ѝ пееше и тя каза на глас:

— Пипнах го най-сетне. Ще бъда богата. Толкова много пари!
Ще бъда богата.

---

[1] Унция — мярка за тегло равна на 28,35 грама. ↑

[2] Подсип — камера в кремъчно огнестрелно оръжие, където се насиства малък заряд барут, за да възпламени основния, след като поеме искра от кремъчно-стоманения ударен механизъм. ↑

37.

В колона по един, с Аболи начало, те заобиколиха отдалеч селището. Не срещнаха жива душа, дори когато пресичаха пътя в подножието на планината, проснат към Солената река и разпилените ферми покрай нея. На едно място сякаш ги усети куче, защото нададе истеричен лай, но никой не излезе насреща им.

Склонът започна да се издига под краката им и те приведоха тела към него. Растителността стана по-гъста, но Аболи, като по инстинкт, откриваше невидимите пътечки на дивеча и уверено ги водеше нагоре. Гъстата гора скриваше звездите над главите им и Хал, както и Големият Дениъл, се препътваха от време на време. Младите очи на Том виждаха по-добре в тъмното и той крачеше с уверена стъпка. Аболи си бе горско чедо и се плъзгаше пред тях между дърветата като пантера. Неочаквано стъпиха на голяма гола скала, високо над града.

— Тук ще си починем — нареди Хал. Като седна върху един покрит с лишеи камък, Том се изненада колко високо се бяха изкачили. Звездите изглеждаха съвсем близки. В сравнение с това звездно великолепие, жълтите точки на свещите по прозорците на къщите долу изглеждаха съвсем незначителни.

Том отпи от кожения мях, който му подаде Аболи, но никой не продума. Нощта обаче, не бе вече безмълвна. Някакви дребни създания шетаха из гората наоколо, нощи птици бухаха и крещяха, отвратителен кикот се носеше откъм глутница хиени, заровили муцуни в купищата отпадъци от холандското селище. Този вой караше косата на Том да настръхва и той с усилие се сдържа да не потърси закрила в близостта на едрото черно туловище на Аболи.

Изведнъж топъл порив на вятъра блъсна Том в лицето и той вдигна глава към нощното небе, за да види как звездите бързо се скриват зад гъсти облаци, подгонени откъм морето.

— Надига се буря — промърмори Аболи и преди да затвори уста, нов порив на вятъра ги нападна върху откритата скала. За разлика от

първия, този беше леденостуден и Том зиморничаво придърпа наметалото около себе си.

— Трябва да побързаме — каза Хал, — преди да ни е настигнала бурята. — Без дума повече, те се изправиха и поеха в нощта, тъмна заради облациите и ехтяща под напора на вятъра. Дърветата пукаха и скърцаха склони над главите им.

Докато се препъваше зад високата фигура на Аболи, Том си помисли че едва ли някой, па бил той самият Аболи, би могъл да открие в тая тъмнина пътя към скривалището, оставено преди повече от двадесет години.

Най-накрая, когато вече му се струваше, че половината нощ е отминала, Аболи спря пред една напукана самотна скала, чийто връх се губеше горе в тъмното небе. Хал и Дениъл дишаха тежко след стръмното и продължително изкачване. Аболи беше най-стар от всички, но както и на Том, дишането му си оставаше равномерно.

Той коленичи и постави фенера на скалата пред себе си. Отвори вратичката му и се зае с огнивото. То пусна дъжд от ярки искри и Аболи поднесе тлеещата прахан към фитила на фенера. Вдигнал го високо, той започна да обхожда скалата, осветявайки обраслата с лиши покърхност с неговия слаб лъч.

Изведнъж в лицето на скалата се появи тесен разлом и Аболи доволно изръмжа. Пъхна се в цепнатината, широка колкото да побере раменете му и цялата запълнена от преплетени лиани и бодлив храсталак. Аболи ги разсече със сабята и се отпусна на колене в дъното на разлома.

— Дръж фенера, Клебе! — Подаде го на Том. Под лъча ѝ забеляза купчина камъни. Аболи вдигна един от тях и го подаде на Дениъл. Работеха мълчаливо, докато постепенно разкриха отвора на естествен тунел под скалата. Тогава Аболи се обърна към Хал с думите:

— Мисля, че само Вие и Том трябва да влезете в покоите на вашия баща. Ние с Дениъл ще почакаме отвън.

Той отвърза чувала от кръста си, подаде го на Хал и клекна, за да запали другите фенери. Когато свърши, кимна към Дениъл и двамата мъже застанаха от двете страни на входа, оставяйки Хал и Том сами да изпълнят свещения си дълг. Те се изправиха за миг неподвижни, а вятърът бълскаше гърбовете им и разяваше наметалата като криле на

лешояди. Светлината от фенерите хвърляше призрачни сенки върху скалата.

— Хайде, момче! — Хал тръгна пред Том през процепа, после се отпусна на четири крака, за да влезе в тъмната паст на тунела. Том му подаде фенера и го последва. Шумът от бурята загълхна зад тях и тунелът неочеквано се превърна в пещера. Хал се изправи и главата му почти опря тавана.

Том застана до него и примигна в жълтеникавата светлина на фенера. Видя се в гробница, която миришеше на прах и древност, а сам той бе обхванат от религиозно благовение, което спря дъха му и разтрепери ръцете му.

В противоположния край на пещерата се виждаше естествена каменна площадка. Съсухrena човешка фигура седеше върху нея и гледаше право в него с огромните си и празни очни кухини. Том отстъпи инстинктивно назад и прегълтна риданието, което се надигна в гърлото му.

— Спокойно, момче! — промълви Хал и го хvana за ръка. Стъпка по стъпка, той го отведе до седящата фигура. Когато приближиха, несигурният лъч на фенера освети по-добре картината. Главата беше череп.

Том знаеше, че холандците са обезглавили дядо му, но Аболи явно бе закрепил главата на мястото й. Части изсъхнала кожа все още висяха по черепа като суhi парчета кора върху хининово дърво. Дълга тъмна коса висеше отзад, грижливо сресана и подредена.

Том потръпна от усещането, че празните очи на дядо му се взират дълбоко в душата му. Отново се дръпна назад, но Хал здраво стисна ръката му и го смъмри:

— Той беше добър човек. Смел мъж с голямо сърце. Няма причина да се страхуваш от него.

Тялото бе завито в кожа от никакво животно, чиято черна козина бе проядена на места от паразити и приличаше на прокажена. Хал знаеше, че палачът бе насякъл тялото върху ешафода със свирепи удари от брадва. Аболи бе съbral внимателно частите в кожа от току-що заклан бик. На пода пред каменната платформа личаха останки от малък жертвен огън, кръг пепел и няколко обгорели въглена.

— Нека се помолим заедно! — каза тихо Хал и дръпна Том до себе си на каменния под на пещерата.

— Отче наш, който си на небето... — започна Хал, а Том вдигна длани пред очите си и се присъедини към молитвата.

— ... да бъде волята Ти, както на земята, така и на небето.

Докато се молеше, Том видя между пръстите си странна колекция предмети, разположени върху каменната платформа и разбра, че това е последна дан от Аболи, оставена тук преди двадесет години, когато е донесъл тялото на дядо му за вечен покой.

Имаше дървен кръст, украсен с раковини и изгладени от водата камъчета, които блещукаха в светлината на фенера. Виждаше се груб макет на кораб с три мачти и надпис „Лейди Едуина“, издълбан върху борда му, както и примитивен лък и дървен нож. Том разбра, че това са символи на основните страни в живота на неговия дядо. Единният и единствен Бог, верният кораб и оръжията на воина. Аболи бе подbral последните дарове с любов и тънък усет.

Когато привършиха молитвата, малко помълчаха, а после Хал отвори очи и вдигна глава. Тихо заговори към завития в кожа скелет на платформата над себе си:

— Татко, дойдох да те прибера у дома, в Хай Уайлд.

Простря чувала върху камъка и нареди на Том да го държи отворен, после коленичи над бащиното тяло и го взе на ръце. Okаза се неочеквано леко. Сухата биволска кожа пропука и парченца от нея попадаха на пода заедно с кичури косми. След всичкото това време нямаше мириз на тлен. Усетиха единствено плесен и прах.

Плъзна свитото тяло в чувала с краката напред, докато отвън остана само черепът. Погали дългите черни кичури, прошарени тук-там със сребърни нишки. Като видя този жест, Том бе поразен от любовта и уважението в него.

— Ти си го обичал — обади се той.

— Ако го познаваше, и ти щеше да го обичаш — отвърна Хал.

— Знам колко много те обичам аз, така че мога да разбера.

Хал обгърна с ръка раменете на сина си и го притисна силно.

— Моли се Богу, никога да не ти се наложи да изпълняваш подобен печален дълг към мен! — каза той и дръпна краищата на чувала над главата на Френсис Кортни. Завърза го здраво и се изправи.

— Трябва да тръгваме, Том, преди да се е разразила бурята. — Вдигна внимателно чувала и го метна през рамо, после тръгна приведен към изхода.

Аболи ги очакваше отвън и понечи да поеме товара от плещите на Хал, но той поклати глава с думите:

— Аз ще го нося, Аболи, а ти ни води надолу!

Спускането се оказа по-трудно от изкачването. Лесно можеха да загубят пътеката в тъмнината на ноцта и воя на вятъра, да паднат в някоя пропаст или да счупят крак по незабелязан предателски сипей, но Аболи ги водеше с безпогрешен усет, докато Том усети как склонът става все по-полегат, почвата под краката му се заглади, а после заскърца пясък.

Яркосиня светкавица раздри облациите и за кратък миг превърна ноцта в ясен ден. В този миг те съзряха простора на залива, бушуващ и разпенен в бяло. После тъмната отново се сключи около тях, а пространството се изпълни от гръмотевична лавина, която ги оглуши.

— Лодката си е на мястото — надвика вятъра Хал с облекчение. Контрастният силует остана запечатан в съзнанието му. — Обади им се, Аболи!

— „Серафим“! — извика силно Аболи в ноцта и през бурята се донесе едва чут отклика:

— Ахой! — Беше гласът на Алф Уилсън и те се спуснаха по дюната към него. Товарът на Хал, така лек в началото, сега го притискаше надолу, но той не желаеше да го отстъпи другому. Стигнаха основата на дюната в плътна група. Аболи дръпна блендата на фенера и насочи бледия му лъч напред.

— Пази се! — викна изведнъж той, видял в мрака неясните очертания на пристъпващи фигури. Хора или зверове, не можеше със сигурност да се каже. — Защитавайте се! — отново извика Аболи и те инстинктивно измъкнаха саби и застанаха в кръг, с гръб един към друг. Остриетата на оръжията щръкнаха навън от кръга.

И отново блесна светкавица, ослепителна начупена мълния, която освети разпененото море и призрачната ивица пясък. В светлината ѝ забелязаха тръгналите заплашително насреща им фигури. Мълният се отрази в голите остриета, които размахваха, показва копия и тояги и за миг освети лицата на нападателите. Всички бяха хотентоти — нито един холандец помежду им.

Когато видя тръгналия срещу него човек, Том бе обзет от свръхестествен ужас. Беше отблъскващо противен, като избягал от кошмар. Дълги кичури черна коса се мятаха като змии около

страховитото му лице. Ярки белези се спускаха през обезобразения нос и яркочервени устни, изкривени и грозни. Проточил слюнка от крайчеца им, мъжът настъпваше с безумен блясък в погледа.

После тъмата се възцари отново, но Том бе видял вдигнатата над главата сабя и предугадил удара, ловко изви рамене и го избегна. Чу как сабята изсвистя покрай ухото му заедно с шумното издишване на нападателя.

Всичко научено от Аболи се втурна на помощ. Том направи елегантна стъпка назад, ослуша се за дъха на противника и усети как оръжието му прониква в жива плът — едно непознато досега усещане, което го смути. Жертвата му извика от болка и този вик го изпълни с дива радост. Пак отстъпи, размени краката и бърз като котка, нападна отново. И още един път усети как острието навлиза в нещо мокро и плътно, но този път го спря кост. Мъжът зави и за пръв път в живота си Том усети опиянението от битката.

Нова мълния блесна в небосклона и той видя жертвата си да се отдалечава с куцукане, захвърлил сабя върху пясъка и стиснал в длани обезобразено лице. Бузата му бе срязана до кокал и кръвта течеше по гърдите му, черна като катран, в синкавата светлина.

В същия миг Том видя, че баща му и Аболи също са сразили противниците си. Те лежаха на земята, единият ритащ в конвулсии, а другият се бе свил на кълбо, стиснал с две ръце раната си и широко отворил уста в мълчалив вик на болка.

Големият Дениъл се бе заел с някакъв висок и жилест мъж, гол до кръста, с тяло лъскаво и черно като на змиорка. Останалите нападатели обаче, се оттегляха, обезсърчени от яростната съпротива на малката група.

Тъмнината отново ги обгърна отведенъж и Том усети силните пръсти на Аболи да стягат рамото му, а ухото му долови гласа му:

— Назад към лодката, Клебе! Не се отделяй от останалите!

Затичаха през мекия пясък, като се бълскаха един друг.

— Том тук ли е? — Гласът на баща му бе дрезгав от тревога.

— Тук съм, татко! — отвърна Том.

— Слава Богу! Дени?

— Тук! — Големият Дениъл трябва да бе убил своя човек, защото гласът му се чуваше отблизо.

— „Серафим“! — извика Хал. — Насам!

— „Серафим“! — потвърди заповедта Алф Уилсън и поредната светкавица разкри цялата картина. Още стотина стъпки деляха четиридесета от лодката, легнала край разпененото море. Водени от Алф, чакащите ги осем мъже тичаха настрема им, размахали саби, копия и абордажни брадви. Но глутницата хотентоти се бе окопитила и тичаше подире им като хрътки по прясна следа.

Том погледна назад и видя, че раненият от него също се е съвзел и тича пред всички. Макар лицето му да представляваше кървава маска, той размахващ сабята си във въздуха и надаваше боен вик на някакъв непознат език. Забелязал бе Том и тичаше право към него.

Том опита да ги преброи. Може би девет или десет души, реши той, но тъмнината настъпи, преди да установи с точност. Баща му и Алф Уилсън крещяха, за да знаят кой къде се намира и скоро двете групи се събраха. Хал веднага заповяда:

— Отбранителен строй!

Дори в тъмното, те бързо изпълниха маневрата, толкова пъти упражнявана на палубата на кораба. Застанали рамо до рамо, те очакваха атаката, която се стовари върху им, като надигнала се в нощта вълна. Разнесе се звън на метал и ругатни на сражаващи се мъже. И отново блесна мълния.

Хана се добра до края на горичката начело на петнадесет мъже. Нощта им се бе видяла прекалено дълга. Яростта на бурята и скуката на очакването ги надвиха и те се върнаха при дърветата, за да заспят някъде на завет. Разбуди ги шумът от битката. Грабнали оръжия, те нахлуха откъм дърветата.

Мълният освети биещите се недалеч от лодката и бурното море. Хана ясно видя Хенри Кортни. Той беше начело на хората си с лице обърнато към нея и вдигната в дясната ръка сабя. Спусна се бърз като самата мълния връз главата на един хотентот.

— Дис хом! — изкрештя Хана. — Това е той! Десет хиляди гулдена за залавянето му! — Ком керелз! Елате момчета! — Тя размаха вилата, с която се бе въоръжила и хукна надолу по дюната. Разколебаните мъже, в края на горичката, бяха заразени от примера ѝ. Втурнаха се след нея в диво крещяща тълпа.

Дориан бе останал сам в лодката. Спеше свит на кълбо на дъното ѝ, когато започна битката, но веднага скочи и се хвърли към фалконета при носа. Още беше сънен, но в ярката светлина на мълнията съзря

баша си и Том, обсадени от врага, както и новата заплаха, спускаща се откъм дюната.

По време на учения на борда, Аболи му бе показвал как се насочва оръдието върху оста и как се възпламенява. Дориан бе наблюдавал внимателно и дълго се моли, да му позволят да гръмне. Както обикновено, отвръщаха му с вбесяващия довод, че е много малък.

Ето я възможността, която все му убягваше, а баша му и Том имаха нужда от неговата помощ. Посегна към горящия фитил, забучен в сандъче с пясък до фалконета. Алф Уилсън го бе сложил там именно за подобен случай. Хвана го с едната ръка, а с другата улови дългия и извит като маймунска опашка лост на оръдието. Прицели го по посока на крясъците и виковете откъм дюната. Погледна над ствола на фалконета, но мерникът не се виждаше. Както впрочем и целта.

После нова мълния освети плажа като ден. Дориан ги видя да тичат точно срещу дулото му. Водеше ги никаква митологична вещица, ужасяващо женище, размахало вила. С развята отзад сива коса, с изхвръкнали от пазвата и мятащи се насам-натам бели цици, с грозно, изкривено от крясъка, набраздено от старост и безпътен живот лице. Дориан поднесе пламъка към подсипа на оръдието.

Двадесет стъпки дълъг огнен език излетя от дулото му и една кофа шрапнел, всяко топче колкото човешко око, плисна към пясъка. Разстоянието беше точно толкова, при което се получава оптимално разсейване на шрапнела. Хана попадна в центъра на оловния облак. Десетина топчета се забиха в гърдите ѝ, а едно я удари право в челото и отнесе горната част на черепа ѝ, като черупка на яйце. Хвърлена бе по гръб на пясъка, в компанията на шестима от хората си. Останалите застинаха, смаяни от изненадата на избухналото около тях пространство. Трима изквичаха от ужас и се понесоха към закрилата на дърветата. Другите се залутаха объркани, препъваха се в убитите си другари, някои кървяха ранени и всички се чудеха, накъде да хванат.

Горящият тампон от заряда на фалконета падна сред сухите дървета, изхвърлени от морето в края на пясъка. Те пламнаха начас и раздуханите от вятъра езици ярко се разгоряха в дъжд от искри. Пясъкът блесна под неравна, трептяща светлина.

38.

Битката бе в разгара си. Макар и променили съотношението на силите с новите копия и саби, моряците все пак отстъпваха доста по численост. Трима обсаждаха Хал като глутница хиени около черногрив лъв. Биеше се на живот и смърт и дори поглед не можеше да хвърли към сина си.

Ян Олифант беше решен да отмъсти за разрязаната буза и се нахвърли върху Том с ругатни и яростни крясъци. Не използваше върха на сабята, а нанасяше само чудовищно силни удари с острието й. Том отскачаше пред огромния хотентот, комуто отстъпваше по ръст, тегло и сила. През тия фатални секунди, той трябваше да разчита единствено на себе си. Не можеше да очаква подкрепа нито от Аболи, нито от Дениъл, нито дори от баща си. Тази нощ, или щеше да стане свидетел на пълното му възмъжаване, или щеше да види смъртта му върху пропития с кръв пясък. Изпитваше страх, но страхът не можа да стане господар на действията му. По-скоро му даде сила и пъргавина. Усети у себе си нещо, което не бе подозирал, че съществува.

Без никакво усилие се сля с грациозния ритъм на боя, както го бе учили Аболи през цялото време. Бойното поле бе вече добре осветено от пламъците и увереността му започна да се завръща. Усети как се втвърдява ръката му, щом разбра, че простакът насреща му е кръчмарски побойник, а не боец. Въпреки това, мощта на ударите му бе непреодолима като земно свлачище. Том не допусна грешката, да се опитва да й противостои със своята сила. Вместо това, отгатваше посоката на всеки от предстоящите, страховити отвесни удари. Ян Олифант издаваше всяко свое намерение с бесни погледи, гримаси на уродливото си и окървавено лице, с движенията на краката и разкриване на гърдите при вдигане на оръжието за удар.

Докато то се спускаше със свистене към главата на Том, той протягаше ръка и с леко движение на сабята отклоняваше страхотния удар, на косъм от ухото си. След всеки подобен финт Ян Олифант освирепяваше още повече, докато накрая загуби контрол над нервите

си. Вдигна сабята с две ръце високо над главата си и налетя с рев на разгонен тюлен. И опит не направи да се предпази от евентуален контраудар. Цялото му тяло остана открито.

39.

Хал обезвреди единия от противниците си, като промуши рамото му. Мъжът изпища, изпусна сабята и стиснал раната с другата ръка застъпва от бойното поле. Другите двама загубиха кураж и също се оттеглиха. Хал можа да си отдъхне и се огледа в трепкащата светлина на огъня.

Сърцето му спря, когато видя Том изправен пред гигантския водач на хотентотите. Бяха твърде далече, за да може да се намеси, преди великанът да нанесе удара си. В гърлото му се надигна отчаян вик за предупреждение, но той овреме го заглуши. Само щеше да разсее Том.

Той стоеше бледен като пясъка под краката си, но лицето му бе спокойно и решително. Очите блестяха предизвикателно и в погледа, насочен над острието на сабята, нямаше и помен от страх. Хал очакваше, че той ще отстъпи пред човешката канара, надвиснала отгоре му. Наклонът на раменете, както и цялото положение на тялото показваха именно такова намерение. Но внезапно левият крак скочи напред и Том цял се хвърли, с протегната към гърлото на Ян Олифант сабя, като излетяла от лъка стрела. Огромният мъж нямаше време да спусне своето оръжие за защита, нито да се отмести от пътя на литналото острие. То попадна точно в ямката под адамовата ябълка, малко над мястото, където се събират двете ключици. Потъна дълбоко в гърлото, намери връзките между два прешлена на гръбнака и с лекота ги преряза. Острието продължи нататък, докато щръкна един фут зад тила на жертвата, лъснало окървавената си повърхност в светлината на пламъците.

Вдигнатата сабя падна от безчувствените пръсти на Ян Олифант, ръцете се спуснаха встрани, като за миг фигурата му се открои като разпятие на огнения фон и той рухна в цял ръст по гръб, с отпуснато безжизнено тяло. Сабята на Том се измъкна сама, а през отвора в дихателната тръба, ударът в земята изтласка последния въздух от дробовете, с мощно гъргорене и фонтан кървава пяна.

Известно време всички мълчаха замръзнали, вторачени в гротескното тяло. След това един от хотентотите срещу Хал изписка отчаяно и търти към дюните. Останалите хукнаха след него паникьосани, като оставиха убитите и ранените по местата им.

Том продължаваше да гледа убития от него човек. Лицето му се сгърчи и той се разтрепери от шока и напускащите го ярост и страх. Хал бързо отиде при него и обгърна раменете му с ръка.

— Добър бой, момче! — похвали го той и го притисна към себе си.

— Аз го убих! — прошепна Том, невярващ на очите си.

— Иначе той щеше да те убие — отвърна Хал. Огледа хората си, пръснати по плажа.

— Кой от вас стреля с фалконета? — викна Хал срещу вятъра. — Той спаси всички ни.

— Не съм аз.

— И аз не съм.

Погледите се обърнаха към лодката и спряха върху малката фигура на носа.

— Ти ли, Дориан? — попита Хал удивен.

— Да, татко. — Дориан вдигна пушещия в ръката му фитил.

— Двете малки на лъва — тихо промълви Аболи. — Трябва бързо да потегляме, преди да е слязъл гарнизонът от крепостта, привлечен от гърмежа и огъня. — Махна с ръка към пламъците.

— Имаме ли загуби? — извика Хал.

— Видях Дик Фостър да пада — викна Алф Уилсън в отговор и отиде към проснатото тяло. На гърдите зееше страхотна рана. Алф пипна вратната артерия на падналия. — Мъртъв е.

— Други? — попита Хал.

— Не, само този — отговори Алф.

Хал почувства облекчение. Можеше да е много по-зле — би могъл да загуби син или близък приятел.

— Добре, качете Дик в лодката. Ще го погребем по християнски, когато излезем в открито море. — Вдигна кожения чувал с останките на баща си.

— Какво да правим с тоя боклук? — ритна Големият Дениъл един от ранените хотентоти. Човекът простена. — Да вземем да ги изколим.

— Остави ги! Не губи време! — Хал огледа хората си и видя, че половината имат плитки рани или пробождания, но никой не си направи труд, да съобщи за това. За пръв път ги виждаше в битка. Наистина добър и сигурен екипаж, помисли си той със задоволство. Ще дадат да се разбере на Янгири или който и да е враг.

— В лодката! — нареди той и четирима души вдигнаха внимателно тялото на Дик Фостър и го сложиха вътре. Хал оставил кожения чувал до него и скочи на мястото си при руля. Хората хванаха лодката и я затикаха през пясъка с такава лекота, сякаш бе от върбови клечки. Първата вълна вдигна високо носа, те се метнаха в лодката и бързо хванаха веслата.

— Греби! — викна Хал и втора бурна вълна се стовари върху лодката, така че хората потънаха до коляно във вода.

— Греби! — викна отново Хал и моряците напрегнаха всички сили. Лодката се вдигна под невъзможен ъгъл по следващата вълна. Стигнаха гребена и застинаха за миг. Поколеба се дали да се преобърне или не, после се втурна в ниското и падна с тръсък.

— Греби! — изрева Хал и те излязоха от прибоя навътре, където вълните макар и високи, не бяха така стръмни и не заплашваха да ги преобърнат. Половината мъже оставиха веслата и започнаха да изхвърлят водата, докато останалите загребаха с всички сили към далечния „Серафим“.

— Дориан! — извика Хал сина си. — Седни до мен! — Вдигна наметалото и загърна с него момчето, като здраво го притисна под прикритието му. — Как си се научил да стреляш с фалконета?

— Том ми показва — колебливо отвърна Дориан. — Лошо ли постъпих?

— Добре постъпи. — Хал го притисна по-силно. — Бог вижда, че по-добре и не можеше.

40.

Хал отнесе кожения чувал в каютата си. Двамата му сина го следваха, оставяйки по палубата локви вода. „Серафим“ се мяташе на котвеното въже, подхвърлян насам-натам от бурята.

Хал отпусна чуvalа със скъпоценния товар на пода до ковчега. Болтовете, които държаха капака бяха предварително охлабени и сега ги извади бързо. Вдигна капака и го оставил встрани. Внимателно положи чуvalа вътре, като го завъртя в различни посоки, докато легна добре. Упътни го с кълчища, за да не се тръскат и счупят по дългия път крехките кости. Том му помогна да сложи капака на място. Взе отвертката от ръката на баща си и помоли:

— Нека имам тая чест, татко!

— Ти си я заслужи — съгласи се Хал. — И двамата я заслужихте. Нека Дориан ти помогне!

Подаде на момчето друга отвертка от сандъчето с инструменти и загледа как притискат капака на мястото му.

— Когато положим дядо ви в каменния саркофаг, пригответ от мен преди двадесет години в черковната крипта на Хай Уайлд, ще му отслужим християнска служба — каза им Хал и се попита, дали всичките му синове ще бъдат заедно в този ден. Прогони нерадостните мисли. — Идете да се преоблечете в сухи дрехи! После проверете, да не би, въпреки лошото време, готвачът да е запалил огъня. Нека ви даде нещо топло за ядене и пие.

При вратата спря Дориан с думите:

— Вече никой не може да те нарича бебе. Тази вечер ти доказа, че си мъж по всичко друго, освен по ръст. Ти спаси живота на всички ни. — Усмивката на момчето беше така лъчезарна, а красотата му, въпреки полепналите по лицето мокри къдици, така неотразима, че сърцето на Хал се сви.

След малко той чу бърборенето на двамата братя в съседната миниатюрна каюта, освободена от сестрите Бийти, а после стъпките

им загълхнаха по коридора към камбуза, където щяха да изнудват готвача.

Хал запали две свещи и ги закрепи върху капака на башиния ковчег. После коленичи на пода пред него и започна дългото си бдение. От време на време произнасяше на глас молитви за упокой на душата и оправдане на греховете му. Един-два пъти му заговори тихо, припомняйки случки от съвместния им живот. Картината на страшната смърт на сър Френсис Кортни не излизаше от съзнанието му. Макар нощта да бе дълга, а той — изтощен и премръзнал, бдението приключи едва когато утринната зора, сива от бурята, започна да се прокрадва през кърмовото прозорче. Тогава се надигна и излезе на палубата.

— Добро утро, мастър Тайлър. Извикайте и двете вахти за вдигане на котва! — Хората изпълниха палубата. Неколцина застанаха при кабестана^[1] и зъбите започнаха да прищракват един след друг, докато навиваха котвеното въже. В същото време други се хвърлиха към вантите и заеха местата си по реите.

Хал нареди да се опъне фока^[2] за малко, колкото корабът да измъкне котвата от пясъчното дъно, после отново го събраха, щом въжето се опъна като тетива на лък. Слушаше зъбците: щрак, щрак... после продължителна пауза и пак щрак... щрак. Щракането зачестяваше, докато накрая се превърна в бърз ромон, котвата се отдели от дъното и въжето започна бързо да се навива през клюза.

— Главните платна! — изрева Хал и щом бяха пуснати, вятърът ги изпъна като тъпани. „Серафим“ нетърпеливо подскочи, легко завинти нос и весело се понесе напред. Хората по реите нададоха победоносен вик. След миг от главната мачта се разнесе викът на Том:

— Слушай на палубата! Лодка!

— Какво е разстоянието? — викна нагоре Хал.

— Тъкмо се отделя от плажа. Станаха две, не — три лодки!

Хал се опря на подветрения релинг и вдигна далекогледа. Морето бе оловносиво с хиляди бели зайчета. Ниски облаци висяха над него и скриваха върха на планината. Улови в тръбата трите лодки, тръгнали срещу вятъра и течението и пенестите фонтани отстрани на носовете им. Идваха към „Серафим“.

— Имаме посетители, капитане — каза застаналия до него Нед.

Хал изръмжа и фокусира далекогледа. Виждаше холандските униформи и блясъка на байонети.

— Не мисля, че искат да ни кажат нещо, което бихме желали да чуем, мастър Тайлър. — Събра шумно далекогледа. Очевидно войници от крепостта. Снощицата олелия на брега е привлякла вниманието им. Обърна гръб на далечната флотилия и с усмивка даде следващото нареддане:

— Насочете кораба към подветрената страна на „Йомен ъв Йорк“, колкото може по-близо, мастър Тайлър!

На половин кабелт от „Йомен“, корабът спря и спусна лодка. Ковчегът от тиково дърво бе натоварен в нея, както подскачаше край борда. Хал се спусна по въжената стълба след гребците, настани се на руля и заповяда курс към „Йомен“. Андерсън чакаше при релинга и Хал се изправи на кърмата, за да го приветства.

— Карам Ви товара.

— Готов съм да го приема — викна Андерсън в отговор и хората му спуснаха мрежа от главната рея. Лодката се люлееше отдолу и с големи усилия сандъкът бе настанен в мрежата.

— Вдигай! — викна Хал и ковчегът на баща му се извиси над водата, а после бе прехвърлен на палубата на „Йомен“.

— Много съм Ви задължен, сър — извика Хал към палубата високо над себе си.

— Радвам се да Ви услуга, сър — отвърна Андерсън — Желая Ви попътен вятър. — Докосна за поздрав периферията на шапката си.

— До нова среща — каза Хал.

Тогава над релинга надникна главата на Гай. Изглеждаше бледен, сякаш първите пристъпи на морската болест вече го бяха налегнали. Въпреки това, той храбро се усмихна и размаха шапка.

— Сбогом, сбогом до среща в Бомбай.

— Сбогом — отвърна Хал и усети остра болка от раздялата. Не би ли могла съдбата да се отнесе по-благосклонно към всички нас, помисли си той, но се усмихна окуражително на Гай. Опита се да му внуши бащината си любов и да му вдъхне надежда, преди да насочи цялото си внимание към обратния курс на лодката.

Макар камшичните движения на главната мачта, превърнала се в махало, да правеха изкачването по нея рисковано и страшно, Том и Дориан се добраха до сигурното си убежище в наблюдателния пост. Оттам виждаха обърнатите нагоре към тях лица на пасажери и екипаж,

на палубата на закотвения „Йомен ъв Йорк“ така ясно, че различаваха чертите и израженията им.

— Ето го Гай! — викна Дориан и размаха шапка към брат си. — Гай! Ахой! Гай!

Гай вдигна глава и ги погледна. Ръцете му си останаха склучени зад гърба, а лицето му не трепна.

— Защо не ми отговаря? — с мъка попита Дориан. — Нищо не съм му направил.

— Не се измъчвай, Дори! Той не мрази теб, а мен — тихо отвърна Том и върна студения поглед на близнака си.

Зад него се тълпеше семейство Бийти. Всички те бяха пристигнали на кораба от градските си квартири, за да са готови за отплаване към Бомбай. Керълайн стоеше на няколко крачки встрани от останалите и Том я забеляза. Беше красива гледка. Фусти и поли се диплеха и пърхаха под напора на вятъра, придържаше с една ръка бонето си, а под него, непослушни къдри танцуваха по зачервени бузи. Гледаше към другия кораб с грейнали очи.

— Керълайн — извика Том. — Тук, горе! — Някакъв дявол се бе загнездил в душата му и той викаше, само за да вбеси брат си. Керълайн вдигна поглед и го видя високо в коша. Направи изненадана няколко стъпки и замаха със свободната си ръка.

— Том! — Вятърът отнесе думите й, но острият му поглед разчете по устните: — На добър час!

Гай чу гласа ѝ, извърна се, прекоси палубата и застана до нея. Не я докосна, но гледаше към брат си със заплашителната поза на собственик.

„Серафим“ опъна още платна, силно се наклони и полетя по вятъра. Фигурите по палубата на „Йомен“ се смалиха и изчезнаха от погледа. От своя наблюдателен кош те гледаха назад към другия кораб, докато се превърна в неясен контур на хоризонта, почти неразличим, на фона на мрачната планина и скучените сиви безформени облаци.

— Останахме само ти и аз — тъжно каза Дориан.

Том не отговори. Не знаеше какво да каже.

— Нали никога няма да забравиш клетвата, която ми даде? — настоя Дориан. — Никога няма да ме изоставиш.

— Няма да я забравя! — отвърна Том.

— Беше смъртоносна клетва — напомни му Дориан. — Най-силната.

— Знам — отвърна Том и повтори: — Няма да я забравя! — Попипа мъничкия белезникав белег на палеца си.

---

[1] Кабестан — машина за притегляне на кораби към кея. ↑

[2] Фок — най-ниското правоъгълно платно на фокмачтата (първата от носа). ↑

41.

„Серафим“ не видя суша и слънце цели двадесет и три дни след излизането си от залива Тейбъл. Сипеше се такъв пороен дъжд, сякаш самият океан се бе обърнал наопаки и заливаше палубата. Валежът не спираше ден и нощ. При тия условия, навигационните способности на Хал не струваха много — трябваше да разчита единствено на траверсната дъска и изчисленията си.

— Обикновено по тия места е слънчево и ведро — отбеляза Аболи, вдигнал поглед към облаците, завихрени пред носа. — Морските дяволи са обърнали всичко с краката нагоре.

— Някъде на изток има силен ураган — каза Нед Тайлър. — Вятърът се хвърля отгоре ни като колело — всеки път с различна посока.

— Сблъсквали сме с такива ветрове и по-рано — напомни Големият Дениъл. — Чувал съм, че не са нещо необикновено за тия ширини и по това време на годината. Но ние не сме в окото на урагана... — той спря, защото една гигантска вълна се носеше към кораба с мудно достолепие. Беше толкова висока, че „Серафим“ заприлича на черупка, а билото ѝ се извисяваше над горната му рея. Разстоянието от нея до предишната бе повече от левга.

Хал напусна мястото си при подветрения релинг и бързо отиде до руля.

— Дай два пункта дясно на борд — спокойно нареди той. — Срещни я! — След като вълната ги вдигна и спусна, те останаха в ниското няколко дълги мига. Мъжете около руля затаиха дъх и въздъхнаха едновременно, когато носът се издигна отново.

— Мастър Фишър е прав — кимна Хал към него. — Такива бури се разпространяват на стотици мили от центъра си. Могат да обхванат целия океан от единия край до другия. Но, слава Богу, не сме попаднали в окото на урагана. Вятърът там има такава сила, че може да изтръгне главната мачта, дори върху нея да няма и помен от платно.

Големият Дениъл се обади отново:

— На Маскаренските острови съм виждал такъв вятър да изтръгва огромна палма с все корените и да я отнася на цяла миля в морето, като да беше хвърчило.

— Молете се за малко слънце — каза Нед Тайлър и погледна към мрачното ниско небе, — та да можем да измерим ширината си.

— Оставил съм голям резерв до сушата. — Хал погледна към компасната кабина, после насочи поглед на запад. — Трябва да сме отдалечени поне на двеста мили от африканския континент.

— Но Мадагаскар е един от най-големите острови на света, почти десет пъти колкото Ирландия и лежи точно на пътя ни — тихо забеляза Нед, така че кормчията да не може да го чуе. Нямаше никакъв смисъл да се обсъждат рисковете на плаването, в присъствие на екипажа.

В този момент от главната мачта се донесе вик:

— Вие на палубата! Предмет зад борда! Вляво от носа!

Групата офицери погледна напред и Хал викна през рупорната тръба:

— Главна мачта! На какво прилича?

— Прилича на корабна рея, на... — Наблюдателят замълча, после възкликна възбудено: — Не! Малка лодка, но пълна с вода. Има и хора.

Хал бързо отиде на носа и скочи на бушприта.

— Господи! Корабокрушенци, ако се съди по вида им. И живи... виждам един да се движи. Спрете и спуснете лодка да ги прибере.

Да се приближи „Серафим“ към малката лодчица беше трудна и опасна работа при това море и вятър, но най-накрая успяха да спуснат лодка и Големия Дениъл тръгна с нея на помощ. В потрошената лодка, която Дениъл изостави, защото не си струваше труда да я вземат, имаше само двама души. Вдигнаха ги на борда с помощта на мрежа, защото не бяха в състояние да се изкачат по въжената стълба.

Доктор Рейнолдс ги чакаше на палубата, където ги и прегледа. И двамата бяха в полуспънание. Солта бе покрила с язви лицата им. Очите бяха хълтнали и почти затворени, а езиците така посинели и подути от жажда, че изпъльваха устите им и се подаваха между зъбите.

— Имат нужда от вода преди всичко — каза доктор Рейнолдс, — а след това ще им направя кръвопускане и на двамата.

Подутите езици им пречеха да пият, така че докторът пъхна бронзова спринцовка в гърлата им и впърска през нея сладка вода. След това дебело намаза разядените лица, устни и ръце с овнешка мас. Ефектът върху по-младия бе направо чудотворен: след два часа той се възстанови достатъчно, за да говори членоразделно. По-възрастният обаче, бе още в безсъзнание и сякаш състоянието му се влошаваше. Доктор Рейнолдс извика Хал при сламениците на двамата болни. Той клекна и загледа, как докторът пуска кръв от по-младия пациент.

— Според науката, би следвало да му пусна още една пинта^[1] — обърна се той към Хал, — но и първата върши добра работа. Пък и аз съм си бил винаги малко консервативен в практиката. Засега една пинта стига. — Затисна раната с топче катран и я превърза с чист плат. — Старият обаче, не се оправя и ще му пусна две пинти. — Зае се с неподвижната фигура на другия сламеник.

Хал забеляза, че след лечението младежът наистина изглежда по-добре и се наведе над него, за да попита:

— Говориш ли английски?

— Тъй вярно, капитане. Говоря — отвърна морякът. Уелският му изговор не можеше да се събърка с друг.

— Как се казваш, момче, и от кой корабси?

— Тафи Евънс, моля за извинение, капитане. От „Нил“ на Компанията, Бог да й е на помощ!

Бавно и внимателно Хал измъкна от него цялата му одисея. Като мярка за сигурност срещу евентуално пиратско нападение, „Нил“ плавал в конвой с още два кораба от Бомбай за Англия с товар от платове и подправки, когато налетели точно в окото на страховития ураган, на стотина левги от Маскаренските острови. Бълскан от свирепите ветрове и гигантски вълни, „Нил“ се откъснал от другите два кораба и поел вода. На петия ден, по време на втората вахта, го заляла огромна вълна. Натежал от поетата вече вода и нестабилен, корабът се преобърнал и потънал за минути. Само неколцина от екипажа успели да се спасят в малката лодка, но нямали нито храна, нито вода и повечето бързо загинали. След дванадесет дни останали само те двамата.

Докато морякът разказваше, доктор Рейнолдс източи две пинти кръв от втория пациент. Тъкмо бе изпратил помощника си да лисне легена през борда, когато възклика със съжаление:

— Дявол да го вземе, мъртъв е бедничкият. — Отново насочи цялото си внимание към Тафи Евънс. — Този обаче, май ще устиска.

— Когато се възстановиш напълно, ще има койка за тебе, пълна надница и част от плячката. — Хал се бе навел под ниския свод. — Ще се запишеш ли?

Тафи докосна чело със слаба усмивка и каза:

— С най-голяма радост, капитане. Дължа Ви живота си.

— Добре дошъл на борда, матрос! — Хал изтича по стълбите на палубата и с лекота закрачи по нея въпреки люлеенето. Откриването на тия корабокрушенци беше чиста случайност, както и внезапното отслабване на бурята. От тях получаваше версията, която му бе необходима. Когато планът се оформи с подробности в ума му, той свика офицерите в кърмовата каюта. Те се събраха около писалището.

— Всички знаете, че в продължение на двеста години центърът на цялата търговия в района на Брега на треската е бил тук — каза той и посочи мъничката група острови на картата. — Занзибар. Логично е оттук да започне и търсенето на Янгири.

Те кимнаха в съгласие. Всеки от тях бе плавал в тия води и много добре знаеше, че трите островчета на Занзибар са идеално разположени за достъп откъм Индия, Червено море и Персийския залив и са само на няколко левги от африканския бряг. Лежаха точно на пътя на мусоните, които променяха посоката си точно на сто и осемдесет градуса, при смяна на сезона. Югоизточният мусон поддържаше плаванията от Индия до Африка, а след смяната на сезона, северозападният осигуряваше плаването в обратна посока. Плюс всичко това, Занзибар разполагаше със сигурно пристанище на главния си остров Унгуя и дори през най-лошия дъждовен сезон, биващ отминаван от страховитата малариична треска, превърнала континента в смъртоносен капан. Още преди появата на исляма, островите са били склад за Африка и Океана на Индиите, както и пазар, на който са се разменяли роби и злато, слонова кост и гуми арабика^[2], скъпоценни подправки.

Обади се Алф Уилсън:

— Докато бях в плен, често чуха пиратите да говорят за Занзибар. Останах с впечатлението, че го посещават често, с цел да изтъргуват част от заграбеното, да продадат в робство пленниците, както и да стъкмят кораба и да го заредят с припаси.

— Мислиш ли, че Янгири използва Занзибар като главна своя база? — попита Хал.

— Не, капитане, не. Не мисля, че би се поставил под властта на оманския халиф. Според мен, скривалището му е другаде, а Занзибар използва само за търговски цели.

— От самото начало на плаването искам да се отбием в Занзибар. Все ме притесняваше мисълта, как ще обясним присъствието на въоръжен английски кораб по тия води, толкова отдалечени от търговския път между Добра Надежда и Индия. — Хал огледа решителните лица на присъстващите и забеляза, как Нед Тайлър и Големият Дениъл кимат. — Ако просто се изтъпним в Занзибар, за по-малко от седмица ще се разчуе, че е пристигнал наказателен кораб за залавяне на пиратите и Янгири ще се скрие. Никога няма да го въвлечем в бой, ако не измислим убедителна и невинна причина за присъствието си в района. Бурята ни даде такава причина и спасеният корабокрушенец ни подсказа липсващото оправдание. — Всички загледаха с любопитство.

— Какво ще кажете на консула в Занзибар? — попита Нед Тайлър.

— Ще му кажа, че и ние сме били част от конвоя от Бомбай, който е включвал нещастния „Нил“. Ще кажа, че сме натоварени със скъпи стоки. Ще измисля такова баснословно съкровище, че брадата на Янгири да се покрие цяла със слюнка, като чуе за него. — Всички се засмяха, развеселени от описаната картина. — Попаднали сме в окото на урагана и сме били обълскани от него, също както „Нил“. — Хал погледна през масата към Нед Тайлър. — Вече прикрихме по-голямата част от въоръжението си, но сега искам да свалите в трюма част от реите, както и да придадете на платна, такелаж и корпус вид, който да убеди външния наблюдател в истинността на нашата версия. Можете ли да направите това, мастър Тайлър?

— Разбира се, капитане — каза Нед с готовност.

— Такива повреди биха оправдали престоя ни в Занзибар, докато всеки шпионин и всяка лодка разнасят новината за нашата участ и богат товар, по крайбрежието. — Хал продължи да излага плана си: — Докато дойде време отново да поемем на път, всеки корсар и мошеник от брега до Джидра ще е долетял като муха на мед.

Въпреки все още бурното море, работата по преобразяването на „Серафим“ започна веднага. Нед бе въодушевен от поставената му задача и дърводелците започнаха да цапотят корпуса с най-разнообразни комбинации от бои. Нарочно разкъса и надупчи стария комплект платна, използван при плаването през Атлантика и подмени с него сегашния. Набеляза части от такелажа, които да се махнат, така че мореходността на кораба да не се увреди прекалено чувствително. Щяха да ги свалят, щом се появеше суша. „Серафим“ щеше да представлява наистина жалка, парциалива гледка, когато се дотъри до пристанището на Занзибар.

След три дни небето се проясни и макар морето да бе все още бурно и неспокойно, тропическото слънце отново запърли кожата им. Неговото влияние върху настроението на екипажа зарадва Хал — хората се заловиха за работа с нова енергия и жар. По пладне за първи път има възможност да снеме ширината си. Установи, че корабът се намира на дванадесетия паралел южна ширина, на двеста и петдесет мили по на север, отколкото си мислеше той.

— Ако се съди по отклонението ни на изток, би следвало да стигнем Мадагаскар в рамките на една седмица — отбеляза той, като вписа местоположението на кораба в дневника и разпореди промяна на курса на запад към Африка и островите.

---

[1] Пинта — мярка за обем равна на 568 милилитра. ↑

[2] Гуми арабика — разтворима във вода жъltеникова растителна смола, която се използва в хранителната и фармацевтична промишленост. ↑

42.

Както винаги, първи вестители на приближаващата суша бяха птиците. Но такива, нито Том, нито Дориан бяха виждали до сега. Разкошни рибари, с бели като декемврийски скреж пера и дългоопашати тропически птици се рееха над ята дребни рибки, които гъмжаха на тъмни петна под водната повърхност. На връщане към брега ги причакваха големи фрегати със злодейски вид, черни като катран и с пурпурни шии, виснали на могъщите плещи на мусона. Дебнеха в засада ятата рибари, които се прибраха след успешен лов. Том и Дориан гледаха как връхлитат, свили криле като сгъваемо ножче, върху жертвите си, принуждавайки ги да повърнат плода на усилен труд от гушите си, а след това се хвърляха да излапат полусмляната храна.

Морето промени цвета си и доби жълтеникав оттенък. Когато попитаха Аболи за това, той отговори:

— Реките са придошли след поройните дъждове на отминалата буря и сега мъкнат тиня и пясък в морето. Значи сме много близо до сушата.

На другия ден, докато зората се разгаряше на източния хоризонт зад тях и обагряше небето с цветовете на опал и розови китки, те съзряха от главната мачта синя къдрава линия, да се вие на хоризонта пред носа на „Серафим“.

— Земя! — разнесе се из кораба радостен възглас.

Хал познаваше добре островите и по-късно през деня се качи на мачтата, за да види сини планини да се издигат все по-високо над морето в северния край на Мадагаскар.

Цял ден и двете вахти се потиха над нелеката задача да свалят горните реи и част от такелажа, за да пригладят на кораба желания вид. Лишен от горните си платна „Серафим“ стана тромав и непокорен, а и загуби от скоростта си. Постоянният вятър духаше все пак отзад и Хал можеше да опъне останалите платна по директен курс към сушата. За щастие успяха да свършат работата си, преди корабът да е приближил

брега и да е срецнал някоя рибарска лодка, чийто екипаж щеше да разпростири новината за пристигането на „Серафим“, както и за неговото състояние.

На другата сутрин, най-северната точка на Мадагаскар лежеше на десет левги по левия им борд. С този земен ориентир, Хал можеше вече да насочи кораба по точен курс за прекосяване на Мозамбикския пролив към Занзибар. Това вътрешно море бе като инкрустирано с диаманти от множество красиви островчета. Понякога „Серафим“ ги заобикаляше толкова отблизо, че от борда му се виждаха тъмни полуголи островитяни, размахали ръце за поздрав от бели пясъчни брегове.

Тукашните води гъмжаха от платна на малки риболовни и търговски съдове. Докато се разминаваха със „Серафим“, екипажите им крещяха на арабски и други неразгадаеми езици. За радост на моряците, в някои от лодките имаше и жени.

— Майко мила, на онай ѝ се виждат циците. Кафяви като току-що извадени от фурната козунаци.

— Ще ми се да им оближа захарта от коричката, Бог да ми е на помощ!

— Обещай, че ще се омъжиш за мене, малка дива хубавице и ей сега скачам през борда — викна един от главната мачта.

— Те тая дума не я знаят. Кажи ѝ само муш-муш — предложи му друг. — Тихият звън от възторжен женски смях откъм лодките доказа мъдростта на съвета.

С помощта на далекогледа, Хал установи щетите, нанесени от бурята по палмовите горички и останалата растителност на островите. Различните отломъци, плаващи по водната повърхност, бяха друго доказателство за отминалото наскоро бедствие, което щеше напълно да оправдае присъствието им в Занзибар.

— Дано не срещнем Янгири преди да пристигнем — мрачно се обади Нед Тайлър. — Такава тупурдия предизвикахме вече по тия води, че новината за идването ни сигурно се носи пред нас.

Хал си даваше сметка за опасността от преждевременна среща в района, смятан от пиратите за техен дом и удвои мерките за сигурност. Наблюдалите бяха предупредени за опасността, а целият екипаж бе поставен в повишена готовност. Поради маскировката на амбразурите, оръдейниците не можеха да се упражняват, но всички тренираха

усърдно със саби и мускети. Тия мерки се оказаха излишни — не срещнаха по пътя си нито един по-голям кораб и след десет дни стигнаха африканския материк.

Откак бяха напуснали Добра Надежда, това бе първата възможност да се зърне Африка, така че Том и Дориан използваха всяка минута, свободна от уроците на мастър Уолш или часовете по арабски при Алф Уилсън, както и от задължения по кораба, за да се изкатерят на главната мачта, където разговаряха за тайнствената суша пред себе си и за очакващите ги там чудни приключения. „Серафим“ напредваше на север покрай брега, понякога така близо до носове и рифове, че момчетата напрягаха поглед да зърнат някое необикновено животно или пък кръвожадно племе, но Африка си оставаше необятна, непозната и безлюдна.

Най-накрая пред очите им се появи Унгуя. Групата включваща още два по-малки острова — Пемба и Латам, — но когато моряците казваха Занзибар, обикновено имаха предвид именно големия остров. Увенчаваше го масивен форт, изграден от блестящи коралови блокове, които светеха като айсберг на слънцето. Редутите^[1] бяха отрупани с тежки мортири. Хал насочи кораба към входа на древното пристанище. То гъмжеше от съдове с платна на носа и кърмата, закотвени в див безпорядък. Някои от пригодените за океанско плаване кораби бяха големи почти, колкото „Серафим“. Това бяха търговски съдове от Индия и района на Червено море. Нямаше как да се определи, дали някои от тях не са корсарски. Може би всичките, стига да им падне подходяща възможност. Хал се усмихна вътрешно и насочи цялото си внимание към закотвянето на „Серафим“. Спусна флага пред крепостта, в израз на внимание към султанския наместник и закотви кораба на границата на огневия му обсег. Отдавна се бе научил да приема с недоверие дори най-открития и радушен прием от страна на африкански владетел.

Щом спуснаха котва, върху им налетя за поздрав цяла глутница лодчици, които предлагаха да удовлетворят всяка нужда и всеки порок — от зеленикави кокосови орехи до наркотични листа и билки, от пътските услуги на момченца и момиченца — роби, до напълнени със златен прах таралежови бодли.

— Имай грижата никой от тая сган да не се промъкне на борда!
— обърна се Хал към Големия Дениъл. — И си отваряй очите, да не

вземе някой от нашите хубавци да се измъкне на брега за чашка или друго някое забавление. Ще отида да посетя британския консул, макар че не вярвам да е същият, с когото се запознах при последното си идване преди двадесет години. Как му беше името?

— Грей, доколкото си спомням, капитане.

— Точно така, Дениъл. Уилям Грей — готов за бесило мошеник.

Хал взе малка група придружители, сред които Аболи и петима въоръжени моряка. Лодката ги стовари на каменния кей, в подножието на дебелите крепостни стени. Аболи разблъска тълпата търговци и зяпачи, за да навлязат в плетеницата улички, едва побиращи трима души един до друг. Вонята откъм откритите канали, потекли към пристанището, задръсти гърлата им и Хал усети, че му се повдига. Там, където не проникваше морският бриз, жегата беше задушаваща. Някои от постройките стигаха до три етажа, но нямаше нито една права стена. Всичките бяха наведени, изшкембени, с почти допрени над улицата покриви. Балконите бяха зарешетени, а зад хaremските завеси надничаха безлики женски фигури с фереджета.

Настъпил бе сезонът на мусоните и всеки роботърговец и от най-отдалечените кътчета на Изтока се бе домъкнал тук. Аболи ги поведе през главния пазар за роби. Беше огромен сук^[2] под открито небе, но засенчен от множество индийски смокини, с невероятно извити столове и гъсти тъмнозелени лиственици.

Тълпите роби се криеха под сенките на протегнатите клони. Хал знаеше, че не са сваляли веригите им от момента, когато са ги заловили дълбоко в африканските дебри и после през целия убийствен преход до брега и в трюмовете на корабите. Някои от мъжете бяха жигосани по челата. Тези едва заздравели розови рани доказваха, че робите са били скопени още в складовете на континента. Те бяха предназначени за Китай. Китайският император бе забранил да се внасят чернокожи роби, способни да замърсят кръвта на народа му. Цената на тия осакатени същества беше два пъти по-висока от обичайната — таксата за свирепата хирургическа услуга струваше скъпо.

Купувачите от корабите разглеждаха предлаганата стока и шумно се пазаряха с роботърговците. Хал си проби път през тълпата и навлезе в уличките от другата страна на сука.

Макар от последното посещение да бяха изтекли две десетилетия, Аболи ги заведе без колебание до една тежка врата от африкански махагон на шумна и оживена улица. Тя бе обкована с железни гвоздеи и цяла изписана със сложна плетеница от исламски орнаменти, както и с текстове от Корана, но на която не се забелязваше и следа от човешка или животинска фигура, което би се приело от правоверните като кощунство. На звънеца отговори роб в дълга роба и тюрбан.

— Селям алайкум. — Той докосна гърдите и устните си и се поклони за добре дошли. — Господарят знае за Вас и Ви очаква с нетърпение. — Погледна неколцината придружители и добави: — За хората ви има пригответо нещо за хапване. — Плесна с ръце, за да извика друг роб, който отведе хората на Хал, а той го последва към вътрешен двор, където играеше фонтан, а уханието от няколко лехи хибискуси се бореше с вонята откъм улицата.

За момент Хал не можа да познае чудовищната фигура, струпана върху куп възглавници в една сянка край фонтана. Той се поколеба, докато накрая различи чертите на подутото туловище, принадлежащо на човека, когото бе познавал някога.

— Селям Алайкум — приветства го Уилям Грей, консул на Негово Величество в Султаната Занзибар.

Хал понечи да отговори на същия език, но се спря. Не искаше Грей да разбере, че владее отлично арабски. Вместо това каза:

— Съжалявам, но не знам и дума от този варварски език, сър. Мислех, че сте англичанин. Не говорите ли някой християнски език?

— Извинете ме, сър. Просто навик — усмихна се Грей жаловито. — Аз съм Уилям Грей, консулски представител на Негово Величество в Оманския халифат. Простете ми, че не мога да се изправя, за да Ви посрещна както подобава. — Грей посочи съсипаното си тяло и страдащите от елефантизъм крака, цели в гнойни рани. Хал разпозна опустошителната болест воднянка. — Седнете моля, сър! Очаквам Ви, откак ми съобщиха за влизането Ви в пристанището.

— Добър ден, сър. Капитан Джон Блек на Вашите услуги. — Хал си спомни, че Грей бе вероотстъпник, приел ислама. Подозираше, че смяната на вярата му е била мотивирана по-скоро от финансови, отколкото от верски съображения.

Ясно бе, че Грей нито е разпознал, нито пък помни Хал и можеше да се разчита, че няма да го стори и занапред. Хал се упovаваше на това, като съобщи фалшиво име — беше важно пиратите да не установят истинската му самоличност. Преди двадесет години той си бе спечелил арабския прякор Ел Тазар — Баракудата, заради бойните си подвизи, вселили ужас в редиците на мюсюлманския флот. Ако искаше да приютка Янгири да го нападне, врагът не биваше да има и най-смътна представа за истинската самоличност на оня, срещу когото се готви да се опълчи.

Хал се разположи върху предложените му възглавници. Една робиня остави поднос с два сребърни филджана за кафе, а втора донесе високо сребърно джезве върху разгорян мангал. И двете робини бяха млади, стройни и с гъвкав стан. Грей трябва да е платил поне по двеста рупии за всяка. Хал знаеше, че консулът е натрупал огромно състояние от търговия с роби, както и от препродажба на султански лицензи и концесии. При последната им среща бе опитал да въвлече и Хал в тия дейности. Той допускаше, че това не е пределът на скверните му занимания и не си правеше никакви илюзии за неговата почтеност и морал. Евентуална връзка с Янгири и цялото му котило изобщо не бе извън допустимото.

Едно от момичетата коленичи пред Грей и напълни филджаните с гъста като мед черна течност. Той небрежно погали ръката ѝ, както се гали котка, в подпухналата бяла плът на пръстите се бяха врязали златни пръстени и диаманти.

— Леко ли бе плаването, капитане?

— Не мина без премеждия, сър — отвърна Хал. Грей положително бе вече информиран с подробности относно състоянието на „Серафим“ и очакваше потвърждение. — След като напуснахме Бомбай в конвой с още два кораба от достопочтената Източноиндийска компания, край бреговете на Мадагаскар попаднахме в страхотна буря. Един от другите кораби потъна с целия си екипаж, а ние се измъкнахме с тежки повреди по такелажа и корпуса. Това е главната причина да се отбием в тукашното пристанище, нещо, което нямах намерение да правя.

— Съжалявам да чуя за това нещастие — поклати съчувствено глава Грей, — но съм признателен задето ни ощастливихте с посещението си. Вие и вашият прекрасен кораб. Моля се само, да съм

в състояние да Ви помогна, като Ви осигурая стоките, от които се нуждаете.

Хал се поклони от място и си помисли, че това надали би станало без да надуе цените и да прибере чудовищни комисионни. Учудиха го промените у Грей в резултат от годините и болестта. Когато се запознаха, той беше млад и пъргав, а сега темето му бе голо, брадата сребърно бяла. Очите му бяха воднисти и слаби, а над туловището му витаеше дъхът на смъртта.

— Благодаря Ви, сър. Много съм признателен за предложената услуга, особено с оглед на това, че взя товар с изключително политическо значение и огромна стойност за Негово Величество Крал Уилям.

Необхватното тяло на Грей се размърда, а в погледа му пламна любопитство.

— Понеже съм пряк представител на Негово Величество по тия места — загънга той, — мога ли да науча естеството на тоя товар?

Хал си пое дълбоко дъх при това желание, после сведе поглед към декоративните рибки, щъкащи из басейна на фонтана. Разтърка слепоочията си и изигра пантомимата на дълбок размисъл относно целесъобразността на евентуалния правдив отговор. Накрая каза с въздишка:

— Ако изобщо трябва да се казва някому, то това сте Вие в качеството си на консул на Негово Величество. — Отново се поколеба и сякаш реши. Понижи глас до заговорнически шепот: — Поверено ми е превозването на дарове от Аурангзеб, Могулския Император на Индия за коронацията на Негово Величество.

Грей подпра туловището си на лакът и зяпна срещу Хал. После постепенно в очите му се разгоря алчен пламък. Опита се да го прикрие, но мисълта за царствения дар, за скъпоценната пратка от един суверен до друг, го преизпълни с почти религиозно благоговение.

Могулската династия бе основана от Бабур — пряк потомък на Тимур и Чингис хан. Баща му бе издигнал прочутия Тадж Махал, като мавзолей на покойната му любима жена. Могулската империя беше най-мощната и най-богата в историята на Източна Азия. Каква ли бе стойността на дар от такъв могъщ владетел?

Хал зашепна още по-тихо:

— Губернаторът на Бомбай, комуто е бил предаден подаръкът, ми съобщи, че това е колекция от смарагди — двадесет броя с превъзходна окраска, — всеки с размер на зелен нар.

Грей тихо въздъхна и загуби дар слово. Хал продължи:

— Губернаторът Онгие ми довери, че стойността на съкровището възлиза на пет лаки.

Грей се опита да седне, но усилието му дойде много. Падна възнак върху възглавниците и се вторачи безмълвен в госта си. Една лака се равнява на сто хиляди рупии. Половин милион рупии са почти сто хиляди лири. Такова състояние почти излиза от границите на човешките представи.

— Да, капитан Блек, товар с такова значение следва да получи цялото дължимо внимание — успя най-сетне да проговори Грей. — Можете да бъдете сигурен, че ще направя всичко според силите си за бързото ремонтиране на кораба Ви и неговото по-скорошно отплаване.

— Благодаря Ви, сър.

— Колко време ще Ви отнеме ремонтът, според вас? — попита Грей неспокойно. — Кога очаквате да вдигнете платна?

— Надявам се, с ваша помощ, да имам тази възможност до един месец.

Грей помълча за момент, явно пресмятайки нещо на ум. После се отпусна. Всеки един от тия мънички признания засилваше вътрешното убеждение на Хал, че консултът наистина е замесен с корсарите.

Грей му отправи мазна усмивка от жълтеникавото си лице.

— Повредите значи са по-сериозни, отколкото изглеждат на пръв поглед — каза той и потвърди първоначалното подозрение на Хал. Грей бе разгледал „Серафим“ с далекоглед от плоския покрив на къщата си.

— Аз разбира се, ще направя всичко възможно да отплавам по-рано, но корпусът взема вода и се страхувам, че има повреди под ватерлинията. Ще останем най-малко две-три седмици.

— Много добре! — възхити се Грей. — Искам да кажа, убеден съм, че дотогава корабът Ви ще бъде отново в отлично състояние.

Хал се усмихна любезно и си помисли, че до това време добрият приятел на консулата, Янгири, също ще бъде напълно готов да им осигури подобаващо посрещане, щом излязат отново в Мозамбикския пролив.

Грей даде знак на робините да отнесат приборите за кафе.

— Отделно от корабните припаси, мога лично на Вас да предложа други стоки за ваша собствена полза. Стоки, които ще струват три и четири пъти повече от покупната си цена, щом стигнат в Англия. Това интересува ли Ви, капитан?

— Въпреки политиката на Компанията по този въпрос, аз смятам че всеки човек има право да се възползва от плодовете на своя труд и находчивост — отвърна Хал.

— Точно така мисля и аз — кимна въодушевен Грей. — В собствената си тъмница имам десетина робини от такова високо качество, каквото рядко можете да срещнете на сука. — Той се наведе към Хал и му намигна с такъв мръсен поглед, че Хал едва се сдържа да не покаже отвращението си. — Дори бих могъл да се разделя с едното или и двете си лични съкровища. — Погали косите на момичето, коленичило пред него и с любовна усмивка му каза на арабски: — Усмихни се на неверника, свинъ! — Момичето погледна изкосо към Хал и разкри бели зъбки в срамежлива усмивка. — Не е ли хубавица? — попита Грей. — И като нищо ще струва сто и петдесет лири на Добра Надежда. Мога да Ви я отстъпя, като лична услуга разбира се, за половината от тая сума. — Отново погали момичето. — Покажи на неверника циците! — заповядда му той на арабски. Момичето се поколеба. — Покажи му ги или ще ти смъкна кожата от гърба. — Тя бе почти дете, нямаше повече от шестнадесет години. Повдигна ръба на ризата си и разкри неузряла още кафява гръд, украсена със зърно като черна перла, като в същото време бе склонила срамежливо глава. — По-интимните й части са също така съвършени, ако пожелаете да ги разгледате — увери го Грей.

— Хубава е. Но за съжаление, няма къде да я настаня на борда — твърдо заяви Хал и момичето покри гръдта си.

Грей не се обезкуражи от този отказ.

— Разполагам с известно количество тамян от най-високо качество. Уверявам Ви, търсенето му е голямо. Няма как да не спечелите много от него.

Хал знаеше, че ако иска да си запази отношенията с Грей, ще е разумно да приеме поне една от офертите му. Спазари десет чувалчета тамян с общо тегло сто и петдесет фунта^[3].

Робите на Грей подредиха чувалчетата в една линия по средата на двора и Хал се запозна със съдържанието им. Известно му бе, че тази ароматична смола се събира от дърветата във високите планини на Африка. Правеха се дълбоки разрези в дънерите и сълзящата от тях смола се втвърдява при досег с въздуха. След четири месеца смолата се превръщаше в големи, подобни на кехлибар топчета, които вече можеха да се откърят от кората на дървото. Първата реколта даваше полупрозрачни топчета със зеленикав оттенък, който бе доказателство за превъзходното качество на смолата. Хал потърси тия признания в предлаганата стока и кимна одобрително.

Грей изглеждаше впечатлен от познанията му.

— Виждам, че сте човек с вкус и опит, капитане. Неотдавна в Занзибар пристигнаха чифт слонски бивни, каквито никога не съм виждал за целия си престой на острова. Бих се поколебал да ги предложа на джентълмен, лишен от тези ваши качества. — Плесна с ръце и петима яки роба, явно очаквали знака, излязоха приведени под тежестта на огромен слонски зъб.

— Десет стъпки дължина! — гордо се похвали Грей. — Двеста и петдесет фунта тегло! — Беше невероятен екземпляр. Основата, която е била скрита в черепа на животното, беше млечнобяла, докато останалата част, служила за белене на дървесни столове, жълтееше с кафеникав оттенък от растителните сокове. Когато робите положиха на земята и втория зъб, не можеха да се различат един от друг — толкова съвършена бе приликата им.

Хал остана очарован от чудовищните дебелоожи още първия път, когато съзря тяхно стадо на пустия африкански бряг. Трябва да е бил юноша на годините на Том. Погали единия зъб. Сякаш докосна самата душа на огромния див континент. Знаеше, че трябва да се сдобие с тези бивни на всяка цена. Грей забеляза копнежа в погледа му и започна упорит пазарльк. Хал плати повече, отколкото би дал за една дузина робини.

Когато по-късно бивните бяха прехвърлени на палубата на „Серафим“ и грейнаха като древен кехлибар под яркото слънце, Хал разбра, че не е загубил в сделката. Когато остане, когато смъртният мраз завладее костите му, той щеше да протегне ръка към този къс от Африка, за да бъде мигновено пренесен назад през годините до място

и време, когато е бил млад и чудотворният огън на тази земя щеше да изпълни гърдите му.

Стоеше там почти в страхопочитание, вперил поглед във величествените бивни. Синовете му стояха до него. Даже Дориан бе замръзнал като омагьосан. Най-накрая Том проговори с едва чут глас:

— Толкова са големи — прошепна той. — Искам някой ден и аз да поваля животно, голямо колкото това.

---

[1] Редут — укрепление на високо място, заградено с вал и ров. ↑

[2] Сук — пазар на открito с магазинчета и сергии в арабския свят. ↑

[3] Фунт — мярка за тегло равна на 453,6 грама. ↑

43.

Хал направи цял театър от ремонта на „Серафим“. Искаше да даде възможност новината за присъствието му в Занзибар да плъзне по островите и по протежение на Брега на треската, докато стигне до ушите на Янгири, където и да се намира той. После на корсаря ще му трябва време, за да организира силите си и да ги разположи в засада. Сигурен бе, че дори Янгири не би дръзнал да нападне „Серафим“ на котва в пристанището. Все пак, той бе гост на султана и се намираше под негова закрила.

Хал познаваше добре учението на Пророка и знаеше, че в исламския свят гостоприемството е на почит и върху домакина лежи тегобата на честта, срещу която султанът не би позволил на никого от поданиците си да вдигне ръка. Обаче в открито море, „Серафим“ отново се превръщаше в дивеч и султанът навярно щеше да приеме своя дял от плячката, без каквото и да било угрizение.

Хал трябаше да се съобрази и с плаването на „Йомен ъв Йорк“ под командането на капитан Едуард Андерсън, като предвиди възможното време на неговото пристигане. Хал много искаше да срещне Янгири, кораб срещу кораб в открито море, но беше повече от сигурен, че базата на корсаря е добре укрепена и тежковъръжена, така че щеше да има нужда от всеки човек и оръдие за превземането ѝ.

Ако Едуард Андерсън бе напуснал Добра Надежда седмица след „Серафим“, то „Йомен“ би трявало да се е разминал с бурята, а последвалите я силни ветрове биха ускорили плаването му до Бомбай. Настъпваше смяна на сезоните. Скоро мусонът щеше да обърне посоката си и да помогне на Андерсън при обратния му курс към африканския бряг. Въпреки това, щяха да минат още много седмици, преди Хал да го види на определеното за среща място. Не, наистина нямаше защо да се бърза.

Без да си дава много зор, екипажът на „Серафим“ започна да изважда от трюма и да монтира по местата им свалените части от

такелажа и мачтите, докато дърводелците поправяха и боядисваха корпуса.

Седмица след визитата си при британския консул, Хал изпрати Аболи до сука, за да купи някои неща. Същата вечер извика Дориан и Том в каютата си. Бяха му извадили душата с молбите си да ги пусне на брега, щом някоя лодка се отправи към кея. Дълго сдържаната им енергия бе избила напоследък в няколко опасни лудории и един излет щеше да им се отрази добре.

— Слизаме с Аболи на брега тая вечер, да научим клюките из града — каза им той. — Трябват ми две момчета роби да ме придружат. — Говореше на арабски и се усмихна, когато Том поде играта и отвърна на същия език:

— Уважаеми татко, ще ни окажеш голяма чест, ако ни бъде позволено да ти правим компания.

Хал поправи грешките му, но се зарадва на очевидния напредък. Разбира се, още не можеше да мине за арабин, но нямаше да се затрудни при какъвто и да е разговор. Погледна към Дориан.

— Какво би казал по въпроса моят най-млад син?

Дориан направи почтителен поклон.

— Многообични татко, при такава милост моята благодарност ще бликне като сладководен извор в пустинята.

— Дал съм живот на цял поет! — засмя се Хал. Арабският на Дориан превъзхождаше значително този на брат му. Речникът му бе впечатляващо богат и точно какъвто би използвал един истински арабин в подобни обстоятелства. — Аболи е купил дрехи и за двама ви. Пригответе се да дойдете с мен след вечеря!

Хал носеше дълга до петите роба и сандали, купени от Аболи. Поясът беше от златен филигран с извит ятаган по средата на корема. Дръжката на оръжието бе направена от рога на носорог, полирани като полупрозрачен ахат. Елекът бе бродиран със сребърни и златни нишки, а тюрбанът — черен. С дебелите си черни мустаци, гърбав нос и тен като омаслено тиково дърво, той приличаше на преуспяващ капитан на джонка. Предвидливо пъхна два двуцевни пистолета в златотканния пояс и ги скри под елека.

Лицата на двете момчета бяха така потъмнели от слънцето, че не им трябваше грим, а чалмите скриваха цвета на косите им. Зеленото в очите на Дориан беше толкова ярко, че те живо се открояваха на фона

на бакъренозлатистата кожа, но много от племената в северната част на Индия бяха бледолики и светлокожи.

Спуснаха се след смрачаване в една лодка и вместо да се отправят към кея, Хал ги насочи отвъд него, към отдалечен на около миля от града бряг. Оставиха лодката на грижите на Големия Дениъл и поеха по отъпкана пътека към къщите.

Градът нямаше крепостни стени, а тесните улички не бяха осветени, ако не се смята някой случаен лъч от прозорец на втория етаж, така че не им беше трудно да влязат незабелязани. Като стигнаха до главния сук, установиха, че повечето сергии и магазинчета са отворени. Хал избра един търговец на килими, когото си бе набелязал още докато отиваше към консула Грей. Имаше някои наистина прекрасни по изработка и шарки килими. Собственикът на име Салим бин Талф го приветства многословно, настани го върху килим от лъскава коприна и му предложи гъсто, ароматно кафе. Аболи с двете момчета роби остана далеч в сянката и съгласно инструкциите на Хал, мълча почтително през цялото време.

— Е, какво ново, ефенди? — зададе ритуалния въпрос Бин Талф.

— Всичко е наред — осведоми го Хал. Обичайният отговор нямаше да бъде по-различен, дори ако току-що го бяха обрали до шушка, ако бяха изнасили или жените му до една, а синът му бе умрял, ухапан от змия. — А при вас?

— Всичко е наред. — Засърбаха кафе и докато си бъбреха, трима-четирима от роднините и приятелите на търговеца се присъединиха към тях, привлечени от присъствието на чужденец. Бавно и с отдаване дължимото на протокола и добрите обноски, разговорът течеше и важни проблеми бяха поставени на обсъждане.

— Речта Ви не е тукашна, ефенди? — Забелязали бяха акцента му.

— Аз съм от Морби в Гуджарат — империята на Великия Могул. Корабът ми е в пристанището. — Разгледал бе презморските джонки, закотвени около „Серафим“, така че описанието беше задоволително за слушателите му. — Дойдох да купя роби и да продам някои стоки на суковете в Занзибар и Ламу.

— Как е по вашите земи?

— Маракаските племена и сикхите се бунтуват срещу императора, но с Божията помощ, той ще ги усмири.

— Слава на Аллаха!

— През тоя сезон най-големият му син, Асаф хан, ще направи поклонение в Мека, с флотилия от сто кораба.

— Слава на Аллаха!

— Един е Аллах!

Всичко това Хал бе научил в пристанището на Добра Надежда, но автентичността на сведенията му укрепваше неговата репутация в очите на присъстващите. Те станаха още по-дружелюбни, разговорът тръгна по-леко. Хал учтиво спазари един прекрасен персийски килим от коприна и когато плати със златни мохури, монети със стойност петнадесет рупии, благоразположението на продавача се разля като пълноводна река.

— Видяхте ли английския кораб в пристанището? — попита един братовчед на Бин Талф. — Оня с черния корпус, дето е закотвен на самия край?

— И моят кораб е на котва до английския. Изглежда е повреден, защото екипажът му работи по мачтите.

— Разправят, че пострадал от голямата буря миналия месец.

— И аз попаднах в нея, но по волята Божия, се измъкнахме читави от стихията.

— Слава на Аллаха!

— Разправят, че англичанинът идвал от вашата страна, от Бомбай в царството на Великия Могул. — Бин Талф се огледа, за да се увери, че никой не го шпионира. — Караб огромно съкровище от Могула за Краля на франките.

— И аз чух за съкровището — потисна усмивката си Хал. — Много се изприказва за него, докато напусках Алахабад — също понижи глас Хал. — Казват, че имало диаманти за двадесет лаки.

— Ами! — възбудено зашепна братовчедът. — На мене ми казаха, че са смарагди и че струват петдесет лаки! Разправят, че Великият Могул изпразнил цялата си хазна.

— Наистина трябва да е най-голямото богатство на тоя свят — въздъхна със страхопочитание Хал. — И сега си лежи там близо до нас. Бих искал да хвърля един поглед на такова съкровище.

Всички се умълчаха замислени над казаното. В очите им блещукаше алчност.

— Бих искал да пипна с ръка такова съкровище — каза най-накрая Бин Талф. — Колкото да мога да разправям на внуците си затова.

— Ал Ауф ще ти го вземе от ръката — присмя се злостно братовчедът.

Всички избухнаха в смях, а един допълни:

— Ал Ауф ще ти вземе и ръката.

— Бог вижда, че е истина.

— Така е! Така е! — разсмяха се неудържимо всички.

— Кой е тоя Лошият? — попита невинно Хал, защото такова бе значението на Ал Ауф.

— Вие сте мореплавател и не сте чувал за него? — удиви се Бин Талф. — Мисля, че всеки моряк трябва да трепери пред това име.

— Аз съм само един невежа от далечна страна — призна Хал.

— Мусалим бин Янгири, бич за неверниците и Меч на ислама.

Това е Ал Ауф, Лошият.

Хал усети, че пулсът му се учествява при споменаването на това име, но остана невъзмутим и почеса брадичка замислено.

— Значи, Ал Ауф е корсар? — попита той.

— Той е баща и майка на всички корсари — усмихна се Бин Талф.

— Май е човек, когото по-добре да не срещаш. Но ако все пак някой е дотолкова глупав, че иска да го види, къде трябва да го търси?

Бин Талф се усмихна и пое дълбоко от нархието си. Водата в съда забълбука и от устата му се разстла дим с мускусен аромат на опиум.

— Прав сте, ефенди. Само луд човек може насила да се вре в ръцете на Ал Ауф. Но ако може да се проследи тигровата акула в морето, тогава ще се разбере и къде крие кораба си. Ако знаехме, къде се надира морската мъгла, тогава щяхме да съзрем и черните му платна.

— Той трябва да е някакъв джин, морски дух, а не човек от плът и кръв — отбеляза Хал.

— Човек си е той. Виждал съм го със собствените си очи — изфука се братовчедът.

— Къде го видяхте? Как изглежда?

— В Ламу. Беше пуснал там котва с кораба си. Видях го на палубата. Има гордата осанка и храбър поглед на древен герой. Могъщ човек, страшно е дори да го погледнеш.

— А кораба? — Хал си даваше сметка, че всяко описание на Янгири ще бъде ярко разкрасено от слепия страх и бе малко вероятно да има някакво близко сходство с човека. Повече би научил от едно точно описание на кораба му.

— Странно е, но не беше джонка, както може да се очаква. Франкски кораб с много платна — отвърна братовчедът. — Но всичките черни.

— Кораб като оня английския в пристанището? — попита Хал.

— Да, да! Същият, само че много по-голям и с много повече оръдия.

С положителност е видял пленения „Минотавър“, помисли си Хал.

— Колко оръдия? — попита той.

— Много! Може би сто — предположи смело братовчедът. Явно не беше моряк и въпросът не значеше нищо за него. — Ако този английски кораб попадне на Ал Ауф, най-добре ще е неверниците да се обърнат към Аллаха за милост, защото Ал Ауф не знае що е това.

След малко Хал се сбогува и си тръгна с Аболи и момчетата.

Докато гребяха назад, той седеше мълчалив на кърмата и слушаше с половин ухо, как Том и Дориан разказват оживено с подробности на Големия Дениъл и Алф всичко видяно и чуто на сука. Беше доволен от посещението. Никому освен на консула Грей, не бе споменавал за съкровището. А ето че за имането на Могула се приказва на всеки ъгъл. Новината сигурно бе стигнала вече и до ушите на корсаря.

44.

„Серафим“ полежа още три седмици на котвеното си въже в пристанището и Хал направи прощална визита на консулата. След като размяната на цветисти комплименти и поздрави приключи, Хал му каза:

— Най-после приключих с ремонта на кораба и съм отново готов да вдигна платна.

— Кога смятате да отплавате? — попита Грей, като надигна туловището си до седнало положение и погледна към капитана с интерес.

— След три дни при утринния отлив.

— Макар да се чувствам поласкан от присъствието Ви в моя дом, разбирам нетърпението Ви да продължите прекъснатото плаване. Особено с оглед обстоятелството, че превозвате такъв скъпоценен товар. Мога само да Ви пожелая попътен вятър и късмет. — Грей не направи и най-малък опит да задържи Хал, тъкмо напротив — искаше сякаш да го отпрати час по-скоро. За капитана това означаваше само едно: Янгири или Ал Ауф е предупреден и вероятно вече се е притаил в засада, някъде из Мозамбикския пролив.

Последните три дни в Занзибар бяха посветени на подготовка за битката. Големият Дениъл контролираше презареждането на оръдията с нови заряди. Копринените барутни торбички бяха също пренапълнени и отнесени при оръдията. Аболи провери дали всички пистолети и мускети са с нови кремъци и заряди. Наточиха като бръсначи всички саби, а върховете на копията бяха изострени ръчно с брусове. Цялата тая дейност се провеждаше скрито от погледите на евентуални зяпачи от кея или наблюватели от бойниците на цитаделата.

Хал следеше за необичайно раздвижване из водите на пристанището. Откак бе разговарял с Грей първия път, сякаш броят на пристигащите и заминаващи джонки се увеличи. Много от тях минаваха съвсем близо до „Серафим“ и екипажите им се надвесваха

над бордовете, за да го разгледат по-добре. Това би могло да се обясни с най-обикновено любопитство, но Хал беше убеден че новината за предстоящото им заминаване е достигнала вече заинтересованите, там в тихата синева.

През последната ноќ в Занзибар се разрази страховита гръмовечична буря и докато гигантски канари се търкаляха по небесния покрив, а мълниите обръщаха ноќта в ден, палубата на „Серафим“ бе залята от потоци дъжд.

След полунощ облаците се разнесоха и на небосклона изгряха и заблещукаха съзвездия, които се отразяваха в морската повърхност. Беше толкова тихо, че легналият в каютата си Хал чу монотонната песен на вахтения от закотвена наблизо джонка^[1]:

*Аллах е велик.
Човек е само капка сред вихъра на мусона.
Виж Плеядите отгоре,
Виж прекрасната Зорница.
Само Аллах познава всичките пътеки в океана.
Само Аллах е вечен.*

Когато първите предвестници на зората запалиха източния хоризонт, Хал скочи от койката и излезе на палубата. Бризът идващ на топли талази откъм сушата и „Серафим“ се дърпаше на котвеното въже с желание да потегли. Хал кимна към Нед Тайлър, който призова и двете вахти за потегляне.

Хората хукнаха по вантите, платната се отпуснаха, затрепериха и накрая се издуха от вятъра. „Серафим“ се наведе на една страна и насочи нос към изхода на пристанището. Хал отиде до кърмовия релинг и забеляза как четири джонки вдигат котва, опъват триъгълните си платна и тръгват подире им.

— Може би са решили да се възползват от отлива, за да потеглят — промърмори над рамото му Нед, докато и двамата гледаха назад.

— Всичко се случва на тоя свят, мастър Тайлър, може дори консултът да стане честен човек — съгласи се Хал.

— Това май иска да стигне луната, капитане — каза Нед.

Хал вдигна поглед към високите стени на крепостта, блеснала в ранната зора с перлена светлина и изсумтя заинтригуван. На източната кула гореше огън. Докато го наблюдаваше, от него се издигна тънък стълб бял дим, после бе отнесен от мусона.

— Да не би да се греят на огъня тия там, как мислиш? — попита Хал.

— Тоя стълб ще се види от континента през целия пролив — сподели мнението си Нед.

— Или на двадесет левги в открито море.

Проливът бе толкова тесен, че когато слънцето се надигна над хоризонта, те видяха материка релефно очертан с всичките си подробности и пламнали, под слънчевите лъчи, сини планини в далнината.

— Хал погледна назад през кърмата. Малката флотилия джонки от пристанището продължаваше да ги следва по килватера. Той още не бе пуснал всички платна, а на главното имаше прибрани три рифа. „Серафим“ се пълзгаше с лекота напред. Два от следващите ги съдове бяха по-големи и бързи от останалите. Те поддържаха разстоянието, докато другите, малко по малко, изостанаха.

— Долу на палубата! Нов дим на материка! — разнесе се гласът на Том от главната мачта и Хал отиде при левия релинг. От зеления гръб на един нос, се надигаше тънък стълб. Цветът на пушека бе неестествено сребристобял и се издигаше право нагоре, докато го подхване вятърът и го разсее над зелените хълмове.

Плаваха на юг цял ден. По брега край тях неизменно пламваха огньове всеки път, когато „Серафим“ се изравняваше с някой голям нос. Издигаше се все тоя сребърноял дим, за да бъде видян на много мили околовръст.

Разтеглената флотилия джонки продължаваше да се мъкне след тях, като пъrvите две по-големи поддържаха постоянно дистанцията от две до три мили по килватера. Но когато слънцето се спусна към хоризонта двете джонки отпуснаха изцяло платната и почти незабележимо скъсиха разстоянието, докато започнаха ясно да се различават от палубата на „Серафим“, независимо от настъпващата тъма. Хал видя голям брой хора, натъпкани по палубите им.

— Мисля, че много скоро трябва да очакваме нещо да се случи — обърна се той към Нед Тайлър. — Нека хората вечерят по светло.

Може да се наложи да се бият в мрак.

Нед беше недоволен. Дори добре въоръжен боен кораб изпада в неизгодно положение по отношение на по-зле въоръжен, но многоброен противник при нощна битка. Под прикритието на нощта, една флотилия малки джонки може да се промъкне до големия кораб и да стовари на борда му купища въоръжени мъже, преди артилеристите да успеят да ги обезвредят.

В този миг от наблюдателния кош се разнесе вик:

— Палубата! Виждам малка лодка по носа! Изглежда е в беда!

Хал отиде до релинга и вдигна далекогледа. Пред носа различи корпуса на рибарска лодка. Люлееше се преобрънат по водата, като се виждаше само обшивката на дъното. Около лодката стърчаха множество глави. Докато ги наблюдаваха, те започнаха да махат с ръце и да крещят:

— В името на Аллаха!

— Милост! Бог ви праща да ни спасите!

Когато доближиха достатъчно, за да различат лицата на хората във водата, Хал разпореди да спрат. „Серафим“ обърна нос срещу вятъра и легна в дрейф до корабокрушенците.

— Спуснете лодка да ги прибере! — нареди Хал и докато това ставаше, започна да брои главите.

— Двадесет и двама. Доста голям екипаж за толкова малка лодка, а мастър Тайлър?

— Наистина капитане, необичайно голям.

Хал отиде при релинга, където Големият Дениъл и Алф Уилсън чакаха начело на група въоръжени мъже.

— Готови ли сме да им организираме подходящо посрещане, мастър Фишър?

— На по-приятелска среща не могат да разчитат отсам райската ограда — отвърна Големият Дениъл. Лодката бе вече пълна с подгизнали, мърляви корабокрушенци. Нагазила дълбоко, тя пое назад към „Серафим“.

Изведнъж Алф Уилсън подсвирна тихичко и мургавото му красиво лице светна от радост.

— Оня едрия на носа, брадатия — посочи той един от спасените.

— Познавам го. Господи, с какво удоволствие ще го посрещна на

борда. Той бе начало на бандата главорези, които се качиха на „Минотавър“ по абсолютно същия начин.

— Дръпни се назад, ако обичаш, мастър Уилсън! — предупреди го Хал. — Може и той да те познае. Нека се качи първо на борда, пък после ще се гледате!

Лодката се привърза за „Серафим“ и първият от спасените изкачи стълбата, за да падне на четири крака на палубата. Долепи чело до дъските и стичащата се от робата му вода образува локва около него.

— Нека Аллах и всичките му светии благословят този кораб! Милостта и състраданието ви ще бъдат вписани в златната книга...

— Достатъчно, момче — каза му Големият Дениъл и го изправи любезното на крака, докато хората му го обградиха и изтикаха смаян в отдалечения край на палубата. Следващият изкачил стълбата и прехвърлил релинга бе едрият с брадата. Той протегна ръце и мократа му дреха прилепна по дългото тяло.

— Това е най-благодатния ден в живота ми. Децата и внуците ми... — занарежда той с мелодичен глас.

— Селям алайкум, Рашид! — приветства го Алф Уилсън. — Погледът ми остана празен много дълги дни, докато най-после съзра великолепната ти осанка.

Рашид го зяпна уплашено. Тогава Алф приближи и се усмихна мило. Арабинът го позна и се огледа с диво отчаяние, търсейки път за спасение. Хукна към борда, но Алф Уилсън го улови във въздуха и прикова на палубата. Опря коляно в кръста му, а върха на кортика си — в меката част зад ухото. — Много те моля, любимецо на Пророка, дай ми някакъв повод да ти прережа гърлото. — Боцна го с връхчето, така че мъжът изквича и се загърчи на палубата. Алф прокара свободната си ръка по проснатото тяло, после бръкна под робата и извади смъртоносно извит нож. Опита острието му по меката част от ухото на Рашид и я обръсна без усилие. Струйка кръв потече към брадата на мъжа.

— А, добре е наточен — зарадва се Алф. — Трябва да е същият, с който отряза носа на стария ми приятел Бен Браун и с който уби Джони Уайти.

Рашид захлипа, зави и замоли пощада.

— Бог ми е свидетел, невинен съм. Бъркате ме с друг. Аз съм един беден рибар.

Останалите се бяха скучили шашардисани по средата на обръч оголени саби. Алф издърпа скимтяния и раболепен Рашид на крака и го подкара към хората му. — Ако някой посмее да побегне или да поsegne към скритото си оръжие, да има предвид, че на хората е заповядано да му отрежат незабавно главата — предупреди Хал. После се извърна към Нед Тайлър:

— Давайте напред, моля!

Когато корабът отново тръгна по вятъра, Хал пак насочи вниманието си към пленниците.

— Събличайте се всички! Да видя некъпаната ви кожа!

Разнесоха се викове на протест:

— Ефенди, срамно е. Голотията ни е обида за Бога.

Хал измъкна единия от пистолетите си и запъна ударника. Насочи го към главата на Рашид.

— Сваляй всичко! Шашнете ни с дебели и дълги рязани пишки, както ще сторите с хуриите във вашия рай, когато ви пратя при тях.

Рашид съмъкна неохотно робата си и остана по бедрена препаска.

— Всичко! — настоя Хал и, един по един, арабите започнаха да свалят дрехите си. Оставяха ги на земята прекалено внимателно, като гледаха скритото из гънките да не тупне с тежък звън върху талпите на палубата. Най-накрая се изправиха, жалки и нещастни, прикрили с шепи срамните си части, хлипаци и молещи пощада. Дрехите им лежаха на купчини по палубата.

— Претърсете ги! — нареди Хал и Аболи с Големия Дениъл започнаха да проверяват всяка дреха поотделно, попълвайки постепенно цяла колекция ножове, скрити из гънките. Когато свършиха, на палубата бе струпана купчина оръжие.

— Рашид! — обърна се Хал към водача, който се свлече на колене и сълзите му се смесиха с кръвта от нараненото ухо. — Какъв е планът на Ал Ауф? Какъв сигнал трябваше да му подадеш, за да разбере, че си завладял моя кораб?

— Не Ви разбирам, ефенди. Не познавам човек на име Ал Ауф. Имайте милост към бедния рибар! Ако няма кой да ги храни, дечицата ми ще умрат от глад.

— Аллах, Всемилостивият ще се погрижи за клетите ти сирачета — увери го Хал и обходи с поглед ужасените пленници. — Ей оня там! Избра един бандит със злодейски поглед, белег през лицето и една празна очна орбита. Аболи го извлече от тълпата. Сложи около врата му късо парче тежка верига и я заключи с кофар.

— Още един път те питам — усмихна се Хал към Рашид, — какъв е сигналът?

— За Бога, ефенди, не познавам тоя човек Ал Ауф. Не знам за никакъв сигнал.

Хал направи знак с глава и Аболи вдигна арабина с веригата като малко дете и го отнесе към борда. Вдигна го високо над главата си и го хвърли в морето. Човекът цопна във водата и мигновено изчезна, повлечен от тежестта на веригата. Ужасяваща тишина завладя палубата. Дори английските моряци не бяха допускали, че капитанът им може да бъде така безжалостен. После голата група издаде тих стон и като един се отпусна на колене. Поставили длани пред лицата си, те замолиха пощада.

— Сигналът? — попита тихо Хал, вперил поглед в Рашид.

— Бог ми е свидетел, не знам за никакъв сигнал.

— Вземай го! — обърна се Хал към Аболи. Той го хвана за кървящото ухо и го повлече към борда. Просна го на палубата, сложи огромния си бос крак върху гърба му и закопча друго парче верига около врата му. После го вдигна с лекота над главата си.

— Хвърли го на акулите! — нареди Хал. — Макар че сигурно ще повърнат от такава мърша.

— Ще ви кажа — зави Рашид, като риташе във въздуха. — Само нека тоя черен шейтан^[2] ме пусне долу и ще ви кажа.

— Изнеси го отвън! — заповяда Хал.

Аболи смени захватата си и овеси Рашид за глезните далеч извън борда на „Серафим“, над запенената под него вода.

— Казвай — нежно му заговори той, — щото почват да ме болят ръцете. Няма да издържа дълго.

— Две светлинни — изпищя Рашид. — Два червени фенера на главната мачта. Това е сигналът за Ал Ауф, че сме превзели кораба.

Аболи го върна назад и го оставил да тупне на палубата.

— Какъв курс ви нареди да следвате? Къде трябва да се срещнете? — попита Хал.

— Каза ми да държа юг, близо до брега, към Раш Ибн Кум. —
Хал знаеше, че така наричат един голям нос, проснат навътре в пролива.

— Оковете ги всички и ги заключете в предната надстройка!
Сложете пазач и да не ги изпуска от поглед! Да се застрелят всеки,
направил опит да бяга! — заповядала Хал на арабски за улеснение на пленниците.

---

[1] Джонка — едномачтов платноход с широки и високо издигнати кърма и нос. ↑

[2] Шейтан — (араб.) дявол. ↑

45.

Когато слънцето потопи нажежено лице в морето, Хал намали платната и се отдалечи от брега, което би сторил всеки благоразумен капитан, ако се намира близо до подветрена суша. Плаваха бавно на юг, като един-два пъти, през първата половина на нощта, наблюдалите забелязваха мътна светлина от фенерите на следващите ги джонки.

На борда на „Минотавър“, където и да се спотайваше в този миг, Ал Ауф положително очакваше хората му да завладеят „Серафим“, едва след като повечето моряци са заспали. Ето защо, Хал изчака до четири удара на корабната камбана — два часа сутринта, — преди да разпореди да запалят два червени фенера на главната мачта. Те се опулиха в тъмнината като очи на дракон.

След това нареди Аболи и двадесетина подбрани мъже да навлекат все още мокрите роби, съблечени от плениците. Докато навиваха чалмите си, Хал се спусна в каютата си и бързо се пъхна в дрехите, които носеше по време на вечерното посещение на сука в Занзибар. Когато се върна на палубата, „Серафим“ плаваше необезпокояван по курса си по тъмната вода. Щом залезе луната, неясните очертания на брега, с фосфоресциращата му перлена огърлица на прибоя, се загубиха в тъмнината.

Хал обходи палубата и поговори с всяка клекнала край борда групичка.

— Сега е много опасно — тихо им говореше той. — Бъдете нащrek! Могат да наскачат отгоре ни, преди да сме забелязали.

Два часа преди зазоряване, в най-черната нощ, Хал прати да повикат двете момчета. Когато се появиха, Том беше бодър и изгаряше от нетърпение, но Дориан вероятно бе измъкнат от койката си, защото почти спеше и с прозевки търкаше очи.

— Искам и двамата да заемете бойния си пост на мачтата! — строго каза той. — Ако корабът влезе в битка, вие оставате горе, независимо какво става на палубата под вас! Ясно ли е?

— Да, татко. — Лицето на Том бе изпълнено с решителност в слабата светлина на компасната будка.

— Поставям те под командването на брат ти Том! — каза Хал, както го бе правил много пъти. — Дориан, ще се подчиняваш на Том, каквото и да ти нареди!

— Да, татко.

— Аз ще бъда много зает. Няма да мога да ви наглеждам. Искам да съм спокоен, че сте в безопасност, горе на високото, по време на боя.

Отиде с тях до вантите на фокмачтата и под прикритието на тъмнината, здраво стисна раменете и на двамата.

— Нека Бог ви обича като аз ви обичам, момчета! Не се мъчете да ставате герои! Просто си стойте настрана от неприятностите! — Погледа как се категят нагоре по вантите и изчезват в мрака. Върна се на мястото си при кърмата.

Призори заваля, така че нощта се удължи. След това, едновременно с изгрева на слънцето, дъждовните облаци се разкъсаха и денят рухна внезапно отгоре им. Капризите на теченията в пролива бяха приближили през нощта кораба до брега.

На две мили от щирборда се точеше белият пясъчен бряг на африканския материк, а бивните на коралови рифове надничаха от плитките зелени лагуни вътре на сушата. Пред тях бе замръзнал китоподобният гръб на Раш Ибн Кум, проснат далеч навътре в пролива. Хал тихо разпореди промяна в курса, за да го заобиколят.

През нощта придружаващата ги флотилия джонки, ориентирана по червените фенери на главната мачта, бе успяла да съкрати още разстоянието. Първият съд, с водоизместимост от няколкостотин тона, бе препълнен с мъже и се намираше на по-малко от кабелт зад кърмата. Щом забелязаха „Серафим“ да се появява от тъмнината пред тях, като по волята на магическа пръчка, те нададоха радостни викове и започнаха да изпразват оръжията си във въздуха. Очевидно червените фенери ги бяха накарали да мислят, че корабът е вече в ръцете на АлAuf. Струйки барутен дим изпълниха въздуха, докато шумът от гласовете им и дрънкането на оръжията се носеше над тъмните неспокойни води.

— Поздравете ги, момчета! — каза Хал на хората си, пременени в арабски одежди. — Те заподскачаха и размахаха ръце към джонката,

а робите им се къдреха и издуваха, под напора на идващия откъм брега утринен бриз. Хал не си направи труд да намали скоростта, така че дистанцията между тях остана непроменена.

Погледна напред, като преценяваше кое е безопасното разстояние до силно издадения в пролива нос, после усети как сърцето му се свива и не може да си поеме дъх, при вида на още един кораб с черни правоъгълни платна, появил се на по-малко от две мили пред тях иззад носа.

Хал разбра веднага, че той бе дебнал в залива отвъд, докато сигналните огньове по брега го бяха осведомявали за придвижването на „Серафим“. Сега бързаше да ги посрещне, разпенил водата с носа си. Следващо го цяла орда от десетина по-малки съдове.

Алф Уилсън изтича при Хал с изпълнени от възбуда черни очи.

— Това е „Минотавър“. Ще го позная където ѝ да е, капитане.

— Благодаря, мастър Уилсън и аз си мислех, че е той. — Лицето на Хал оставаше безизразно, после се извърна към Нед Тайлър. — Поддържайте този курс!

Докато двата големи кораба скъсяваха бързо разстоянието помежду си, Хал разгледа „Минотавър“ през далекогледа. Нямаше и две години откак Ал Ауф го бе отвлякъл, но състоянието на такелаж и платна бе направо жалко. Никой английски капитан не би занемарил до такава степен своя кораб. На всичко отгоре, го управляваха много непохватно. Вероятно капитанът е свикнал с триъгълно платно и не познава добре сложната система за окачване и манипулиране на правоъгълните. В момента горните платна провисваха, а главните не бяха правилно завързани, така че вятърът ги отминаваше, а черният брезент потръпваше и се люшкаше като трескав. Хал разбра по отклонението на носа, че дъното е цяло във водорасли. Безредна тълпа мъже се трупаше по бордовете или висеше по вантите, подскачайки и дрънкайки оръжие, подивяла от радост. Хал прецени, че са няколкостотин на брой и по гърба му преминаха тръпки, като си представи как заливат палубата на кораба му. Не предприе никаква маневра, която да постави корсаря нащрек. Междувременно предрешените моряци от „Серафим“ изпълняваха безумна пантомима за поздрав към пиратите.

„Минотавър“ имаше по двадесет и пет оръдия на борд и общата му огнева мощ превъзходише почти двойно тази на „Серафим“. Ако

го управляваха като хората, не можеха да му излязат на среща. Да се надяваме, че боевите му качества отговарят на мореходните, помисли си Хал, докато двата кораба се носеха един срещу друг и почти щяха да се сблъскат. Свитата джонки на „Минотавър“ креташе подире му като колона патета.

Вече бяха толкова близо, че Хал виждаше ясно носовото укражение на другия кораб — рогато митологично чудовище, наполовина човек, наполовина бик. Корабите бързо скъсиха разстоянието помежду си, докато Хал прочете и името „Минотавър“, макар златните букви да бяха олющени, избледнели и покрити със сол.

Хал вдигна далекогледа и проучи палубата. Сред сганта арабски моряци почти веднага се открои висока фигура в черно. Нямаше съмнение — това е Ал Ауф, Лошият. Как го бе описал братовчедът на Бин Талф? „Има гордата осанка и храбър поглед на древен герой. Могъщ човек, страшно е дори да го погледнеш.“ Не е преувеличил кой знае колко, помисли си мрачно Хал.

Тюбанът на Ал Ауф беше навит високо отпред и закрепен над челото с брошка, която искреще в лъчите на ранното слънце. Широките рамене говореха за яки мускули, а под гънките на премяната му, се криеше тяло, гъвкаво и грациозно като на голяма хищна катка. Брадата бе намазана с масло и раздвоена като вилица. Краищата ѝ се вееха над раменете. Корабите вече бяха толкова близо, че Хал можеше да различи чертите на лицето му: тъмни очи под нависнали черни вежди, орлов нос над тънка, като саблен белег, уста. Лице твърдо и свирепо като безмилостната африканска пустиня, която го бе родила.

Хал забеляза, че всички амбразури на „Минотавър“ са отворени и тежките оръдия са в положение за бой. Тънката синя мъгла лица, издухвана от палубата назад му говореше, че фитилите са запалени и артилеристите чакат готови край оръдията си. Ал Ауф се оказа хитър и достатъчно предпазлив, да не приеме на вяра червените фенери от „Серафим“ за неоспоримо доказателство.

Хал присви очи, когато разстоянието между двата кораба намаля до един кабелт, а Ал Ауф не даваше признания, че има намерение да промени курса си. Някои от хората му на носа престанаха да подскачат и се заоглеждаха неспокойно.

— Изкарай оръдията! — Изчакал бе до последната възможна секунда и сега командалата се предаваше с вик към оръдейната палуба

отдолу. Начаса се разнесоха тежки удари по целия кораб. Избиваха клиновете с чук. Последва поредица трясъци при отваряне на амбразурните капаци. През зейналите отвори надникнаха черните дула на оръдията. Хал си представи смайването на борда на „Минотавър“, при вида на безпомощната невъоръжена жертва, превърнала се пред погледите им в опасен и войнствен противник.

Ал Ауф реагира светкавично. Хвърли се към руля, но командалата му не се чу, потънала в шума на вятъра и виковете на собствения му екипаж. „Минотавър“ зави и насочи нос срещу вятъра. Това бе зле преценена маневра, целяща да избегне сблъсъка със „Серафим“, както и заплахата от насочените му оръдия.

— Неразумно решение — измърмори Хал със задоволство. — По-добре щеше да е за теб, ако бе приел размяна на залпове.

— Мастър Фишър! — извика Хал. — Ще мина пред носа му. Стреляйте в движение!

Големият Дениъл изтича към оръдията по щирборда. Провери прицела им и бързо изби клиновете под цевите им, за да ги постави в хоризонтално положение. Щеше да се стреля от упор. Снижаването на прицела щеше да насочи стрелбата към жизнените точки на „Минотавър“.

Неудачната маневра на Ал Ауф скова кораба му. Вятърът духаше в платната отпред, така че не беше в състояние да потегли по какъвто и да е галс^[1].

— Един пункт по вятъра! — заповядда Хал на кормчията. „Серафим“ се извърна леко към „Минотавър“ и започна да се разминава с носа му толкова близо, че почти се наниза на щръкналия бушприт. Нито едно негово оръдие не можеше да се използва, докато всяко дуло от щирборда на „Серафим“ бе насочено право в носа на противниковия съд. Големият Дениъл тикна запаления фитил в подсипа на първото оръдие, което нададе чудовищен рев и се метна назад. Дълга струя дим близна носа на „Минотавър“ и обшивката му се разлетя в бръмнал облак от малки парченца на мястото на попадението.

Този едничък изстрел прониза кораба, разкъса преградите по долните палуби, където артилеристите чакаха в готовност при оръдията си. На палубата на „Серафим“ ясно се чуваха викове от болка и молби към Бога, докато гюлето следваше пътя си. Големият Дениъл

отиде при второто оръдие и провери прицела. „Серафим“ се пълзна тържествено край полюшващия се „Минотавър“, докато оръдието се изравни с носа му. Дениъл поднесе фитила и с нов рев оръдието изхвърли огън и дим. Гюлето разби носовата част и писъци на умиращи и ранени се разнесоха по вятъра.

Едно по едно гърмяха оръдията, а „Минотавър“ се люлееше и трепереше под тежките удари, без да може да отговори на огъня. Хал виждаше зеления тюрбан на Ал Ауф сред паникъосаната тълпа на екипажа му. Той се мъчеше да ги вразуми, да оправят платната, та да могат те да поемат вятъра и да изведат кораба далеч от страховитите изстrelи, които го пронизваха от носа до кърмата.

От вантите на „Серафим“ стреляха с мускети по палубата на противника. Въпреки неточната стрелба на това гладкостволо оръжие, почти всеки изстрел, по безредно скуччената тълпа от суетящи се в робите си фигури, бе на мясо. Сред оглушителните взривове от оръдията се разнасяше и ситният барабанен бой на фалконетите, които засипваха палубата на „Минотавър“ с картеч. Хал вдигна поглед към фокмачтата, за да се убеди, че двете момчета са в безопасност и забеляза Том да зарежда фалконета си. Главата на Дориан се въртеше възбудено до тази на брат му и Хал помисли за миг, че дочува тънкия му, въодушевен глас, въпреки грохота на битката.

Всички оръдия от щирборда на „Серафим“ бяха изпразнени в безпомощния „Минотавър“ и кръвопролитието беше страховито. Хал виждаше тънки вадички светла кръв да се стичат през амбразурите и бордовите отвори по страните на кораба.

— Ще застанем успоредно — обърна се Хал към Нед Тайлър. Изчака да гръмне и последното оръдие, докато корабът се изнizваше пред носа на „Минотавър“ и даде команда в настъпилата тишина: — Залп от левия борд, докато се изравняваме и абордаж, преди да се е разнесъл димът! — Хората нададоха викове и размахаха оръжие във въздуха: копия, саби и абордажни секири. Сътишли на „Минотавър“, те щяха да отстъпват по численост, но Хал разчиташе на подготовката им, на бойния дух, както и на объркването на арабите и се надяваше да спечели битката още с първия пристъп.

Даде нареддания и „Серафим“ се завъртя около оста си с лекота, така че двата кораба застанаха един до друг със заредени оръдия. Маневрата на „Серафим“ го бе отдалечила на един мускетен изстрел

разстояние. Хал нареди да се свият всички главни платна, за да намали скоростта до бойната, после да се опъне горното платно на фокмачтата, за да ускори приближаването към „Минотавър“. Една от малките джонки, следвали противниковия кораб се видя изведнъж пред носа на „Серафим“, без каквато и да било възможност да се измъкне. Екипажът й гледаше с ужас нагоре, докато корабът се вряза в тях. Едни се хвърлиха във водата, други останаха замръзнали по местата си, докато корабът обръщаше джонката и мачкаше обшивката ѝ, а писъците на екипажа секнаха отведенъж.

„Серафим“ набра скорост под вятъра и се устреми към „Минотавър“, но вражеският кораб най-сетне бе успял да улови вятъра и се извръщаше по обратния галс.

Вече ги делеше половин мускетен изстрел — стотина ярда^[2] — и Хал виждаше, как Ал Ауф гони хората си, с викове и удари, по местата им. Няколко от тежките оръдия на „Минотавър“ гръмнаха. Някои гюлета отидоха на петдесет ярда встрани и заподскачаха по водната повърхност, като хвърлени от деца плоски камъчета. Други пронизаха такелажа високо над палубата, а един щаг^[3] бе скъсан с тръсък като от пистолетен изстрел. И все пак, „Серафим“ се носеше неотвратимо към другия кораб. „Минотавър“ набираше скорост бавно и повечето му платна все още висяха и трепкаха. Рейте на двата кораба бяха така близо, че почти се допираха.

— Готови за абордаж! — извика Хал и огледа хората си. Те вече въртяха тежките абордажни куки над главите си, готови да ги хвърлят през тясната ивица вода и да закачат противника.

Хал видя как Ал Ауф се отказва от безплодните си усилия да овладее хората си и да ги изправи срещу нападателите. Изтича до едно изоставено от артилеристите оръдие. Върху брадатото му лице нямаше и следа от страх. Взе горящия фитил от кофата край оръдието и погледна към „Серафим“.

Погледът му срещна очите на Хал и устните му се извиха в гневна усмивка. В този миг Хал разбра, че никой от двамата няма да забрави другия, докато е жив. После Ал Ауф пъхна димящия и искрящ фитил в подсипа на оръдието. Нямаше време да го прицелва. Беше отчаян жест на съпротива, хвъrlen напосоки зар, в дивия хазарт на битката.

С дълга струя пламък и дим, тежкото желязно гюле разби горната част от борда на „Серафим“, като направи на кървави парчета двама от екипажа му и попадна в основата на фокмачтата. Тя се разтърси, наклони и започна бавно да пада. Щагове и ванти се усукваха и плющяха, дървенията стенеше и пращеше, докато скоростта на падането ставаше все по-голяма и по-голяма.

Пред очите на Хал корабът му се превръщаше от съвършена бойна машина в неповратлив осакатен ковчег. После две човешки фигури излетяха от наблюдателния кош, като камъчета от прашка. За миг изпъкнаха на сивия фон дъждовни облаци, после паднаха в морето.

— Том! — изкреша от болка Хал. — О, Господи, Дориан!

---

[1] Галс — права отсечка от курса на платноход. Когато платноходен кораб се движи срещу вятъра, той прави това като променя ъгъла между галсовия курс и посоката на вятъра, като завива ту ляво, ту дясно на борд. Променяйки галсовете и тяхната дължина, корабът следва основния си курс. ↑

[2] Ярд — мярка за дължина равна на 91,44 сантиметра. ↑

[3] Щаг — въже за укрепване на предната хоризонтална мачта. ↑

46.

От мястото си в коша Том виждаше ясно палубата на „Минотавър“, гъмжаща от чалмалии в разноцветни роби. Въртеше фалконета върху оста му насочен почти право надолу, така че се налагаше да се надвеси извън коша, за да може да го държи на прицел.

— Стреляй! — извика застаналият до него Дориан. — Стреляй, Том!

Том ясно виждаше ужасните поражения, нанесени от оръдията на „Серафим“. От разбитите бордове стърчаха бели трески, бушпритът бе откъснат и се влачеше във водата, заедно с куп платна и такелаж. Едно от оръдията на горната палуба бе попаднало под пряко попадение и изхвърлено от лафета си. Телата на двама арабски артилеристи лежаха затиснати под масивния му черен ствол.

Мъртви и ранени бяха осеяли палубата, а обзетият от ужас екипаж се хълзгаше ипадаше върху обагрените в червено дъски. Препътайки се в телата на убитите, всички се трупаха край по-отдалечения от дулата на „Серафим“ релинг.

— Стреляй! — Дориан удряше с юмрук брат си по рамото. — Защо не стреляш?

Том изчакваше момента. Знаеше, че за презареждане на дългостволия фалконет в теснотията на коша може да отидат и пет минути, а през тях да пропусне най-добрата си възможност, с празно оръжие в ръце.

— Винаги изчаквай подходящия момент! — набивал бе в главата му Големият Дениъл. — Не си хаби барута от голямо разстояние. Приближи се и гледай всеки шрапнел да е на месо!

Отдалеченият релинг на „Минотавър“ беше окичен с хора. Някои от тях се бяха качили отгоре му, готови да се хвърлят в морето и да заплуват към най-близката джонка, вместо да се изправят срещу оръдията на „Серафим“ и дяволските пълчища неверници, които щяха да залеят палубата като вълна. Те се бълскаха и биеха, за да се докопат до борда, понякога по шест-седем, наредени един зад друг. Том ясно

различаваше изкривените им от ужас кафяви лица, обърнати назад през рамо към надвисналата отгоре сянка на „Серафим“.

Прицели се внимателно в най-гъстата част от тълпата и поднесе фитила към подсипа на фалконета. Дим и запалени парчета кълчища изригнаха в гъст облак от дулото. Вятърът го върна веднага в лицето му и за миг остана заслепен. После димът се разнесе и той видя дупката, направена от шрапнела в обезумелите от страх редици долу. Поне десет души лежаха на палубата, гърчеха се в конвулсии и приритваха в собствената си кръв.

— О, добър изстрел! Добър изстрел! — изпищя Дориан.

— Помогни да заредя! — отвърна Том и обърна към небето неу碌едното тяло на фалконета.

Дориан го хвани, наклони го към себе си и сипа вътре един заряд черен барут от кожената торба. Том натъпка кълчища, за да го упълтни.

Точно в този миг мачтата се разтресе и страховитият удар от гюлето пратено от Ал Ауф премина по всяка нейна част. Том изтърва шомпола и се вкопчи с една ръка за ръба на коша. С другата обгърна Дориан и здраво го притисна.

— Какво става, Том? — извика малкият уплашен и се сгуши в брат си.

— Дръж се здраво, Дори! — викна Том в опит да овладее собствения си страх, а мачтата се наклони, разклати и рухна напред. Видяха вълните да играят точно под тях. — Падаме, Дори. Дръж се за мен!

Без да бърза, мачтата политна и момчетата бяха оглушени от стенанието на усуквано дърво, плющенето на разкъсвани въжета и оплетен такелаж. Все по-бързо и по-бързо падащата мачта ги засилваше надолу, така че не можеха да си поемат дъх.

— Не мога да се задържа повече — извика отчаян Том. Все още вкопчени един в друг, те излетяха от коша и през гъсталака преплетени въжета и дървени части описаха страховита дъга, преди да потънат дълбоко в зелените води.

Момчетата бяха разделени от силата на удара във водната повърхност. Още дълбоко под водата Том отвори очи и затърси брат си, като размахваше диво ръце напосоки. Щом излетя над водата и си пое въздух, отново потърси Дориан. Очите му смъряха от солената вода, а от косата му в тях се стичаше вода.

— Дори! — задави се Том. — Къде си?

Фокмачтата на „Серафим“ висеше през борда в невъобразим хаос от платна и такелаж, като някаква гигантска плаваща котва, а реите се люлееха отгоре ѝ. „Минотавър“ се оттегляше с голяма скорост. Том се видя в плен на куп платна и въжета. Направи опит да се освободи. Започна да рита с омотани в някакво въже крака и се надигна върху парче дърво, за да се огледа.

— Дори! — Гласът му бе изтънял от ужас. В този момент главата на Дориан изплava на повърхността на около тридесет стъпки от мястото, където цапаше Том. Беше наполовина удавен, кашляше и изхвърляше солена вода. Отдалечаваха се един от друг.

— Дори, дръж се! — изкрещя Том. — Идвам! — Пусна дървото и загреба към брат си. Въжето го дръпна назад.

— Том! — Дориан го забеляза и протегна ръка към него. — Помогни ми, Том, моля те, Том! — Течението го отнасяше бързо.

— Идвам, Дори. — Том риташе и се дърпаше от въжето, но все едно се бореше срещу мъртвата хватка на октопод. Една вълна мина над Дориан, като отново скри главата му. Когато се появи, бе на двадесет стъпки по-далече, размахал безпомощно ръце в усилието си да се задържи над повърхността.

— Плувай, Дори! — изкрещя Том. — Както съм те учили. — Дориан чу и овладя донякъде движенията си.

— Ритай, Дори! — отново викна Том. — Използвай ръцете си.

Дориан започна да се държи по-уверено над водата, но течението не го изпускаше, а Том си оставаше в плен на въжето, което го държеше към разрушената фокмачта. Той се гмурна, хвана въжето и го размота от краката си. Примката обаче, стегната от водата не поддаде под окървавените пръсти на Том. Трябваше да си поеме въздух и отново да излезе на повърхността.

Вдиша и когато погледът му се избистри, потърси Дориан. Видя го на сто ярда от себе си. Не можеше да различи чертите му, но долови отчаян вопъл:

— Том, помогни ми!

В тоя момент дървеният отломък с въжето се превъртя по дълбината си и отново увлече Том под водата, но този път така дълбоко, че ушите му писнаха, а болката прониза главата му като със свредел. Докато драскаше по конопената примка, усети кожата да се

смъква от пръстите му, а ноктите да падат. Болката в гърдите, жаждата за кислород бяха непоносими, но той продължаваше да се бори, дори и когато силите му започнаха да го напушкат. Зрението му помръкна и вече не можеше да разчита на нищо друго освен на волята си. Няма да се предам. Тази едничка мисъл остана жива в съзнанието му. Дори има нужда от мене. Не мога да допусна да се удавя.

И тогава усети хватката на някакви могъщи ръце. Отвори с усилие очи и прогони тъмната от тях. Видя лицето на Аболи на няколко инча от своето. С широко отворените си очи и странни шарки на белезите, то наподобяваше ужасно чудовище, дошло от дълбините. В изтърканите си зъби стискаше нож, а от ъгълчетата на устата му струяха сребърни мехурчета.

Аболи бе видял момчетата да падат заедно с откъртената мачта и без капка колебание напусна бойния си пост. Докато прекоси палубата и стигне ветровата страна, Дориан бе отнесен на петдесет ярда встрани. Аболи смъкна бързо арабските си одаяния и чалмата и останал само по бричове, скочи върху релинга и остана там за миг, без да може да прецени кое от момчетата е изпаднало в по-голяма беда.

Дориан изглежда се държеше добре над водата, но течението го отнасяше по посока на арабските джонки. Том се бе оплел в камарата платна и бъркотия от въжета и дърво. Аболи се колебаеше, разкъсван от любовта си и чувството за дълг към момчетата. Невъзможно му бе да реши, към кое от тях да се хвърли.

И тогава един рангоут^[1] от фокмачтата се откърти с трясък и се превъртя във водата, като увлече омотания във въжета Том под повърхността. Аболи хвърли последен отчаян поглед към отнасяната от течението глава на Дориан, съвсем мъничка в далечината, измъкна ножа от канията на пояса си, стисна го между зъбите и се хвърли с главата надолу. Изплува почти точно над мястото, където бе потънал Том, бързо си пое дъх и отново се гмурна. Използваше въжетата, за да се придърпва по тях надолу, като се мъчеше да пробие с поглед размътената от вихри и облаци въздушни мехурчета вода.

Когато се спусна по-дълбоко, съзря тялото на Том в зеленикавата мараня под себе си. Той едва-едва помръдваши, а жълтото въже се бе усукalo около краката му като питон. Аболи протегна ръка надолу и го хвана за рамото, после надникна в лицето на момчето. Видя, че очите са отворени и силно го стисна, за да се съвземе и да му вдъхне

надежда. Хвана ножа и се спусна към въжето, сковало краката му. Не започна да реже безразборно, защото ножът беше оствър като бръснач и можеше да нарани сериозно босите крака на момчето. Внимателно прерязваше клуповете един по един, докато и последният бе разкъсан и Том се видя освободен. Аболи го прегърна под мишниците и пое към повърхността. Изскочиха отгоре едновременно и макар Аболи да се бореше за въздух, а огромните му гърди да се издвуваха като ковашки мех, той държеше главата на Том високо над водата, като в същото време търсеше в очите му искрица живот. Изведнъж момчето се закашля неудържимо, повърна струя солена вода и започна да диша на пресекулки. Аболи го довлече до мачтата и просна тялото му през нея. Започна да удря гърба му с длан, докато погълнатата вода се заизлива обратно, а въздухът нахлу със свистене през гърлото му.

В същото време Аболи отчаяно търсеше с поглед Дориан. Над повърхността на водата се стелеше облак барутен дим, който бавно пълзеше към брега. Оръдията се обаждаха сегиз-тогиз, но постепенно замъркнаха, а корабите продължаваха да се отдалечават един от друг.

С един поглед Аболи установи, че „Минотавър“ е вече на половин миля разстояние и опънал всички платна, устремно се носи на север. Не направи опит да се възползва от безпомощността на „Серафим“, лишен от възможност да маневрира и да напада. Напротив, бягаше с пълен ход. Аболи не си губи повече времето с него, а продължи да се оглежда за Дориан.

Забеляза три джонки, заобиколили „Серафим“ на почтително разстояние, като чакали около ранен лъв. Ако корабът покажеше и най-слаб признак, че е в състояние да ги подгони, те щяха да се втурнат към плитчините на лагуната и сигурността на кораловите рифове, където големият съд не би могъл да ги преследва. Вързан за камарата развалини, виснали във водата през едната му страна, „Серафим“ не можеше да поеме галс срещу вятъра, а тласкан от него и течението, наблизаваше фаталните коралови рифове.

Аболи видя, че Големият Дениъл и група моряци вече въртят брадвите, за да освободят кораба. Опита да извика за помощ, но те бяха твърде увлечени в работата си и гласът му не можа да надмогне шума от тъпите удари на брадвите и даваните с висок глас команди. После изведенъж съзря корпуса на една лодка да се подава от борда на „Серафим“ и бързо да слиза към водата. Хората веднага загребаха като

луди към мястото, където Том и Аболи се държаха за счупената фокмачта. Аболи забеляза с удивление, че на руля е седнал Хал. Явно бе предал командинето на кораба в ръцете на Нед Тайлър, за да може сам той да се притече на помощ на синовете си. Стана на крака и завика към Аболи:

— Къде е Дориан? За Бога, видя ли го някъде?

Аболи не можа да събере достатъчно въздух в измъчените си дробове, за да отговори. Лодката стигна при тях и трима души се протегнаха, за да ги извадят от водата. Положиха Том върху дъските на палубата и отново се хванаха за веслата. Аболи забеляза с облекчение, че Том прави опит да седне и се наведе да му помогне, докато Хал повтаряше въпроса си:

— За Бога, Аболи, къде е Дориан?

Все още неуспял да събере сили, Аболи посочи към облака барутен дим. Хал скочи върху скамейката и пазейки без усилие равновесие, заслони очи срещу отразените от водата лъчи на ранното слънце.

— Ето го! — извика той с дива радост, а после се обърна към гребците: — Давайте, момчета! Колкото можете! — Лодката започна да набира скорост под напора на дългите весла, насочена към мястото, където на четвърт миля от тях се виждаше като мъничко петънце главата на Дориан.

Това внезапно и прибързано отдалечаване на лодката от безопасната близост на „Серафим“ изглежда привлече вниманието на хората от една легнала в очакване джонка. Някой посочи главата на Дориан и възбудените викове на арабите долетяха до ушите на гребците. Кормчията на джонката натисна огромното кърмово весло с всичка сила и тя обърна нос. Екипажът се втурна да завърти голямото триъгълно платно и джонката се понесе към детето, в надпревара с лодката от „Серафим“.

— Греби! — изрева Хал, като осъзна опасността.

Аболи пусна Том и скочи към скамейката. Избути един от гребците и натисна веслото с цялата тежест на огромното си тяло. Мускулите му се издуха и затрептяха от усилието.

— Всички заедно, греби! — Той забърза ритъма и лодката се хвърли напред, разцепи вълните с нос и опръска гърбовете на гребците, напрегнати в усилие да стигнат първи при Дориан.

И тогава една голяма вълна издигна момчето, за да види приближаващата го лодка. Дориан вдигна ръка и им махна. Не бяха достатъчно близо, за да различат израза на лицето му, но той очевидно не бе забелязал прокрадващата се зад гърба му джонка.

— Пловай, момче! — извика Хал. — Пловай към нас! — Но Дориан не можеше да го чуе. Махна им още един път вяло с ръка и те разбраха, че силите го напускат. Утринният бриз беше слаб и непостоянен. Лодката се движеше по-бързо от джонката, но разстоянието между тях и Дориан бе по-голямо.

— Печелим, момчета! — окуражи ги Хал. — Ще стигнем преди тях.

Усети вятърът да бръсва бузата му, после, замря, за да духне отново по-силен и решителен. Видя как под напора му водната повърхност потъмнява, как минава над главата на Дориан и издува платното на джонката като мях за вино. Тя се хвърли напред, а носът ѝ разпени водата под лъчите на утринното слънце.

Дориан бе чул изглежда виковете на арабите от приближаващата го джонка, защото изви глава към тях, а после заплува с вяли плясъци на уморените си ръце, в усилие да се измъкне от пиратите и да стигне своите в лодката. Едва напредваше през къдравата неспокойна вода.

Потресен, Хал преценяваше разстоянията и скоростта на двата съда и разбра, че няма да победят в това състезание.

— Греби! — ревна той отчаяно. — Сто златни лири, ако стигнем първи! Греби! За Бога, греби!

В джонката имаше поне двадесет души. Беше грозен малък съд с парцаливо, кърпено и мърляво платно. Боята му висеше на парцали, а външната обшивка приличаше на зебра от изпражненията на екипажа. Един от тях вдигна дългата си кремъклийка и се прицели над стесняващата се ивица вода към тях. От дулото на старинното оръжие излезе бял дим и Хал чу куршумът да свисти покрай ухото му, но това не го накара дори да трепне.

Аболи дърпаше дългото весло с такава сила и мощ, че очите му, налети с кръв, бяха изскочили от орбитите, а набразденото му лице се бе превърнало в ужасяващо зейнала уста. Веслото се гънеше като вейка в огромните му ръце, а водата се разделяше със свистене пред носа на лодката, за да остави бяла пенеста следа зад кърмата.

Джонката обаче бе по-бърза от тях, а разстоянието между нея и Дориан бе по-късо. Хал почувства, как леденият обръч на страха сковава гърдите му и най-накрая разбра, че ще ги изпреварят: намираха се все още на стотина ярда от Дориан, когато капитанът на джонката я изравни с него, зави по вятъра и задържа само толкова, колкото бе необходимо за петима от хората му да се надвесят през борда и хванат тялото на детето.

Измъкнаха го както размахва ръце и крака от морето, вода струеше от дрехите му, а ужасените му писъци звъняха в главата на Хал. Той измъкна пистолета изпод жакета си, но разбра че е безполезно, дори преди да чуе гласа на Аболи:

— Не, Гундуане! Може да нараните момчето.

Отпусна оръжието и загледа как вмъкват Дориан в мръсната джонка, а капитанът й обръща руля и се впуска по вятъра. Платното се изду с плясък и джонката потегли неочеквано бързо по най-благоприятния за нея галс.

Отдалечаваше се бързо към брега. Арабите сипеха обиди и подигравки по техен адрес. Неколцина изпразниха кремъклийките си и куршумите цопнаха около лодката.

Гребците на Хал се приведоха задъхани и плувнали в пот над веслата и загледаха след джонката. Никой не продума, само гледаха подире й, смазани от загубата на очарователното момче, станало всеобщ любимец.

После двама от арабите вдигнаха ритащото телце на Дориан високо във въздуха, така че от лодката добре да видят бледото му лице. Единият измъкна ятагана си от ножницата и го размаха високо над глава, така че сребристото острие улови слънчевите лъчи и заблестя. После вдигна брадичката на Дориан и дръпна главата му назад, като на прасе за клане. Допря острието до гърлото му и го задържа там, като се хилеше на останалите в джонката.

Хал усети как дълбоко в него нещо се откъсва и умира, а през устните му излезе неканен шепот:

— Господи, моля те, спаси момчето ми! Ще направя всичко, което ми повелиш, но моля те, спаси го!

Дориан още се бълскаше в ръцете на арабите и шапката падна от главата му. Златисточервените му къдри се разсипаха върху раменете и грейнаха под слънцето. Смаян, пиратът дръпна ножа от гърлото му. В

джонката настъпи раздвижване и целият екипаж се скуччи около Дориан с викове и ръкомахания. Закриха го от погледа на моряците. Тласкана от голямото си триъгълно платно, джонката се отдалечи.

Тя бе вече на две мили от тях, когато Хал дойде на себе си и заповядда да гребат назад към „Серафим“, но през целия път гледаше назад след джонката, която следваше „Минотавър“ на север по протока.

— Там и ще ги търся — прошепна той. — И няма да спра, докато не ги открия.

---

[1] Рангоут — вид напречна греда на мачта. ↑

47.

На борда на „Серафим“ кипеше трескава работа по спасяване на кораба. Това помогна на Хал да преодолее първите ужасяващи часове след загубата. Корабът не можеше да се управлява с фокмачта, такелаж и платна виснали от едната му страна във водата като огромна плаваща котва. Хал нареди да се опънат всички платна по здравите мачти, но това само щеше да отложи мига на крушението.

Под командалата на Аболи и Големия Дениъл десетима мъже плъзнаха с брадви по фокмачтата и започнаха да секат въжета и платна от нея. Беше опасна дейност, защото при всяко прекъснато въже, равновесието на мачтата се нарушаваше и тя опасно се завърташе, заплашвайки да изтърси хората във водата.

„Серафим“ се бореше срещу чудовищната тяга на нежеланата си котва и приближаваше кораловите рифове, докато Хал тичаше от единия борд до другия, гледаше приближаващия бряг и наставляваше хората си на фокмачтата, като им показваше основните задържащи я въжета.

Вечно зеленият издут гръб на Раш Ибн Кум се издигаше все по-високо над борещия се за живота си кораб. Вълните надигаха корпуса му, докато дъното се плъзгаше към рифовете, наточили черни коралови зъби, готови да изкормят „Серафим“.

Но ето че най-подир рухналата мачта остана да се държи само на един щаг — десет инча дебело въже. Беше се опнало, твърдо като стомана, а от голямото напрежение мокрите му нишки започнаха да сълзят. Големият Дениъл отпрати останалите секачи на палубата, а сам остана да балансира без усилие върху неспокойната фокмачта. Застана устойчиво и внимателно пресметна удара. Вдигна брадвата високо над главата си, преди да я стовари върху опънатото въже. Премерил бе силата така добре, че не пресече цялото въже, а само пет от съставните в оплетката му.

Докато останалите се разнищваха и късаха със силно камшиично плющене, а мачтата тромаво започна да се завърта под краката му,

Големият Дениъл едва успя да притича по наклонената ѝ повърхност до палубата горе. Най-накрая дебелият край на фокмачтата прехвърли със скърдане и скриптене борда и цопна в морето. Корабът бе свободен.

„Серафим“ реагира веднага и с благодарност на освобождаването си. Силно наклонената палуба се изправи, а корабът се подчини на руля с почти осезаема радост. Носът се изви към безопасните води далеч от Раш Ибн Кум, който се канеше да му стане вечен пристан.

Хал бързо прекоси палубата към подветрената страна и се помъчи да запамети мястото, където щеше да бъде изхвърлена върху рифовете отдалечаващата се мачта. След това цялото му внимание бе насочено към осигуряване на безопасен пристан за кораба.

След известни промени в платната на двете останали мачти, както и на руля, той успя да прекара тежко ранения „Серафим“ покрай носа в залива от другата му страна. И тук веднага разбра защо Ал Ауф бе избрал именно това място за засадата си.

Беше затворен залив с такава дълбочина, че повърхността му синееше под слънцето като в открито море. Високият нос го пазеше от набезите на мусона, а когато погледна през борда, ясно видя равното пясъчно дъно на десет фатома^[1] отдолу.

— Хвърляме котва, мастър Тайлър — каза той и докато тя пльосваше отвъд борда, а въжето ѝ се изнизваше шумно през клюза, вълната отчаяние и болка, дебнеща през последните няколко часа, изведнъж връхлетя отгоре му със смазваща сила. Не можеше да мисли за нищо друго освен за Дориан. Картината на малкото телце в ръцете на арабските пирати и ножа опрян в гърлото му бе завинаги издълбана в съзнанието му. Мъката заличи цялата му решителност. Сякаш бе изсмукала всички сили от крайниците и дъха от дробовете му. Искаше да намери забрава. После го обзе желание да слезе в каютата, да се хвърли върху койката и да се предаде на мъката си.

Стоеше сам на юта, защото целият екипаж и офицерите му се държаха настрана и дори не поглеждаха към него. С вродения си такт, тези корави и груби мъже го оставяха сам с неговото страдание. Хал загледа пустия северен хоризонт. Сините води на протока блещукаха красиво под слънчевата светлина, но върху им нямаше ни платно, ни намек за помощ. Дориан го нямаше. Нямаше сили да се изправи и да

обмисли следващото си действие, да даде следващата заповед на екипажа, който чакаше, без да поглежда към него.

Тогава приближи Аболи и докосна ръката му.

— Ще има време за това по-късно, Гундуане. Ако искате да спасите сина си, трябва да поправим кораба, за да го последваме. — Погледна към щръкналите трески от основата на мачтата, разцепена от желязното гюле. — Докато ридаете тук, денят си отива. Дайте наредждания!

Хал го погледна с празен поглед като пушач на опиум.

— Той е толкова млад, Аболи, толкова малък.

— Дайте наредждания, Гундуане!

— Уморен съм — отвърна Хал, — много съм уморен.

— Колкото и да боли, нямате право да се отпускате! — тихо каза Аболи. — Хайде, дайте наредждания!

Хал потръпна от усилието и отвори уста:

— Мастър Тайлър, искам двата катера и лодките да се спуснат на вода. — Думите излязоха с мъка през устата му, сякаш говореше чужд език.

— Слушам, капитане! — Нед забърза към него с изписано на лицето си облекчение.

Хал усети силите да се завръщат в тялото му, а решителността му да укрепва. Когато продължи, гласът му звучеше уверено:

— Лодките ще докарат изхвърлената мачта. Междувременно дърводелците да подгответят основата на фокмачтата за ново монтиране! Такелажниците да пригответят запасните платна и въжета за опъване на мачтата! — Докато даваше една след друга заповеди, свързани с поправката на кораба, той хвърли поглед към слънцето. То бе минало зенита си. — Хората да се нахранят по вахти! Надали ще има много време за ядене и отдих, преди да завършим ремонта на кораба.

Хал беше на руля на катера в челото на малката флотилия, заобиколила нос Раш Ибн Кум. Двата катера бяха преустроени. Сега представляваха открити двадесет и петфутови лодки, но с повищена мореходност, способни да изкарат дълго време в открития океан, както и да се справят с тежка задача, каквато бе замислил Хал.

Щом се показаха иззад носа, Хал съзря мачтата. Дори от две мили разстояние, не беше трудно да се различи обвития в лъснали бели платна корпус, на черния фон на кораловия риф, който я бе

хванал в плен. Когато приближиха, Хал се убеди, че ги очаква тежка работа по освобождаване на дългия боров ствол на мачтата. Платна и въжета се бяха омотали около назъбената коралова скала, а изгърбените вълни откъм протока се хвърляха отгоре и заливаха мачтата с пенливи потоци вода.

Алф Уилсън прекара една от лодките през проход в кораловия риф и влезе в спокайните води на лагуната — оттам беше по-лесно за хората, въоръжени с брадви и ножове, да се изкатерят на рифа. Докато водата бушуваше и кипеше около тях, те се държаха здраво за мачтата.

В същото време петима сред най-добрите плувци, водени от Аболи и Големия Дениъл бяха доплавали до рифа от лодките и катерите, със завързани тънки въжета около кръста си. Подадоха краищата на хората, пристигнали вече при мачтата и безпрепятствено се завърнаха в лодките.

Тънките въжета бяха използвани за изтегляне на по-дебели и здрави до заклещената мачта. След като краищата им бяха завързани за ствola й, малките лодки започнаха опити да изтеглят от рифа дългата шестдесет фута мачта.

Всички лодки имаха по два екипажа, така че умореше ли се единият, другият да може да заеме мястото му без прекъсване. Най-напред обраха луфттовете по въжетата и когато те се изпънаха, натиснаха едновременно здраво весла. Хората с брадвите сечаха въжета и платна, които се бяха здраво омотали около ръбове и зъбери по рифа, мъчейки се с всички сили да освободят мачтата от мъртвата хватка. Веслата пенеха морската вода, докато лодките дърпаха упорития си товар. Мачтата помръдна, после се плъзна няколко ярда и хората закрещяха победоносно, но тя веднага спря, заклещена така, както и преди. Тежката работа трябваше да започне отначало. Малко по малко коралът неохотно отстъпваше, но Хал трябваше три пъти да сменя екипажите, преди мачтата най-после да се измъкне от рифа и да я изтеглят в по-дълбоки води.

Алф Уилсън прибра хората си, които още се държаха за мачтата. Когато ги издърпаха от водата, ръцете и краката им бяха цели изпорязани от безмилостните корали. Хал знаеше, че много от тия рани ще гноясат — коралът беше отровен като змия.

Слънцето вече залязваше. Хал отново смени гребците и малките лодки се отправиха в дългия си път отвъд носа към безопасността на

залива. С тегления тежък товар, те сякаш не помръдваха от мястото си върху водата. Сякаш напълно без полза оставаха усилията на ръце и крака и напразно тропическото слънце изгаряше до кървавочервено напрегнатите гърбове, и всуе капеше обилна пот върху дъските под скамейките на гребците. Спъвани от товара си лодките напредваха инч по инч към върха на носа, но когато се опитаха да го заобиколят, течението здраво ги захапа и повече не ги пусна.

Докато се бореха с него, слънцето залезе. Макар да бяха близо до пълно изтощение, макар всеки мускул в телата им да се късаше от болка, а очите да отразяваха мъката от страхотните усилия, те не можеха да спрат за отдих. Стореха ли го, течението щеше незабавно да ги изхвърли върху рифа. За да вдъхне сили на хората, Хал свали жакета и ризата си и хвана едно гребло. Нито мускулите на гърба, нито кожата на дланиете му бяха привикнали с тая тежка работа, както бяха привикнали хората му. След първия час, той щеше да изпадне в транс от болка, а дръжката на веслото вече бе станала хълзгава и лепка от кръвта на ожулените му длани. Но страданието от тази болка, както и хипнотичният ритъм на гребането — тегли-отпусни, — му помогнаха да откъсне мислите си от по-дълбоката болка, причинена от загубата на сина му.

Малко преди полунощ, приливът започна да работи в тяхна подкрепа. Те бавно заобиколиха носа и се плъзнаха в закрилата на лагуната. Най-накрая съзряха кротко легналия над котвата си, в лунна светлина, „Серафим“. Неподвижното огледало на залива бе изпъстрено с отраженията на звездите. След като привързаха мачтата за корпуса на кораба, малцина имаха сили да се изкачат по въжената стълба. Повечето се свиха на дъното на лодките, заспали мъртвешки сън, преди да са допрели глава до палубата.

Хал се изкачи с усилие на волята до палубата при Нед Тайлър, който го очакваше до релинга. В светлината на фенера очите му изразяваха уважение към изтощения от работа Хал и окървавените му длани.

— Сега ще извикам лекаря да Ви прегледа.

Пристъпи към Хал, за да му помогне да се качи, но той го спря с поглед.

— Къде е Том? — попита дрезгаво. — Къде е синът ми?

Нед погледна нагоре и проследил погледа му, Хал видя малка фигура високо горе на главната мачта.

— Не е мръднал оттам, откакто пуснахме котва — съобщи Нед.

— Нека хората получат по гълтка ром на закуска, мастър Тайлър — нареди Хал, — но ги събудете призори. Бог ми е свидетел, че са заслужили почивка, но не мога да им я дам. Не и преди „Серафим“ отново да е готов за плаване.

Макар всеки мускул в тялото му да крещеше за почивка, а сам той да се олюляваше от умора, Хал отиде до главната мачта и започна дълго изкачване към реята.

---

[1] Фатом — мярка за дължина, използвана за измерване на дълбочина или въжета, равна на 6 фута (приблизително 183 см). ↑

48.

Когато стигна главната рея, Том му направи място до себе си и двамата останаха безмълвни. Мъката на Хал, потискана до този момент, го заля и прогони умората. Загнезди се в гърдите му като тлееща жарава. Прегърна Том през раменете отчасти за да го утеши и отчасти, за да потърси утеша за себе си.

Том се облегна на него и двамата продължиха да мълчат. Звездите следваха царствено своите орбити над тях, а Плеядите бяха потънали зад носа, преди Том да наруши тишината с безутешен и неравен глас:

— Аз съм виновен, татко.

— Никой не е виновен, Том.

— Трябаше да го спася. Бях му обещал. Дал му бях смъртоносна клетва, че никога няма да го изоставя.

— Не, Том, не си виновен. Нищо не можеше да направи който и да било от нас. — Но в себе си реши: „Ако има виновен, това съм аз. Трябаше да оставя Дориан на сигурно място в Хай Уийлд. До края на дните си ще съжалявам, че не го направих.“

— Трябва да го намерим, татко! — Гласът на Том бе станал по-твърд. — Той е някъде там. Аболи казва, че никога не биха го убили. Ще го продадат в робство. Трябва да го намерим.

— Да, Том. Ще го намерим.

— Трябва отново да се закълнем двамата — продължи Том и погледна баща си в лицето. То бе призрачно бяло на светлината на звездите, очите като тъмни дупки, устата — изрязана от мрамор. Том потърси ръката му. Тя лепнеше от полуzasъхнала кръв.

— Кажи клетвата и за двама ни — помоли го Хал и Том вдигна склучените им длани към звездното небе.

— Чуй нашата клетва, о Боже! Заклеваме се, да не познаем мир и покой, преди да открием Дориан, където и да се намира на тоя свят!

— Амин! — прошепна Хал. Звездите се размазаха от нахлулите в очите му сълзи.

49.

Дърводелците изрязваха и почистваха нацепените части от основата на мачтата. С длета и триони оформяха правоъгълна стъпка, към която щяха да напасват мачтата отново. Самата тя бе изкарана на брега, където друга група оформяше долния край по същия начин. Работата не спря цял ден и продължи през нощта, под светлината на фенери. У Хал се беше вселил някакъв дявол. Той не даваше мира никому, а на себе си — най-малко.

Двамата с Нед наблюдаваха приливите и отливите, проучиха целия плаж. Пясъчното дъно беше идеално за изпълнение на задачата им, а приливът стигаше два и половина фатома. Когато мачтата беше пригответена за монтиране към основата, те изкараха „Серафим“ на пясъка по време на прилив и привързаха бордовете му с дебели въжета към крайбрежните палми.

Когато настъпи отливът, корабът се оказа изцяло на сушата. С помощта на въжетата наклониха палубата под тридесет градуса. Трябваше да работят много бързо, защото след шест часа, приливът отново щеше да вдигне „Серафим“ на вода. С помощта на система от макари и въжета, мачтата бе нагласена в предварително изработената слобока, и през прилепналите плоскости промушиха загрети в разтопен катран железни шишове.

Хал се възползва от възможността да прегледа подводната част на кораба за дървояди, които из тия топли води, бяха изцяло в състояние да проядат дебелите талпи на корабното дъно. Понякога тия същества достигаха на дължина човешка ръка и ставаха дебели колкото пръст. При масово поразяване, те пробиваха дупките си така близо една до друга, че оставаше да ги дели съвсем тънка дървена стеничка. Прояден до такава степен кораб можеше лесно да загуби изцяло дъното си при първото по-сериозно вълнение. Хал установи със задоволство, че покритието от катран и брезент бе предпазило корпуса не само от тази напаст, но и от обрастване на дъното, което е причина за намаляване скоростта на кораба. Корпусът беше чист, ако не се

смята съвсем лекото обрастване и тънката покривка от миниатюрни раковини на места. Нямаше време да се почистват.

Щом водата го вдигна от пясъка, „Серафим“ бе откаран отново на старото си място и закотвен. Мачтовата снадка не беше достатъчно здрава, за да устои на натиска, който щяха да упражнят върху нея платната при силен вятър и дърводелците започнаха да я усилват. Найнапред прикрепиха ребра от много здраво дърво около съединението. След това омотаха цялото съединение с предварително намокрено дебело въже, като го притягаха с кабестана. Когато въжето изсъхна, така направената „яка“ стана твърда като желязо.

Хал прегледа свършената работа и главният дърводелец се похвали:

— Тази връзка е по-здрава от самата мачта. Като се опънат щагове и ванти, каквото и да ѝ правите, колкото и платна да ѝ опъвате, никога няма да се счупи на същото място, независимо колко силен е вятърът.

— Добра работа! — похвали го Хал. — А сега да се монтират новите реи и рангоути!

Когато всичко бе направено и „Серафим“ изпъваше котвеното въже с издути платна на новата си фокмачта, готов да се откъсне и полети, Нед Тайлър се качи на юта следван от останалите офицери, за да направи официалния рапорт:

— Корабът е готов за плаване, капитане.

— Много добре, мастър Тайлър.

Нед се поколеба, после събра кураж и попита:

— Извинете сър, накъде ще поемем? Ще mi наредите ли някакъв курс?

— Надявам се да го сторя в най-скоро време — мрачно обеща Хал. Не го бяха видели да се усмихва, откак бяха загубили Дориан. — Докарате пленниците на палубата.

Арабските пирати бяха изкарани по бедрени препаски и сандали. Халките на веригата подрънкваха, докато парцаливата им колона се мъкнеше напред, примигваща от силната слънчева светлина.

Хал не им обърна внимание и прекоси палубата към релинга. Загледа се във водата. Беше толкова прозрачна, че ясно виждаше стеблата на морските краставици да се вият по дъното, както и ятата малки рибки, обсадили корпуса на „Серафим“. Изведнъж някаква

тъмна сянка се плъзна под дъното на кораба. Беше дълга колкото корабна лодка и също толкова широка. Гърбът ѝ бе нашарен с потъмни вълнисти ивици, а чудовищната опашка се гънеше лениво.

„Серафим“ бе останал закотвен на това място достатъчно дълго, за да привлече тигровите акули от по-дълбоките води отвъд рифа с изхвърлените през борда хранителни и други отпадъци. Хал усети кожата си да настърхва при вида на обърналото се само с едно мащване на опашния плавник и изчезнало отново под кораба чудовище. Тигровата акула бе герой от кошмарните сънища на всеки мореплавател из тия води.

Хал се отдели от борда и тръгна покрай редицата пленници. Най-после мъката му щеше да намери отдушник. Трябаше да напрегне цялата си воля, за да овладее гнева и да запази безизразни чертите на лицето си, докато се взираше в лицата на корсарите. Рашид беше в другия край на редицата. Мръсен окървавен парцал красеше раненото му ухо. Хал спря пред него.

— Какво е наказанието за пиратство? — попита го той тихичко, все още сдържащ гнева си. — Какво казва Коранът за убийци и насилици? Разважи ми за Закона на шериата! Разтълкувай ми повелите на исламския закон!

Рашид не смееше да срећне погледа му и трепереше като трескав. По бузите и брадичката му, а оттам на палубата, се стичаха капки пот. Видял бе колко безпощаден може да бъде той франкски морски дявол.

— Не ни ли казва Пророкът каква трябва да бъде участта на един убиец? Не предава ли той убиеца в ръцете на бащата на жертвата? — попита Хал. — Не ни ли повелява той да нямаме милост за оня, който е опетнил ръцете си с невинна кръв?

Рашид падна на колене върху палубата и се опита да целуне краката на Хал.

— Милост, велики господарю! Оставям безценната си душа във вашите ръце. — Хал го ритна настрами като краставо куче и продължи да обхожда редицата.

— Пророкът ни учи, че наказанието за убийство е смърт. Всички вие сте убийци, заловени на местопрестъплението пирати. Аз съм слуга на английския крал, натоварен и оправомощен от него да прочиствам моретата от мърши като вас.

Обърна се към Нед Тайлър:

— Мастър Тайлър, да се приготви по едно въже на реята за всеки от пленниците. Остана с ръце зад гърба и вдигната глава, да гледа как прокарват въжетата през макаричките.

— Готови за изпълнение на наказанието — докладва най-накрая Нед, след като примките бяха пригответи и по няколко моряка бяха хванали края на всяко въже.

— Този изрод оставете за накрая! — Хал посочи Рашид, който още бе на колене. — Обесете останалите!

Все още във вериги, стенайки и проклинойки, молейки за милост Аллаха, те получиха примките си. После моряците зашляпаха в такт с боси крака по палубата и запяха, сякаш вдигаха главното платно. По трима-четирима наведнъж, арабите увисваха зяпнали под главната рея. Постепенно ританията и конвулсите спряха и те застинаха кратко като някакви абсурдни китки плодове с изкривени под невъзможен ъгъл вратове, с виснали от устата пурпурни подути езици.

Най-накрая Рашид остана сам на палубата. Хал застана над него и каза:

— Дарих им лека смърт. Но ти ме лиши от най-малкия ми син. За тебе няма да има такъв късмет, освен ако ми кажеш, каквото искам да науча.

— Всичко, което е по силите ми, ефенди — запелтечи Рашид. — Само ме питайте!

— Искам да знам, къде мога да намеря Ал Ауф и моя син.

— Това не знам, ефенди. — Рашид така енергично завъртя шава, че сълзите му се разхвърчаха като вода от гърба на мокро куче. Хал го сграби за раменете и изправи, изви едната му ръка високо зад гърба и го поведе към релинга.

— Гледай там долу! — прошепна в обезобразеното му ухо. — Виждаш ли какво те чака? — При вида на мълком плъзналата се изпод дъното на кораба тигрова акула, Рашид изквича. Тя леко се извръщаше в прозрачната вода и показваше всяка подробност от гротескно късата си глава. Погледна към тях с едното си мъничко като на прасе око.

— Къде мога да намеря Ал Ауф? Къде му е базата? Кажи ми и ще умреш бързо, ще се явиш пред твоя Бог като цяло парче, а не през търбуха на това нечисто същество долу.

— Не знам — заплака Рашид. — Малцина знаят къде е крепостта на Ал Ауф. Аз съм само един беден рибар.

— Аболи! — викна Хал и едрият чернокож мъж приближи хванал края на последното останало свободно въже. — За краката! — нареди капитанът.

Аболи коленичи и прекара въжето през веригата, която приковаваше краката на пирата.

— Вдигай! — обрна се той към моряците, които държаха другия край на въжето и Рашид литна във въздуха, разлюлян като махало край борда.

— Къде е Ал Ауф? — викна му Хал. — Къде мога да намеря сина си?

— Не знам. Бог ми е свидетел — пищеше Рашид.

— Спуснете го! — заповяда Хал на моряците в другия край на въжето и Рашид заподскача към водната повърхност. — Стоп! — спря ги Хал, когато главата на Рашид стигна на една стъпка от водата. Опитващ се да извърне лице нагоре към Хал, който се бе надвесил навън от релинга.

— Не знам. Кълна се във всичко свято — пищеше той. — Не знам къде е завел Ал Ауф сина Ви.

Хал кимна към Аболи:

— Нахрани звяра!

Аболи взе едно от кожените ведра с кухненски отпадъци, подредени край борда. Плисна го навън и водната повърхност се покри с риби глави, черва и обелки. Ята малки рибки се стрелнаха към угощението и накъдриха водата в лакомия си устрем. Аболи плисна второ ведро.

След минута под рибешкото стълпотворение се залюля заплашителна сянка. След това от дълбочината се надигна с ужасяваща царственост широк ивичест гръб. Ятата дребосъци се пръснаха и чудовището отвори уста, способна да побере човек. Редиците остри зъби се показаха, докато то лапаше отпадъците, а водата се нагъна, макар то да бе доста под повърхността ѝ.

— Никога няма да минеш през райските порти, ако тялото ти е било излапано от подобна отвратителна нечиста твар — напомни му Хал.

Пленникът се гърчеше безпомощно на края на въжето. Гласът му бе изтънял и пресеклив:

— Не! Не знам! Милост, господарю!

— Надолу! — махна Хал към моряците и те спуснаха Рашид във водата до рамене. — Задръжте го там! — Хал го гледаше как подскача и рита. Голямата акула усети суматохата и започна бавно и предпазливо да кръжи от дълбокото нагоре. Движенията на Рашид ставаха по-слаби и хаотични — започващо да се дави.

— Вдигайте! — даде сигнал Хал и Рашид бе изтеглен над водата. Поклащащо се там с главата надолу. Кървавата превръзка бе паднала, а дългите мокри кичури докосваха водата. Мъчеше се да си поеме дъх, гърчеше се и тресеше на края на въжето.

— Казвай! — изрева Хал. — Казвай, къде е най-малкият ми син!

— Изпълнен бе от студ. Ни помен от жалост или съчувствие. Акулата помириса кръвта от превръзката и се вдигна нагоре. Отново се отвори зъбатата паст и мръсното парче плат изчезна в нея. Докато се гмуркаше с извит гръб, опашният плавник изскочи над водата и нанесе силен удар на увисналия пират. Рашид изквича от ужас и се залюля с нова сила.

— Казвай! — насърчи го Хал. — Чакам да ми кажеш къде да търся сина си.

— Не мога да кажа нещо, което не знам — измучва в отговор Рашид и Хал отново махна на моряците. Те го спуснаха във водата до кръста. Дълбоко долу акулата се обърна с пъргавина и скорост, които изглеждаха непостижими за чудовище с такива размери и се стрелна към повърхността, ставайки все по-голяма с приближаването си.

— Вдигай! — рязко викна Хал и Рашид излетя от водата, миг преди огромните челюсти да се сключат. Увисна на няколко инча от техния досег.

— Още не е съвсем късно — осведоми го Хал достатъчно силно, за да проникне гласът му през стената от ужас. — Кажи и веднага свършваме!

— Не знам къде можете да намерите Ал Ауф, но знам кой знае — отвърна Рашид с прегракнал от страх глас.

— Как се казва?

— Грей ефенди в Занзибар. Той ни съобщи за голямото богатство, което карате на кораба.

— Долу! — заповяда Хал. Рашид пое към водата, а акулата тръгна да го посрещне. Този път нямаше дърпане нагоре — вече не беше необходим. Изпрати Рашид към неговата участ, без следа от угризения. Наблюдаваше безстрастно как чудовището сключва челюсти около врата на жертвата.

Акулата увисна на въжето, замятала опашка насам-натам. Огромното ѝ тяло се мтяше, докато острите зъби се впиваха в плът и кости. Голямото тегло и огромната сила на движенията караха моряците в другия край на въжето да подскочат и да се плъзгат по палубата.

После челюстите откъснаха главата на Рашид. Акулата падна във водата, оставяйки тялото да се люлее и гърчи в конвулсии, докато кръвта от прерязаната шия мъти водата отдолу.

Хал измъкна сабята си и прекъсна въжето с един удар. Обезглавеното тяло започна бавно да потъва, преобръщайки се по дължина в облак от собствената си кръв. Акулата се върна и като куче получило кокал за награда, внимателно захапа трупа и отплува с него към дълбокото. Хал се отдалечи от борда.

— Отливът ще започне след час, мастър Тайлър. — Погледна към обесените на реята. — Очистете кораба от тия там! Хвърлете ги през борда! Тръгваме към Занзибар с отлива.

Заобиколиха нос Раш Ибн Кум, опънали всички платна и се понесоха по вятъра.

— Новият курс е север-северозапад, мастър Тайлър. При този вятър, би трябвало да стигнем Занзибар утре преди залез.

50.

Хал не желаеше да предупреждава за пристигането си, така че прекараха нощта на дрейф в протока, а рано призори „Серафим“ влезе в пристанището. Спусна знаме пред крепостта в знак на почит към султана и щом котвата се впи в дъното, една лодка тръгна към водата. Хал изтича долу в каютата си, извади два пистолета с двойни нарезни цеви и ги затъкна в пояса си.

Когато се появи отново, Том го очакваше. С шапка на главата, сабя на пояса и ботуши на обикновено босите си крака.

— Искам да дойда с Вас, сър — каза той. Хал се поколеба — може би щяха да се бият, но Том бързо продължи: — Споделяме една и съща клетва, татко.

— Давай, тогава! — Хал изтича на палубата. — Имайте готовност за мигновено отплаване! — обърна се той към Нед Тайлър и се спусна в лодката заедно с Том и дузина въоръжени мъже. При кея остави Алф Уилсън с четириима моряка, да охраняват лодката.

— Стойте по-настрана от кея, но бъдете готови всеки миг да ни приберете! — каза му Хал и се обърна към Аболи: — Води ни към къщата на консул! Движете се бързо! Не разкъсвайте строя!

Поеха по тесните улички тичешком по двама, рамо до рамо, с готови оръжия. Когато стигнаха дома на Грей, Хал кимна към Аболи, който почука по резбованата врата с дръжката на копието си. Ударите прокънтяха из цялата къща. След известно време чуха провлачени стъпки откъм далечния край на двора и резето се вдигна. Срещу групата въоръжени мъже се опули стара робиня. Изненада сгърчи сбръканото лице и тя се опита да захлопне вратата. Аболи пъхна рамо в процепа.

— Няма от какво да се страхуваш, стара майко — любезно й каза Хал. — Къде е господарят ти?

— Не мога да кажа — прошепна жената, но очите й посочиха широкото каменно стълбище, което водеше от двора към горните етажи.

— Залости отново вратата — нареди Хал на Аболи — и сложи двама души да я пазят! — После хукна по стълбите и като вземаше по две стъпала наведнъж, стигна втория етаж. Спра за момент и огледа салона, в който попадна. Беше богато мебелиран с красиви килими и тежки мебели инкрустирани със седеф и слонова кост. Хал познаваше разпределението на подобни резиденции: хaremът, женското отделение, би следвало да е на най-горния етаж, а мястото, където се намираше сега, беше основната жилищна половина с покоите на господаря, зад изкусно изработени от абнос и слонова кост паравани в отдалечения край. Хал се промъкна безшумно зад тях в по-малко помещение. Подът беше осенен с копринени възглавници а по средата се виждаше наргиле на отрупана с използвани съдове ниска масичка. Помещението бе изпълнено със застояла миризма на опиум, оствър аромат на подправки и особената, сладникава воня на консулското заболяване.

Хал премина още една преграда от паравани и влезе в стаята зад нея. Половината помещение бе запълнено от ниско легло. Замръзна изненадан на прага. Върху леглото имаше купчина тела — бели и кафяви крайници се преплитаха. На Хал му трябваше известно време, за да разгадае картината. Консултът Грей лежеше възнак с разкрачени подути крака, а огромният му корем се извисяваше, сякаш бе пред раждане. Животинска кожа с твърда, къдрава козина покриваше гърдите му. Чудовищно обезобразените крака бяха целите в отворени рани — дамгата на неговата болест. Стаята вонеше толкова силно на жълтеникавия секрет от тези язви, че на Хал му се повдигна.

Две млади робини бяха отгоре му — едната над лицето, а другата го бе възседнала. Едно от момичетата вдигна поглед към Хал. Двамата се вторачиха един в друг, после момичето изпища. Двете скочиха и изчезнаха зад друг параван, като двойка подплашени газели, като оставиха Грей да се валя в леглото.

Той се извърна на една страна и подпра туловището си на лакът.

— Вие! — Консултът зяпна срещу Хал. — Не очаквах... — Мълкна и започна да отваря и затваря уста, без да издава звук.

— Много добре ми е известно, какво именно очаквахте, сър — осведоми го Хал. — И моля да ме извините, задето Ви разочаровам.

— Нямате право да нахлувате така в моя дом! — Грей обърса от лицето си секретите на момичето с опакото на дланта си. Тогава

изненадата отстъпи място на гнева и той кресна: — Разполагам с въоръжена охрана, ей сега ще я повикам! — Отвори уста, но Хал опря върха на сабята си до гърлото му. Грей се отпусна като пробит мехур и направи опит да се извърти от стоманеното острие.

— Покрайте се! — Хал вдигна копринен халат от пода край леглото и му го хвърли. — Видът на останките Ви ме отвращава.

Грей навлече халата и за изненада на Хал, възвърна част от достолепието и самоувереността си.

— Нямах намерение да Ви заплашвам — усмихна се подкупващо той, — но Вие ме стреснахте. Пристигането Ви съвпадна с един вълнуващ момент. — Той мръсно намигна. — А и мислех, че вече сте преполовил пътя към Добра Надежда.

— Налага се отново да помоля за извинение — отвърна Хал. — Не бях докрай честен спрямо особата Ви. Аз не съм търговец, нито пък служител на Източноиндийската компания. Истинското ми име е Хенри Кортни. Аз съм слуга на Негово Величество Крал Уилям.

— Всички сме слуги на краля. — Гласът на Грей изразяваше почит, а лицето — фалшиво благоговение. Той се претъркала до ръба на леглото и с огромно усилие стъпи на крака.

Хал опря острietо на сабята в огромния му корем и леко натисна.

— За Бога, не искам да нарушавам удобството Ви — съобщи му вежливо той. — Като казвам, че съм слуга на краля, имам предвид, че изпълнявам негово поръчение. Сред останалите правомощия, които включва, е и правото ми да провеждам съдебни процеси по съкратена процедура, както и да екзекутирам всеки, уличен в престъплението на пиратство или в подстрекателство или съучастие в подобно деяние. — Хал измъкна един навит на руло пергament изпод наметката си. — Ще хвърлите ли един поглед?

— Убеден съм, че е както Вие казвате — отвърна безгрижно Грей, но лицето му посивя. — Не разбирам обаче, какво общо има това с мен.

— Моля за позволение да Ви разясня! — Хал прибра пергамента. — На борда на кораба ми няма никакво съкровище. Единствен Вие си мислите противното. Казах Ви го, за да проверя вашата лоялност. Залагах капан за пирата, известен под прозвището Ал Ауф.

Грей го гледаше вторачено, а по челото и брадичката му избиха ситни капки пот.

— Съобщих Ви също така датата, на която смятам да напусна Занзибар, както и маршрута по който ще поема. Без тази информация, Ал Ауф не би могъл да причака моя кораб. Той е разполагал с най-точни сведения и тяхен източник може да бъде само един човек. — Хал докосна леко гърдите на консулa с връхчето на сабята си. — Вие, сър!

— Това не е вярно — закряка уплашено Грей. — Аз съм верен слуга на краля, човек на честта.

— Ако са Ви необходими още доказателства, Вашето име ми бе дадено от човек на Ал Ауф. Вие сте в съзаклятие с корсаря. Виновен сте в подстрекателство и помагачество на кралски враг! Няма какво да разискваме повече! Осъждам Ви на смърт чрез обесване! — Хал извиси глас: — Аболи!

Аболи изникна зад гърба му и татуираното му лице внушаваше такъв ужас, че Грей се изтъркаля в противоположния край на леглото и затрепери като извадена на брега медуза.

— Приготви въжето за екзекуцията!

Аболи носеше навито въже през рамо. Той отиде до прозореца, който се простираше от пода до тавана и ритна навън резбованите капаци. Погледна надолу в двора, където плискаше и ромолеше фонтанът, разлюля примката и я отпусна четири стъпки надолу. После завърза с моряшки възел свободния край за средната колона на прозоречната рамка.

— Въжето е дълго за такава бъчва мас. Главата му ще се откъсне като на пиле — измърмори недоволно Аболи с поклащане на глава. — Всичко ще оплеска.

— Не можем да бъдем прекалено деликатни в подобни ситуации — успокои го Хал. — Нахлузи му примката!

Грей скимтеше и се тресеше на леглото.

— За Бога, Кортни, не можете да постъпите така с мене.

— Мисля, че мога. Хайде да подложим това мое убеждение на практическа проверка.

— Аз съм англичанин! Настоявам за честен процес пред английски съдия!

— Току-що получихте именно такъв — подчerta Хал. — Мастьр Фишър, моля помогнете да се приготви осъденият за изпълнение на наказанието!

— Слушам, капитане! — Големият Дениъл въведе хората си и те наобиколиха консула в леглото.

— Аз съм болен! — ломотеше Грей.

— Разполагаме с най-добрия лек за всяка твоя болка — успокои го Големият Дениъл. Претърколи консула по корем и върза ръцете му отзад с тънко въженце. Хората му вдигнаха тежкото тяло от леглото и го завлякоха до прозореца. Аболи беше готов с примката и му я нахлузи на шията. Обърнаха го към Хал. Трябваше да го подкрепят, защото чудовищно подутите крака отказваха да го държат.

— Сигурно ще Ви е приятно да се запознаете с обстоятелството, че съучастникът Ви Мусалим бин Янгири, известен още с прозвището Ал Ауф, успя да се измъкне от заложения за него капан. — Хал приседна на крайчеца на леглото. — Изчезна в морето. Ще трябва да приемем, че се е пъхнал обратно в леговището си, за да ближе раните, които успях да му нанеса.

— Нищо не знам по тоя въпрос. — Грей висеше в ръцете на моряците и цял се тресеше от страх. — Трябва да ми повярвате, сър Хенри.

Хал продължи, сякаш не го бе чул:

— Моят проблем се усложнява допълнително от факта, че Ал Ауф отвлече най-малкия ми син. За Вас е ясно, убеден съм в това, че ще направя всичко възможно, да спася моето момче. От друга страна ми се струва, че именно Вие знаете, къде мога да го намеря. — Протегна ръка и опря връхчето на сабята в гърлото на Грей. — Пуснете го да застане на двета си крака — нареди той и моряците отстъпиха в страни.

— Умолявам Ви, сър Хенри! — Грей се олюляваше в рамката на прозореца. — Аз съм един стар човек.

— И отвратителен при това — съгласи се Хал и притисна по-силно сабята. Светла капка кръв просълзи от наранената кожа и обагри върха на острието от Толедо. — Къде да търся Ал Ауф? И моя син?

Шуртене и плисък се дочу изпод халата на Грей. Пикнята му с цвят на дъвкан тютюн се застича по издутите крака в малка локвичка. В стаята се разнесе остра сладникава смрад, но Хал дори не мигна.

— Къде да търся сина си? — повтори той.

— Цветето на морето! — изпищя Грей. — *Flor de la Mar*, старата португалска крепост на острова. Това е леговището на Ал Ауф.

— Налага се да изтъкна пред Вас, сър, обстоятелството, че именно тази Ви информираност потвърждава, извън всяко съмнение, вашата вина.

Бавно започна да изпъва ръката си към гърлото на Грей. Консултът се опита да компенсира натиска, като изви гръб назад. Стъпалата се плъзгаха в собствената му мръсотия, той отстъпи върху прозоречната дъска и се залуя. Нададе отчаян вопъл и рухна назад. Въжето изсьска подире му и се изпъна с плющене над дъската, под огромната тежест на консула.

Хал поведе хората си надолу към двора. Там спря, за да погледне подутото тяло, кротко виснalo на края на въжето. Грей се полюляваше над фонтана с рибки. Хал измъкна изпод наметалото си, приготвен предната вечер пергамент и го подаде на Аболи.

— Окачи му го на врата!

Аболи скочи върху парапета на фонтана, протегна се и нахлузи канапа през главата на Грей. Пергаментът увисна на гърдите му. Прокламацията на Хал бе написана на английски и арабски.

След процес, в който бе признат за виновен в морско пиратство, в съучастие с корсаря, известен под името Ал Ауф, подсъдимият Уилям Грей бе осъден на смърт чрез обесване. Присъдата е надлежно приведена в изпълнение от мен, Хенри Кортни, по силата на пълномощията, вменени ми чрез мандат от Негово Величество Крал Уилям Трети.

Том бе застанал до баща си и четеше на глас арабския текст на прокламацията. Когато стигна до края, каза:

— Подписана е с Ел Тазар. Това означава Баракудата. Защо?

— Така ме нарекоха мюсюлманите, когато за пръв път се появиих из тия води. — Хал погледна сина си. Отново го прониза тежката мисъл, че един толкова млад човек като Том, трябва да става свидетел на такива зловещи сцени. После си каза, че Том е вече на седемнадесет

и сам е убил не един човек със сабя и огнестрелно оръжие. Той не беше дете, а призванието и подготовката му предполагаха именно такива невесели занимания.

— Работата ни тук е приключена — спокойно каза Хал. — Назад към кораба! — Обърна се към високата резбована порта и Големият Дениъл даде знак на пазачите й. Те отвориха.

Старата вещица, която ги бе посрещнала и посочила пътя към къщата, сега стоеше на прага. Улицата зад гърба ѝ беше пълна с въоръжени мъже. Имаше поне дузина с кремъклийки и ятагани — страховита банда главорези, които напираха към разтворените порти.

— Вижте какво са направили неверниците на господаря ни — зави старицата, като забеляза висналото на въжето тяло. — Убийство! — Тя зина с беззъбата си уста и нададе пискливия проточен вопъл, с който арабските жени довеждат мъжете си до зверски гняв.

— Ал-ла-а-х акбар! — ревна предводителят на сганта. — Бог е велик! — Вдигна дългата кремъклийка до рамо и стреля в групата английски моряци. Куршумът попадна право в лицето на един от тях, изби повечето зъби, направи челюстите на парчета и се вряза навътре в черепа. Той се строполи безмълвно, а Хал пристъпи напред с един от пистолетите си в лявата ръка.

Първият изстрел уцели водача в дясното око. Очната ябълка се пръсна и проточи като желе по бузата, откривайки празна дупка. Докато се свличаше на земята, Хал стреля във втория, показал се зад гърба на главатаря си. Уцели го точно в средата на челото. Убитият падна възнак, като събори още един от бандата.

— Дръжте ги, момчета! — викна Хал и моряците му се изсипаха през портата като един.

— „Серафим“! — нададоха те бойния си вик и пристъпиха срещу главорезите. В гъстата тълпа никой не беше в състояние да вдигне дългата кремъклийка и всички отстъпиха пред лъскавите остриета на сабите. Още трима паднаха и хората на Хал вече можеха да се развихрят в по-широкото пространство на улицата.

Капитанът държеше втория си неизползван пистолет в ръка, но пазеше куршумите и съсече още един изпречил се на пътя му арабин. Огледа се за Том и го съзря на крачка зад себе си. В той кратък миг видя, че сабята му е вдигната високо над главата, а върхът ѝ е обагрен в кръв. И той бе нанесъл успешен удар.

— Добро момче — изръмжа бащата. — Дръж се близо до мен! — Втурна се срещу останалите араби. Те бяха станали свидетели на случилото се с другарите им от първата редица. Сега се видяха изправени срещу свирепите бели лица, напиращи в плътен строй. Пръснаха се и побягнаха по улицата.

— Остави ги! — викна Хал към Том с остьр глас. — Назад към лодката!

— Ами стария Боби? — попита Големият Дениъл и кимна към убития моряк отзад. Лежеше сред труповете на избитите араби.

— Вземете го! — нареди Хал. Не беше хубаво хората да видят, че техен другар е изоставен на бойното поле. Трябаше да са сигурни, че живи или мъртви, няма да бъдат изоставени от своя капитан. — Щом излезем в открито море, ще му устроим човешко погребение.

Дениъл се наведе и Аболи му помогна да нарами тялото на убития. После двамата едри мъже поведоха тичешком останалите, с оголени саби, към кея. В тоя час на утрото ранобудните жители не бяха особено много, а които ги видеха, бързо изчезваха в дворове и входове. Стигнаха пристанището без премеждия и Алф Уилсън докара лодката, да ги приbere.

Докато гребяха назад към „Серафим“, неколцина смелчаци излязоха от дупките си, за да изпразнят мускети и да крещят обиди и юнашки предизвикателства от кея, но разстоянието вече бе голямо и нито един куршум не достигна лодката. Нед Тайлър бе обрал луфта на котвеното въже и десетина души стояха в готовност край кабестана. Щом и последният човек хвана въжената стълба, а лодката се отлепи от водата, той нареди да вдигнат котва и да опънат платна.

Докато „Серафим“ завиваше и поемаше курс към изхода на пристанището, дългото зелено знаме на султана се издигна на флагшока върху западната кула на цитаделата, а една батарея тежки мортири откри огън по тях.

От палубата се виждаше дори с просто око, как фигури в бяла премяна търчат като луди около оръдията. През далекогледната тръба Хал можа да добие ясна представа за обзелата ги паника и объркване. При зареждане, разчетът не си правеше труд да коригира мерника на мортирата. Пред очите му, един твърде ентузиазиран фитилджия запали подсипа, докато разчетът все още избутваше лафета напред към амбразурата. Откатът хвърли оръдието върху хората, натроши костите

и откъсна крайниците им. Хал чу ужасяващите писъци, въпреки двата кабелта, които ги деляха от крепостната стена.

Забеляза огромно каменно кълбо в полет. То се издигна високо от стената, за миг сякаш замръзна като малка черна точка в зенита на своя полет, после се спусна към тях. Хал помисли, че ще ги удари, но то цопна до кораба и вдигна толкова висок фонтан водни пръски, че юта бе залят цял, а ботушите му до коленете.

— Не можем да не отбележим топлотата на това възторжено изпращане — сподели Хал с Нед Тайлър, без да се усмихне. — Наредете да спуснат знамето в израз на почит към султана, мастър Тайлър! А после курс на юг!

51.

— Не е отбелязан — мърмореше си Хал, докато изучаваше проснатата на писалището карта, — но се заклевам, че съм чувал това име. *Flor de la Mar* — Цвете на морето. С такова име, както каза и Грей, не може да е друго, освен стара португалска територия, разбира се. — Вече бе разпитал офицерите, а те от своя страна — екипажа, но никой не бе чувал за такъв остров.

На куп до картата бяха струпани осем тежки тома, подвързани в черна телешка кожа. Тези книги бяха сред най-ценните притежания на Хал. Избра една от купчината, разгърна твърдите ѝ шумолящи страници и се взря за миг в красивия равен почерк и мастилени рисунки, изпълнили всички листове и от двете страни. Почеркът му бе така познат, сякаш беше част от него. Почеркът на сър Френсис Кортни, неговия баща. Тези корабни дневници бяха част от наследството му. Осемте тома съдържаха тридесет години от плаванията и скитанията на баща му из моретата по света, цял един живот опит и познания, така всеобхватни по съдържание и емоционална стойност, че Хал не би ги заменил за цяла планина от злато.

Той прелистваше страниците почти със страхопочитание в търсене на името, срещнато някъде из тях, преди много години. Работата не спореше — твърде често отклоняваше вниманието си към някое интересно наблюдение или очарователна скица на чуждо пристанище, екзотичен пейзаж, портрет на човек, птица или риба, привлекли острия поглед на баща му и достоверно отразени от майсторското му перо.

Неуспял с първия том, той избра друг, надписан така: „Океан на Индиите, лето Господне 1632 до 1641“. Търсенето продължи толкова дълго, че трябваше да пълни отново лампата с масло. И ето, името изведнъж изпъкна пред възпалените му очи. Изпусна мощна въздишка на облекчение. *Isla Flor de la Mar*. Това бе написано под мастилена скица на видяна откъм морето суша, която очевидно представляваше

остров. Магнитна стрелка и таблица с разстояния бяха изписани също там. Според тях, дължината на острова от юг на север беше пет морски мили. Под името личаха координатите: 11 градуса и 25 минути южна широта, 47 градуса и 32 минути източна дължина. С по-дребни букви пишеше: „Известен сред мюсюлманите като Дар Ал Шейтан или Пристанището на Дявола.“

Хал бързо се обърна към картата. С помощта на линийка и компас нанесе посочените от баща му координати. Отнасяше се с резерви към дължината, макар и установена лично от сър Френсис Кортни, но все пак изчисленията му показваха, че мястото се намира на около сто и петдесет мили северно от островната група Глориета. В тази точка, върху картата на Хал не бе отбелязано нищо. Върна се към бордовия дневник на баща си. Сър Френсис бе направил описание на цяла страница. Хал се зачете и текстът веднага го грабна: „За пръв път този остров се споменава от Афонсе да Албукерке в 1508, когато се е готвел да завладее арабските селища по протежение на Брега на треската от източната страна на африканския материк. От тази изходна позиция провежда набезите си срещу Занзибар и Дар ес Салам“. Хал кимна. Известно му бе, че Албукерке е бил наричан Великият сред равните нему и Ал Шейтан, Дяволът — от арабите, заради успешните му експедиции в Океана на Индиите. Той дори, в по-голяма степен от Тришао да Куя, има заслуга за установяване на португалската мощ и влияние по Брега на треската и в района на Персийския залив. Неговите кораби, първи сред представителите на европейските сили, проникват в арабската крепост — Червено море. Хал продължи да чете:

Албукерке издига мощн форт в северния край на острова, като за целта използва коралови блокчета и труда на мюсюлмански пленници. Въоръжава крепостта с оръдия, пленени по време на набезите му срещу Ормуз и Аден. Нарича острова на името на собствения си флагман^[1] Flor de la Mar. Няколко години по-късно, в 1508, този същият кораб се разбива в кораловите рифове край бреговете на Гоа и Албукерке загубва огромното си лично състояние, натрупано по време на експедициите му из тези

okeани. След успешно дебаркиране на африканския материк, Албукерке изоставя базата на острова и прехвърля флага си в Занзибар. Фортът *Flor de la Mar* е оставлен на волята на природните стихии.

Пристигнах тук на втори ноември 1637. Островът е дълъг пет мили и четвърт и с най-голяма ширина — половин миля. Източната му страна е изложена на капризите на океана и ветровете и не предлага сигурно убежище. Заливът в северозападния край е добре защищен от коралов риф. Дъното е песъчливо и осигурява отлично закотвяне. Във веригата на рифа има проход, който е разположен точно под крепостната стена. По такъв начин, когато е имало португалски гарнизон, всеки кораб, опитал да премине през прохода, е попадал под тежките му удари.

По средата на страницата, баща му бе скицирал с подробности залива и крепостта, прохода през рифа, дал бе множество земни ориентири и дълбочинни измервания.

— Благодаря ти, татко! — прошепна Хал разчувстван и продължи да чете:

Слязох на брега и установих, че крепостните стени са все още здрави, въпреки изтеклите век и половина. Бяха солидно градени и можеха да устоят на всякаква обсада, ако не се използват съвременни стенобойни машини. Бронзовите оръдия още стоят в своите амбразури, но металът е доста корозиран от соления и влажен морски въздух. Басейните и резервоарите за дъждовна вода си бяха наред и ни дадоха възможност да допълним бъчвите. Южният край на острова е населен с огромна колония птици. През деня цялото им множество се издига над сушата, като гигантски балдахин, който може да се види от много мили в открито море. Хорът от гласовете им е толкова мощн, че на човек му писват ушите, а всички други сетива се парализират. Месото на тия пернати е много мазно и силно мирише на риба, но когато се осоли и

опуши, става доста добро на вкус. Изпратих групи за събиране на яйцата им по брега. Върнаха се с десет големи торби и целият екипаж си устрои яйчен пир. В залива има много стриди и риба, така че десет дни всичко живо бе заето с ловене и опушване, за да попълним хранителните запаси на кораба. Опънахме отново платна на 12 ноември, с курс към Баб ал Мандеб в устието на Червено море.

Хал затвори корабния дневник, все едно бе семейна Библия — какъвто си и беше в известен смисъл — и насочи внимание към картата. Търпеливо нанесе координатите, посочени от баща му, после определи курса от собственото им местоположение в най-южната точка на Занзибарския проток.

Когато излезе на палубата, слънцето лежеше едва на един пръст над хоризонта, така разлято в пурпур на морските вълни, че можеше да погледне право в трептящия му червен образ с невъоръжено око. С настъпването на мрака мусонът отслабна, но все още имаше сила да изпълни всяко платно, като бяла и еластична гръд на дойка.

— Мастър Тайлър — насочете го срещу вятъра, под колкото е възможно по-остър ъгъл! — заповяда Хал.

— Слушам, капитане! — докосна шапката си Нед.

Хал го оставил и тръгна напред. Стигнал до фокмачтата, погледна нагоре. Том бе още там, където се качи, щом излязоха от пристанището на Занзибар. Съчувстваше му, но не можеше да се присъедини към бдението му горе. И той искаше да остане сам.

Когато стигна носа, стъпи в основата на бушприта и се хвана за щага, загледан в притъмняващото отпред море, добиващо все повече цвета на презряла синя слива. На равни интервали „Серафим“ прерязваше гребена на поредната голяма вълна и хвърляше водни талази върху носа и множество пръски в лицето му. Той не си даваше труд да ги бърше, а ги оставил да се стичат през брадичката към гърдите му.

Далеч зад тях, Африка се бе изгубила в мрака. И отпред нямаше признак за суша. Притъмнелият океан беше необятен.

— Каква е вероятността да се открие едно малко момче в целия този безкрай? — попита се Хал. — И все пак, аз ще го намеря, та ако

ще затова да отиде целият ми земен живот — прошепна тихо той. — И няма да има милост за този, който се изпречи на пътя ми!

---

[1] Флагман — кораб, на който се намира командващият морското съединение. ↑

52.

Джонката бе предназначена за търговия с роби, за превоз на товари мъка през пролива до пазарите на Занзибар. Пропита бе от вонята на човешки изпражнения и унижението на човешкия дух — отвратителна смрад, изпълнила малкия съд и просмукала косите и дрехите на всеки стъпил на борда. Тя проникваше в дробовете на Дориан с всеки поет дъх и сякаш разяждаше самата му душа.

Окован бе в трюма. Желязната верига минаваше зад една от основните греди на корпуса и краят и бе занитен към друга брънка. Прангите на краката му бяха ръчно кованы и свободният край на веригата бе свързан със специално пригодена за целта халка. В продълговатия и нисък трюм имаше място за стотина души, но Дориан беше сам. Кацнал на една греда, той се стараеше да не докосва с крака зловонната трюмна вода, която се плискаше насам-натам при всяко люшване на тесния корпус, пълен с люспи и парчета напоена с вода копра^[1] — остатъци от предишни товари.

През около час, капакът над главата му се вдигаше и някой член на арабския екипаж надничаше любопитно вътре. Поредният тъмничар му подаваше паница ориз и риба или зелен кокосов орех с отрязана горна част. Кокосовият сок беше сладникав и леко пенлив и Дориан го изпиваше жадно, но не докосваше готовеното от полуизгнила, сущена на слънце риба.

Ако не се смятат оковите и вонята в трюма, арабските му тъмничари се отнасяха към него с най-голямо внимание. Нещо повече, явно се беспокоиха за битието му и се стараеха да не остане гладен или жаден.

Четири пъти за последните два дни, капитанът бе слизал долу в робската тъмница и бе стоял пред него с втренчен поглед. Трудно можеше да се прецени израза на лицето му. Беше висок мъж с орлов нос и много тъмна, проядена от сипаница кожа на лицето. Той бе измъкнал Дориан от морето и бе държал ятагана до гърлото му. При първото си посещение направи опит да го разпитва:

— Кой си ти? От къде си? Правоверен ли си? Какво правеше на невернически кораб? — Изговорът на капитана бе особен и някои думи звучаха съвсем не така, както му ги бе казвал Алф Уилсън, но Дориан разбираше всичко без затруднение и можеше да отговори. Той обаче, държеше главата си наведена и не желаеше да приказва. Страшно му се искаше да излезе страха и гнева си върху този арабин. Искаше да го предупреди, че е син на богат и могъщ човек, но си даваше сметка, че това би било крайно глупаво. Искаше да му викне: „Баща ми скоро ще дойде да ме търси и когато това стане, няма да има милост нито за теб, нито за когото и да било от хората ти.“

Стискаше зъби, прехапал език, за да не отговори неволно на някой въпрос.

В края на краищата, капитанът се отказа да го разпитва и като клекна до него, хвана в ръка дебел кичур от косата му. Погали го почти с обич. За изненада на Дориан, започна да нашепва молитва:

— Бог е велик. Няма друг Бог, освен Бога и Мохамед е неговият Пророк.

При по-нататъшните си посещения в тъмницата, той не направи втори опит да го разпитва. Всеки път обаче, изпълняваше един и същ ритуал с косата на Дориан, като шепнеше молитви.

Последният път измъкна неочекано ятагана от ножницата му. Едителността на Дориан бе приспана от досегашното му поведение и сега се дръпна уплашен, при вида на лъсналото пред лицето му острие. Едва успя да заглуши вика си.

Арабинът оголи криви жълти зъби в ужасна усмивка, която предполагаше, че ще го успокои и вместо да нарани Дориан, отряза дълъг кичур от златисточервената му коса, преди да прибере ятагана на мястото му.

Всичко това смути и обърка Дориан. В смрадливия мрак на тъмницата разполагаше с достатъчно време да размишлява по въпроса. Ясно му бе, че цветът и мекотата на косата му са нещата, които силно впечатляват похитителите и очевидно имат определено значение за тях. Когато го извлякоха от морето, за него не остана никакво съмнение, че мигом ще излеят върху му цялата си омраза и гняв. Ясно помнеше притиснатия към гърлото ятаган и дори сега, прекарвайки пръсти по мястото, усещаше коричките върху плитките резки, оставени от него.

Едва когато капитанът свали шапката от главата му и дългата коса се пръсна по вятъра, острието бе свалено от гърлото. В целия ужас на тия мигове, Дориан не бе обърнал внимание на възбуденото бръщолевене и шумни препирни около себе си, докато похитителите го смъкваха и приковаваха в робската тъмница. Спомняше си обаче, как всеки човек в джонката се натискаше да докосне или погали главата му. Сега в съзнанието му изплаваха откъслеци от тогавашните приказки.

Мнозина споменаваха думата „пророчество“, а други произнасяха никакво име, очевидно високо почитано от тях, защото всички казваха в хор: „Аллах да го благослови!“ В ушите на Дориан това име звучеше като „Темтем“. Уплашен и толкова самотен, той се свиваше върху гредата и мислеше за Том и баща си, страдаше за тях с копнеж, който заплашваше да разкъса сърцето в гърдите му. Понякога задремваше, но всеки път джонката се разтърсваше от удара на някоя по-голяма вълна и го будеше, политнал от несигурното си убежище. Можеше да следи смяната на дните и нощите при честото отваряне на капака, за да му подават храна и вода или за да се спусне капитанът за поредния си сеанс. На дванадесетия ден от плаването оковите бяха свалени от глезените му. Измъкнаха го през отвора на палубата, където слънчевата светлина блесна с такава сила след мрака на тъмницата, че Дориан трябваше да заслони очи с ръка. Трябвала му няколко минути, за да нагоди зрението си към тоя блясък и едва тогава, все още примигващ болезнено, можа да се огледа. Половината екипаж се бе скучил възхитен около него в кръг. Този път внимателно слушаше, какво се говори.

— Това наистина е част от пророчеството, слава на Бога.

— Не може да е така, защото Ал Амхара не говори езика на Пророка. — Дориан схвана, че под Ал Амхара, което означава Червеният, имаха предвид него самия.

— Внимавай, не богохулствай, Ишмаел. Не ти е работа да решаваш, дали той е дете на пророчеството или не е.

— Пътищата господни са неведоми — обади се друг и всички викнаха в хор:

— Слава на Бога!

Дориан погледна над кръга брадати тъмнокожи лица към носа на джонката. Вятърът гонеше вълните пред тях и къдреше сребърните им

гребени под яркото слънце, но на хоризонта се бе излегнал тъмен, никак неестествен облак. Вгледа се в него така напрегнато, че вятърът напълни очите му с влага. Приличаше на димен вихър, но след малко, благодарение на острия си младежки поглед, той съзря очертанията на палмови дървета под облака и разбра, че това са птици.

Докато гледаше, по-малки ята от десет-двадесет пернати прелиха над кораба, забързани да се присъединят към това многобройно събище. Искаше да разгледа по-добре, какво има пред тях и в същото време да провери нагласата на похитителите си, да разбере с каква свобода разполага. Тръгна напред и кръгът се разстъпи пред него — правеха му път с уважение, сякаш се бояха или не желаяха да го спират. Един докосна главата му, но Дориан не обърна внимание.

— Пазете го добре! — викна от руля капитанът. — Да не вземе да избяга!

— Айде бе, Юсуф — отговори му един от арабите, — толкова ли е чак благословен Ал Амхара, та да литне като ангела Гибраел? — Всички се разсмяха и никой не спря Дориан. Той отиде напред и се облегна на дебелата мачта.

Постепенно образът на палмите под птичия облак стана попълтен и той забеляза един нос в северния край на суша, която очевидно бе остров. Когато наблизиха, блеснаха в бяло и стените на голяма правоъгълна постройка. После забеляза оръдията по стените ѝ, както и флотилия кораби, закотвени в залива под стените на крепостта.

— „Минотавър“! — възклика внезапно Дориан, разпознал високите мачти и осанката на кораба, срещу когото „Серафим“ се бе сражавал съвсем неотдавна. При превъзходящата скорост, трябва да е пристигнал тук доста преди малката джонка. Закотвен бе с оголени реи по средата на пристанището и когато доближиха още, Дориан можа ясно да види повредите, причинени от оръдията на „Серафим“. Успя да прочете и изписаното с арабски букви ново име: „Дъх на Аллаха“.

Той не бе единственият европейски кораб в залива — имаше още четири, един по-голям, а останалите по-малки от „Минотавър“. Дориан реши, че и те трябва да са завладени от корсаря търговски кораби, от плаващи из Изтока конвои. Пет големи кораба, натъпкани със скъпоценни стоки си бяха огромна плячка. Нищо чудно, че името на Ал Ауф кара всичко живо надълъж и шир да трепери от страх.

Мислите му бяха прекъснати от вик:

— Готови! — Извикал бе Юсуф, капитанът, от руля. Последва тропот на боси крака по палубата — екипажът се бе втурнал да сменя галса на джонката. Завъртяха триъгълното платно назад, а после напред от другата страна на мачтата. То се изду откъм щирборда и капитанът насочи кораба в тесния проход през рифа — страж на залива.

— Вкарайте Ал Амхара в предната каюта! Скрийте го от очите на часовите от крепостните стени! — извика Юсуф и двамина хванаха Дориан за ръце. Заведоха го внимателно до малката кабинка на предната палуба и го затвориха вътре. Вратата бе залостена, но от двете страни на кабината имаше илюминатори. Дориан надникна навън. Откри се прекрасен изглед към залива, докато джонката навлизаше в канала.

Той извиваше през кораловия риф и после поемаше точно под стената на крепостта. Дориан погледна към мортирите, надничащи от амбразурите и видя кафявите лица на разчетите им зад тях. Тънички струйки синкав дим от запалените фитили се виеха над стената, а приветствените викове на гарнизона срещаха ентузиазиран отговор от страна на екипажа. Капитанът хвърли котва недалеч от кърмата на „Дъх на Аллаха“ и извика над кротката прозрачна вода към една от леките лодки, изтеглени на плажа в подножието на крепостната стена. Последва продължителен и оживен спор сред екипажа, подслушан внимателно от Дориан през тънката дървена стена на кабината, за това, кой ще придружи капитана и Ал Амхара на брега. Накрая Юсуф реши спора, като избра трима души и ги изпрати в лодката, в качеството им на ескорт. После се появи в кабината и показва жълти зъби в ужасяваща и неискрена усмивка.

— Отиваме на брега при Ал Ауф.

Дориан го гледаше с празен поглед, без да показва с нещо, че е разбрал, така че Юсуф изрази волята си със знаци:

— Трябва да скрием красивата ти коса — мърмореше при това той. — Искам да изненадам Ал Ауф. — Смъкна груба сива роба от дървен клин зад вратата и даде знак на Дориан да я нахлузи. Той се подчини, макар дрехата да вонеше на човешка пот и гнила риба. Юсуф нагласи качулката, така че да прикрие лицето и косите му, после го хвана за ръка и го поведе към чакащата лодка.

Откараха ги до брега, където скочиха върху скърцащия бял коралов пясък. Тримата араби оградиха Дориан и Юсуф поведе групата през палмова горичка към стената на крепостта. Минаха през малко гробище по средата на горичката. Някои от гробниците бяха много стари — кораловата мазилка се лющеше от стените им на парчета. Кръстовете бяха счупени и съборени на земята. В другия край личаха пресни гробове, без надгробни камъни. В черната още пръст бяха забити бели флагчета на къси дръжки, цели изпъстрени с молитви и цитати на арабски. Надгробните знаменца плющаха под пристъпите на мусона.

Излязоха от гробището и пътеката продължи да се вие през палмовата горичка към форта, докато изведнъж отново излязоха на открито. Дориан замръзна на място от страх и изненада. Голи човешки тела бяха окочени на трипоиди^[2], сглобени от груби пръти, от двете страни на пътеката. Явно това бе място за екзекуции.

Някои от жертвите бяха още живи. Те дишаха и правеха слаби движения. Един изпъна тяло и високо изстена, преди да се отпусне във въжетата си. Много от останалите бяха мъртви — някои от няколко дни. Чертите им бяха застинали в гримасата на последния ужас, коремите им — издути от газове, а кожите червени и на язви от въздействието на слънчевите лъчи. Всички те, живи и мъртви, бяха жестоко измъчвани. Дориан видя ужасен един с черни и овъглени чуканчета, вместо ръце и крака. Други имаха празни дупки на местата на извадените им с нажежено желязо очи. Езици бяха изтръгвани от устите и сини облаци мухи кръжаха над зейналите дупки. Някои от още живите молеха дрезгаво за вода, а други зовяха Бога. Един бе втренчил тъмен поглед в минаващия край него Дориан и повтаряше с монотонен шепот: „Бог е велик, Бог е велик“. Езикът му бе така почернял и подут от жажда, че думите едва се разбираха.

Един от пазачите на Дориан се изсмя и излезе от пътеката. Погледна умиращия и му каза:

— Богохулство е да се произнася името на Аллаха с твоите уста!
— Извади ятагана си, а с другата ръка сграби спаружените гениталии на мъжа. Отряза ги с един замах на острието и ги натика в устата на жертвата — Това ще те накара да замълчиш! — изхили се той. Мъченикът не даде никакъв признак на болка — понесеното дотук бе минало границата.

— Винаги си бил циркаджия, Ишмаел — скара му се надменно Юсуф. — Хайде, върви, губиш ни времето с твоите маймунджилъци.

Пазачите завлякоха Дориан до порта в задната стена на крепостта. Тя бе широко отворена и неколцина облечени в роби пазачи клечаха в сянката на стената, подпрели на нея дългите си кремъклийки.

Том непрекъснато бе внушавал на Дориан, че трябва внимателно да запаметява всяка подробност в нова обстановка. Качулката скриваше лицето му, но не пречеше на очите да забележат, че портата е много стара и прогнила, а пантите са почти изядени от ръжда. Стените обаче, бяха много дебели и здрави. Биха устояли и на най-жесток обстрел.

Пазачите познаваха добре капитана на джонката. Не си дадоха труд да станат, а само размениха обичайните цветисти приветствия и махнаха на групата да влеза. Намериха се във вътрешния двор на форта и Дориан отново се огледа внимателно. Забеляза, че основните сгради са много стари. Кораловите блокчета бяха огладени от вятъра, а на места — паднали. Правени бяха обаче скорошни ремонти и дори в той миг група зидари се трудеше върху стълба, водеща към бойниците. Старите покриви бяха заменени с пластове палмови листа, които не бяха успели да изсъхнат напълно. Прецени, че близо двеста души се шляят в сянката на крепостната стена. Едни бяха постлали молитвените си килимчета и изпънали тела връз тях. Други, събрани на групички, хвърляха зарове или пушеха наргиле, бърбореха, докато почистваха мускетите или точеха ятаганите си. Някои подвикваха традиционния поздрав „Селям алейкум!“, а похитителите на Дориан отвръщаха: „Алейкум селям“.

По средата на двора бяха разпалени няколко готварски огнища под навес от палмови листа. Забулени жени се суетяха около тях, печаха хлебни питки върху железни скари или бъркаха съдържанието на поставени на триноги над огъня черни котли. Когато Дориан и придружителите му минаха край тях, вдигнаха глави, но не поздравиха, а очите им останаха скрити.

Във външната стена на крепостта бяха изградени помещения с врати към двора. Част от тях изглежда се използваха за складове или барутни погреби, защото пред вратите им имаше часови. Юсуф каза на хората си:

— Изчакайте ме тук! Може пък да изпросите нещо от жените, да натъпчете вечно гладните си търбуси.

Хвана здраво Дориан за ръка и го повлече към входа в средата на укреплението.

Пътят им препречиха двама стражника.

— Каква работа имаш тука, Юсуф? — попита единият. — Какво те води неканен пред вратата на Мусалим бин Янгири?

Известно време се разправяха, като Юсуф доказваше правото си на допуск, а стражата доказваше властта си, да му го откаже. Найнакрая единият пазач се умори:

— Не си избрал подходящ момент. Господарят изпрати вече двама на оня свят днеска. Сега преговаря с търговци от материка. Но ти винаги си бил безразсъден, Юсуф, все искаш да плуваш в едни води с тигрова акула. Влизай на своя отговорност! — Пазачът отпусна сабята и отстъпи с усмивка.

Юсуф хвана още по-здраво ръката на Дориан, но пръстите му трепереха. Вмъкна момчето през вратата и изсъска в ухoto му:

— Долу! Долу по корем!

Дориан симулира неразбиране и се възпротиви на усилията на другия да го смъкне на пода. Боричкаха се известно време, после Юсуф се отказа и го оставил прав, но сам запълзя по пода към групата от четири мъже, разположили се в другия край.

Все още прав, Дориан се опита да овладее безпокойството си и се огледа. От пръв поглед забеляза, че макар стените от коралови блокчета да бяха неизмазани, красяха ги пъстроцветни и скъпи килими. Останалата мебелировка беше оскъдна: грубият под добре почистен, но гол, ако не се смята ниската масичка и множеството възглавници, на които се бяха настанили четиридесета. Те наблюдаваха с видимо презрение пълзящия към тях Юсуф, който редеше литания от възхвали:

— Велики господарю! Любимецо на Аллаха! Меч на исляма!
Унищожителю на неверниците! Мир за тебе!

Дориан разпозна мъжа, седнал насреща. За последен път го бе видял на юта на „Минотавър“. Знаеше, че никога няма да забрави това лице.

Под зеления тюрбан, то изглеждаше като издялано от тиково дърво или някакъв друг неподатлив материал. Кожата бе изпъната по

черепа, така че скулите изглеждаха твърде изпъкнали. Веждите гладки и високи, носа — извит и тънък. Увисналата до пояс брада беше разделена на две и къносана до светлокашяво. Под увисналите мустаци се виждаше тънката рязка на устата.

Лишената от устни, като на влечugo, уста се отвори и разнеслият се глас прозвуча меко и melodично, ала жестокият тъмен поглед разсейваше заблудата.

— Трябва да имаш много сериозна причина, за да прекъснеш нашия разговор — промълви Ал Ауф.

— Могъщи господарю, аз съм само едно камилско лайно, съхнешо под слънчевата светлина на Вашето присъствие. — И Юсуф допря три пъти чело о пода.

— Това поне е истина — съгласи се Ал Ауф.

— Донесъл съм ти голямо съкровище, Любимецо на Пророка, — Юсуф надигна глава достатъчно високо, за да може да кимне към Дориан.

— Роб? — попита Ал Ауф. — Водиш ми роб, на мене, дето съм натъпкал всички пазари по света с роби?

— Юноша — потвърди Юсуф.

— Аз не съм педераст — отвърна Ал Ауф. — Предпочитам паничка мед вместо кофа лайна.

— Юноша — заломоти уплашен Юсуф. — Но не какъв да е. — Още един път тикна чело о пода. — Златно момче, но по-ценено от злато.

— Дрънкаш със заобикалки, сине на болна горска свиня.

— Ще ми позволите ли, да покажа това съкровище пред милостивия Ви поглед, о Всемогъщи? Тогава ще разберете, че говоря истината.

Ал Ауф кимна и почеса къносаната си брада.

— По-бързо! До гуша ми дойдоха дивотиите ти.

Юсуф стана на крака, но се сгъна почти надвие, отпуснал глава в знак на дълбоко уважение. Хвана Дориан за ръка и го повлече напред. Беше се изпотил от страх.

— Прави каквото ти казвам сега — зашепна свирепо той в опит да прикрие страхът си, — или ще накарам да те скопят и ще те дам на хората си вместо курва. — Издърпа го в средата на стаята и се изправи до него.

— Велики господарю, Мусалим бин Янгири, ще Ви покажа нещо, което никога не сте виждал досега! — Почака малко, за да нарасне напрежението и с театрален жест дръпна качулката от главата на Дориан. — Гледайте! Короната на Пророка, предсказана от светията!

Четиримата седнали мъже се вторачиха мълчаливо в Дориан. Той вече бе свикнал с реакцията на всеки арабин, който го виждаше за пръв път.

— Къносал си му главата — проговори най-накрая Ал Ауф, — както аз съм сторил с брадата си. — Гласът му обаче бе несигурен, а в израза му личеше страхопочитание.

— Не, Господарю. — Юсуф набираше самочувствие. Възрази безнаказано на Ал Ауф, простъпка, за която мнозина бяха платили с живота си. — Сам Бог е боядисал косата му, точно както е направил и с главата на Мохамед, едничикият му истински Пророк.

— Слава на Бога! — измърмориха останалите по навик.

— Дай го тук! — нареди Ал Ауф. Юсуф сграбчи Дориан за раменете и почти го отдели от пода, в стремежа си да угоди.

— Внимателно! — предупреди го Ал Ауф. — Отнасяй се към него внимателно! — Сърцето на Юсуф подскочи от радост при тази забележка, защото тя означаваше, че Ал Ауф не е отхвърлил изцяло твърденията му за момчето. Започна да бута Дориан по-внимателно и го натисна да падне на колене пред корсаря.

— Аз съм англичанин. — За нещастие детският глас трептеше и отнемаше от силата на думите му. — Дръж далеч от мен окървавените си ръце!

— Сърцето на черногривия лъв е неотбитото му малко — отбеляза одобрително Ал Ауф. — Но какво казва той? — Никой не можа да му отговори и Ал Ауф погледна отново към Дориан. — Не говориш ли арабски, малкия?

Сърдит отговор на същия език се надигна към устните на Дориан, но той го потисна и продължи на английски:

— Можеш да вървиш право в ада и предай поздравите ми на дявола, когато стигнеш! — Това бе един от любимите изрази на баща му и той усети как куражът му се връща. Опита да се изправи, но Юсуф натискаше раменете му.

— Не говори арабски — каза Ал Ауф и в гласа му се долови известно разочарование. — А това е част от пророчеството на Свети Темтем, да бъде благословено името му вовеки.

— Може да се научи — предложи Юсуф с отчаяние в гласа. — Ако ми го оставите, за един месец ще го науча да казва целия Коран наизуст.

— Не е същото — поклати глава Ал Ауф. — Според пророчеството, едно дете ще дойде от морето с мантията на Пророка върху главата си и ще говори на езика на Пророка. — Загледа Дориан смълчан. Невероятно предположение започна да се оформя в главата на момчето: никой арабин не бе виждал червена коса в живота си. Започваше да разбира, че я разглеждаха като някакъв религиозен знак свише. Казваха, че Пророкът им Мохамед имал същата коса. Спомни си бегло, че Алф Уилсън бе споменавал същото, когато обясняваше в дългите си лекции вярванията на ислама. Явно сам Ал Ауф бе къносал брадата си в подражание на Пророка.

— Може би тази коса все пак е просто изкусно боядисана — каза мрачно корсарят. — Ако е така, — сmrъщи се той внезапно към Юсуф, — веднага заминаваш заедно с детето в гората за екзекуции.

Дориан усети как дъхът му спира от ужас при мисълта за такава възможност. Споменът за нещастниците от трипоидите в горичката беше болезнено пресен в съзнанието му.

Юсуф бе отново на пода, брътвейки колко е невинен, докато опитваше да целуне краката на Ал Ауф. Корсарят го ритна и извиси глас:

— Пратете да повикат Бен Абрам, лекаря!

След няколко минути един възрастен арабин дотича и се поклони пред Ал Ауф. Косата и веждите му бяха сребърнобели. Лицето белееше като яйчена черупка, а в очите му светеше бистър ум. Дори Ал Ауф говореше с него приветливо.

— Прегледай това франкско момче, чично. Косата му с естествен цвят ли е или е боядисана? Кажи ми дали е здрав и правилно сложен.

Ръцете на доктора върху главата на Дориан бяха нежни, но силни и Дориан се подчини неохотно на тяхната воля. Бен Абрам разтърка свилените червени кичури между пръстите си, като издаваше остри къси звуци през зъби. После отстрани с две ръце косите и внимателно разгледа кожата на главата, като го въртеше насам-натам, за да улови

повече светлина от високите зарешетени прозорци. Помириса главата, за да установи аромат на някаква билка или химикал.

— За петдесет години медицинска практика не съм виждал такова нещо, нито при мъж, ни при жена, макар да съм чувал за хора далече на север, които имали такава коса.

— Значи не е боядисан. — Ал Ауф седна изправен върху възглавниците си. Явно интересът му се събуди отново.

— Това е естественият цвят на косата му — потвърди лекарят.

— А останалата част от тялото?

— Ще разберем. Нека се съблече!

— Той не говори езика на Пророка. Трябва сам да го съблечеш.

Дори двамата с Юсуф не успяха да изпълнят заповедта. Дориан се съпротивлява като котка, която се опитват да натопят надолу с главата в кофа студена вода. Той се извърташе, риташе и хапеше, докато накрая се видяха принудени да повикат двама от пазачите, да го усмирят. Застана гол между тях, като всеки бе стиснал по една ръка, за да му попречат да прикрие слабините си.

— Погледнете цвета и структурата на кожата — възхити се Бен Абрам. — Красива е като най-фина бяла коприна, като кожата на султанския жребец. Няма и петънце по нея. Допълва изцяло цвета на косата и премахва и последното съмнение, че той е естествен.

Ал Ауф кимна.

— А тялото?

— Дръжте го! — викна Бен Абрам на пазачите. Ухапаната му ръка още кървеше. Внимателно започна да опипва малките бели гениталии на Дориан.

— Яйцата му още не са слезли в торбичката, но иначе са здрави.

— Хвана детския пенис с два пръста. — Както се вижда, още не е обрязан, но... — Той изтегли назад кожицата и розовата главичка щръкна навън.

Дориан се замята в ръцете на пазачите и цялата му решимост да пази мълчание се изпари пред срама от това унижение.

— Свињо неверническа! — развика се той на арабски. — Махни си мръсните лапи от пишката ми или, кълна се в Бога, ще те убия!

Ал Ауф се тръшна на възглавниците, а чертите му се опънаха от изненада и религиозно рвение.

— Говори! Ето го пророчеството събуднато!

— Аллах е милостив! Слава на светлото My Име! — извикаха в хор мъжете от двете страни. — Това е пророчеството на Свети Темтем.

---

[1] Копра — месестата част от кокосов орех. ↑

[2] Трипоид — геометрично тяло, тристраница пирамида. ↑

53.

— Долу на палубата! — извика Том от поста си високо на фокмачтата, свил длани пред устата като фуния. — Платно!

— Посока и разстояние! — викна нагоре Нед Тайлър.

— Вляво от носа. Две левги.

Хал чу виковете от каютата си и скочи на крака така енергично, че мастилницата пръсна капки по картата. Бързо ги избърса и изтича към вратата. Излезе на палубата по риза.

— Мачтата! Какво е? — извика нагоре той.

— Малък съд с триъгълно платно — разнесе се отговорът на Том. — А, забелязаха ни. Променят курса встриани от нас.

— Гузен негонен бяга — отбеляза Големият Дениъл, застанал край руля.

— Или предпазлив — възрази Нед Тайлър.

— Залагам златна гвинея срещу сухо лайно, че идва от острова на Ал Ауф — каза Големият Дениъл.

Хал погледна към тях.

— Ще си поговорим с тия приятели, мастър Тайлър. Опънете всички платна и ги засечете, които и да са!

В опитите си да побегне по вятъра през неспокойните води, малката джонка нямаше никакви шансове пред „Серафим“. За половин час той я настигна и започна да я приближава застрашително.

— Гръмнете им един път, мастър Фишър! — нареди Хал и Големият Дениъл забърза към носовите оръдия. След няколко минути се разнесе единичен изстрел. Хал наблюдаваше през далекогледа и след секунди видя фонтан разпенена вода да се издига на половин кабелт встриани от бягащата джонка.

— Мисля, че дори неверник би разбрал казаното на този език — промърмори той и думите му бяха потвърдени начаса — джонката се подчини на неотвратимата си участ. Тя спусна единственото си платно и застана срещу вятъра.

— Пригответе въоръжен патрул за изпращане на борда им! — нареди Хал, докато приближаваха малкото корабче.

Големият Дениъл поведе хората си в една от лодките. Скочи в джонката и потъна в нейния трюм. В същото време хората му прегледаха палубата и събраха на едно място малобройния екипаж под заплахата на оголени саби. След няколко минути Големият Дениъл отново се показа на палубата и махна с ръка към „Серафим“.

— Капитане, цялата е пълна с бали коприна и всичките носят печата на Компанията.

— Пирати, Господи! — Хал се усмихна за пръв път от много дни и викна в отговор: — Остави мастър Уилсън с пет души да я управляват! Докарай капитана и целия екипаж тук под охрана!

Големият Дениъл доведе шашардисаните араби на борда, а Алф Уилсън вдигна платното на джонката и последва „Серафим“, поел стария си курс срещу вятъра.

Арабският капитан не оставил да му вадят думите с ченгел.

— Казвам се Абдула Уазари от Ламу. Аз съм честен търговец — добави той угоднически.

— Къде купи сегашния си товар, Уазари.

— Платил съм добросъвестно със собствени пари, Аллах вижда — започна да го усуква капитанът.

— И естествено, не си забелязал, че балите в трюма ти до една носят печата на английската Източноиндийска компания.

— Аз не съм крадец. Не съм ги задигнал. Купих ги с честен пазарлък.

— Кой ти ги продаде, Уазари, честни търговеци? И къде?

— Продаде ми ги човек на име Мусалим бин Янгири. Откъде можех да знам, че са собственост на тази английска компания?

— Само от онова, което са видели собствените ти очи — сухо отбеляза Хал на английски и продължи на арабски: — Къде срещна този Янгири?

— На остров Дар ал Шейтан.

— Къде се намира той? Кога потегли оттам?

— На около петдесет левги оттук. Вдигнахме платна вчера призори.

Тези данни съвпадаха с координатите от корабния дневник на баща му. Хал се извърна и закрачи напред-назад в размисъл върху

чутото. Ал Ауф изглежда провеждаше търг на острова си за разпродажба на награбената плячка. Арабските търговци от всички западни морета положително налитаха като мухи на мед, за да напълнят складовете си със закупени на изгодни цени, крадени стоки. Отново се обърна към Уазари:

— Лично ли видя Янгири или си се пазарил с някого от помощниците му?

— Лично. Току-що се бе завърнал от жестока битка с невернически кораб. Неговият собствен бе закотвен в залива, много тежко пострадал... — Мисълта че може би в момента е стъпил върху палубата на същия този невернически кораб, накара Уазари да замълъкне. Лицето му доби хитроват израз.

— Каза ли Янгири, дали е пленил някой неверник по време на битката? — попита Хал, а Уазари поклати глава. — Не ти се е похвалил с един млад роб, едно франкско момче на около единадесет или дванадесет лета? — Хал положи усилия въпросът да прозвучи нехайно, но забеляза кратък блъсък в очите на арабина, който той, като добър търговец бързо прикри.

— Аз съм вече стар и паметта ми изневерява — каза Уазари. — Може би известна гостоприемност и добрина биха я опреснили.

— Например? — поинтересува се Хал.

— Ако например, господарю мой, пуснете мене и кораба ми да продължим пътя си. Това ще е добрина, записана срещу името Ви в златната книга.

— Една добрина не идва сама — отвърна Хал. — Бъди добър към мен, Уазари и може би аз ще бъда добър към теб. Чу ли нещо за франкско дете, докато беше при Янгири, наричан още Ал Ауф?

Арабинът задърпа брадата си колебливо, а после отвърна с въздишка:

— Ах да, спомням си нещо такова.

— Какво си спомняш? — попита Хал и без да ще, докосна дръжката на кинжала си.

Арабинът не пропусна това бегло движение.

— Спомням си, че преди два дни Янгири предложи да ми продаде роб, франкско дете, но говорещо езика на Пророка.

— Защо не го купи? — Хал приближи толкова, че усети дъха на сушена риба — спомен от последния обяд на търговеца.

Уазари се изсмя:

— Цената му бе една лака! — Повтори все още невярващ: — Цяла лака рупии за едно момче!

— Това е откуп за принц, а не цена за роб — съгласи се Хал. — Видя ли момчето?

— За една лака? — Уазари гледаше поразен. — Каза първо да видел парите, а после щял да покаже детето. Аз съм беден човек, така и казах на Янгири. Откъде да намеря цяла лака?

— А защо иска такава цена? — настоя Хал.

— Твърди, че това е детето от пророчеството на Темтем — отвърна Уазари.

— Не знам такова пророчество.

— Светията предсказва, че от морето ще дойде дете с коса като цвета на залеза.

Хал усети как сърцето му литва, сякаш да излезе от гърдите. Душата му запя. Извърна се, да не види Уазари лицето му и отиде до подветрения релинг. Остана дълго там, като остави вятъра да разбърква черните кичури около лицето му. После ги приглади с две ръце назад и се обърна към Уазари:

— Наистина направи добрина — каза му той и погледна Нед Тайлър с усмивка. — Нека върнат този човек и екипажа му в джонката! Пуснете ги да си вървят по пътя!

Нед беше смаян:

— Да ги пусна по пътя им? Моля за извинение, капитане, ами крадената коприна?

— Да си я задържат! — Хал се засмя високо и всеки който го чу, зяпна в него. Дълго време не се бе засмивал. — Това е дребна отплата за онова, което той ми даде.

— Какво Ви даде той, капитане? — попита Нед. — Макар да не е моя работа.

— Надежда! — отвърна Хал. — Той ми даде надежда.

54.

През нощта катерът се прокрадна до южния край на *Flor de la Mar*. Имаше още час до изгрева на луната и тъмнината беше пълна. Хал можеше да съди за приближаването до сушата единствено по фосфоресциращата огърлица на прибоя. Платното бе свалено. Макар и боядисано черно, той искаше да сведе до минимум вероятността да бъдат забелязани от брега.

През деня „Серафим“ остана отвъд линията на хоризонта, за да не го видят наблюдателите на Ал Ауф. След залез-слънце той приближи, за да спусне катера и сега ги очакваше на две мили от брега. Уговорена бе цяла система от ракетни сигнали. Ако попаднха в беда, „Серафим“ щеше да дойде да ги прибере. До тоя момент не бяха срещнали никакво препятствие. Южната част на острова изглеждаше пуста, макар да видяха трепкащи светлини от фенери и огньове в северната, когато минаваха край нея.

Ако скиците на баща му бяха точни, в южния край имаше закътано заливче и Хал насочи, лодката към него. В катера имаше двадесет души, но на брега смяташе да слезе със съвсем малка група. Нямаше намерение да напада форта или корабите в залива — това бе разузнавателна акция със задача да установи с какви сили разполагат корсарите и къде държат Дориан. Надяваше се да слезе на брега и да се измъкне, без да алармира гарнизона и дори без да разберат, че е идвал.

Дочу плясъка на оловната тежест и миг след това гласът на Големия Дениъл съобщи откъм носа:

— Мярка четири.

Измерваше дълбочината лично — не смееше да довери никому тази отговорна задача. Дъното рязко се издигаше към брега. Една голяма вълна нагърби лодката и Хал съжалът, че няма поне малко светлина, та да се ориентира. Прибоят се чуваше съвсем близо пред тях.

— Имайте готовност, момчета! — каза тихо Хал на гребците и усетил кърмата да се надига от поредната вълна добави: — Греби! —

Катерът се задържа върху гребена и литна напред. Хал му помагаше с леки движения на руля. Вълната изпълваше с рева си цялото пространство наоколо и изведнъж се стовари върху пясъка.

Тримата скочиха в дълбоката до кръста вода и вдигнали пистолети над главата си, излязоха на брега. Големият Дениъл върна лодката в дълбокото, отвъд линията на прибоя, за да чака завръщането им.

Спряха далеч от обсега на вълните.

— Аболи, остави ракетите тук! — каза Хал и Аболи пусна на пясъка тежкия, увит в брезент вързоп. — Да се надяваме, че няма да ни потрябват. Презаредете оръжието си!

Разнесе се щракане и чукане при смяната на заряда. Дългият път в лодката и нагазването във водата даваха на морето възможност да овлажни барута в пистолетите. Не взеха дългите мускети, защото бяха тежки и неудобни за носене, а и ползата от тях нощем не беше голяма.

— Как си, Том? — прошепна Хал. Неговото присъствие на острова караше съвестта му да се бунтува.

— Отлично — отвърна момъкът. На Хал му се щеше, да не се бе клел с него. Всеки път, когато се опиташе да го държи настрана от бедата, Том се възползваше от тази клетва. Не можа да му откаже участие в тази нощна експедиция и сега се оправдаваше вътрешно с обстоятелството, че зрението му е значително по-добро от неговото и дори от това на Аболи. Може би щяха да се възползват от острия му поглед в предстоящата нощ.

— Води ни! — нареди Хал и те потеглиха в индийска нишка. Той бе втори, а в ариергарда крачеше Аболи. Теренът беше открит, лишен от храсти или трева, но те трябваше внимателно да следват стъпките на Том. Гнездата на морските птици бяха разположени така нагъсто върху кораловия пясък, че помежду им почти не оставаше място за стъпване, а черните гърбове на пернатите ги правеха почти незабележими. Птиците цвъркаха и грачеха недоволно под стъпките на хората, но гласовете им потъваха в общата шумотевица на огромната птича колония. От време на време някое и друго клъвване пускаше по капка кръв от нечий гол глезнен, но общо взето до сериозни стълкновения не се стигна и най-накрая те влязоха в палмовата горичка в края на пясъчната ивица.

Том ги поведе по-бързо, като вървеше под прикритието на дърветата, но не се отдалечаваше от белите коралови пясъци на плажа. След около половин час спря и когато Хал застана до него, посочи напред:

— Ето го залива — прошепна той. — Виждам закотвените кораби, но не мога да кажа с положителност кой от тях е „Минотавър“.

— За Хал тъмнината оставаше напълно непрогледна. Уазари го бе уверен, че преди четири дни корабът е бил тук и предвид тежките поражения, нанесени му от „Серафим“, надали е отплавал през това време.

— Луната ще се покаже много скоро — промълви Хал. — Тогава ще сме сигурни. Но междувременно, заведи ни по-близо!

Запълзяха напред през гъсталака под дърветата. Земята бе покrita с изсъхнали палмови листа, които шумно се трошаха при натиск. Оставаше да разчитат на Том да ги преведе през всички опасности. Хал сбърчи нос, доловил мириз на дим откъм огньовете и други не така приятни миризми на корсарския стан: гнили риби глави и мърша, боклук и открити отходни дупки. След малко спря, усетил сладникавата воня на разлагащи се трупове. Нямаше как да я сбърка — позната му бе от толкова много битки. Мигом помисли за Дориан и неговата уязвимост, но с усилие на волята прогони тази мисъл и се съсредоточи върху непосредствената си задача. Продължиха бавно пътя си.

Отпред заблещукаха светлинки и когато отново спряха, доловиха приглушени гласове. Някой се молеше, а друг цепеше дърва. Към тези шумове се прибавяха тихият ропот на ванти и рангоути, подрънкването на вериги откъм закотвените в залива кораби. Стигнаха края на гората и различиха очертанията на залива долу.

— Ето го „Минотавър“ — тихо се обади Том. — Не може да се сбърка. — За Хал посоченият силует си оставаше просто едно потъмно петно.

— Луната ще изгрее съвсем скоро — отвърна той и те се притаиха в очакване.

Най-накрая тя се показва безмълвна в сребърното си лъчисто одеяние и корабите в пристанището добиха твърди очертания. Съзряха голите реи на „Минотавър“ на фона на звездното небе. Хал видя, че в

залива има още три европейски кораба, както бе казал и Уазари. Всичките пленени от Ал Ауф.

— Том, ти оставаш тук! — прошепна Хал.

— Татко... — опита се да протестира синът му.

— Без приказки! — отсече Хал. — Справи се със задачата си добре, но сега оставаш тук в безопасност, докато се върнем.

— Но, татко... — Том бе дълбоко уязвен.

Хал не му обърна внимание.

— Ако се случи нещо... ако се разделим един от друг, връщащ се на брега и викаш катера!

— А вие какво ще правите? — попита Том.

— Ние с Аболи ще хвърлим по един поглед на корабите долу. С нищо не можеш да ни помогнеш.

— Искам... — започна пак Том, но Хал го прекъсна:

— Стига! Ще ни чакаш тук! Хайде, Аболи!

Двамата се надигнаха безшумно и след миг изчезнаха, оставяйки Том самичък в края на гората. Той не се страхуваше — твърде много беше ядосан. Бяха го измамили, отнесли се бяха с него като с дете, след като толкова пъти доказа, че не е.

— Дал съм клетва — пенеше се той. — Не мога да си седя тук, ако има и най-малка възможност да помогна на Дори. — Трябваше да мобилизира всички сили, за да се опълчи срещу волята на баща си, съзнателно да престъпи категоричната му заповед. Изправи се неуверено. — Това е мой дълг! — започна да се окуражава сам. Не тръгна по стъпките на баща си и Аболи, а заобиколи покрай пясъчната ивица на брега. Баща му бе показал картата на острова, както и скицата на стария форт, направени от дядо му преди петдесет години, така че разполагаше с ясна представа къде се намира и накъде е тръгнал.

Луната бе вече изгряла над дърветата и той вървеше бързо. Видя отраженията на бледите зъбери на крепостта отпред и когато се насочи към тях, попадна на една пътека в същата посока. Тръгна по нея, усети засилваща се воня на разложена човешка плът и не след дълго замръзна в началото на едно открито пространство.

Поляна, пълна с трупове, се простря пред погледа му. Голи човешки тела висяха от примитивни бесилки, смразяващи от ужас кръвта, в призрачната светлина на луната. Прониза го суеверен страх, който не му позволи да мине между мъртвите. Заобиколи поляната под

сянката на дърветата и това решение се оказа удачно, защото след няколко минути, в противоположния край на откритото пространство, откъм крепостта се появи група облечени в роби фигури. Ако бе продължил по пътеката, щеше да налети право на тях.

Остави ги да отминат и продължи скрит в гората, за да се притаи няколко минути по-късно в подножието на посребрената от лунна светлина крепостна стена. Гневът му се бе уталожил и той се почувства страшно самотен и уязвим. Даваше си сметка, че най-разумно било да си признае, че е сглупил и бързо да се върне на мястото си, преди баща му да е разbral, че го няма. Което щеше да стане скоро. Реши да оправдае с нещо простъпката си. Тръгна внимателно покрай стената, докато стигна главната порта. Тя зееше отворена, но пазачите се бяха скучили под арката ѝ. Изглеждаха заспали, но той не си позволи да рискува да ги приближи още. Спотайва се известно време в сянката. От едната страна на портата беше закрепена факла, в чиято светлина различи масивните, яки талпи на вратата.

Обърна се и тръгна назад по стъпките си край стената. От изток луната осветяваше ярко белите коралови блокчета и Том установи, че на места стената е в развалини. Външният ред блокове бе срутен и гъста растителност пълзеше нагоре. Фикусови дървета впиваха яки корени във фугите на стената, а диви лиани, превърнати в чудовищни черни питони от лунните лъчи, виеха стебла между камъните.

Щура идея завладя съзнанието му: ще се прехвърли вътре по лианите и ще потърси Дори. Тъкмо обмисляше тази възможност, когато над главата му се разнесе тиха кашлица. Сви се в сянката и потърси с поглед източника ѝ. Веднага забеляза една чалма на назъбената стена. Разбра, че по цялото протежение на крепостната стена са разположени постове и сърцето му се сви при мисълта, колко лесно щеше сам да се хвърли в ръцете им. Промъкна се скришом покрай цитаделата и зави зад северозападния ѝ ъгъл.

Високо над земята забеляза тесни прорези в стената, твърде малки за да се промъкне човек. Повечето бяха тъмни, но от няколко струеше жълтеникова светлина от фенер или маслена лампа. Зад тия цепки имаше килии или други помещения.

Клекнал долу до самата стена, Том гледаше с мъка нагоре. Дориан можеше да е затворен зад всяко едно от тия прозорчета.

Представи си самотата и страхата на братчето си и душата му се препълни с болка и обич.

И изведенъж, почти без да си дава сметка какво прави, Том закръгли устни и изsvири първите тактове от „Испански жени“:

*Довиждане и сбогом, испански хубавици,
Довиждане и сбогом красавици испански.
По заповед злащастна, отплаваме за Англия...*

После притихна в очакване на отговор. Такъв не последва. След малко се изправи и отиде малко по-нататък край стената. Отново изsvири мелодията и зачака.

Погледът му долови някакво раздвижване. Преместена бе лампата зад едно от високо разположените прозорчета. Забеляза как се промени ъгъла на сянката. Сърцето му лудо заби и той се притисна към стената. Тъкмо се готвеше да свирне отново, когато между лампата и прозореца се появи тъмното очертание на една глава. Някой надничаше през процепа, но не можа да различи лицето му. И тогава един сладък, любим глас зашепна в ношта:

*Ще викнем ний, ще литнем ний над океана див,
Ще викнем ний, ще литнем ний над бурното море...*

„Дори!“, понечи да извика с всичка сила Том, но разумът овреме го стисна за гърлото. Той приближи стената, напускайки закрилата на гората. Забеляза една усукана лиана да пълзи по кораловите блокчета на една ръка разстояние от осветения процеп, в който още се виждаше главата на Дориан. Хвана я и увисна на нея. Ръцете му трепереха от възбуда и напрежение, но лианата бе здраво захваната в стената и не поддаде. Свали пояса със сабята и го оставил заедно с пистолета при корена на пълзящото растение.

Започна да се изкачва. Цялото му тяло и всеки негов мускул бяха набъбнали и заякнали в резултат от тежкия труд по корабния такелаж и

сега се катереше с непринудената пъргавина на маймуна. Изравни се с процепа и проточи шия към него.

— Дори? — тихо прошепна Том.

Отговорът последва начаса:

— Том! Знаех си, че ще дойдеш. Знаех, че ще изпълниш обещанието си.

— Ш-шт, Дори! Не така високо! Можеш ли да се проврещ през прозореца? — попита Том.

— Не, прикован съм с верига към стената.

— Не плачи, Дори! Ще те чуят.

— Не плача. — Сърцераздирателното му хлипане се чуваше ясно, макар да запушваше устата си с две ръце.

— Мислиш ли, че ще мога да мина през процепа? — попита Том.

— Ще дойда да те освободя.

— Не знам, Том. Той е така тесен, а ти си толкова голям.

— Няма друг начин. Трябва да опитам. — Той започна да се придвижва по едно разклонение на лианата, което минаваше по-близо до прозорчето. Усещаше я да провисва под теглото му, но продължи бавно нататък, докато стигна края ѝ. Все още поне три стъпки го деляха от ръба на отвора, а до земята имаше двадесетина. Пусна едната ръка и се протегна към процепа.

— Внимавай, Том!

Напипа дълбока пукнатина в стената, за която можеше здраво да се захване. Пусна и другата ръка от лианата. Люшна се на дясната си ръка, а с лявата започна трескаво да търси друг захват. Пръстите на краката му драскаха по гладката стена, но без да намерят място за стъпване.

— Дръж! — Дориан бе протегнал и двете си ръце през прозорчето. — Дай си ръката!

Том улови с благодарност китката на братчето си и сключиха захватата, наричан от морящите маймунски. Тежестта на Том дръпна телцето на братчето в процепа и заклещи раменете му в него. Том веднага прецени, че щом Дориан не може да мина, то неговото масивно тяло, натрупало мускули в резултат от тежката работа по мачтите, няма никакъв шанс. Паднал бе в капан. Не можеше да се вмъкне вътре, а лианата остана извън обсега на лявата му ръка.

— Нищо не става, Дориан, ще трябва да дойдем отново. — Лицата им бяха само на стъпка едно от друго.

— Моля те, не ме оставяй тук, Том! — Гласът на Дориан се извиси истерично.

— „Серафим“ чака край самия бряг. Татко, Аболи и аз, всички сме тук. Скоро ще се върнем да те вземем.

— Том!

— Дори, не вдигай такъв шум! Кълна ти се, ще се върнем.

Том се мъчеше да хване лианата, но Дориан се бе вкопчил в другата му ръка като удавник.

— Том! Не ме оставяй сам, Том!

— Пусни ме, Дори! Ще падна заради тебе!

От бойницата на стената над главите им се разнесе вик. Някой крещеше на арабски:

— Кой е? Кой е там долу?

— Пазачите! Дори, пусни ме! — Том погледна нагоре и съзря две надвесени към него глави на фона на звездния небосклон. Той бе проснат върху стената, с ръка стисната здраво от Дориан. Видя единият пазач да прехвърля кремъклийката си през ръба на стената и я насочва право в лицето му. — Пусни ме, Дори! — Том сви колена отпред и се отблъсна с крака от стената в мига, когато пушката изгърмя и от дулото излетя ярък език огън и искрици горящ барут.

Чу куршумът да свисти покрай главата му, но вече падаше неудържимо покрай стената, носеше се през двадесетфутовото разстояние с напиращи към гърлото вътрешности, докато се удари в земята със зашеметяваща сила. Въздухът излетя през устата му и той остана да лежи, борейки се да напълни празните си дробове.

Втори изстрел откъм билото на стената го съживи. Този път не чу куршум, но се изправи с още хъхреци и свирещи гърди. Опита се да побегне към дърветата, но когато стъпи на левия си крак, пареща болка го прониза чак до слабините, сякаш гигантски стършел прободе целия му крак с жилото си.

Скочи с усилие на волята, затича преодолял болката и грабна сабята и пистолета си. Куцукайки като се стремеше да не натоварва ранения крак, той хукна към гората. Чуваше зад себе си отслабващите викове на Дориан, пронизителни и безутешни, в които само неговото име се открояваше ясно. Причиняваха му по-силна болка от наранения

глезнен. Преди да измине и сто ярда, изстрелите и виковете бяха разбудили целия гарнизон.

Том спря и се подпра на един дъннер. Докато препасваше сабята си, направи опит да се ориентира и да реши накъде да поеме. Разбираше добре, че няма да успее да стигне сам до южния край на острова, където чакаше лодката. Оставаше само да се надява, че баща му и Аболи ще чуят цялата връвя и ще дойдат да му помогнат. В тая тъмница, осъществяването на такава възможност изглеждаше доста съмнително.

Не му остана много време за размисли, защото гората изведнъж оживя. Хората си подвикваха един на друг и на всеки една-две минути се разнасяха изстрили. Обстреляха нощните сенки, заприличали им на хора.

— Кой е? Какво става? — Откъм залива идваха други мъже, които му отрязваха пътя към сборния пункт.

— Франк, неверник. Видях лицето му.

— Къде отиде?

— Към залива.

— Откъде е дошъл? Не се виждаше никакъв невернически кораб.

Гласовете приближаваха и Том чуваше как човешки крака се спъват в ниския гъсталак. Отдели се от дънера, стъпи отново на ранения крак и закуцука. Не бе изминал и петдесет метра, когато зад гърба му се разнесе вик:

— Ето го! Не го изпускате! — Нов изстрел разцепи въздуха и куршумът се заби в близко дърво. Стисна зъби от болка и побягна с всички сили.

Потеше се от острата болка. Потта се стичаше по лицето, пълнеше очите му и го заслепяващ с люта пелена. Всяка стъпка му причиняваща страдание, от което мълнии пронизваха мозъка, но той не спираше. Преследвачите го настигаха. Погледна назад и видя белите им роби да се мяркат между дърветата.

Заобиколи един голям гъсталак, през който не би могъл да мине и когато стигна от другата страна, никаква огромна сила го нападна изненадващо изотзад и го събори на земята. Съпротивляващ се яростно, но нападателят бе стиснал китката му като в менгеме. Теглото на човека върху него го натискаше плътно в меката песьчлива почва.

— Том! — чу в ухoto си бащиния глас. — Не се бълскай! Гък да не си казал! — Обзе го радостно облекчение. — Ранен ли си? — попита тревожно Хал. — Защо куцаш?

— Глезена mi — отвърна Том. — Паднах и мисля, че е счупен.

Шумът от преследвачите приближаваше.

— Видяхте ли го? — викна някакъв арабин. — Накъде тръгна?

— Видях го да отива натам — отвърна друг глас. Идваха все по-близо. И тогава Аболи прошепна:

— Момчето не може да им избяга. Аз ще ги заблудя, за да имате време да се доберете до лодката. — Той скочи от мястото до Хал, където бе легнал и се втурна в нощта. Когато се отдалечи на двадесетина ярда, започна да вие на арабски:

— Ето го там! Връща се към края на острова. Заобиколете го! — Изпразни пистолета си и хукна през гората.

Веднага последва страхотна олелия от викове и изстрели.

— Ето го!

— Оттук! Обградете го!

Хал тикна лицето на Том в сухите листа по земята.

— Тихо! Не мърдай!

До самата му глава се чуха стъпки, но той дори не се опита да вдигне лице. Чу как шумът от смачкани сухи листа се отдалечава към източния край на острова, а виковете на Аболи се носеха все по-слаби.

Постепенно се възцари тишина и Хал освободи врата на Том от хватката си.

— Кой крак е? — попита студено той.

Том се изправи задъхан.

— Този.

Хал го опира с пръсти и каза осъдително:

— Напуснал си поста си. Заради теб можеха всички ни да избият. Овчата ти глупост излага Аболи на смъртна опасност.

— Съжалявам, но просто трябваше да го направя — отвърна все още задъхан Том. — Намерих Дори!

Ръцете на Хал замръзнаха и той погледна Том с бледо под лунните лъчи лице.

— Намерил си го? Къде?

— В крепостта. Говорих с него през прозореца.

— Господи! — прошепна Хал. Гневът му се уталожваше. — Как е той?

— Много е уплашен, но нищо не са му сторили. Окован е в една от килиите откъм северозападната страна.

Хал се замисли и каза:

— В момента не можем да направим нищо за него. Трябва да се върнем на кораба. — Стисна здраво рамото на Том. — Добре си се справил, но никога повече не нарушавай заповедите ми. Глезнът ти се подува бързо. Трябва да се връщаме на брега. — Стана и изправи Том на крака. — Облегни се на мен! Тръгваме!

По-голямата част от оставащата нощ премина в мъчително промъкване през гората към южния край на острова. Въпреки нетърпимите болки, Том не преставаше да се тревожи за съдбата на Аболи. Спираха на всеки половин час, за да се ослушват за него или преследвачите му, но повече нищо не чуха.

Луната се спускаше към материка, когато най-сетне успяха да се довлекат до птичата колония. Глезнът на Том бе отекъл като тиква и Хал го влачеше, поел върху себе си голяма част от тежестта му.

Яйцата се търкаляха и хрущяха под стъпките им, а птиците се надигнаха в тъмен облак над тях, грачеха и кръжаха около главите им в лунната светлина. Налитаха да ги кълват по главите, но и двамата носеха дебели шапки.

— Пази си очите! — извика Хал, докато се мъчеха да прогонят пернатите с ръце. — Клюновете им са като копия.

— Хората на Ал Ауф ще чуят тая патърдия, независимо от разстоянието.

Най-накрая, въпреки какофонията от птичи гласове, те чуха шума от прибоя в заливчето и преодоляха последните няколко ярда. Хал забеляза тъмното петно върху пясъка, където бе оставил ракетите.

— Слава Богу! — прошепна той, защото и двамата бяха вече на края на силите си. Изведнъж нададе тревожен вик: — Пази се! Засада!

От тъмнината излезе огромна тъмна фигура. Хал пусна Том на пясъка и измъкна сабята си.

— Какво ви забави толкова много, Гундуане? След час ще съмне — проговори Аболи в тъмнината.

— Аболи! Бог да те благослови!

— Лодката чака отвъд прибоя — каза им Аболи и вдигна Том като малко дете. — Не пускайте ракета! Ще я видят пиратите. Хайде, време е да напуснем това място.

Свирина един път пронизително и силно, а откъм тъмното море свирнаха в отговор. После Том дочу скърцането на весла в ключовете им — Големият Дениъл насочваše катера към тях.

55.

„Серафим“ се промъкваше към сушата в безлунната нощ. Минали бяха два дни, откак Хал и Том се измъкнаха като по чудо от острова. Корабът се плъзна безшумно през последната миля и след тихата команда на Хал, изви нос срещу вятъра и спря. Хал отиде до релинга и се ослуша внимателно. Бумтенето на прибоя по откритите брегове на *Flor de la Mar* едва-едва се долавяше, но нямаше никакво съмнение, че островът е близо.

— На около миля сме от брега — потвърди Нед предположението на Хал.

— Спускат лодките! — заповядаш Хал. — Оставям кораба под твоята команда, мастър Тайлър. Стой тук и чакай сигнала ни!

— Слушам, капитане! Късмет, сър!

Лодките бяха наредени една зад друга на палубата. Една по една се изнасяха през борда и спускаха във водата по протежение на кораба. После въоръжените мъже слязоха в тях бързо и мълчаливо, като заемаха местата си по пейките на гребците.

Когато Хал тръгна към стълбата, видя застаналия до релинга Том, подпрян на патерицата, която му бе направил един от дърводелците.

— Как ми се иска да дойда и аз, татко — почти проплака момчето. — Иде ми да го отрежа тоя крак. — Удари с патерица по палубата, обзет от неудържима ярост. Доктор Рейнолдс бе установил, че макар костта да не е счупена, Том няма да може да разчита на този крак поне няколко седмици.

— Бихме се възползвали от силната ти десница, Том — отвърна Хал. Вече му бе простил неподчинението, което изложи и тримата на голяма опасност.

— Ще се опиташ ли да намериш Дори?

— Много добре знаеш, че ще нападнем само закотвените в залива съдове. След случилото се оная нощ, Ал Ауф знае че сме наоколо и хората му ще бъдат нашрек. Лишени от предимството на

изненадата, нямаме никакви шансове да превземем цитаделата с толкова малко хора.

— Ще се побъркам от притеснение, като си помисля какво могат да му сторят тия свини.

— Аз също, но след като превземем или изгорим всички плавателни съдове в залива, Ал Ауф ще остане пленник на острова. Той няма да може да отвлече Дориан другаде. И когато капитан Андерсън пристигне с „Йомен“, ще разполагаме с достатъчно сили, за да атакуваме форта. До тогава ще трябва да проявим търпение.

— Моля се Богу, „Йомен“ да пристигне час по-скоро.

— Да, момко, моли се! От молитва глава не боли. А междувременно, ние ще подсилим молитвите ти с малко желязо и барут — отвърна Хал и скочи в чакащия го катер.

Отблъснаха се от борда на „Серафим“ и Хал поведе флотилията с първия катер. Големият Дениъл командваше втория, а Алф Уилсън отговаряше за двете по-малки лодки. Зад гърба им остана „Серафим“, който с намалени платна оставаше да ги чака, обърнат срещу вятъра.

Веслата се въртяха около омотани с парциали ключове, а на хората бе строго наредено да пазят пълна тишина, докато се промъкват към острова. Хал се водеше по компаса, като често спираше, за да чуе прибоя. Той все повече се усилваше и в един момент морякът от носа посочи напред. Хал скочи на кърмата и забеляза светлите точки на лагерни огньове, разположени в подножието на крепостта. Веднага разбра, че течението ги е отнесло малко на юг и промени курса, за да мине през прохода в рифа и да навлезе в залива.

Имаше усещането, че възбудата в лодката може да се пипне с ръка. За всеки морски боец, отвличането на кораб от охранявано пристанище е задача, заредена с особено обаяние. Това бъркане в устата на лъва беше чисто английски специалитет, нововъведение, изобретено от хора като Дрейк^[1], Фробишър^[2] и Хокинс^[3].

Хората, с които разполагаше Хал, можеха да изведат от пристанището не повече от два кораба. С Аболи внимателно бяха изучили всички закотвени в залива съдове и макар че беше нощ, луната му осигури достатъчно светлина, за да направи избора си. Преди всичко, разбира се — „Минотавър“. Макар и страшно занемарен от корсарите и жестоко пострадал след срещата си със „Серафим“, той пак си оставаше добре оборудван кораб с голяма стойност. Според

сметките на Хал, веднъж швартован на лондонския кей, той би струвал десет хиляди лири стерлинги. Нямаше как да разбере, каква част от товара е все още в трюма, но би могла да се окаже съществена.

Вторият избран кораб беше холандски, явно отвлечен от конвой на холандската Източноиндийска компания. Представляващ съд с тумбест корпус, построен по ротердамски образец и с товароподемност като на „Минотавър“. Ако успее да изведе двата кораба от залива, това би означавало двадесет хиляди лири за една нощ работа.

Надвеси се напред от мястото си при руля и прошепна на най-близкия до него моряк:

— По двадесет лири на човек чакат там в залива, ако успеем. Предай нататък! — Свирепа усмивка разцъфна на моряшкото лице, когато се обърна да предаде новината.

Нищо не е в състояние да повдигне така високо бойния дух на един английски моряк, както звъна на златото, помисли си Хал с усмивка. Срам и позор, че не може да задигне и останалите кораби. Още два големи кораба плюс дузина джонки от най-различен размер и форма биха надули доста кесията, но ще трябва да се задоволи с мириса от жертвените им клади.

Когато наблизиха устието на канала, останалите лодки се наредиха зад него в колона, за да го последват. На това място цялата експедиция можеше да погине, преди да е започнала. Разчиташе единствено на бащината си акуратност при съставянето на картата и на собственото си моряшко умение.

Изправи се на пръсти на кърмата и впери поглед напред. Проследи бялата грива на прибоя, накъдрена по безбройните озъбени остриета на скалата, за да види тъмното спокойствие в северния ѝ край, където беше устието на канала.

— Пускай лота^[4]! — прошепна той и веднага чу цопването на оловната тежест, запратена пред носа на лодката.

След миг дочу шепота на лотсмена:

— Няма дъно с тоя лот.

Все още бяха далеч от плиткото. Откъм носа се донесе приглушен вик на изненада и Хал погледна напред. По канала право към тях се носеше голяма джонка. Огромното ѝ триъгълно платно отразяваше лунната светлина, а подире си в канала оставяше дълга

сребриста опашка. Ако продължаха по курса си, двата съда щяха да се бълснат.

Хал се видя изправен пред изкушение. Беше голям кораб и положително натъпкан с ценни товари, закупени от Ал Ауф. Екипажът й не подозираше нищо и представляваше лесна плячка. Няколко минути бяха нужни, за да се вземе на абордаж и да се изколи екипажа. Петима от хората му можеха като нищо да я откарят до мястото, където чака „Серафим“.

Колебаеше се. Пипнеша ли я без премеждия, кесията на всеки от борда на „Серафим“ щеше да натежи, но ако се натъкнеша на съпротива, шумът от битката щеше да разбуди всички корсари на острова.

„Нападам или я пускам?“ Хал разполагаше само с няколко секунди за отговор на дилемата. Хвърли поглед покрай джонката към средата на залива, където гордо виреше към звездите голите си мачти „Минотавър“. После върна поглед към приближаващата джонка. Ще я пусне. Взел съдбоносното решение, той нареди със силен шепот:

— На вода!

Гребците прекъснаха своя ритъм и задържаха лопатите плитко във водата, като убиха инерцията на катера, докато той легна кротък и безмълвен в тъмните води. Лодките отзад последваха примера му.

Голямата джонка вземаше последния завой на канала. Несмущавана от никого, тя се плъзна покрай катера. Наблюдателят ѝ ги съзря от палубата и поздрави на арабски.

— Кои сте вие?

— Рибарски лодки с нощния улов — отвърна Хал с приглушен глас, за да не бъде чут от брега. — А вие кои сте?

— Корабът на принц Абд Мухамад ал Малик.

— Вървете с Бога! — викна след джонката Хал и тя изчезна в необятната пустош на океана. — Греби! — нареди Хал и видя как веслата възстановяват ритъма си: напред и долу, загребване и изваждане, напред и долу, а от лопатите капе вода. Насочи носа на катера право към мястото, откъдето бе излязла голямата джонка.

— Мярка десет. — Лотът бе намерил дъно. Картата на сър Френсис още един път се оказа точна, което бе доказала и миналата през мястото джонка. Навлязоха в устието. Изведнъж водата и от двете им страни бе ограничена.

— Мярка пет. — Навлизаха в канала.

— Пуснете буй номер едно! — заповядаш Хал. Лотсменът в носа прехвърли буя през борда, котвеното му въженце просъска и като се обърна назад, Хал видя боядисаното в бяло буренце да подскача в килватера им. То ще му служи за ориентир, когато извежда от канала пленения „Минотавър“. Обърна се и присви очи към стените на крепостта, бялнали се в лунната светлина. — Сега! — каза той през зъби и направи първия завой. Останалите лодки го последваха.

— Мярка четири.

— Много близо до външния риф. — Хал завъртя леко руля, за да държи средата на канала.

Изведнъж в гласа на лотсмена се появи сдържана тревога:

— Мярка две!

Едновременно с това предупреждение Халолови очертанията на рифа, тъмни и заплашителни, като притихнал звяр точно отпред. Рязко натисна руля и заобиколи смъртоносното препятствие на косъм.

— Мярка седем! — съобщи лотсменът с облекчение. Преминали бяха кораловите челюсти и сега пореха гладките води на залива, в който лежаха нищо неподозиращите кораби на врага.

— Пусни буй номер две! — прошепна Хал и той застана по средата на протока, за да бележи пътя им за отстъпление. Погледна назад. Лодките се пръсваха ветрилообразно.

Пред всяка бе поставил определена задача. Хал щеше да завладее „Минотавър“. Вторият катер под команда на Големия Дениъл отиваше към холандския кораб, а двете лодки щяха да подпалят всичко останало в пристанището. Хал насочи катера към големия кораб на Източноиндийската компания, легнал в най-дълбоката част на залива, точно срещу форта. Дай да видим сега, как си върши работата вахтеният, помисли Хал в очакване да чуе сигнал за тревога. Но „Минотавър“ си оставаше висок, тъмен и безмълвен, докато те застанаха под кърмата и хвърлиха кука към вантите му.

Аболи се изкатери пръв. С двуглава брадва в ръка той стъпи на палубата — босите му крака го носеха почти без шум — и затича напред, докато зад гърба му се изсипваше целият екипаж на катера. Към средата на палубата един пазач се надигна с мъка от мястото, където кратко бе спал. Явно още неразбуден напълно, той се олюоляваше на краката си.

— Кой си ти? — попита, с изтънял от тревога глас, пазачът. — Не те познавам! — Грабна подпряния до него мускет.

— Почивай в мир! — пожела му Аболи и брадвата разцепи въздуха с диво свистене. Намери пазача в основата на врата и го преряза цял. Главата клюмна напред и се търкулна през гърдите, докато тялото се поколеба преди да рухне на палубата. Въздухът напусна дробовете с шумно гъргорене и от прерязаната трахея шурна кървав пенест фонтан.

Аболи прекрачи трупа и с десетина дълги крачки стигна до здраво опънатото котвено въже, прокарано през клюза. Огледа се и съзря Хал вече на руля. Останалата част от екипажа на „Минотавър“ беше изклана без особен шум и облечените в роби трупове заемаха разнообразни пози по палубата. Като погледна нагоре, той видя, че повечето моряци от „Серафим“ пъплеха по вантите или вече бяха на реите. Двата кораба бяха правени в една и съща корабостроителница и такелажът им беше почти идентичен. В движенията на хората не се забелязваше колебание или объркване.

Когато главното платно се разгъна като пеперуда от пашкул, Аболи вдигна с две ръце брадвата високо над главата си и я стовари с все сила. Острието се заби дълбоко в палубата, а срязаното котвено въже издаде звук на скъсана дебела струна.

„Минотавър“ се олюя под напора на нощния бриз, докато натискът от издутите платна и принудата на руля, го накараха да потръпне. Хал завъртя колелото към щирборда и корабът се подчини на вятъра нежно като любовница.

Едва тогава Хал успя да се огледа за останалите лодки. На палубата на холандския кораб се водеше сражение. Чуваха се стоманените удари на саби в ятаган, донесе се немощен вик на пронизан в сърцето човек. Платната се опънаха и големият кораб също пое към изхода от залива.

В тоя момент проблесна светлина, която се разгаряше все повече, докато освети ярко палубата на „Минотавър“. Хал ясно различи чертите на Аболи, поел през палубата към него. Обърна се и видя, че най-близкия до него европейски кораб гори. Хората на Алф Уилсън се бяха качили на палубата му, избили екипажа и хвърлили натопени в катран запалени факли в трюмовете и такелажа му.

Пламъците обхваниха корпуса и се метнаха към мачтите. Огънят се разнасяше като по барутен фитил, хвърляйки ядни искри срещу тъмното небе. Стигна привързаните към реите събрани платна и избухна във висока огнена кула над върховете на палмите по брега.

Хората на Алф се хвърлиха в лодката и стръвно загребаха към следващия съд, чийто екипаж осъзна опасността и не чакаше да го подканват. Гръмнаха един-два пъти напосоки, захвърлиха оръжието и се метнаха през борда. Зацепиха като обезумели водата към брега, оставяйки разпенени следи.

Един по един пламваха закотвените съдове и над залива сякаш настъпи ден. Светлини и сенки танцуваха по стените на крепостта и първият топовен салют раздра въздуха откъм назъбените бойници. Хал не видя къде падна каменното кълбо, защото в този момент беше зает с маневрирането на кораба. Буренцето, оставено да маркира входа към канала, се виждаше съвсем ясно в светлината от пожарите, толкова силна, че той съзря дори рифа, скрит под водната повърхност.

— На реите! — викна Хал и започна сложната маневра с недостатъчен екипаж и в твърде тясно пространство. Тук нямаше място за грешки. Едно неправилно завъртане и „Минотавър“ щеше да легне на пясъка или да разпори търбух на острите зъбери на рифа. Отзад бе вързан катерът и неговата маса и тегло, затрудняваха управлението на кораба. Трябваше да отчита и това при завоите.

„Минотавър“ се бе насочил право срещу форта и Хал виждаше разчета на оръдията да тича към постовете си. Преди да стигне първия буй, едно оръдие гръмна, а след него и второ. Видя как в главното платно, като по магически знак, цъфна идеално кръгла дупка. Сътворилото я гюле доказваше, че артилеристите не си бяха направили труда да скъсят прицела — всичките им изстрели отиваха високо. Погледна назад и видя, че Големият Дениъл води холандеца само на един кабелт след него. И той теглеше катера си — никаква утешителна печалба за противника.

По-нататък в залива, двете лодки бяха довършили унищожителния си набег и всички останали съдове горяха. Котвеното въже на един от големите европейски кораби прегоря и той започна да приближава брега. Огънят изглежда достигна барутния погреб, защото корабът хвръкна във въздуха с оглушителен тръсък. Главната му мачта полетя нагоре като копие, а при падането си прободе една джонка,

разби палубата и дъното и тя мигновено потъна с кърмата надолу. Ударната вълна от експлозията преобърна две близки лодки, а по повърхността на залива се понесе висока вълна.

Хал се огледа уплашен, да не би взривът да е обърнал и неговите лодки, но мигом ги съзря, подхвърляни от разбеснялата се вода, но устремени към „Минотавър“ под бесните удари на веслата на екипажите си. Хал съсредоточи цялото си внимание върху извеждането на кораба през канала.

Отмина буя на едно весло разстояние откъм левия борд и вкара кораба в канала, без да намалява скоростта му. Минаваше ниско под оръдията на крепостта. Оставаха му няколко секунди до следващия завой и Хал погледна нагоре към батареите. Някои от артилеристите бяха разбрали грешката си и насочваха оръдията надолу.

— Готови при главното платно! — заповядда Хал на малобройния си екипаж. Всеки от хората му бе принуден да работи за трима, но когато завъртя руля и извика командата, те се хвърлиха към платната с въодушевени крясьци. „Минотавър“ направи елегантен завой и се плъзна между заплашителните зъбати челюсти на рифа, обещаващи смърт и от двете страни. Хал хвърли поглед назад и видя Големия Дениъл да извършва същата маневра в гладката пътека на килватера му.

— Бива си го! — похвали Хал помощника си през зъби.

Оръдията от стените зад гърба му стреляха ожесточено. Барутният дим бе образувал гъст облак, прорязван от ярките огнени езици на изстрелите. Артилеристите бяха скъсили прицела си и едно гюлле вдигна искрящ фонтан почти под кърмата на „Минотавър“.

Хал се усмихна злорадо. Последният завой бе отдалечил внезапно кораба от огневите позиции и сега прицелът се оказваше твърде къс. Щеше да мине известно време, докато оръдейния разчет разбере това, а дотогава Хал се надяваше да е извел кораба в открито море.

— На реите! — отново викна Хал, забелязал в светлината на пламъците втория буй да се поклаща точно отпред. Един от хората му притича край руля към мястото си на бака. Когато бе само на една ръка разстояние от капитана, случайно попадение разтърси целия кораб. Въздушната вълна почти събори Хал. Трябваше да се вкопчи с всички сили в спиците на колелото. Каменната топка, воняща на барутните

газове, изпратили я в смъртоносен полет, удари тичащия моряк високо в плещите. Направи тялото му на късове и разби черепа му така, че половината мозък плисна в лицето на Хал като от купа топъл яйчен крем. Хал се задави и отдръпна инстинктивно назад. Това мигновено отслабване на вниманието можеше да провали маневрата. В последната секунда той се мобилизира, обърса от лицето стичащата се жълта маса и извика през гадния вкус върху устните си:

— Отпусни! — Завъртя рязко руля.

„Минотавър“ излезе на косъм край рифа и надигна нос, срещнал първата вълна в открито море. Оставил препятствието зад гърба си, Хал се обърна да види последната маневра на Големия Дениъл. Той я направи по-красиво от Хал. Холандецът извъртя дебелия си задник, наклони се леко при промяната в ъгъла на вятъра и след това с цялото самочувствие и достолепие на матрона тръгнала след палавата си и непослушна щерка, тържествено се залюля в открития океан.

— Това беше! — тихо каза Хал и извиси победоносно глас: — Успяхме, момчета! Ликувайте!

Те завиха и зареваха като стадо дяволи, а откъм кораба на Дениъл им отговориха още по-дивашки. В лодките бяха наскочали върху скамейките. Подскачаха и танцуваха, заплашвайки да ги преобърнат. Оръдията от крепостта стреляха безразборно — безвреден, затихващ фон за общата радост, а пламъците от горящите кораби започнаха да избледняват.

---

[1] Дрейк — Сър Френсис (1540?-1596). Английски мореплавател и корсар, първият англичанин обиколил земното кълбо. ↑

[2] Фробишър — Сър Мартин (1535?-1594). Английски мореплавател. ↑

[3] Хокинс — Сър Джон (1532?-1595). Английски адмирал. ↑

[4] Лот — конусовидна тежест прикрепена към въже с възли през определено разстояние, използвана за измерване на дълбочини при плаване. ↑

56.

Призори на следващия ден ескадрата на Хал лежеше в дрейф на десет мили югозападно от *Flor de la Mar*. Хал излезе на палубата, сменил само ризата си и излапа набързо закуската, докато слънцето се подаваше над хоризонта.

Когато погледна от юта към „Минотавър“, ясно видя пораженията му в светлината на утрото. Бе цял в дупки и занемарен, платната парциаливи и избелели, корпусът мърляв и очукан. Ватерлиниятата му бе високо над повърхността. Един бегъл оглед предната вечер показа, че товарът му липсва изцяло, но погребът е пълен почти догоре с муниции и барутните сандъчета изглеждаха в отлично състояние. Щяха да свършат добра работа, когато дойде време за решителна атака срещу обсадената крепост на Ал Ауф.

Въпреки жалкия си вид, „Минотавър“ имаше нужда от малко усилия, за да възвърне доброто си състояние. Не се наложи да преразглежда първоначалното си становище относно стойността му. Без друго си заслужаваше десет хиляди, от които неговия личен дял щеше да възлезе на почти три. Усмихна се доволно и насочи далекогледа към втория пленен предната нощ кораб.

Нямаше никакво съмнение, че както Хал бе предположил, той принадлежи на холандската Източноиндийска компания. Лещите му дадоха възможност да прочете името: „Die Lam“, ще рече „Агнето“. Хал си помисли, че името много му отива. Заоблен и с послушен вид, с добре изпипани солидни очертания, той ловеше моряшкото му око. Беше построен наскоро и не бе стоял достатъчно дълго в ръцете на корсарите, за да пострада прекалено. Още не бяха отваряли капаците на люковете му, но от дълбочината на газенето ставаше ясно, че товарът си стои там непокътнат — не бе дочакал реда си за разтоварване на брега.

— Да се спусне лодка, мастър Тайлър — каза Хал и сви далекогледната тръба, — ще ида отсреща при мастър Фишър, да видим какво точно сме получили снощи.

Големият Дениъл го посрещна на палубата на холандския кораб, с широка беззъба усмивка.

— Поздравления, капитане! Този кораб е цяло съкровище.

— Добре се справи и ти, мастър Фишър. Повече от това не можех и да искам от теб и твоите нехранимайковци. — Усмихна се на засмените моряци, скучени зад гърба на Големия Дениъл. — На всички ви кесиите ще са издути, когато стъпите в пристанището на Плимут. — Хората нададоха програкнали викове.

— Колцина от смелчациите ти паднаха убити? — приглуши глас Хал, при засягането на такъв болезнен въпрос. Дениъл отговори високо:

— Нито един-едничък, слава Богу! Само младият Питър тута загуби пръст, откъсна му го куршум. Покажи на капитана, момко! — Младият моряк вдигна нагоре чуканче от показалец, увито в мърляво парцалче.

— Добавям една златна гвинея към твоя пай — обеща му Хал, — да преглътнеш по-лесно болката.

— При тия цени, давам и останалите четири пръста, капитане. — Морячето се превърна цяло в усмивка, а другарите му се заливаха в смях, докато се разотиваха по местата си.

Големият Дениъл поведе Хал напред.

— Тия ги намерихме окованы в предната надстройка — посочи Дениъл парцалива група непознати, скучена при фокмачтата. — Това са оцелелите от холандския екипаж. Двадесет и трима сиренари, всичките предназначени за робския пазар.

Хал бързо ги разгледа. Бяха слаби, но не измършавели и макар белезите от веригите ясно да личаха върху китки и глезени, както и следите от бич по гърбове и крайници, всички изглеждаха в доста добро здраве. Както и „Агнето“, не бяха прекарали достатъчно дълго в плен, за да пострадат по-сериозно.

— Днес е щастливия ви ден, момци — поздрави ги на холандски Хал. — Отново сте свободни хора. — При тези думи лицата им грейнаха. Хал беше доволен от появяването им. С два допълнителни кораба, всяка работна ръка бе от значение. — Ще се запишете ли в екипажите ми срещу една гвинея на месец, пай от плячка и награда? — попита ги той. Усмивките им станаха още по-широки, а съгласието бе дадено от все сърце.

— Има ли офицери сред вас?

— Не, господине — отвърна един от тях, — капитанът ни Ван Орде, както и офицерите, бяха избити от тая неверническа гран. Аз бях кормчия.

— Ще запазиш поста си — увери го Хал. — Тия момчета са под твоя команда. — Оставеше ли холандците заедно, езиковият проблем отпадаше. Защото Големият Дениъл също бе научил добре холандски по време на плена им на Добра Надежда...

— Ето ти твоите агънца, мастър Фишър — каза му Хал. — Нека сложат кръстче в списъка и им раздай нови дрехи от склада! А сега, да видим какво ще си намерим долу! — Хал тръгна към капитанската каюта на кърмата.

Тя бе плячкосана от пиратите. Писалището на капитана и всички шкафчета бяха разбити и претършувани. Всичко ценно беше отмъкнато. Корабните книги и документи се търкаляха пръснати навсякъде, стъпкани и изломачкани, макар някои от тях все още четливи. Хал изрови корабния дневник и товарителниците от бъркотията. Един поглед върху тях го накара да подсвирне от изненада и удоволствие.

— Ако всичко това е още в трюма, корабът наистина е цяло съкровище.

Понечи да покаже твърдия пергамент на Големия Дениъл, но си спомни, че той не може да чете и е особено чувствителен на тази тема, затова каза:

— Китайски чай, мастър Фишър. Има достатъчно да се напълнят догоре всички чайни в Англия. — Той се засмя и цитира надписа над входа в кафе „Гаруей“ на „Флийтстрайт“ в Лондон: „Сервираме превъзходен и одобрен от медиците чай“.

— Струва ли нещо, капитане? — попита Дениъл с печален глас.

— Дали струва? — присмя му се Хал. — Струва може би повече от собственото ти тегло в сребърни кюлчета, Дени. — Прелисти документа до последната му страница. — За да бъдем точни, струвал е сто двадесет и три хиляди шестстотин деветдесет и два гулдена на кея в Джакарта или два пъти по толкова в Лондон. Горе-долу, тридесет хиляди лири. Повече от самото „Агне“.

Същия ден по пладне, Хал събра офицерите на „Серафим“, за да получат разпореждания.

— Хората ни са съвсем недостатъчно за трите кораба — каза той, когато се събраха в каютата му. — Изпращам „Минотавър“ и „Агнето“ с минимални екипажи южно от островите Глориета, за да срещнат капитан Андерсън с „Йомен“. Мастър Фишър ще командва „Агнето“, както и флотилията. — Погледна Големия Дениъл и си помисли, колко много ще му липсва. — Мастър Уилсън ще води „Минотавър“. — Алф Уилсън сведе черната си циганска глава, в знак на признателност.

— Голямата Глориета се намира на двеста и тридесет мили оттук. Не е далеч. Разполага със защитен от морето залив и изворна вода. Ще ви дам четирима дърводелци, които веднага да започнат възстановяването на „Минотавър“ до привеждането му в бойна готовност. Това да ви бъде първа грижа!

— Слушам, капитане! — обади се Големият Дениъл.

— По моите сметки, „Йомен“ трябва да пристигне на мястото на срещата до три седмици. Щом това стане, оставяте „Агнето“ на котва при Голямата Глориета с минимален екипаж и ако дотогава „Минотавър“ е вече ремонтиран, връщате се с него и капитан Андерсън, за да започнем голямата операция срещу *Flor de la Mar*.

— Разбрано, капитане! — отвърна Големият Дениъл. — Кога ще наредите да потеглим, сър?

— Колкото може по-скоро, мастър Фишър. Възможно е капитан Андерсън вече да е пристигнал на мястото на срещата. Предвид обстоятелството, че Дориан все още е в ръцете на пиратите, всяка минута е ценна. Аз ще остана тук, за да не позволя на Ал Ауф да се измъкне.

Застанал сам на юта на „Серафим“, докато слънцето багреше западния небосклон, Хал гледаше как „Агнето“ и „Минотавър“ бавно потеглят и се насочват на юг. С увеличаване на разстоянието ставаха все по-малки и накрая бяха погълнати от сгъстяващия се мрак. Тогава Хал нареди да се върнат на поста си край *Flor de la Mar*.

При първите лъчи на изгрева, на другата сутрин Хал мина самоуверено пред самото устие на входа към залива, държейки кораба извън обсега на оръдията от крепостта. Целта му бе, от една страна, да покаже на Ал Ауф, че е блокиран на острова, а от друга — да разгледа самия остров по- внимателно. Суматохата в арабския стан ясно се виждаше през тръбата на далекогледа. Много от корсарите бяха напуснали колибите и навесите в гората и търсеха закрилата на

крепостта. Големите порти хлопнаха тиковите си крила преди всички да влязат и останалите отвън бълскаха с юмруци и мускети по тях. Хал отбеляза със задоволство пълното отсъствие на дисциплина. И тук, както при стрелбата с оръдията, ясно личеше липсата на подготовка.

Видя чалмите на артилерийския разчет, докато тичаше към бойните си постове. Първото гюле докосна морската повърхност по средата на разстоянието между форта и „Серафим“. Заподскача по нея, като намаляващо скоростта си с всеки подскок и накрая можеше ясно да се види с просто око. На половин кабелт от кораба, то подскочи за последен път и изчезна.

Загърмяха и останалите оръдия. Скоро стените на форта потънаха в облак барутен дим, а в пространството между „Серафим“ и острова поникна цяла гора водни стълбове. Корабът бе твърде далеч от тях — Хал бе надценил възможностите на островната артилерия.

Насочи вниманието си към пристанището. Там нямаше никакъв плавателен съд, нито дори малка рибарска лодка. Операцията им бе успяла сто процента. Овъглени парчетии плаваха по водната повърхност и образуваха огромни купчини по пясъчната ивица. Обгорелият корпус на тримачтовия кораб бе изхвърлен на брега. Легнал на една страна, той показваше дъното си, а мачтите му бяха изгорели напълно.

— Никога няма да заплава пак — отбеляза със задоволство Нед Тайлър. — Натикахте плъха в дупката му, капитане.

— Следващият ни номер ще бъде, да го подмамим вън от нея — отвърна Хал. — Прати да повикат мастър Том при мен! — Том се плъзна надолу по задния щаг на фокмачтата и закуцука с ранения крак. Изглежда оздравяващо по-бързо, отколкото бе предрекъл доктор Рейнолдс. Хал го наблюдаваше с преценяващ поглед. Том беше станал по-висок от повечето моряци, с широки рамене и яки ръце на фехтувач. Косите му не бяха виждали ножица, откак напуснаха Англия и се спускаха по гърба му буйни, къдрави и черни като конска опашка. Хал му подари неотдавна бръснач, така че страните му бяха гладко обръснати и потъмнели от слънцето. Имаше характерния за рода нос и пронизващи зелени очи. Хубаво момче, помисли си Хал. Бащината привързаност сякаш се бе засилила, откак загуби Дориан и сега трябваше да овладява мощната прилив на чувства, който го заля. Подаде далекогледа на сина си и каза грубовато:

— Покажи ми точно мястото, където си се катерил по стената и прозореца на килията на Дориан!

И двамата впериха поглед в острова. Оръдейната канонада продължаваше и гъстият облак барутен дим се противеше на мусона, който се мъчеше да го отвее настани.

— Северозападният ъгъл — посочи Том. — Виждаш ли китката по-високи палми? Точно над нея личи вдълбнатина, обрасла в храсти, а неговото прозорче е първото вляво от нея. Мисля, че е то, макар че не съм абсолютно сигурен.

Хал взе далекогледа и го насочи към крепостта. Поради острия ъгъл, под който ранните утринни лъчи падаха върху крепостната стена, цепнатините на прозорчетата изпъкваха като тъмни сенки върху белите коралови блокове. Хал гледаше посочената от Том и болката му стана непоносима.

— Ако ме изпратиш на острова с Аболи и малък отряд... — започна настойчиво Том.

Хал го прекъсна с решително поклащане на глава:

— Не, Том! — Загубил бе вече един син, нямаше намерение да рискува друг.

— Знам къде да търся Дори — примоли се Том. — Има един куп места, през които можем да прехвърлим стената.

— Те ще ни очакват.

— Не можем просто да си седим със скръстени ръце — надигна разгорещено глас Том. — Един Господ знае, какво ще стане с Дори, ако не го измъкнем от ноктите им.

— Ще настъпим, само когато сме сигурни в успеха си. Междувременно Ал Ауф няма да стори нищо на Дориан. Изглежда го закриля някаква религиозна легенда. Някакво пророчество на течен светия.

— Как така? Пророчество и Дори? Откъде знаеш, татко?

— От Уазари, арабския капитан, когото золовихме. Червената коса на Дориан. Според легендата, такава коса е имал Пророк Мохамед. Тя е изключително рядко явление в Източа и местните хора виждат в нея божествен промисъл.

— Не можем да разчитаме само на косата му!

— Достатъчно, Том! Връщай се на поста си! — В гласа му нямаше грубост и трябваше да призове на помощ цялото си

благоразумие и решителност, за да устои на увещанията на момъка.

„Серафим“ отмина бавно форта и стрелбата постепенно спря, а вятърът отвя облака барутен дим. Хал пое друг галс и те заобиколиха северния край на острова. Взираше се във всяка подробност от брега, приближавайки, колкото позволяващо здравия разум, до рифовете.

Направил бе уголемено копие от картата на сър Френсис и сега то бе разгънато пред него в компасната будка. До надписите, оставени от баща му преди петдесет години, бе нанесъл собствените си наблюдения. Изпрати лотсмен на носа, за да измерва дълбочината, а един път нареди да се спусне лодка и прати Аболи да провери един възможен подстъп през рифа. Той бе почти стигнал плажа в отвъдния край на лагуната, когато над сто араби изскочиха от палмовата гора и обсипаха отблизо лодката с ураганен огън от мускетите си. Преди Аболи да ги изведе обратно през рифа, един от гребците бе ранен.

Когато завършиха обиколката на острова, Хал бе отбелязал върху картата десетина места, на които дебаркирането бе възможно. Когато отново се изравниха със залива, той спря и започна внимателно да изучава укреплението, както и всички съоръжения, издигнати от арабите пред стените му.

Опита се да прецени с колко души разполага Ал Ауф. Накрая реши, че са поне хиляда, но си даваше сметка, че истинската цифра може да е и два пъти по-голяма.

Далекогледът сякаш оживя в ръцете му и воден от собствена воля, непрекъснато се насочваше към посоченото от Том прозорче в дебелата бяла стена.

— Предстои ни дълго и досадно чакане, докато пристигне Едуард Андерсън — предрече мрачно Хал и всички на борда се настроиха за монотонното всекидневие на обсадата.

Хал се опитваше да поддържа духа чрез редовни упражнения с оръдия, саби и мускети, но въпреки това дните се точеха мудно. На четири пъти скуката се разсейваше при вида на съдове, наближаващи острова откъм запад. Всеки път „Серафим“ вдигаше платна и подгонен от мусона тръгваше насреща им.

Три от корабите се оказаха лесна плячка — завладяваха ги бързо и без загуби, но четвъртият беше красива сто и тридесет футова джонка, малко по-къса от самия „Серафим“. Тя го въвлече в едно въодушевяващо преследване, демонстрирайки неподозирана скорост и

моряшкото умение на уплашения си екипаж. „Серафим“ почти я бе изпуснал при залез-слънце, но Хал прозря намеренията на капитана ѝ. Върна кораба назад към острова и призори я видяха да се промъква към залива. „Серафим“ се хвърли отгоре ѝ, като успя да я спипа едва на половин миля от целта. Екипажът на джонката оказа мъжествена съпротива и преди да я завладеят един от моряците на „Серафим“ бе убит, а трима — ранени. Okаза се, че е собственост на принц Абд Мухамад ал Малик.

Принцът не се намираше на борда, но личната му каюта бе обзаведена като тронна зала на ориенталски владетел. Хал нареди да свалят килимите от стените и да ги пренесат заедно с мебелите в собствената му каюта.

Името на принца бе познато на Хал. Добре си спомняше другия кораб, срещнат преди да пленят „Минотавър“ и „Агнето“, който бе пуснат да продължи необезпокояван пътя си. Той бе собственост на същия човек и сега, видял неопровержими доказателства за неговото богатство, Хал се попита, дали не бяха събркали тогава. Нареди да спуснат въже от главната мачта и овеси примката му над главата на капитана на джонката. Застанал до осъдения, той го заразпитва надълго и широко.

— Да, ефенди — отговаряше с готовност уплашеният за живота си човек, — Ал Малик е богат и могъщ. Той е по-малък брат на халифа в Мускат. Разполага с над сто търговски кораба. Те кръстосват всички африкански и индийски пристанища, както и всички земи на Пророка. Редовно посещаваме Дар ал Шейтан, за да търгуваме с Янгири.

— Много добре ти е известно, че Ал Ауф е корсар, че всички купувани от него стоки са били заграбени от християнски кораби, че множество невинни моряци са загинали, за да стане това и че оцелелите са били продадени в робство.

— Знам само, че господарят ми ме е пратил да купувам стоки от Янгири, защото предлага много изгодни цени. А как се е сдобил с тия стоки не влиза в работата нито на мене, нито на господаря ми.

— Е, сега ще направя така, че да ти влезе в работата — сурово му обеща Хал. — Като купуваш откраднати от корсаря стоки, ставаш негов съучастник. — Обърна се към Аболи: — Претърси хубаво джонката! — Първите три пленени съда също възnamеряваха да търгуват с Ал Ауф. Явно новината за примамливите цени на Дар ал

Шейтан се бе разнесла от Персийския залив до бреговете на Коромандел. В трите други джонки бяха намерили злато, приготвено за купуване на заграбени от пирата стоки. — Да видим дали и този обесник ще поеме отчасти разносните по обсадата на острова.

Докато хората му претърсваха джонката, Хал кръстосваше палубата. След половин час откриха тайника на капитана. Той раздрада дрехата си и заскуба брада от мъка, когато четири сандъка бяха довлечени на палубата — твърде тежки бяха за носене.

— Имайте милост, ефенди! — зави капитанът. — Това не е мое. На господаря ми е. — Той падна на колене. — Вземете ли ми го, осъждате ме на смърт.

— Което напълно заслужаваш — сухо му отговори Хал и се обърна към Аболи. — Има ли друго нещо ценно в трюма?

— Празен е, Гундуане.

— Отлично, прехвърлете плячката на „Серафим“. — Хал се обърна към ридаещия капитан на джонката: — Тия сандъци са цената на свободата ти. Твоята и на кораба. Кажи на господаря си, че това е нищожна част от богатствата, които ще му измъкна, ако още един път прояви глупостта да търгува с пирати. Върви си сега с Бога и му благодари за избавлението си.

От борда на „Серафим“ загледа, как джонката поема по вятъра назад към африканския материк. После се спусна в каютата си, където Аболи бе наредил сандъците до стената.

— Отвори ги! — нареди Хал и Аболи откърти кофарите с кози крак.

Трите по-рано пленени джонки бяха дали богат урожай, но всичко дотук бледнееше в сравнение с онова, което се разкри пред погледите им в четирите отворени сандъка. Монетите бяха опаковани в малки платнени торбички. Хал разпра една с кинжала си и върху писалището му се посипа златен поток. Веднага забеляза, че повечето монети са мохури, всяка щампована с трите хълма и слон — печата на Могулската империя. Имаше обаче и други: златни динари от исламските султанати с религиозни цитати по тях, както и няколко древни тетрадрахми от времената на персийските сатрапи, чиято уникатна стойност далеч превъзхождаше тази на метала, от който бяха сечени.

— Десет души биха броили цяла седмица това имане — забеляза Хал. — Дай по-добре да го претеглим! — Нека мастър Уолш донесе корабните везни и му отпусни двама души да помогат!

Уолш се поти през целия остатък от деня плюс част от нощта, преди да представи окончателния си доклад:

— Невъзможно е да се направят точни измервания в движение — оплака се дребнаво той. — Стрелката не може да се успокои.

— Няма да те държа отговорен за една-две унции — успокои го Хал. — Кажи ми резултата от измерванията си и аз ще го приема за достоверен, докато стигнем пристанищния кантар в Лондон.

— Теглото е шестстотин и пет фунта, за да бъдем точни или... по-скоро неточни — усмихна се на собствената си шега Уолш под смяния поглед на Хал. Чак толкова много не бе очаквал. За Бога! Та това бе почти лака рупии. Огромно състояние в каквите и монети да го сметнеш. Към него следва да се прибави златото и среброто, взето от другите три кораба. Общата стойност надвишаваше значително цената на двата пленени кораба.

— Цяла лака рупии — размисли се на глас Хал и погледът му се върна към четирите сандъка с разбити кофари, подредени до стената. Нещо около тая сума се мъчеше да изплува на повърхността на съзнанието му. — Лака рупии! Тази цена бе определил Ал Ауф пред Уазари за червената глава на детето от пророчеството. Цената за Дориан.

Колкото повече обмисляше този възможност, толкова повороятна ставаше тя. Златото бе предназначено за откупуването на Дориан. Тази мисъл му донесе много по-голяма радост от самото злато. Щом Ал Малик изпраща злато на Ал Ауф, за да откупи Дориан, значи синът му е още затворен в обсадената крепост жив и здрав.

— Благодаря ти, мастър Уолш, свършил си добра работа.

— Никога не ми бе минавало през ум, че видът на такова голямо количество злато може да се окаже противен — оплака се той от уморителната работа и Хал се качи на палубата, за да продължи безконечното си бдение.

— Моля те, Господи, нека Андерсън пристигне по-скоро! — прошепна той, загледан над блещукащите сини води към смарагдовата зеленина на острова, обрамчен от бял коралов пясък. — Или поне дай ми сили да се сдържам.

Проточи се друга седмица. И в една ослепително ярка утрин, когато морето се бе проснalo гладко като тепсия под прежурящите лъчи на слънцето, от мачтата се разнесе изпълненият с радост вик на Том:

— Платно на хоризонта!

Нетърпелив да чака докладите на наблюдателя, Хал се изкатери по вантите и скочи в коша до Том.

— Ето го! — Том сочеше на юг. Няколко минути Хал мислеше, че синът му е сбъркал, защото неговият хоризонт си оставаше пуст, докато накрая забеляза ефимерно петънце, което изчезна същата секунда. Концентрира погледа си върху мястото и то се появи отново, мъничка ръбеста снежинка.

— Прав си! — възклика ликуващо Хал. — Кораб с правоъгълни платна.

— Два! — поправи го Том. — Два кораба. Могат да бъдат само „Йомен“ и „Минотавър“.

— Да слезем да ги посрещнем с добре дошли!

Приближаващите петна бързо се превръщаха в „Йомен“ и „Минотавър“. Хал ги наблюдаваше нетърпеливо през далекогледа и едва разпозна „Минотавър“. Големият Дениъл бе извършил чудеса за краткото време, което бе имал за ремонта. Корабът сияеше с новата си боя и дори когато дойде съвсем близо, по корпуса и такелажа му не можеше да се види и помен от поражения. Затова пък, старият „Йомен“ носеше всички издайнически белези на дългата и неравна борба с бурния океан.

Хал размени флагови сигнали за поздрав и когато двата кораба се изравниха с него, обърнаха носове срещу вятъра и спряха, от „Йомен“ спуснаха лодка. Приветливото червендалесто лице на Андерсън светеше на кърмата като пристанищен фар, докато го возеха към „Серафим“, а въжената стълба изкачи с неподозирана за такова едро тяло пъргавина. Енергично сграбчи подадената му от Хал ръка и каза:

— Научих от Вашия мастър Фишър, че доста сте поработили в мое отсъствие, сър Хенри, и сте взел голяма плячка. — Огорчението в гласа и израза на лицето му бяха очевидни. Право на дял от плячката имаха само ония капитани, които са участвали пряко в завладяването й.

— Имам неотложна задача за кораба Ви, сър, и смятам, че под носа ни лежи много по-голямо богатство — увери го Хал, като си мислеше, че би било жестоко от негова страна веднага да се похвали с истинския размер на плячката от арабските джонки. — Елате в каютата ми!

Щом се настаниха, прислужникът на Хал им наля по чаша мадейра и ги остави насаме.

— Нося Ви писма от маstryр Бийти и сина Ви Гай — каза капитан Андерсън и извади зашит в платно пакет изпод наметалото си.

Хал го оставил на страна, за да го отвори и прегледа впоследствие и попита:

— Как я кара Гай? — Въпросът бе заден нехайно — Хал нямаше търпение да премине към по-належащите проблеми, но отговорът на Андерсън го стресна:

— Беше в добро здраве, когато го видях последния път, но научих че много скоро му предстои да се жени.

— Боже мой, човече! Той е само на седемнадесет — озъби се Хал. — Никой не ме е питал. Сигурно нещо грешите, сър.

— Уверявам Ви, няма грешка, сър Хенри. — Андерсън почервения още повече и се размърда сконфузено в стола.

— Коя е жената? — попита Хал. — В Бомбай положително се усеща недостиг от млади госпожици. — Тревогата накара Хал да скочи на крака и закрачи из каютата, вбесен от теснотата й, станала още по-голяма заради пищните мебели, отмъкнати от арабската джонка.

— Осведомен бях, че това е мистрес Керълайн Бийти. — Едуард Андерсън измъкна от ръкава си кърпичка в крещящи цветове и попи от лицето избилата го от притеснение пот, преди да продължи: — Имам основания да мисля, че съществуват причини за ускоряване на сватбата. Въсъщност, трябваше да се състои един-два дни след моето заминаване от Бомбай. Така че, вашият син почти със сигурност вече е женен мъж.

Хал спря изведенъж, зашеметен от неотвратимостта на отблъскващата истина.

— Том! — каза той на глас.

— Не, сър Хенри, не ме разбрахте правилно. Гай, не Том.

— Простете ми, мислех на глас! — помоли за извинение Хал. Ударът бе отвлякъл вниманието му от неотложните задачи, но

следващата забележка на Андерсън го върна към действителността.

— Мастър Фишър ми съобщи ужасяващата новина, че вашият най-малък син е попаднал в ръцете на неприятеля. Съчувствам Ви най-искрено, сър Хенри!

— Благодаря Ви, капитан Андерсън. Много разчитам на вашата подкрепа за освобождаването на момчето ми.

— Корабът и екипажът ми са изцяло на Ваше разположение. Това се разбира от само себе си.

— Дайте тогава, да хвърлим един поглед върху състоянието на нещата!

Беше имал на разположение дълги седмици, за да обмисли всяка подробност от плана за предстоящото нападение и сега започна да го излага пред Андерсън. Остатъка от деня прекараха затворени в кърмовата каюта. Обсъдиха и най-малката подробност от предстоящата операция — от системата за сигнализация между корабите и между корабите и брега, до разпределението на хората, които щяха да участват в атаката и разделянето им в по-малки бойни единици под команда на отделни офицери. След това, в продължение на един час разискваха подготвените от Хал карти. Когато Андерсън бе готов да се приbere на „Йомен“, слънцето вече залязваше.

— Не забравяйте какво Ви казах, капитан Андерсън. Ал Ауф се крие в тази крепост от години. През цялото това време арабски търговци от всички краища на океана са се стичали към острова като мухи на лайно. Домъкнали са огромни количества злато и сребро за закупуване на роби и крадени стоки. Плячката, която съм взел преди Вашето идване, ще се окаже нищожна, в сравнение с натрупаното на острова. Уверен съм, че на *Flor de la Mar* ще открием съкровище далеч по-голямо от което и да било, донесено в Англия от Дрейк или Хокинс.

Очите на Едуард Андерсън блеснаха при тая мисъл, а Хал продължи да го вдъхновява:

— С участието си в това начинание, Вие ще заслужите рицарски сан и аз ще употребя цялото си влияние в рамките на достопочтената Компания, за да го получите. С дела си от плячката, ще можете да си купите прекрасно имение. След това вече никога няма да Ви се наложи да излезете в открито море.

Двамата стиснаха ръце.

— До утре — широко се ухили червендалестата муцуна на Андерсън. Ръкостискането му бе от все сърце.

— Предупредете хората си, че синът ми се намира в крепостта! — каза Хал с желязна нотка в гласа. — Да не стане някоя беля в суматохата!

57.

Хал разпореди корабът да поеме към предишното си място срещу залива и се върна в каютата. Разряза конците от платнения пакет, донесен от Андерсън. Позна разтегления почерк на Гай върху единия сгънат лист и го сложи настрани. Разгъна писмото от Бийти и смиръщи вежди, когато го зачете.

Резиденцията
Бомбай
Шестия ден от ноември

Сър, Хенри,
Удоволствието, което изпитвам като се обръщам към Вас, е в известен смисъл помрачено от обстоятелствата, които налагат да Ви пиша. Без да се опитвам да увъртам, установено бе, че дъщеря ми Керълайн очаква дете. Доктор Гудуин, лекарят на кантората в Бомбай смята, че е в третия месец. Ще рече, зачеването е станало по времето, когато семейството ми бе на квартира в Добра Надежда. Вероятно си спомняте, че синът Ви Гай Кортни споделяше пансиона с нас.

Имам удоволствието да Ви съобщя, че синът Ви Гай Кортни, постъпи в случая като истински джентълмен — той призна бащинството и помоли за позволение да се ожени за дъщеря ми. Тъй като е навършил седемнадесет години, той има законно право да сключи брак. Дъщеря ми Керълайн ще навърши осемнадесет идния петък, така че възрастта на двамата млади не създава пречки.

Със съпругата ми решихме, че ще бъде разумно да дадем позволението си за сватбата, така че тя ще се състои в петък, на рождения ден на Керълайн. Когато настоящото

писанието стигне до Вашите ръце, работата най-вероятно ще е свършена.

Възможностите ми позволяват да дам на дъщеря си зестра в размер на 500 лири. Компанията ще предостави на новобрачните къща в селището. Така че най-непосредствените им нужди ще бъдат задоволени. Не се съмнявам, че ще осигурите на своя син подходяща издръжка, която да закръгля заплатата му, както и че ще се възползвате от значителното си влияние сред надзорниците на достопочтената Компания, за да ускорите кариерата му.

В това отношение мога да Ви осведомя, че Гай беше добре приет в новото си обкръжение и получи ласкови отзиви за професионалните си усилия от губернатора Онгие.

Съпругата ми се присъединява към мен, за да изразим най-дълбокото си уважение към Вас, сър, и оставам,

Ваш слуга, Търстън Бийти.

Хал смачка листа в шепа и се вторачи в писмото от Гай, което лежеше неотворено върху масата.

— Идиотът му с идиот! Предявил е претенции върху плячка свалена със стрелата на Том. Какво му е станало, дяволите да го вземат!

Накъса на парченца писмото от Бийти и ги хвърли през прозорчето, загледан как подскачат в килватера. После с въздышка насочи вниманието си към писмото на Гай.

То не прибавяше нищо към съобщеното от Бийти, освен че даваше израз на възторжена радост от големия късмет да спечели ръката на прекрасната Керълайн.

— Брат ти Том си скъса задника от копане, докато ти изрови той брилянт — промърмори Хал с погнуса и понечи да изпрати за Том, та да го уведоми за плодовете от усилията му и да си излее гнева върху по-големия син. После въздъхна отново: — И каква полза? — Станалото станало и май всички страни са доволни, макар че никой не се е поинтересувал за становището на булката. — Сви писмото на

топка и го запрати през прозореца, след което дълго гледа как подскача и накрая потъва, напоено с вода.

В този момент на вратата тихо се почука и един моряк провря глава в каютата.

— Моля за извинение, капитане, мастър Тайлър Ви изпраща привета си. *Mar de la Mer* е точно пред нас.

58.

„Серафим“ се нареди до „Минотавър“ срещу входа към залива. Командваше го Нед Тайлър, тъй като Хал не беше на борда. Когато стигнаха на подходящо разстояние, двата големи кораба започнаха систематична бомбардировка върху арабските позиции между палмите, както и по крепостните стени. Дългите месеци упражнения казаха думата си и въпреки силно намалелия състав, оръдейните разчети стреляха бързо и точно. Като разчиташе на демонстрираната от арабите некадърност, Нед закара „Серафим“ почти до самия риф. Той беше напълно в обсега на тежката артилерия от форта, но корабният огън къртеше на парчета кораловите бойници и хвърляше защитниците в пълна паника. Ответният огън бе откъслечен и неточен. Нападащите кораби се намираха под носовете на крепостните оръдия и макар че няколко каменни топки вдигнаха водни стълбове достатъчно близо, за да опръскат палубата на „Серафим“, повечето цопваха далеч в страни.

Арабският стан в горичката бе разположен в обсега на дългоцевните мускети и половината моряци бяха заети с обстрелване на колибите и навесите от палмови листа. Оръдията бяха заредени с картеч и оловните топчета обсилаха втурналата се към крепостта тълпа от мъже и жени. Труповете им се валяха от двете страни на пътеката, като кафяви снопове зад гърба на жетвар.

След първия набег корабите поеха по вята, за да се завърнат отново, обърнати с другия си борд толкова близо, колкото рифът позволяваше. Огънят им беше безмилостен. Арабските артилеристи бяха преодолели до голяма степен обзелата ги в началото паника. Каменните им гюлета падаха близо до „Серафим“, а едно дори разби фалшборда му. То отнесе и двата крака на едно от барутните момчета, както подскачаше откъм погреба, натоварено с копринени торбички черен барут.

Нед погледна към безкракия торс на момчето, гърчещ се в уголемяваща се локва от собствената му кръв недалеч от руля, където

стоеше. Умиращият момък викаше жалостиво майка си, но и двете му прекъснати бедрени артерии бликаха като гейзери, а никой не можеше да изостави поста си, за да му помогне. На Нед и през ум не му мина да изтегли кораба на безопасно разстояние, за да предотврати понататъшни загуби. Хал му бе казал да се държи близо до брега, като ангажира изцяло вниманието на бреговата артилерия, а арабите да останат блокирани в крепостта, колкото е възможно по-дълго. Нед не би се отклонил и на инч от точното изпълнение на тази заповед, макар загубата на който и да е от храбрите му момчета дълбоко да го нараняваше.

От другата страна на острова, Хал чуваше равномерния оръден огън, воден от двата кораба и доволно изтри потта от челото си.

— Огън момчета! — похвали ги той и отново насочи вниманието си към дебаркирането на останалите моряци от „Йомен ъв Йорк“. Лодките минаваха през прохода в кораловия риф, набелязан от него още преди няколко седмици. Четирите катера, нагазили до ръба във водата, бяха така натъпкани с хора, че вътре нямаше къде игла да падне.

Щом дъното на всяка лодка оствржеше пясъка, хората изскачаха до колене в прозрачната и топла вода на лагуната и джапаха към брега. Големият Дениъл и Алф Уилсън ги строиха в колона и поведоха към прикритието на палмовата гора.

Дори с всички хора, които Андерсън можа да отдели от екипажа на „Йомен“, Хал разполагаше с по-малко от четиристотин моряка за своя десант срещу ордата на Ал Ауф. Неприятелите като нищо можеха да се окажат хиляда или дори две хиляди души, пресмяташе наум Хал, но до този момент никой не направи опит да попречи на дебаркирането им. Изглежда „Минотавър“ и „Серафим“ бяха изпълнили една от задачите си — да държат всичко живо зад прикритието на крепостните стени.

Моряците и от последната лодка запълиха през пясъчната ивица, огънати под тежестта на оръжието, торбите с барут и водните мехове — битката в тая жега щеше да причини голяма жажда. Хал погледна след отдалечаващите се празни лодки към легналия на половин миля от брега „Йомен“ и догони опашката на влязлата в гората колона.

Редът на придвижване бе внимателно обсъден. Големият Дениъл командваше авангарда и изпратените напред съгледвачи, които трябваше да предотвратят евентуално попадане в засада. Мускетари осигуряваха фланговете на колоната, основната група по средата беше под непосредственото командване на Хал.

От заливчето, в което стъпиха на сушата, до крепостта имаше по-малко от три мили и Хал подканваше хората да бързат, почти да тичат по меката пеъчлива почва. Не бяха изминали и миля, когато отпред се разнесе залп от мускети, викове и писъци. Хал забърза напред, уплашен че Големият Дениъл може да е попаднал в засада. Страх го бе да помисли какво го очаква. Девет убити араби лежаха от двете страни на широката пътека, тъпкани от краката на преминаващите моряци, а шумът от битката се отдалечаваше към форта, накъдето бяха побягнали останалите, подгонени от побеснелите моряци. Един-единствен моряк бе прислонил гръб към палмов дънер и превързваше с парче плат ранения си от мускет хълбок. Хал отдели един човек да го придружи назад до брега, откъдето да го откарат на „Йомен“ и забърза след Големия Дениъл. Оръдията продължаваха да бутят откъм другата страна на острова, а разстоянието до форта бе намаляло, така че вече виждаха облаци барутен дим да се реят над върховете на палмите недалеч от тях.

— Нед Тайлър не дава на синовете на Пророка да си кажат утринната молитва — забеляза Хал, докато по бузите и брадичката му се стичаше такава пот, че ризата можеше да се изстиска.

От известно време усещаше воня, която ставаше непоносима в горещата влага на гората. Когато излязоха на открито, Хал спря така внезапно, че хората зад него се бълснаха в гърба му. Въпреки цялото напрежение на момента, ужасяващата гледка на екзекуциите го накара да замръзне. Обгорелите от слънцето трупове, виснали от трипоидите си, бяха гротескно издuti от собствените си газове, а някои се бяха разпукали като презрели плодове. Покриваше ги гъмжило едри мухи, преливащи във всички оттенъци на синия цвят.

Хал не можа да попреши на погледа си да премине по всичките в търсene на един по-малък труп с червена коса и като не видя каквото търсеше, усети как свилата се в стомаха му топка се разсейва. Насили волята си и продължи сред висналите тела, без да обръща внимание на

жужащия облак, който се надигна отвсякъде и докосваше лицето му с пърхащи крилца.

Аболи и Том го очакваха под дърветата в противоположния край на откритото пространство.

— Можем ли да тръгваме? — викаше Том на тридесетина стъпки от него. Двамата с Аболи, както и придружаващите ги трима други, бяха облечени в арабски одеяния и с чалми на главите. Хал видя, че лицето на сина му изразява нетърпение и решителност, а в десницата си държи оголена сабя. Отново го бодна чувството за вина, задето се бе огънал пред увещанията на Том и му позволи да отиде с Аболи. Единственото оправдание беше, че само Том бе ходил при крепостта и знаеше откъде малка група смелчаци би могла да прехвърли стената ѝ. Освен това, Том знаеше и в коя килия държат Дориан. Преоблечени като корсари, те щяха да се опитат да стигнат до него и да го защитят по време на кръвопролитната битка за превземане на крепостта.

Хал стисна Аболи за ръката и изсъска:

— Дръж Том под око! Не му позволявай да направи някая глупост! Прикривай му тила непрекъснато!

Аболи отвърна с тъмен поглед и не благоволи да отговори. Хал продължи:

— Не му позволявай да се катери по стената, преди да сме привлечли всяка жива душа откъм източната ѝ страна!

Аболи прошепна грубо:

— Вършете си работата, Гундуане, аз си знам моята.

— Започвай я тогава! — леко го побутна Хал и се загледа след малката група. Том и Аболи тичаха рамо до рамо отпред, а останалите ги следваха през гората към по-отдалечения край на крепостта.

Щом изчезнаха, Хал погледна към крепостната стена, едва-едва надничаща над върховете на дърветата и проточи врат, заслушан в звуците на канонадата. Макар тази част от острова да бе покрита с облаци барутен дим, чиято смрад сякаш лепнеше по гърлата, бумтенето на оръдията започваше да заглъхва. Нед бе извел „Серафим“ и „Минотавър“ в по-безопасни води.

Хал хвърли поглед назад и се убеди, че въпреки трудния преход през гората, моряшката колона идваше стегната и стройна, само с неколцина изоставащи. Поведе ги нататък и стигна Големия Дениъл, спрял в края на гората.

През поляната, на сто и петдесет крачки от тях, се издигаха петдесетфутовите стени на цитаделата. Арковидните крила на портата бяха затворени, дебелите им талпи — укрепени с железни гвоздеи. По бойниците не се забелязваха защитници. Вероятно всички бяха на западната стена, обстрелявана от корабите. Докато ехтяха последните оръдейни залпове, Хал дочу пискливите им далечни викове на радост, при вида на отдалечаващите се кораби.

— В момента имаме предимство — обърна се Хал към Големия Дениъл, — но трябва да действаме много бързо, ако искаме да се възползваме от изненадата.

Отзад прииждаше колоната моряци, приведени под теглото на товара си. Задъхани и потънали в пот, те се тръшваха на земята и надигаха меховете с вода, поемайки я на дълги жадни глътки. Хал тръгна сред тях, като ги насърчаваше и изпращаше на позиции в края на гората.

— Навеждайте глави и стойте в сенките! Прегледайте си зарядите и не стреляйте, докато не ви дам знак!

Групата с петте тежки сандъка барут бе изостанала в ариергарда, но ето че най-после и те пристигнаха, провесили всеки петдесетфунтов сандък на прът, носен от двама. Подредиха ги на земята и двамата с Дениъл започнаха да приготвят фитилите им.

Хал ги бе отрязал колкото се може по-къси и това бе много рисковаща работа, понеже няма два еднакво дълги фитила, които да изгарят за едно и също време. Те причукваха всеки фитил с дръжките на ножовете си в опит да разпределят експлозива равномерно, после ги пъхваха в специално пробити за целта дупчици. И секундите бяха скъпи, нямаха време да проверяват, дали всеки фитил е поставен съвсем както трябва. Ако един ги подведеше, оставаха още четири, които да взривят адската машина.

— Готово ли е? — вдигна поглед Хал.

Големият Дениъл затъпкващ последния фитил с помощта на парченце катран.

— По-готово от това, здраве му кажи.

— Пали! — заповяда Хал и Дениъл удари кремъка с огнивото. Праханта хвана. Поднесоха огъня към фитила и видяха как затлея и запращя.

— На рамо! — нареди Хал и петима свежи мъже, подбрани заради изключителната си сила, се надигнаха от местата си и приближиха. Зад тях чакаше втора редица, готова да хукне и поеме сандъчетата, ако носачът се препъне или падне от куршум на мускет, изстрелян от защитниците на крепостта.

Хал изтегли сабя и отиде до края на гората. Погледна отвъд поляната. Все още нямаше и помен от стражата по стените. Пое си дълбоко дъх и напрегнат като стоманена пружина викна:

— След мен, момчета!

Без викове и крясъци, те затичаха към портите. Босите стъпала на моряците затъваха дълбоко в меката почва под тежестта на товара, но те преодоляха разстоянието бързо и бяха почти стигнали, когато от стената се разнесе вик и изстрел. Хал забеляза една чалма и насочено към тях димящо дуло на кремъклийка. Разстоянието бе късо и куршумът намери един от моряците право в оголените гърди. Раненият се просна в цял ръст върху пясъка и сандъкът падна от рамото му.

Големият Дениъл тичаше само на стъпка отзад. Наведе се и го грабна като да бе сламка. С него под мишница, той прескочи умиращия и стигна портите пръв. Оставил сандъка до пантите и махна към останалите:

— Насам! Донесете ги тук!

Когато първият пристигна задъхан и хъхрещ, Големият Дениъл го освободи от товара му и викна:

— Бягай назад към гората! — Сложи сандъка върху другия и пое следващия с думите: — Добра работа, момко. — Постави и третия сандък върху останалите.

На стената вече се бе скуччила ревяща тълпа араби, които стреляха безразборно по бягащите към прикритието на гората хора на Големия Дениъл. Още един падна в пясъка и около него започнаха да се вдигат прашни фонтанчета — арабите от стената се мъчеха да го довършат с мускетите си. Скритите между дърветата моряци също откриха огън. Техните куршуми отчупваха парчета от кораловите блокчета на стената, които се сипеха по главите на застаналите пред масивната порта моряци.

Хал коленичи до Големия Дениъл, когато той постави на купа и петото сандъче. Духна края на тлеещия фитил в ръката си и той с готовност се разгоря.

— Бягай, Дени — каза Хал на едрия мъж. — Аз ще имам грижа за останалото.

Но Големият Дениъл също държеше запален фитил.

— Да ме прощавате, капитане, ама няма да стане. — Коленичи до Хал и допря огънчето до фитила на единия сандък. Хал се отказа да губи време в разправии и се зае със същата работа. Без излишна припъяност те запалиха и петте фитила, след което почакаха, за да се убедят, че горят добре.

Половината гарнизон вече се тълпеше над главите им, като стреляше към края на гората. Четиристотин английски моряка крещяха и изпращаха унищожителни залпове към бойниците на крепостната стена.

Хал и Дениъл бяха защитени от малък перваз, който минаваше под бойниците, но щом побегнеша назад, щяха да попаднат право под дулата на арабите, докато тичат през поляната към гората. Хал хвърли последен поглед към съскащите фитили — огънят бе стигнал на инч от дупките в буретата — и скочи на крака с думите:

— Мисля, че е време да си тръгваме.

— Не виждам причини за бавене, капитане — ухили се с оголени венци Големият Дениъл и двамата хукнаха рамо до рамо през празното пространство.

В същия миг силата на виковете отгоре се удвои и всеки арабин от стената насочи оръжието си към тях. Тежките оловни топчета свистяха покрай ушите им и се забиваха дълбоко в пясъка до петите им. Откъм гората се носеха окуражителни викове и толкова ожесточени изстрели, както и откъм бойниците.

— „Серафим“! — крещяха моряците. — Давай, Дени! Тичайте, капитане!

Времето спря за Хал. Също както под вода, всяко движение сякаш отнемаше цяла минута. Гората като че си оставаше все на едно и също разстояние, а изстрелите се сливаха в оловна градушка.

И ето, Големият Дениъл бе улучен и то не от един, а от два куршума едновременно. Единият удари коляното му отзад, счупи костта и кракът се сгъна като дърводелски метър. Другият го намери в хълбока и счупи бедрената кост в горната й част. Падна в пясъка с усукани и безпомощни крака.

Хал изтича няколко стъпки, докато осъзнае, че е сам. Спра и се обърна.

— Бягайте! — викна му Големият Дениъл. — Не можете ми помогна! И двата ми крака заминаха. — Лицето му бе цяло в пяськ, очите и устата — пълни. Хал хукна към него в бурята от мускетен огън.

— Не! Не! — изрева Големият Дениъл и от устата му се разхвърча облак слюнки. — Бягайте назад, глупако! Бягайте!

Хал стигна до него и се наведе към раменете му. Опита се да го повдигне и бе ужасен от теглото на огромното тяло. С двата си извадени от строя крака, Дениъл не можеше да му помогне. Хал си пое дълбоко дъх, промени захватата и напъна отново. Този път успя да надигне тялото на Дениъл от земята и се опита да пъхне рамо под мишницата му.

— Безполезно е — промълви Големият Дениъл в ухoto му, сгърчен от болка, докато счупените краища на бедрото му се отъркаха едно в друго. — Бягайте, спасявайте се!

На Хал не му стигна въздух за отговор, затова напрегна сетни сили и опънал всяка фибра на мускули и сухожилия, повдигна Дениъл. От усилието му притъмня, а през мозъка му минаха мълнии, но огромната фигура на Дениъл бавно се отлепи от земята и той прегърна Хал през раменете с дясната си ръка. Останаха в това положение един дълъг миг, вкопчени един в друг, неспособни да мръднат и крачка.

— Вие сте луд — прошепна Големият Дениъл с устни на инч от ухото на Хал. — Барутът ще гръмне всеки миг...

Зад бойница на високата стена един арабски мускатар насипа шепа едър черен тютюн в дулото на оръжието си и натика отгоре му платнен тампон. Куршумът стискаше между зъбите си. Представляващо безформено парче чугун, който той сам бе изпилил до облата, подходяща за цевта форма. Изплю го в дулото и с помощта на дървен шомпол го натика навътре. После обърна оръжието и постави дългата му цев в каменната основа на бойницата. Насочи с треперещи пръсти тънка струя ситен барут в подсипа и запъна докрай петлето.

Когато вдигна приклада до рамото си и погледна над стегнатата с бронзови пръстени към ложата цев, видя фигурите на двамата неверника на поляната, все още неподвижно вкопчени един в друг като любовници.

Внимателно се прицели в допрените им една до друга глави и силно дръпна твърдия спусък. Петлето се спусна и кремъкът даде искра под резкия металически удар. Барутът в подсипа пламна с пуфтене и бяло облаче пушек и за миг стрелецът помисли, че мускетът ще откаже, но той изрева оглушително и подскочи в ръцете му, като го бълсна силно в рамото.

Очуканото парче чугун започна да се превърта във въздуха щом се видя на свобода извън дулото на мускета. Полетя към мястото, от което Хал и Големият Дениъл се мъчеха да се измъкнат. Изпратено бе към главата на Хал, но така загуби височина при полета, че за малко изобщо нямаше да го удари. В крайна сметка попадна в глазена, отнесе част от петата и разби дребните костици на ходилото.

Щом стъпалото бе избито изпод крака му, Хал рухна под теглото на Големия Дениъл и двамата останаха така един до друг на земята.

— Бягайте! В името Божие, Бягайте! — крещеше Големият Дениъл в лицето на Хал. — Сандъците ще гръмнат всеки миг!

— Не мога! — избъбри през болката си Хал. — Удариха ме! Не мога да стана!

Големият Дениъл се подпра на лакът и погледна крака на капитана си. Мигом забеляза, че раната е осакатяваща и насочи поглед към пирамидата от барутни сандъци под арката на портата, само на тридесет фута от мястото, където лежаха.

Огънчето на един от фитилите бе стигнало катраненото топче върху дупката на сандъка. Експлозията беше въпрос на секунди. Големият Дениъл прегърна Хал в мечешките си обятия и легна отгоре му.

— Слизай от мене, дяволите да те вземат! — забъска се Хал под чудовищното тегло, но в тоя миг най-долното сандъче експлодира и предизвика избухването на останалите четири.

Двеста и петдесет фуна черен барут изгоря в едничък взрив и силата на ударната вълна бе катастрофална. Тя откърти тежките порти от пантите им и запрати раздробените талпи навътре в двора. Разруши каменната арка и превърна бойниците в лавина от коралови блокове, оръдия и прах. Двадесетина или повече араби се свлякоха с нея, мачкани и погребвани под развалините.

Пушек и прах се издигнаха на двеста стъпки право в небето, където застинаха в заплашителните очертания на градоносен облак.

Ударната вълна помете поляната и удари лицето на гората, като откърши дебели клони, огъна палмовите дървета и раздрави листвениците им като ураганен вятър.

Големият Дениъл и Хал лежаха по средата на пътя ѝ. Тя ги прегази с валяк от прах и парчетии. Изтръгна въздуха от дробовете им и ги затъпка в земята като с копита на побесняло стадо биволи. Хал усети как се издуват тъпанчетата му, а ударът се стовари право в мозъка. Загуби сетивата си и му се стори, че се превърта през някакво черно пространство, а главата му цепят мълнии. Върна се бавно от това далечно и мрачно място, а наранените му тъпанчета ревяха и свиреха в спомен за ужасяващия тътен, но през всичките тия звуци той долови безпътния боен вик на своите моряци, тръгнали от гората в атака. Те минаха като един покрай мястото, където лежеше и стигнаха разрушената порта. Скупчиха се там, като се бълскаха един друг през купищата отломъци, но накрая си пробиха път през пушек и прах, за да плъзнат из двора на крепостта. С оголени саби и провесени езици като на хрътки, подгонили елен, те се нахвърлиха върху ошашавените защитници на крепостта в дивата оргия на опиянение от битката.

Ослепен от праха, Хал се опита да седне, но някаква огромна тежест затискаше гръденния му кош и го приковаваше към земята. Задави се, закашля се и опита с примигване да махне песъчинките от насълзените си очи. Макар да драскаше немощно по огромното туловище върху себе си, силите не му стигаха да се освободи.

Постепенно зрението му се избистри, а ревът в ушите му отслабна до жуженето на кошер пчели, затворени в черепа му. Видя лицето на Големия Дениъл над себе си: очите широко отворени с втренчен поглед, а главата клима насам-натам при опитите на Хал да го катурне. Беззъбата уста зееше, а езикът му бе провиснал от нея. Смес от кръв и слюнка капеше топла върху бузата на Хал.

Подлуден от ужас, той направи върховно усилие и се измъкна изпод огромното отпуснато тяло. Седна крайно изтощен и се взря в човека до себе си. Прикривайки го, Големият Дениъл бе поел върху си основния удар на взривната вълна. Тя бе отнесла дрехите, оставяйки го по ботуши и колан. Увлеченият пясък бе охлузил цялата кожа от гърба и задника му и сега приличаше на прясно одран елен. Камъни и всякаакви отломъци бяха накълцали гърба му, разкривайки белезникавите ребра.

— Дени? — повика го Хал. — Дени, чуваш ли ме?

Въпросът беше безполезен, рожба на собственото му объркане. Опита да се приближи, но си даде сметка, че не е господар на собствените си крака. Погледна към тях. Единствено те не бяха попаднали под закрилата на тялото на Дениъл. И двата крака бяха голи, а плътта обезобразена, сякаш прекарана през зъбците на кабестана. Парченца кост стърчаха от кървавата маса. Не усещаше никаква болка, така че съзнанието му отказа да възприеме видяното. Не можеше да повярва, че е загубил и двата си крака. Не желаеше да гледа повече тази картина на опустошение.

Използва лактите си, за да допълзи до Големия Дениъл, като ги забиваше в меката почва, а разкъсаните крака се влачеха отзад. Легна до огромното тяло и го обхвата с ръце. Залюля го нежно, както някога бе люлял малкия си син, за да заспи.

— Всичко ще се оправи! Ще преживеем и това заедно, както винаги — защепна той. — Всичко ще се оправи, Дени!

Не усети, че плаче, докато не видя собствените си сълзи да падат върху обърнатото нагоре лице на Дениъл, като топли капки тропически дъжд, отмиващи белите песъчинки от широко отворените очи.

Така ги намери доктор Рейнолдс, дошъл откъм гората с двамата си санитари.

— Погрижете се първо за Дени! — помоли Хал.

— Господ вече го е поел под собствените си грижи — тихо отвърна доктор Рейнолдс, докато вдигаха Хал на носилка с виснали от нея крака.

59.

Том погледна назад към залива. От върха на ниската бяла дюона, където лежаха, той виждаше ясно двата кораба с правоъгълни платна на около миля зад рифа. Грациозният „Серафим“ водеше „Минотавър“ с неговите черни платна и заплашителен, могъщ вид. Под погледа му, те смениха галса и поеха на юг, напускайки поста си пред входа на залива.

Том се надигна на едно коляно и погледна над билото на дюоната към крепостните стени, на около двеста крачки от тях. Тежкият облак барутен дим се разсейваше, понесен от мусона към морската шир. Горният край на стената бе отрупан със стотици глави, мургави брадати лица, под тюрбани и чалми. Защитниците размахваха мускети и подскачаха победоносно върху стената. Том чуваше възбудената връва и дори долавяше някои от фразите, отправени към двата английски кораба:

— Дано Бог почерни лицето на неверника!

— Бог е велик! Той ни дари победа!

Том започна да се изправя на крака.

— Нещо не е наред. Досега трябваше да са взривили портата.

Аболи се пресегна и го стисна за китката. Придърпа го долу до себе си.

— Спокойно, Клебе! Понякога най-тежката част от битката е изчакването.

И тогава чуха изстрели от противоположния край на крепостта, а всички арабски глави от бойниците се извърнаха в тази посока. Виковете и подигравките им стихнаха.

— Неверникът напада портите! — изкрещя един глас и мигновено настана суматоха. Даже и артилеристите напуснаха постовете си и хукнаха по стената, за да се изправят пред лицето на тая нова заплаха. Стената опустя за секунди и Том отново скочи на крака.

— Сега е моментът! След мен!

Аболи пак го смъкна долу.

— Търпение, Клебе!

Том се мъчеше да се освободи от хватката му.

— Не можем да чакаме повече! Трябва да отидем при Дори!

Аболи поклати глава.

— Дори и ти не можеш да се изправиш сам срещу хиляда души.

Том погледна към прозорчето, зад което знаеше, че е окован Дориан.

— Трябва да му дойде наум, да даде някакъв сигнал, да ни покаже къде се намира. Да размаха риза или нещо такова. — Но веднага го оправда: — Той е още дете. Невинаги се сеща какво да направи.

Кресчендото на ожесточена мускетна стрелба се донесе откъм далечния край на цитаделата.

— Чуваш ли, Клебе? — удържа го Аболи, — баща ти и Дени поставят заряда пред портата. Няма да чакаме дълго.

После експлозията продъни тъпанчетата им, а тътенът ги оглуши. Висок стълб прахоляк се издигна във висините и се изду като градоносен облак. Из него се премятаха разни парчетии, късове скали и горящи предмети, които оставяха димни следи на фона на синьото небе. Том видя едно бронзово оръдие да се извисява на сто фута във въздуха. Човешки тела и откъснати крайници излитаха още по-високо, заедно с дебели греди и други отпадъци.

Преди Том да дойде на себе си, Аболи се изправи и закрачи през празното пространство към крепостта. Том скокна и хукна след него, но полите на арабската дреха се плетяха в краката му, така че успя да го настигне чак при стената на цитаделата.

Аболи коленичи и направи стреме със склучените пръсти на двете си ръце. Без миг бавене, Том стъпи в него с огромния си ботуш и Аболи го вдигна високо към клоните на една смокиня, впила корени и стебло във фугите между отделните блокове на стената. Том се катереше като маймуна — не го спираха нито чифтът пистолети, затъкнати в пояса, нито ножницата на сабята, която го удряше през краката. Аболи и другите трима го следваха по петите, но Том стигна горния край на стената преди тях. Добра се до място, където бе започнала да се срутва и прехвърли крак през ръба.

Изпречи му се смаяно кафяво лице. Един арабин не се бе поддал на общия порив, предизвикан от гълъчката при крепостната порта. С

вик на изненада той отскочи при внезапното появяване на Том и се опита да насочи мускета си към него. Извитите петлета на оръжието се закачиха в гънка на робата му и докато той се бореше с тях, сабята на Том излетя от канията като птица. Острието преряза гласните струни на арабина, така че следващият му вик си остана само намерение. Отстъпи няколко крачки и падна, с размахани ръце, от петдесет фути във вътрешния двор зад гърба си.

Докато Аболи и тримата моряка прехвърляха стената, Том бързо огледа стените и двора на крепостта. През гъстите облаци прахоляк и пушек прозираха неясните очертания на арабите, които бягаха от развалините на портите. Подивяла от ужас тълпа се мъчеше да си пробие път по стената, надалеч от димящия ад, който, до преди миг, беше главна порта на цитаделата.

И ето, през взривените двери се изля друга ревяща тълпа — тичаха английските моряци. Те се препъваха из отломъците и се катереха по стълбищата, за да налетят върху пиратите по стената. Последваха два-три мускетни изстрела и Том видя един моряк да пада от стълбата. После двете страни се смесиха в ревяща и виеща, сечаща и мушкаща маса от биещи се мъже.

Том потърси с поглед баща си из тълпата. Обикновено той изпъкваше и в най-голямата бъркотия, с високия си ръст и черна брада, но сега не можа да го открие. Нямаше и време да гледа повече.

— Насам! — викна той и поведе хората си към най-отдалечените от портата стълби. Робите им осигуряваха добра защита и арабите ги пропускаха край себе си, без да им обръщат внимание. Том стигна необезпокояван средата на стълбището. Там видя аркообразен вход, който водеше към вътрешността.

Охраняваха го двама пазачи. Единият се опули срещу европейските черти и светли очи на Том и вдигна ятагана си високо над главата. С див вик стовари извитото острие към главата на противника си.

Том се дръпна с приклкане и нанесе бърз и елегантен контраудар. Сабята потъна дълбоко в гърдите на арабина. Когато я измъкна, въздухът напусна със свистене пробития гръден кош през раната и мъжът падна на колене. Аболи уби втория пазач със същата бързина. Прескочиха труповете и нахлуха в тесен и неосветен коридор.

— Дори! — викна Том. — Къде си? — Захвърли чалмата от главата си — повече не се нуждаеше от маскировка. Искаше Дориан да го познае. — Дориан! — отново извика той. Гласът му прокънтя някак неестествено в коридора, а в отговор чу многоезичен брътвеж.

От двете страни на коридора се виждаха вратите на десетина или повече килии. Оригиналните врати сигурно отдавна бяха изгнили, защото бяха заменени с нови, грубо сковані от сурови талпи, решетъчни рамки. Том видя призрачно бледи, брадати лица да надничат през отворите в тях и ноктести ръце да се протягат умолително към него. Веднага разбра, че това са пленници от завладените кораби. Дориан трябаше да е сред тях. Душата му запя.

— Дориан!

Един глас се обади на английски:

— Бог да Ви благослови, сър, всички се молехме час по-скоро да дойдете!

Аболи измъкна тежката греда, с която бе залостена вратата и затворниците се изсипаха от тясната си каменна килия в коридора. Том почти потъна в човешкия парцалив и вонящ поток, с мъка си проби път и продължи да наднича в останалите килии.

— Дориан! — надвила общата връява той. Мъчеше се да прецени в коя килия бе видял брат си, но не можа да се ориентира.

Сграбчи един от освободените затворници и завика в лицето му, като в същото време го разтърсва за раменете:

— Има ли тук едно малко бяло момче с червена коса?

Човекът го погледна сякаш виждаше луд, измъкна се и хукна след останалите към вътрешния двор. Том стигна до последната килия в края на коридора. Вратата бе открайната и той влезе в тясно помещение с каменни стени. Беше пусто. На пода имаше тюфлек натъпкан с палмови листа и с това се изчерпваше цялата мебелировка на помещението. През тесния процеп в противоположната на входа стена се процеждаше слънчев лъч и Том бързо отиде до него. Погледна към залива и двата кораба в открито море.

— Тази е! — промърмори той. Скочи на перваза под прозорчето и надникна навън. Видя лианата недалеч от лицето си. — В тази килия бяха затворили Дори. Но къде е сега?

Скочи на пода и се огледа. Към стената бяха циментирани железни гравни за оковане на пленници. Целите стени бяха

изпъстрени с надписи, надраскани в меките блокчета. Видя португалски имена и дати от преди век, обрасли с мъх и плесен. Имаше и по-съвременни добавки с арабски букви и той разчете една извадка от седемнадесетата сура на Корана, която му бе позната, защото Алф Уилсън го бе карал да я учи наизуст: „Седемте небеса и земята и всичко по тях, свидетелстват за Неговата Слава“. Отдолу личеше друга драсканица, направена с тока на колан или друг метален предмет. Тя бе скоро издълбана с разкривен детски почерк: „Дориан Кортни — 3-ти февруари 1691“.

— Бил е тук! — високо извика Том. — Аболи, Дори е бил тук!

Аболи се появи на вратата, като я запълни цяла с огромното си черно тяло.

— А сега къде ли е, Клебе?

— Ще го намерим!

Том се забави само колкото да изхлузи робата, която пречеше на движенията му и да я захвърли в ъгъла. След това се втурнаха назад по коридора към ярката светлина на деня. Битката продължаваше да бушува в двора под тях, както и по стената, но от пръв поглед личеше, че защитниците на крепостта са разгромени. Стотици от тях бяха избягали през разрушените порти и захвърлили оръжие, бягаха към гората. Други бяха сгашени в различни ъгли. Някои молеха на колене пощада, но Том видя и други, които се хвърляха от стените, вместо да се опълчат срещу сабите на англичаните. С издути като балони бели роби, те политаха с вой към земята.

Някои обаче продължаваха съпротивата. Една групичка от десетина души бе заела източния бастион и предизвикателно ревеше: „Аллах акбар!“ — „Аллах е велик!“. Под погледа на Том, англичаните налетяха върху им, изклаха ги набързо и оставиха труповете да се валят по бойниците.

Том отчаяно търсеше да зърне мъничка фигура с червена къделя на главата, но от братчето му нямаше и следа. Някаква жена изкачваше тичешком стълбата срещу Том. Черното фередже бе отвято от вята и главата ѝ оставаше непокрита. Беше почти дете. Дългите ѝ черни коси се разяваха около изпълненото с ужас лице, а въгленовите очи бяха като на подгонена от хрътки сърна. С възбудени викове и смях, подире ѝ търчаха четирима английски моряка. Ризите им бяха мокри от кръвта

на избитите от тях, а покритите с кървави капки лица лъщяха, зачервени от похот.

Стигнаха момичето на върха на стълбата и го тръшнаха на земята. Трима го притиснаха към каменните плохи и вдигнаха полите на дългата роба. Показаха се стройни кафяви крака и гладък корем. Четвъртият моряк разкопча бричовете си и се хвърли върху ѝ.

— Разработи ни дупката, приятел! — насырчаваха го другарите му. На Том и през ум не му бе минавало, че подобен ужас е възможен. Като кандидат за посвещаване в Ордена на Свети Георги и Светия Граал, той бе обучаван, че войната е благородно занимание, а всички войни са галантни рицари. Понечи да се намеси, но Аболи стисна китката му в железния си юмрук.

— Остави ги, Клебе! Това е правото на победителя. Нашата задача е да намерим Бомбу. — Използва прякора, който бе дал на Дориан и който на езика на гората означаваше „Червения“.

— Не можем да им позволим това! — избухна Том.

— Не можем и да ги спрем — прекъсна го Аболи. — Ще те убият, ако се опиташи. Дай да намерим Бомбу! — Момичето ридаеше сърцераздирателно, но Аболи повлече Том надолу към двора.

В този му край попаднаха на лабиринт от древни стени и входове. Някои врати зееха отворени, но повечето бяха здраво залостени, а прозорците заковани. Дориан можеше да се намира зад всяка от тях. Том знаеше, че братчето му е объркано и уплашено. Трябваше да го открият, преди да пострада в битка или грабеж.

— Започни от другия край! — викна Том към Аболи. — Аз от този.

Не изчака да види, дали Аболи ще го послуша, а хукна към първата врата. Беше заключена. Опита се да я разбие с рамо, после отстъпи и ритна масивния железен кофар. Вратата не мръдна. Том се огледа и позна един от моряците на „Серафим“, затичан с брадва в едната ръка и пистолет в другата. Ръцете му бяха в кръв до лактите, а лицето изпълнено с екстаза и опиянението от битката.

— Чарли! — викна Том и човекът го чу през пелената на безумна жажда за кръв, покрила съзнанието му. — Разбий тази врата! — нареди му Том.

Чарли се ухили, възхитен от перспективата за нова разруха.

— Дръпни се на страна, Томи, моето момче! — викна той и се хвърли срещу вратата. С два мощни удара на брадвата тя висна безпомощно на пантите си. Том я ритна и влезе в помещението. Изведнъж попадна в плетеница от стаички и коридори. Втурна се напред, като надничаше във всяко помещение. Явно бяха напуснати много набързо, защото навсякъде се валяха в беспорядък дрехи и завивки.

Изведнъж чу силно тропане над главата си и погледна към паянтова стълба в края на коридора. Някой сякаш се мъчеше да излезе от заключена стая. Може би Дори! Сърцето му заби лудо. Без да му мисли повече, Том литна по стълбата, като вземаше по две стъпала наведнъж. В горния ѝ край, видя отворена массивна врата, с щръкнал от бравата огромен железен ключ. Вмъкна се през нея в продълговато и тясно помещение. Прозорците бяха заковани и то тънеше в полумрак.

— Дори! — извика Том и бързо се огледа. Веднага разбра, че не е затвор. Покрай стената срещу закованите прозорци, бяха наредени малки дървени сандъчета. Много приличаха на онези, които бяха взели от джонката на Ал Малик, сандъчетата с откупа за Дориан. Това трябва да бе част от съкровището на Ал Ауф. Може би най-ценната.

Капациите на четири от сандъчетата бяха отковани. Въпреки тревогата за брат си, Том бе очарован от тяхното съдържание. Разпозна характерните торбички, в които арабите съхраняват златни монети. Извади една и я претегли в длан. Теглото и формата на монетите, която усещаше през плата, разсеяха всякакви съмнения.

— Злато! — прошепна Том. В тоя миг забеляза оставени на пода, до сандъците, кожени дисаги. Те бяха наполовина пълни с платнени торбички. Изглежда бе прекъснал нечия подготовка за напускане на завладяната крепост. Шумът, който бе чул, е бил причинен от разковаването на капациите.

Който и да е бил този човек, той трябва да е все още наоколо. Едновременно с тази мисъл, Томолови леки стъпки по плочника зад гърба си. Това го накара да настръхне и да се хвърли към вратата.

Ал Ауф се бе стайл зад вратата, когато чу шума от стъпките на тичащ към него човек. Том го позна веднага. Видял го бе на палубата на „Минотавър“, когато „Серафим“ нападаше. Оказа се по-висок, отколкото си мислеше Том, а хищните му, дълбоко поставени очи, имаха тъмния и свиреп поглед на лешояд. Беше гологлав, без тюрбана

си. Черните му кичури, прошарени със сребърни нишки, се спускаха към раменете и смесваха с брадата. Устните се опънаха в дивашка усмивка, а пистолетът в лявата ръка се насочи към главата на Том.

За част от секундата, той погледна в бездънното дуло на оръжието, а после в светещите очи на Ал Ауф, присвitti над цевта. С металическо щракване, което прозвуча като гръм между тесните стени на помещението, петлето падна и подсипът се възпламени с леко пуфкане и бяло облаче дим. Том присви очи в очакване куршумът да се забие в челото му, но това не се случи — пистолетът засече.

Ал Ауф остана за миг заслепен от дима и блясъка на възпламенения в подсипа барут. Това време бе достатъчно за Том да скъси дистанцията помежду им. Забелязал бе, че пистолетът е с две цеви и показалецът на пирата трескаво търси втория спусък. Даваше си сметка, че не може да разчита на късмета си още един път и че следващият изстрел ще е фатален.

Замахна със сабята към протегнатата с пистолета ръка и острието се заби във вътрешната страна на китката. Сряза като с бърснач снопчето кръвоносни съдове и безжизнените пръсти изтърваха пистолета. Той тупна върху дръжката си и втората цев нададе яростен рев. Куршумът разби един от дървените сандъци, а Ал Ауф политна назад, посегнал към ятагана, окачен на украсения със скъпоценни камъни пояс. Успя да го измъкне точно навреме, за да отбие насочената право в основата на гръдената му кост сабя.

Том не очакваше такава пъргавина. Среброто в косите и брадата го бе подвело. Корсарят беше бърз като леопард, а в ударите на ятагана му се усещаше силата на два пъти по-млад мъж. Докато Том отстъпваше след удара си, Ал Ауф се отпусна на едно коляно и замахна към глезните. Такъв удар би могъл да му отреже краката. Том нямаше време да отстъпи. Затова подскочи във въздуха и кривото острие светна под тежките му ботуши. Все още във въздуха, Том нанесе сечащ удар към главата на пирата, но той отскочи встрани като змия под камък. Оставил бе локва кръв на плочника, а китката му продължаваше да блика. Том блокира ответния удар и финтира високо, но Ал Ауф контрира и се приведе под сабята, насочил удар към стомаха на Том. Той отскочи и ударът остана къс. Започнаха да обикалят в кръг, вперили поглед един в друг, в усилие да отгатнат следващия ход на

противника. Остриетата дрънчаха и стържеха едно о друго, в търсене на слабо място.

Кракът на Том се подхлъзна в кървавата локва и пиратът мигновено се възползва от залитането му, за да се метне като стрела, протегнал ръка към хълбока му. Том отплесна ятагана и принуди нападателят да отстъпи. Вече познаваше противника си. Беше бърз и пъргав, а възрастта не бе намалила силата на ръката му.

Плъзна се към здравата му ръка, подмами го с мигновено разкриване и когато Ал Ауф се подведе и нападна, Том удари ятагана отдолу нагоре, вплете го в собственото си оръжие и силно натисна. Сега се изправиха лице в лице, гърдите им почти допрени, а остриетата кръстосани на височината на очите. Том напъна с цялата мощ на младите си, широки рамене и Ал Ауф отстъпи крачка. Том усещаше как силите напускат корсаря, изтичайки през раната на другата му ръка. Том отново натисна, но Ал Ауф не бе отслабнал толкова, колкото показваше. Той рязко се извъртя и Том политна, лишен от съпротива пред напора си. Ал Ауф отново приклекна. Том трябваше да го очаква — достатъчно добре бе опознал вече бойните прийоми на противника си. Като по никакво чудо, с котешка пъргавина успя да изхвърли встрани долната част на тялото си и върхът на ятагана драсна хълбока му. Той раздра плата на бричовете и сряза плитка рана в еластичния като каучук мускул на крака.

Раната не беше тежка, а Ал Ауф се бе разкрил цял в устрема на удара си. Том бързо насочи сабята си към него и пиратът едва успя да вдигне гарда. Том го увлече в дълга серия. Двете остриета святкаха във въздуха, стържеха така остро, че опъваха нервите им като струни, ръкохватките вибрираха в дланите им.

Най-накрая Том успя да превърне схватката в чисто състезание по физическа сила и издръжливост. Ал Ауф не можеше да прекъсне серията. Това би значело да отвори гарда си, а нямаше съмнение, че ударът на Том ще последва със скоростта на мълния. Беше класическа дълга серия, на която го бе научил Аболи.

— С тоя трик баща ти уби Шрьодер — му беше казал той. — А тоя холандец бе най-добрия фехтувач, когото съм виждал да размахва сабя. След баща ти, искам да кажа.

Том мобилизира цялата сила на китката си и пиратът отстъпи. Двете остриета продължаваха да описват дъги, а върху кафявото чело

започна да избива пот. Тя се стичаше по набръканото от усилие лице, към очите и брадата му. Победоносен възторг обзе Том. Кръвта продължаваше да тече от китката на противника, а цялото му лице се стърчи в ужасяваща гримаса на отчаяние. Отчаяние и смърт.

Внезапно Том промени ъгъла на китката и върхът на сабята застини на инч от очите на пирата. Той се предаде. Въпреки волята му, дългите кафяви пръсти се разтвориха и ръкохватката на ятагана им се изплъзна. Том го подхвани със сабята си и с рязко движение на китката го запрати към противоположната стена, където оръжието издрънча и падна на плочника.

Ал Ауф направи опит да се шмугне към вратата, но като усети сабята опряна на гърлото си, се подчини на нейния натиск и облегна гръб о стената. Том бе силно задъхан и му трябваше малко време, за да проговори.

— Има един-единствен начин да спасиш живота си — промълви той с неравен глас. Очите на пирата се присвиха, когато чу неверника да говори така добре собствения му език. — Ще ми предадеш франкското момче, което си затворил.

Ал Ауф го погледна втренчено. Вдигнал бе ранената ръка до гърдите си и се мъчеше да спре кръвта, като я стискаше със здравата.

— Отговаряй! — викна Том и натисна по-силно върха на сабята в гърлото на корсаря. — Говори, свинско чедо! Дай ми момчето и ще те оставя жив!

Арабинът потръпна под натиска на острието.

— Не знам за такова момче...

— Много добре знаеш. Онова с червената коса — прекъсна го Том.

Ал Ауф изви устни в подигравателна усмивка.

— За какво ти е Ал Амхара, Червения? — попита той и в погледа му светна страшна омраза. — Да не ти е любовник?

Сабята потрепери в ръката на Том.

— Ал Амхара ми е брат.

— Много си закъснял тогава — злорадо изрече Ал Ауф. — Той е вече на място, където не можеш го намери!

Том усети как някакви стоманени клещи стягат гърдите му. Започна да се задушава. Дориан бе мъртъв.

— Лъжеш. — Непоносима болка му пречеше да намира нужните арабски думи. — Знам, че е тук! Видях го със собствените си очи. Ще го открия!

— Не е на острова. Търси колкото си щеш. — Ал Ауф се смееше с див неестествен глас.

Том престана да натиска върха на сабята. Вторачи се в тъмните очи на арабина и в главата му нахлу безреден рояк мисли.

— Не! — не искаше да повярва Том. — Скрил си го някъде. Лъжеш! — Но нещо в поведението на Ал Ауф показваше, че говори истината. Разбра, че са загубили малкия Дори и постепенно празнотата, оставена от него в сърцето му, започна да се пълни с черна безнадеждност.

Свали сабята от гърлото на Ал Ауф и се извърна. Тръгна към вратата, решен да прерови всяка педя земя по острова, макар и само за да не стои на едно място.

Ал Ауф беше така смаян, че за миг остана замръзнал на мястото си. После пусна ранената ръка и плъзна другата към дръжката на извития нож, затъкнат в златотканния пояс. Лъскавото криво острие издаде слаб стържещ звук при изваждането от канията.

Том не бе позволил на страданието да го завладее дотам, че да не чуе зловещия звук. Обърна се рязко и видя хвърлилия се напред Ал Ауф, вдигнал високо над главата си кривия нож, с намерение да го забие в гърба му. Пред такова коварство, отчаянието на Том се превърна в бесен гняв. Той вдигна сабя, за да спре атаката и я опря в гръдената кост на нападателя. Отплеснатото острие се хълзна покрай едно ребро, прониза сърцето и белия дроб и потръпна в ръката на Том, опряло в гръбначния стълб.

Ал Ауф замръзна и ножът падна от ръката му. Задрънча по плочника, а омразата в черните очи на корсаря угасна. Том вдигна обут в ботуш крак към гърдите му и го ритна назад, като в същото време изтегли окървавеното острие на сабята си.

Ал Ауф падна на колене и главата му клюмна напред, но гневът на Том още не се бе уtalожил. Той вдигна високо сабята и я стовари с цялата сила на раменете, ръката и китката си така, че острието изсвистя и падна върху врата на пирата. Главата се отдели от бликналия врат, тупна меко на пода и се търкулна в краката на Том.

Той се взря в лицето на Ал Ауф. Тъмните очи бяха широко отворени и страшни. Устните се отвориха, сякаш щеше да проговори, но след това клепачите трепнаха, блясъкът си отиде от очите, те помътняха, а долната челюст увисна.

— Добра работа! — обади се Аболи от прага. Влезе в стаята и свали арабската роба. Просна дрехата на пода и вдигна за косите отрязаната глава.

Под погледа на Том, уви главата на Ал Ауф в нея. Никакви чувства не тревожеха душата му, докато гледаше кръвта да капе от гънките на вързопа. Аболи се изправи и метна на рамо отратителния си товар.

— Ще я занесем на баща ти. Тая глава ще му спечели баронска титла, когато я представи пред надзорниците на достопочтената Компания в Лондон.

С гола сабя в ръка, Том тръгна като сомнамбул подире му през коридора и излезе на дневна светлина. Не изпитваше нищо друго, освен смазващата тежест, че е загубил Дориан завинаги.

60.

Том си проби път през възбудената тълпа моряци, която вилнееше из коридорите и вътрешните помещения на цитаделата. Те се смееха гръмогласно и си подвикваха радостни закачки, докато претърсваха сградата. От време на време надаваха весел вик, открили поредния свръян в някой ъгъл арабин, когото тутакси извличаха на двора.

Събличаха пленниците голи — моряците бързо разбраха, колко лесно може да се скрие нож в безбройните гънки на арабската дреха. По същия начин постъпиха и с жените. Плененото оръжие бе струпано на купчина насред двора, а ценностите — кесиите на мъжете и златните украшения на жените — хвърляха върху специално постлано на земята платнище.

Така обработени пленниците отвеждаха до северната стена на крепостта, за да се присъединят към коленичилата вече там кафява редица техни другари по съдба, охранявана от засмени моряци, с голи саби и запънати пистолети в ръце.

Том приближи редицата и си избра един арабин. Независимо от голотата си, мъжът имаше благородна осанка и интелигентен, горд поглед.

— Как се казвате, стари татко? — попита Том, като се стремеше да вложи уважение във въпроса си.

Старецът се стресна, че му заговориха на арабски, но отговори на поставения му въпрос:

— Казвам се Бен Абрам.

— Имате вид на учен или свят човек — поласка го Том.

Възрастният мъж отговори и той път:

— Аз съм лекар.

— Имаше едно момче на острова. Дванадесетгодишно с червена коса. Заловено от Ал Ауф. Знаете ли го?

— Знам го — отвърна Бен Абрам и сърцето на Том щеше да изхвръкне от гърдите му.

— Той ми е брат. Къде се намира сега? На острова ли е? — попита нетърпеливо, но Бен Абрам поклати глава.

— Няма го. Ал Ауф го продаде в робство.

Най-накрая получи и потвърждение за хвалбите на Ал Ауф. За миг му се стори, че няма да може да понесе тежестта на удара.

— Накъде го пратиха? Как се казва човекът, който го е купил?

Бен Абрам отново поклати глава, но очите му отбягнаха погледа на Том.

— Не знам — прошепна той.

Том разбра, че го лъжат и ръката му посегна към сабята. Щеше да изтръгне истината от стареца със сила, но веднага прецени правилно волята и решимостта в изражението и интуицията му подсказа, че насилието няма да даде резултат.

За да спечели време, започна да разглежда крепостните стени отвътре. Всички бойници и стълби бяха осияни с трупове на мъртви араби, а мнозина ранени се гърчеха в прахта между тях. Викна към кормчията, който командаваше охраната:

— Този човек е лекар. Върнете му дрехите и нека се погрижи за ранените противници!

— Слушам, мастър Кортни. — Морякът докосна чело. Том се извърна отново към Бен Абрам:

— Мнозина от вашите имат нужда от помощта Ви. Можете да отидете при тях.

— Нека Аллах Ви възнагради за състраданието! — Бен Абрам се изправи и навлече робата, хвърлена му от кормчията. Под погледа на Том, старецът забърза към стената и коленичи до един тежко ранен, легнал в подножието на едно стълбище.

Сега трябваше да намери баща си и да му съобщи ужасната новина за Дориан. Том отново се огледа и тръгна към разрушената порта. По пътя спираше всеки срещнат моряк от „Серафим“ с думите:

— Къде е капитанът? Виждал ли си го?

Никой не можа да му отговори. Том се разтревожи. В този миг съзря край портата капитан Андерсън. Лицето му аленееше, а капитанът ревеше като ранен бик. Опитваше се да организира подивелите си моряци в групи, които да започнат да изнасят пиратската плячка от складовите помещения. Някои вече бяха

помъкнали денкове и сандъци към портата, за да ги подредят там, преди да бъдат пренесени към залива и натоварени в чакащите кораби.

Том приближи. Андерсън се извърна към него и чертите му омекнаха по начин, който накара сърцето на Том да се свие.

— Убих Ал Ауф — извиси глас той, за да надвика тълпата. — Аболи носи главата му. — Том посочи към едрия черен мъж и окървавения товар през рамото му.

— Света майко! — възклика Андерсън смаян. — Е, това се казва добра работа! А аз се чудех, къде се е сврял главорезът му с главорез. Тоя вързоп ще струва цяла лака в Лондон.

— В края на стената има врата. В дъното на коридора зад нея по едни стълбички се стига до помещение, в което са складирани сандъци, пълни със златни монети. Един Бог знае колко злато е натрупал там Ал Ауф. Капитан Андерсън, струва ми се, че ще е най-разумно да изпратите там някой офицер, преди нашите момчета да са започнали самообслужването.

Андерсън извика кормчията си и му даде наредждания. Подbral на бърза ръка петима моряка, офицерът хукна натам, а Том получи възможност да зададе въпроса, който пареше на езика му:

— Да сте виждал баща ми, капитане? Търсих го навсякъде. Би следвало да е тук.

Андерсън погледна към Том и напрегнатите му черти се отпуснаха от жал.

— Удариха го, момко. Видях го да лежи след експлозията при портата.

След като лошото му предчувствие се потвърди, Том усети как никаква ледена ръка сграбчува сърцето му.

— Къде е той, сър?

— За последен път го видях при портите. — Гласът на Андерсън бе пресипнал. — Съжалявам, момко, но от онова което видях, мисля че с положителност е убит.

Том се втурна безпаметно, забравил дори Дориан в този миг. Изкатери се по развалините на портата и видя едно обезобразено тяло да лежи пред нея. Изтича и падна на колене до него. То беше така жестоко осакатено, без дрехи, с одрана кожа, че Том нямаше представа чие е. Внимателно извърна ударената глава.

— Дени — тихо промълви той и очите му се напълниха със сълзи. До този момент не си бе давал сметка, колко много обича едрия мъж. Прегълтна сълзите си. Отблизо смъртта беше по-грозна и от най-кошмарните му сънища. Очите на Дени ѝл бяха широко отворени и втренчени, налетяни от сини мухи. Том ги прогони с ръка и склони очите с пръсти. Изправи се неуверено и забеляза застаналия до него Аболи.

— Къде е баща ми? Капитан Андерсън каза, че бил тук.

Том не виждаше друго тяло наоколо. Край гората се валяха тридесет-четиридесет трупа на араби, избити при опита им да избягат. Няколко моряка проверяваха труповете, за да се убедят, че не се преструват на убити — любим арабски номер — както и да проверят дали няма нещо ценно по тях.

— Баща ти не е тук — отвърна Аболи. — Сигурно са го отнесли.

Том изтича до най-близкия моряк, клекнал до някакъв труп. Том не го познаваше — сигурно беше от „Йомен ъв Йорк“.

— Виждал ли си сър Хенри, капитана на „Серафим“?

Мъжът вдигна поглед.

— Да, момко. Старият е тежко ранен. Видях докторът да го прибира надолу. — Морякът посочи към залива с пълните си със злато щепи.

Мачтите стърчаха над върховете на дърветата. Щом издигнатите над стените знамена оповестиха падането на крепостта, трите кораба влязоха в пристанището. Том затича по пътеката от мек коралов пясък. Стигна брега на крачка пред Аболи и погледна към големите кораби, легнали на котва в прозрачните и кротки води на лагуната.

Лодките непрекъснато курсираха между корабите и брега, прекарвайки освободилите се от вахта моряци. Том забеляза идваща от „Серафим“ лодка и едва изчака да докосне брега, за да попита:

— Къде е капитанът?

— На борда е вече, мастър Том — ревна кормчията в отговор.

— Трябва да отида при него. Закарай ме на кораба!

— Веднага, мастър Том! Скачайте в лодката!

Когато тя допря корпуса на „Серафим“, Том беше пръв на въжената стълба, все още следван по петите от Аболи. На борда се намираха неколцина от оределия екипаж, виснали по релинга с вперен

към сушата завистлив поглед. Нямаха търпение да се присъединят към грабежа.

— Къде е капитанът? — попита Том.

— Отнесоха го в каютата му.

Том се понесе към кърмата и когато стигна вратата на каютата, един ужасяващ стон го накара да замръзне. Остана така, с протегната дясна ръка, без да има сили да отвори вратата. Какъв ли ужас го очаква зад нея! Аболи застана отстрани и внимателно я открехна. Том погледна вътре.

Под кърмовите прозорци, където светлината бе най-силна, имаше дървена решетка. На нея бе проснат възнак баща му. Над него бе надвесен доктор Рейнолдс. Носеше черния си редингот — обичайното операционно одеяние. Дебелият груб плат на дрехата бе позеленял от времето и твърд от засъхналата по него кръв. Докторът се потеше обилно, в задуха на тясната каюта. Вдигна поглед към Том и каза:

— А, добре! Влизай, момче! Не стой там така опулен! Трябва ми още един чифт здрави ръце! — добави той сухо и започна да навива ръкави над лактите.

Том пристъпи напред, с налети с олово крака и застана край решетката, загледан в осакатеното тяло на баща си. Остра миризма на спирт изпъльваше каютата. Един от помощниците на доктора тикаше гърлото на бутилка от три кварта^[1] ром в устата на баща му. Течността се стичаше по бузите и косите. Той се давеше и макар че бе в полуусъзнание, правеше опити да извърне глава.

Том грабна бутилката.

— По-внимателно, непохватен дръвник, такъв! Ще го удавиш.

— Той има нужда от рома, за да не усеща болката — възрази помощникът.

Том не му обърна внимание, а вдигна главата на баща си с такава нежност, сякаш бе на малко дете. Поднесе шишето внимателно, за да може да отпива по малко и да прегълъща.

Погледна към краката му. Рейнолдс ги бе пристегнал в средата на бедрата с кожени ремъци, за да може с помощта на тия турникети да ограничи кръвоизлива, но раните продължаваха да сълзят. Под решетката бяха поставили кофа за кръвта и непрестанното кап-кап

звукеще в ушите на Том като воден часовник, отброяващ изтичащите секунди на бащиния живот.

Рейнолдс приключи приготвленията си и взе от платнения несесер с инструменти, един скалпел с дръжка от слонова кост. Започна да разрязва прогизналите с кръв парцали, останали от крачолите. При вида на показалото се отдолу месо, Том пребледня и за малко да загуби свист.

Взривът бе охлузил плътта и тя бе добила вид на кълцан черен дроб. Пясък и коралови частици бяха набити в нея сякаш с мускет. Костни частици стърчаха като кремъчни остриета на стрели. Рейнолдс опипа краката. Те бяха меки и сякаш безкостни под натиска на пръстите му. Присви устни и поклати глава.

— Ще трябва да ги отстраним. И двата. Не мога да ги спася.

— Не! — викна Том. — Няма да го лишите от крака! Никога след това няма да може да язди кон или да команда кораб. Не можете да сторите това!

— Тогава ще умре. Краката ще загният и той ще умре от гангrena до една седмица или още по-бързо, ако има късмет. — Кимна към помощниците си. — Хванете го!

Аболи пристъпи напред и Рейнолдс му каза:

— Да, и ти! Трябват силни ръце. — Избра един скалпел, който за Том приличаше повече на касапски нож и опита остротата му на собствения си палец. Том забеляза петънцата ръжда там, където не е била измита добре по-раншна кръв. — Мастър Том, ти ще трябва да държиш главата му. — Рейнолдс му подаде едно парче дърво. — Това го сложи между челюстите. Трябва да има какво да захапе, защото иначе ще си счупи зъбите.

Натопи една гъба в съда с гореща вода, който държеше единият му помощник и избърса отчасти кръвта и мръсотията от левия крак на Хал, за да види къде да направи първия разрез. После пристегна още турникета и прокара острието по изпънатата кожа. Тя бе разрязана и Том, който държеше дървото в устата на баща си, усети как тялото му се сгърчва и извива нагоре, а всеки мускул и сухожилие в него се опъват сякаш от кабестан.

Ужасяващ вик излезе от устата на Хал, а челюстите му се впиха в дървото и го направиха на трески. Том се опита да задържи мятащата се насам-натам глава, но баща му бе обладан от силата на луд.

— Дръжте го здраво! — ръмжеше Рейнолдс, като продължаваше да реже, а Аболи и вторият помощник се мятаха из каютата, в ритъм с бесните конвулсии. Том чу как стоманеното острие стигна бедрената кост дълбоко под плътта. Рейнолдс бързо остави настрана ножа и взе тънки здрави конци, с които привърза отрязаните краища на кръвоносните съдове, от които кръвта си изтичаше въпреки турникета. Течеше като река в кофата под дървената скара. Том не можеше да повярва, че е възможно в едно тяло да има толкова много кръв.

Рейнолдс извади от набора трион и опира ситните зъби. После хвана с лява ръка бедрото, както дърводелец хваща бичме и с дясната направи първото движение върху костта в дълбокия срез, оставил от скалпела.

Стоманените зъби зачегъртаха с остьр звук костта и независимо от усилията на четиридесета мъже, Хал сгъна тялото си и седна. Главата му бе отметната назад и върху шията и раменете му ясно изпъркваша снопчета мускули и сухожилия. Нов мъченически стон излезе от зейналата уста и се разнесе из кораба. После тялото се отпусна и падна възнак върху решетката.

— Да благодарим Богу за това — прошепна Рейнолдс. — Сега трябва да побързаме, преди да е дошъл в съзнание.

След още три дълги движения на триона, костта бе прерязана. Кракът увисна и хирургът заряза триона, за да се хване отново за ножа. — Ще му оставя повечко месо отдолу, та костта да е добре защитена. — С няколко бързи движения оформи нужния къс месо, а Том щеше да повърне при вида на тупналия върху решетката крак. Единият помощник на доктора го бълсна с ръка на пода, където остана да потрепва като току-що уловена риба, докато нервните окончания умираха.

Рейнолдс вкара края на един конец в ухото на моряшка игла и загъна щръкналия край на бедрената кост с провисналото парче плът. Той си тананикаше нещо със затворена уста, докато пробиваше с иглата дебелата кожа и започна да ниже един до друг акуратни шевове околовръст. Свободните краища на конците, с които бе завързал кръвоносните съдове, висяха от защитата рана.

След няколко минути Рейнолдс се изправи и наклони глава като шивачка, завършила поредно ръкodelие.

— Хубаво — отсъди той. — Много хубаво, независимо, че го казвам аз. — Цъкна самодоволно с език. За Том чуканчето приличаше на глава на новородено — кръгла, гола и окървавена.

— Да видим сега другия крак — каза Рейнолдс и кимна към помощника си. Оня хвана десния обезобразен крак на Хал с груби космати ръце и го изпъна. Болката измъкна пострадалия от тъмните дебри на безсъзнанието. Отново нададе сърцераздирателен стон и направи безсилен опит да се изправи, но те го държаха здраво.

Рейнолдс прегледа крака, като започна от горната част на бедрото под самия турникет и продължи надолу през коляното, като здраво натискаше яките си груби пръсти, за да търси счупена кост.

— Добре! — окуражи се сам. — Отлично! Мисля, че тук мога да рискувам, като отрежа много по-ниско. Ще запазя коляното. Това е много важно. Ще можем да му направи дървен крак. Възможно е даже да се научи отново да ходи.

Мисълта, че баща му, олицетворение на сила и подвижност откак се помнеше, може би никога вече няма да ходи, нахлу в обърканото съзнание на Том. Тя бе почти така непоносима, както и ужасите, които бе принуден да гледа, докато Рейнолдс отново взе окървавения скалпел и направи първия разрез върху другия крак. Хал се друсаше и скимтеше в хълъгавите му от пот ръце и дъвчеше дървото на трески.

Том сумтеше и се задъхваши в усилията си да задържа извиващото се тяло и да потиска гаденето, когато и вторият крак бе отделен и тупна на окървавения под. Този път комата не дари Хал с безчувствие. Принуден бе да изтърпи всичките изтънчени мъчения на скалпела и триона. Том бе преизпълнен с благоговение и някаква странна гордост от начина, по който баща му се бореше срещу болката и леко се огъна само в един миг, когато явно бе достигнала непоносими предели. Дори и тогава, той направи опит да заглуши вика си.

Най-накрая Том можа да се надвеси над ухoto му и да прошепне:
— Свърши се, татко! Всичко свърши!

Невероятно, но баща му чу и разбра. Направи опит да се усмихне и гледката бе покъртителна.

— Благодаря. — Устните се извиха, за да произнесат думата, но от гърлото не излезе нито струйка въздух. Зрението на Том се замъгли от нахлулите в очите му сълзи, но той ги прегълтна, надвеси се над

лицето на баща си и го целуна по устните — нещо което не бе правил никога в живота си. Хал дори не се опита да избегне тази нежност.

---

[1] Кварт — мярка за обем равна на 1172 милилитра. ↑

61.

Нед Тайлър забърза насреща му, щом се появи на палубата.

— Как е? — попита го той.

— Жив е — отвърна късо Том, но като видя съчувствие в очите на моряка, добави: — Състоянието му е, каквото трябва да се очаква. Нищо не може да се каже до няколко дни. Според доктор Рейнолдс, сега има нужда от почивка.

— Да благодарим Богу и за това — каза Ned и погледна очаквателно.

За миг Том не разбра, какво искат от него. Изведнъж мисълта го прониза остро: Нед очакваше заповеди. Отхвърли я недоволно. Чувстваше се твърде изтощен и несигурен в себе си, за да поеме отговорността, така внезапно стоварила се отгоре му. След това, с усилие на волята, мобилизира силите си.

— Първата ни грижа сега е да вземем на борда всички ранени, за да може доктор Рейнолдс да се погрижи за тях както трябва.

— Слушам, мастър Кортни — отвърна Ned с облекчение. Том се изненада от лекотата, с която стана всичко. Вече не бе мастър Том, а мастър Кортни. Като син на Хал, властта бе преминала по естествен начин в негови ръце. Той бе само седемнадесетгодишен и нямаше никакъв чин, но това не бе военен кораб, а Том многократно бе доказал, че носи глава на раменете си и е годен да се справи във всякааква битка. Офицери и моряци го обичаха. Нямаше място за спор. След като Ned Тайлър приемаше властта му, така щеше да постъпи и всеки друг на борда на „Серафим“.

Опита се да си представи, какво би искал да направи баща му в този момент, а инстинктът го караше да хукне към каютата му и да не мръдне оттам, преди Хал да се е възстановил. Благоразумието му казваше, от друга страна, че доктор Рейнолдс е по-добре подгoten от него да гледа болен.

След кратък размисъл, той нареди на Ned да продължи с рутинните действия.

— Оставям кораба на вашите грижи, мастър Тайлър! — Думите, които така често бе чувал от устата на баща си, изплаваха с лекота върху устните му. — Ще сляза на брега, за да поема командинето там.

— Слушам, сър! — отвърна Нед.

62.

В компанията на Аболи, Том се отправи назад към форта. Появили се бяха някакви наченки на ред, но Андерсън и всички останали продължаваха да се занимават с претърсване на крепостта. Цяла планина плячка бе струпана на сред двора, а хората не преставаха да добавят към нея нови и нови бали, денкове и сандъци.

— Капитан Андерсън — започна Том, — в гората се крият триста-четиристотин пирати. Мнозина от тях са все още въоръжени. Искам бойниците да се заемат от наши хора, в случай на контраатака.

Андерсън го гледаше с невярващ поглед, но Том продължи уверено:

— Моля, възложете тая задача на най-добрия си офицер и нека пленените оръдия бъдат заредени с картеч и насочени към края на гората!

Лицето на Андерсън започна да се подува и доби яркопурпурен цвят. Който чу тези думи, заряза всичко и замръзна зяпнал, цял превърнат в слух.

— Моля също така, да се барикадира разрушения вход и да се пригоди за отбрана! — продължи Том. На ръст бе колкото Андерсън и го гледаше с немигащ поглед.

Цяла дълга минута Андерсън също го гледа и сякаш отказът трептеше на върха на езика му, но после се разколеба и погледна към развалините на портата и хората си. Благоразумието на издадената от Том заповед беше вън от всякакво съмнение.

— Мастър Макнотън — изрева Андерсън без каквато и да е нужда, тъй като помощникът му стоеше на две крачки от него, — петдесет души да барикадират портата и сто при оръдията! Да се заредят с шрапнел и всички подстъпи към форта да се вземат на прицел! — Обърна се отново към Том.

— Остават ни само час или два дневна светлина — продължи Том. — Първата ни грижа утре заran ще бъде да прочистим гората от бегълците. — Погледна към голите пленници. — В рамките на

общоприетите норми на човечността, искам да се върнат дрехите на тия хора, както и да им се даде вода. След това да се затворят в килиите на крепостта. Колко ранени имаме?

— Не знам с точност — отвърна виновно Андерсън и червенината бавно се изтегли от лицето му.

— Нека писарят Ви състави списък на загубите! — нареди Том.

— Ранените трябва да се транспортират на борда на корабите, за да получат медицинска помощ от лекарите!

Том се огледа и забеляза, че Бен Абрам още се грижеше за своите ранени. Някому бе дошло наум да му даде четирима пленници, които помагаха.

— Мъртвите ще погребем утре, преди да са започнали да заразяват въздуха. Мюсюлманите имат някои строги ритуали, що се отнася до погребенията. Макар че са пирати, трябва да проявим уважение към техните обичаи.

Двамата с Андерсън потънаха в работа до късно през нощта. В светлината на пламнали факли, установяваха ред и дисциплина, организираха отбраната на крепостта и охрана на събраната плячка. По едно време Том започна да се олюява от умора. Повърхностната рана на бедрото, нанесена му от Ал Ауф смъдеше и всеки мускул го болеше.

— Всичко е вече наред, Клебе. Погрижил си се за всичко. Трябва да си починеш! — обади се изведнъж застаналият до него Аболи.

— Има още нещо, което не може да чака до утре. — Том тръгна през портата към мястото, където лежеше Големият Дениъл. Увиха го в парче брезент и наредиха на един санитарен екип да го отнесе до брега в носилка.

Беше късно след полунощ, когато Том се довлече до кърмовата каюта на „Серафим“. Един от помощниците на лекаря бдеше до койката на Хал.

— Аз ще те сменя — каза му Том и го отпрати. Просна се на твърдия под. Стенанията на баща му го будиха на два пъти до сутринта. Единият път му даде да пие, а втория — държа нощното гърне, за да се изпикае. Болеше го да гледа баща си изпаднал в това състояние, като малко дете, но удоволствието да му бъде полезен, компенсираше донякъде съжалението.

Том се събуди призори с ужасяващата мисъл, че през нощта баща му е умрял, но когато го пипна по бузата, усети нейната топлина.

Поднесе към устните му металната повърхност на огледалото за бърснене и с удовлетворение забеляза бързо образувалия се мъглив слой. Дъхът на Хал още вонеше на ром, но той беше жив.

Том искаше да остане при него, но отлично си даваше сметка, че не това би искал баща му. Остави го на грижите на лекарския помощник и слезе с Аболи на брега.

Имаше още толкова много неща за свършване. Възложи на мастър Уолш и писаря от „Йомен ъв Йорк“ да съставят опис на плячката. Андерсън взе под свое ръководство опаковането на стоките и пломбирането им. След това ги отнасяха на брега, под наблюдението на дежурен офицер и въоръжена охрана.

После Том изпрати да повикат Бен Абрам. Възрастният човек изглеждаше изтощен и Том се попита, дали изобщо е мигвал.

— Знам, че вашият обичай повелява мъртвите да се погребват на втория ден преди залез-слънце.

Бен Абрам кимна и отбеляза:

— Вие познавате обичаите ни така добре, както и езика ни.

— Колко са покойните?

Бен Абрам погледна тъжно.

— Триста четиридесет и трима, доколкото успях да преброя.

— Ако mi гарантирате лоялността на хората, ще освободя петдесет души по Ваш избор, за да подгответ гробовете.

Бен Абрам избра място в отдалечения край на старото мюсюлманско гробище и разпредели хората си на работа. Тя спореше в меката песъчлива почва. Преди пладне телата на загиналите, всяко грижливо повито в чист бял памучен плат, бяха отнесени на гробището. Обезглавеното тяло на Ал Ауф лежеше в средата на дългата редица мъртвци, положени в дъното на плитката траншея и покрити с пясък. Бен Абрам прочете исламската заупокойна молитва и потърси Том.

— Нека Аллах Ви благослови за проявеното великодушие! Без вашата милост, нито един от загиналите не би влязъл в райските селения. Дано един ден оня, който убие Вас, Ви се отплати по същия начин.

— Благодаря Ви, стари татко — отвърна тъжно Том. — Но моята милост се ограничава в кръга на мъртвите. Живите ще трябва да понесат последиците от своите престъпни дела.

Остави стареца и се отправи към мястото, където Алф Уилсън и Аболи го очакваха, начело на триста въоръжени до зъби мъже, сред които бяха и освободените от тях пленници на Ал Ауф.

— Много добре! — похвали ги Том. — Да вървим, да пипнем ония, които вчера успяха да се измъкнат от крепостта.

Том се възползва от постоянния вятър на мусона и прати малки групи да подпалят гората откъм източния ѝ край. Тя пламна лесно и скоро буйни езици обхванаха гъстата нискостеблена растителност, а към върховете на дърветата се надигнаха плътни облаци дим. Скритите в гората араби побягнаха пред пламъците.

Когато започнаха да излизат от гората, у малцина се бе запазило някакво желание за бой. Те захвърляха оръжието си, молеха за милост и биваха отвеждани при останалите. До залез-слънце на този втори ден, почти всички бегълци бяха заловени и пъхнати в килиите на цитаделата.

— Единственият източник на питейна вода на острова са резервоарите за събиране на дъжд — каза Том на капитан Андерсън, когато се видяха на брега привечер. — Ако сме изтървали някого, той или ще се предаде утре до пладне, или ще умре от жажда.

Андерсън хвърли изпитателен поглед към момчето, превърнало се изведнъж в мъж. Лицето му бе черно от саждите на пожара, а ризата изцапана с кръв, понеже неколцина араби предпочетоха да се бият, вместо да се оставят на съмнителната милост на неверника. Въпреки изтощението от битката, в осанката му се долавяше едно ново самочувствие, а гласът звучеше с командирска увереност. Андерсън забеляза, че хората изпълняват заповедите му без капка колебание. Дявол да го вземе, помисли си капитанът, палето стана боен пес само за една нощ. Има държането и маниера на баща си. Капитанът не би желал да си разваля отношенията с когото и да било от двамата. Без да поставя под съмнение собственото си подчинено положение, той докладва:

— Писарите приключиха съставянето на описите. Сигурен съм, че резултатът ще Ви смае, както смяя и мен. Само златото възлиза по най-скромни оценки на три лаки.

— Моля, разпределете го на четири равни дяла! — каза Том. — И нека по един дял се натовари на всеки от корабите, включително и на „Агнето“!

Андерсън изглеждаше объркан.

— Сър Хенри положително би желал да държи цялото количество под око — опита се да възрази той.

— Капитан Андерсън, предстои ни дълго плаване назад към Англия, с безбройни опасности, пригответи за нас от морето и времето. Ако ни е съдено да загубим кораб, може да се случи не който трябва и да се лишим от цялото богатство. Като разпределим риска, ще загубим само една четвърт, а не всичко.

Зашо, дяволите да ме вземат, сам не се сетих? Тази мисъл мина през ума на Андерсън и той каза неохотно:

— Не напразно носите глава на раменете си... — За малко, щеше да добави „ момко“, но това обръщение вече някак си не подхождаше.

— Ще се разпоредя, мастър Кортни.

— Имаме двадесет и шест ранени, петима от които тежко. Искам да се настанят на проветриви и заслонени места над брега, а дърводелците да им сковат легла! А сега за убитите. — Том погледна към осемте, увити в брезент трупа, наредени в сянката на гората. — Искам да се вземат на борда на „Минотавър“. Ще ги погребем, както подобава, в морето. „Минотавър“ ще излезе в открито море още утре призори. Ще бъдете ли така добър да проведете службата, капитан Андерсън?

— Ще бъде чест за мен!

— Ще помоля мастър Уолш да изпише една каса бренди за Аболи, та да консервира в него главата на Ал Ауф.

63.

Когато Том влезе в кърмовата каюта, Хал се размърда и прошепна:

— Ти ли си, Том?

Момъкът коленичи пред койката.

— Толкова се радвам, че си вече напълно в съзнание, татко. Последните три дни прекара в несвяст.

— Три дни? Толкова дълго? Кажи ми, какво стана през това време?

— Победихме, татко. Благодарение на твоята саможертва, превзехме крепостта. Ал Ауф е мъртъв. Аболи е консервирали главата му в бренди. Взехме и огромна плячка.

— А Дориан? — попита бащата.

При този въпрос, приповдигнатото настроение на Том се изпари. Погледна баща си в лицето. Беше толкова бледо, че изглеждаше като посипано с брашно, а под очите му личаха тъмночервени торбички.

— Дориан го нямаше — прошепна Том така немощно, както бе шепнал бащата. Хал затвори очи и Том помисли, че отново е изгубил съзнание. Мълчанието продължи дълго. Когато Том понечи да се изправи, Хал отново отвори очи и завъртя глава.

— Къде е? Къде е Дориан?

— Ал Ауф го продал в робство, но не знам къде. Знам само, че е някъде на материка.

Хал поиска да се изправи, но силите му не стигаха да надигне плещи от койката.

— Помогни ми, Том! Помогни ми да се изправя! Трябва да изляза на палубата. Трябва да пригответ кораба за път. Трябва да намерим Дориан.

Том посегна да го спре с мисълта: „Той не знае“. Заля го такава мъка, сякаш щеше да го удави. Как да му каже?

— Хайде, момче! Помогни ми! Чувствам се слаб като новородено жребче.

— Татко, ти не можеш да се изправиш. Отрязаха ти краката.

— Не дрънкай глупости, Том! Не предизвиквай търпението ми!

— Баща му беше така възбуден, че Том се уплаши да не се нарани. Доктор Рейнолдс бе предупредил, че всяко рязко движение може да отвори завързаните кръвоносни съдове и да предизвика нов кръвоизлив. Трябва да го убедя, заради собственото му добро, помисли си Том.

Надвеси се над баща си и дръпна леката памучна покривка от краката му.

— Прости ми, татко! Трябва да ти ги покажа. — Много внимателно подложи ръка под гърба на Хал и го надигна, за да може да погледне собственото си тяло. Гротескно скъсените крайници лежаха върху тюфлека, дебело увити в изцапани от петна засъхнала кръв превръзки. Хал ги загледа втренчено, после падна назад върху възглавниците. За миг Том помисли, че отново е загубил съзнание, но след това забеляза процеждащите се през стиснатите клепачи сълзи. Това беше твърде много. Не можеше да гледа как баща му плаче. Трябваше да го остави засега сам, с неговата участ. Придърпа покривката върху осакатените крака и се измъкна на пръсти от каютата, като затвори вратата след себе си.

Когато излезе на палубата, лодката вече чакаше, за да го откара на „Минотавър“. Капитан Андерсън разговаряше тихо на юта с Алф Уилсън.

Том погледна осемте увити в брезент трупа. Всеки бе положен върху отделна дървена решетка, а в краката бяха зашли по едно желязно гюле. Дениъл Фишър се отклоняше с огромното си тяло, редом с което останалите приличаха на джуджета.

— Мастър Уилсън, бъдете така любезен да изведете кораба в открито море!

Черните платна на „Минотавър“ подхождаха за траурното събитие. Той се отдели от острова и пое курс на запад, а водата под него премина от тюркоазнозеленото на плитчините до тъмносиньото на океанските дълбини.

— Моля, спрете кораба, мастър Уилсън!

„Минотавър“ обърна нос срещу вятъра и Андерсън занарежда внушителните слова на заупокойната служба:

— От дъното на гъбините зова... — Вятырът ридаеше в такелажа, а Том стоеше гологлав до главната мачта и мислеше, колко много загуби през последните три дни: баща, брат и скъп приятел.

— Затуй изпращаме телата им... — По един моряк бе застанал откъм главата на всяко тяло и при тези думи всички надигнаха едновременно дървените скари. Мъртвите се плъзناха по тях и бързо потънаха в океана, увлечени от железните тежести. Алф Уилсън даде знак на артилеристите, застанали край оръдията си, и първият залп на салюта тресна сред облак барутен дим.

— Сбогом, Дени, сбогом стари приятелю — прошепна Том.

По-късно същия ден, той седеше до койката на баща си и разказваше. Не беше сигурен, че Хал разбира всичко, което му казва, защото не проронваше дума и сякаш ту изпадаше в безсъзнание, ту отново се свестяваше. Все пак, тоя монолог го приближаваше до него духом и по някакъв начин правеше по-поносима тежката отговорност на командира — непознато досега горчиво бреме.

Когато мълкна и вече се готвеше да се оттегли при сламеника си на палубата, Хал потърси ръката му и леко я стисна с думите:

— Ти си добро момче, Том, може би най-добрият от всички тях. Исках само... — Замълкна и пусна ръката му. Главата му се извърна на една страна и той захърка тихичко. Том така и не разбра, какво бе искал баща му.

64.

През следващите няколко дни Том забеляза известно подобрение в общото състояние на баща си. Вече можеше да съсредоточава вниманието си върху казаното по-дълго време, преди да потъне отново в несвяст.

След седмица беше в състояние да дава смислени отговори на задаваните му въпроси. Когато обаче Том попита доктор Рейнолдс относно времето, необходимо за възстановяване до степен да понесе обратното плаване към Англия, лекарят поклати глава и отвърна:

— Конците му ще могат да махнат след три дни, ще рече — две седмици след ампутацията. Ако вдигнете платна след месец, пак ще го изложите на много голям риск, особено ако попаднем в буря. За да сме сигурни, трябва да изчакаме поне два месеца. Нужно му е време за възстановяване.

Отиде да навести Андерсън и го завари да контролира товаренето на остатъка от огромната плячка. Подправки и платове, включително великолепна китайска коприна.

— Капитан Андерсън, обсъдих с баща си въпроса за арабските пленници.

— Надявам се, че няма намерение да ги освободи. Те са пирати и точка! Избили са стотици почтени мореплаватели.

— И дума не може да става за освобождаване — съгласи се Том.

— Освен всичко останало, това би създало опасен прецедент. Не можем да пуснем на воля това стадо акули из мирните води на океана.

— Радвам се да чуя това — изсумтя Андерсън. — Въжето трябва да е последния им спомен от тоя свят.

— От последното преброяване излиза, че разполагаме с петстотин тридесет и пет парчета. Доста въже ще ни трябва, капитан Андерсън, а и реите няма да стигнат, за да прострем всичките да съхнат.

Андерсън засмука лулата си, изправен пред очевидните технически трудности, които избесването на толкова много хора

създаваше.

— От друга страна, те биха стрували поне по тридесет лири парчето на пазара, ако не и повече — изтъкна Том.

Очите на Андерсън щяха да изскочат от орбитите. Това не му бе дошло наум.

— Мили Боже, те си го заслужават! Но не могат да бъдат продадени в Занзибар. Султанът никога няма да допусне мюсюлманин да се изкара на неговия пазар. Ще трябва да водим нови битки.

— Холандците нямат такива скрупули — отвърна Том. — Те постоянно търсят работна ръка за канелените си плантации в Цейлон.

— Прав сте — усмихна се доволно Андерсън. — До там и обратно са пет хиляди мили, но ветровете са благоприятни, а тридесет лири на глава оправдават биенето на толкова път. — Той бързо засмята наум и добави: — Боже мили, та това са кажи-речи шестнадесет хиляди лири! — Отново замълча, за да изчисли собствения си дял от тая сума и се усмихна. — АлAuf има на склад достатъчно окови за обслужване на всичките му хора. А и в цялата работа личи някаква дълбока справедливост.

— Според доктор Рейнолдс, баща ми няма да бъде в състояние да пътува поне два месеца. Предлагам, да натоварите пленниците на „Йомен“ и да ги откарате в Коломбо. След като ги продадете на холандския губернатор, ще се върнете отново тук. Междувременно аз ще изпратя заловената джонка до островите Глориета, за да доведе „Агнето“. Ще отплаваме към Англия в керван. При добър вятър и с Божията помощ можем да стигнем Плимут преди Коледа.

На следващия ден натовариха арабите на „Йомен“. Необходими бяха задружните усилия на всички корабни ковачи, за да се оковат краката на толкова много народ. Свързваха ги в групи по десет и ги отвеждаха на брега.

Том беше при Рейнолдс, под навеса на импровизираната горска болница. Отишъл бе с намерението да окуражи и вдъхне надежда на ранените. Двама бяха вече умрели, поради гангренясване на раните им, но други четирима се бяха възстановили достатъчно, за да се върнат към задълженията си по корабите, а докторът се надяваше, че скоро ще ги последват и останалите.

Том напусна лазарета и спря да погледа редиците окованы араби, помъкнали се към лодките. Усети известна погнуса при мисълта, че

изпраща всички тия хора на вечна робия. Холандците не се славеха като особено благонравни тъмничари. Той си спомни разказите на баща му, Големия Дениъл и Аболи за собствените им преживявания в холандски плен на Добра Надежда. Успокои се с мисълта, че не само той е отговорен за това решение — баща му го бе одобрил и подписал заповед в същия смисъл, по силата на кралския си мандат, а капитан Андерсън бе определено много щастлив от възможността да реализира доста тънка печалба. В края на краишата, това бяха едни мръсни пирати. Щом помисли за малкия Дориан, обречен на същата участ, всяка следа от съчувствие се изпари.

Все пак, след дълги спорове, той бе убедил баща си и капитан Андерсън, да спестят горчивата участ на жените и децата. Те бяха общо петдесет и седем. Някои от децата — още бебета по на няколко месеца. Много от жените бяха в напреднала бременност. Пет от тях проявиха трогателна привързаност и доброволно последваха мъжете си в робство. Останалите трябваше да чакат на острова подходящ транспорт до Занзибар.

Вече щеше да си тръгне, когато вниманието му привлече познатото лице и сребърната брада на Бен Абрам.

— Дovedете този човек при мен! — викна Том към пазачите, които го извлякоха от тълпата и дотътриха пред него.

— Мътните да ви отнесат! — скара им се Том. — Не виждате ли, че е старец. Отнасяйте се по-внимателно! — После се обърна към Бен Абрам: — Как така, човек като Вас е попаднал при Ал Ауф?

— Болни за лекуване има навсякъде — сви рамене възрастният човек, — дори и сред престъпниците. Аз никога не разпитвам болния, когото ще лекувам, дали е вършил само добри дела или е разбойник.

— Значи сте лекувал неверниците, пленини от Ал Ауф, също както и правоверните?

— Разбира се. Такава е волята на Аллах Всемилостивия.

— Грижил ли сте се за моя брат? Дадохте ли му утеша?

— Вашият брат е много мило момче. Направих за него, каквото можах — отвърна Бен Абрам. — Но Аллах вижда, че не бе всичко, което бих желал да сторя.

Том се поколеба, преди да наруши заповедта на баща си, но накрая взе решение:

— С това сте спечелил свободата си. Ще ви изпратя в Занзибар заедно с децата и жените. — Обърна се към пазачите: — Махнете оковите на този човек и пак го доведете при мен! Той няма да плава за Цейлон! — Когато Бен Абрам се върна, Том го изпрати да помага в лазарета.

Взел на борда човешкия си товар, „Йомен“ вдигна платна рано на другата сутрин и под погледа на застаналия на брега Том, бавно се изгуби зад източния хоризонт. Знаеше, че прогнозата на Андерсън за двумесечно плаване е твърде оптимистична.

— Колкото повече се забави, толкова повече време ще има татко да укрепне — прошепна Том, сви далекогледа и извика лодка.

65.

Щом влезе в кърмовата каюта, разбра, че за последните няколко часа, състоянието на баща му се е влошило.

Миришеше на болест, а Хал, цял зачервен, не можеше да си намери място. Отново бе изпаднал в делириум.

— По цялото ми тяло пълзят плъхове... Черни... космати... — Прекъсна думите си с писък. Заудря нещо, което Том не можеше да види. Силно уплашен, той прати лодка да доведе доктор Рейнолдс.

Надвеси се над Хал и докосна лицето му. То беше толкова горещо, че Том рязко дръпна ръка. Аболи донесе съд със студена вода и двамата дръпнаха завивките от изпосталялото, пламнало в огъня на треската тяло. Щом откриха чуканчетата, каютата се изпълни с воня от гниене, от която на Том му се повдигна.

— Кажете на доктора да бърза! — изрева той и чу как повтарят команда му към приближаващата лодка. Двамата с Аболи измиха трескавото тяло и го завиха с мокри чаршафи с надежда да свалят температурата. Том видя с облекчение забързалия по стълбата доктор Рейнолдс. Той свали превръзките и вонята в каютата се засили.

Том стоеше зад доктора и надничаше ужасен към чуканчетата, останали от краката на баща му. Те бяха пурпурно червени и подути, а шевовете почти не се виждаха, врязани в подпухналата плът.

— Ax! — възклика Рейнолдс и се надвеси да помирише раните с вида на познавач, поднесъл към носа си скъп сорт вино. — Узрели са много добре. Сега вече мога да махна конците.

Нави ръкави и поискава нощното гърне.

— Дръж го отдолу под чуканчето — нареди той на Том. — Натискай го! — каза докторът на Аболи, който се надвеси над Хал и внимателно притисна раменете му с огромните си ръчища.

Рейнолдс хвана здраво един виснал през цепката на раната конец и силно го дръпна. Хал се сгърчи и изкрешя, а на челото му изби пот. Черният конец се откъсна и изхлузи през раната, последван от струйка

жълто-зелена гной, която закапа гъста като сметана в подложеното цукало. Хал припадна и се отпусна възнак.

Рейнолдс взе гърнето от Том и помириса вонящия секрет.

— Чудесно! Напълно доброкачествено. Няма и помен от газова гангрена.

Том клечеше отстрани, а докторът измъкваше един по един конците от възпалената, подута плът. Всеки конец завършващ с мъничко жълтениково парченце — мъртва останка от кръвоносен съд, хваната във възела. Докторът ги пускаше в гърнето. Когато свърши, направи нови превръзки с чист памучен плат.

— Не трябваше ли първо да измием краката? — попита Том неуверено.

Рейнолдс поклати решително глава.

— Нека си заздравеят с гнойта! По-безопасно е да оставим природата сама да си свърши работата, без да ѝ се месим — каза той суворо. — Шансовете на баща ти да се оправи са вече много по-големи и след още няколко дни ще мога да махна конците от шевовете.

Баща му прекара нощта много по-леко, а на сутринта треската и възпалението на раните бяха намалели значително.

След три дни Рейнолдс махна останалите конци. Преряза шевовете с ножици, а после с пинсети от слонова кост измъкна едно по едно всички парченца конец от изтормозената плът.

След още няколко дни, Хал беше вече в състояние да сяда, подпрян с възглавници, и внимателно да изслушва докладите на Том.

— Изпратих пленената джонка на юг към Глориета, да доведе „Агнето“. Ще се върнат не по-рано от две седмици — каза му Том.

— Ще се чувствам по-спокоен, когато отново поставим скъпия му товар под защитата на оръдията си — отвърна Хал. — Сега е много уязвим, легнал там без охрана.

Сметките на Том се оказаха верни и точно след четиринадесет дни малката джонка и достолепното „Агне“ навлязоха в протока през рифа, за да пуснат отново котва в лагуната на *Flor de la Mar*.

66.

Том нареди да доведат Мустафа, капитана на джонката и уплашения му екипаж от килиите в крепостта, където бяха затворени след пленяването им от „Минотавър“. Когато ги строиха на пясъчната ивица, всички се тръшнаха на колене, напълно убедени, че сетният им час е дошъл.

— Не смятам да ви обвинявам в пиратство — успокои ги Том.

— Аллах вижда, че казвате самата истина, възвишени — пламенно се съгласи Мустафа и удари чело в земята. Когато вдигна глава, то бе покрито с бял пясък като захаросана поничка.

— Освобождавам ви — увери го Том, — но при едно условие. Трябва да откарате до Занзибар едни пътници. Главният сред тях е, както и Вие, честен човек и син на Пророка. С него ще пътуват също жените и децата, които заварихме при Ал Ауф.

— Нека Аллах Ви благослови, о премъдри и всемилостиви! — Мустафа стори нов поклон, а към брадата му се стекоха радостни сълзи.

— Все пак — прекъсна Том благодарствените излияния, — за мене не остава и капка съмнение, че бяхте дошли тук, за да търгувате с Ал Ауф при пълното съзнание, че неговите стоки са пиратска плячка и че върху им тежи невинната кръв на избитите от него моряци.

— Бог ми е свидетел, че не знаехме! — викна разгорещено Мустафа.

Том наклони глава и погледна небето. После сухо отвърна:

— Бог изглежда не желае да свидетелства. Ето защо, аз ви определям глоба от шестдесет и пет хиляди златни динара, която, по една щастлива случайност, точно съвпада с размера на сумата, открита в джонката при залавянето ви.

Мустафа изквича ужасен от тази чудовищна несправедливост, но Том се извърна и каза на пазачите:

— Освободете ги! Пуснете ги на джонката и да се махат! Да вземат всички жени и деца със себе си! Арабският доктор Бен Абрам,

също ще тръгне с тях, но нека преди това го доведат при мен!

Когато лекарят пристигна, Том го отведе към края на пясъчната ивица, за да се сбогуват насаме.

— Мустафа, капитанът на джонката прие да ви отведе до Занзибар. — Том махна с ръка към малкия кораб, закотвен в лагуната.
— Вече взема жените и децата.

Загледаха бежанците, качвани на кораба, стиснали в ръце бебета и жалки вързопи с имуществото си.

Бен Абрам поклати тържествено глава.

— Аз благодаря от все сърце, но истинските заслуги ще бъдат отбелязани от Аллах срещу името Ви. Още сте млад, но ще станете могъщ. Видях Ви в битка. Всеки, който може да победи Ал Ауф е истински воин. — Замълча за миг и продължи: — Отношението Ви към по-слабите, към вдовиците и сирачетата, показва, че използвате силата си с разум и чувство, а това ще Ви направи велик.

— И Вие сте човек с голямо сърце — отвърна Том. — Гледах Ви, как се грижите за болни и ранени, дори и за ония, които не следват повелите на вашия Пророк.

— Бог е велик — каза Бен Абрам. — В неговите очи всички заслужават милост.

— Дори и децата.

— Особено децата — съгласи се Бен Абрам.

— Ето защо, стари татко, сега ще ми кажете каквото знаете за моя брат и каквото скривате до този момент!

Бен Абрам се стресна и погледна Том в очите, но той отговори твърдо на погледа и лекарят сведе глава.

— Вие знаете името на човека, който е купил братчето ми от Ал Ауф — настоя Том. — Знаете го!

Бен Абрам почеса брадата си и погледна към морето. Най-накрая въздъхна и каза тихо:

— Да, знам го, но той е могъщ човек от царско потекло. Не мога да го издам. Затова не Ви казах името му, макар че Ви съчувствам. — Том запази мълчание и оставил стареца да се пребори със съвестта си и чувството си за дълг. Най-после той промълви: — Вие знаете името му.
— Том го погледна объркан. — Заловихте една от джонките му — припомни Бен Абрам.

Лицето на Том се проясни.

— Ал Малик! — възклика той. — Принц Абд Мухамад ал Малик?

— Аз не съм произнасял името му! — каза Бен Абрам. — Не съм предал моя принц!

— Значи лаката рупии на борда на неговата джонка наистина е била предназначена за откупуване на моя брат, както и предполагахме? — попита Том.

— Не мога да кажа, че е така — разроши брада Бен Абрам, — но и не казвам, че не е.

— И двамата с баща ми бяхме убедени в това, но не мога да разбера, как така Дори е пуснат от острова, преди да са пристигнали парите. Не мога да повярвам, че Ал Ауф ще се довери на когото и да е и ще изпрати такъв ценен роб като Дори, преди да му е платено изцяло за него.

Старецът отговори:

— Принцът е най-могъщият човек в цяла Арабия, ако не смятаме по-възрастния му брат — самия халиф. Ал Малик не знае броя на корабите си и теглото на златото си, числото на войниците и камилите, на робите и жените си. Славата му се простира от могъщата река Нил до северните пустини, на изток до империята на Великия Могул, на запад до забранените гори на Африка, а на юг — до земите на Монаматапа.

— Искате да кажете, че Ал Ауф му е имал такова доверие?

— Искам да кажа, че Ал Ауф не се доверяваше на никое живо същество, освен на принц Абд Мухамад ал Малик.

— Когато си тръгнете оттук, Бен Абрам, Вие ще отидете в Ламу, където управлява Ал Малик, нали?

— Да, ще се приbere в Ламу — потвърди старецът.

— И може би пак ще видите моя брат?

— Всичко е в ръцете Божии.

— Ако Бог позволи, ще предадете ли на брат ми една вест?

— Вашият брат е много красиво и храбро момче — усмихна се Бен Абрам при спомена за него. — Аз го наричах моето малко червено лъвче. Заради добрината, която проявихте към мен, както и заради моята привързаност към него, аз ще му предам вашата вест.

— Кажете на брат ми, че ще остана верен на смъртоносната клетва, която съм му дал. Никога няма да я забравя, дори и в смъртния

си час.

67.

Дориан седеше на сламеника, проснат върху каменния под. Единствен източник на свеж въздух бе тесният процеп срещу него. Оттам проникваше по някой порив на мусона и правеше задуха донякъде поносим. Когато наостреше слух, дочуваше гласовете на другите затворници, оковани в килиите по протежение на тесния коридор. Приглушеният им ропот избухваше от време на време в ядни викове срещу пазачите араби или в гневни разправии помежду им. Бяха като натъпкани в тесни клетки кучета, а гнетящата жега превръщаше тези по природа агресивни моряци в истински убийци. Предния ден бе чул страхотна караница в съседната килия, а после един от затворниците бе удушен, под окуражителните възгласи на съкилийниците си. Дориан потръпна при тоя спомен и се отдаде на заниманието, с чиято помощ разчиташе да надвие мъчителното еднообразие на пленичеството. Дълбаеше името си в стената, като за целта използваше брънка от оковите на краката си. Мнозина негови предшественици бяха оставили спомен за себе си в меките коралови блокове на стената.

— Може би някой ден Том ще види този надпис и ще разбере, какво се е случило с мен — прошепна той и продължи да чегърта стената.

Тъмничарите го оковаха едва предния ден. Отначало го оставиха свободен, но вчера го хванаха при опит да се измъкне през амбразурата. Дориан не се обезкуражи от тридесетте фута, разделящи процепа от земята и бе успял да провре горната част от тялото си през отвора, когато зад гърба му се разнесоха уплашени викове и тъмничарите го вмъкнаха обратно за глезните.

Държаха го здраво, а той се мяташе като риба на сухо.

— Ал Ауф няма да има милост за нас, ако неверническото кутре се нарани. Донесете окови! — Един ковач смали прангите, за да не се изхлузват от тънките му глезени. — Гледайте желязото да не го

прежули! Ал Ауф ще убие всеки, който одраска кожата му или откъсне и косъм от червената му коса.

Ако не се смятат оковите, отнасяха се към него внимателно и с уважение. Две забулени жени го извеждаха всяка сутрин на двора, въпреки съпротивата му. Събличаха го, мажеха тялото му с благованни масла, а после го къпеха в един басейн с дъждовна вода. На борда Дориан бе карал по цели месеци без баня. От една страна, нямаше достатъчно вода за подобни глезотии, а от друга, всички моряци бяха убедени, че прекомерно честото миене лишава кожата от естествените й мазнини, поради което е нездравословно. Мюсюлманите проявяваха никаква неестествена слабост към прекомерните грижи за личната хигиена — Дориан ги гледаше, как се мият по пет пъти на ден, преди да извършат ритуалните си молитви — и макар това да бе очевидно опасно за здравето му, нямаше как да се спаси от всекидневното водно мъчение. Дори започна да очаква с нетърпение тия проблясъци в отегчителното всекидневие на пленичеството и всеки следващ път, изразяването на дълбока неприязън към изтезанието му струваше все по-големи усилия.

Понякога правеше вяли опити да ухапе някоя от жените, особено когато се занимаваха с по-интимни части от анатомията му. Те скоро свикнаха с това и избягваха атаките му, като се заливаха от смях. Не преставаха да се възхищават от червените му коси и не спираха да ги разресват, галят и сплитат в дебели венци на главата му. Сменили бяха смрадливите му дрипи с чиста бяла роба.

Изобщо, за него се грижеха добре. Сlamеникът му бе застлан с мека овча кожа. Дадоха му копринена възглавница и лоена лампа, за да осветява дългите часове на нощта. Постоянно имаше на разположение стомна вода, винаги студена, поради изпаренията през порите на глинения съд. Жените го хранеха по три пъти на ден и макар отначало да се закле, че напук на тях, ще се остави да умре от глад, уханията на храната, която му носеха, бяха непреодолимо изкушение за младежкия му апетит.

Макар че самотата на съществуването му беше трудно поносима, той си даваше сметка, че трябва да е благодарен, че не е захвърлен в някоя от останалите килии. И баща му, и Том го бяха предупреждавали какво може да се случи на едно хубаво малко момче, ако попадне в ръцете на гнусни и покварени мъже.

Веригата му беше достатъчно дълга, за да стига перваза под прозорчето и макар да имаше възможност да стъпва върху него, за да гледа навън, вече нямаше как да повтори опита си за бягство. Когато не се трудеше върху надписа на стената, той гледаше часове наред към лагуната, в която бе закотвена флотилията на Ал Ауф. Жадуваше да зърне крайче от горните платна на „Серафим“ в далечния син хоризонт. „Том ще дойде“, обещаваше си сам всяка сутрин, загледан към изсветляващия океан.

Всяка привечер гледаше как хоризонтът потъва в пурпурно винените оттенъци на морето и ободряваше духа си с думите:

— Том обеща, а той винаги изпълнява обещанията си. Сигурен съм, че ще дойде.

На всеки няколко дни тъмничарите го водеха при Бен Абрам. Мюсюлманският доктор го бе нарекъл „лъвче“, което му отиваше. Тъмничарите познаваха нрава му не по-зле от двете жени и го предаваха на лекаря с облекчение. Докторът го преглеждаше внимателно от червеното теме до петите, търсейки и най-малка следа от лоши грижи или грубост. Особено внимаваше да не прежулят оковите кожата на краката му, както и да го хранят добре.

— Как се отнасят към теб, червено лъвче?

— Всеки ден ме бият — отвръщаще предизвикателно Дориан. — И освен това ме горят ме с нажежени игли.

— А добре ли те хранят? — усмихваше се благосклонно при тая нагла лъжа Бен Абрам.

— Дават ми червеи и миша пикня.

— Тая диета явно ти се отразява много добре — отбеляза Бен Абрам. — Ще трябва и аз да опитам.

— Пада ми косата — възрази Дориан. — Скоро ще оплешивея и Ал Ауф ще те прати на бесилката. — Дориан знаеше за особеното значение, което мюсюлманите отдават на косата му. Старецът се хвани на номера с плешивостта само първия път.

Сега отново се усмихна и разроши пищните кичури.

— Ела с мен, плешиво лъвче! — Хвана го за ръка и Дориан за първи път не направи опит да се изскубне. В болката от постоянната самота, която с всички сили се мъчеше да прикрие, Дориан изпитваше неудържимо влечеие към благия старец. Отиде с него в приемната зала, където чакаше Ал Ауф.

Тези процедури, при които Дориан бе показван на поредния потенциален купувач, протичаха по собствен ритуал. Докато се разправяха и пазаряха, докато проучваха косите и тялото му, Дориан гледаше начумерен с театрална омраза и ярост и съставяше наум най-гнусните обиди, които можеше да сътвори с помощта на все по-обхватния си речник от арабски думи.

Всеки път, в хода на преговорите, настъпваше мигът, в който купувачът питаше:

— А говори ли той езика на Пророка?

Тогава Ал Ауф се обръщаше към Дориан с думите:

— Кажи нещо, дете!

Дориан се изправяше и правеше достояние на присъстващите поредната си творба:

— Нека Аллах зачерни лицето ти, а зъбите да изпадат от гнилата ти уста! Нека напълни червата ти с глисти и дано пресъхне вимето на всичките ти кози, даже и на ония, с които спиш!

Тези изявления винаги се посрещаха с неописуемо смайване от страна на потенциалните купувачи. Когато впоследствие Бен Абрам го водеше към килията, той го мъмреще превзето:

— Как може такова хубаво дете да приказва такива лоши неща?

— Но очите му, скрити в мрежи от безброй бръчици, весело блещукаха.

Когато влезе в залата последния път обаче, Дориан усети някаква промяна в атмосферата. Човекът, на когото го показваха, не беше някой груб капитан на джонка или тълст и мазен роботърговец. Този беше принц.

Седеше върху купчина килими и копринени възглавници в средата на залата, а гърбът му бе изправен и осанката царствена. Макар дузина слуги да седяха отзад в пози на работелно подчинение, у него нямаше и следа от високомерие. Достойнството му беше величествено, а присъствието — внушително. В семейната Библия у дома, в Хай Уайлд, имаше рисунка на Свети Петър. Приликата бе така поразителна, че Дориан се смяя. Обзе го религиозно благоговение.

— Поздрави всемогъщия принц Ал Малик — каза Ал Ауф, когато Дориан застана безмълвен пред превъплъщението на Христовия апостол. Ал Ауф видимо се притесняваше от естеството на предстоящия поздрав, защото нервно подръпна брада. — Покажи

уважение към принца или ще заповядам да те напердашат! — подкани го той.

Дориан отлично съзнаваше, че това е празна заплаха — Ал Ауф не можеше да си позволи повреди по безценната стока и остана вторачен благоговейно в мъжа пред себе си.

— Направи селям на принца! — заповядва Ал Ауф.

Дориан усети как всичките му бунтовни пориви повяхват в присъствието на този човек. Без да си дава сметка какво върши, той потъна в дълбок поклон.

Ал Ауф остана смаян и реши да се възползва от неочекваната възможност, с надежда че момчето ще се въздържи от по-нататъшни забележки по повод разни кози и гнили зъби.

— Говори на възвищения принц! Поздрави го на езика на Пророка! — заповядда той.

Без да се замисля особено, Дориан си спомни един урок с Алф Уилсън през един дълъг следобед на задната палуба на „Серафим“, легнал неподвижен в зоната на безветрието. Алф се опитваше да им изясни сходството между исляма и християнството. Заречитира с ясен, приятен глас Корана:

— Аз не съм повече от човек като вас, но просветление озари духа ми и разбрах, че Бог е един. Който иска да лицесъзре нашия Бог, нека върши праведни дела.

Всички в залата зяпнаха. Дори принцът се наведе напред и впери поглед в ясните зелени очи на Дориан.

Той остана изключително доволен от сензацията, която предизвика. Много обичаше представленията, организирани от мастър Уолш в Хай Уайлд или на борда на кораба, в които обикновено играеше женски роли. Без съмнение, това беше най-високо оцененото му изпълнение.

В настъпилата тишина, принцът бавно стана и се обърна към мъжа непосредствено зад себе си. По одеждите му Дориан разбра, че е молла, религиозен водач, исламски свещеник.

— Разтълкувай думите на детето! — нареди принцът.

— Това е сто и десети стих от осемнадесетата Сура — отвърна неохотно моллата. Лицето му бе кръгло и лъскаво от охолен живот, а в скута му се кръглеше шкембенце. Фитилестата козя брада беше

къносана в бледооранжево. — Детето цитира стиха правилно, но и един папагал може да бъде научен да повтаря думи, които не разбира.

Принцът се обърна към Дориан:

— Какво ще рече „праведност“, дете?

Алф Уилсън го бе подготвил и Дориан не се поколеба:

— Това е истинска почит към Бога и тя изключва преклонение пред идоли, обожествяване на хора, на природни сили и най-вече на собствената личност.

Ал Малик попита моллата:

— Така ли говорят папагалите?

Светиня му изглеждаше объркан.

— Не, Господарю, това бяха мъдри слова.

— На колко години си, дете? — Острият поглед на Ал Малик се впи в Дориан.

— На единадесет, почти дванадесет — гордо отвърна той.

— Мюсюлманин ли си?

— По-скоро бих се съгласил носът ми да окапе от проказа — отвърна Дориан. — Аз съм християнин.

Нито принцът, нито моллата показаха, че са изненадани или ядосани от този яростен отказ. Те самите биха отхвърлили по същия начин всеки намек за вероотстъпничество.

— Ела насам, момче! — каза му Ал Малик, без заплаха в гласа и Дориан се приближи. Протегна ръка и хвана кичур току-що измита, лъскава коса. Дориан търпеливо изчака, да я прокара между пръстите си. — Такава трябва да е била косата на самия Пророк — замислено каза принцът.

Всички присъстващи сляха гласове:

— Да го благослови Бог!

— Можеш вече да го отпратиш — обърна се принцът към Ал Ауф. — Видях достатъчно, а сега трябва да поговорим.

Бен Абрам хвана Дориан за ръка и двамата се отправиха към вратата.

— Пазете го добре, но се отнасяйте внимателно към него! — извика подире им Ал Малик. Бен Абрам изпълни жеста на уважение и преклонение, като докосна с пръсти устните и сърцето си, след което поведе Дориан към килията му.

68.

Слугите на Ал Ауф донесоха прясно сварено кафе. Докато един пълнеше малката чашка на принца, направена от чисто злато, с гъста каймаклия течност, друг разпалваше наргилето.

Нямаше закъде да се бърза в преговорите за такава крупна сделка. Бавно и с продължителни тежки паузи, с натруфени, цветисти изрази и поетични сравнения, двамата мъже приближаваха точката на споразумение. Ал Ауф бе вдигнал първоначалната си цена до две лаки, та да има къде да отстъпва и постепенно сваляше надолу.

Доста след залез-слънце, при светлината на лоените лампи и в благоуханието на наргилето, цената за Дориан бе спазарена.

— Не нося толкова злато в кораба си — заяви Ал Малик. — Ще взема детето със себе си, когато си тръгна утре призори и ще ти пратя бърза джонка веднага, щом стигна в Ламу. Ще получиш своята лака преди изгрева на новата луна. Имаш свещената ми дума!

Ал Ауф се поколеба за миг.

— Както е угодно на великия принц!

— А сега ме остави, защото времето напредна и искам да се отдам на молитвите си.

Ал Ауф се изправи начаса. Отстъпил бе собствените си покой на Ал Малик, тъй като за него бе висока чест да окаже гостоприемство на подобна високопоставена личност. Пое заднишком към вратата, като се кланяше непрекъснато.

— Нека сънят Ви отнесе в райските селения, велики принце.

— Нека се събудите сред ухание на теменужки, всемогъщи.

— Нека молитвите Ви полетят като златокрили стрели право към ушите на Аллаха, о любимецо на Пророка.

69.

Дориан не можа да заспи. Приповдигнатото чувство, което го обзе при срещата с принца, отдавна се бе изпарило и той отново лежеше уплашен и самотен. Разбираше, че за пореден път житетските обстоятелства се променят за него и отново щеше да бъде хвърлен в тъмните води на неизвестното. Колкото и да ненавиждаше еднообразието на своето пленничество, то поне бе нещо, с което беше свикнал. А и тук можеше да се радва на някои дребни утехи, като компанията на стария арабски доктор. Бен Абрам беше дружелюбно настроен към него и Дориан усещаше, че е от сърце. Освен другото, докато беше на острова, винаги щеше да живее с надеждата, че баща му и Том ще хванат следата, която води насам. А ако този страшен принц го отведе другаде, каква бе вероятността да го открият?

Не смееше да загаси лоената лампа, макар светлината ѝ да привличаше комари в мъничката килия, но той предпочиташе да се чеше, вместо да лежи буден в тъмното. Палмовите клони шумоляха под неспирния напор на мусона извън крепостните стени. Той обхвани тяло с ръце и се заслуша в печалната песен, като се съпротивляваше с всички сили на изкушението да даде воля на сълзите си.

После дочу някакъв по-различен звук, толкова slab, че едва успя да проникне през тъмната мъгла на мъката му. Замря, за да се разнесе отново, по-силен и отчетлив. Седна и посегна към лампата. Пръстите му така трепереха, че за малко да я изпусне.

Препъна се през килията към первазчето под прозореца и стъпи отгоре му, опънал веригата докрай. Остави лампата в отвора и наостри уши. Нямаше грешка — някой свиреше тихичко откъм края на гората, а щом позна мелодията, сърцето му щеше да изскочи от щастие.

Том! Щеше му се да изкреци това име. Опъна веригата докрай. Опита се да изпее следващите строфи, но гласът му секна, а устните изтръпнаха от възбуда. Съсредоточи се и опита отново, като леко повиши глас, за да не го чуют пазачите в коридора или часовите върху стената над главата му:

*Ще викнем ний, ще литнем ний над океана див,
Ще викнем ний, ще литнем ний над бурното море...*

Свиренето секна от веднъж. Ослуша се, но друго не последва. Понечи да извика, но си даде сметка, че това може да привлече нещие внимание. Задържа езика зад зъбите, макар той да подскачаше и пареше там като живо въгленче.

Изведнъж край отвора в стената се чу драскане и гласът на Том прошепна:

— Дори!

— Том! О, знаех си, че ще дойдеш! Знаех, че ще удържиш на обещанието!

— Ш-шт, Дори! По-тихо! Можеш ли да излезеш през прозореца?

— Не, Том, прикован съм към стената с верига.

— Не плачи, Дори, ще те чуят!

— Не плача. — Дориан натика пръсти в устата си, за да заглуши риданията.

Главата на Том се показа в отвора.

— Дръж! — Дориан преглътна последното ридание и протегна две ръце през отвора. — Дай ръка! — Том се мъчеше да се провре през тесния процеп, но накрая се отказа.

— Нищо няма да стане, Дори! — Лицата им бяха само на стъпка разстояние. — Ще трябва пак да дойдем за теб.

— Моля те, не ме оставяй тук, Том! — примоли се Дориан.

— „Серафим“ е край брега. Татко, Аболи и аз, всички сме тук. Скоро ще се върнем да те вземем.

— Том!

— Не, Дори! Не вдигай такъв шум! Кълна ти се, ще се върнем да те вземем!

— Том, не ме оставяй сам! Том! — Брат му си отиваше. Не можеше да понесе това. Дориан дърпаше с все сила ръката му, за да го задържи.

— Пусни ме, Дори! Ще падна заради теб.

После от стената над тях се чу шум и някакъв глас викна на арабски:

— Кой е? Кой е там долу?

— Пазачите, Дори, пусни ме!

Изведнъж Дориан усети, как братовата му длан се изплъзва и в същото време от стената над него се разнесе мускетен изстрел. Разбра, че брат му е ударен, чу как тялото му пада надолу и се бълска със страхотен шум в земята.

— О, не! Моля ти се, Боже, не! — изкрештя Дориан. Опита се да протегне глава през процепа, за да разбере, дали брат му е убит, но веригата не му позволи.

Последва гълчка от гласове и безредни изстрели откъм горната част на стената. Скоро бъркотията обхвата целия гарнизон. След няколко минути чу арабски говор под прозорчето.

— Няма никой! — викнаха отдолу към пазачите на стената.

— Сигурен съм, че го улучих! — отвърнаха отгоре. — Там трябва да е.

— Не, няма никой... но виждам следи от падането му.

— Трябва да е избягал в гората.

— Кой беше?

— Франк. Лицето му беше съвсем бяло на лунната светлина.

Гласовете загльхнаха към гората. После Дориан чу нови викове и мускетни изстрели, както и шум от лутащи се из гората хора. Постепенно цялата дандания се отдалечи.

До края на нощта Дориан седя на прозорчето. Чакаше и се ослушваше. Постепенно искриците надежда гаснеха една по една, а когато бледата зора освети залива и океана, от „Серафим“ нямаше и помен. Едва тогава той се примъкна върху овчата си кожа и зарови лице в копринената възглавница, за да задуши риданията и да попие в нея сълзите си.

70.

По пладне дойдоха да го вземат. Двете жени, които се бяха грижили за него, хълцаха и ридаеха, че ще бъдат освободени от всекидневното си задължение, а свалилият веригата тъмничар каза с дрезгав глас:

— Върви си с Бога, малка маймунке! Няма вече кой да ни разсмива.

Бен Абрам го отведе при Ал Ауф, който чакаше с ръце на кръста и щръкнала от яд брада:

— Какви франкски кучета са идвали нощес да душат около клетката ти, кутренце? — попита той.

— Нищо не знам. — Макар още да се чувстваше изоставен, а сълзите да напираха в очите му, Дориан нахлузи маската на предизвикателството. — Спях дълбоко и нищо не съм чул. Може би дяволът ви е пратил лоши сънища. — Никога не би издал Том.

— Няма да търпя нахалството ти нито миг повече. — Ал Ауф пристъпи по-близо. — Отговаряй, дяволско семе! Кой беше на прозореца ти снощи? Пазачите са те чули да разговаряш с някого.

Дориан гледаше смълчан нагоре към лицето му като събираще слюнка в устата си.

— Чакам! — заплашително промълви Ал Ауф и сведе лице към неговото, докато приближи на един-два инча.

— Няма да чакаш дълго! — уведоми го Дориан и се изплю право в лицето му. Пиратът се дръпна смяян, после чертите му се изкривиха от необуздан гняв и той измъкна крив нож от пояса си.

— Никога вече няма да можеш да направиш това! — закле се той. — Заради тая работа ще ти изтръгна неверническото сърце!

Когато замахна, Бен Абрам се втурна напред. За възрастта си, той беше твърде пъргав и силен. Хвана китката на Ал Ауф с две ръце и макар силите да не му позволиха да спре удара, той го отклони от гърдите на Дориан. Бляскавият връх на оръжието се заби в белия ръкав на робата му и направи гладък срез в плата.

Ал Ауф политна назад, изненадан от неочекваната съпротива. После бълсна презрително възрастния човек на земята.

— Ще си платиш затова, дърт глупак! — каза той и го прескочи.

— Господарю, не наранявайте това дете! Спомнете си пророчеството и златото! — примоли се Бен Абрам, хванал ръба на пиратската роба. Корсарят се поколеба. Предупреждението стигна до съзнанието му. — Да загубите цяла лака рупии — настояващо Бен Абрам. — Рискувате да Ви стигне проклятието на Свети Темтем, ако го убиете.

Ал Ауф се измъчваше в терзания, а устните му бяха извити в гримаса и ръката с ножа потрепваше. Погледна Дориан с такава омраза, че куражът на момчето най-после се изпари и то се сви до стената.

— Слюнка на неверник! Това е по-лошо от свинска кръв! Той ме омърси! — Ал Ауф раздухва разколебания си гняв. Отново тръгна напред, за да замръзне при звука на един заповеднически глас:

— Спри! Хвърли ножа! Що за лудост е това? — Принц Ал Малик запълваше вратата на помещението. Привлечен от крамолата, той бе дошъл откъм разположената в съседство спалня. Ал Ауф пусна ножа и се просна върху каменните площи.

— Простете ме, благородни принце! — заломоти той. — Шайтанът ми взе ума за миг.

— Би трябвало да те изпратя на посещение в собственото ти лобно място — студено констатира Ал Малик.

— Аз съм само прах под вашия поглед — захленчи Ал Ауф.

— Детето вече не е твоя собственост. То ми принадлежи.

— Ще изкупя своята глупост, както пожелаете. Само не ме лишавайте от своето благоволение, велики принце!

Ал Малик не си даде труд да отговори, а погледна към Бен Абрам.

— Заведи веднага момчето на брега и да го качат на борда на джонката ми! Капитанът го очаква. Аз идвам след малко. Вдигаме платна с прилива довечера.

Двама от свитата на принца придружиха Дориан до брега, а Бен Абрам го водеше за ръка. Дориан беше бледен. Стискаше зъби в усилието си да запази безизразно лице. Не проговориха, преди да

стигнат брега, където една лодка очакваше Дориан, за да го откара до закотвената в лагуната джонка. И тогава Дориан помоли:

— Ела с мен, моля те!

— Не мога — отвърна старецът и поклати глава.

— Тогава, само до джонката! Моля те! Ти си едничкият приятел, който ми остана на тоя свят.

— Добре, но само до джонката! — Бен Абрам влезе в лодката и Дориан се притисна до него.

— Какво ще стане сега с мен? — попита той шепнешком.

— Каквото е наредил Бог, лъвчето ми! — отвърна топло Бен Абрам.

— Ще ми направят ли нещо? Ще ме продадат ли на друг?

— Принцът ще те остави завинаги при себе си — увери го докторът.

— Защо си така сигурен? — Дориан отпусна глава върху ръката на Бен Абрам.

— Защото такова е пророчеството на Свети Темтем. Той никога не би се разделил с теб. Твърде ценен си за него.

— Какво е това пророчество? — Дориан се изправи и погледна стареца в лицето. — Всеки все за него приказва, но никой не ми е казал какво е.

— Още не е дошло времето да научиш. — Бен Абрам натисна детската глава назад върху ръката си. — Един ден всичко ще ти стане ясно.

— Защо не ми кажеш сега?

— Може да се окаже опасно, да знаеш отсега. Трябва да проявиш търпение, малкия!

Лодката се удари в борда на джонката. Неколцина мъже очакваха Дориан.

— Не искам да отивам — притисна се той към стария лекар.

— Такава е волята Божия! — Старецът нежно разтвори детските пръсти. Моряците се наведоха и го вдигнаха на палубата.

— Моля те, остани още малко с мен! — каза Дориан, вперил поглед надолу към лодката.

Бен Абрам не можа да му откаже.

— Ще остана с теб, докато потеглите — съгласи се той и последва Дориан в приготвената за него малка каюта. Седна до

момчето на тюфлека и измъкна от пояса си една кесийка.

— Изпий това — подаде му той малко зелено шишенце.

— Какво е то?

— Ще утaloжи болката от нашата раздяла и ще ти помогне да заспиш.

Дориан изпи съдържанието на шишенцето и сбърчи лице.

— Вкусът му е ужасен.

— Като миша пикня ли? — усмихна се Бен Абрам, а Дориан избухна в смях, който доста приличаше на ридание и се хвърли в прегръдките на стареца.

— А сега си легни! — Докторът го бутна на тюфлека и двамата потънаха в тих разговор. После клепачите на Дориан започнаха да се отпускат. Цяла нощ не бе спал и постепенно отстъпи пред напора на умората и опиата.

Бен Абрам погали главата му за последен път.

— Върви с Бога, дете мое! — промълви той тихо, надигна се от тюфлека и излезе на палубата.

71.

Топуркането на боси крака над главата му и движението на корпуса през водата, когато джонката вдигна платна, събудиха Дориан. Огледа се за Бен Абрам, но той си бе отишъл. Вместо него, край тюфлека клечеше непозната жена. С черното си одеяние и фередже приличаше на притаен лешояд.

Дориан се надигна замаян и се дотътри до малкото прозорче. Навън беше тъмно и звездните отражения танцуваха по повърхността на лагуната. Свежият нощен въздух облъхна лицето му, събуди го и проясни донякъде съзнанието му. Понечи да излезе на палубата, но жената се изправи и препреши пътя му.

— Не можеш да излизаш оттук, освен ако принцът те повика.

Дориан поспори с нея известно време, но скоро се отказа от безплодните усилия и се върна при прозорчето. Наблюдаваше как се изнисват стените на крепостта, блестящо бели под лунната светлина, а джонката напусна лагуната и пое по протока към открито море. След това усети палубата да се надига под краката му при срещата на кораба с първата вълна. Джонката се насочи на запад и осветения от луната остров изчезна от погледа му. Оставил прозорчето и се хвърли по очи на тюфлека.

Жената в черно пристъпи и захлопна тежкия дървен капак. В този момент наблюдалелят на палубата, застанал точно над главата на Дориан извика така внезапно, че той подскочи:

— Каква лодка сте?

— Рибарски лодки с нощния улов — се чу в отговор. Гласът бе приглушен от разстоянието и затворения капак на прозорчето, но сърцето на Дориан подскочи в гърдите му и затуптя в радостна възбуда.

— Татко! — прошепна той. Макар да бе говорил на арабски, той разпозна гласа на секундата. Хвърли се през кабината и направи опит да се добере до прозореца, но жената го сграбчи.

— Татко! — закрещя той и започна борба с жената, но тя бе яка, с огромни гърди и мек корем. Макар и дебела, оказа се много силна. Хвана го през гърдите и го хвърли обратно върху тюфлека.

— Пусни ме! — развика се Дориан на английски. — Това е баща ми. Пусни ме при него.

Жената го натискаше върху тюфлека с цялата си тежест.

— Не можеш да излизаш от каютата! — грухтеше тя. — Това е заповед на принца.

Дориан се побори още малко, но накрая замря. Баща му се обади отново:

— Каква лодка сте? — Гласът отслабваше. Джонката изглежда беше бързоходна.

— Кораб на Принц Абд Мухамад ал Малик — отвърна наблюдателят ясно и високо.

— Вървете с Аллаха! — Гласът на Хал беше толкова слаб и далечен, че прозвучаваше в ушите на Дориан като шепот.

— Татко! — изкрещя с всички сили той, но тежестта на жената притискаше гърдите му и го задушаваше. — Не си отивай! Аз съм! Дори! — крещеше той, отчаян от мисълта, че задушеният му вопъл никога няма да прекоси пространството и да стигне до слуха на баща му.

С внезапно извъртане, той успя да се измъкне изпод туловището на жената. Преди тя да се надигне, Дориан се хвърли към вратата на каютата. Докато се бореше с бравата ѝ, жената се стовари отгоре му. Едва успя да отвори, когато пръстите ѝ се вкопчиха в яката на дрехата му. Дръпна се с такава сила, че робата се разпра и той се измъкна от нея.

Драсна нагоре по стълбата, със задъханото подире му женище, което пищеше с пълен глас:

— Дръжте го! Дръжте неверника!

Един арабски моряк причака Дориан на най-горното стъпало с разперени ръце, но той падна на четири крака и чевръсто като невестулка се изнiza между краката му. Затича през палубата към кърмата.

Забеляза тъмния профил на една от лодките на „Серафим“ да прекосява мазната следа на джонката, устремен към острова. Веслата

излитаха от водата, закапали отгоре й фосфоресциращи сълзи. На кърмата седеше изправена фигура. Дориан знаеше, че е баща му.

— Не ме оставяйте! — Гласът му потъна в нощта.

Стигна кърмовия релинг и скочи отгоре му с намерение да се хвърли през борда в тъмната вода, но една здрава ръка го стисна за глезена и смъкна назад. За секунди върху него се струпаха пет-шест арабски моряка. Занесоха го надолу по стълбата, както си риташе, дращеше и хапеше и го хвърлиха в каютата.

— Ако беше скочил в морето — занарежда с упрек дебеланата, — щяха да ме хвърлят след тебе, та да ме изядат рибите. — Как можеш да бъдеш толкова жесток към мене? — Тя фучеше и заплашваше, накрая изпрати да поискат от капитана двама души да пазят пред вратата. После провери лично, дали капакът на прозорчето и вратата са залостени добре, за да осуетят втори опит за бягство. Дориан беше така обезсърчен и изтощен, че когато най-подир заспа, имаше отново вид на дрогиран.

Жената го събуди чак по пладне.

— Принцът иска да те види! — каза тя. — Той ще се сърди на старата Тахи, ако си мръсен и смърдиш на пръч. — Ето че отново се наложи да изтърпи къпане и сресване с благованни масла. После го заведоха в шатрата, издигната на предната палуба.

Платнен навес, почти на човешки бой от палубата, я предпазваше от прежурящите лъчи на тропическото слънце, но страниците бяха навити нагоре, за да минава освежаващият бриз. Палубата беше покрита с копринени килими, а принцът се излежаваше върху куп възглавници на нисък подиум, обърнат към седналите кръстата пред него молла и още четирима от личната му свита. Потънали бяха в задълбочен разговор, но когато Тахи доведе момчето, Ал Малик даде знак да мълкнат.

Жената се просна на палубата по очи и когато Дориан отказа да последва примера ѝ, започна да го дърпа за глезена.

— Покажи уважението си към принца! — изъска тя. — Иначе той ще заповядда да те набият.

Дориан беше решен да не изпълни това изискване. Стисна зъби и се вторачи в лицето на принца. Само след секунди усети решимостта си да се разколебава и сведе поглед. Поради някаква необяснима

причина, не беше в състояние да противостои на тази царствена особа. Той изрази почитта си с жест и се просна на пода.

— Селям алайкум, господарю! — прошепнаха устните му.

Изразът на Ал Малик си остана строг, но около очите му се появиха ситни насмешливи бръчици.

— Мир и на теб, Ал Амхара! — Той го повика с ръка и посочи една възглавница от дясната си страна. — Седни тук, за да си ми под ръка, когато отново те обладае безумие и решиш да скачаш през борда.

Дориан се подчини безмълвно, след което мъжете престанаха да му обръщат внимание и продължиха беседата си. Известно време Дориан се мъчеше да следи разговора, но той се водеше на изискан литературен език, който поставяше на изпитание познанията му. Изпъстрен бе с имена на хора и местности, които нищо не му говореха. Единственото място, за което знаеше нещо, бе Ламу. Опита да си представи, къде се намира и напрегна памет, за да извика в съзнанието си образа на Брега на треската, така често разглеждан на картата по време на навигационните лекции, изнасяни от Нед Тайлър.

Ламу се намираше на няколкостотин левги северно от Занзибар. Беше по-малък и доколкото си спомняше записите в корабните дневници на баща му, също представляващо търговско средище, както и административен център на Оманския халифат.

По посоката на вятъра и ъгъла на следобедните слънчеви лъчи можа да определи, че джонката следва курс на северозапад, следователно, крайната им цел можеше да бъде и Ламу. Попита се, какво ли го очаква там и изви шия, за да погледне към кърмата.

На хоризонта зад тях, нямаше и помен от *Flor de la Mar*. Изглежда през ноцта се бяха отдалечили много и всякаква връзка със „Серафим“, баща му и Том бе напълно прекъсната. При тази мисъл, отново го обзе познатото тревожно чувство на безнадеждност, но той реши да не се предава. Пак направи опит да следи разговора на принца с неговата свита. Татко би искал да запомня всичко казано тук, защото то ще помогне при съставяне на плановете му, каза си Дориан, но в този момент моллата се изправи и отиде на носа. Оттам започна да зове за молитва с тънък треперлив глас. Принцът и хората му преустановиха разговора и започнаха да се пригответят за обедната молитва. Роби донесоха съдове с вода за миене.

Кормчията показа от мястото си накъде е север — свещеният град Мека — и всеки, който не беше зает с управлението на кораба, обърна лице натам.

Следвайки жалостивите напеви на моллата, всички едновременно изпълниха ритуала на коленичене и просване в цял ръст върху палубата, с който се изразява преклонение пред волята на Аллаха и пълно себеотдаване Нему.

За пръв път в живота си, Дориан попадаше в самия център на подобен религиозен плам. И макар да оставаше встрани от него, по някакъв начин той го разтърси дълбоко. Никога не бе изпитвал подобни чувства по време на седмичните служби в семейния параклис на Хай Уайлд и интересът му към днешната еказалирана молитва беше далеч по-голям, отколкото техният селски свещеник бе успял някога да предизвика.

Вдигна поглед към небесата, към огромния син бокал на африканския небосвод, изпълнен с побягнали пред мусона облачни талази. В своето религиозно рвение, Дориан си представи брадата на Бога сред сребристите слоеве на облаците, както и страховитите черти на образа му, изваян от буреносните масиви.

Принц Абд Мухамад ал Малик се надигна от палубата и остана прав, с лице все още обърнато към свещения град, скръстил ръце на гърди в последен израз на страхопочитание. Дориан гледаше брадатото лице и си мислеше, че вероятно така изглежда и сам Бог — благороден, страшен и в същото време благ.

Джонката бягаше пред мусона с огромното си триъгълно платно, издудо и твърдо като мях с вода. Утлегарът^[1] бе направен от съединени стволове на непознато тъмно и тежко тропическо дърво, дебело колкото човешко тяло, и по-дълго от самата джонка. Огромната му тежест се крепеше перпендикулярно към масивната мачта, с помощта на главния фал^[2]. Когато джонката потапяше нос или го вдигаше над вълните, сянката на утлегара тичаше по палубата, като ту покриваше царствената осанка на принца, ту пускаше лъчите на тропическото слънце, да се излеят отгоре му с всичкото си изобилие и блъсък. Принцът стоеше изправен в цял ръст под надвисналата греда. Арабският кормчия отклони за миг вниманието си и позволи на носа да застане точно по вятера. Мачтата се размърда и застрашително проскърца.

Дориан знаеше от Нед Тайлър, че триъгълното платно е невероятно капризно и неустойчиво при по-силен вятър и сега усети как корпусът на джонката потрепери при тази грешка на кормчията.

С крайчеца на окото си,олови някакво изменение в сянката, хвърляна от платното върху палубата край подиума. Бързо погледна нагоре и забеляза, че главният фал е започнал да се разнищва точно над масивната и тежка дървена ролка. Въжето се разплиташе като подплашено змийско гнездо и съставните върви се късаха една подир друга. Дориан гледаше твърде уплашен, за да помръдне или извика, а скъпоценните секунди се низеха бързо. Той бе виждал как се отпуска и завърта около мачтата утлегара, при смяна на галса, така че отлично знаеше колко важна е ролята на главния фал.

Започна да се надига от мястото си, без да отделя поглед от мачтата, но докато се изправяше и последния шнур на фала се скъса със звук като от пистолетен изстрел. Утлегарът се устреми надолу с ужасяващо плющене на платното. Половин тон масивно дърво се понесе към палубата, неотвратимо като брадвата на палач. Принцът бе потънал в молитва и стоеше точно под падащия утлегар.

Дориан се хвърли с главата напред към коленете на Ал Малик. Принцът бе сварен неподготвен за удара. Тялото си бе наклонил в същата посока, за да балансира люлеенето на палубата. Паднаничком върху нея, но натрупаните върху подиума килими и възглавници не му позволиха да се нарани. Дориан се оказа на гърба му.

Зад тях огромната греда се стовари върху малката палубна надстройка и я направи на трески. Гредата се прекърши в една от снадките си и удари палубата с удвоена сила. Разби на парчета ниския подиум, на мястото където преди миг стоеше принцът, размаза фалшборда при носа и изкърти част от палубната обшивка.

Триъгълното платно се свлече подир гредата и застла палубата, скрило хората отдолу като огромен покров. Лишена от тягата на платното, джонката рязко промени поведението си. Загуби управление и под напора на вятъра, започна застрашително да се люлее.

Няколко дълги секунди на борда цареше тишина, нарушавана от ударите на скъсаните въжета. После викове на уплаха и стенания на ранени избухнаха в хор. Двама моряка на задната палуба бяха убити на място, а други трима — жестоко обезобразени, с изпотрошени кости и крайници. Сърцераздирателните им писъци се носеха по вятъра.

Под отривистите команди на капитана, незасегнатите моряци се втурнаха да секат плетеницата от въжета и платно, покрила хората на предната палуба.

— Намерете принца! — крещеше капитанът, уплашен за собствения си живот, ако господарят му е ранен или, да пази Господ, убит под удара на огромната греда.

След няколко минути, купищата платно бяха разрязани и с възклициания на облекчение и благодарствени молитви към Бога, принцът бе измъкнат изпод развалините.

Той се изправи сред хаоса, глух за бурните изрази на възторг и благодарност за избавлението му и се вторачи в остатъците от своя подиум. Гредата бе успяла да разкъса дори дебелата копринена тъкан на скъпоценното му молитвено килимче. Моллата се втурна към него.

— Не сте ранен, слава на Аллаха. Той простря спасително крило над главата Ви, защото Вие сте Любимецът на Пророка.

Ал Малик го спря с жест и попита:

— Къде е детето? — Въпросът предизвика втора трескава спасителна операция из камарите платно, дърво и въжета. Най-накрая изровиха Дориан и го изправиха пред принца.

— Ранен ли си, малкия?

Лицето на Дориан се разля в доволна усмивка при вида на окръжаващата го разруха. Не се бе радвал така от последната си среща с Том.

— Добре съм, сър! — Силно възбуден от случилото се, той бе преминал на английски. — Но корабът Ви е доста пострадал.

---

[1] Утлегар — хоризонтална греда прикрепена шарнирно към основа на мачта. За нея се закрепва широката част на триъгълно платно. При промяна на галса утлегарът се завърта и заедно с платното преминава от другата страна на мачтата. ↑

[2] Фал — въже за управление на платно. ↑

72.

Том си даваше сметка, че времето на хората трябва да се запълва по някакъв начин през дългите дни и седмици до завръщането на Андерсън от Цейлон. Скучаещият моряк бързо измисля каква беля да стори и се превръща в заплаха както за себе си, така и за околните.

Знаеше също така, че и за свое собствено добро, трябва да потърси забрава в работа. В противен случай, щеше да прекарва дългите тропически дни, потънал в мисли за съдбата на Дориан и ужасното нещастие на баща си. Съвестта му се терзаеше, разкъсана от противоречивите повели на братовия и синовен дълг. Отлично разбираще, че когато укрепне достатъчно, за да понесе пътуването, трябва да отведе баща си у дома, под закрилата на родния покрив в Хай Уайлд и грижите на английски лекари и куп верни слуги, за да възстанови здравето си.

От друга страна, това би означавало да изостави Дориан на произвола на съдбата, в един враждебен робски свят. Усещаше непреодолимия зов на клетвата, която бе дал на брат си и която го викаше към ужасните брегове на Африка.

Потърси помощта на Аболи за разрешаване на мъчителната дилема.

— Ако баща ми позволи да взема „Минотавър“ и един малоброен отряд, двамата с теб бихме могли да тръгнем по следите на Дориан. Знам къде да го търся — Ламу!

— Ами какво ще стане с баща ти, Клебе? Можеш ли да го изоставиш точно сега, когато има най-голяма нужда от тебе? Как ще се почувствуваш един ден, когато новината за неговата смърт те настигне някъде там? — Аболи махна на запад, където зад хоризонта се бе притаял тайнственият континент. — Когато разумът ще ти напомни, че може би си имал възможност да го спасиш?

— Това не бива даже и през ум да ти минава! — избухна Том, но гневът му бързо се уталожи и той каза колебливо: — Може би, докато капитан Андерсън се върне с „Йомен“, баща ми ще е укрепнал

достатъчно, за да издържи плаването и без наша помощ. Ще изчакам до тогава, но междувременно трябва да подгответим „Минотавър“ за всяка задача, която бихме му поставили.

Въпреки извършения ремонт, корабът все още пазеше видими спомени от краткото си пребиваване в ръцете на Ал Ауф, а и двамата знаеха, че корпусът му може да е силно повреден от дървояди — проклятието на тропическите води. Още същия ден Том нареди да се започне работа по накреняване^[1] на корпуса. Никога не се бе занимавал с подобно нещо и трябваше изцяло да се уповава на чуждия опит. На Алф Уилсън и Нед Тайлър. Корабът бе напълно разтоварен. Цялото съдържание на трюмовете, бъчвите за вода, както и тежкото снаряжение — включително оръдията, — бе свалено на брега. Подредиха стоките под навеси от палмови листа, а оръдията заеха позиции за отбрана на лагера. След това, олекналият корпус бе разположен успоредно на брега.

На върховете на трите мачти монтираха тежки дървени макари, а през тях прокараха въжета до най-яките палмови дънери на брега.

И тогава, при три фатома вода под кила на „Минотавър“, започнаха да го накланят. По двадесет души на всеки кабестан и всички останали на брега, пееха в такт, натискаха и дърпаха. Туловището на кораба постепенно се наклони към щирборда, обшивката на дъното му започна да се показва от водата, докато изглеждаше, че всеки момент ще се преобърне. Том и Нед влязоха във водата, за да прегледат дъното.

„Минотавър“ бе кръстосвал тия води почти четири години и корпусът му бе изцяло покрит с водорасли и всякакви морски животинки. Тази покривка се отразяваше на мореходните му качества, но не застрашаваше съществуването му. Когато обаче отстраниха водораслите, видяха отдолу онова, от което се страхуваха най-много: целият корпус под ватерлинията беше на дупки. Том напъха показалец в една от тях и усети как червеят се сви при докосването. На някои места, дупките бяха толкова близо една до друга, че дъното приличаше на швейцарско сирене.

Дърводелците кипнаха катран в железни казани на брега. Нед поднесе бълбукащ черпак към една от дупките. Гнусното създание се измъкна в смъртен гърч навън. Дебело бе колкото пръста на Том и

когато той го хвана за главата и вдигна високо, червеното змиеподобно туловище увисна до коленете му.

— Старецът не би стигнал до родния бряг с тоя гаден екипаж на борда — отбеляза Нед. — Корпусът щеше да се разпадне при първата по-сериозна буря.

С погнуса Том захвърли сварения червей далеч навътре в лагуната и ято дребни риби моментално разпени повърхността й, в нетърпението си да го излапа.

Дърводелци и помощниците им нагазиха във водата, за да отърват корпуса от тая напаст и се трудиха без отдих, докато приливът ги прогони на брега. По време на пет поредни отлива те чегъртаха дъното, за да го освободят от водорасли и раковини, после варяха неканените гости, а жилищата им запълваха с кълчища и катран. Напълно проядените и негодни талпи, бяха изрязвани и заменяни с нови. Изчистеното дъно покриваха с дебел слой катран, върху него полагаха друг — смес от лой и катран, — а накрая, още два пласта катран. Едва тогава Нед и Том останаха доволни.

При следващия прилив, „Минотавър“ бе освободен от въжетата и откаран към дълбокото. Там го завъртяха и отново го приближиха към брега. Цялата процедура се повтори, само че този път левият борд беше почти цял под водата.

Когато най-накрая всичко бе свършено, отново закотвиха кораба по средата на лагуната, а моряците плъзнаха по вантите, за да спуснат реите една по една на палубата. Те бяха внимателно прегледани, отремонтирани и отново издигнати по местата им. После дойде ред на такелажа. Всяко въже бе огледано и повечето заменени с чисто нови от склада на „Серафим“. Черните платна бяха цели в дупки и дрипи, на места грубо закърпени от хората на Ал Ауф.

— Ще ги сменим до едно! — реши Том и прати Нед да претършува трюма на „Серафим“. Платната наклякаха в редица по палубата и започнаха да прекрояват и шият платната от „Серафим“, за да прилепнат към мачтите и реите на „Минотавър“.

Долните палуби се намираха в същото занемарено състояние, както и ветроходната част. Корпусът беше пълен с плъхове и всякаква друга напаст. Вонеше на лайна. Нед забърка смъртоносна смес от барут, сяра и витриол^[2]. Напълниха с нея няколко гърнета и ги свалиха долу. Щом ги подпалиха, излетяха на палубата, подгонени от

надигнали се от тях пагубни зловония. Уплътниха всички илюминатори и капаци, за да могат газовете да проникнат до всяка цепнатинка в корпуса.

След малко плъховете започнаха да напускат кораба. Промъкваха се през клузите и всеки процеп на оръдейните амбразури. Някои бяха колкото зайци. Докато плуваха като бесни към брега, моряците го удариха на веселба — стреляха по тях с пистолети и мускети и се обзалаха за резултата от този импровизиран лов.

След като се погрижиха за корпуса и такелажа, Том насочи вниманието си към боята. Старата бе избледняла и олющена. Край бордовете провесиха платформи и изстъргаха останките от предишната боя. После нанесоха три пласта нова и корабът светна снежнобял до ватерлинията си. В пристъп на творческо вдъхновение, Том нареди да очертаят оръдейните амбразури в светлосинъ и да се освежи позлатата на кърмовите украси и рогатата глава на носа. След шест седмици къртовски труд, „Минотавър“ изглеждаше като току-що слязъл от стапела в корабостроителницата. Изящните му линии се открояваха с цялата си прелест.

Загледан към него през кърмовите прозорчета на каютата си, Хал Кортни се усмихна немощно от болничното си ложе.

— Красив е като младоженец в черква. Много добре, моето момче! Прибавил си пет хиляди лири към цената му.

Одобрителните думи на баща му го окуражиха да отправи молбата си. Хал изслуша желанието му да получи „Минотавър“ и собствен екипаж, но поклати глава с думите:

— Вече загубих един син. Не искам да загубя и друг, Том!

— Но татко, аз съм дал на Дори свещена клятва!

Сянка на страхотна болка, по-жестока от изтърпяната на скарата, докато му режеха краката, помрачи погледа на Хал.

— Знам, Том, знам — прошепна той. — Но „Минотавър“ не ми принадлежи. Той е собственост на Компанията. Това не би ме възпряло, ако смятах, че можем да помогнем по някакъв начин на брат ти. Но аз не мога да ти дам кораба, за да те изпратя на смъртна опасност, без да мога да ти осигурия пълноценен екипаж.

Том отвори уста, за да възрази, но баща му вдигна ръка от разхвърляното си ложе и я отпусна върху ръката на сина си.

— Чуй ме, момко! — Гласът му беше дрезгав, а отпуснатата бледа и костелива ръка — лека като крило на птица. — Не мога да те пусна сам. Този Ал Малик е могъща личност. Под команда си има цели армии и стотици кораби. Сам не можеш да надвиеш такъв човек.

— Татко... — обади се отново Том, но баща му го спря и този път.

— Изслушай ме, Том! Ние заедно ще изведем докрай това плаване. Аз трябва да изпълня дълга си към моя крал и хората, които ми се довериха. Когато този дълг бъде изпълнен, ще поискам да те посветят в рицарски сан в Ордена. Ще станеш рицар-тамплиер от Ордена на Свети Георги и Свещения Граал с всички произтичащи от това последици. Ще имаш право да се обърнеш за помощ към своите братя-рицари, хора като лорд Чайлдс и лорд Хайд.

— Дотогава ще мине година — извика Том с почти физическа болка при тази мисъл. — Даже не една, а две или три.

— Нищо няма да постигнем, ако се впуснем неподгответни срещу един могъщ благородник в далечна страна. Страна чужда и неприятелски настроена, в която не разполагаме със съюзници или влияние.

— Години! — повтори Том. — Какво ще стане с Дори през това време?

— До тогава, аз ще съм се възстановил. — Хал погледна обезобразените си крака. — Ще вдигнем отново платна, ти и аз, за да намерим Дориан, но начело на ескадра бързи и добре въоръжени кораби с отличен боен екипаж. Повярвай ми, Том, това е най-добрата възможност за Дориан, а и за нас.

Том гледаше баща си поразен. След раняването си Хал Кортни се бе превърнал в хилав старец със сребърна брада и осакатено тяло. Наистина ли вярваше, че отново ще командва кораб и пак ще влезе в битки? Това бяха безнадеждни мечти. Том прегърътна сълзите си.

— Повярвай ми, Том! — повтори Хал. — Имаш моята дума. Мога ли да разчитам на твоята?

— Добре, татко. — Том трябваше да мобилизира всичките си сили, за да обещае, но не можеше да откаже на собствения си баща. — Давам дума!

— Благодаря ти, Том. — Ръката падна на постелята, а челюстта му се отпусна към гърдите. Очите се затвориха, а дишането беше

толкова тихо, че почти не се чуваше. В пристъп на смут Том помисли, че си е отишъл, но забеляза едва доловимото повдигане и отпускане на гръденния кош.

Том се изправи и тръгна към вратата, като внимаваше да не вдигне шум и да наруши съня на баща си.

---

[1] Накреняване — странично накланяне на кораб. ↑

[2] Витриол — разредена сярна киселина. ↑

73.

Мусонът стихна и те останаха дълги месеци, легнали във вялата прегръдка на голямото безвремие между сезоните. После палмовите листа се раздвишиха, а облаците обрънаха посоката си и се отправиха назад през небесните простори.

— Тия два могъщи вятъра са най-голямото чудо в Океана на Индиите — каза Алф Уилсън на Том, докато седяха на предната палуба. Говореше на арабски, защото Хал продължаваше да държи, синът му да се упражнява всеки ден на този език, а и самият Том си даваше сметка, че тези знания ще му свършат добра работа, когато започне издирването на брат си. — От ноември до април духа от североизток и арабите наричат този вятър „каскази“ — продължаваше Алф. — От април до ноември се обръща назад и арабите му викат „куси“.

Именно куси бе докарал капитан Едуард Андерсън обратно при *Flor de la Mar* в светлата утрин на един ветровит ден. Под радостните приветствия на моряците от останалите кораби, окичили реи и ванти, „Йомен ъв Йорк“ мина през прохода в кораловия риф и хвърли котва до „Серафим“. Корабът още не бе успял да изпъне котвеното си въже, когато изпратената от Том лодка вече отиваше да доведе капитана при баща му.

Едуард Андерсън се появи в горната част на стълбата с изключително самодоволен вид, но първите му думи бяха за състоянието на Хал Кортни.

— Баща ми се възстановява бързо — слъга Том. — Много Ви благодаря за съчувствието, капитан Андерсън.

Отведе капитана в кърмовата каюта. Том се бе погрижил чаршафите да са чисти и току-що изгладени, а баща му да е сресан и измит. Подпрели го бяха с възглавници. Изглеждаше значително по-здрав, отколкото бе в действителност.

— Благодаря на Бога, задето Ви сварвам в такова добро разположение на духа, сър Хенри — приветства го Андерсън и седна в

посочения му до койката стол.

Том напълни за двамата по чаша мадейра.

— Искаш ли да Ви оставя насаме, татко? — попита Том, докато му подаваше чашата.

— Разбира се, че не — бързо отвърна Хал и се обърна към Андерсън: — Синът ми пое командването за времето, през което съм нетрудоспособен.

Том го погледна втренчено. За първи път се споменаваше на глас за промяната в статута му.

Във всеки случай, Андерсън не показа каквато и да било изненада.

— Том пази честта на фамилията, сър Хенри.

— Стига сме Ви занимавали с нашите островитянски работи. — Хал направи опит да се изправи още, но бе пронизан от силна болка. Той се сгърчи и отпусна върху възглавниците. — Нямам търпение да чуя разказа Ви за всичко, което се е случило след нашата раздяла.

— Нося само добри новини. — Прекалената сдържаност и скромност не се числяха сред качествата на Андерсън. — Плаването към Цейлон мина без каквito и да било премеждия. Умряха само десетина пленици. Ван Грооте, холандският губернатор в Коломбо, ни оказа радушен прием. Отстъпчивостта му в преговорите бе неописуема. Явно се бяхме появили тъкмо навреме, защото неотдавнашна епидемия от вариола бе намалила драстично броя на обитателите в робските му тъмници. За щастие, бях информиран за това обстоятелство, преди да започнем пазарлька, така че съумях да договоря много прилична цена.

— Колко?

— Тридесет и седем лири на глава — отвърна самодоволно Андерсън.

— Моите поздравления, капитан Андерсън. — Хал протегна ръка. — Това е значително повече от очакваното.

— Добрите новини не свършват дотук — усмихна се Андерсън. — Едрата шарка и набезите на Ал Ауф из тия води не позволили на Ван Грооте да транспортира голяма част от канелената реколта за последните две години. Складовете му бяха натъпкани до пръсване. — Андерсън намигна. — Вместо да взема платежно до банката в Амстердам за дължимата срещу робите сума, аз натоварих кораба с

канела, при много изгодна цена. Няма никакво съмнение, че инвестицията ни ще се удвои, когато доставим стоката в Лондон.

— Още един път трябва да дам израз на възхищението си от вашата находчивост и здрав разум. — Разказаното от Андерсън видимо повиши настроението на Хал. Том не бе виждал баща си така въодушевен и жизнен от деня на раняването му. — Вятърът е благоприятен за курс към Добра Надежда. Трябва да вдигнем платна веднага, щом вашият „Йомен“ е готов. Кога смятате, че ще можем да потеглим?

— Имам няколко случая на скорбут на борда, но мисля, че хората бързо ще се оправят на сушата. Трябва само да попълня запасите си от вода и да натоваря малко кокосови орехи. Мисля, че една седмица ще ми бъде достатъчна.

След четири дни корабите вдигнаха котва и един по един се изнизаха през прохода. Щом излязоха в открито море, опънаха всички платна и взеха курс на юг, за да минат през Мозамбикския проток и да продължат към най-южната точка на африканския континент.

През първите няколко седмици времето се задържа ясно, а вятърът благоприятен. Здравето на Хал се подобряваше в привичните условия на плаването и уютното полюшване на „Серафим“. Той всеки ден репетираше с Том ритуалите на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал, подготвяйки го за посвещаване в рицарски сан. Напредъкът на неговия син му носеше особена радост.

След изтичане на първата седмица, Том нареди да се направи дневно ложе върху слънчевата половина на юта, където изнасяха баща му, за да усети отново полъха на вятъра и докосването на слънчевите лъчи по лицето си. Макар Том да носеше изцяло отговорността за „Серафим“, той намираше всеки ден време и за баща си. За тези дни усети, че привързаността му към него е станала по-силна от когато и да било в миналото. Разговорът им често се насочваше към Дориан и плановете им за неговото спасяване. Сватбата на Гай и Керълайн стана предмет на разговор само един път. За изненада на Том, баща му се отнесе към него като към зрял мъж.

— За теб е напълно ясно, Том, че това дете може да е твое, а не на Гай?

— И аз това си мисля — отвърна Том, прикривайки доколкото можеше смущението си с отговор, толкова прям, колкото бе и въпросът

на баща му.

— Опасявам се, че в лицето на Гай си спечелил враг. Пази се от Гай! Той не прощава обиди и способността му да мрази е неизчерпаема.

— Съмнявам се, че въобще някога ще се срецнем отново. Той е в Индия, а аз... е, аз ще бродя из океаните.

— Съдбата понякога ни изиграва мръсни номера, Том, и океаните могат да се окажат не толкова безкрайни, колкото си мислиш ти.

Керванът стигна четиридесет и три градуса южна ширина и взе курс на запад, за да излезе при Добра Надежда. Скоро съзряха пенестия прибой по южното скалисто крайбрежие на Африка. Същия ден Хал извика Том в каютата си и му показва вписане в корабния дневник, отразяващо неговото повишение.

— Освен израз на моето доверие към теб, Том, това вписане ти дава и право на офицерски пай от плячката — каза баща му. — Той може да стигне и хиляда лири.

— Благодаря ти, татко.

— Бих искал да направя много повече за теб, но не е в рамките на възможностите ми. Уилям е първороден син и ти знаеш какво означава това — всичко остава за него.

— Не бива да се беспокоиш за мене. Аз мога сам да се оправя в живота.

— Това ми е ясно — усмихна се Хал и го стисна за лакътя. Вече бе значително по-сilen от времето, когато напуснаха *Flor de la Mar*. Том усещаше мощта на пръстите му, а сънцето бе освежило цвета на лицето. — Сигурно защото стигнахме Добра Надежда и ни предстои плаване на север, мислите ми все по-често отлитат към Хай Уайлд. Недей да мразиш по-големия си брат, Том!

— Не аз го мразя, татко. Черният Били мрази мен!

— Това презрително прозвище издава истинските ти чувства към него, но когато няма да ме има, той ще бъде глава на семейството и има право да очаква от тебе уважение и лоялност.

— Ти бе този, татко, който ме научи, че уважение и лоялност се печелят, а не се изискват.

Хвърлиха котва доста далеч от брега срещу малкото холандско селище на нос Добра Надежда. Попълниха запасите си от питейна

вода, купиха пресни плодове и зеленчуци, без да имат вземане-даване с холандските власти. След една седмица отново поеха по пътя си на север. Щом нагазиха водите на Атлантика, морето промени облика си, а здравето на Хал Кортни се влоши.

Характерните за района огромни вълни се нахвърлиха отгоре им в дълги сиви редици, разделени от дълбоки долини. Бълскаха кервана ден и нощ. Водата нахлуваше разпенена над носа и отнасяше от палубата всичко, което не бе здраво прикрепено. Воят на вятъра бе гласът на тая вълча глутница, а набезите ѝ бяха безмилостни и непрестанни. С всеки изминал ден Хал отслабваше все повече и когато една бурна утрин Том влезе в каютата му, завари го плувнал в пот и зачервен. Ноздрите на Том се разшириха, усетили познатата воня на гнило и когато отметна завивките, видя върху чаршафа издайническите жълти петна гной.

Викна към наблюдателя на палубата, да потърсят доктор Рейнолдс, който долетя начаса. Той свали превръзката от левия крак и меките му черти се изпънаха тревожно. Чуканчето бе страхотно подпухнало, а ръбовете на скоро зарасналата рана бяха зейнали яркочервени, с процеждаща се между тях гной.

— Опасявам се, че сме изправени пред дълбока вътрешна инфекция, сър Хенри. — Докторът помириса гнойта и направи гримаса. — Тази течност не ми харесва. Намирисва на гангрена. Трябва незабавно да направя разрез.

Докато Том държеше баща си за раменете, докторът вика един дълъг скалпел дълбоко в раната, а Хал се гърчеше и стенеше от болка. Когато Рейнолдс измъкна скалпела, от дупката рука дебела струя жълто-червена гной, примесена с чиста кръв, която покри дъното на подложеното под чуканчето гърне. — Мисля, че пресушихме извора на злото. — Рейнолдс изглеждаше много доволен от количеството и цвета на изтеклата течност. — А сега ще Ви пусна кръв, за да смъкнем температурата. — Кимна към помощника си. Навиха ръкава на нощницата му и пристегнаха с кожен турникет ръката над лакътя. Когато го притегнаха здраво, вените на Хал изпъкнаха по вътрешната страна на ръката, като сини върви под бледата кожа. Рейнолдс обърса използвания вече скалпел в ръкава си, след което опита остротата на върха му с палец. Боцна издутата вена и загледа, как тъмна кръв закапа в гърнето, за да се смеси с жълта гной.

— Една пинта би трябвало да е достатъчна — измърмори докторът. — Мисля, че вече отстранихме болестните течности. И макар да го казвам аз, уверявам Ви, че това е най-добрата работа, която може да се види в отсамната част на земното кълбо.

През следващите седмици здравословното състояние на Хал бе променливо. По цели дни лежеше блед и неподвижен в койката с вид на умиращ. После отведенъж се съзвезмаше. Когато прекосиха екватора, Том отново можа да го изнесе на палубата, за да се порадва на слънцето и Хал оживено се разприказва за дома, явно обхванат от носталгия по зелените поля и дивата пустош на Хай Уийлд. Заговори за книгите и ръкописите в библиотеката си.

— Всички корабни дневници от ранните плавания на дядо ти са там. Тях мога да ти оставя, Том, защото ти си мореплавателят, а на Уилям няма да му вършат никаква работа.

Като се сети за сър Френсис, радостното оживление отстъпи място на тъга.

— Тялото на дядо ти ни очаква в Хай Уийлд. Андерсън го е изпратил от Бомбай. Ще го положим в саркофага, в криптата под параклиса. Той ще се радва да си бъде отново у дома, както се радвам и аз. — Скръб заля лицето му при тия мисли. — Том, ще имаш ли грижата и за моето настаняване в криптата? Искам да лежа до баща си и трите жени, които съм обичал. Майка ти... — Той мълкна, неспособен да продължи.

— До този ден още много вода ще изтече, татко — каза Том с нотка на безнадеждност в гласа. — Още изпитания ни предстоят. Ние сме се клели. Трябва да намерим Дориан. Ти трябва отново да бъдеш здрав и силен.

Хал прогони с усилие черния пристъп на отчаяние.

— Прав си, разбира се. Всичките тия жалби и хленч не водят към добро.

— Накарах дърводелците да ти направят нови крака. От здрав английски дъб — каза Том окуражително. — Ще те изправим, преди да стигнем Хай Уийлд.

Том изпрати да повикат главния дърводелец. Дребният и кълощав уелсец донесе двата дървени, едва-едва оформени крака, за да ги покаже на Хал. После двамата с Том изиграха цял театър, докато ги мереха и гласяха към чуканчетата.

Хал проявяваше жив интерес, хилеше се с тях и правеше тъпи забележки.

— Дали не можем да ги снабдим с компас и вятърно петле, та да ми е по-лесно в навигацията? — Но когато дърводелецът се оттегли, мъката го налегна отново. — Никога няма да се движка свободно с тия пънове на краката си. Опасявам се, че ще трябва сам да тръгнеш за Дориан, Том. — Вдигна ръка, за да спре възраженията му. — Но аз ще удържа думата си и ще ти помогна с всичко, което мога.

След две седмици, когато корабът бе легнал в края на мудните води на Саргасово море на тридесет градуса северна ширина и шестдесет градуса западна дължина, Том се спусна във влажната тишина на бащината каюта, за да свари Хал свит в постелята си. Кожата му бе опъната върху костите на черепа твърда и жълта като пергамент, подобна на мумията, донесена от Александрия след едно плаване на негов предтеча и изправена в отворения си ковчег до стената в библиотеката на Хай Уайлд. Том извика доктор Рейнолдс и го остави на грижите му. След това, неспособен да понася повече атмосферата на каютата, изтича на палубата и загълта горещия въздух на дълги глътки.

— Няма ли край това плаване? — изстена той. — Не го ли закараме час по-скоро, той няма да види Хай Уайлд. Господи, дай ни вятър, да се приберем по-скоро!

Хвърли се към вантите на главната мачта и ги заизкачва, без да спира, докато стигна коша. Остана там, вперил поглед в неясния и мъглив северен хоризонт. Измъкна кинжала от канията му и го заби в мачтата. Остави го там, защото от Аболи бе научил, че така се призовава вятъра. Започна да подсвирква „Испански жени“, но това го наведе на мисли за Дориан и премина към „Зелени ръкави“.

Цяла сутрин свири за вятър и малко преди пладне погледна към кърмата. Повърхността на морето приличаше на огледало, чийто покой се нарушаваше единствено от щръкнали тук-там саргасови водорасли. И тогава забеляза тъмносинята ивица, подгонена от вятъра в тяхна посока.

— На палубата! — викна Том. — Вятър откъм кърмата! — И мъничките фигури на вахтените плъзнаха по палубата и вантите, за да опънат платната и уловят вятъра. Той подкара и четирите кораба пред себе си. „Серафим“ продължаваше да води, а „Йомен“, „Минотавър“ и

достолепното „Агне“ следваха в колона. От този ден насетне вятерът духаше постоянно от запад, без да отслабва дори нощем. Том остави кинжала си да стърчи от главната мачта.

Сушата срещнаха при островите Сцили и скоро отправиха поздрав към първото платно на хоризонта. Okаза се малка, открита рибарска лодка с тричленен екипаж.

— Какво ново? — извика към тях Том. — Нищо не знаем от осемнадесет месеца.

— Война! — извикаха в отговор. — Война с французите.

Том събра капитан Андерсън и другите двама корабни капитани на борда на „Серафим“, за импровизиран военен съвет. Би било цяла трагедия да изведат докрай изпълнено с толкова опасности плаване, да стигнат почти до дома и да попаднат накрая в плен на френски капери^[1]. Хал се радваше на един от възходите си и разполагаше с достатъчно сили, за да вземе участие в дискусията. Затова Том ги събра в неговата каюта.

— Трябва да решим, как да постъпим. Можем да хвърлим котва в Плимут, а можем и да продължим през Канала до устието на Темза.

Андерсън държеше на Плимут, но Нед Тайлър и Алф Уилсън искаха да продължат до Лондон. След като всички изложиха становищата си, Том каза:

— Стигнем ли Блекуол, ще можем да разтоварим корабите направо в складовете на Компанията и плячката ще бъде изкарана на търг за броени дни. — Потърси с поглед подкрепата на баща си и като видя, че той кима окуражително, продължи: — Ако влезем в Плимут, един Господ знае колко време ще останем затворени там. Предлагам, да хвърлим ръкавица на френските капери и да вземем курс на север.

— Том е прав — обади се Хал. — Колкото по-скоро разтоварим, толкова по-добре ще се чувствам.

Поставиха екипажите в състояние на повишена готовност, удвоиха броя на мачтовите наблюдатели и поеха през Канала на север. На два пъти през следващите дни забелязаха странни кораби, без опознавателни флагове, но с френски вид, да се навъртят наоколо. Том подаваше сигнал за сгъстяване на строя и двата пъти непознатите подвиваха опашки на изток, където зад хоризонта се спотайваше френският бряг.

Стигнаха устието на Темза два часа преди зазоряване, а в сумрака на умиращия зимен ден и четирите кораба швартоваха край кейовете на Компанията в реката. Преди още сходнята да допре кея, Том викна към представителя на Компанията, застанал там готов да ги приветства:

— Съобщете на лорд Чайлдс, че пристигнахме с огромна плячка! Трябва да дойде веднага!

Два часа преди полунощ, каретата на Чайлдс, с ярки светлини от двете страни, затрополи през портала, предвождана от двама конника, които й правеха път. Kochияшът опъна юздите в началото на кея и Чайлдс почти се катурна през вратичката на каретата, преди колелата да са спрели напълно. Той затрополи тежко по сходнята на „Серафим“, зачервил бузи и кривнал перука, като движеше безмълвно устни от вълнение.

— Ти кой си? — лавна срещу Том. — Къде е сър Хенри?

— Милорд, аз съм синът на сър Хенри, Томас Кортни.

— Къде е баща ти, момко?

— Очаква Ви долу в каютата си, милорд.

Чайлдс се завъртя около себе си и посочи „Минотавър“.

— Какъв е тоя кораб? Прилича на наш, но не мога да го позная.

— Това е „Минотавър“, милорд, но пребоядисан.

— „Минотавър“! Отнели сте го от корсарите? — Чайлдс не дочека отговор. — А оня до него? Той какъв е?

— Трофеи, милорд. Холандски кораб, пълен с китайски чай.

— Бог да те поживи, момко! Ти си вестител на добри новини.

Заведи ме при баща си!

Хал седеше в капитанското кресло, прикрил осакатените си крака с полите на кадифено наметало. Облечен беше в сюртук от тъмносиньо кадифе. На гърдите му грееше изработеният от злато и скъпоценни камъни медальон на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал. Макар лицето му да бе много бледо, а очите дълбоко хлътнали в орбитите си, той седеше изправен и горд.

— Добре дошъл на борда милорд! — поздрави той Чайлдс. — Моля да ме извините, задето неставам, но съм леко неразположен.

Чайлдс стисна ръката му.

— Добре сте дошъл наистина, сър Хенри! Нямам търпение да чуя разказа за всичките Ви приключения. Видях вече двата пленени

кораба, а синът Ви ми даде известна представа за техния товар.

— Седнете, моля! — Хал посочи стола до себе си. — Докладът ми ще отнеме известно време. Всичко съм изложил писмено, но бих искал да Ви разкажа лично за нашата експедиция. Но първо, чаша вино! — Кимна на Том да напълни пригответените върху сребърен поднос чаши.

Чайлдс седеше наведен напред и внимателно слушаше разказа на Хал. От време на време задаваше някой въпрос, но през по-голямата част слушаше в пълно мълчание. Хал прочете на глас товарителниците на кервана. Когато най-накрая мълкна, изтощен от дългите приказки, Чайлдс се пресегна и взе пергаментовите свитъци от ръката му. Разгледа ги внимателно със светнали от алчност очи. Накрая вдигна поглед и каза:

— Откак започна войната с французите, цената на потребителските стоки се увеличи почти двойно. Заедно с двата кораба, стойността на плячката, която сте завладял за нас ще възлезе може би на петстотин хиляди лири. Ръководството на Компанията ще бъде повече от благодарно и мисля, че бих могъл от името на Негово Величество да заява, че Короната ще изпълни поетото обещание. Вие ще станете Хенри Кортни, Барон на Дартмут, преди да е изтекла седмицата.

Чайлдс го поздрави с вдигната чаша.

— Знаех си, че изпращам с тая мисия точно когото трябва. Мога ли да пия за Вашето здраве и благосъстояние, сър Хенри?

— Благодаря, милорд, щастлив съм, че Вие сте доволен.

— Доволен? — засмя се Чайлдс. — Нямам думи да дам израз на своето задоволство, възхищение и смайване от безпределната Ви находчивост и кураж. — Наведе се напред, за да сложи ръка на коляното на Хал. На лицето му се появи недоумение. Погледна надолу и затърси с ръка липсващия крайник.

— Сър, Хенри! Господи, човече! Краката ви! Загубил сте краката си?!

Хал се усмихна слабо.

— Да, милорд, трябваше да се заплати определена цена. Ние, моряците, наричаме това „сметката на касапина“.

— Трябва да Ви изведем от тоя кораб. Ще ми бъдете гост в „Бомбай хаус“, докато се възстановите. Каретата ми е на кея. Ще

извикам лекарите си, най-добрите в Лондон. Нищо няма да Ви липсва, обещавам.

---

[1] Капер — лицензиран пират. Частно лице, получило официално разрешение от владетеля си да напада и ограбва съдове под вражески флаг по време на война. Широко разпространена практика в XVII век. ↑

74.

Едно от първите неща, които свърши Хал, след като пристигна в „Бомбай хаус“ бе да пише на Уилям, за да му съобщи за огромната плячка и предстоящото удостояване с баронска титла. Писмото стигна Девън след седмица.

С него в ръка Уилям викна да пригответ коня му и след час излетя бясно през портите на Хай Уийлд към лондонския път. Носеше се без почивка, спирайки само колкото да сменят изтощения кон на пощенската станция.

Пет дни след като оставил Хай Уийлд, той влезе в парка на „Бомбай хаус“ под проливен следобеден дъжд. Оставил наетия кон на коневръза, а после подгизнал и кален до кръста, нахлу през парадния вход, като отстрани с ръце иконома и лакеите, които се опитаха да осуетят проникването му в къщата.

— Аз съм най-големият син на сър Хенри Кортни. Искам незабавно да ме заведете при него.

Щом чу познатото име, един от секретарите забърза към входа. Името Кортни бушуваше като ураган над града през последните дни. Всяка печатница в Лондон размножаваше листовки с описание на подвите му в Океана на Индиите. Част от тях съдържаха най-необуздани фантасмагории, но като злободневна тема, Хал бе известил дори новината за последните английски победи във Франция, а името му не слизаше от устата на хората по кръчмите и изисканите салони в цял Лондон. За да вдигнат още градуса на напрежението, из града бяха разлепени огромни съобщения за предстоящ търг в сградата на Компанията на „Леденхол стрийт“, на който щеше да се разпродаде плячката описвана като „най-голямото съкровище, отвоюовано от противника за цялата история на корабоплаването“.

За няколкото дни след пристигането на кервана, акциите на Обединената компания на търговците в Англия за връзки с Източните Индии, което бе пълното и помпозно наименование на Компанията на Джон, повишиха цената си с 15 процента. През последните пет години

Компанията бе изплащала по 25 на сто годишни дивиденти, но очакваната реализация на това огромно богатство вдигна стойността на акциите до нечувани висоти.

— Слава Богу, че пристигнахте, сър! — обърна се към Уилям секретарят. — Баща Ви непрекъснато пита за Вас. Моля, позволете ми да Ви заведа при него.

Поведе Уилям по широка извита мраморна стълба. Когато стигнаха първата площадка, Уилям рязко спря пред огромен портрет на прапрадядото на лорд Чайлдс и погледна към двамата мъже, слизащи насреща му.

— Добра среща, мили ми братко! Не чу Бог молбите ми горещи и ето те, дошъл да тормозиш душата ми. Ти и тоя черен дивак. — Вторачи поглед в Аболи.

Том се изправи на площадката срещу Уилям. Извисяваше се цял инч над него. Измери го с поглед, като започна от калните ботуши и свърши с намръщеното му лице, после студено се усмихна.

— Трогнат съм дълбоко от твоето излияние на привързаност. Можеш да бъдеш сигурен, че изпитвам абсолютно същите чувства.

Макар че не го показа, Уилям бе силно впечатлен от промяната, настъпила у брат му за изтеклото време. Беше възмъжал и порасъл, изпълнен със самоувереност. Мъж, с когото трябва да се съобразяваш.

— Без съмнение, ще ни се предостави случай да продължим тази приятна беседа — кимна за раздяла с глава Уилям. — Сега обаче, дългът ми на първороден син ме зове при моя баща.

Том отмина с мълчание хапливата забележка относно първородството на Уилям, макар че го засегна. Той отстъпи встрани и леко се поклони с думите:

— На твоите услуги, братко!

Уилям мина край него и без да се обръща, стигна портретната галерия на къщата. Секретарят го отведе до края ѝ, където почука с жезъла си на двукрила врата. Тя се отвори начаса и Уилям влезе в изискано обзаведена спалня. Четирима облечени в черно хирурзи се бяха скуччили около поставено на нисък подиум легло с балдахин. Уилям отгатна професията им по засъхналите петна кръв върху дрехите. Когато приближи, те се обърнаха към него.

Познал човека в леглото, Уилям замръзна на място. Спомни си якия и енергичен мъж, който отплава от пристанището на Плимут.

Този грохнал старец със сребърна брада, обръсната глава и измъчени черти, не можеше да е същият.

— Молех се Богу за пристигането ти. Ела да ме целунеш, Уилям!

Уилям отново се втурна напред, коленичи край леглото и притисна устни към бледата бащина буза.

— Благодаря на Бога, че е запазил живота ти и е помогнал толкова бързо да се възстановиш от раните си — каза Уилям с радост, зад която криеше истинските си чувства. Умира, мислеше той със смесица от въодушевление и тревога. Имението е почти в ръцете ми. Както и това прословуто съкровище, което е донесъл от мародерските си странствания. — Надявам се, че се чувстваш така добре, както изглеждаш? — попита Уилям и пое мършавата, студена ръка, отпусната върху брокатената покривка. Боже мой! Ако стariят пират умре преди посвещаването, край с баронството. Без пояса на благородничеството около кръста, вкусът дори на това огромно богатство, дето е отмъкнал от варварите, ще си остане кисел.

— Ти си добър и любящ син, Уилям, но не плачи още за мен! Дори на тия гробокопачи тук — посочи той четиридесетте прочути хирурги заобиколили леглото, — няма да им бъде толкова лесно да ме уморят. — Хал направи опит да се засмее. Смехът прозвуча някак кухо в екливото помещение. Никой от докторите не се усмихна.

— Любовта ми към теб се усилива от гордостта, която ме преизпълва заради завоюваната от теб слава. Кога ще заемеш мястото си сред лордовете, татко?

— В близките няколко дни — отвърна Хал. — И в качеството си на мой най-голям син, ти ще наблюдаваш удостояването ми с високата чест.

— Сър Хенри — намеси се един от докторите, — не смятаме, че ще бъде разумно да отивате в Камарата на лордовете в това състояние. Дълбоко сме загрижени...

Уилям скочи на крака и се нахвърли върху лекаря, преди той да изложи опасенията си.

— Дрън-дрън, човече. И последният глупак би видял, че баща ми има достатъчно сили, за да се отзове на призыва на своя суверен. Аз ще бъда до него всеки момент. Всяко негово желание ще изпълня със собствените си ръце.

След четири дни слугите свалиха Хал по стълбите в носилка, а край нея сновеше неспокойно Уилям. Каретата на лорд Чайлдс чакаше готова пред парадния вход, а Том и Аболи стояха зад кордона конници, които щяха да я ескортират.

Лакеите оставиха носилката на земята до каретата и за момент настъпи объркване, понеже никой не знаеше какво да прави понататък. Том бързо излезе напред, като избута брат си с рамо и преди докторите да успеят да се намесят, вдигна с лекота баща си и влезе в каретата с измършавялото тяло на ръце.

— Татко, това е неразумно. Подлагаш силите си на огромно изпитание с това пътуване — прошепна той в ухото му, докато го настаняваше и завиваше с дебел губер.

— Кралят може да замине за континента заради войната и кой знае кога ще се върне отново.

— Тогава нека ние с Аболи те придружим — примоли се Том. — Уилям е забранил.

— Той ще се погрижи за мене — отвърна Хал, като придърпа около раменете си лъскавите кожи. — Ти трябва да останеш тук с Уолш, за да пазиш интересите ни при търга. Много разчитам на тебе, Том.

Том знаеше, че истинската причина за този отказ, бе нежеланието на баща му да се събират двамата братя на едно място.

— Както кажеш, татко! — примири се той.

— Щом приключи тая работа с лордовете и търгът свърши, можем да се приберем в Хай Уийлд и да обмислим, как да спасим Дориан.

— Ще очаквам завръщането ти тук — обеща Том и излезе от каретата.

Уилям се качи, седна до баща си, кочияшът изплюющя с камшик и екипажът затрополи през портите навън.

Том се обърна към Аболи:

— Стига му, дето Черният Били ще го тръска насам-натам в тая таратайка. Няма да му позволя същото на връщане към Хай Уийлд. Тоя разбит път да Девън ще го довърши. Трябва да откараме татко до Плимут с кораб. Морето е по-подходящ път за него, а и ние с теб ще се грижим за него по-добре.

— Нямаш кораб, Клебе — напомни му Аболи. — „Серафим“ и „Минотавър“ принадлежат на Компанията.

— Тогава ще наемем друг.

— В Канала е пълно с френски капери.

— Ще ни трябва нещо малко и бързо. Достатъчно малко, за да не възбуджа апетита им и достатъчно бързо, за да се измъкнем при нужда.

— Мисля, че познавам собственика на такъв съд — отвърна замислен Аболи. — Освен, ако нещо се е променило, докато ни нямаше.

75.

Наддаването във великолепната сграда на Компанията, разположена на „Леденхол стрийт“, продължи четири дни. Том седеше до мастър Уолш, за да записва ставките за отделните стоки.

Главната тръжна зала бе оформена като циркова аrena. Концентрични редици пейки се издигаха от катедра, поставена на нисък подиум в средата. Пейките бяха така претъпкани от търговци, техни секретари и деловодители, че нямаше място за всички желаещи да влязат. Мнозина бяха успели да се доберат единствено до правостоящи места край стената, но и те участваха ентузиазирано, като крещяха ставките си и размахваха високо каталоги, за да привлекат вниманието на аукционера.

Докато слушаше, как ставките се вдигат с лудо увлечение, Том си мислеше за сандъците злато, заключени в хранилищата под тръжната зала. В нощта на пристигането на кервана ги бяха прекарали от кея на Компанията с каруци, по тъмните калдъръмени улички и с петдесет моряка охрана.

Стана ясно, че предвидената от лорд Чайлдс обща сума ще бъде значително надхвърлена в истеричното наддаване, което започна. С всеки изминал ден, Том виждаше как паят му набъбва.

— Мили Боже! — изненада се той, когато в последния ден привърши с драскането на сметките си. — Та аз може да получа над хиляда лири! — Това беше колкото един миньор или полски работник в Хай Уайлд изкарва за цял живот. Остана сащисан от такова състояние, докато се сети, какъв ще е паят на баща му. — Почти сто хиляди! — възклика Том. — Плюс хермелиново наметало и баронски саблен колан с диаманти. — После устните му се свиха от гняв. — И всичко това ще падне право в лапите на Черния Били. На Черния Били, който си изповръща червата всеки път, когато стъпи на кораб.

Докато размишляваше мрачно върху тази несправедливост, аукционерът изрева с магарешки глас следващия тръжен предмет:

— Уважаеми Лордове, дами и господа, имаме честта и удоволствието да предложим на благосклонното ви внимание един изключително рядък и прекрасен трофей, който ще заплени въображението дори и на най-изтънчените и видели свят люде между вас. — С театрален жест той вдигна парчето плат, скриващо от погледа голям буркан от дебело прозрачно стъкло, поставен върху масичка. — Това не е нищо друго, освен спиртосаната глава на прословутия и кръвожаден разбойник и корсар Янгири или Ал Ауф — Loшият.

Залата се разшумя като кошер и търговците проточиха настървено шии към отряzanата глава, плаваща в своята спиртна баня. Том бе шокиран при вида на това лице. Тъмната му коса се полюляваше като водорасли около него. Едното око бе отворено. То сякаш открояваше единствено Том сред тълпата и го гледаше с леко недоумение. Устните бяха изкривени от болка, сякаш още усещаше пронизващата целувка на стоманеното острие, отделила главата от тялото.

— Хайде господа! — подкани ги аукционерът. — Това е нещо стойностно. Мнозина из цялата страна биха платили шестаче, за да му хвърлят един поглед. Чух ли някой да казва пет лири?

Силен гняв започна да завладява съзнанието на Том. Той бе взел тая глава като доказателство пред ръководството на Компанията за успешно изпълнената мисия, а не за да бъде показвана като допълнителна екстравагантна атракция от пътуващ цирк. Неговото вродено чувство, както и възпитанието му, изискваха уважение и зачитане достойнството на победения противник. Това, че Ал Ауф бе пленил и продал в робство Дориан нямаше нищо общо.

Без да се замисли, той викна сърдито:

— Десет лири! — Не разполагаше с такава сума, но паят от плячката щеше да му я осигури. Всички глави в залата се извърнаха към него. Дочу шепота им:

— Това е момчето на Хал Кортни, оня, дето е отрязал главата.

— Да, той е. Дето подкастрил Ал Ауф.

— Как се казва?

— Том Кортни. Момчето на сър Хал.

Аукционерът се поклони театрално към него.

— Храбрият майстор на сабята и екзекутор на корсаря лично предлага десет лири. Ще има ли повече?

Някой от първите редици заръкопляска и околните се присъединиха. Постепенно аплодисментите се превърнаха в рев — всичко живо ръкоплясаше и тропаше с крака.

Том искаше да им викне да спрат. Да им каже, че не е убил този човек, за да спечели тяхното благоволение. Само че, не съществуваха думи, с които да опише какво чувстваше, когато му вземаше главата и какво изпитва сега, докато тя плава в стъкления съд, за развлечение на тия недодялани селяндури.

— Десет лири първи път! Десет лири втори път! Продадено на мастър Том Кортни за сумата от десет лири.

— Платете ги от пая ми, — сухо каза Том на Уолш и скочи на крака. Искаше да излезе на чист въздух, далеч от погледите и усмивките на тая тълпа чужди хора. Проби си път през навалицата и се втурна надолу по огромното стълбище.

Когато излезе на „Леденхол стрийт“, вън валеше. Наметна плаща на раменете си, нахлути широкополата шапка с роялистко перо и оправи пояса на сабята си, преди да излезе изпод колонадата. Някой го докосна по рамото и той рязко се извърна. Потънал в мислите си, Том не бе забелязал Аболи в тълпата безделници, напълнила фоайето.

— Открих нашия човек, Клебе. — Аболи избута напред някакъв висок и слаб мъж, загърнат в моряшко наметало и със скрито под монмътска^[1] шапка лице. В първия миг Том не можа да се сети, за какво говори Аболи.

— Човекът, който ще превози баща ти с кораб по море, вместо по разбития път — напомни му той.

— Хайде да обсъдим въпроса на по халба ейл — предложи Том и тримата притичаха до кръчмата на ъгъла с „Корнхил“.

В задушното предно помещение, натъпкано с адвокати и чиновници, потънало в ароматите на тютюнев дим и бирена мая, те свалиха плащове и шапки. Том погледна в лицето доведения от Аболи човек.

— Това е капитан Люк Джарвис — каза Аболи. — Плавал е с баща ти и мене на стария „Пегас“.

Том го хареса от пръв поглед. Имаше живи интелигентни очи и осанка на изпечен моряк. Лицето му носеше печата на сол и морско слънце.

— Люк разполага с бърз катер и познава всеки инч от Канала — особено френските пристанища — като пръстите на ръката си — каза Аболи с многозначителна усмивка. — Може да се измъкне от всеки митничар или жабар. — Том не схвата намека веднага и Аболи поясни: — Ако ти трябва пратка висококачествен контрабанден коняк, този човек ще ти я осигури.

Том се усмихна при мисълта, че Люк е контрабандист. Наистина, не можеше да се намери по-добра възможност за бързо спускане по Канала. Корабчето му бе сигурно бързо като невестулка и способно да прекоси тия опасни води при буря или в безлунна нощ. Том стисна ръката му.

— Аболи Ви е казал, какво ни трябва. Колко ще ни струва, капитане?

— Дължа живота си на сър Хенри. Даже нещо повече — отвърна Люк Джарвис, като докосна белезникавия белег през лявата си буза. — Няма да взема и пени. Ще бъда горд да му услужа.

Том не го разпитва за белега, а благодари и добави:

— Аболи ще Ви съобщи, когато баща ми е готов за път.

---

[1] Монмътска шапка — шапка с особена кройка и перо, носена от привържениците на Джеймс Скот, дук на Монмът (1649–1685), английски политик и бунтовник. ↑

76.

Когато лорд Кортни се завърна от първото си посещение в Камарата на лордовете, Том веднага забеляза, колко е изтощен от пътя и церемонията. Внимателно го пренесе на ръце до спалнята в „Бомбай хаус“ и Хал заспа почти на секундата. Том остана край постелята му до смрачаване, когато един лакей донесе поднос с вечеря.

— Къде е Уилям? — попита немощно Хал, докато Том поднасяше към устата му лъжица супа.

— Отиде при мастър Семюълс в банката. Лорд Чайлдс му даде платежен запис за пая от плячката и той отиде да го депозира — отвърна Том. Не се разпростря върху обстоятелството, че интересът на Уилям към здравето на баща им рязко пресъхна, след като наследяването на баронската титла бе поставено извън съмнение. Главна грижа за него сега беше златото, което искаше да вложи на сигурно място при банкерите от „Странд“. Там щеше да се намира под контрола му.

— Трябва да почиваш, татко. Трябва да събереш сили за пътуването до дома. Почти всичко свършихме в Лондон. Колкото по-скоро те върнем в Хай Уийлд, толкова по-бързо ще възстановиш здравето си.

— Да, Том — внезапно се оживи Хал. — Искам вече да се прибирам. Научи ли, че Уилям и Елис са ме дарили с внук? Нарекли го Френсис, на дядо ти.

— Да, татко. Уилям ми каза. — Брат му бе подчертал, че вече е осигурил наследник за титлата и имението, така че всянаква надежда на Том следва да угасне. — Наел съм кораб, да ни закара до Плимут. Капитан е Люк Джарвис. Помниш ли го? Казва, че си му спасил живота.

— Люк? — усмихна се Хал. — Добро момче. Радвам се да чуя, че си има собствен кораб.

— Само едно катерче, но много бързо.

— Искам веднага да потеглим, Том. — Хал стисна ръката му с нетърпелив израз на лицето.

— Трябва да изчакаме докторите. Да видим те какво ще кажат.

Мина цяла седмица, преди лекарите да дадат с неохота съгласието си, Хал да бъде качен на борда на „Гарвана“, корабчето на Люк Джарвис. Потеглиха от кея на Компанията късно следобед, за да изминат най-опасната част от пътя нощем.

Уилям не беше с тях. След като се успокои за съдбата на парите от плячката, депозирани на сигурно място в банката на Семюълс, той нямаше търпение да се завърне към делата си в имението.

— Всяка моя минута извън Хай Уайлд ни струва пари. Нямам и капка доверие на тия слабоумни нехранимайковци, които съм оставил там, докато ме няма. Ще дойда да посрещна кораба, веднага щом пристигнете, татко.

77.

„Гарванът“ се оказа достоен за репутацията си. Том стоеше до Люк Джарвис при руля, а катерът пореше нощните води на пролива. Люк искаше да научи всяка подробност от плаването им до Индиите и ненаситно разпитваше.

— Исуе! Как не съм знал за това плаване на капитан Хал. Щях да се запиша начаса.

— Ами жена ти и децата? — светна бели зъби в тъмното Аболи.

— Няма да умра, ако не чуя повече бебешки плач или мрънкане на жена. — Люк дръпна от лулата си и огънчето озари суворите черти на лицето му. После извади лулата от устата си и посочи с нея на изток. — Виждате ли ония светлини там? Това е Кале. Бях там преди три нощи. Трябваше да товаря бренди. Каналът е пълен със стоки, като краставо куче с бълхи. — Той се усмихна алчно в звездната светлина. — А получи ли човек мандат, трябва да се разкарва за плячка чак до Ориента.

— Не изпитвате ли угризения, като търгувате с французите по време на война? — попита озадачено Том.

— Все някой трябва да го прави — отвърна Люк. — Иначе, откъде бренди за храбрите ни войничета? Аз съм патриот. — Това бе казано сериозно и Том не го подложи на съмнение. Той си мислеше за казаното по повод на френските търговски кораби, натъпкани със стока.

Когато „Гарванът“ швартова на плимутския кей, видяха че Уилям е удържал думата си. Беше изпратил голяма карета с меки ресори и слуги, готови да качат Хал в нея. Потеглиха с умерена скорост към Хай Уийлд и през целия път минаваха край групички мъже и жени, селскостопански работници, миньори и арендатори, наизлезли да приветстват с „добре дошъл“ Негово Превъзходителство лорд Кортни. Хал настоя да седне, за да могат да го виждат, а когато забележеше познато лице, караше кочияша да спре, за да стисне ръка на човека през прозореца.

Когато завиха през портите и каретата заскърца по алеята към къщата, всички слуги наизлязоха по стълбите. Някои от жените плачеха, заради състоянието на Хал, а мъжете поздравяваха с дрезгави гласове.

— Исус е с Вас, милорд! Сърцата ни се радват за благополучното Ви завръщане у дома.

Елис Кортни, съпругата на Уилям, чакаше на най-горното стъпало. Държеше бебето на ръце, мъничко създание с червено сбърчено лице. То заскимтя кисело, когато майка му го положи за момент в ръцете на Хал, но той се усмихна гордо и целуна бебето по темето, увенчано с гъста черна коса.

Прилича на маймуна, помисли си Том. После се вгледа внимателно в лицето на Елис. Макар да не бе имал възможност да я опознае, когато се омъжи за Уилям, той я бе харесал, воден от инстинкта си. Беше хубава и весела, а сега едва я позна. Излъчваше никаква меланхолия. Очите бяха пълни с тъга и макар кожата все още да бе свежа и гладка като на праскова, изразът на лицето оставаше загрижен. Когато внесоха Хал вътре, тя се забави на стълбите, за да поздрави Том.

— Добре дошъл у дома, братко! — Целуна го по бузата и направи реверанс.

— Имаш хубаво бебе. — Том го докосна с непохватни пръсти и бързо ги дръпна, когато бебето заскимтя отново. — Хубаво като майка си — допълни той неубедително.

— Благодаря, Том — отвърна тя с усмивка, а после снижи глас, за да не я чуют слугите: — Трябва да говоря с теб! Не сега, но при първа възможност. — Извърна се бързо и подаде бебето на една дойка, а Том последва баща си по стълбите.

След малко мина по коридора към задните стаи. Стигна до стаята на Дориан. Отвори вратата и застана на прага. Остра болка го прониза, докато оглеждаше малкото помещение. Имаше усещането, че братчето му е излязло току-що. Боядисаните в ярки цветове униформи на оловните му войничета блестяха строени по роти върху перваза на прозореца, а над леглото висеше направеното от Том хвърчило. Спомените бяха твърде болезнени. Затвори безшумно вратата и се спусна по задното стълбище.

Промъкна се през кухнята и конюшните, за да затича леко към параклиса на хълма. В криптата беше тъмно и прохладно. Едничък лъч светлина падаше през отвора на куполовидния ѝ таван. Забеляза с облекчение ковчега с тялото на дядо си, положен на пода до каменния саркофаг, приготвен преди толкова време за него. Благополучно бе завършил дългото плаване от Бомбай през Добра Надежда до дома. Приближи ковчега, сложи длан върху капака му и прошепна:

— Добре дошъл у дома, дядо! Тук ще се чувстваш по-удобно, отколкото в пещерата на оня далечен и див бряг.

После тръгна покрай каменните гробове, докато стигна средния. Спря пред него и прочете надписа на глас:

— Елизабет Кортни, съпруга на Хенри и майка на Дориан. Взета от морето, преди да разцъфти напълно. Почивай в мир!

— Дориан го няма днес. Но скоро ще дойде — високо каза Том.
— Кълна се!

Продължи към саркофага на собствената си майка, надвеси се над капака му и целуна студените мраморни устни на релефния ѝ образ. После коленичи и промълви:

— Ето, че се завърнах, мамо. Гай е добре. Той е в Индия, работи за Компанията на Джон. Женен е. Жена му, Керълайн, ще ти хареса. Хубаво момиче с приятен глас. — Приказваше ѝ, като да бе жива и остана до саркофага, докато слънчевият лъч довърши своя кръг по каменните плочи и накрая угасна, потопил подземието в полумрак. Изкачи се опипом по стълбите и излезе в нощта.

Изправи се загледан към притъмнелите очертания на така познатите и толкова чужди днес хълмове. Зад тях съзря далечното море. То сякаш го мамеше отвъд мигащите светлинки на пристанището. Изпълваше го усещането, че е отсъстввал цял един живот, но вместо да се успокои, цялото му същество бе обладано от изгарящото желание да тръгне на път. Африка беше някъде далеч и натам го дърпаше неспокойното му сърце.

— Интересно — прошепна той, — дали изобщо някога ще се почувствам уютно, ако се установя на едно място?

Когато стигна подножието на хълма, купчината сгради се бе превърнала в тъмна сянка, щръкнала сред плътните над полята нощи мъгли. Като стигна до стената на обора, Том рязко спря, забелязал някаква фигура под разперените клони на вековен бук,

извисен мрачен и могъщ над поляната. Беше фигура на жена, цяла в бяло и Том изпита суеверен трепет, защото тя изглеждаше като нетленен дух. В имението се разправяха най-различни легенди за обитаващите го духове. Когато бяха малки с Гай, дойката им редовно ги плашеше с такива приказки.

— Няма призрак, който да ме уплаши — реши Том и съbral кураж, тръгна към момичето в бяло. То изглежда не усещаше приближаването му, докато не се изравниха. Тогава вдигна уплашен поглед и Том позна снаха си Елис. Щом и тя го позна, прихвана поли с ръце и затича към къщата.

— Елис! — извика Том и хукна подире ѝ. Тя не се обърна, а затича още по-бързо. Настигна я върху чакълестата алея пред къщата и я хвана за китката.

— Елис, аз съм, Том. Не се плаши!

— Пусни ме! — уплашено отвърна тя и вдигна поглед към прозорците, които вече грееха с веселата светлина на свещите.

— Искаше да ми кажеш нещо — напомни ѝ той. — Какво е то?

— Не тук, Том. Ще ни види заедно.

— Били? — Том бе озадачен. — Какво от това?

— Нищо не разбираш. Пусни ме!

— Не ме е страх от Черния Били — каза ѝ той с хлапашко високомерие.

— А би трябало — отвърна тя. Измъкна ръката си и изтича леко по стълбите към къщата. Останал на алеята с ръце на кръста, Том гледаше след нея. Вече щеше да се обърне, когато нещо го накара да вдигне поглед.

Брат му стоеше прав до един от високите прозорци на втория етаж. Светлината струеше зад гърба му, така че се виждаше само висок елегантен силует. И двамата останаха неподвижни известно време, после Том махна с досада и последва Елис вътре.

Том беше в стаята си, когато чу слаб звук, съвсем не на място, дори в тази старинна къща с всичките ѝ скърцащи греди и свирене на вятъра над начупения покрив. Замръзна на мястото си с полуразвързана вратовръзка, заслушан с наведена глава. След малко звукът се донесе отново. Като отчаян вопъл на хванат в капан заек, тъничък и жаловит. Приближи прозореца и дръпна резето. Когато отвори широко капациите, в стаята нахлу морският бриз, а писъците

станаха по-силни. Бяха на човек. Плачеше жена, а някакъв мъжки глас прекъсваше риданията ѝ.

Том се надвеси от прозореца. Сега вече разбра, че звуците идват от долния етаж, където бяха разположени големите спални. Гласовете внезапно замълкнаха и той се готвеше да затвори прозореца, когато дочу удар. Трябва да е бил доста силен, за да се чуе толкова ясно и сърцето на Том се сви при писъка на жената. Този път беше така остр и препълнен с болка, че Том веднага разпозна гласа.

— Тая мръсна свиня! — изръмжа той и се хвърли към вратата.

По риза и с развени краища на връзката той затича по коридора към стълбището, което взе на два скока.

Когато стигна вратата на бащините си покои, Том се поколеба. Дверите зееха широко отворени, а завесите на балдахина бяха вдигнати, така че виждаше фигурата на баща си под бродираната завивка. Беше облегнат на куп възглавници и когато забеляза тичащия Том, рязко извика:

— Не! Том, ела тук!

Той не му обърна внимание и продължи към вратата на Уилям в дъното на коридора. Натисна бравата, но тя се оказа заключена и той забълска със свити юмруци.

— Отваряй, дяволите да те вземат, Били! — изрева Том. Последва дълга тишина и той си пое дъх, за да извика отново, когато вратата безшумно се отвори и в рамката застана Уилям. Запълваше отвора с тялото си, така че Том да не може да погледне вътре.

— Какво искаш? — попита Уилям. — Как се осмеляваш да идваш пред вратата ми и да крещиш? — Той бе също по риза, а лицето му аленееше от гняв или напрежение, а в очите горяха бесни пламъци.

— Марш оттук, мръсно нагло пале!

— Искам да говоря с Елис — не отстъпи Том.

— Вече си говорил с нея днес. Елис е заета. Не можеш да я видиш сега.

— Чух някой да пищи.

— Не е било оттук. Сигурно си чул чайка или пък писъка на вятъра в корниза.

— Имаш кръв по ризата. — Том посочи мъничките алени пръски по ръкава. Уилям погледна надолу и студено се усмихна. Измъкна

дясната си ръка иззад гърба и засмука раната върху подутите ѝ кокалчета. — Ударих се във вратите на шкафа.

— Искам да видя Елис.

Понечи да си проправи път, но в той момент чу гласа на Елис:

— Том, върви си, моля те! Не мога да говоря с теб сега. — Гласът ѝ бе пълен с болка и сълзи. — Моля те, Том, послушай съпруга ми! Не можеш да влезеш вътре.

— Е, вярва ли ми сега? — попита презиртелно Уилям. — Елис не иска да те види. — Отстъпи навътре и затвори вратата.

Том остана на мястото си, без да знае какво да прави. Вдигна ръка, да почука отново, но гласът на баща му го спря. Хал пак го викаше:

— Ела тук, Том! Искам да те видя!

Извърна се от вратата и отиде край бащината постеля.

— Татко, чух...

— Нищо не си чул, Том. Нищо.

— Обаче чух. — Гласът на Том беше пълнен с обида и гняв.

— Затвори вратата! Искам да ти кажа нещо. — Том се подчини и пак застана до леглото.

— Има едно нещо, което трябва да помниш докато си жив, Том. Никога не бива да се месиш в отношенията между мъж и жена. Елис принадлежи на Уилям. Той може да прави с нея каквото пожелае и ако ти застанеш помежду им, той има право да те убие. Нищо не си чул.

Когато слезе за вечеря, Том още кипеше от гняв. Върху дългата полирана маса имаше три прибора и Уилям бе заел вече мястото си начело.

— Закъсняваш, Томас — каза той с безгрижна усмивка, красив и натружен с тежка златна верига около врата и рубинена брошка на гърдите. — Ние в Хай Уийлд сядаме в осем часа за вечеря. Моля те, да се съобразяваш с реда в тая къща, докато си неин гост!

— Хай Уийлд е родният ми дом — възрази студено Том. — Аз не съм гостенин.

— По въпроса може да се разисква, но аз заемам противоположно становище.

— Къде е Елис? — Том посочи с поглед празното място от ляво на Уилям.

— Съпругата ми е неразположена — спокойно отвърна Уилям.
— Няма да ни прави компания тази вечер. Седни, ако обичаш!

— Странно е наистина, но нямам апетит. Има нещо в атмосферата тук, което прави храната отблъскаща. Няма да вечерям с теб тази вечер, братко Уилям.

— Както желаеш! — сви рамене Уилям и насочи вниманието си към високата чаша, която икономът пълнеше с червено вино.

В сегашното си настроение Том не смееше да рискува да остане под един покрив с брат си. Той си взе наметалото и хукна към конюшните. Викна високо и по стълбата от сеновала над оборите се спуснаха конярите. Оседлаха му кон и той измина първата миля в галоп, изправен на стремената и вперил поглед в тъмнината. Студеният нощен въздух охлади донякъде гнева му и той се смили над животното, като го подкара в тръс по плимутския път.

Намери Аболи и Люк Джарвис в кръчмата „Кралския дъб“, близо до пристанището. Те искрено му се зарадваха и Том пресуши първата халба ейл, без да я отделя от устни или да си поема дъх.

По едно време се изкачи по задната стълба в малка стаичка с прозорец към пристанището, придружен от някакво засмяно момиче, което го подкрепяше и което го хвана, за да не падне назад по стълбата.

Голото тяло белееше на светлината на лампата, а той потъваше в меката ѝ, топла прегръдка. Тя се кикотеше в ухoto му, притискаше се в него и той уталожи своя гняв върху ѝ. След това, отново с кикотене, отказа да приеме предложената монета.

— Аз би трябвало да си платя, мастър Том — Всичко живо в града познаваше Том от дете. — Какъв сладък сте станал. От много месеци не са ме клатили така хубаво.

Доста след това, Аболи му попречи да приеме предизвикателството на друг попрехвърлил моряк, извлече го от кръчмата, закрепи го върху коня и поведе олюоляващия се на седлото и гръмко запял младеж към Хай Уайлд.

78.

Рано на другата сутрин, Том излезе на голите хълмове с издути от едната страна на коня дисаги. Аболи го очакваше на кръстопътя, черна екзотична фигура в гъстата мъгла. Тръгнаха редом.

— Мисля, че мирните граждани на Плимут биха предпочели френска атака пред последното ти посещение. — Той хвърли кос поглед към Том. — Никакви последици ли не са оставили снощните вълнуващи набези, Клебе?

— Наспах се като невинен младенец, какъвто всъщност съм, Аболи. Защо да има последици? — Том направи опит да се усмихне, но очите му бяха налети с кръв.

— Радостите и лудориите на младостта. — Аболи поклати присмехулно глава. Том се усмихна, пришпори коня и той се извиси над един плет. Аболи го последва и двамата полетяха в галоп по склона към тъмното петно на една горичка, сгущена в долчинката под тях. Том спря коня, скочи на земята и го завърза за едно дърво, а после навлезе сред древните камъни, пръснати из гората. Те бяха цели в мъх от годините, а легендата разказваше, че бележат гробовете на старци, погребани тук още в зората на времето.

Избра подходящо място между тях и заопипва почвата с крак. Когато усети под стъпалото си мек торф, Том каза:

— Тук.

Аболи пристъпи с права лопата в ръка. Заби я дълбоко в меката земя и започна да копае. Спреше ли да си почине, Том хващаше лопатата и скоро дупката стана дълбока до кръста. Том изскочи от нея и се върна при вързания кон. Разкопча капака на дисагите и внимателно измъкна от тях увит в парче плат предмет. Тръгна обратно и го положи на ръба на пригответната яма. Разви плата. Ал Ауф го гледаше през стъклото с присмехулно око.

— Ще прочетеш ли заупокойна молитва, Аболи? Арабският ти е по-добър от моя.

Аболи започна с дълбок и звучен глас, който отекваше зловещо в гората. Когато замъкна, Том отново уви буркана в парчето плат, скри страховитото му съдържание и го положи в дъното на изкопания за него гроб.

— Ти бе смел човек, Ал Ауф. Нека твоят Бог, Аллах, прости греховете ти, защото те бяха много и тежки. — Зари гроба и отъпка разровената пръст. После подреди отгоре извадените отначало зелени чимове.

Върнаха се при конете и ги яхнаха. Аболи хвърли последен поглед към камъните и промълви:

— Ти го уби в честен двубой и погреба останките му с почит. Вече си истински воин, Клебе!

Извърнаха конете и поеха през хълмовете към морето.

79.

Хал Кортни сякаш усещаше как изтичат последните зрънца от пясъчния часовник, отмерващ живота му. Мислите му се въртяха все около смъртта и нейните атрибути. От болничната си постеля прати да извикат майстор каменоделец от града и му показва скицата за гроба си, която бе направил.

— Напълно ми е ясно, какво искате от мене, милорд. — Каменоделецът беше потънал в белезниковия прах на своя занаят.

— Естествено, че ти е ясно, Джон — отвърна Хал. Човекът владееше до съвършенство изкуството на чука и длетото. Той бе дълбал саркофазите за сър Френсис и всичките жени на Хал. Напълно логично бе да направи и последното жилище за господаря на Хай Уайлд.

След това Хал разпореди да се извърши погребение на баща му лично от епископа. Тялото му щеше да бъде положено в саркофага, изработен преди почти две десетилетия от майстора Джон.

Параклисът бе препълнен с членове на семейството и всички, които бяха познавали сър Френсис Кортни. Слугите и работниците от имението, облечени в най-хубавите си дрехи, заемаха последните пейки и се тълпяха край входа.

Хал седеше по средата на пътеката в специално изработено от дърводелците на имението кресло. То имаше високи страници, за да се опира на тях и дръжки от двете страни — да могат да го носят четирима яки лакеи.

Останалите членове на семейството заемаха първата скамейка. Имаше една дузина братовчеди, чиковци и лели, както и по-близки роднини. Уилям заемаше мястото точно до баща си, а редом с него седеше Елис. Това беше първото й появяване сред хора, откак Том се бе опитал да проникне силом в спалнята им. Носеше траурна рокля, а лицето й бе скрито зад черен воал. Но когато повдигна крайчеца му, за да избърше една сълза, Том проточи шия към нея и забеляза, че страната й е подута, коричка покрива дълбока рана на устната, а

синината от друг удар бе добила грозен червено-зелен оттенък. Тя усети погледа на Том и пусна припряно воала.

От другата страна на пътеката седяха почетните гости: четирима рицари на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал. Никълъс Чайлдс и Осуалд Хайд бяха пристигнали заедно от Лондон. Бащата на Елис, Джон Гренвил, граф на Ексетър, бе дошъл от имението си, съседно на Хай Уайлд, заедно с по-малкия си брат, Артър.

След церемонията всички отидоха в къщата за тържествен обяд. Семейството и почетните гости се хранеха в голямата трапезария, а в двора пред конюшните, бяха наредени отрупани с храна и пие дълготрайни маси за простолюдието.

Гостоприемството на Хал беше толкова щедро, а даровете на избите му така изобилни, че още преди края на следобеда, двама пера на Англия трябваше да бъдат отнесени в стаите им за почивка. Епископът се задълбочи така усърдно в тегобите на своята длъжност и превъзходното червено вино, че двама лакея трябваше да му помогнат при изкачване на витата стълба, върху чиято площадка спря, за да благослови паството, следящо с голям интерес придвижването му.

Гуляйджите от двора, насили се на стомните пенливо ябълково вино, поеха към сенките на плетища и копи сено със същите, а някои и с не така мирни намерения. Хъркането на смукачите се смесваше с похотливо шумолене на сено и щастливи възгласи на млади двойки.

Привечер четиридесетимата рицари на Ордена се съмъкнаха от стаите си, възстановени в различна степен от траурното тържество и се качиха в очакващите ги карети. Малката кавалкада последва Том и Хал в първата карета назад към параклиса на хълма.

Криптата бе подредена като ритуален храм. Върху мозаечния под бе изобразена петолъчна звезда, а по средата ѝ се издигаха три бронзови купи, съдържащи вечните елементи — огън, земя и вода. Пламъците от светилника танцуваха по каменните стени и хвърляха странни сенки въгъла, зад редицата саркофази.

Креслото на Хал го чакаше при входа на параклиса. След като бе настанен в него, братята му рицари го съмъкнаха по стълбата в криптата и го оставиха в средата на пентаграмата, с трите купи наоколо.

Том, облечен в пръстена бяла риза на търсещ^[1], чакаше самoten в главния кораб на черквата. Потънал бе в молитва пред олтара, осветен

от високо поставени в стената факли. Чуваше гласовете на рицарите, отекващи тихо от стените на криптата долу, докато откриваха Ложата за работа в Първа степен. След това по стълбите се чуха тежки стъпки. Гарантът на Том, графът на Ексетър, идваше да го отведе.

Том го последва надолу по стълбата до мястото, където останалите рицари го очакваха в свещения кръг. Сабите им бяха оголени. Носеха златни пръстени и вериги, доказващи принадлежността им към Ордена. Том коленичи на ръба на пентаграма и помоли да бъде пуснат:

— В името на Бога Отец, Бог Син и Светия Дух!

— Кой иска да влезе в Ложата на Храма на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал? — попита баща му с дрезгав глас, като на спасен удавник.

— Един търсещ, който иска да бъде посветен в тайните на Храма.

— Влез, но знай че рискуваш безсмъртната си душа — покани го баща му, а мекият, този път, тон направи предупреждението по-малко зловещо. Том се изправи и прекрачи мозаечната линия, очертаваща свещения кръг. Не бе очаквал да изпита каквото и да било, но ето че изведнъж го разтърси тръпка, сякаш вражи меч очертаваше в земята собствения му гроб.

— Кой поръчителства за тоя търсещ? — попита Хал с предишния гробовен глас.

Графът отвърна високо:

— Аз.

Хал погледна сина си, а мислите му се отправиха назад през времето и пространството към един хълм, в онай дива и неопитомена земя далеч отвъд екватора, където сам той бе положил клетва преди толкова години. Погледна над кръга към каменния саркофаг, който най-подир бе приютил башиното му тяло. Усмихна се почти отнесено при мисълта за приемствеността — магическата верига на рицарството свързва едно поколение със следващото. Усещаше как собственият му край се прокрадва към него, като притаен в мрака хищен звяр. Полесна ще е срещата със смъртта, когато е поставил бъдещата съдба на семейството в ръцете на синовете си, мислеше си Хал и сякаш виждаше, как бъдещето се слива с настоящето и миналото пред собствените му очи. Видя неясни фигури, които разпозна:

противниците, срещу които се бе сражавал, мъже и жени, които бе обичал и които отдавна бяха мъртви, да се смесват с други, още неизлезли от неведомите бъдни дни.

Графът протегна ръка към приведеното рамо на Хал, за да го върне към настоящето. Той се надигна на стола си и отново обърна поглед към Том:

— Кой си ти?

— Томас Кортни, син на Хенри и Маргарет.

Сълзи се надигнаха в гърлото на Хал, при споменаването на това име. Душата му потъна в униние. Болезнено изтощение заля духа му и той закопня за покой, но знаеше, че няма да го получи, преди да е приключил отредените му дела. Отново се изправи и поднесе към Том острието на синята нептунова сабя, наследство от собствения му баща. Пламъците от факлите играеха по златните инкрустации и блещукаха в гълбините на сапфира върху ефеса.

— Призовавам те да заявиш устоите на своята вяра над това острие!

Том докосна сабята и започна:

— Ето нещата, в които вярвам: Има само един Бог и той е триединен: Бог Отец, Бог Син и Свети дух.

— Амин! — казаха рицарите в един глас.

Въпросите и отговорите следваха един след друг, а от факлите капеха огнени капки. Всеки въпрос въплътяваше правило от Кодекса на Ордена, взет почти дословно от Ордена на тамплиерите.

Катехизисът проследяваше тяхната история. Припомняше как в 1312 година Бедните Рицари на Кръста и Соломоновия Храм са нападнати от краля на Франция Филип Хубави, в съюз с неговата марионетка, папа Климент от Бордо. Огромното, изчислявано в милиарди богатство на тамплиерите, както и земите им, са конфискувани от короната, а техният водач е изгорен на кладата след изтезания. Предупредени от съмишленици, тамплиери моряци вдигат котва от френските пристанища в Канала и търсят закрила при краля на Англия Едуард.

Основават свои ложи в Шотландия и Англия под нови имена, но запазват непокътнат своя закон.

Най-накрая всички въпроси бяха зададени и всички отговори казани. Том коленичи, а рицарите образуваха кръг около него.

Положиха една ръка върху сведената му глава, а друга върху ръкохватката на сабята.

— Томас Кортни, добре дошъл в Компанията на Граала.
Приемаме те за рицар на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал.

Изправиха го на крака и един подир друг го прегърнаха. Всичко това беше част от древен ритуал, но когато Том се наведе, за да целуне баща си, Хал се отклони от вековната форма. Сложи ръкохватката на нептуновата сабя в ръката му и притисна пръстите му към нея.

— Сега е твоя, синко. Използвай я храбро и с чест!

Том знаеше, че красивото оръжие беше сред най-високо ценените притежания на баща му. Не можа да намери думи, за да изрази благодарността си, а само впери поглед дълбоко в бащините очи. И видя, че баща му разбра мълчаливото послание на почит и любов, което му изпращаше.

---

[1] Търсещ — с този термин се назовават кандидатите за посвещаване в първата масонска степен. Орденът на рицарите-тамплиери се приема като елемент от историческото развитие на масонството, а в наши дни съществува като част от системата на т.н. масонски йоркски обред. ↑

80.

След заминаването на гостите и четиридесетата рицари, в Хай Уайлд се възцари тишина и запустение. Елис прекарваше повечето време в покоите си. Том я видя един път да язди сама през хълмовете, но като си спомни си последиците от последната им среща, не посмя да я доближи.

Уилям беше потънал в управлението на имението и прекарваше дните си в канцеларията на калаените мини, в разговори с управителя или в неочеквани посещения с цел да залови кръшкачи или злосторници. Прегрешенията се наказваха с камшик и незабавно прогонване от имението. Връщаше се в къщата привечер, за да прекара един час с баща си, преди вечерята точно в осем. Хранеше се сам, понеже Елис не искаше да седне на масата с него, а Том си намираше оправдания, за да вечеря в стаята си или в някоя от околните кръчми, където в компанията на Аболи и Люк Джарвис, Нед Тайлър и Алф Уилсън, намираше по-сърдечна среда.

Месеците отлитаха един по един, а Том ставаше все по-неспокоен и нетърпелив. Докато Уилям беше извън къщата, той прекарваше по-голямата част от деня с баща си. Пренасяше го до библиотеката на партера и го настаняваше в кресло до дългата дъбова маса. После сваляше от високите претъпкани лавици книгите и картите, които искаше Хал. Разгъваха ги на масата и задълбочено обсъждаха всяка подробност на плаването, което баща му никога нямаше да осъществи.

Мастър Уолш, украсил носа си с чифт нови очила, седеше откъм противоположния край на масата и записваше това, което му диктуваше Хал. Съставяха подробни списъци на припаси и снаряжение, както и вахтени листове за корабите, с които отново щяха да поемат към Индийския океан.

— Два кораба — реши Хал. — Не толкова големи, колкото „Серафим“ и „Минотавър“. Бързи, подвижни съдове, но добре въоръжени, защото положително ще ни се наложи отново да се бием с

варварите. Да не газят прекалено дълбоко, защото сигурно ще трябва да навлизаме в устията и по течението на реките на Брега на треската.

— Ще изпратя Алф Уилсън и Нед Тайлър да потърсят подходящи кораби — намеси се нетърпеливо Том. — Могат да тръгнат покрай брега и да надникнат във всяко пристанище от Плимут до Маргейт. Но с тая война на континента, няма да е лесно да се намери нещо подходящо.

— Ако имаш с какво да платиш, ще видиш колко е лесно — отбеляза Хал. — Даже и да се наложи да похарча и последната дребна монета от спечеленото при последното плаване, за да вземем Дориан от арабите, ще са добре вложени пари.

— Можем да пуснем обява — предложи мастър Уолш.

— Добра идея! — каза Хал.

— Бихме могли също да поискаме кораб на компанията от лорд Чайлдс — обади се Том.

— Не! — поклати глава Хал. — Ако Чайлдс разбере, че се готвим да поведем флотилия към районите, които Компанията счита за своя територия, той ще направи всичко възможно, за да ни попречи. Компанията е твърдо против това, което тя нарича „антимонополна търговия“ и дори против плаването във води, считани от нея за свои.

Ден след ден, те продължаваха своите дискусии и планове. Петнадесет дни след като Том изпрати Нед Тайлър и Алф Уилсън по крайбрежието, те се завърнаха с новината, че са намерили кораб. Бил идеален за техните цели, но собствениците искали престъпно високата цена от седем хиляди лири. Носеха договор за подпис и предадоха желанието на продавачите, да им се плати с банков ордер.

Хал ги разпита най-подробно за състоянието на кораба, след което затвори очи и остана така толкова дълго, че Том се уплаши.

— Татко! — Скочи от мястото си и отиде при Хал. Докосна бузата му и усети, че гори от треска. — Негово Превъзходителство не е добре. Помогнете ми, момчета! Трябва да го качим горе в леглото му. — Даже мастър Уолш хвана една от дръжките на креслото и дружно го занесоха на горния етаж.

След като настаниха Хал в леглото, Том изпрати да доведат доктор Рейнолдс от дома му в Плимут. Отпрати Нед Тайлър и останалите да чакат долу. Когато излязоха, заключи вратата на

спалнята, за да не нарушават усамотението им. Отметна завивките и започна с трепет да сваля превръзките от чуканчетата на баща си.

По това време Хал бе вече изцяло в плен на внезапния пристъп на треската и започна да бърбори несвързано, изпаднал в делириум. Когато махна и последното парче плат, Том видя че раната се е отворила отново и от нея пак тече жълт секрет. Познатата тежка миризма изпълни помещението и Том разбра, че дълбокото възпаление отново е загризало бащината му плът, само че този път по-опасно от всяко. Цялото чуканче бе в яркочервени линии, сякаш го бяхашибали с камшик. Доктор Рейнолдс го бе предупредил за тоя симптом и Том заопигва слабините на баща си с пръсти разтреперани от мисълта, какво биха могли да открият. Жлезите бяха подути и твърди като кестени и Хал простена, когато синът му ги докосна.

— Газова гангрена — потвърди доктор Рейнолдс, когато пристигна. — Този път не мога да го спася.

— Не може ли да отрежете поразеното място? — извика Том. — Не може ли да дренирате, както първия път?

— Отишла е много високо. — Рейнолдс проследи с пръсти червените линии, които буквално пред очите им започваха да обхващат долната част на корема.

— Трябва да направите нещо! — примоли се Том.

— Заразата изгаря цялото тяло като огън в суха трева. Баща ти ще умре до сутринта — заяви Рейнолдс със смразяваща простота. — По-добре да доведат големия ти брат, да се сбогува.

Том изпрати Аболи да намери Уилям, но той бил слязъл в калаената мина в Ийст Рашуолд. Аболи чака до смрачаване, когато най-после големият син на Хал се появи. Щом чу за влошеното състояние на баща си, Уилям препусна в галоп към къщата. Нахлу в спалнята с такава демонстрация на загриженост, че би могла да се сбърка с искрена.

— Как е той? — обърна се Уилям към доктор Рейнолдс.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но лорд Хенри си отива.

Без да обръща внимание на Том, Уилям коленичи откъм краката на баща си.

— Татко, аз съм, Уилям. Чуваш ли ме? — Хал потръпна при звука на гласа му, но не отвори очи. — Отговори ми! — настоя Уилям,

но дишането на баща му беше повърхностно и слабо. — Отива си — каза Уилям.

Том му хвърли остьр поглед. Стори му се, че долавя нотка на задоволство.

— Няма да чакаш дълго, Били — съгласи се той безстрастно. — До сутринта ще си станал лорд Кортни.

— Ти си жалък малък мръсник — озъби се Уилям. — Ще те накарам скъпо да платиш за тия си думи.

Никой не пророни звук през следващия час, после Уилям внезапно се изправи:

— Часът е осем и ще пукна от глад. Не съм ял цял ден. Ще слезеш ли за вечеря?

— Оставам тук — отвърна Том, без да вдигне поглед. — Може да дойде в съзнание и ни да потърси.

— Рейнолдс ще ни повика. За една минута ще дойдем от трапезарията.

— Върви, Били. Аз ще те извикам! — обеща му Том и Уилям тръгна вдървено към вратата.

Върна се след половин час, като бършеше устни със салфетка.

— Как е? — попита Уилям колебливо.

— Не си му липсвал — отвърна Том. — Не се притеснявай, Били. Той не може да те лиши от наследство, затова че си ходил да си хапнеш.

Настаниха се за дългото бдение — всеки застанал от една страна на леглото, а Рейнолдс, проснат облечен върху легло в съседната стая и тихо похъркваш.

Голямата къща затаи дъх, а нощта отвън бе така тиха, че Том чуваше как часовникът от черковната кула отброява часовете. Когато удари един, той погледна към брат си от другата страна на леглото. Главата му бе отпусната на бродираната покривка и дишаше тежко.

Том докосна с длан челото на баща си. Сякаш не беше толкова горещо. Може би треската отстъпва отново, както толкова пъти досега. За пръв път тази нощ усети лек полъх надежда.

Баща му се размърда от допира и отвори очи.

— Тук ли си, Том?

— Тук съм, татко — отвърна синът, като се мъчеше гласът му да прозвучи безгрижно. — Ще се оправиш. Ще вдигнем заедно платна,

както говорихме.

— Няма да дойда с теб, момко — призна най-после Хал онова, което отдавна бе известно на Том. — Това плаване ще трябва да извършиш самичък.

— Бих искал... — започна Том, но бащата потърси ръката му.

— Не губи време в празни приказки — прошепна той. — Не остава много. Дай ми дума, че ще намериш Дориан вместо мен!

— Давам ти моята дума, тъй както съм дал тържествена клетва пред Дори.

Хал въздъхна и отново затвори очи. В пристъп на страх, Том си помисли най-лошото, но Хал отвори очи.

— Уилям? Къде е Уилям?

Звукът на собственото му име събуди Уилям и той надигна глава.

— Тук съм, татко.

— Дай ми дясната си ръка, Уилям — поиска Хал. — И ти Том, дай ми твоята. — Двамата подадоха ръце и Хал продължи: — Уилям, ти знаеш каква ужасна съдба сполетя най-малкия ти брат.

— Да, татко.

— Възложил съм на Том задължението да го открие и спаси. Том прие това задължение. Сега възлагам нещо и на тебе. Слушаш ли ме, Уилям?

— Да, татко.

— Тържествено изисквам от тебе, да помогнеш с всички сили и средства на Том, да изпълни задачата си. Ще го снабдиш с корабите, които са му необходими. Ще платиш за наемане на екипажи, закупуване на припаси и всичко останало. Няма да се стискаш, а ще изпълниш точно списъците, които сме съставили двамата с Том.

— Разбирам волята ти, татко — кимна Уилям.

— Тогава, закълни се! — настоя Хал с по-висок глас. — Няма време.

— Заклевам се! — каза Уилям с тих и искрен глас.

— Слава Богу! — промълви Хал. Полежа малко мълчалив и неподвижен, сякаш събираще сили за един последен напън. Ръцете им обаче, стискаше здраво. И проговори отново: — Вие сте братя. Братята не бива в никакъв случай да враждуват. Искам от вас да забравите старите разпри и заради мен, да станете отново истински братя.

Уилям и Том останаха безмълвни, без да поглеждат баща си.

— Това е моето предсмъртно желание! Бъдете така добри да го изпълните! — помоли Хал.

Том проговори пръв:

— Аз съм готов да забравя всичко, което е минало. Занапред ще засвидетелствам на Уилям уважение и привързаност, каквито заслужава.

— Повече не мога и да искаам — прошепна Хал. — А сега е твой ред, Уилям. Закълни се пред мен!

— Ако Том спази това обещание, аз ще му отвърна със същите чувства — отвърна Уилям, без да поглежда към Том.

— Благодаря ви! Благодаря и на двама ви! Сега бъдете с мен през малкото време, което ни остава да сме заедно!

Беше дълга нощ. На няколко пъти Том мислеше, че баща му си е отишъл, но когато се навеждаше над устните му, долавяше тихи въздишки и едва чуто дишане. След това вероятно се бе унесъл, защото следващото нещо, което чу, бе кукуригането на петлите отвън. Погледна виновно към Уилям, който се бе проснал наполовина върху леглото и хъркаше тихичко. Лампата бе угасната, но първите проблясъци на зората се прокрадваха под завесите.

Том докосна лицето на баща си и с пронизителна болка в гърдите усети, че то е студено. Опипа с пръсти шията, за даолови артериалния пулс, но нямаше нищо, нито искрица живот.

Не трябваше да заспивам. Изоставих го най-накрая. Том се наведе и целуна баща си по устните. По бузите му се стичаха сълзи и капеха върху бащиното лице. Изтри ги с края на чаршафа и отново го целуна.

Изчака още почти половин час, докато светлината в спалнята стана по-силна. После разгледа лицето си в огледалото, закачено на стената отсреща, за да се убеди, че контролира напълно мъката си. Не искаше Черният Били да го види слаб. Пресегна се над леглото и разтърси брат си за рамото.

— Събуди се, Били! Татко почина!

Уилям вдигна глава и го погледна замаяно. В слабата светлина на утрото, погледът му беше мътен и блуждаещ. Сведе очи към бледото лице на Хал.

— Значи най-после свърши! — каза Уилям. Изправи се вдървено и се протегна. — Господи, ама дълго се помайва, старият мошеник.

Мислех си, че никога няма да ми отстъпи мястото си.

— Татко е мъртъв! — Том помисли, че не е чул добре. Дори и Черният Били не можеше да бъде така безсърден.

— По-добре да извикаме доктор Рейнолдс, да потвърди смъртта и да го запечатаме в новата му луксозна гробница, преди да е променил решението си. — Уилям се засмя на собствения си черен хумор и извика високо доктора, който се дотъри полузаспал от съседната стая. Той бързо прегледа Хал, наведе се към устните му, пъхна ръка под нощницата, за да потърси сърден пулс, накрая поклати глава и погледна Уилям.

— Баща Ви наистина ни е напуснал, милорд. — Том бе поразен от бързината и лекотата, с която стана всичко. Били бе вече барон на Дартмут. — Желаете ли да се разпоредя за поклонението и погребалната церемония, милорд?

— Разбира се — отвърна Уилям. — Ще Ви бъда задължен. За много неща трябва да се погрижа. Ще трябва да отида до Лондон, колкото е възможно по-скоро. — Вече говореше повече на себе си, отколкото на останалите. — Трябва да заема мястото си в Камарата на лордовете, после да се видя с мастир Семюълс в банката... — Мълкна и погледна към Том. — Искам да се погрижиш за погребението. Време е да започнеш да си изкарваш хляба с нещо.

— За мен ще бъде чест — опита се да го засрами Том, но Уилям продължи:

— Скромно погребение в най-тесен семеен кръг. Да свършим с това, колкото може по-бързо. Епископът ще прочете молитвите, ако успеем да го опазим достатъчно дълго трезвен. След седмица — реши бързо той. — Подробностите оставям на теб! — Протегна се отново. — Господи, колко съм гладен! На закуска съм, ако ти потрябвам за нещо.

81.

Времето не стигаше за събиране на всички братя-рицари. Единствени графът на Ексетър и неговия брат живееха достатъчно близо, за да дойдат на погребението. Обаче офицери и моряци, плавали с Хал, започнаха да се стичат от всички краища на страната и всяко нейно пристанище. Някои изминаваха пеша по петдесет мили, само и само да присъстват. Нед Тайлър, Алф Уилсън и Люк Джарвис успяха да седнат до олтара, а простите моряци и работниците от имението се скучиха отзад, както и в двора на черквата.

— Няма да харча с мъка печелените си лири за ядене и пиене на всички скитници и пияници в страната — реши Уилям и плати само за поканените гости. За хората, дошли сами да почетат паметта на баща му, Том купи месо и пиене със собствени пари.

Два дни след като запечатаха тялото в новия саркофаг в криптата, Уилям отпътува за Лондон, където се забави почти три седмици. Преди да замине, изпрати Елис с бебето при баща ѝ. Том беше сигурен, че го прави, за да не може да говори с нея. Празната къща му действаше така потискащо, че той нае стаи в „Кралския дъб“, където прекарваше дните си в компанията на Нед Тайлър, Алф Уилсън и мастър Уолш, обсъждайки последните подробности на експедицията за издиране на Дориан.

Въз основа на вахтените разписания и снабдителните списъци, изработени заедно с Хал, той направи изчисления за необходимата сума, които щеше да представи на Уилям, след завръщането му в Хай Уайлд. Времето работеше против Том — есента бързо напираше за пореден път. Разполагаше с малко повече от три месеца, за да съоръжи корабите, да прекоси Бискайския залив и да стигне до по-кортките южни води, преди зимните бури да блокират този маршрут.

— Хване ли ни зимата, ще трябва да чакаме още една година — измъчващо се Том. Започна да договаря необходимите му припаси с търговците от името на Уилям. То беше не по-малко сериозна гаранция от тази на който и да било солиден банкер. Нае голям склад на

пристанището за съхраняване на стоките и изпрати Нед и Аболи да събират нужните му хора. След триумфалния завършек на предишната експедиция, не беше никакъв проблем да се набере най-добрият възможен екипаж — по-голямата част моряци от „Серафим“. Те бяха вече изпили парите си и нямаха търпение да се запишат при Том.

Нед Тайлър и Алф намериха и втория нужен кораб, като го спазариха на съвсем прилична цена. Собствениците обаче, отказваха да предадат корабите, преди да им бъде платено изцяло. Том трябваше да сдържа нетърпението си.

Уилям се върна от Лондон в края на септември с победоносен вид — заел бе мястото си в Камарата и го бяха представили в двореца. През целия си престой в града, остана гост на лорд Чайлдс в „Бомбай хаус“. Чайлдс благосклонно го въведе в средите на висшето общество на Лондон, както и в кръговете на властта. Пак под натиска на лорд Чайлдс, стана член на надзорния съвет на Компанията. Като се възползва от последната плячка на баща си, той бе увеличил акционерното си участие до седем процента, като по такъв начин стана един от петимата с най-голям брой акции след Короната.

Градската мълва разпространяваща новината, че Елис се е върнала при него в къщата и че очакват ново бебе.

Щом научи за завръщането на Уилям, Том тръгна към Хай Уайлд, преизпълнен с нетърпение да обсъди с брат си плановете за експедицията. В дисагите на коня носеше две метални кутии. Те съдържаха всички документи, натрупани през последните седмици: договори за покупко-продажба на двета кораба, фактури на търговци, доставили припаси и необходимото за корабите снаряжение.

Пристигна в голямата къща преди пладне, за да завари Уилям затворен в библиотеката за продължителен разговор с управителя. Том завари с изненада цяла тълпа, очакваща да бъде приета от лорд Кортни. Тълпяха се в преддверието и Том прецени с поглед, че са петнадесетина души. Повечето от тях познаваше. Там бе семейният адвокат Джон Ансти, надзиратели и инженери от мините, както и кмета със старшите съветници от града. Том не познаваше останалите, но ги поздрави любезно и се заприказва с Ансти, докато чакаше брат му да го приеме.

По пладне помисли, че той не знае за присъствието му и изпрати бележка чрез иконома Еван, който се върна почти веднага със

сконфузен вид.

— Милорд каза, че ще Ви извика, когато може, а до тогава трябва да чакате.

Следобедът течеше мъчително. От време на време Еван идваше, за да извика някого в библиотеката. Привечер Том остана сам.

— Милорд ще Ви приеме сега, мастър Томас — каза сконфузено Еван.

Стиснал по една метална кутия под всяка мишница и обуздал раздразнението си от начина, по който се бяха отнесли с него, Том влезе в библиотеката. Завари Уилям прав с гръб към камината, повдигнал с две ръце пешовете на сюртука си, за да грее задните си части.

— Добър вечер Уилям. Надявам се, че пътуването ти до Лондон е било успешно. Чух, че са те представили в двореца. Поздравявам те!

— Сложи кутиите на масата.

— Много мило от твоя страна, братко. — Тонът на Уилям бе отчужден. В този момент влезе Еван с два бокала върху сребърен поднос и предложи първо на Уилям. После приближи Том и докато той поемаше чашата, попита:

— Ще останете ли за вечеря, сър?

Преди да успее да отговори, Уилям се намеси:

— Не мисля, Еван. Мастър Томас няма да се бави. Сигурен съм, че възнамерява да вечеря с приятелите си — грубияни в града.

И двамата с Еван го погледнаха смаяни, но Уилям продължи невъзмутим:

— Това е засега, благодаря ти, Еван! Вечерята в осем, както обикновено. До тогава не искам да ме беспокоят!

Отпи от коняка и вдигна вежди към боядисаните в черно тенекиени кутии.

— Сигурен съм, че не си дошъл, само за да ме поздравиш.

— Идвам, за да одобриш списъците, свързани с експедицията, както и да видиш разходите, които вече съм направил за нейната подготовка.

— Каква експедиция? — попита Уилям с фалшиво недоумение.

— Не си спомням, да съм те молил да харчиш за моя сметка. Или може би, не съм чул добре?

— Твоето обещание пред баща ни! — Том направи опит да не показва смущението си. — Почти съм свършил с приготвленията — Той отвори кутиите и подреди документите в акуратни купчинки по протежение на масата. — Това са вахтените разписания. Намерих сто и петдесет отлични моряка. Това е целият екипаж, който ще mi трябва. Всички са плавали с баща ни и аз ги познавам много добре. Мога да гарантирам за всеки един.

Уилям си стоеше при огъня. На устните му се появи лека загадъчна усмивка, но погледът оставаше студен.

— Това са документите по закупуване на двата кораба. Прегледал съм ги и двата. Идеални са за нашите цели, а цената им успях да сваля общо с четири хиляди лири. — Погледна Уилям, но брат му мълчеше. Почака малко, за да му даде възможност да каже мнението си и упорито продължи: — Това е пълен списък на необходимите ни припаси и стоки. По-голямата част от тях вече съм купил и складирал на пристанището. Боя се, че бях принуден да платя надути цени, но Адмиралтейството купува като лудо за нуждите на военния флот. Търсенето на барут и гюлета, въжета и платна е страховто. От началото на войната цените са се вдигнали почти двойно.

Изчака за отговор и добави притеснено:

— За плащанията съм дал дума. Парите за направените покупки, както и за корабите mi трябват веднага. Останалото може да почака малко.

Уилям отиде до едно от кожените кресла и се тръшна в него. Том понечи да заговори отново, но той го прекъсна с вик към една от прислужничките:

— Сюзън!

Трябва да бе чакала това повикване зад вратата, защото се появи веднага. Том я познаваше. Беше още дете, когато замина на плаване с баща си, но докато го нямаше, беше станала хубаво момиче с черни къдри, надничащи изпод бонето и блестящи сини очи с немирни пламъчета в тях. Тя направи малък реверанс към Том и бързо се изправи пред Уилям.

Той вдигна единия си крак. Сюзън го взе между колене и обърнала задник към него, хвана ботуша за петата и носа. Натисна напред с колене, за да го изхлузи. Когато видя крака си свободен,

Уилям размърда пръсти в чорапа и подаде другия крак. Сюзън повтори процедурата, но щом освободи и този крак, Уилям бръкна с него под полата ѝ. Тя изписка игриво и почервена.

— Милорд! — извика момичето, но вместо да се измъкне, приведе тяло напред, за да улесни проучването му.

След малко Уилям се засмя.

— Хайде да те няма, нахална палавница такава! — Измъкна крака изпод фустите, опря го в задника и закачливо я тласна към вратата. Тя изприпка навън, като хвърли дяволит поглед от вратата назад.

— Когато привършиш с упражняване на правата си като господар на Хай Уайлд, ще можем ли да се върнем към експедицията?

— Продължавай Томас, моля! — подкани го той с жест.

— Ще погледнеш ли списъка на разходите.

— Да бъда проклет, Томас. Не ме отегчавай с твоите списъци. Карай направо и кажи, каква сума искаш да изпросиш.

— Искам да изпрося само онова, което обеща на баща ни. — Том се владееше все по-трудно. — Двата кораба и основните разходи... — започна той.

— Казвай де! — викна Уилям. — Изплюй камъчето. Колко?

— Общо възлиза на малко повече от деветнадесет хиляди лири — каза Том, — но сумата включва и стойността на търговски стоки, които ще разменя срещу слонова кост, злато, мед и гуми арабика, което ще донесе прилична печалба... — Том спря, защото Уилям избухна в смях. Започна с усмивка, докато накрая цял се затресе. Том го наблюдаваше и удържаше с всички сили гнева си. Уилям се давеше от смях.

Том не можеше да сдържа повече раздразнението си.

— Може би съм малко тъп, не схващам, какво ти е толкова забавно, братко?

— Да, Томас, тъп си. Дебелата ти глава още не е проумяла, че сега аз съм господарят на Хай Уайлд и всяко пени тук е мое, а не на бащината ни сянка.

— Не искам за себе си всичко това. То е за Дориан. Заради клетвата, която си дал пред баща ни — сурово каза Том. — Ти му даде дума! Обвързан си с клетва!

— Не мисля така, Томас. — Уилям спря рязко смеха си. — Накрая баща ни бе в делириум. Умът му витаеше. И да съм казал нещо, то е било за да му угодя. Не съм имал сериозни намерения. Би било пълно безумие, да прахосвам наследството си заради приумиците на един умиращ. Деветнадесет хиляди лири! Ти трябва да си се побъркал напълно, ако дори за миг си допускал, че ще ти дам подобна сума просто ей така, за да гониш вята до края на света. Не, скъпи ми братко, избий си го от главата.

Том го гледаше онемял.

— Ще престъпиш тържествената си клетва? Били, аз не правя това за собствено удоволствие. Става дума за измъкването на собствения ти брат от ръцете на неверника.

— Да не си посмял още веднъж да ме наречеш Били! — Уилям надигна чашата си и пресуши последните капки коняк.

— Няма. Съгласен съм, съществуват и по-подходящи наименования. Измамник? Мошенник? Как още може да се нарече човек, който предава собствения си малък брат и престъпва дадената пред баща си клетва?

— Не се отнасяй с неуважение към мен! — Уилям запрати чашата в камината и тя се разби. Изправи се и тръгна заплашително към Том. — Или ще си налягаш парцалите, или ще ти счупя кокалите! — Лицето му потъмня от бяс.

Том не помръдна.

— Както на Елис ли? — попита той рязко. — Много си смел, стане ли дума за тормоз над слуги и жени, братко. Цар на лъжците си, щом наруshawаш думата си и се отказваш от тържествено поети задължения.

— Малък келеш! — Лицето на Уилям бе станало тъмночервено и сякаш започваше да се подува. От красотата и безгрижието му не бе останал и помен. — Няма да говориш така за жена ми!

Том бе напипал слабото му място. Разбрали бе, как може да го уязви.

— Много трябва да внимаваш, Били. Ами ако Елис ти отвърне? Не би имал шанс срещу ѝ в честен бой. Можеш да опиташ с бебето. Това сигурно ще ти хареса повече. Да нашариш задничето на малкия Френсис с камшика, а? — Наблюдаваше го внимателно. Следеше

погледа на застаналия на пръсти, стиснал юмруци Уилям, за да отгатне намеренията му и посрещне нападението.

— Том, моля те, Том! — За голяма негова изненада, лицето на брат му се сгърчи. Гневът го бе напуснал и той изглеждаше смутен. — Не говори така. Моля те! — Раменете му се приведоха и той протегна умолително ръце. — Прав си. Дължа това на бащината ни памет. Обещахме да изгладим отношенията си. — Тръгна към Том с протегната дясната ръка. — Ето ръката ми, Том! Поеми я!

Тая внезапна промяна го смая. Том се поколеба, но гневът и обидата му започнаха да се уталожват, а и Уилям се усмихваше топло. Пък и казаното от него бе вярно: те бяха обещали на баща си. Подаде непохватно ръка. Брат му я стисна здраво и го погледна усмихнат в очите. И тогава внезапно дръпна с всичка сила към себе си. В същото време наведе глава и подложи горната част на челото си под носа му.

Пред очите на Том избухна рой искри. Чу звука от счупения хрущял на носа. Кръв бликна и от двете му ноздри и той политна назад. Но Уилям още стискаше дясната ръка и отново го дръпна към себе си. Уилям беше левичар. Това бе предимство. Пред погледа на Том продължаваха да минават мълнии, а съзнанието му бе замаяно. Изобщо не забеляза стрелналия се към лицето му юмрук. Той намери главата отстрани и го запрати заднишком на библиотечната маса. Документите се разлетяха от нея, като вдигнати от вятър, а Том се сгромоляса възнак на пода. Макар все още замаян, той направи опит да се изправи и отговори на ударите.

Уилям измъкна кинжала си и се хвърли през масата, докато Том заставаше на колене. Съзря блесналото острие в мъглата на размътеното си зрение и отклони с ръка насочения право в гърдите му кинжал. Оръжието се заби в рамото, като разпра палтото. Том почти не усети пробождането под удара на братовото си тяло. Паднаха и двамата, опрели гърди до гърди. Вкопчи се в китката на Уилям, когато онъ опита да забие кинжала в окото му и двамата започнаха да се търкалят по полирания под на библиотеката.

— Сега ще те изкормя — ръмжеше Уилям и промени ъгъла на ударите. Том трябваше да мобилизира цялото си размътено съзнание и сили, за да му противостои. Върхът на кинжала бе на инчове от лицето му. Макар през последните три години да бе водил уседнал

господарски живот, уменията на борец и силата на Уилям оставаха ненакърнени.

Бълснаха се в един шкаф в дъното на помещението. В този миг Том бе отгоре и използва възможността да удари стисналата кинжал ръка на брат си в дъбовата дъска на една полица. Уилям изскимтя и хватката му отслабна. Том повтори удара с всичка сила. Видя окървавените кокалчета, но Уилям не пускаше кинжала. Том отново бълсна ръката върху полицата и този път Уилям ахна от болка и изпусна оръжието. Никой от двамата не би могъл да го вземе, без да пусне противника си. Известно време останаха вкопчени един в друг, после Том успя да свие колене под себе си и започна да се изправя. Уилям ставаше заедно с него. Сега стояха един срещу друг, всеки стиснал китката на другия. Уилям опита да събори Том на пода, но не успя. Опита пак и Том умишлено се наведе накъдето го дърпаše брат му, за да използва и неговата сила, когато го бълсна в шкафа. Натоварен с тежки томове, той се извисяваше почти до високия таван. Уилям се стовари върху него с такава сила, че цяла секция от шкафа се отдели от стената и полетя към тях. Лавина подвързани в кожа томове се посипаха отгоре им, а тежкият шкаф набра инерция. Затиснеше ли някого, щеше да го смаже. И двамата разбраха това, пуснаха се и отскочиха. Секцията се стовари в хаос от натрошени дъски и стъклa.

Задъхани, те се изправиха един срещу друг над развалините. От счупения нос на Том бликаше кръв и капеше по предницата на ризата му. Той бе възвърнал ясното зрение и яростта си.

— Винаги си бил подлец, Били. — Тръгна към него, но Уилям се извърна и хукна към окачените на отсрещната стена множество оръжия. Имаше стоманени щитове, заобиколени от стотици режещи и мушкащи остриета, събиращи от поколения Кортни по всички бойни полета, на които се бяха сражавали. Уилям свали тежък меч, принадлежал на офицер от конната гвардия на крал Чарлз.

— Сега ще приключим веднъж завинаги — заяви Уилям мрачно и развъртя меча във въздуха, за да свикне с тежестта му.

Том бавно отстъпваше. Той не можеше да стигне до стената, за да вземе никакво оръжие, нито имаше възможност да се измъкне през двойната врата. Помисли за изпуснатия на пода кинжал, но той бе затрупан с книги. Избърса с ръкав кръвта от лицето си и продължи да отстъпва.

— Ха! Ха! — изкрещя Уилям, като усили темпото и направи няколко напада. Том се видя принуден да ги избегне с подскоци и навеждания. Уилям го притискаше към най-отдалечения от вратата ъгъл.

Том видя капана и се опита да го избегне, но брат му отново го притисна натам с бързи удари отляво и от дясно на главата. Том преценяваше стила и майсторството му. Забеляза, че не е овладял нищо ново от дните, когато се упражняваше с Аболи. Уилям все още си оставаше по-добър борец, отколкото фехтувач. Погледът издаваше намеренията му и макар мушкасият му и сечащ ляв удар да бяха бързи като глава на хапеща пепелянка, обратните му удари, както и връщането в позиция бяха тромави.

Сега нападна внезапно, подценил възможностите на невъоръжения си противник. Том отстъпи с бързи танцуващи стъпки, като следеше очите на брат си. Гърбът му опря останалата права част от библиотечния шкаф и видя победоносния поглед на Уилям.

— Ето сега, сър! — Той насочи удара си към гърдите и Том го изчака да започне, преди да се отмести встрани. Мечът мина под мишницата и се заби в една дебела книга зад гърба му. Острието остана за малко в нея, но Том не направи грешката да дърпа меча от ръцете на брат си и изпореже длани в него. Докато Уилям се мъчеше да освободи оръжието, Том се наведе и бързо вдигна от земята една тежка книга. Запрати я в лицето на брат си. Тя го удари в челото и като политна назад, Уилям освободи меча.

Замахна към втурналия се край него Том, но все още не бе възстановил напълно равновесие и слабият удар нанесе повърхностна рана. Тя пусна още малко кръв, но Том успя да премине. Насочи се към стената с оръжието. Чу меките стъпки на обутите в чорапи крака зад гърба си и инстинктивно разбра, че брат му ще го настигне, преди да е успял да свали нещо от стената и ще го убие с удар в гърба. Рязко промени посоката и чу ругатнята на брат си. Чорапите се пързалиха по хълзгавия под.

Том стигна масата и грабна сложения по средата массивен сребърен свещник. Насочил го пред себе си, той се извърна за да посрещне следващия удар. Брат му вдигна меча високо над себе си и го стовари към главата на Том. Беше непохватен удар и щеше да се окаже фатален за нападателя, ако и Том имаше меч в ръка. Той парира със

свещника и стоманата дрънна в мекия метал. Болка прониза внезапно спряната ръка на Уилям и той изпъшка, но отново вдигна меча, за да повтори удара.

По-бърз при връщането в позиция, Том замахна със свещника, като с бойна секира и удари противника си в гърдите под вдигнатата ръка. Чу се счупване на ребро, като шум от настъпено клонче, Уилям изпищя от болка, но не можа да спре започнатия вече удар. Острието изсъска покрай главата на Том и се заби във великолепно полирания орехов плот на масата.

Том отново удари със свещника, но брат му се извърна и омекоти удара. Все пак, залитна към купчината книги и се спъна в нея. Почти падна, но с яростен замах на изпънатата си дяснa ръка, успя да запази равновесие. Том се спусна към вратата и Уилям го подгони със свирепи удари, които за малко не достигаха целта си.

Том изскочи в салона и видя сабята си окачена в преддверието. Огромният сапфир грееше като пристанищен фар, зовящ облъскан от бурята кораб. Докато минаваше през отворената врата, Том бълсна крилото ѝ назад в лицето на Уилям. Той го подпра с рамо, но спечеленият миг бе достатъчен за Том, да стигне антрето и да откачи сабята от стената. Извърна се светкавично и блокира поредния удар с лакираната и инкрустирана ножница. Отскочи назад и преди Уилям да успее да настъпи, измъкна синьото острие на сабята.

Тя заблестя в дясната му ръка като втвърден слънчев лъч. Отблъсъците ѝ заиграха по стените и тавана над мястото, където бе застанал като закован, за да посрещне удара на брат си най-после на равна нога. Уилям отстъпи пред трептящото, като готова да нападне кобра, острие, хвърлящо златисти отблъсъци в очите му.

— Да, братко. Сега ще приключим с това веднъж завинаги! — върна му думите Том, като тръгна с десния крак в серия бързи стъпки, вперил поглед в черните очи на брат си. Уилям започна да отстъпва и Том забеляза в погледа му страх. Разбра нещо, което бе подозирал винаги — Уилям беше страхливец!

И защо трябва да се изненадва? Побойниците обикновено са страхливи. Том започна серия много бързи мушкащи удари. Уилям почти щеше да падне, отстъпвайки заднишком, в желанието си да ги избегне.

— Бърз си като подплашен заек, братко — присмя се в лицето му Том, но не отслаби внимание и за миг — уплашеният леопард е най-опасен. Левичарите са неудобни противници. Всичко при тях е наопаки и човек лесно може да остави незашитена, смятаната обикновено за сигурна страна. За щастие, Аболи бе обръщал специално внимание на тази особеност по време на уроците си. Той си служеше еднакво добре и с двете ръце и често пъти прехвърляше сабята в лявата по средата на схватката с желание да обърка Том. В началото успяваше, но Том беше схватлив ученик.

Уилям се спъна и подхлъзна, падна на едно коляно. Движението изглеждаше непринудено, но Том забеляза погледа на брат си, както и приготвеното за сечащ нисък удар острие. Целта беше ахилесовото сухожилие. Вместо да стъпи в капана, Том отскочи и бързо заобиколи към по-слабата ръка.

— Прахосваш дарованието си, братко — усмихна се Том с окървавена уста. — Би могъл да направиш блестяща кариера в театъра.

Уилям бе принуден да скочи на крака срещу нападащия отлясно Том, който започна да го притиска към основата на огромната вита стълба с поредица удари, като всеки път променяше ъгъла и равнището им. Уилям се справяше трудно с блокажите, постепенно започна да се задъхва и погледът му се изпълни от ужас. Ситни капчици пот избиха по челото му.

— Не се плаши, Били! — усмихна му се Том над светналата стомана. — Като бръснач е. Почти няма да усетиш как влиза. — Следващият удар разряза ризата на Били, без да докосне гладката като слонова кост кожа под нея. — Почти като сега — никаква болка.

Уилям стигна стълбата, извърна се и хукна нагоре, като вземаше по три стъпала наведнъж. Том бе по стъпките му и бързо го настигаше. Уилям го чу и трябваше отново да се отбранява на площадката. Посегна инстинктивно към кинжала, но канията на пояса му бе празна.

— Няма го там, Били — напомни му братът. — Никакви мръсотийки повече. Ще трябва да се биеш с каквото имаш в ръка.

Уилям разполагаше с превъзходство във височина над застаналия по-ниско Том. Отново опита удара отгоре, но той не представляваше сериозна заплаха за фехтувач от калибъра на Том. Блокира го с лекота и задържа острието на меча срещу своето, като едновременно успя да

се изравни с Уилям на площадката. Натискаха един срещу друг, сплели оръжия на височината на очите си.

— Когато си заминеш, Били, титлата минава върху малкия Френсис. — Том се опитваше да не издава напрежението си. Уилям имаше яки рамене и двете оstriета трептяха под напора.

— Елис ще му бъде настойничка, а тя никога няма да изостави Дори — допълни Том и отхвърли брат си със силен тласък. В същия миг направи стъпка назад и наведе върха на сабята до гърлото на противника си. — Виждаш ли Били, налага се да те убия, па макар само заради Дориан. — И Том мушна напред. Беше смъртоносен удар и за да се спаси, Уилям отскочи устремно назад. Бълсна парапета зад гърба си, който се строши със силен пукот на разцепено дърво.

Уилям падна в преддверието на десет стъпки под площадката, оплел ръце и крака. Бълсна се в пода със страхотен трясък и изтърва меча. За момент не можа да си поеме дъх и остана възник, замаян и безпомощен.

Том скочи през дупката в парапета, присвил се във въздуха с котешка грация, за да се приземи леко, обирачки силата на удара с пружиниращи крака. Отпусна се на коляно и скочи отново. Ритна встрани меча на Уилям, като го плъзна по пода в другия край на помещението и се надвеси над проснатото тяло.

Опра върха на сабята в основата на шията, където през отвора на ризата се подаваха къси черни косъмчета.

— Както сам каза, Били, веднъж завинаги. Всичко между нас свърши — промълви мрачно Том и натисна. Някаква непреодолима сила дърпаше ръката му назад. Проби кожата на гърлото, но не можеше да отиде по-нататък. Опита отново, съbral всички сили, но могъщата ръка го задържаše.

Стоеше надвесен над Уилям, страховита окървавена фигура с трепереща сабя в ръка и лице, изкривено в грозна гримаса на гняв и безсилие. Направи го! Гласът на разума звънна в ушите му и отново натисна, а дясната ръка не го послуша. Направи го! Убий го веднага! Направи го заради Дори, ако не заради теб самия!

И ето, далечният глас на бащата надвика другия. „Вие сте братя. Братята не бива в никакъв случай да враждуват. Искам от вас да забравите старите разпри и заради мен да станете отново истински братя.“

Искаше да извика в отговор „Трябва да го направя!“

Уилям лежеше по гръб, прикован от сабята, а очите му бяха пълни със сълзи на ужас. Отвори уста, за да измоли живота си, но от нея не излязоха думи, а само някакъв гарванов грак.

Том усети, как се издуват на възли мускулите и сухожилията на ръката му в усилието да изпълнят команда на мозъка и остирието мръдна малко напред в меката кожа. Светла кръв бликна през малката рана и Уилям се загърчи като червей.

— Моля те! Ще ти дам парите, Том — прошепна той. — Този път ще ти ги дам.

— Никога вече не мога да ти вярвам. Ти наруши една свещена клетва. Ти не признаваш законите на честта — отвърна Том и погнусата от братовата му страхливост и коварство дадоха сили на ръката му. Този път щеше да успее.

— Том!

Уплашен вик прокънтя из смълчаната къща. За миг Том си помисли, че майка му го вика от гроба. Вдигна поглед. Някаква нетленна фигура се бе изправила на стълбата и Том бе скован от суеверен ужас. После видя, че това е Елис с детенцето на ръце.

— Недей, Том, не го убивай!

Том се поколеба.

— Ти не разбиращ. Той е въплъщение на злото. Знаеш, че е самият дявол.

— Той ми е мъж и баща на Френсис. Не го прави, Том! Заради мен!

— И за двама ви с бебето ще е по-добре да умре — отвърна Том и отново насочи внимание към жалкото скимтящо същество в краката си.

— Това е убийство, Том. Ще те намерят и накрай света и ще те окачат на бесилото.

— Хич не ме интересува — каза Том и това бе истина.

— Ако те убият, кой ще спаси Дориан? Заради него, ако не заради мен, не извършвай това злодеяние!

Правдата в тия думи го порази в сърцето и той потръпна от болка. После направи крачка назад.

— Ставай! — заповяда той и Уилям се изправи. — Махай се от очите ми! И когато следващия път вдигнеш ръка срещу жена си,

спомни си, че ѝ дължиш живота си!

Уилям отстъпи заднишком до стълбата и видял се в безопасност, хукна нагоре по нея, за да потъне в дългата галерия.

— Благодаря ти, Том! — Елис гледаше към него със скръбен поглед.

— И двамата ще съжаляваме за това един ден — отвърна той.

— Всичко е в ръцете Божии!

— Трябва да си вървя. Не мога да стоя тук, за да те пазя.

— Знам — отвърна със смирен шепот тя.

— Никога повече няма да стъпя в Хай Уайлд — твърдо продължи Том.

— Знам и това — съгласи се тя. — Върви с Бога, Том! Ти си добър човек, какъвто беше и баща ти. — Тя се извърна и изчезна в галерията.

Том постоя малко, замислен над чудовищните си думи. Никога повече нямаше да стъпи в Хай Уайлд. След смъртта си нямаше да легне редом с предците си в подземието на параклиса горе. Гробът му ще бъде изкопан в чужда и дива страна. Потръпна при тая мисъл. После се наведе, за да вдигне от пода пояса с ножницата. Опаса нептуновата сабя.

Погледна през вратите към библиотеката. Документите му бяха пръснати по пода. Отиде там, като се готвеше да ги събере, когато една мисъл го спря. Няма нужда вече от тях. Огледа се бавно. Помещението бе преизпълнено със спомени за баща му. Още една връзка с детството му се скъсваше тук. После погледът му падна върху корабните дневници на Хал, подредени на лавица край стената. Точни записи за неговите плавания. Всяка тяхна страница, собственоръчно изписана от него, съдържаше навигационни напътствия и информация, по-ценна от всичко останало в цялата къща. Том си отиваше завинаги. Толкова поне мога да си позволя да взема, помисли си той. Свали томовете от лавицата и излезе в преддверието.

Еван, икономът на къщата чакаше там с двама лакеи. Държеше зареден пистолет във всяка ръка.

— Негово Превъзходителство изпрати за шерифа. Заповяда ми да Ви задържа, докато пристигне, мастър Том.

— Е, и какво ще направиш, Еван? — Том сложи ръка върху ефеса на сабята си.

— Конят Ви е оседлан отпред, мастър Том. — Еван наведе дулата на пистолетите. — Надявам се да намерите мастър Дориан. Ще ни липсвате на всички тук, в Хай Уайлд. Върнете се някой ден!

— Сбогом, Еван — каза Том с пресипнал глас. — Благодаря ти!

Слезе по стълбата, пъхна книгите в дисагите и се метна на седлото. Обърна коня към морето и пое по дългата чакълеста алея. Преодоля порива си да се обърне и да погледне назад от портата.

— Свършено е! — промълви той. — Всичко е свършено! —
Пришпори коня по тъмния път.

82.

Том реши да не чака посещението на шерифа, с обвиненията, които бе сигурен че Уилям ще скальпи. Завари хората си в предното помещение на „Кралския дъб“. Всички погледнаха смаяни окървавените му дрехи и счупен нос.

— Вдигаме платна веднага — каза Том на Аболи, Нед Тайлър и Алф Уилсън. После хвърли поглед към Люк Джарвис от другата страна на камината. Люк беше собственик на мъничкия „Гарван“ и господар на себе си, но кимна в знак на подчинение, без капка колебание.

Когато се готвеха да отвържат катера от пристанището на Плимут, чуха тропота на галопиращ кон. Ездачът щеше да падне през главата на коня, когато рязко опъна юздите му.

— Чакайте ме, сър! — Том се усмихна, познал гласа на мастър Уолш. — Не можете да ме изоставите така!

Малката група смелчаци се струпа на палубата, а „Гарванът“ пое към открито море в ноцта.

— Курсът, сър? — попита Люк, когато заобиколиха носа.

Том погледна с копнеж на юг. Там лежеше Добра Надежда и вратата на Ориента. Но дотам се стигаше с кораб. С истински кораб, а не с такава мидена черупка. Извърна се рязко и каза:

— Лондон. — Гласът му беше неясен заради подутия и запущен нос. — Ще ти платя за това плаване — добави той. По-голямата част от парите му продължаваха да си лежат в банката на Семюълс в столицата.

— Ще го уредим по-късно — изръмжа Люк и изрева към тричленния си екипаж да поеме курс на изток.

„Гарванът“ се плъзна в устието на Темза, без да привлече никакво внимание, потънал в навалицата малки плавателни съдове. Люк ги стовари с осъкъдния им багаж на малкия каменен кей под Тауър^[1]. Аболи намери евтин подслон в бедняшките улици край реката.

— Ако имаме късмет, ще останем в тия стаички само няколко дни — каза Том с поглед върху паяновата дървена барака.

— Доста късмет ще ни трябва, за да оцелеем сред плъховете и хлебарките — отбеляза Алф Уилсън, докато Том обличаше най-хубавите си дрехи. Тъмносиният сюртук и бричове му придаваха сериозен делови вид.

— Ще дойда с теб, Клебе — предложи Аболи. — Сигурно ще се загубиш самичък.

Денят бе дъждовен и студен — предвестник на зимата. Пътят бе дълъг и минаваше през плетеница от тесни улички, но Аболи вървеше така уверено, сякаш по пътеките в родната си гора. Излязоха на ъгъла на „Леденхол стрийт“ откъм „Корнхил“ и пресякоха към импозантната фасада на главната квартира на Компанията.

— Ще те чакам в кръчмата на ъгъла — каза Аболи на раздяла.

Когато влезе във фоайето, един от секретарите го позна и почтително поздрави:

— Ще видя, дали Негово Превъзходителство може да Ви приеме — каза той. — Бихте ли изчакал в приемната, мастър Кортни.

Лакей в ливрея взе наметалото и му предложи чаша мадейра. Докато седеше в люлеещ се стол край огъня в камината, Том повтори наум молбата, която щеше да изложи пред лорд Чайлдс. Можеше да разчита, че Чайлдс още няма вест от брат му Уилям. Освен ако не бе станал ясновидец, Уилям нямаше как да предположи, че Том ще дойде тук, та да изпрати бърз вестоносец с искане лорд Чайлдс да откаже съдействието си.

От друга страна, Том съзнаваше, че е безполезно да се опита да моли за кораб на Компанията. Имаше цял куп капитани с добра репутация и дълъг опит, които чакаха преди него на опашка. Той никога не бе командвал напълно самостоятелно и Чайлдс не би му дал някой от прекрасните кораби на Компанията. Можеше да разчита най-много на място като младши офицер на някой кораб за Индия, а Дориан беше в Африка.

Докато обмисляше проблема, Том смиръщено гледаше огъня и отпиваше от виното. Лорд Чайлдс знаеше всичко за отвлечането на Дориан, всъщност той бе чул да обсъждат въпроса с Хал, докато гостуваха в „Бомбай хаус“. Помолеше ли за кораб, щеше да издаде намерението си да търси Дориан, вместо да трупа печалби, чрез търговия за Компанията. Нещо повече: сдобиеше ли се Том по друг начин с някакъв кораб, Чайлдс щеше да направи всичко възможно, за

да не стигне дори Добра Надежда. Хал бе казал, че Компанията е решително против всяка чужда намеса в териториите, които е обявила за свои. Не, по-добре да симулира пълна липса на интерес към тая част на света. По друг начин трябва да му вляза под кожата, реши Том.

Лорд Чайлдс го оставил да чака по-малко от час, което бе преценено от Том като белег на голяма благосклонност. Председателят на съвета на надзорниците на Източноиндийската компания бе, може би най-заетият човек в Лондон, а Том идваше без покана или предупреждение.

От друга страна, той беше Рицар на Ордена и семейството му притежаваше седем процента от акциите на Компанията. Чайлдс нямаше откъде да знае, че само преди няколко дни щеше да пререже гърлото на брат си.

Секретарят го поведе по парадното стълбище до чакалнята пред кабинета на Чайлдс. Мебелировката съответстваше на огромното богатство и солидни позиции на Компанията. Лъскави копринени килими покриваха пода, а дървените ламперии на стените бяха отрупани с картини на морска тематика, показващи опънали всичките си платна кораби на Компанията край екзотични брегове. Когато Том мина под един полилей, подобен на преобрънат островръх айсберг и влезе в кабинета през врата, цяла в резби и позлата, лорд Чайлдс се надигна от писалището и тръгна да го посрещне. Това бе достатъчно, за да разпръсне и последните съмнения, които Том изпитваше във връзка с топлотата на приема.

— Скъпи ми, млади човече — плесна ръце Чайлдс и натисна леко палец и показалец при здрависването, с който знак се разпознаваха рицарите на Ордена. — Каква приятна изненада!

Том направи ответния знак.

— Милорд, много мило от ваша страна, че се съгласихте да ме приемете без предварително записване.

Чайлдс възрази с жест.

— И дума да не чувам затова. Съжалявам само, че те принудих да чакаш. Холандският посланик... — Той сви рамене. — Сигурен съм, че разбиращ. — Чайлдс носеше перука и Ордена на Жартиерата върху брокатения си ревер. — Как е любезният ти брат Уилям?

— В най-добро здраве, милорд. Помоли ме, да Ви предам дълбокото му уважение!

— Много съм огорчен, че не можах да присъствам на погребението на баща ти, но Плимут е доста далеч от Лондон — Чайлдс заведе Том до един висок прозорец, през който се виждаха покриви на къщи и в далечината — реката с кораби по нея. — Забележителен човек беше твоят баща. Ще липсва на всички нас, които го познавахме добре.

Разменяха си любезности още няколко минути, после Чайлдс се облегна назад, за да потърси под огромния си корем златния си часовник.

— Боже милостиви, минава десет, а ме чакат в Сейнт Джеймс. — Натика часовника обратно в джобчето и добави: — Сигурно не си дошъл при мен, само да убиеш времето.

— Милорд, ако трябва да говорим по същество, търся си работа.

— Дошъл си точно където трябва. — Лорд Чайлдс кимна така енергично, че бузите му се затресоха. — „Серафим“ вдига платна след десет дни. Капитан е Едуард Андерсън. Познаваш и него, и кораба. Има свободно място за трети офицер, което е твое, стига да поискаш.

— Имах предвид нещо друго, малко по-близко до войната.

— Е, ако е така, мастър Пепис ми е личен приятел, а и той добре познаваше баща ти. Ни най-малко не се съмнявам, че можем да ти намерим място на някой от военните кораби. Струва ми се, че една бойна фрегата ще удовлетвори стремленията на младеж с твоя темперамент.

— Ще ми позволите ли да бъда прям, милорд — прекъсна го Том. — Имам на разположение един малък катер. Много бърз и подвижен — идеален съд за нападения срещу френските търговски кораби в Канала. — Чайлдс го гледаше с удивление и Том бързо продължи, преди да му е отказал. — Имам и екипаж от смели моряци, някои от които плаваха на „Серафим“, под командването на баща ми. Нямам само мандат да извършвам такива набези.

Чайлдс така се разсмя, че шкембето му заподскача в ската като гумена топка.

— Крушата не пада по-далеч от корена си, нали? Както и баща си, ти предпочиташ да водиш, вместо да те водят. М-да, твоите военни подвизи не са тайна за никого. Отряzanата глава на Ал Ауф би следвало да се включи като елемент в личния ти рицарски герб.

Спра смеха си отведенъж и Том забеляза хитрите пресметливи пламъчета в погледа на благодушните очи. Той остана така вторачен в реката, докато Том започна да се върти неспокойно на стола си. После проумя, че паузата не е случайна и бързо каза:

— Милорд, бих желал да имате дял от всяка плячка, която докарам по силата на този мандат. Мисля, че пет процента биха дали подходящ израз на моята благодарност.

— Десет биха дали още по-подходящ! — отбелая Чайлдс.

— Добре, десет процента! — съгласи се Том. — И естествено, колкото по-скоро вдигна платна, толкова по-бързо ще донеса тия десет на сто.

Чайлдс се извърна към него, доволно потривайки ръце и с приветлив израз на лицето.

— Точно тази сутрин ще се видя с някои лица в Сейнт Джеймс, господа, които имат право да раздават мандати. Обади ми се след три дни, ще рече в четвъртък, в десет сутринта. Може да имам някакви новини за тебе.

Тия три дни чакане преминаха като погребална процесия. Всяка минута бе изпълнена със страхове и съмнения. Ако Уилям бе предприел стъпки да предупреди всички влиятелни хора, които познаваше в Лондон, за Том нямаше да остане нито една отворена врата. Изтеклите от напускането на Хай Уийлд дни тъкмо стигаха, за да пристигне бърз пратеник и да осути всичките му планове.

Дори ако Чайлдс го снабдеше с мандат, той още не разполагаше нито с кораб, нито с екипаж, понеже не искаше да разгласява идеята си, преди да е сложил в джоба си кралския указ. Люк Джарвис отново бе поел едно от нечестивите плавания, за да срещне френския си партньор нейде по средата на Канала. Можеше за беда, тоя път да го пипнат акцизните и да не се върне. Всички тия съмнения витаеха в съзнанието на Том като лешояди и тормозеха не само дните, но и сънищата му. Ако Люк се завърнеше, щеше ли да се съгласи да рискува „Гарвана“ в такова съмнително предприятие? Той трябва да е вече доста заботял, а Аболи спомена, че имал жена и куп деца.

През тия три дни хората му го гледаха с очакване, но той не можеше нищо да им каже. Не смееше да сподели дори разговора си с Чайлдс, за да не започнат да хранят прекомерно големи надежди. В

четвъртък сутринта се измъкна от бараката като крадец, без да каже дори на Аболи, къде отива.

Часовникът на кулата на малката черква, недалеч на „Леденхол стрийт“, едва успя да удари десет, когато секретарят на лорд Чайлдс влезе в приемната, за да го извика.

Един поглед върху доволния израз на Чайлдс бе достатъчен, за да разсее всичките му съмнения. Веднага след като размениха поздрави и се настаниха в креслата, Чайлдс взе от писалището си тежък пергамент. Том различи големия червен печат на лорд-канцлера в долния му край. Документът бе като мандата, с който баща му тръгна на борда на „Серафим“. Чайлдс зачете педантично:

— Нека бъде известно, че по силата на този документ нашият верен и любящ поданик, Томас Кортни... — Не продължи нататък, а вдигна поглед и се усмихна.

— Слава Богу, взел сте го! — викна въодушевено Том.

— Съмнявам се някой друг капитан да е получил мандата си с такава експедитивност — забеляза Чайлдс. — Това е добър знак за нашето предприятие. — След като набледна на множественото число на притежателното местоимение, той оставил мандата и взе друг документ. — Това е договор, който фиксира нашето отделно споразумение. Оставил съм място за името на кораба, което трябва да нанесем сега. — Той взе едно ново перо, подостри върха му, преди да го натопи в мастилницата и вдигна поглед в очакване. Том си пое дълбоко дъх и каза:

— „Гарванът“.

Чайлдс изписа името със стилни букви и пак погледна Том.

— Сега трябва да се подпишеш!

Том хвърли бегъл поглед върху договора за съвместна дейност и го подписа.

Чайлдс приподписа и посипа пергамента с пясък. Все още приветливо усмихнат, той отиде до една масичка затрупана с кристални чаши и наля две от тях до ръба. Подаде едната на Том и вдигна другата.

— Погибел за Луи Четиринадесети и дано чума тръшне всички французи!

[1] Тауър — голям комплекс сгради строени по различно време на северния бряг на Темза, недалеч от старите крепостни стени на града. Най-старата част от комплекса — Бялата кула (Тауър) е построена от Уилям завоевателя (Уилям I, крал на Англия от 1066 до 1087) като палат и била често използвана вместо затвор. ↑

83.

Аболи спазари един лодкар да ги откара до стоянката на Люк Джарвис на малко островче с необичайното име Змиоркова баница. От един кабелт видяха, че „Гарванът“ се е завърнал от последния излет и се поклаща завързан към дървено кейче. Докато те съкращаваха разстоянието, Люк Джарвис се измъкна от къщичката, разположена сред няколко върби и бавно тръгна към кейчето, да ги посрещне, като оставяше след себе си тънка следа син дим от лулата си. Том скочи на брега, докато Аболи даваше на лодкаря шестачето му.

— Плодоносно ли бе плаването, мастър Люк? — попита го той.

— Акцизните ме подгониха при Шиърнис. Трябаше да изхвърля цели три бъчви с бренди, за да им се измъкна. Всичката ми печалба от последните шест месеца замина по дяволите. — Потърка белега на бузата си и доби печален вид. — Май съм вече стариčък за тая игра, мастър Кортни.

— Може би съм в състояние да ти предложа нещо, което няма да ти опъва нервите чак толкова — каза Том.

Люк видимо се оживи.

— Все се надявах да имате нещо предвид. Напомняте ми баща си. Страхотен усет имаше към добрите възможности.

В тоя момент на вратата на къщурката се появи жена. Носеше мръсна престиилка и голо бебе с посррано дупе на ръце. Детето се бе вкопчило в меката и бяла, плоска като кучешко ухо гръд, виснала от деколтето ѝ.

— Люк Джарвис, да не си посмял да тръгнеш на гуляй с презряната си паплач, а мене да оставиш без пукнат грош да храня шест гладни деца — изпищя тя, с пуснати край лицето прави коси.

Люк смигна на Том.

— Това е моето ангелче. Бракът е благородна и привлекателна институция. Прекалено добра за такива като мене, както ми се струва.

Жената продължи да квичи:

— Крайно време е да си намериш някаква почтена работа, вместо да се измъкваш нощем и да ми се прибираш с някаква глупашка история, как си загубил парите си, след като много добре знам, че си се търкалял с някоя крастава пачавра цяла нощ.

— Имате ли почтена работа за мене, мастър Кортни? Някоя работа, която да ме държи на прилично разстояние от милата ми женица?

— Точно затова съм дошъл — отвърна Том с облекчение.

84.

След три нощи „Гарванът“ приближи френския бряг с лоцман на носа.

— Мярка пет! — тихо съобщи дълбочината той, а после отвори съвсем малко капачето на фенера, за да провери какво е взела от дъното намазаната с лой оловна тежест. — Пясък и раковинки — съобщи той шепнешком.

— Стридения бряг — потвърди предположението си Люк в тъмното. — Това откъм щирборда е Кале, а оттатък носа — Онфльор. — Произнасяше чуждоземните имена без затруднение. Том знаеше от Аболи, че говори езика като французин. — Тук дъното е много полегато и с тоя вятър ще стигнем брега без затруднения — обърна се той към Том. — Бъдете готов да изскочите, щом дам знак.

Том реши само двамата с Люк да слязат на брега, за да проучат пристанището на Кале. Люк познаваше околността, а знанието на езика можеше да им помогне при измъкване от всякаква ситуация. Изкуши се да вземе и Аболи, но по-разумно бе да са по-малко, а и черното лице трудно би останало незабелязано от патрулите.

— Мярка две! — чу се тихият глас откъм носа.

— Бъдете готов! — прошепна Люк и предаде руля на един от моряците си. Двамата с Том взеха кожените торби и отидоха на носа. И двамата бяха облечени в груби рибарски дрехи, тежки ботуши и кожени сетрета върху вълнени пуловери. На главите си носеха вълнени шапки. В тоя момент чуха как „Гарванът“ докосва дъното с лек удар в пясъка.

— Суши! — нареди Люк и веслата застинаха във въздуха. Той скочи през борда пръв и водата му стигна до кръста. Том му подаде двете торби и също се спусна във водата. Бе толкова студена, че му пресече дъха.

— Греби! — тихо нареди кормчията и „Гарванът“ безшумно започна да се отдалечава. Люк избра прилива за слизането им на брега, за да се застрахова срещу засядане. След десетина удара на веслата,

малкият съд изчезна в тъмното, а Том отново потръпна и не само от студ. Доста зловещо е чувството, обземащо всеки стъпил на враждебен бряг, без да знае какво го очаква.

Дъното бързо се издигаше и след минута те вече клечаха на пясъка и се слушаха. Чуха само плисъка на слабия прибой и се затичаха към дюните. Останаха сред тях още няколко минути, за да си поемат дъх и да се слушат отново и бързо поеха сред дюни и ниски драки към носа. След половин миля за малко не се бълснаха в останките на заседнал стариен кораб.

— Това е старият „Бонъ“, бретонски каботажен кораб^[1] — обади се Люк. — Добър ориентир за връщането. — Отпусна се на колене и изрови дупка в пясъка под белите, като кости, ребра на корпуса. Пъхна вътре едната торба и я покри с пясък. — Лесно ще я намерим, като ни потрябва.

Тръгнаха по-бързо и се изкатериха на носа. На билото му отново забавиха ход, като използваха ниския храсталак за прикритие, стараейки се да останат незабелязани, докато си намерят скривалище. Харесаха си развалините на някаква каменна постройка, която според Люк била френско укрепление от времето на холандските войни. Построено било за наблюдение над подстъпите към залива и самото пристанище. Проучиха местността наоколо, за да се убедят, че е пуста и няма следи от нечие скорошно присъствие, след което се настаниха вътре. Люк измъкна от торбата чифт пистолети, които презаредиха, провериха механизмите им и положиха до себе си на земята. Зачакаха утрото. Най-накрая източният хоризонт стана розово-жълт и над гледката пред тях заструи красива светлина.

Дори и в този ранен час, пристанището вреще и кипеше от оживена дейност около закотвените в него френски военни кораби. С помощта на далекогледа Том видя петнадесет трипалубника с по осемдесет оръдия всеки и неизброимо множество по-малки съдове. Много от корабите нямаха реи и по палубите им сновяха майстори.

По брега също се забелязваше суматоха и когато слънцето се надигна от утринната мараня, те видяха роти войници да навлизат в града по пътя от Париж. Слънчевите лъчи се отразяваха от байонетите на мускетите, а лентите и перата на триъгълните им шапки се развяваха и подскачаха на всяка крачка. Дълъг обоз се друсаше подире им по разбития път.

Малко по-късно, откъм града изскочи кавалерийски ескадрон в златоткани куртки, сини пелерини и изльскани черни ботуши. За един миг, в който сърцето му спря, Том си помисли, че идват право към скривалището им. Отдъхна си с облекчение, когато на кръстопътя завиха на юг, по един път с тополи от двете страни и запрашиха към Онфльор.

Когато слънцето се изкачи още, а ниските облаци се разнесоха, светлината стана достатъчно силна, Том да започне своето проучване. Между военните кораби се виждаха десетки малки съдове. Някои бяха баржи и лихтери, които прекарваха стоки и хора до големите кораби. Една баржа, развяла предупредителни флагове и нагазила дълбоко, под тежестта на многобройни бурета с барут, бавно приближаваше трипалубните кораби.

Други съдове бяха привързани към кея или към безразборно хвърлените си котви из залива. Много от тях бяха с по една мачта и две триъгълни платна. При по-малките съдове, този нов вид платна имаха известни преимущества пред традиционното правоъгълно платно и ставаха все по-популярни във всички модерни флоти. Те се обслужваха от по-малък брой хора и бяха по-бързоходни. Много често ги използваха като разузнавателни и спомагателни съдове към военните ескадри. Почти непрекъснат поток от такива и други лодки усърдно сновеше навън и навътре в пристанището, като всички внимаваха да не се отдалечат от брега за да не привлекат вниманието на английския кралски флот. Той бе блокирал главните френски пристанища в Канала, изчаквайки военните кораби да излязат от тях. Към средата на Канала Том мерна връх от английско платно. Там някъде се бе притаил и „Гарванът“ в очакване на нощта, когато щеше да дойде да ги прибере от плитчината.

Том заряза корабоплаването в Канала и насочи вниманието си към по-малките съдове в пристанището. Повечето бяха доста по-големи от „Гарвана“, а някои имаха на борда си леки оръдия. Набеляза си десетина, които можеха да му свършат работа, но после започна да ги отхвърля един по един, откривайки недостатъците им. Някои бяха влошо състояние, други ставаха само за каботажно плаване и не биха издържали дълго пътешествие в бурни води, трети нямаха възможност да вземат на борда си товара и хората, от които имаше нужда.

По пладне, легнали по корем на топлия пясък, двамата с Люк обядваха с хляб, шунка и варени яйца, като си подаваха един на друг манерка с бира. Том се мъчеше да не пада духом, но тук май нямаше онова, което им бе нужно.

Когато слънцето започна да се спуска към хоризонта, той се спря на два от проучените десетки кораби. После единият от тях вдигна главното платно и излезе в морето, като му остави едничка възможност — неописуемо мърляв стар катер, който видимо помнеше по-добри времена.

— Този ще е — реши неохотно Том и двамата събраха нещата си, готови да потеглят назад, щом падне мрак. Изведнъж Том сграби Люк за ръката и посочи на север.

— Ето го! — възбудено извика той.

Елегантен и бърз като хрътка, иззад носа долетя едномачтов кораб, смени красиво галса и влезе в пристанището.

— Вижте го само! Натоварен е тежко — това личи от ватерлинията — и въпреки това може да вдигне петнадесет възела и с миша пръдня в платната — прошепна Люк, запленен от невижданата красота. Палубата бе гладка — без предна или кърмова надстройка. Единствената, съразмерна с дълчината на корпуса мачта, бе леко наклонена назад. Според преценката на Том, дълъг бе около петдесет фута.

— Десет оръдия! — преброя ги Том през далекогледа. — Достатъчно за прогонване на всяка арабска джонка.

Имаше триъгълно главно платно с утлегар, голямо горно платно от реята и два кливера на бушприта. В отслабващата светлина видът му бе призрачен.

— Вече съм влюбен в него, а още не му знаем името.

— Ще му изберем ново — обеща Том.

Корабът спря до кея. Платната изчезнаха като махване на магическа пръчка. Напрегнаха поглед, докато швартоваха. Том преброя членовете на екипажа и ги изкара деветима, но корабът можеше да поеме тридесет моряка за далечно плаване, макар че за целта сигурно щеше да се наложи да се преустрои мощната палуба.

— Добре го разгледай, Люк! — каза Том, без да сваля далекогледа от окото си. — Ще трябва да го откриеш в тъмното.

— Смятайте, че се е запечатал в очите ми — увери го Люк.

В последните минути дневна светлина видяха как шестима от екипажа слизат и се отправят по кея към мястото, където прозорците на кръчмите започваха да светват един по един.

— Оттук се усеща колко са жадни. Няма да се върнат преди утрото — прошепна Том. — Значи, на борда остават само трима.

Когато се смрачи напълно, те забързаха надолу към брега. Люк изрови торбата изпод корабните останки и запали с огниво намиращия се вътре фенер. Обърна отвора му към морето и три пъти вдигна капачето. Почака малко и даде същия сигнал. При четвъртия опит откъм морето също присветна три пъти.

Нагазиха във водата, докато леките вълнички окъпаха лицата им и когато дочуха скърцането на весла, Люк остро иззвири. След малко „Гарванът“ се появи пред тях. Хванаха борда му и се прехвърлиха вътре.

Поръсил навсякъде солена вода, Люк пое руля и корабчето се отдалечи над полегатото дъно. Щом водата под кила стана достатъчно дълбока, опънаха главното платно и кливера. Том се съблече и изтри тялото си с подадената от Аболи кърпа, после облече суhi дрехи. На около левга от брега Люк спря и всички наклякаха около един фенер на откритата палуба.

— Намерихме кораб — съобщи Том на хората си. Лицата им имаха хищен вид в светлината на фенера. — Но няма да е шега работа, да го измъкнем под носа на французите. — Не искаше да ги обзема самонадеяност. — Ще изчакаме втора вахта, когато ще са се настанили по хамаците си. Мастър Люк ще ни закара в пристанището и ще застане до тях. Ако ни питат нещо, Люк ще отговаря. Останалите да си държат езиците зад зъбите. — За да подчертая думите си, Том сви вежди.

— Застанем ли там, ще дам знак и под моя команда се прехвърляме при тях. Аболи и Алф Уилсън ще ми помогнат да разчистим кораба от врага. Повечето слязоха на брега и сигурно ще останат там цяла нощ. На борда са само трима. Никакви пистолети, само палки и юмруци. Ножовете — в краен случай. Тишината е наша първа грижа, а човек с нож в търбуха ще заквичи като прасе, когато го колят. Фред ще освободи въжето на носа, а Реджи — кърмовото. Режете и бягате, така че ножовете да са готови.

После Том накара всеки по отделно да повтори задачата си, за да не стане объркане в тъмното. С Люк и тричленния му екипаж бяха общо петнадесет. Останалите — стари кримки от „Серафим“, събрани набързо от Аболи и Алф. Повече от достатъчно за предстоящата задача.

— Вятърът е източен и според Люк, към полунощ ще се усили. Не забелязах да привързват главното платно, така че трябва да се вдигне с едно дръпване на фала. — Том погледна Нед Тайлър с грубото му, осветено в жълто от фенера лице. — Мастър Тайлър, ти ще отидеш на руля, няма да участвуаш в боя. Люк ще ни води с „Гарвана“ — на кърмата си ще окачи фенер. — Когато всеки разбра, какво се иска от него, Том провери оръжията и се убеди, че всеки е снабден с тояга и нож. Той единствен щеше да носи дълго оръжие — около кръста бе опасал нептуновата сабя.

Още преди отплаването бе наредил всички да са в тъмно облекло, а сега фенерът премина от ръка на ръка и намазаха ръцете и лицата си със сажди. Последваха неизбежните закачки с Аболи, който нямаше нужда да се цапа, поради естествената си пигментация, след което всички се увиха в плащовете си покрай фалшборда, за да хапнат малко студено месо с хляб и да откраднат няколко часа сън.

В края на първа вахта Люк бавно започна да приближава „Гарвана“ към брега. При вятър откъм брега, те ясно долавяха звуците на сушата. Часовникът от една черковна кула така силно удари дванадесет, че можаха да преброят всеки удар. По нареддане на Том събудиха спящите. Те бяха малцина — повечето бяха будни поради напрежението на очакването.

На влизане в пристанището трябваше да се борят с насрещния вятър, но Том с радост плащаше тая цена, за сметка на попътния вятър на излизане. Скоро се запромъкваха между френските военни кораби, като минаха толкова близо до един трипалубник, че дочуха сънения разговор на котвената вахта. Никой не ги попита нищо и Люк насочи „Гарвана“ към каменния кей, където бяха видели чуждия кораб. Том клечеше на носа, вперил поглед напред, за да зърне френския кораб. Напълно възможно бе, да са се преместили или отплавали, но Том беше сигурен, че слезлите на брега още лочат по кръчмите, а капитанът ще изчака утрото, за да разтовари.

„Гарванът“ приближи бавно кея, като се промъкна между два закотвени кораба. Том напрегна поглед, заслонил очи срещу отблясъците от светлините на крайбрежните къщи. Откъм кръчмите се носеха смехове и гълч, но корабите бяха безмълвни, с фенери на мачтите си.

— Заминали са! — прошепна Том отчаяно, когато приближиха на половин пистолетен изстрел от мястото, където бяха видели кораба, а сега нищо не забелязваха. Прокле се, задето не бе оставил резервен вариант именно за такъв случай. Понечи да нареди на Люк да обръща, когато сърцето му подскочи и лудо заби. Забеляза мачтата на фона на матовата светлина откъм къщите и разбра, че поради отлива ниската палуба на кораба се е спуснала под равнището на кея и затова корпусът не може да се види.

— Тука си е и ни очаква! — Погледна назад, за да се убеди, че хората му са готови. И те като него, клечаха край фалшборда. С почернените си лица приличаха на неподредени денкове багаж. Единствен Люк бе изправен в цял ръст до руля. Рязко го завъртя, а един от екипажа му бързо спусна главното платно с тихо съскане. „Гарванът“ намали ход и тихо приближи френския кораб, докато леко чукна борда му. Палубата му се извисява на шест стъпки над тяхната и Том приклекна, за да подскочи нагоре.

При лекия тласък от докосването на двата корпуса сънен френски глас възклика:

— Nom de Dieu^[2]!

— Нося съобщение за Марсел — отвърна Люк на френски.

— Няма никакъв Марсел тук! — сприхаво се озъби французинът. — Драскаш ми боята с боклукчийската си кофа.

— Нося петдесетте франка, дето му ги дължи Жак — настоя Люк. — Ще пратя един от хората си, да ти ги предаде.

Споменаването на такава голяма сума осути всякакъв понататъшен протест и тонът на французина стана предразполагащ и лукав:

— Tres bien^[3]. Дай ги на мене. Ще ги предам после на Марсел.

Том чевръсто се прехвърли на борда на чуждия кораб. Французинът го очакваше облегнат на релинга с вълнена шапка на главата и глинена луличка в зъбите. Той се изправи и измъкна лулата от устата си.

— Дай ги!

Докато го приближаваше с протегната ръка, Том забеляза, че мъжът има великолепни засукани мустаци.

— Ей сега — отвърна той и го цапна с тояжка над лявото ухо. Без да пророни звук, човекът се строполи на палубата. В следващия миг, Аболи се метна през борда и тупна безшумно като пантера, на босите си крака. Том забеляза, че един от люковете при носа е отворен и отдолу се процежда слаба светлина. Спусна се по стълбата, с Аболи по петите. На тавана се люшкаше фенер и в светлината му Том забеляза три хамака, овесени в далечния край на каютата. Разбра, че не е преброял правилно членовете на екипажа. Докато прекосяваше каютата, мъжът в най-близкия хамак изведнъж седна и попита:

— Qui est la^[4]?

В отговор Том го прасна с все сила. Човекът легна на мястото си, но се обадиха тревожно от втория хамак. Аболи го преобърна и обитателят му тупна на пода. Преди да успее да извика пак, Том завъртя тояжката и той се отказа. Трети французин рипна от леглото си и търти към стълбата, но Том го хвана за голия глезен и го дръпна назад. Аболи сви огромен юмрук, заби го в главата му отстрани и мъжът замря.

— Други? — бързо се огледа Том.

— Тоя беше последен — отвърна Аболи и хукна по стълбата. Том го последва към палубата. Фред и Реджи бяха прерязали въжетата и корабът бавно се отдалечаваше от брега. Викът на французина в каютата изглежда е бил приглушен и не привлече ничие внимание. Заливът бе все така тих и заспал, като преди.

— Нед? — прошепна Том и откъм кърмата се чу незабавен отговор.

— Слушам, капитане! — Дори в напрежението на момента Том изпита вълнение при това обръщение. Имаше си кораб и отново беше капитан.

— Добра работа! Къде е „Гарванът“?

— Точно пред нас. Вече вдигна платното.

При неговата мачта нещо се бавеха. В тъмното и на непознат кораб, не беше така лесно да се ориентират в множеството фалове. Французите използваха друга такелажна система. Том изтича при тях и заедно се заеха с разгадаването на въжетата.

Корабът им обаче се носеше по водата и бързо приближаваше друг закотвен съд. Том забеляза, че ще се бълснат достатъчно силно, за да стане беля. Някакъв французин извика от борда на другия кораб.

— Внимавайте, изроди тъпи! Ще ни бълснете!

— Пригответе се да отблъснем! — обади се на английски някой от хората на Том.

От борда на другия кораб последва незабавен вик:

— Merde! Ils sont Anglais^[5]!

Том измъкна главния фал из плетеницата въжета и викна:

— По-чевръсто! Тегли!

Главното платно се вдигна по мачтата, корабът престана да се носи странично и улови вятъра. Инерцията успя все пак леко да го бълсне в закотвения съд и двата се отъркаха един о друг.

Вече и други гласове крещяха:

— Англичани! Англичаните нападат!

Задряпал на кея часови, разбуден така грубо, гръмна с мускета си и изведенъж из цялото пристанище започна канонада. Нед водеше майсторски кораба и той бързо набираше скорост. Когато погледна напред, Том съзря жълтата светлина от кърмовия фенер на „Гарвана“, който излизаше към открито море.

— Кливерите! — заповяда Том и чу пляскането на боси крака по палубата към носа. Вече се бяха поориентирали в такелажа и двата кливера литнаха нагоре почти без забавяне. Корабът реагира тутакси — хвърли се напред, водата зашипя под вълнореза му и започна да настига „Гарвана“. Но френската ескадра се размърда, на някои от мачтите вече се изкачваха бойни светлини.

Вдъхновен от засилващата се суматоха, Том изтича при едно от оръдията. То бе детска играчка в сравнение с тежкото въоръжение на линейните кораби, закотвени наоколо. Молеше се да е заредено.

— Помогни ми! — викна към Аболи и двамата отвориха амбразурния капак и изтикаха оръдието напред. Том погледна навън и видя, че минават край един от големите кораби, който им закриваше половината небе. Нямаше нужда дори да се прицелва, просто запали подсипа на оръдийцето. Докато огънят стигне основния заряд мина цяла вечност. После оръдието ревна и отскочи назад. Том чу гюлето да разбива с трясък тежката обшивка на отсрешния кораб. Разнесоха се диви гневни викове, но корабчето се носеше напред. Палубата му бе

така ниско над водата, че скоро се изгуби в нощта. Някой от военните кораби даде изстрел с тежко оръдие, но от дългия му пламък Том разбра, че гюлето изобщо не лети към тях. Така и не видя, къде точно попадна тяхното. Виковете продължиха, а единичните оръдейни изстrelи постепенно се сляха в оглушителна канонада. Френските кораби стреляха по въображаемия английски флот, който ги нападаше. Барутният дим се спусна като гъста мъгла над двата малки кораба. Тя почти ги откъса един от друг и Том трябаше силно да напряга очи, за да не изпусне мъничката жълтеникова светлинка на „Гарвана“.

Глъчката и изстрелите скоро останаха назад и те излязоха от дима в сладкия нощен въздух. Дочу слаби гласове, английски гласове и разбра, че мъничкият екипаж на „Гарвана“ ги приветства. Собственият му екипаж оставил за миг платната и закрещя в отговор. Не бе разумно да се насочват евентуалните френски преследвачи, но Том не искаше да ги спира. Видя зъбите на Аболи да се белеят в тъмнината и се усмихна в отговор.

— Къде са французите? — попита Том и трите мърляви фигури бяха извлечени от каютата, за да се присъединят към капитана си на кърмата.

— На носа има малка лодка — каза Том. — Сега ще спрем и ще ги свалим в нея. Да си вървят у дома с най-топлите ни благопожелания.

Натовариха четиримата мъже в малката лодка и ги отпратиха. Когато разбра какво става, френският капитан се изправи на носа на мъничката черупка, с щръкнали от яд мустаци и вдигнал високо над главата свити юмруци, ги изпроводи с поток отбрани хули.

— Майка ви е крава, която ви е изтърсила всичките през другата си дупка, мокри лайна такива! Да ви пикая в майчиното мляко! Слон да настъпи на баща ви ташаците дано!

— Я говори на английски, бе! — викна Люк в отговор. — Цялата красота на поезията ти отива нахалост. — И нощта бързо отнесе яростта на капитана.

Аболи помогна на Том да нагласи главното платно и когато то се опъна като тъпан, попита:

— Ето че си имаш кораб, Клебе. Как ще го назовеш?

— Как са го нарекли французите? — Попита Алф Уилсън и се надвеси над кърмата, за да прочете надписа в светлината на закачения там фенер.

— Hirondelle. Какво означава това?

— „Лястовица“ — преведе Люк.

— Хубаво име! — съгласиха се всички. — Наистина лети като птица.

— Не обаче на тоя забравен от Бога език — възрази Том. — На благозвучен роден английски „Лястовицата“! Ще пием за негово здраве, след като го вържем за кея в реката. — Всички нададоха радостни викове.

При изгрев-слънце бяха стигнали Шиърнис и макар „Гарванът“ да опъна всички платна, той изоставаше далеч зад кърмата на „Лястовицата“. Не можеше да се мери с нея. Корабът се носеше по вятъра и хвърляше бели откоси встрани, когато носът му пресичаше гребена на оловносивите вълни.

— Харесва му, да се носи на свобода! — радващ се Нед Тайлър с лице цяло покрито от мрежа весели бръчици. — Ще трябва да му закачите една голяма шамандура отзад, да го позадържа малко.

„Лястовицата“ беше красива като младоженка, под ярките лъчи на утринното слънце. Чисто новите платна блестяха като седефени. Корабът беше толкова прясно боядисан, че Том долавяше миризма на терпентин, а палубата му бе изльскана до снежнобяло.

Насочи мислите си към товара в трюма. Повика Аболи и го прати да провери. Отвориха люковете и двамата с Алф Уилсън се спуснаха в тъмните трюмове със запалени фенери в ръка. След половин час се появиха отново с доволен вид.

— Натъпкан е до горе с брезент за корабни платна. Най-добро качество. Ще стигне за цяла ескадра бойни кораби.

Лицето на Том също грееше от радост. Знаеше какви цени ще стигне този стока в тръжната зала на Компанията.

— Мускулите на войната — заяви той. — По-хубаво от злато.

---

[1] Каботажен кораб — кораб за крайбрежно плаване. ↑

[2] Nom de Dieu! (фр.) — В името Божие! ↑

[3] Tres bien (фр.) — Много добре. ↑

[4] Qui est la? (фр.) — Кой е там? ↑

[5] Merde! Ils sont Anglais! (фр.) — По дяволите! Англичани! ↑

85.

Разтовариха брезента в пристанището на Компанията, а Том изпрати бележка на лорд Чайлдс. След това отплаваха нагоре по течението, за да акостират при островчето Змиоркова баница. Том остана с хората си достатъчно дълго, за да тръгне работата по преустройството на двете закрити палуби, за поемане на по-голям екипаж, както и за отделяне на мънички каюти за него и тримата офицери. В тези помещения щеше да има място колкото за една койка и моряшко сандъче, чийто капак можеше да се използва при нужда вместо писалище или планшет за морските карти. Напречните греди на корпуса бяха на такава височина от пода, че при минаване под тях, човек трябваше да се сгъва почти на две.

Том направи скици за преустройствата на носовата част, така че да побере двадесет души екипаж. Променил бе първоначалната си преценка относно броя на хората, необходими за водене на кораба и отбрана в случай на нужда. Освен това, трябваше да разполага и с достатъчно място за стоки, които да му стигнат за търговия по време на тригодишно плаване, така че да се завърне с печалба.

Както личеше, в моряшкия кубрик^[1] щеше да е доста тясно, дори при хубаво време, когато повечето хора ще спят на открито. Но прилошо, когато всичко живо се скрие долу, помещението ще се окаже прекалено тясно, дори за коравите морски вълци, подбрани от Аболи и Алф.

След като плановете бяха уточнени и дърводелците се хванаха за работа, Том и Аболи наеха гребна лодка и се спуснаха по течението. Когато се отбиха на „Леденхол стрийт“ секретарят им каза, че лорд Чайлдс е в Камарата на лордовете, където ще бъде през целия ден. Той обаче получил бележката на Том и очаквал посещението му. Секретарят подаде на Том оставеното за него съобщение.

Скъпи ми Томас,

Не очаквах така скоро да получа известие за успеха ти. Товарът от плячката е вече продаден на Адмиралтейството. Получихме чудесна печалба. Трябва да обсъдим този въпрос. Моля те, ела в Камарата и ми прати съобщение по някого от прислугата!

Твой слуга,
Н. Ч.

Двамата с Аболи се отправиха покрай брега на реката към огромната правителствена сграда — Уестминстърския палат. Прислужникът пое подаденото писмо през вратата за посетители на Камарата на лордовете и не след дълго там слезе с пуфтене лорд Чайлдс. Объркан и смутен, той хвана Том за лакътя и без никакви предисловия избърбори:

— Брат ти Уилям е в Камарата. Разделихме се преди по-малко от десет минути. Трябваше да ми кажеш, как стоят нещата помежду ви.
— Викна да му изпратят каретата. — Мисля, че трябва да те предупредя: Уилям е твърдо решен да търси възмездие за нараняванията, които си му причинил.

— Били сам си е виновен — започна Том сърдито, но Чайлдс го натика в дошлата пред входа карета и нареди:

— Бомбай хаус! Колкото можеш по-бързо! — Тръшна се на задната седалка до Том и каза: — Боцманът ти може да се качи отзад.
— Том протегна глава през прозорчето и викна на Аболи да се качи на стъпенката.

Каретата рязко потегли и Чайлдс надигна перука, за да попие потта от темето си.

— Брат ти притежава солиден пакет акции на Компанията. Не е човек, с когото могат да се играят игрички. Не трябва да ни вижда заедно. В името на благоприличието, аз му казах, че нямам нищо общо с тебе.

— Нищо не може да ми направи! — каза Том с малко по-голяма увереност, отколкото изпитваше. Трябваше здраво да се държи за рамката на прозореца в люлеещата се карета и да крещи с цяло гърло, за да надвика тропота на копитата и гръмовния шум от търкалящите се по калдъръма железни шини на колелата.

— Мисля, че подценяваш омразата на брат си, Кортни — забеляза Чайлдс и отново нахлузи перуката на бръснатата си глава. — Няма значение кой прав, кой крив. След като човек с моето положение... бих могъл да кажа, с известно влияние... не иска да си разваля отношенията с него, какво остава за теб, лишен от наследство по-млад брат? — Чайлдс помълча малко и добави замислено: — Никога не съм срещал такава злоба, такава необуздана жълч у когото и да било.

През останалата част от пътя до „Бомбай хаус“ мълчаха. Когато минаха през портата, Чайлдс извика на кочияша:

— Откарай ни в конюшните, не пред парадния вход!

Слезли от каретата в двора на конюшните, лорд Чайлдс вкара Том в главната сграда през малка вратичка.

— Знам, че брат ти е разпратил шпиони да те търсят. Най-добре е да не научава за днешната ни среща.

Том бързаше подир Чайлдс през безкраен лабиринт от коридори и стълбища, докато накрая се намери в малък кабинет с окичени с гоблени стени и голямо, потънало в позлата и украсения писалище по средата. Чайлдс му даде знак да седне в креслото до него и зарови в купчината документи на писалището.

— Това е ордера от продажбата на товара от „Лястовицата“ на Адмиралтейството. — Подаде го на Том. — Както ще видиш, отчислил съм обичайните посреднически такси.

— Двадесет процента! — възклика смаян Том.

— Така е прието — сухо отбеляза Чайлдс. — Ако си дадеш труд отново да прочетеш нашето споразумение, сам ще се убедиш. Предвидено е в петнадесета точка.

Том махна с ръка.

— А за самия кораб? И от неговата ли стойност ще вземете двадесет на сто.

Започнаха да се пазарят и Том бързо разбра, защо лорд Чайлдс се е издигнал така високо в света на търговията. Обзе го потискащото усещане, че се е изправил срещу фехтувач, който го превъзхожда с няколко класи. В един момент Чайлдс помоли за извинение и оставил Том насаме толкова дълго, че той започна да се върти притеснено в креслото си, а после стана и закръстосва помещението.

Междувременно в съседната стая Чайлдс бързо пишеше върху пергамент дълго послание. Докато го ръсеше с пясък и навиваше на руло, каза на секретаря:

— Изпрати Барнс при мене!

Когато кочияшът се изправи срещу му, той каза:

— Барнс, това е писмо за лорд Кортни в Камарата. Трябва да му го предадеш лично. Въпросът е на живот и смърт.

— Слушам, милорд!

— Когато се върнеш, ще откараш моя гост и слугата му до кея при Тауър. Само че, не направо. Най-напред... — Чайлдс му даде точни инструкции и като свърши, попита: — Разбра ли ме, Барнс?

— Напълно, милорд.

Чайлдс се втурна обратно в кабинета, където чакаше Том и помоли за извинение:

— Прости ми, но имаше някои дела, които не можеха да чакат. — Той радушно потупа госта си по рамото. — А сега, да се върнем към деловата част.

До към средата на следобеда Том установи, че разполага с документ за собственост на „Лястовицата“, но няма да получи нищо от стойността на товара му. Освен това, Никълъс Чайлдс поиска и двадесет и пет процента от всяка бъдеща плячка, завладяна по силата на мандата, който той бе осигурил. Том си даваше сметка, че не е нещо повече от пиле в лапите на старата лисица Чайлдс, но продължи да се съпротивлява упорито.

Единственото му предимство беше, че лордът не бе виждал „Лястовицата“, а описанието което получи, не отговаряше много точно на действителността, така че алчността му остана приспана. Освен това Чайлдс нямаше какво да прави с такъв малък съд и Том усети желанието му да се отърве от него. Упорито отстояваше позициите си и в крайна сметка Чайлдс се отказа от прекомерните претенции и прие да предостави правото на собственост върху кораба, свободно от всякакви юридически тежести. В замяна получаваше правата върху целия товар.

Чайлдс изглеждаше много доволен от това споразумение, както и следващие да бъде, според нерадостната преценка на Том. Чудеше се, как ще обясни на хората, участвали в операцията по завладяване на

„Лястовицата“ в Кале, че няма да получат никакъв монетен израз на благодарност за усилията си.

— Би било много разумно от твоя страна, Кортни, ако напуснеш Англия час по-скоро и стоиш възможно по-далеч от нея, докато брат ти забрави за теб — каза Чайлдс с великодушна усмивка. — Предлагам ти, да помислиш за кожата си, защото ситуацията е много опасна.

В този момент на вратата се почука и след нареџдане от страна на Чайлдс, в кабинета се появи секретарят му.

— Всичко е изпълнено, милорд. Барнс се върна и е готов да изпрати гостите Ви.

— Отлично! — кимна Чайлдс. — Наистина отлично! — Изправи се веднага и отправи усмивка към Том. — Мисля, че с това съвместната ни дейност приключва, Кортни. Доколкото разбирам, искал си да вземеш лодка от Тауър?

Той придружи любезно Том до парадния вход, където чакаше Барнс с каретата. Докато стискаха ръце за сбогом, Чайлдс попита небрежно:

— Накъде ще поемеш с новия си кораб? И кога ще отплаваш?

Том усети някаква клопка и се измъкна с думите:

— Току-що станах собственик. — Засмя се и продължи: — Още не съм мислил по този въпрос. — Чайлдс го гледаше внимателно в очите, дебнеш за най-малък признак на неискреност и Том се видя принуден да продължи: — Мисля, че пристанищата по южното средиземноморско крайбрежие на Франция ще бъдат най-подходящ район за по-нататъшната ми дейност. Или може би френската територия Луизиана в Мексиканския залив. Можем да пресечем Атлантика.

Чайлдс изсумтя неубеден до край.

— Най-искрено се надявам, Кортни, че не ти се върти из главата мисълта да минеш Добра Надежда, за да търсиш изчезналия си брат в Океана на Индиите?

— Господи, сър! — изсмя се отново Том. — Не съм толкова луд, че да тръгна към Добра Надежда в тоя леген.

— Всички територии отвъд Добра Надежда са отдадени на достопочтената Компания по силата на кралски указ. Всеки натрапник ще понесе най-суворото наказание, предвидено от закона. — От стоманения блясък на очите му ставаше напълно ясно, че не би се

ограничил в рамките на закона, ако ще преследва такова тежко престъпление. Според една моряшка пословица, „няма закон отвъд чертата“, което означава, че законите на цивилизацията невинаги намират приложение в отдалечените точки на океана.

Чайлдс го стисна здраво за рамото, за да подчертава сериозността на думите си:

— Всъщност, трябва да проумееш простата истина, че ако излезеш толкова глупав и се появиш из моите райони, ще трябва да се страхуваш от мен много повече, отколкото от брат си.

— Уверявам Ви, милорд, за мен Вие сте голям приятел и по никакъв начин няма да допусна това да се промени — заяви Том убедено.

— Е, тогава значи сме се разбрали — каза Чайлдс, заменил строгото си изражение с усмивка, толкова искрена като тази на Том и се разделиха.

Всъщност, това няма никакво значение, помисли си самодоволно Чайлдс. Оттук маршрутът му води право в ръцете на неговия брат. И добави на глас:

— Върви с Бога! — Продължи полугласно: — Или с дявола. — После помаха с пухкава ръчица.

Том скочи леко в каретата и даде знак на Аболи да седне до него. Чайлдс се дръпна назад и кимна към кочияша, който му отговори с многозначителна усмивка и допирране на камшика до периферията на шапката. Тръсна юздите и екипажът пое.

---

[1] Кубрик — общо спално помещение за корабен екипаж. ↑

86.

Том и Аболи бяха така потънали в разговор, че никой от двамата не гледаше, къде ги кара кочияшът. Тесните улички дотолкова си приличаха една с друга, че нямаше начин да се ориентират. Докато каретата ги тресеше по калдъръма, Том разправяше на Аболи разговора си с Чайлдс.

Най-накрая Аболи отбеляза:

— Не е чак толкова лоша сделка, колкото си мислиш, Клебе. Имаш си „Лястовицата“ и екипаж за него.

— Ще трябва да платя на Люк Джарвис и хората, които дойдоха с нас в Кале от собствения си джоб — възрази Том. — Те очакват дял от плячката.

— Предложи им място на борда и пай от бъдещите плячки. Това ще ги въодушеви повече.

— От „Серафим“ ми останаха само шестстотин лири, с които трябва да оборудваме и снабдим с припаси кораба.

— Не — отвърна Аболи, — имаш хиляда и двеста лири.

— Що за дивотии дрънкаш, Аболи? — Том се извърна и го загледа втренчено.

— Все нещо ми е останало от всичките тия години, дето плавах с баща ти. Ще го добавя към твоите пари. — Аболи сви рамене. — И без това, няма какво друго да ги правя.

— Ще ми станеш равноправен партньор. Ще подпишем договор.

— Том не направи опит да крие задоволството си.

— Ако ти досега не си спечелил доверието ми, какво ще помогне парче хартия? Само да се харчат пари за адвокати.

— С хиляда и двеста лири ще можем да преустроим кораба, както и да го снабдим с припаси и достатъчно стока за търговия. Няма да съжаляваш, стари ми приятелю, заклевам се.

— За малко неща в живота си съм съжалявал — отвърна безстрастно Аболи. — А когато намерим Дориан, вече за нищо няма да

съжалявам. А сега, ако сме приключили с приказките, искам малко да поспя.

Облегна се назад и затвори очи. Том скрито заразглежда лицето му, възхитен от простата житейска философия и вътрешна сила, които правеха личността му така завършена и уравновесена. Той няма пороци, мислеше си Том, не го тревожат стремеж към власт или трупане на богатства, обладан е от могъщо чувство за лоялност и чест, стоик и човек с дълбока природна интелигентност, личност в пълно съгласие със себе си, способен да се наслаждава на всички дарове от своите неведоми горски богове, както и да понася всички трудности и злини, които съдбата може да изправи насреща му.

Гледаше черния полиран череп, върху който никакъв косъм — бял или черен — не издаваше възрастта му. Погледна лицето. Сложната плетеница на татуировката скриваше всяка следа, която времето би могло да остави там. На колко ли години е всъщност? Изглеждаше така извън времето, както парче обсидиан. И макар сигурно да бе доста по-възрастен от баща му, нито силата, нито ловкостта бяха отстъпили пред годините. Само той ми остана, мислеше си Том, смяян от силата и дълбочината на чувството, което го свързваше с този едър мъж. Той е мой баща и мой съветник. Нещо повече — той ми е приятел.

Без да отваря очи, Аболи изведенъж проговори и измъкна Том от неговия унес:

— Това не е пътят към реката.

— Откъде знаеш? — Том погледна навън и видя само тъмните фасади на сгради, които изглеждаха изоставени в мистериозната светлина на гаснещия ден. Тесните улички бяха пусти, ако не се смятат няколко случайни, увити в наметала фигури, тръгнали Бог знае накъде или застанали, злокобни и неподвижни в тъмни входове, с лица скрити, така че не можеше да се каже жени ли са или мъже. — Откъде знаеш? — повтори Том.

— Пътуваме в друга посока. Ако ни караше към кея на Тауър, отдавна трябваше да сме стигнали.

Том не се съмняваше в усета на Аболи за посока и време — те бяха безпогрешни. Той се подаде през прозореца и викна към кочияша на капрата:

— Къде ни караш, човече?

— Където нареди Негово Превъзходителство. На Спайтълфийлдс маркет.

— Не там, идиот такъв — кресна Том. — Искаме да отидем при Тауър.

— Трябва да съм разбрал криво, но съм сигурен, че Негово Превъзходителство нареди...

— Чумата да го тръшне Негово Превъзходителство! Карай, къдете аз ти казвам! Трябва ни лодка, да ни отведе нагоре по реката.

Като негодуваше на глас, кочияшът обърна каретата и запълни с нея тясната улица, а лакеят дърпаше предния кон за юздечката, за да го накара да се подчини.

— Ще стигнем Тауър след шест часа, предупреди кочияшът. — Никаква лодка няма да намерите по това време.

— Това е наша грижа — озъби му се Том. — Ти карай къдете ти казват, човече!

Начумереният кочияш подкара конете в тръс и те се залюляха и заподскачаха през локви и коловози назад по пътя, откъдето бяха дошли. Постепенно ги обгърна мека, стелеща се мъгла — предвестник на настъпващата вечер. Около къщите, покрай които минаваха, се увиваха сиви ластари дим и дори тропотът от копитата на конете и железните шини на колелата бе приглушен от дебела бяла пелена. Изведенъж застудя. Том потръпна и придърпа плаща около себе си.

— На удобно място ли ти е сабята, Клебе? — попита Аболи.

Том го погледна изненадано:

— Защо питаш? — каза той, но сложи ръка върху сапфира на ефеса и здраво стисна ножницата между коленете си.

— Може да ти потрябва — изсумтя Аболи. — Надушвам предателство. Дебелакът не ни е пратил за зелен хайвер току-така.

— Кочияшът е сбъркал — възрази Том, но Аболи се засмя тихичко.

— Не е сбъркал, Клебе. — Очите му бяха вече отворени, а собствената му сабя излезе на инч от ножницата, за да се върне на място с металическо щракване. След още една продължителна пауза, той се обади отново: — Сега сме близо до реката. — Том понечи да попита, откъде знае, но Аболи го изпревари: — Усещам влагата и мириз на вода.

Едва бе затворил уста и кочияшът изведе екипажа от тясната уличка и спря до ръба на каменен кей. Том надникна навън. Повърхността на реката бе така плътно застлана с гъста мъгла, че отсрешният бряг не се виждаше. Дневната светлина бързо чезнеше, а с тъмнината се спускаше никакво вледеняващо лошо предчувствие.

— Това не е мястото! — викна Том към кочияша.

— Вървете по брега в тази посока! — посочи с камшика мъжът.

— Няма и двеста стъпки оттук.

— Закарай ни, щом е толкова близо! — Том бе изпълнен с подозрения.

— Каретата е твърде широка, за да мине оттук, а по околнния път е много далече. Пеша ще стигнете за минута.

Аболи го докосна по рамото.

— Нека го послушаме. Ако това е капан, много по-лесно ще се отбраняваме на открито.

Те стъпиха в калта, а кочияшът каза усмихнат:

— Един истински джентълмен щеше да намери шестаче за всичките ми грижи.

— Аз не съм джентълмен, а и ти не си проявил никакви грижи — отвърна Том. — Следващия път слушай по- внимателно наредданията и карай, където трябва!

Кочияшът изплюща ядно с камшик и каретата отгърмя в мъглата. Погледаха как се стопяват страничните й светлини и Том въздъхна дълбоко. Реката силно вонеше, влажно и лепкаво, с острата миризма на открити канали, които се изливаха направо в нея. Мъглата се сгъстяваше и разреждаше, като никаква приказна завеса. Пред тях се бе проснала крайбрежната алея. От лявата им страна се виждаше водата, на два фатома под тях, а отлясно алеята опираше в гола тухлена стена.

— Наблюдавай дясната страна — промълви Аболи. — Аз ще държа брега.

Том забеляза, че е преместил ножницата от дясното, така че ако се наложеше да се бие с лявата ръка, което естествено не би го затруднило ни най-малко, да не си пречат с Том.

— Тръгвай по средата!

Двамата поеха рамо до рамо по алеята, загърнали наметала до брадичките си, но готови всеки миг да ги разтворят и да оголят саби. Тишината и сгъстяващият се мрак им действаха потискащо. Отпред в

мъглата мъждукаше някаква светлина, колкото ръбът на крайбрежната алея да не потъне в тъмнината. Том забеляза, че светлината идва от самотен фенер.

Като приближи още, видя спускащите се към водата каменни стъпала на пристана.

— Това е мястото — каза Том тихо, за да го чуе само Аболи. — Виж, има една лодка с лодкар.

Едрата тъмна фигура на лодкаря стоеше права в отвора на стълбището. Широкопола шапка скриваше очите му, а яката на пелерината бе вдигната пред устата. Лодката бе привързана за една от железните халки на каменната стена. Оставил бе запаления фенер на най-горното стъпало и той хвърляше огромната му сянка върху каменната настилка. Том се подвоуми.

— Тази работа не ми харесва. Прилича на сцена в очакване актьорът да си каже репликата. — Говореше на арабски, за да не бъде разбран от някой скрит слушател. — Защо ще чака лодкарят, ако не знае, че ще се появим.

— Спокойно, Клебе! — отвърна Аболи. — Не се оставяй да те заблуди лодкарят. Не той е опасността. Трябва да има други.

Продължиха с твърда крачка към фигурата, но погледите им шареха по околните сенки. Изведнъж от мрака изникна още един силует и препреши пътя им на сабя разстояние. Той отметна назад върху раменете капишона си и показа глава, увенчана с гъсти руси къдри, блеснали в оскъдната светлина.

— Добър вечер и добра среща, прекрасни джентълмени. — Гласът на жената беше дрезгав и лъстив, но Том забеляза отблъскващите петна руж по бузите и дебелия слой грим върху големи устни, засинели мъртвешки в слабата светлина на фенера. — За един шилинг ще отведа и двама ви пред райските порти.

Беше ги спряла в едно стеснение на алеята, където не можеха да се развъртят, а сега нацути устни и се ухили срещу Том в ужасяваща пародия на прельстителка.

— Отзад! — викна Аболи на арабски и Том чу леки стъпки по каменната настилка. — Аз ще го поема, а ти не изпускат курвата от око — добави Аболи. — Защото ако се съди по гласа, под полите си крие чифт най-обикновени ташаци.

— Шест пенса за двамата, скъпа — каза Том и пристъпи напред. В този момент чу Аболи да се обръща, но не отлепи поглед от пачаврата. Аболи се плъзна леко срещу първия от двамата мъже, изникнали от тъмното зад гърба им. Ударът беше толкова бърз, че жертвата му дори не успя да вдигне оръжието си за защита. Острието мина под гръденния кош и се показа от другата страна в областта на бъбреците. Човекът изпища.

Аболи използва дълбината на острието и силата на лявата си ръка, за да отхвърли тялото назад върху втория нападател, като нанизана на харпун голяма риба. Сабята се измъкна от корема и двамата мъже отстъпиха, вкопчени един в друг. Раненият продължаваше да пиши — див, злокобен звук в нощта — и пречеше на съучастника си да нападне. Вторият удар на Аболи бе нанесен над рамо към лицето на противника.

Улучен право в устата, човекът изпусна оръжието си и се хвана с две ръце за пострадалото място. Между пръстите му потече гъста тъмна кръв. Олюля се назад по алеята и падна възнак от ръба й. Чу се плисък, когато трупът удари тъмните води и потъна веднага под повърхността.

Другият се отпусна на колене, притиснал корем с ръце, а после падна ничком на земята. Аболи се извърна, за да помогне на Том, но закъсня.

Курвата бе извадила сабя изпод наметалото, а когато се хвърли към Том, перуката й падна и разкри остригано теме и грубовати мъжки черти. Том беше готов за атаката и я посрещна с контраудар. Убиецът беше изненадан: не очакваше такава бърза реакция и не успя да вдигне гарда си.

Том нанесе висок удар в основата на шията, където няма кости, за да отплеснат удара. Острието мина през трахеята и големите кръвоносни съдове и задра в гръбначния стълб. Том го измъкна и удари втори път един инч по-ниско. Сега сабята намери връзките между два прешлена и премина отвъд.

— Напредваш, Клебе. — Аболи подсвирна, когато курвата се строполи и остана неподвижна с поли разкрили тънки и космати, бели крака. — Но още не сме приключили. Ще има и други.

Наизлязоха от входове и сенки като бездомни кучета, надушили мърша. Том не си направи труд да ги брои, но бяха много.

— Гръб в гръб — нареди Аболи и прехвърли сабята в другата ръка. Сега тясната алея, която им се бе видяла като капан, стана тяхна крепост. Реката пазеше единия им фланг, а тухлената стена без прозорци на триетажна постройка — другия.

Том разбра, че от двете страни на алеята напират много нападатели, но те можеха да се бият само един по един. Следващият, който се изправи срещу Том, държеше обкована в желязо тояга и още от първия насочен към главата му удар стана ясно, че човекът владее отлично грозното си оръжие. Том изпита благодарност към Аболи, задето насила го бе карал да се упражнява с подобно в Хай Уайлд. Той се шмугна под тоягата, като не посмя да рискува тънкото острие на сабята си срещу такова брутално оръжие и се приготви за следващи удар. Знаеше, че ще бъде мушкане в главата. Не можеше да отскочи встрани, защото би оставил незащитен широкия гръб на Аболи. Шестфутовата дължина на тоягата позволяше на нападателя да остане извън обсега на сабята, до момента в който нанесе втория мушкащ удар. Том отклони съвсем леко глава в последния миг и обкования край на тоягата мина като копие на инч от бузата му. После я хвана с лявата ръка и се оставил мъжът да го придърпа към себе си. Замахна със сабята, а синьото острие изсъска и блесна като мълния.

Преряза гърлото на нападателя като бръснач малко под брадичката и въздухът излетя през отвора на трахеята с ужасяващо свистене.

Мъжът зад него наблюдаваше като хипнотизиран страховитата гледка, докато убитият все още се олюяваше, описвайки кръг с горната част на тялото си. Така се бе заплеснал, че не можа да посрещне достатъчно бързо следващия напад на Том. Той бе отново високо, към шията, но жертвата съумя да се отмести и острието потъна в рамото. Оръжието, което носеше, издрънча върху камъните. Човекът хвана раненото си рамо и с вик „За Бога, убиха ме!“, се извърна и бълсна в идващия след него. Те се сляха в движеща се човешка маса и за Том бе трудно да набележи определена цел. Той мушна три пъти напосоки в купчината, силно и бързо, като всеки път се разнасяше нов писък на болка. Единият се заклати назад и падна в реката, размахал бясно ръце сред облак пръски. Останалите се затътриха обратно, всеки притиснал раненото място, а лицата им сивееха в осъдната светлина.

Том дочу звуци зад гърба си. Някой стенеше приглушено, друг хлипаше от болка, трети риташе на земята, като кон със счупен крак. Том не отделяше очи от хората пред себе си, но трябваше да се увери, че Аболи пази гърба му.

— Аболи, да не си ранен? — попита го тихичко.

И веднага един дълбок глас се обади отзад с презрение:

— Тия са маймуни, а не бойци. Оскверняват сабята ми с кръвта си.

— Не ставай капризен, стари приятелю. Колцина са още там?

— Много са, но май не им харесва нашето угощение.

Неколцина мъже се навъртаха пред Аболи малко извън обсега на сабята му. Той забеляза първите стъпки на отстъпление, отхвърли глава назад и нададе такъв рев, че дори Том остана смаян. Без да ще, обърна глава, за да погледне.

Устата на Аболи представляваше огромна червена паст, а плетеницата на татуировките му бе сгърчена в гримаса на животинска ярост. Това бе вик на мъжка горила, оглушителен, смразяващ кръвта звук. Хората побягнаха в тъмното, а над реката продължаваше да се разнася ехото от този вик. Мъжете пред Том също изпаднаха в паника. Те се обърнаха и търтиха надалеч. Двама куцаха и се олюляваха от раните си, но всички бързаха по една напречна уличка и скоро топуркането от тичащите крака заглъхна в мъглата.

— Предполагам, че след тоя рев нощната страж ще долети до минута — каза Том, като се наведе да избърше острието на сабята си във фустите на убитата курва.

— Ами да се махаме тогава! — съгласи се Аболи с глас, който звучеше нежно и успокояващо след отвратителния животински рев.

Прекрачиха сгърчените тела и затичаха към пристана. Аболи се спусна към завързаната долу лодка, а Том тръгна към лодкаря.

— Получаваш златна гвинея! — викна му Том, докато тичаше към него. Оставаха му по-малко от десет стъпки, когато той отметна пелерината си и вдигна скрития под нея пистолет. Том видя, че цевите са две, разположени успоредно, а дулата зееха като празни очни орбити.

Докато се бе вторачил в тия празни очи на смъртта, времето сякаш спря. Всичко придоби различен вид, като в сън. Макар зрението

му да се изостри и всяко сетиво застана нащрек, движенията му се струваха забавени, като да се бореше с лепкава кал.

Видя, че и двете петлета са запънати. Изпод широката периферия на шапката над цевите го гледаше втренчено едничко черно око, а бледен показалец неумолимо се присвиваше върху извивката на спусъка.

Том видя, как ударникът на лявата цев щракна, чу се удар на стомана в кремък. Понечи да се хвърли встрани, но краката му се подчиняваха много бавно. Лодкарят държеше високо пистолета в изпъната ръка и той изрева със страшна сила. Пространството помежду им се изпълни със син пушек. В същия миг силен удар в тялото го бълсна назад. Падна тежко по гръб и остана възнак на каменната настилка. Ударен съм, помисли си той с изненада, проснат на най-горното стъпало на стълбището. Усети тежест в гърдите. Знаеше какво означава тя. Може би съм убит, бе следващата мисъл и тя го ядоса. Вдигна поглед към мъжа, който го застреля.

Сабята още беше в ръката му, когато пистолетът се наведе към него и с фатална неотвратимост насочи празния си поглед. Ако съм убит, значи няма да мога да замахна със сабята. Мисълта се задържа в съзнанието му и той мобилизира всяка фибра на дясната ръка.

За негова изненада, тя не беше загубила силата си. Стрелна се напред и сабята полетя като копие. Загледа се в полета ѝ, устремен и стабилен, докато светлината на фенера изтръгваше златни искри от скъпоценната инкрустация на острието.

Наметалото на изправения над него лодкар се бе отворило и разкриваше гърдите му. Отдолу носеше само риза от черна коприна, завързана около шията. Преди да гръмне втората цев, стоманата се заби в меката материя под вдигнатата ръка и Том видя, как цялата ѝ лъснала дължина потъна по някакъв магически начин в тялото на мъжа.

Лодкарят се изпъна в предсмъртен спазъм — сабята прониза сърцето му. После се люшна назад и обутите в лъснати черни ботуши дълги крака отказаха да го крепят. Падна възнак и се загърчи от болка, но движенията му стихнаха за миг.

Том се подпра на лакът и видя Аболи да изскача по стълбите.

— Клебе! Къде си ударен?

— Не знам. Нищо не усещам.

Аболи дръпна наметалото, разтвори ризата и заопипва твърдата младежка плът под нея. Том извика:

— По- внимателно, за Бога! Ако още не съм умрял, сега вече ще го сторя!

Аболи взе фенера, който още гореше в горния край на стълбите и го поднесе към оголените гърди на Том. Там имаше кръв, много кръв.

— Ниско вдясно — промърмори Аболи. — Сърцето не, но вероятно белия дроб. — Насочи светлината към очите му и видя, че зениците се свиват. — Добре! А сега се закашляй!

Том направи каквото му казаха и обърса уста с опакото на дланта си.

— Няма кръв! — съобщи той, като разглеждаше чистата си кожа.

— Благодари на всички твои богове, а и на моите, Клебе! — изръмжа Аболи, докато натискаше Том да легне. — Сега ще те заболи — обеща му той. — Ако искаш, викай, но аз трябва да намеря куршума.

Напипа входното отверстие и преди Том да се усети, навря там огромния си дебел пръст. Том се изви като дъга и писна като грубо дефлорирана девственица.

— Ударил се е в ребро и е бил отклонен от него — констатира Аболи, като измъкна окървавения си пръст от раната. — Не е успял да проникне в гръдената кухина. — Прокара лепкава от кръвта длан по гръденния кош и под мишницата, за да напипа подутината близо до плешката му. — Минал е под кожата. Ще го срежем по-късно.

Внезапно вдигна огромната си татуирана глава при вика, долетял откъм тъмната уличка, спускаща се към пристана. Тонът беше властен и груб:

— Станете и се предайте в името на краля, злодеи!

— Стражата! — каза Аболи. — Не трябва да ни сгашват тута, с тоя куп убити наоколо. — Изправи Том на крака. Давай, ще ти помогна до лодката.

— Пусни ме! — озъби се Том и се измъкна от могъщата прегръдка. — Няма ми сабята!

Сгънат на две, за да намали болката, той заопипва трупа на лодкаря. Стъпи върху гърдите му и изтръгна дългото блестящо острие. Понечи да побегне към стълбите, но някакъв вътрешен импулс го накара да свали с върха на оръжието шапката от главата на убития.

Втренчи се в мургавото красиво лице, увенчано с гирлянди черна нубийска коса, лъсната в светлината на фенера. Устните бяха отпуснати, загубили своята свирепост, а очите гледаха в нощното небе, празни и невиждащи.

— Били! — прошепна Том. Гледаше ужасен лицето на мъртвия си брат и усети краката си да треперят. — Били! Аз те убих!

— Това не е убийство. — Огромната ръка на Аболи го обгърна през раменете. — Но ако ни спипа стражата, може и да стане.

Помъкна Том по стълбите и го прехвърли в лодката. Сам се настани в нея. С един замах на сабята преряза въжето, което я държеше вързана към желязната халка и хвана веслата. Под напора на мускулите му, лодката се хвърли напред.

— Спрете! Предайте се! — викна дрезгав глас откъм брега. Разнесоха се стъпки и още гласове в мъглата. — Спрете или ще стрелям! Тук е кралската стража!

Аболи напъваше двете гребла, сумтейки от усилието, а около тях се стелеше мъгла. Тъмните очертания на каменния бряг потънаха в сребърните й облаци. Последва силен гръм и рой оловни пчели зажужаха през мъглата. Попадаха като градушка върху речната повърхност около лодката, а няколко чукнаха по дървения й корпус. Том беше свит на дъното, притиснал раната си. Аболи натискаше веслата, понесли ги все напред и напред по водната шир. Виковете на стражата бавно загълхнаха и той спря да гребе.

— Моля те, не пикай отгоре ми! Дръж си го тоя черен питон в гащите — помоли Том с престорен ужас пред малко неприличния подход на Аболи, при лекуване на всякакви рани.

Аболи се ухили, докато отпаряше парче плат от ризата си.

— Ти не заслужаваш такова удоволствие. Що за глупашка идея, да предлагаш пари на врага? — Аболи измени глас, за да подражава на Том: — Получаваш златна гвинея! — Засмя се пак и добави: — Предполагам, че услугата му струва поне една гвинея.

Аболи смачка плата в тампон и го притисна върху огнестрелната рана.

— Дръж това там! — нареди той. — Натискай, за да спреш кръвта! — После пак се хвана за веслата. — Приливът е с нас. Ще стигнем Змиорковата баница, преди полунощ.

Помълчаха около час. Аболи гребеше по притъмнялата скрита река, сякаш бе пладне. Най-накрая Том се обади:

— Той ми беше брат, Аболи.

— Освен това ти беше и смъртен враг.

— Заклех се пред баща ни край смъртния му одър.

— Веднъж вече го пощади. Всички клетви пред баща ти, са станали невалидни.

— Ще отговарям за смъртта му в Деня на Страшния съд.

— До тогава има много време. — Аболи говореше в такт с движенията на веслата. — Остави нещата да престоят, а аз ще дойда да свидетелствам в твоя полза, ако вашият Бог е готов да приеме показанията на един езичник. Как е раната?

— Кървенето спря, обаче боли.

— Това е добре. Спре ли да боли една рана, пиши се умрял.

Замълчаха отново и Том чу часовника на някаква черковна кула от брега, да отброява осем. Изправи се с болезнена гримаса и каза:

— Никълъс Чайлдс трябва да е съобщил на Били къде да ни чака — тихо промълви той. — Посред разговора ни той внезапно излезе от стаята. Нямаше го дълго време, достатъчно дълго, за да напише писмо.

— Естествено. Изпрати ни да се лутаме насам-натам с каретата, за да има време брат ти да се подготви за посрещането ни — съгласи се Аболи.

— Чайлдс ще ни уличи в убийство. Магистратите ще изпратят приставите, да ни арестуват. Чайлдс ще разполага с много свидетели срещу нас. Стражата на пристана може да е видяла лицата ни. Пипнат ли ни, ще ни окочат на бесилото.

Истината беше толкова очевидна, че Аболи не намери за нужно да я коментира.

— Чайлдс иска „Лястовицата“. Затова се е сговорил с Били. Мислех си, че тая свиня се е задоволила с полученото, но той явно иска всичко — и товара, и кораба.

— Той е дебел и алчен — съгласи се Аболи.

— Чайлдс знае къде да изпрати хората си. Аз му казах, че корабът е на котва при Змиоркова баница.

— Не се самообвинявай. Не си могъл да знаеш отнапред какви са замислите му.

Том не можеше да си намери място — раната болеше все по-силно.

— Били беше пер на Англия, важна личност с могъщи връзки. Те ще се нахвърлят като булдози. Няма да ни оставят да си тръгнем току-така.

Аболи изсумтя, но не наруши ритъма на веслата.

— Трябва да отплаваме още тая нощ! — каза решително Том. — Не можем да чакаме утрото.

— Най-накрая прозря нещо, което си бе ясно от самото начало — поздрави го кисело Аболи. Том се облегна на скамейката. Сега, взел вече решението, можеше да дишава по-спокойно. Заспа веднага, но час по час се будеше от болка.

Малко преди полунощ го разбуди смяна в ритъма на веслата и той отвори очи, за да види елегантните и красиви очертания на „Лястовицата“ да се отклоняват в мъглата. На мачтата ѝ личеше навигационна светлина, а котвеният вахтен се надигна иззад фалшборда с думите:

— Кой е там?

— „Лястовица“! — извика Том традиционния при завръщане на капитана отзив и на палубата веднага се долови раздвижване. Когато приближиха борда, през него се протегнаха множество ръце, за да вдигнат Том.

— Трябва да изпратим за хирург — предложи Нед Тайлър, веднага щом видя кръвта и научи причината и сериозността на нараняването.

— Не! Стражата е по петите ни — спря го Том. — Налага се да отплаваме до час. Отливът вече започна. Трябва да се възползваме от най-голямата му сила.

— Работата долу не е приключена — предупреди го Нед.

— Знам — отвърна Том. — Ще потърсим някое безопасно пристанище по южното крайбрежие и ще я довършим там. Не можем да използваме Плимут — много е близо до дома. Там е първото място, където ще ни търсят. Доктор Рейнолдс живее в Каус на остров Уайт. Това е далеч в морето. Приставите няма да ни потърсят там веднага. Ще можем да извикаме хората, които са ни необходими и да довършим подготовката си за плаването към Добра Надежда.

Изправи се с мъка на крака.

— Къде е Люк Джарвис?

— На брега с жената и хлапетата — отвърна Нед.

— Прати да го извикат.

Люк се появи още сънен. Том му обясни набързо какво е положението, как Чайлдс е прибрали цялата плячка и колко е важно, веднага да отпращат надолу по течението.

— Знам, че ти дължа твоя пай от плячката и „Лястовицата“, но в момента не мога да платя. Ще ти подпиша разписка за тоя дълг. Може и никога повече кракът ми да не стъпи в Англия, но веднага щом намеря парите, ще ти ги пратя.

— Не! — Люк се бе събудил напълно, докато Том правеше преглед на положението. — Не мога да Ви се доверя за такава голяма сума. — Гласът му беше дрезгав. Том се вторачи в него, не намирайки думи, но лицето на Люк изведнъж се отпусна в усмивка. — Ще трябва да дойда с Вас, та да съм сигурен за парите си.

— Май не разбираш — грубо каза Том. — Аз отивам към Африка.

— Винаги съм мечтал да си хапна кокосови орехи — отвърна Люк. — Трябва ми една минута, да си събера партакешите, капитане. Не тръгвайте без мен!

Том отказа да слезе в недовършената си каюта и Аболи му сложи един сламеник на откритата палуба с балдахин отгоре, та да го пази от мъглата. След десет минути Нед дойде при него с думите:

— Корабът е готов да вдигне платна, капитане.

— Къде е Люк Джарвис? — попита Том.

— Трябва да се появи всеки миг... — започна Нед, но бе спрян насред изречението от ужасяващ женски писък в нощта. Всички се стреснаха и посегнаха към оръжиета си, а по дървеното кейче се появиха две тичащи фигури.

— Това са само Люк — каза с облекчение Алф Уилсън — и госпожата му след него. По-добре да тръгваме. Може да ни направи някоя беля.

— Отблъсквайте! — викна Люк от средата на кейчето. — Сатаната е по петите ми.

Отблъснаха от кея и хванаха фаловете. „Лястовицата“ се дръпна в реката. Люк спринтира последните няколко ярда с опасно скъсяваща дистанцията съпруга отзад. Тя пищеше от ярост и

размахваше дълга тояга. Люк се хвърли през разстоянието, отделящо кораба от кея.

— Люк Джарвис! Веднага да се връща! Не можеш да ме изоставиш с тая пасмина копелдаци, дето ги наплоди в корема ми, без пукнат грош, та да ги храня и обличам. Няма да ти позволя да ми избягаш в Африка, за да клатиш ония черни диви пачаври.

— Сбогом, гъльбицата ми — отзова се Джарвис, окуражен от двадесетте фути вода, отделящи го вече от любимата. Прати ѝ въздушна целувка. — Ще се видим пак след три години, или четири, а може и повече.

— Какво ще стане с мене и невинните ми дечица? — зави съпругата, обърнala друга страница. — Нямаш ли капка жалост? — Тя избухна в сърцераздирателен плач.

— Продай „Гарвана“ — викна Люк в отговор. — Ще стигне за тебе и цялото ти котило за двайсет години.

— Няма да те чакам, Люк Джарвис — отново смени тона жената.
— Мъже, готови да заемат мястото ти в леглото, колкото щеш.

— Смели мъже ще да са тия. — Люк размаха шапка над главата си. — Заслужават те много повече от мене, малкото ми мушкато.

87.

Пуснаха котва на половин миля нагоре по течението на река Медина, недалеч от Каус. По заповед на Том, Нед бе наредил да се заличи френското име на кораба, но новото още не беше изписано. Той не изпъкваше с нищо, на фона на останалите неголеми съдове, закотвени из реката. Всички членове на екипажа бяха задължени да не говорят с никой външен човек относно произхода и крайното назначение на кораба.

Доктор Рейнолдс дойде на борда веднага щом получи съобщението. Извади куршума, докато Том лежеше върху скара в новата си мъничка каюта. Аболи го държеше за ръцете, а Алф Уилсън — за краката. Рейнолдс намери мекото оловно топче още при първия разрез и го измъкна от подутата възпалена плът като костишка от слива. По повърхността му блестеше драскотина от досега с реброто на Том.

После, докато пациентът се гърчеше и потеше върху скарата, той проучи канала, оставен от куршума от външната страна на гръдената клетка.

— Ето ги и тях! Всичката вата и парче от ризата са набутани вътре от изстрела. — Хирургът измъкна с особена гордост вонящите си трофеи и ги вдигна високо с пинсетите, за да им се порадва Том, потънал в пот от болка и захапал парче дърво.

— Мисля, че оттук нататък ще заздравява без усложнения. — Докторът помириса гнойта от раната. — Мирише приятно като хубаво девънско ябълково вино. Кръвта ти още не е успяла да се зарази. За всеки случай, ще оставя в раната тръбичка, за да се източи напълно. След три дни ще дойда да я извадя.

Като махна тръбичката, Рейнолдс прогласи операцията за шедьовър на операционното майсторство. След това изпи кварта силно вино, предложено му от Том. Под неуловимото му влияние, прие начаса и без всякакви уговорки предложеното място на корабен лекар.

— През тая последна година, почти щях да пукна от отегчение. Нито една рана от мускет или сабя не зарадва дните ми. Само хреми и

диарии — доверително разправяше Рейнолдс при втората кварт, както седяха край мачтата на откритата палуба. — Често си мислех за ония блажени дни при Брега на треската.

От недрата на кораба се разнесе поредица силни удари и след малко главният дърводелец провря глава през люка.

— Всичко е готово, капитане! Можете да опъвате платна, когато пожелаете.

Том бе наел трима местни дърводелци да помагат при преустройството на кораба. Те бяха работили на смени по цели дни и до късно през нощта, за да удовлетворят желанията му. Той им плати за отлично свършената работа и се сбогува с тях.

Междувременно бе изпратил Алф Уилсън и Нед Тайлър отвъд пролива, за да доведат най-добрите между уговорените за плаването моряци. Те чакаха знак от Том, пръснати по пристанища и рибарски селца от Плимут до Портсмут.

Том и мастър Уолш ги придружиха до Саутхемпън. Там обиколиха куп магазини и търговци, за да снабдят „Лястовицата“ с провизии и стоки, необходими за продължителното ѝ плаване. От пътешествието с баща си Том знаеше, какви стоки най-много се търсят сред чернокожите племена на Африка.

Той поръча и плати почти два тона памучен американ, две хиляди глави на секири, пет тона медна тел, петстотин малки огледалца, един тон венециански стъклени мъниста, двеста фунта игли, сто евтини мускета с барутници и куршуми, и един тон разнообразни брошки и дрънкулки. По-голямата част от всичко това бе докарана без произшествия през пролива и натоварена в трюма, в рамките на една седмица.

Том оставил мастър Уолш в Саутхемпън, да довърши покупките, а сам се върна на борда. По един, по двама, преметнали торби през рамо, започнаха да пристигат моряците. Поздравяваше всеки по име при стъпването му на борда и го караше да сложи кръстчето си в корабния списък. Бяха сред най-добрите моряци от „Серафим“ и останалите кораби от кервана. Том ги приемаше на борда с чувство на радостно облекчение. Всеки получаваше сребърен шилинг за добре дошъл и се спускаше в кубрика, да си избере място за койка.

Мастър Уолш пристигна на борда на една баржа, която бе наел, за да докара и последните количества стоки и припаси от Саутхемпън,

през пролива до мястото, където лежеше на котва „Лястовицата“. Когато натовариха и тези количества, трюмът се напълни и корабът нагази дълбоко във водата. Алф Уилсън и Нед Тайлър обаче, още не бяха се върнали, така че се налагаше да ги изчакат. Том час по час отправяше тревожен поглед към брега, опасявайки се от приставите, които биха могли да са по дирите им.

Всъщност, беше сигурен, че блюстителите на закона вече душат по всички южни пристанища. Предполагаше, че са започнали от Плимут и оттам са продължили издирването. Пристигането им на остров Уайт, където скоро щяха да открият „Лястовицата“, беше само въпрос на време.

Имаше и още една грижа. Есента бе доста напреднала и скоро зимата щеше да простре сковаващи мрежи над пътищата към южните води. Във всеки случай, тия дни на очакване дадоха възможност на раната му да зарасне. Вече бе възстановил силите и енергията си и нямаше търпение да потегли на път.

Нощем в малката каюта го обземаха черни мисли за убийството на брат му и собствената му вина. Четеше и препрочиташе историята на Каин и Авел в Библията с изтъркана подвързия и не намираше утешителни неща за себе си в нея. Най-накрая, след двуседмично отсъствие, Нед Тайлър и Алф Уилсън се завърнаха. Те бяха изненадани от топлия прием, който им оказа Том.

— Джереми Компън е премислил, а Уил Барнс и Джон Бърдхем не можахме да открием — каза с притеснен глас Нед.

— Няма нищо страшно, Нед — сърдечно отвърна Том и двамата се заеха с вахтените списъци, определяйки поста на всеки един. Нед бе първи помощник, Алф, Люк и Аболи — офицери. Имаше двадесет и седем видели и патили морски вълци. Това бе пълният екипаж на „Лястовицата“.

— Чакаме само още една доставка зелени и червени венециански мъниста — каза Том. — Ако имаме късмет, ще пристигне утре. Вдигаме платна при първия отлив, след като дойдат.

Настаниха се за последна нощувка в реката. Щом слънцето се спусна, скрито от дебел слой сиви облаци, пред Том се яви делегация, водена от Люк Джарвис. Том стоеше на носа, потънал в мисли, загледан към светлините на селото отсреща. Напускаше Англия завинаги, натъжен от започващото изгнаничество, в което му бе писано

да изкара живота си до края, но в същото време душата му пееше пред възможността да започне най-после издирването на Дориан в онай загадъчна, мамеща земя, толкова далеч на юг.

— Някои момчета искат да пийнат последна халба в кръчмата и за последен път да целунат християнско момиче, преди да потеглим утре. Ще им разрешите ли да слязат на брега за един час, капитане? — попита с уважение Люк.

Том обмисли молбата. Не бе много разумно да ги пуска на брега, защото пийналият моряк, дори и най-доброят, подивява и не може да му се разчита.

— Няма да видят хубав английски ейл цели три години — настоя деликатно Люк.

Прав е, помисли си Том. Трудно биха приели отказа му. Осветените прозорци на кръчмата се виждаха. Бяха каки-речи на една ръка разстояние. Не могат да направят кой знае каква беля.

— Ще отидеш ли с тях, мастър Джарвис, за да е сигурно, че няма да се проточи повече от час.

— Защо и Вие не дойдете с нас, капитане? Ако са Ви под око, ще се държат прилично и няма да се нарежат.

— Би било по-добре, отколкото да седиш тук и се тормозиш за работи, които може и никога да не се случат, Клебе — обади се тихо от мястото си при мачтата Аболи. — Момчетата ще бъдат поласкани, ако изпиеш по едно с тях за успеха на плаването ни.

Том остави кораба под команда на Нед Тайлър, а с него и неколцина моряка, които предпочетоха койката си пред чашката и слезе с останалите на брега в една от корабните лодки.

Кръчмата беше шумна и пълна с ловци на омари и рибари, както и с военни моряци от Кралския флот. Въздухът можеше да се реже с нож от синия тютюнев дим. Том поръча по халба ейл за момчетата и се оттегли с Аболи в един ъгъл, откъдето можеше да наблюдава помещението и вратата. Джим Смайли и един-двама от останалите подхванаха весел разговор с три жени в отдалечения край на кръчмата и след малко се изнizaха по двойки. Макар да бе завалял лек дъждец, те изчезнаха към полето.

— Няма да се отдалечат — успокои Аболи Том. — Казал съм им да не ходят далече.

Том не бе отпил и гълтка от халбата си, когато двама непознати застанаха на прага и започнаха да изтръскват дъжда от високите шапки и раменете на пелерините си.

— Тия двамата не ми харесват — каза Том разтревожен и бутна чашата настрана. И двамата бяха едри мускулести мъжаги с мрачни и решителни лица. — Тия не са дошли за гуляй.

— Ти стой тук! — каза Аболи и стана. — Аз ще разучва едно друго за работата им.

Тръгна небрежно подир двамата, през тълпата пиячи, към стопанката и две прислужнички, които пълнеха халбите от канелката на двадесетгалоново буре.

— Добра вечер, мистрес — обърна се по-възрастният към стопанката. — Можем ли да разменим някоя приказка?

— Приказките са без пари. — Тя вдигна поглед и махна един кичур от очите си. — Дай половин пени за една чаша и си приказвай колкото щеш. — Мъжът хвърли монета и Аболи застана наблизо, за да чува всяка дума, без да се набива на очи.

— Търся един кораб — започна мъжагата.

— Ами дошъл си точно където трябва. Има кораби колкото щеш наоколо. А и военните са в Спитхед. Избирай който ти душа иска.

— Корабът, който търся е едномачтов. — Мъжът се усмихна предразполагащо, но погледът му остана студен и твърд. — Красив малък кораб на име „Лястовицата“.

Френското му произношение беше убийствено. После повтори името на английски. Аболи не изчака отговора на стопанката, а се отправи към мястото, където повечето техни хора се бяха скучили на група, хилеха се и отпиваха ейл.

Том го наблюдаваше и видя кимването, което не можеше да означава нищо друго, освен тревога. Стана и навлезе в тълпата, като внимаваше да не привлича внимание, ходеше от моряк на моряк, тупваше го по рамото и му казваше нещо тихично. Аболи правеше същото и малко по малко изкараха хората под ръмящия дъжд.

— Какво има? — попита Люк.

— Приставите са по петите ни — каза Аболи. — Къде са Джон Смайли и другарите му?

— Разтоварват в едни малки розови пристанища — отвърна Люк.

— Свири им да се прибират — нареди Том. — Няма да чакаме отлива.

Люк поднесе към устата си окачената на ремъчка около врата свирка от китова балена и свирна два пъти пронизително. Джон Смайли дотича почти веднага от сенките зад кръчмата. Другите се препъваха подире му, връзвайки гащи и тикайки ризи в поясите.

— Към лодката, момчета — викна им Том — или ще ви оставим.

До кейчето с лодката нямаше и сто крачки, но те бяха стигнали едва средата на това разстояние, когато един гръмлив глас изрева подире им:

— Томас Кортни! В името на закона, останете, където сте!

Том се извърна и видя двамата мъжаги да бързат откъм кръчмата към тях.

— Имам ордер за арест, подписан от Главния съдия на Англия!
Обвинен сте в кървавото убийство на лорд Кортни!

Тия викове сякаш му сложиха крила на раменете.

— Бягайте към лодката, момчета!

Стигнаха каменните стълби с голяма преднина, но тук се скучиха поради теснотата на прохода и двамата едри мъже започнаха бързо да приближават. Всеки от тях бе измъкнал сабя изпод плаща си, а тежките им ботуши думкаха по каменната настилка.

— Стойте! В името на закона!

— Аз ще ги задържа! — избоботи Аболи и се извърна срещу приставите. — Влез в лодката! — Вместо това Том също застана с лице срещу служителите на закона и сега двамата бяха изправени рамо до рамо.

— Ами раната ти? Още не си в състояние да въртиш сабя. Никога ли няма да слушаш какво ти приказвам? — попита Аболи.

— Само когато не дрънкаш глупости — отвърна Том и прехвърли сабята в лявата ръка, защото незаздравялата напълно рана отдясно направо го пронизваше.

— Ако ме принудите да сторя това, ще ви убия! — предупреди той приближаващата двойка с тон, който би трябвало да ги спре.

Те се поколебаха, колкото да направят играта по-интересна.

— Ние сме служители на закона. Нападнете ли ни, рискувате много. — Странният вид на престъпниците срещу тях ги объркваше:

единият хаймана с изкривен нос, а другият — черен гигант с надрана мутра.

— Аз пък съм убиец с окървавени ръце. Още една смърт нищо не е за мен — изсмя се зловещо Том. — А тоя дивак тука яде хората сурови. Най обича главите. Всяко кокалче осмуква.

Аболи свали шапка от огромната си глава и се облещи насреща им, като изкриви татуирано лице в страховита гримаса. Приставите отстъпиха, без да искат. Том чу, как отзад и последният от хората му скча в лодката, а веслата проскърцват върху ключовете си.

— Идвайте в лодката, капитане! — извика Люк Джарвис.

— Отблъснете! — отвърна Том и скочи към приставите. — Внимавай! Защитавай се!

Насочи се към по-близкия, принуди го да отстъпи, развъртял сабя на инчове от лицето му. Мушкаше и сечеше, разкъсваше плата на пелерината с върха на сабята, като внимаваше да не го нарани.

Приставите разбраха от първия допир, че противникът ги превъзхожда с няколко класи и се оттеглиха преди намесата на Аболи. Люк Джарвис извика отново.

Том хвърли поглед назад. Лодката се полюляваше край кея, а гребците държаха веслата в готовност.

— Време е да си вървим — каза той на арабски и направи още две стъпки към приставите, което ги накара да побегнат в паника. После двамата с Аболи изтичаха към пристана. Хвърлиха се във водата, с издути като балони наметала и цопнаха долу.

Щом се показаха на повърхността, лодката се устреми към тях. В една ръка Том стискаше сабята, а с другата гребеше странично. Екипажът на лодката измъкна и двамата от водата и мощно загреба към стоянката на „Лястовицата“. Стигнали кораба, те вдигнаха лодката на бака, където я привързаха здраво и изтеглиха котвата от тинестото дъно.

Приставите бяха реквизирали малка лодка. Когато преполовиха разстоянието от кея до „Лястовицата“, корабът вдигна главното си платно и пое вечерния бриз. Тръгнали по тесния воден ръкав към откритите води на пролива, минаха съвсем близо до лодчицата на закона. Единият пристав се бе изправил на кърмата и размаха сабя към застаналия на руля Том.

— Не можеш да се измъкнеш! — извика той през делящото ги пространство. — Ръцете ти са изцапани с кръв и ние ще те надушим, където и да се скриеш на тая земя.

Том не отговори, замръзнал с втренчен поглед напред. Малката лодка заподскача в килватера им.

88.

Вятърът ги глезеше като любовница. Идваше от север, вестител на зимата, студен и силен, но не дотам, че да се налага събирането на риф от главното платно. След седмица излязоха от Канала. Оттам северният вятър, тоя прословут родител на бури и вълнения, ги подгони през Биская, на юг покрай Канарите, чак до зоната на безветрието.

Очакваха тук той да отслабне, да стане променлив и непостоянен, но той продължаваше да духа както преди. Един ден измерването по пладне показа, че се намират на екватора, хиляда морски мили западно от африканския континент.

— Новият курс е югоизток, мастър Тайлър. — Том го отбеляза на траперсната дъска.

— Слушам, югоизток, капитане! — Нед Тайлър докосна чело.

Том вдигна поглед към главното платно. То беше бяло и издупено като корем на бременна в осмия месец. После обръна поглед към кърмата. Килватерът се простираше гладък и прав, през разрошените от вятъра гребени на атлантическите вълни.

— При тоя вятър, ще видим Добра Надежда след по-малко от шестдесет дни и след още тридесет можем да хвърлим котва в Занзибар. — Том бе оставил всичките си съмнения и притеснения отвъд северния хоризонт и сега бе изпълнен със сила и чувство за неуязвимост.

89.

Пълен хаос цареше на джонката. Падналият утлегар, който без малко не уби принц Абд Мухамад ал Малик, оставил кораба в беспомощен дрейф с борд срещу вятъра, а палубата беше покрита с тежкото, плетено като рогозка платно. Такелажът бе накъсан и разбъркан. Дървени макари се люлееха и удряха по мачтата и корпуса под напора на мусона и заедно с разкъсания такелаж, заплашваха да нанесат нови поражения по корпуса.

Първото действие за въвеждане на някакъв ред в цялата тая разруха бе, да се улови края на главния фал. Това тежко въже се люлееше от върха на мачтата. Излязло от голямата дървена ролка, то не можеше да бъде стигнато от палубата, за да се вдигне голямото триъгълно платно и да се възстанови управлението на джонката. Някой трябваше да се качи горе.

За разлика от мачтите с правоъгълни платна, тази нямаше ванти и изобщо не съществуваше лесен начин за достъп до върха ѝ. Лишена от платното си, джонката се люлееше застрашително сред високите вълни. Капитанът се мъчеше да я държи перпендикулярно към тях с помощта на руля, но корабът непрекъснато се извръщаше странично и заплашваше да се преобърне, под напора на вълните и вятъра. Мачтата се бе превърнала в огромно махало, което допълнително усилваше страничното люлеене на джонката. Корабът беше в смъртна опасност.

Капитанът не можеше да остави руля и крещеше към моряците, които се бяха скучили колкото може по-далеч от него и гледаха да не му попадат пред очите. Всеки от тях знаеше, какво трябва да се направи, но никой не изпитваше желание да се изкатери по мачтата.

Дориан наблюдаваше цялата бъркотия очарован и възбуден. Никога на борда на „Серафим“ не се бе случвало нещо толкова забавно, никога подобни викове и жестикулации не бяха го различали така вълнуващо.

— Ахмед, свински сине! — набелязала си нова жертва капитан Фуад и посочи върха на мачтата. — Ще завия леша ти в свинска кожа,

преди да го изхвърля от борда, ако не се подчиниш! — Морякът гледаше безучастно в морето, сякаш бе внезапно оглушал.

Дориан огледа мачтата и се зачуди, какво ли ги плаши чак толкова? Двамата с Том бяха танцуvalи на главната рея с една ръка на хълбока, а другата на главата, докато „Серафим“ цепеше високите вълни при Добра Надежда, подгонен от силен, почти бурен югоизточен вятър. А тая мачта бе едва една трета от неговата.

Чу в съзнанието си присмехулнияят глас на Том: „Хайде, Дори! Покажи им, какво можеш! Аз ще ти ръкопляскам!“

Никой не гледаше към него. Всички го бяха забравили в изключителното напрежение на момента. Даже и принцът изостави обичайната си самоуверена поза и вкопчен в един от щаговете на бака, гледаше нагоре към върха на мачтата.

Дориан смъкна дългата роба и я захвърли на палубата. Полите ѝ щяха да му се плетат из краката. Гол като новороден, той отиде до основата на мачтата и се закатери по нея, като подгонена от леопард маймуна. Принцът възвърна господарската си осанка и извика:

— Спрете това дете! Ще се пребие!

Дориан бе отишъл доста над протегнатите ръце, размахани безумно в усилие да изпълнят височайшата заповед. Ловкостта и навикът да се движи свободно на голяма височина бяха придобити по вантите и реите на „Серафим“ и в сравнение с вършеното там, сегашната задача беше лека. Използваше люлеенето на кораба и мащовете на мачтата, за да се придвижва нагоре, като се придърпваше ту с ръце, ту с колене. Стигна върха и погледна надолу. Съзря всички тия уплашени, обърнати към него лица и не можа да устои на изкушението, да се поизфука. Сплете крака около главния щаг и пусна едната си ръка. Допря палец до носа и раздвижи останалите пръсти, в подигравателен жест към палубата. Макар моряците да не бяха виждали подобен досега, те безпогрешно разбраха значението му. Голото тяло на Дориан блестеше като раковина на слънце. Задникът му розовееше обло над главите им, а той го разлюя, за да подсили обидата.

Стон на уплаха и ужас се разнесе от устата на наблюдалите. Те знаеха, че гневът на принца ще бъде безмилостен, ако нещо стане с момчето и че възмездietо няма да ги отмине. Втори стон изпълни пространството, когато Дориан се протегна, за да хване фала.

— Фиксирай фала! — викна той английската команда, но капитанът разбра смисъла и я повтори на арабски. Трима мъже скочиха, за да уловят мятащото се дебело въже.

Когато бяха готови да контролират спускането му, Дориан нави два пъти разкъсания и разнищен край на въжето около кръста и прекара фала между краката си.

— Спуснете ме! — викна отново той. Изчака разлюляната мачта да заеме подходящо положение и се отгласна от нея. Макарата затрака, щом преминаващото през нея въже бързо я завъртя.

Трима на палубата пропускаха фала между твърдите си като гъон длани и бързо спускаха момчето надолу. Дориан отиваше далеч извън палубата при всеки мах на мачтата и пищеше от радостна възбуда, литнал в пространството.

Моряците наблюдаваха спускането с опитно око и отпускаха така въжето, че босите пети на момчето докоснаха палубата почти без шум. Втурнаха се към него, за да се убедят, че му няма нищо и да хванат вързаното около кръста му въже.

Щом прекараха с негова помощ нов фал през макарата на мачтата и закрепиха падналия утлегар, триъгълното платно бе вдигнато, за да превърне отново джонката, от безпомощно подмятана черупка, в пъргаво и бързо морско същество.

Принцът сложи ръка на рамото на Дориан и огледа свитата си.

— Със своята съобразителност и бързина, това момче спаси живота ми и кораба — тържествено заяви той. — Още ли има сред вас хора, които не вярват, че това е сирачето от пророчеството? — Той сложи длан върху блестящите къдри и погледна всеки от придворните си в очите. Никой не успя да издържи погледа му.

Пръв проговори моллата:

— Това е чудото на Свети Темтем — извика той. — Тържествено прогласявам! Това е детето от пророчеството!

— Пророчеството се сбъдва! — викнаха всички в един глас. — Да славим името Божие!

С длан все още върху главата на Дориан, принцът произнесе високо:

— Нека всички знаят, че осиновявам това дете. От днес нататък, то ще се казва Ал Амхара ибн Ал Малик. Червеният син на Ал Малик.

Моллата се усмихна лукаво на господарската хитрост. С това осиновяване, той ловко узаконяваше съдването на пророчеството. Само че, още няколко условия трябваше да се изпълнят, преди принцът да се домогне до обещаните от древния Светия облаги. Но без съмнение, когато му дойде времето, и те можеха да се осъществят.

— Такава е волята Божия! — викна моллата.

— Бог е велик! — добавиха останалите в хор.

90.

Даже и без покровителството на принца, за тези седмици плаване, Дориан си бе извоювал симпатиите на целия екипаж. Всички знаеха, че детето е божа птичка и се надяваха нещо от обещаното в пророчеството да се падне и на тях. Когато минаваше през палубата, даже и най-закоравелите и злонрави моряци се усмихваха и го закачаха или докосваха косите му за късмет.

Корабният готвач му приготвяше лакомства и сладкиши, докато останалите се надпреварваха да му правят малки подаръци и да привличат вниманието му. Един дори свали муската, която носеше на врата си и я окачи на Дориан.

— Нека те пази! — каза той и направи знака против уроки.

Капитанът, Фуад, го бе нарекъл нежно маймунка с лъвско сърце и след вечерна молитва го канеше да поседи при него на руля. Той му показваше издигащите се от морето звезди, назоваваше имената на съзвездията и разказваше на Дориан легендите, свързани с всяко едно от тях.

Тези араби бяха хора на пустинята и океана. Целият им живот протичаше под покрова на небето, а звездите оставаха винаги над главите им. Те ги бяха изучавали в течение на векове и сега капитанът споделяше част от древното познание с Дориан. Предлагаше на детето рядък дар.

Момчето слушаше омагьосано, с осветено от небесата лице. После, на свой ред, казваше на Фуад английските имена на небесните светила, които бе научил от Аболи и Големия Дениъл.

Останалите моряци се скучваша наоколо и слушаха легендите за седемте сестри, за Орион ловец, за Скорпиона, разказвани от Дориан с приятния му тънък глас. Всички обичаха звездите, както и хубавите приказки.

Сега, след като имаше възможност да се движи свободно из кораба, вниманието на Дориан бе заето от толкова много неща, че не му оставаше време да изпитва самота или да се самосъжалява.

Половината сутрин прекарваше надвесен от носа, загледан в лудориите на стадо остроноси делфини. Те пляскаха с широките опашни плавници и му хвърляха многозначителни погледи с мъдрите си очи, докато се стрелкаха насам-натам. От време на време някой от тях изскачаше от ослепителната синева на водата високо към Дориан и се усмихваше с широка уста. Той му махваше и избухваше в радостен звънък смях. Намиращите се наблизо моряци прекъсваха за момент работата си и се усмихваха с разбиране.

Щом обаче заговореше по-продължително с някого, Фуад се обаждаше ревниво:

— Ела тук, малка маймунке с лъвско сърце, ела да покараши малко! — И Дориан хващаше руля с блеснали очи, повел джонката по вятъра, усетил с ръка силата й, като на готвещ се за скок расов кон.

Понякога принцът, седнал кръстата на копринения килим под шатрата, прекъсваше беседата със своите придворни и наблюдаваше момчето с лека усмивка.

Понеже Дориан беше още момче и не бе усетил ритуалния нож на обвязването, Тахи можеше да стои с разбулено лице в негово присъствие. Тя беше презряна разведена жена. Бившият й мъж беше придворен. След като се оказала неспособна да дари съпруга си със син, тя била зарязана. Единствено съчувстващо и благоволението на Ал Малик й бяха спестили участта да проси по уличките и суковете на Ламу.

Тахи беше едра и пълна, отвсякъде заоблена, с мазна кафява кожа. Обичаше да си похапва, смехът й бе сърдечен, а нравът — говорчив. Верността и предаността й към принца стояха в центъра на мирозданието й. И изведенъж Дориан бе станал син на нейния господар.

Както и всички останали на борда, Тахи бе пленена от красивата му червена коса, необикновените бледозелени очи и млечнобяла кожа. Когато пускаше с пълна сила слънчевата си усмивка и неотразим чар, тя не можеше да му устои. Сама бездетна, тя насочи към Дориан цялата си неосъществена майчина любов, която скоро изпълни сърцето й.

Когато принцът я назначи официално за бавачка на Дориан, тя се разплака от благодарност. На Дориан не му отне много време да установи, че зад ласкавите й кравешки черти се крие проницателен ум

и тънък политически усет. Тя се ориентираше безпогрешно в различните течения на власт и влияние в двора и ги направляваше с рядко умение. Тя му посочваше големите и важни лица в свитата на принца, определяше техните силни страни и слабости, учеше го как да се отнася към всеки един. Посвещаваше го в тънкостите на дворцовия етиケット и как да се държи в присъствието на принца и хората му.

Нощите бяха неприятната част от времето за Дориан. Споменът за Том и баща му се прокрадваше в тъмното и го завладяваше. Една нощ Тахи се събуди от приглушени ридания, откъм противоположния край на споделяната с Дориан каюта, където бе постлан тъничкият му тюфлек. Сама отхвърлена от обществото, тя инстинктивно схвана носталгията и самотата на малкото момче, изтрягнато от семейната среда, от познатия и мил свят, захвърлено сред чужденци от друга раса, религия и начин на живот.

Надигна се безмълвно и легна до него, като го взе в топлата и мека, майчина прегръдка. Отначало Дориан се опита да я отблъсне, но после се отпусна и остана неподвижен в ръцете ѝ. Тя зашепна гальовно над главата му всички думи на любов и привързаност, които бе таила у себе си за рожбата, отказана от безплодната ѝ утроба. След малко, напрежението напусна тялото на Дориан, той се притисна до нея, сгущи глава между огромните ѝ кръгли гърди и най-накрая заспа. На следната вечер той сам отиде при нея, а тя разтвори месести обятия и го приласка.

— Моето бебче — шепнеше Тахи, удивена от силата на чувствата си, — моето красиво бебче.

Дориан не помнеше уята на майчините обятия, но празнотата от липсата им бе дълбоко скрита в душата му. Скоро Тахи успя да запълни голяма част от тази празнота.

Докато джонката приближаваше родното пристанище, принц Абд Мухамад ал Малик седеше под шатрата си, без да позволява на държавните и стопански дела да ангажират мисълта му дотолкова, че да не му остане време за размисъл върху пророчеството. Той тайно наблюдаваше момчето с внимателен преценяващ поглед.

— Ал Алама — обърна се той с фамилно име към моллата, — какви откровения имаш във връзка с детето?

Моллата заслони очи, за да скрие истинските си мисли от проницателния поглед на господаря си.

— То е очарователно и привлича хората, както медът привлича пчелите.

— Това е очевидно — отбеляза троснато принцът. — Но аз питам друго.

— Изглежда притежава атрибутите, описани от благочестивия Темтем — продължи предпазливо Ал Алама, — но трябва да минат още много години, преди да сме сигурни в това.

— Дотогава трябва да го пазим като очите си и да култивираме онези особености, които са необходими, за да се изпълни пророчеството — каза Ал Малик.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, принце!

— Твой дълг ще бъде да го въведеш в пътя на правата вяра и му разкриеш мъдростта на Пророка, така че постепенно да повярва и да се преклони пред исляма.

— Той е още момче. Не можем да искаме мъжка глава да увенчае слабите детски плещи.

— Всяко пътуване започва с първата стъпка — възрази принцът.

— Той вече говори езика на вярата по-добре от някои други мои деца, а и показва известни познания по религиозни въпроси. Явно е бил обучаван. Твой свещен дълг е да задълбочиши тези познания, да ги разшириш, така че с времето той да приеме исляма. Само така пророчеството ще може да се изпълни изцяло.

— Както нареди господарят! — Ал Алама направи знака на преклонение, като докосна устни и сърце. — Ще направя първата крачка в това дълго пътуване още днес — обеща той на принца, който кимна одобрително.

— Ако е угодно на Аллах!

След обедната молитва, когато принцът се оттегли в покоите си, за да сподели компанията на своите наложници, Ал Алама потърси момчето. То бе потънало в разговор с Фуад. Капитанът го обучаваше в навигация, като му показваше птици и плаващи водорасли, по които можеше да съди за разположението на островите и посоката на морските течения. Наричаше ги морски реки и обясняваше на Дориан как островите и крайбрежните очертания променят тези могъщи течения, извиват ги и променят посоката им, едва забележимо влияят върху синьо-зеления им оттенък.

Под напътствията на Нед Тайлър, Дориан бе свикнал да проявява жив интерес и към най-дребните подробности в навигационното изкуство. Най-приятните му спомени бяха свързани със слънчевите измервания, които бе правил заедно с Том или очертаване на бреговата линия върху картата и вписване на данните в корабния дневник, придружавано винаги от смехове и спорове с по-големия брат.

Сега Фуад му предаваше знания за тази част от океана, наименования и навици на птици и други морски същества, поведението на плаващите водорасли. Имаше едни дребни белопери птици, които се стрелкаха и пърхаха над килватера.

— Те не се отдалечават от брега на повече от десет левги. Наблюдавай посоката на полета им и ще те изведат до сула! — учеше го Фуад.

Друг път го викаше при релинга и посочваше към водата.

— Виж, малка маймунка! Едно морско чудовище кротко като неотбито агне. — Минаваха така близо, че Дориан се надвеси, за да разгледа шарения му гръб. Забеляза, че не е като ония стотици китове, които бяха срещнали из южните части на Атлантика. Трябва да бе някакъв вид акула, но с дължина почти колкото джонката. За разлика от тигровата акула или рибата-чук, които познаваше, този звяр се движеше лениво и безстрашно през прозрачната вода. Дориан забеляза ято миниатюрни риби-пилоти, които гъмжаха точно пред огромната уста.

— Не ги ли е страх, че ще ги излапа? — викна Дориан.

— Това чудовище яде само най-мъничките морски създания, подредни от зърно ориз. Хълзгава гмеж, която плава из океана. — Фуад се радваше на ентузиазма на своя ученик. — Видиш ли този кротък звяр, значи мусонът е готов да се превърне от каскази в куси, от северозападен в югоизточен.

Ал Алама прекъсна разговора и отведе Дориан настани, където можеха да говорят насаме. Момчето изглеждаше разочаровано и последва моллата с неохота.

— Един път ти каза следното в отговор на мой въпрос — започна Ал Алама: — „Аз не съм повече от човек като вас, но просветление озари духа ми и разбрах, че Бог е един. Който иска да лицесъзре нашия Бог, нека върши праведни дела.“

— Да, благословени. — Дориан не прояви особен интерес към новата тема. С много по-голямо удоволствие би продължил оживената си дискусия с Фуад.

Все пак, той бе предупреден от Тахи за властта и могъществото на моллата.

— Той е слуга на Бога и глас на Пророка — бе казала тя. — Отнасяй се към него с голямо уважение! За доброто на всички ни! — Така че Дориан прояви исканото внимание.

— Кой те е учили на тия неща? — попита Ал Алама.

— Имах учител — отвърна Дориан, с тъжен вид — когато бях при баща си. Казваше се Алф и той ме научи арабски.

— Значи той те е накарал да изучаваш Корана, свещената книга на Пророка?

— Само отделни стихове. Караже ме да ги пиша, а после ги обсъждахме. Стихът от осемнадесета сура бе един от тях.

— Вярваш ли в Бог, Ал Амхара? — настоя моллата.

— Да, разбира се! — бързо отвърна Дориан. — Вярвам в Светия Бог Отец, Бог Син и Светия дух. — Литанията на Ордена, слушана толкова пъти от устата на Том, безотказно дойде в неговата.

Ал Алама направи опит да не позволи тревогата и отвращението, предизвикани от това богохулство, да се отразят на лицето му.

— Има само един Бог — тържествено заяви той — и Мохамед е последният му истинен Пророк.

Дориан не се интересуваше от подобни твърдения, но обичаше да спори, особено пък с високопоставени люде.

— Откъде знаете? — попита той. — Откъде знаете, че аз греша, а правият сте вие?

Ал Алама прие предизвикателството, а Дориан се излегна и пусна пороя религиозна риторика покрай ушите си, докато сам се замисли за друго.

91.

На Дориан му се щеше да има местенце на върха на мачтата, както бе имало на „Серафим“, място високо над морето, където да може да остава сам. Тази мачта обаче не предлагаше подобна възможност и той трябваше да гледа, заедно с всички останали, как на хоризонта се появява африканският континент — тъмна загадъчна земя. Сбърчи нос,оловил животинската му миризма. Миришеше на пясък, подправки, мангрово дърво и блата. Цялото му същество се стъпила пред този чужд аромат, но той бе същевременно мамещ и изкусителен след соления дъх на океана, изчистил ноздрите и изострил обонянието му.

Застанал до Фуад край руля, докато приближаваха сушата, Дориан за пръв път съзря очертанията на остров Ламу. Фуад описа главните му особености и разказа накратко историята на тази перла от територията на халифата Оман.

— Моят народ търгува из тия места още от времето на Пророка и даже още по-преди, когато и ние сме били неверници и слепи за Великата Истина — гордо обясни той. — Тук е имало важно пристанище, още когато Занзибар е бил едно населено с крокодили блато.

Джонката упорито следваше пътя си в протока между острова и материка и Фуад посочи към тъмнозелените хълмове, отвъд белите пясъчни ивици.

— Принцът има палат на материка, където живее през сухия сезон, но настъпи ли дъждовният — мести се на острова. — Посочи някакви бели постройки, които, от това разстояние, наподобяваха прибой на коралов риф.

— Ламу е по-богат от Занзибар. Сградите му са по-красиви и величествени. Султанът на Занзибар е васал на нашия принц и му плаща налог.

В пристанището имаше множество закотвени плавателни съдове, а десетки други — влизаха и излизаха от залива непрекъснато. Някои

бяха рибарски, а други големи и тежко натоварени търговски кораби и лихтери, бързоходни роботърговски шхуни — подвигни доказателства за значението на това процъфтяващо пристанище.

Корабите, покрай които минаваха, разпознаваха джонката на принца по развятия на мачтата зелен вимпел, както и по внушителната фигура на Абд Мухамад ал Малик, седнал под шатрата на бака, в обкръжението на придворна свита. Те спускаха флагове в израз на уважение и викаха приветствия и благословии над водата:

— Нека любовта на Аллах и усмивката на Пророка бъдат с тебе до края на дните ти!

Закотвените в залива джонки изпразниха оръдията и забиха бойни барабани. Ехото от залповете достигна брега и когато принцът и свитата му приближиха кея, той, както и пясъчната ивица до него, бяха отрупани с огромно множество народ, излязъл да го приветства.

В малката им каюта, Тахи облече Дориан в нова бяла роба, сложи чалма на главата му и кожени сандали на краката, след което го изведе за ръка на палубата.

Фуад насочи кораба към пясъка. Отливът тук беше много бърз, защото височината на прилива пролетно време достигаше двадесет фута. Джонката се вряза в пясъка и легна настани, когато морето се снижи под кила ѝ. Тълпа роби нагази водата, за да изнесе на ръце принца и останалите високопоставени. Огромен черен мъжага взе принца на гърба си, а тълпата падна на колене и завика възторжено. Един оркестър засвири някаква виеща мелодия, чиито високи звуци дразнеха слуха на Дориан. Духовите инструменти плачеха, а ударните думкаха и бутмяха, без какъвто и да било ритъм.

Тахи понечи да изнесе Дориан на брега в прегръдките си, но той се измъкна и радостно заджапа през прибоя, като се измокри до шията. Последва кратка церемония по посрещането на Ал Малик, след което той възседна черен жребец. Огледа се от седлото и веднага улови погледа на Тахи. Тя стоеше сред тълпата, хванала Дориан за ръка. Втурна се с него напред и принцът каза с повелителен тон:

— Отведи Ал Амхара в харема! Куш ще ви настани и двамата!

Дориан беше твърде запленен от коня, за да обърне внимание на думите, които определяха по-нататъшната му съдба. Обичаше конете почти толкова, колкото морето и корабите. Том бе започнал да го учи да язди от деня, в който проходи. Жребецът на Ал Малик беше

великолепно животно, много по-различно от конете, които познаваше в Хай Уайлд. Беше по-дребен и много по-грациозен, с огромни ясни очи и издупи ноздри, издължен гръб и тънки глезени. Посегна нагоре и го погали по муцуната. Жребецът изпръхтя и тръсна глава.

— Много е красив! — разсмя се Дориан.

Принцът погледна надолу с лека усмивка, която смекчи свирепите му ястrebови черти. Едно момче с вродена любов към морето, което на това отгоре обича и коне, не можеше да не спечели одобрението му.

— Гледай го добре и внимавай да не избяга! — нареди той на Тахи и евнуха Куш, който бе приближил, за да получи заповедите си. Ал Малик изправи главата на коня с подръпване на юздечката и пое по пристанищната улица, застлана с палмови клонки в негова чест. Музиканти и тълпа се сключиха зад него и пътят му към извисяващите се крепостни стени бе съпроводждан от пляскане с ръце и песни.

92.

Куш подбра жените от джонката, щом стъпиха на брега. Имаше две много млади наложници, скрити от глава до пети в черните дипли на роби и фереджета, но под тях личаха тънките им грациозни снаги. Китките и глезните им бяха красиво оформени, къносани и украсени със скъпи сапфирени и смарагдови пръстени по пръстите на ръцете и краката. Те се кикотеха прекалено, което дразнеше Дориан, а прислужниците им бяха още по-лоши — шумни като ято скорци. Зарадва се, когато Куш ги натира към първата биволска кола.

Тахи отведе Дориан при втората. Биволите бяха чисто бели, с широко разпрострени рога и массивни гърбици над плещите. Приличаха на камилите, чиито рисунки Дориан бе виждал в книгите за пътешествия, в библиотеката в Хай Уайлд. Той искаше да върви край колата, но Куш го спря с пухкава ръка на рамото. Всеки пръст на евнуха беше украсен с пръстен и скъпоценните камъни отразяваха лъчите на тропическото слънце.

— Ще се возиш с мене, малкия! — каза той с тънък женски глас и когато Дориан понечи да се опъне, Тахи го ощипа болезнено по ръката. Той възприе това като предупреждение, че Куш е мъж... или нещо с голяма власт и трябва да бъде предразположен.

Колите се отдалечиха от брега и излязоха от пристанището, като поеха навън от града. Затъркаляха се по тесен прашен път към вътрешността на потъналия в зеленина остров. Минаваха край полюляващи се китки кокосови палми и през горички от диви фурми. Пълчища ярко оперени папагали и зелени диви гъльби гъмжаха из клоните и лакомо кълвяха зрелите плодове. Дориан никога не бе виждал подобни същества и проследяваше многоцветния им полет с възгласи на удивление.

Куш го изучаваше внимателно с проницателния поглед на почти скритите си в гънки тълстина черни очета.

— Кой те е учил тебе, франка, на езика на Пророка? — попита той и Дориан даде с въздишка изтъркания от повтаряне отговор.

— Мюсюлманин ли си? Или е истина, че си неверник?

— Аз съм християнин — гордо отвърна Дориан.

Куш сбърчи тълсто лице, сякаш бе глътнал оцет.

— Тогава защо косата ти е със същия цвят като на Пророка? — попита той. — Или е лъжа? Какъв е цветът на косите ти? Защо ги криеш?

Дориан оправи чалмата. Непрестанното обсъждане на тая тема му досаждаше. Имаше толкова други интересни неща наоколо. Искаше му се дебелакът да го остави на мира, за да им се наслади.

— Покажи ми косите си! — настоя Куш и поsegна към чалмата. Дориан понечи да се дръпне, но Тахи викна високо и той го оставил да вдигне чалмата. Куш гледаше поразен гъстите къдри на момчето да се спускат по раменете му и да пламтят под слънцето като пожар във висока трева. Останалите пътници, настанени в задната част на колата, възкликаха и призоваха Аллах да види това чудо и даже коларите изостанаха и закрачиха редом с високите колела, за да го погледнат. Дориан бързо-бързо покри косите си.

След около миля, пътят излезе на открито и пред тях се издигнаха високите гладки стени на харема. Построен бе от коралови блокчета и варосан до искрящо бяло. По стените нямаше прозорци и единственият отвор беше портата, направена от тиково дърво и резбована със сложна плетеница от лози и лиственици в съгласие с исламското изискване да не се възпроизвеждат образи на хора или други живи същества.

Портите се отвориха, щом малкият керван приближи и те навлязоха в затворения, забранен свят на харема. Това беше дом на жените и техните деца, както и на евнусите, които ги охраняваха. Никой възрастен мъж, освен самия принц, не смееше да при pari тук. Пристызването на тази забрана се наказваше със смърт.

Жени и деца се бяха скучили непосредствено зад портата, за да посрещнат колите. Много от тях не бяха напускали това затворено пространство от детинство. Радваха се и на най-незначителното разнообразие. Те бъбреха и пискаха от вълнение, докато накачуваха колите, за да разгледат пътниците и да потърсят непознати лица сред тях.

— Ето го!

— Значи е вярно. Той е франк!

— Наистина ли му е червена косата? Не може да бъде!

Тук, в уединението на харема, жените се движеха без фереджета. Принцът можеше да избере което си поискан момиче сред своите поданички. Повечето бяха млади и хубави. Цветът на кожата им варираще от черен, през всички оттенъци на кафявото, до масленожълт. Децата им подскачаха наоколо, заразени от всеобщото вълнение. Бебетата ревнаха в ръцете на дойките си, разтревожени от цялата дандания.

Жените се скучиха отпред, за да видят отлизо Дориан, когато той скочи от колата. После тръгнаха след него и Куш, когато евнухът го поведе през лабиринт от вътрешни дворове и градини. Навсякъде се виждаха богати украси от мозаечни подове и декоративни арки. В мазилките бяха вградени миди и раковини, които образуваха причудливи форми. Имаше езерца, пълни с тръстика и лотоси. Пъстроцветни рибки се стрелкаха под водната повърхност, а над нея висяха водни кончета.

Някои от по-големите деца подскачаха около Дориан и го дразнеха:

— Малък бял неверник!

— Зелени дяволски очи.

Куш замахна на шега към тях с дългата си тояга, но по усмивката му личеше, че не възnamерява сериозно да ги прогони. Бързо преминаваха от красивия разкош на харема към по-запуснатата му част, в задната половина. Явно тук не обичаха да идват. Градините бяха занемарени, а стените мърляви и неизмазани. Минаха край няколко изоставени и обрасли развалини, за да стигнат до една разнебитена постройка с кубична форма. Куш ги отведе пред малка, но яка врата и нареди да влязат. Озоваха се в просторна дневна стая, мрачна и не особено чиста. Стените бяха опушени, а подът покрит с изпражнения от плъхове и гущери.

Куш хлопна вратата подире им и превъртя един огромен ключ в бравата. Тахи му викна през малко зарешетено прозорче във вратата:

— Защо ни заключи? Да не сме затворници или престъпници?

— Могъщият принц Абд Мухамад ал Малик нареди да се внимава да не избяга детето.

— Къде ще бяга? Няма къде да отиде.

Куш не ѝ обърна внимание и си тръгна, като повечето от останалите го последваха. Височайшите дечурлиги се погавриха известно време през прозорчето, но скоро им омръзна и си заминаха.

Когато всичко се успокои, Дориан и Тахи започнаха да проучват квартираната си. Освен дневната, тя включваше спални и кухничка с открит оджак. До нея бе разположено помещение за миене с наклонен към открит канал плочест под. Отвъд се намираше отходното място с покрити кофи.

Мебелировката се оказа оскъдна: рогозки за спане и вълнени килимчета за сядане. В кухнята имаше гърнета за готвене и стомни за вода, но естествено, трябваше да се хранят с пръсти, съгласно арабския обичай. Имаше и огромен глинен съд за дъждовна вода.

Дориан погледна нагоре към отвора в тавана на кухнята, откъдето излизаше дима от оджака.

— Като нищо мога да изляза оттам — изфука се той.

— Ако го сториш, Куш ще те нашари с тоягата — осведоми го Тахи, — така че и през ум да не ти минава! По-добре ми помогни да изчистим тая кочина!

Докато се трудеха усърдно, като метяха с тръстикови снопчета и търкаха подовете с половинки от кокосови черупки, Тахи му разясняваше вътрешните правила на харема.

Като дворцова прислужница, откак бе изоставена от съпруга си, тя живееше тук и бе завършен специалист по сложните взаимоотношения на това затворено общество. През последвалите дни, тя сподели специализираните си познания с Дориан.

Принц Абд Мухамад ал Малик караше началото на тридесетте си години. По-големият му брат, халифът, по съображения, свързани с наследяването на титлата, не му бе позволил да се ожени, преди да навърши двадесет. Поради тая причина, най-големият му син бе едва малко по-възрастен от самия Дориан. Казваше се Зайн ал Дин и, както и Дориан, още не бе стигнал пубертета — живееше с майка си.

— Запомни това име! — наставляваше го Тахи. — Като най-голям син, той е много важен. — После продължи със списъка на останалите синове, родени от други съпруги и наложници, но те бяха толкова много, че Дориан не си даде труд да ги запомни. Тахи пък, от своя страна, изобщо и не се опита да изброява момичетата — те бяха абсолютно без значение.

През следващите няколко седмици, принцът сякаш напълно забрави новия си червеноглав роб. Никакви новини не достигаха до тях през стените на харема. Всеки ден, под бдителния поглед на мъничките евнушки очета пристигаха робини, които донасяха поредните порции ориз, месо и риба и изнасяха боклука и кофите. Ако не се смятат тези посещения, Дориан и Тахи бяха оставени изцяло на себе си.

В стената на дневната имаше зарешетени прозорци, които гледаха към част от градина. За да убият скуката на затворничеството, двамата прекарваха много време в наблюдение на други обитатели на харема, които идваха и си отиваха под зорките им погледи.

Тахи показва на Дориан Заин ал Дин. Беше огромно тълсто момче, по-високо от останалите си братя и сестри. Имаше нездрав тен на горена захар, сприхавите му устни бяха винаги нацупени. Кожата около очите беше безцветна като охлузена.

— Заин обича сладко — обясни Тахи. По вътрешните страни на лактите и коленете му имаше синкави лишеи. Ходеше с разкрачени крака, за да не прътка бедрата си.

Всеки път, когато го видеше, Заин бе в обкръжението на десетина свои братя и сестри. Една сутрин Дориан видя, как тая пасмина подгони едно по-малко момченце през поляната и го затисна край външната стена. Домъкнаха го при Заин, който не бе благоволил да се изтощава в гоненицата, а се домъкна с патешката си походка, когато тя приключи. Тахи, която също наблюдаваше събитията, обясни, че момченцето е син на една второстепенна наложница, така че представлява лесна плячка за пъвгородния син на главната съпруга.

Дориан, който прекрасно познаваше правата на пъвгородния от отношенията си с Уилям, веднага изпита симпатия към малкото момче, докато гледаше как Заин му дърпа ушите, за да го накара да падне на колене и да заплаче от страх.

— За наказание ще ми бъдеш кон! — заяви високо Заин и го накара да застане на четири крака. После възседна и отпусна тяло върху гърба на детето. В ръка държеше пръчка, направена от одялан палмов клон.

— Дий, конче! — заповяда той и го удари с пръчката по задника. Клонът беше жилав и гъвкав. Ударът изплюща силно и момченцето

изплака от изненада и болка. Тръгна напред на длани и колене, а отгоре му се подрусваше Заин.

Останалите деца поеха след тях, като подскачаха и се подиграваха. Когато детето паднеше, всички се втурваха да го бият. Някои изтичаха да чупят клонки от близките храсти. Едно вдигна полите на робата и откри кафявото задниче, покрито с ярки белези. Гониха го, докато обиколи два пъти градината.

Когато най-накрая се просна под тежестта на Заин, от очите му се стичаха сълзи. Коленете му бяха ожулени до кръв. Заин го ритна небрежно и отведе групата си, като го оставил сам да се изправи с мъка и да закуцука по пътя си.

— Той е побойник — викна вбесен Дориан. Понеже не можеше да се сети за арабската дума, заговори на английски. Тахи сви рамене.

— Коранът повелява на силния да закриля слабия — върна се към арабския Дориан.

— Не казвай това на Заин ал Дин! — посъветва го Тахи. — Няма да му хареса.

— Ще ми се аз да го поядзя — продължи гневно той, — та да видя, дали на него ще му хареса.

Тахи направи знак, за да прогони лошия късмет.

— И през ум да не ти минава такова нещо! Стой настрана от Заин ал Дин! — посъветва го тя. — Той е много отмъстителен. Положително ще те намрази заради благоразположението на принца към тебе. Даже и Куш се страхува от него, защото един ден той ще стане принц.

През следващите дни Тахи, продължи с лекциите си за юерархията на харема. Принцът има право на четири жени, съгласно правилата, установени от Пророка. Той може, обаче, да се развежда и жени колкото пъти поискан, а за броя на наложниците, с които пожелае да си угоди, нямаше ограничение. Разведените жени, които му бяха родили деца, оставаха в харема.

По този начин тук се бяха събрали почти петдесет жени. Петдесет красиви, отегчени и обезверени жени, които нямаше с какво да пълнят дните си, освен с интриги, вражди и злостни сплетни. Това беше много сложно общество — кошер.

Куш царуваше над всички и затова неговото благоразположение или неприязън бяха от изключително значение за общественото

положение и бит на обитателите. Следващи по значение бяха четирите съпруги в момента, по реда на старшинството си. След това идваше фаворитката за периода, но тя обикновено беше някое полудете, едва стъпило в лоното на женствеността и звездата му беше осъдена на скорошен залез. Останалите бивши съпруги и наложници се намираха в постоянна вражда помежду си, поради борбата за по-горно място и роля във вътрешния живот на харема.

— Важно е да знаеш тия неща, Ал Амхара! И за двама ни е важно! Аз нямам никакво положение. Само една стара слугиня съм. Нищо не мога да направя в твоя защита и никому няма да липсвам.

— Да не си тръгнала нанякъде? — попита с тревога Дориан. Той бе свикнал много с нея за краткото време, откак бяха заедно и перспективата да я загуби го плашеше. — Ще ми липсваш!

— Никъде не съм тръгнала, малкия ми — бързо отвърна тя, — но тук в харема хората лесно умират. Особено незначителни хора, които мътят водата на по-горните.

— Не се беспокой, аз ще те пазя! — заяви решително Дориан и я прегърна.

— Чувствам се по-сигурна под твоята закрила — отвърна тя, без да му позволи да забележи усмивката ѝ, — но засега не ни е известно твоето положение. Принцът изглежда изпитва известно благоразположение към тебе, но още не можем да бъдем сигурни. Защо допуска Куш да ни заключва и да се отнася към нас като към животни? Защо не изпраща да те повикат? Дали не те е забравил? — Тя въздъхна и отвърна на прегръдката му.

— Може би не знае как се отнася Куш към нас — предположи Дориан.

— Може би — съгласи се тя. — Така че, налага се да чакаме. А през това време трябва и да внимаваме, Ал Амхара! Много да внимаваме!

С течение на времето, вълнението от пристигането им бе забравено. Никой не надничаше вече през решетката на вратата, а на децата, водени от Зайн ал Дин, им омръзна да скандират обиди под прозорците и си намериха по-интересни занимания. С всеки изминал ден, Дориан се дразнеше все по-силно от своето затворничество.

Когато слушаше пискливите гласове и весели смехове на играещите в градините деца, когато чуваше босите им стъпки по двора

вън от неговото убого жилище, той се хвърляше към прозореца, за да ги зърне. Това само правеше самотата му още по-силна и усиливаше усещането за изоставеност. Чувстваше се точно толкова лишен от свобода, колкото и когато бе прикован в килията си на острова от Ал Ауф.

Една сутрин, докато перлената светлина на новия ден се процеждаше през високото прозорче на стаята му, той лежеше гол на рогозката и белеше със зъби твърдата кора на парче захарна тръстика. Спря го нечия песен в градината отвън. Пееше приятен момичешки глас, макар думите да се повтаряха без всякакво съдържание — бебешка песен за фурми и гладна маймуна. Той слушаше гласа от нямане какво да прави, дъвчеше сладката вътрешност на тръстиката и после я плюеше на пода.

Изведнъж се чу характерен маймунски писък. Певицата прекъсна рефrena си и избухна в къдрав звънък смях. И двата звука заинтригуваха Дориан, който скочи на крака и отиде на прозореца. Надникна в градината и видя малко момиченце, седнало на перваза на езерцето с лотосите. Беше с гръб към него, а по плешките ѝ се спускаха тъмни, почти черни коси със сребърна ивица посред гъстите кичури. Дориан не бе виждал нещо подобно дотогава и остана очарован.

Носеше бродирano зелено елече, което откриваше голи кафяви ръце и торбести шалвари от бял памучен плат. Краката си бе кръстосала под себе си и той виждаше къносаните ѝ в светлокафяво ходила. Вдигнала бе в ръка захаросана фирмa, а една изправена на задните си крака маймуна танцуваше на тревата пред нея. Всеки път, когато мръднеше ръка, маймунката надаваше писък и се завърташе побързо. Момиченцето се заливаше от смях. Най-накрая, тя поднесе фирмата към маймуната и каза:

— Ела тук, Джини! — Животинчето скочи на рамото ѝ и пое фирмата от пръстите ѝ. Бързо я пъхна зад бузата си и започна да рови с тънки кафяви пръсти в косите на детето, сякаш го пощеше. Момиченцето погали мъхнатото бяло коремче и запя отново.

Маймунчето вдигна внезапно глава и забеляза Дориан на прозореца. Изписка, стрелна се от рамото на момичето и скочи към стената. Виснало на прозоречния перваз, промуши ръка през

решетката и с обърната нагоре длан, като за просия, се опита да изкрънка парчето захарна тръстика.

Дориан се засмя, а животинчето оголи зъби, кривна глава към него и направи опит да грабне тръстиката от ръката му, като в същото време се кривеше и ломотеше.

Момиченцето се обърна и погледна нагоре.

— Накарай го да направи някой номер! — викна то. — Не му я давай преди това! — Дориан забеляза, че и тя има смешно маймунско личице и огромни очи с цвят на девънски мед. — Направи с ръка ей така! — Тя показа и когато Дориан повтори жеста, маймунката се метна в задно салто. — Накарай го три пъти! — Момиченцето изпляска с ръце. — Джини трябва да го направи три пъти.

При третото салто Дориан подаде парчето тръстика. Маймунката го грабна, затича из поляната на четири крака, с високо вирната опашка и се изкатери до върха на едно тамариново дърво. Остана там, задъвкала тръстиката, а от устата ѝ покапа сок.

— Знам кой си! — оповести тържествено момиченцето, вперило огромни очи в Дориан.

— Кой съм?

— Ти си Ал Амхара, неверникът.

До тоя момент му бе все едно как го наричат, но сега изпита неприятно чувство.

— Истинското ми име е Дориан, но ме наричат Дори. Така ми вика брат ми.

— Доуи — опита тя, но „р“-то я затрудни. — Странно име, но аз ще те наричам така.

— А ти как се казваш? — попита той.

— Ясмини — отвърна момиченцето, — което означава цвят от жасмин. — Тя скочи на крака и приближи, като го гледаше със страхопочитание. — Косата ти наистина е червена. Смятах, че си измислят. — Наклони глава на една страна. — Много е красива. Ще ми се да я докосна.

— Е, не може! — отряза я той, но тя не показа да е обидена.

— Много ми е мъчно за тебе! — каза Ясмини.

— Защо? — Отговорът ѝ го изненада.

— Защото Заин разправя, че си неверник, че никога няма да те обрежат и няма да влезеш в райските градини.

— Ние си имаме собствено небе! — заяви надменно Дориан. — Намираше обсъждането на долната част от тялото си за объркващо донякъде.

— Къде е то? — поиска да разбере Ясмини и те потънаха в задълбочено съпоставяне на предимствата на двата рая.

— Нашият рай се нарича Янат — заяви по едно време тя. — Аллах казва: „Приготвил съм за праведните си слуги нещо, което око не е виждало и за което ухо не е чувало, и което човешкият разум не може да си представи.“

Дориан обмисли казаното в мълчание и не можа да се сети за достоен отговор — не беше лесно да се наддума Ясмини — затова насочи разговора към по-близка тематика:

— Баща ми в Англия има петдесет коня. Твоят баща колко коня има?

От този ден Ясмини започна да идва с маймунката си всяка сутрин. Сядаше с нея на рамо под прозореца и слушаше с блеснали очи, докато той се мъчеше да ѝ обясни какво е лед и как снегът пада от небето, защо англичаните имат само по една жена и как на някои от тях косите са златни като гривната на глезена й, а на други огнено червени като неговата, и как момичетата къдрят златните си коси с нагорещено желязо, а пък мъжете си бръснат главите, за да носят перуки. Описваше стила и цветовете на женските дрехи и обясняваше странния факт, че те не носят шалвари като нейните, а ходят голи под полите си.

— Това е много недодялано — каза тя превзето. — А вярно ли е каквото разправя Заин, че ядете даже и мясо от свине?

— Кожичката става много хрупка, когато се препече — каза той, за да я шашне. — Хруска, хруска между зъбите.

Тя разшири очи и се престори, че ще повърне.

— Това е направо отвратително. Нищо чудно, че не можете да влезете в рая с нас.

— Ние не се мием като вас по пет пъти на ден. Понякога не се мием въобще цяла зима, много е студено — осведоми я с наслада Дориан.

— Тогава сигурно смърдите също като свинете, дето ги ядете.

Тя не знаеше нищо за външния свят, но беше голям специалист по проблемите на харема. Съобщи му, че майка ѝ е разведена съпруга

на принца, но имала и двама сина, поради което още се радвала на неговото благоволение.

— Ако бях само аз, нещата щяха да са различни, понеже аз съм само момиче, а баща ми не обича момичета. — Тя каза това като най-обикновена констатация, с глас напълно лишен от самосъжаление. — Моята майка е от царско потекло. Тя е племенница на Великия Могул, значи императорът ми е прачично — гордо приключи Ясмини.

— Ти си принцеса?

— Да, но засега малка, а и не от най-великите. — Прямотата ѝ бе обезоръжаваща. — Виждаш ли сребърната ивица в косата ми? — Тя се завъртя, за да я покаже. — Майка ми има същата, има я и моят дядо. Това е белег за царственост.

Когато започна да обяснява роднинските връзки, Дориан заслуша с по-голям интерес, отколкото при разказите на Тахи.

— Заин ал Дин ми е полубрат, но аз не го обичам — той е дебел и жесток. — Вгледа се замислено в Дориан. — Вярно ли е, че баща ми те е осиновил?

— Да, вярно е.

— Тогава и ти си ми брат. Мисля, че ми харесваш повече от Заин, макар да ядеш свине. Ти харесваш ли ме, Ал Амхара? Заин разправя, че приличам на Джини. — Тя погали маймунката на рамото си. — Мислиш ли, че приличам на маймуна?

— Мисля, че си хубава — галантно отвърна Дориан, но когато тя се усмихна, казаното се превърна в истина.

— Майка ми разправя, че баща ми, принцът, е отишъл да види чично ми, който е халиф в Мускат.

— Кога ще се върне? — бързо попита Дориан. Може би това е причината, да останат забравени с Тахи. Принцът не е тук, за да го закрия. — Ще се върне ли скоро?

— Майка ми казва, че ще отсъства дълго време. Може би година или повече. — Ясмини наклони глава и заразглежда лицето му. — Ако си ми истински брат, може би баща ни ще те вземе на лов със соколи, когато се върне. Бих искала да съм момче, за да мога и аз да ходя на лов — каза тя и скочи от ръба на лотосовото езерце. — Вече ще си вървя. Куш не трябва да ме сварва тук. Забранил ни е на всички да говорим с теб. Ако ме хване, ще ме набие.

— Ела утре пак! — каза Дориан като се мъчеше думите му да не прозвучат като молба.

— Може и да дойда — викна тя през рамо. Затича през поляната, а малката маймунка подскачаше около мятащите се боси ходила.

Когато тя си отиде, Дориан погледна към небето и виещите се в него чайки, заслуша се в далечния прибой и трескаво започна да обмисля възможностите за бягство. Представи си, как се измъква през дупката в кухнята, как прехвърля стената на харема и намира малка лодка на брега. Но къде ще отиде с нея? Картината избледня и угасна. Ще трябва да чака идването на Том. За пореден път се предаде пред силата на неизбежното.

93.

Една сутри Куш пристигна с връзка ключове и извика с острия си писклив гласец:

— Тахи, трябва да приготвиш момчето за посещение при благочестивия молла. — Хвърли на рогозката вързоп чисти дрехи. — Ще се върна да го взема след обедната молитва. — Гледай да е готов или ще накарам да те напердашат до кръв.

Биволската кола чакаше при портата и Дориан се изкатери в нея, почти извън себе си от радостно оживление, заради възможността да излезе от мрачния затвор. Тахи нямаше да дойде с него, но й бе позволено да се погрее на слънце в градината, докато го няма.

Куш се возеше до Дориан отпред, като се усмихваше и го галеше.

— Тази роба ти стои добре. От най-високо качество е. Виж само бродерията по яката. Коприна! Точно същата има и принц Абд Мухамад ал Малик. Специално съм ти я избрали. Виждаш ли как те глезя!

Колкото повече приближаваха палата, толкова по-неспокойен и приятелски настроен ставаше Куш.

— Хапни си от тия канелени сладки! Любимите ми са. И на тебе ще ти харесат. Искам да си доволен, Ал Амхара!

Когато белите стени на крепостта изникнаха пред очите им, Куш даде по-преки напътствия:

— Ако Ал Алама, Бог да благослови името му, попита как съм се отнасял към тебе, трябва да му кажеш, че съм ти бил като баща. Че си получавал най-добрата храна, най-прясната риба и най-подбрани плодове.

— И че си ме заключил в задушна и смрадлива стая като престъпник? — невинно попита Дориан.

— Това не е вярно! Може би съм прекалил малко с грижите за твоята безопасност. Това е всичко. — Макар да се усмихваше, погледът му бе студен като на кобра. — Не се опитвай да ми създаваш неприятности, малък неверник! По-добре е да съм ти приятел,

отколкото враг. Можеш да питаш онай дърта тънста свиня Тахи. Тя ще ти каже.

Слязоха от колата във външния двор на крепостта. Куш го хвани за ръка и го поведе из лабиринта на сградата. Изкачиха няколко стълби и последната ги изведе на тераса, високо над пристанището. Тя се издигаше над водите на протока към африканския материк.

Дориан се огледа с любопитство. Цяло удоволствие бе да види отново морето и да почувства соления полъх на мусона по лицето си, който да издуха застоялите миризми от харема. Веднага забеляза моллата и бързо направи знака на уважение, като докосна устните и сърцето си. Ал Алама го поздрави и каза:

— Нека Аллах не сваля усмивката от лицето ти, малкия!

Под бамбуковия сенник, до моллата бе седнал с кръстосани крака още един човек. Той сърбаше гъсто кафе, а до него бе изправено високо стъклено наргиле.

— Селям алейкум, стари татко — поздрави с уважение Дориан и мъжът се извърна, да го погледне. Сърцето на Дориан литна от радост, а лицето му се озари от щастие, когато го позна. Спусна се да го прегърне.

— Бен Абрам! — Той се притисна в стария доктор. — Мислех си, че никога вече няма да те видя. Мислех, че си още на острова с Ал Ауф.

Старецът се освободи внимателно от прегръдката и оправи разрошената си брада. Не беше прилично да се показва пред външни хора дълбокото чувство, което ги свързваше.

— Я да те видя! — Бутна Дориан на ръка разстояние и заразглежда лицето му. Изразът му се промени. — Виждаш ми се бледен. Какво е станало с теб, дете мое? — Той се завъртя и погледна към Куш, който се помайваше неспокойно в края на терасата. — Ти ли си се грижил за момчето? Какво си му сторил, евнух? — Извън харема, Куш беше само домашен слуга. При това кастиран. Бен Абрам не направи опит да прикрие презрението си.

— Нека Аллах и всичките му светии са ми свидетели! — Бузите на Куш се тресяха, а по брадичката му изби пот. — Грижех се за него с любов. Угаждах му така, сякаш е истински син на господаря.

Бен Абрам погледна Дориан за потвърждение, като знаеше, че ще получи прям отговор.

— Заключил ме е в една порутена малка стая от деня, в който пристигнахме. Храни ни със свинска помия и не ми разрешава да говоря с никого, освен с бавачката, през цялото това време.

Бен Абрам изгледа студено евнуха и той падна на колене.

— Беше по нареддане на принца, Ваше Превъзходителство. Заповяда ми да внимавам да не избяга.

— Принцът е платил една лака злато за това дете. Официално го е прогласил за свой син — отвърна Бен Абрам с тих, изпълнен със заплаха глас. — Когато Негово височество се завърне от Мускат, аз лично ще го осведомя как си се грижил за сина му.

— Само си изпълнявах дълга, милостиви господарю — зафъфли Куш.

— Много добре знам как изпълняваш този дълг по отношение на поверените ти жени и деца, евнух. — Бен Абрам направи многозначителна пауза. — Понякога ми се налага да наказвам ония, които не се подчиняват на господарските повели.

— Спомням си момичето Фатима — унесе се в спомени Бен Абрам.

— Тя беше пачавра и блудница — оправда се Куш.

— Тя беше на шестнадесет и влюбена — възрази докторът.

— Пускаше при себе си едно похотливо животно, което прехвърляше стената на харема.

— Той беше млад воин, офицер от дворцовата гвардия — поправи го Бен Абрам.

— Беше мой дълг, господарю! Не съм искал да умира. Исках само да дам урок на останалите.

Бен Абрам спря с ръка по-нататъшните оправдания.

— Чуй ме, евнух и повярвай онова, което ще ти кажа: Ако още нещо лошо се случи на това момче... Не! Ако от днес нататък не се отнасяш към него с най-голямо внимание, ще имам грижата да запишиш даже по-силно от малката Фатима.

Ал Алама слушаше най-внимателно всичко това. Сега заговори той:

— Съгласен съм с всичко казано от Бен Абрам. Детето и бавачката му да получат прилични стаи и добра храна! Няма да го затваряш или да му налагаш излишни ограничения. Трябва да се движи свободно, като всеки друг син на принца. Той ще ме посещава

през ден за уроци и аз подробно ще го разпитвам как се отнасят към него. А сега, махай се от очите ми! — Даде знак с ръка да си върви. — Чакай долу, да прибереш после момчето!

Докато се измъкваше, Куш отправи към Дориан пълен с отрова поглед.

Бен Абрам се обърна отново към момчето:

— Много неща имам да ти разправям. Чу ли за сражението на острова след твоето заминаване?

— Не. Не! Нищо не съм чул. Разкажи ми, стари татко! Разкажи ми всичко!

— Не всички новини са добри — предупреди го Бен Абрам и започна бързо да разказва. Дориан слушаше с голямо внимание. Той възклика с вълнение и гордост, когато научи за превземането на крепостта на *Flor de la Mar* и затова как Том убил Ал Ауф със собствените си ръце.

— Ал Ауф беше звяр. Така се гордея с Том. Бих желал да съм видял това със собствените си очи. — След това заплака, като научи за раняването на баща си и загубата на двета му крака.

— Мъртъв ли е, стари татко? Моля те, кажи ми, че е жив!

— Истината, малкият, е, че не знам. Когато брат ти ми позволи да напусна острова, беше жив. Мисля, че твоят брат имаше намерение да го върне в Англия.

— В Англия? — Дориан беше отчаян. — Това е толкова далеч. Може и никога да не се върне. Изоставил ли ме е Том? — Сълзи напълниха очите му и преляха през клепачите. Остави ги да се леят безпрепятствено по бузите.

Бен Абрам хвана ръцете му и усети, че момчето трепери, сякаш има треска.

— Брат ти е добър човек. Мъж на честта. Прояви голяма доброта към мене.

— Но ако се е върнал в Англия — избухна Дориан и с мъка преглътна, — той ще ме забрави. Никога няма да го видя пак.

— В такъв случай такава ще е волята Божия. Междувременно ще бъдеш син на принца и трябва да се отнасяш с послушание към неговите желания. — Бен Абрам се изправи на крака. — А сега трябва да слушаш благочестивия молла, защото той се е завърнал от Мускат

преди принца и по нареждане на Негово Височество, ти трябва да бъдеш обучаван от него.

Като изсърба безброй чашки кафе и като смучеше от наргилето, Бен Абрам изчака да свърши религиозната лекция, протекла през най-горещите часове на деня. Един-два пъти се намеси с коментар и зададе въпроси, но през повечето време остана мълчалив. Присъствието му действаше успокояващо на Дориан.

Слънцето бе започнало да хвърля дълги сенки от палмите по крайбрежния пясък, когато Бен Абрам помоли за благословията на моллата и заведе Дориан при колата и Куш, за да го върнат в харема.

Бен Абрам спря достатъчно далеч от евнуха, за да не бъде чут и каза на Дориан:

— Ще се виждаме всеки път, когато мога. Когато идваш на уроци при моллата. — После снижи глас: — Брат ти беше много добър към мен. Ако не бе той, и мен щяха да продадат в робство. Като отплата, обещах да ти предам едно съобщение. Не можех да го направя пред моллата. Трябва да го чуеш само ти.

— Какво е съобщението? Моля те, кажи ми, стари татко!

— Брат ти ми поръча да предам, че винаги ще остане верен на клетвата, която ти е дал. Ти помниш ли я?

— Каза, че ще се върне да ме вземе. Даде смъртоносна клетва.

— Да, малкият. Той потвърди обещанието си пред мен. Той ще се върне. Не би трябвало да ти го казвам. То е против интересите на моя господар, но и не мога да те лиша от утехата на братовите думи.

— Знаех си, че никога няма да забрави тази клетва. — Дориан докосна ръкава на стареца. — Благодаря ти, че ми каза.

94.

Заплахите на Бен Абрам и Ал Алама дадоха светкавично отражение върху поведението на Куш. Още на следващия ден Дориан и Тахи получиха по-просторни помещения в по-хубава част от хaremа. Сега разполагаха със собствено малко дворче и фонтан. Куш изпрати една робиня да помага на Тахи в готвенето и тежката домакинска работа. Освен това изпрати на Дориан голямо количество нови дрехи, а Тахи получи правото да посреща всеки ден пристигащите от града каруци с продукти, още при портата. Вече сама избираще месо и риба за двамата. И което беше най-важно: Дориан можеше да тича из целия хarem. Все пак, въпреки непрестанните настоявания на Дориан, Куш не му позволяваше да излиза извън стените, освен за уроците при моллата в крепостта.

Но и това се промени, след като Дориан се оплака на Бен Абрам. От там насетне вече можеше да броди на пристанището и по целия остров, макар че един от хората на Куш ходеше постоянно по петите му. Свободата му беше толкова голяма, че Дориан започна отново да обмисля планове за бягство.

Те бяха по-скоро мисловни упражнения, отколкото действителни намерения. Щом започна да ходи редовно на брега с рибарските лодки, където продаваха току-що уловена риба и направи опит да се сприятeli с рибарите, той разбра, че Куш е предугадил намеренията му. Изглежда бе предупредил всички островитяни да не разговарят с неверника. С постоянно мъкнещите се подире му пазачи, нямаше никаква възможност да открадне лодка или да получи помощ от местните рибари и моряци. В крайна сметка Дориан се примери с мисълта, че усилията му ще си останат безплодни. Започна да посвещава повече време на опитите да се сближи с войниците от крепостта, конярите от дворцовата конюшня и соколарите на принца.

Ясмини посрещна освобождаването на Дориан с голямо задоволство и след като установи, че няма видима съпротива от страна на Куш, стана постоянна сянка на момчето. Тя разбира се, не можеше и

носа да си покаже извън стените на харема, но ходеше без умора по петите му и беше постоянен гост в помещенията, заемани от него и Тахи.

Нейният глас, вплетен в бръщолевенето на Джини, правеше безрадостната им атмосфера по-поносима. Тахи започна да я посвещава в тайните на готварското изкуство. Ясмини никога не бе опитвала да прави това по-рано и се зае с огромно удоволствие, като непрестанно тикаше на Дориан творенията си.

— Направила съм го само за теб, Доуи — чирикаше тя. — Харесва ти, нали? — Загрижено гледаше, как изчезва всяка хапка и повтаряше: — Хубаво е нали? Харесва ли ти?

Когато Дориан излизаше от харема за обиколките си на пристанището, брега и крепостта, тя крееше. Навърташе се около старата Тахи и маймунското ѝ лице грейваше, когато Дориан се появеше и тя хукнеше да го посрещне.

Понякога тази привързаност ставаше толкова натрапчива, че Дориан излизаше от харема, само за да се освободи от нея. Отиваше в конюшните и прекарваше там часове наред в хранене, поене и тимарене на великолепните животни, срещу което получаваше правото да пояди някое от тях. Всичко научено от баща му и по-големите му братя в Хай Уайлд му влезе в работа. В прохладните вечерни часове конярите играеха „пулу“, персийското наименование за топка. Игра, към която бяха страстно привързани членовете на mogulското имперско семейство и която бе възприета от поданиците на Оманския халифат. Топката се изрязваше от бамбуков корен и се удряше с чук от същия материал. Когато главният коняр опозна Дориан по-добре, той му позволи да се присъедини към момчетата на тренировъчното игрище. Дориан обичаше да усеща потния гръб на коня между краката си, когато се втурваше с ревящата тълпа през полето, бълскайки с кон и лакти останалите в мелето около топката. Много скоро усърдието и борбеността му накараха старите коняри да кимат одобрително.

— Ако е рекъл Аллах, от това момче ще излезе добър ездач.

Друго любимо място за Дориан стана дворцовата соколарна, където се намираха клетките с ловджийските соколи на принца. Близо до тези свирепи и красиви птици, той притихваше, превърнат цял във внимание и соколарите скоро проявиха разбиране към неговия интерес и започнаха да споделят знанията и опита си. Изучи цветистия им

жаргон и понякога, по тяхна покана, ходеше да гледа как тренират птиците в полет, край мангровите горички в северния край на острова.

Друг път успяваше да се измъкне от пазача си и тръгваше да проучва крайбрежието, където откриваше заливчета и усамотени плажове. Събличаше дрехите и се хвърляше в океана, за да плува отвъд рифа, достигайки почти до пълно изтощение. После плуваше обратно и лягаше на белия пясък, вперил взор на юг, като си представяше платната на кораба на Том на хоризонта.

Тръгнеше ли към харема, където знаеше, че го очаква Ясмини, винаги носеше по някой подарък, за да успокои гузната си съвест. Един път перо от сокол, друг път оплетена от него гривна от конски косми, трети път — мидени черупки, събрани при рифовете. От тях ѝ нижеше герданни.

— Бих искала да дойда с теб — каза тя с копнеж. — Много бих желала да плувам с теб и да гледам как язиши.

— Нали знаеш, че не може — безцеремонно отвърна Дориан. Разбрали бе вече, какъв живот ѝ предстои. Никога нямаше да излезе от харема без фередже и възрастна придружителка. Вероятно той щеше да си остане единственият ѝ приятел, с когото няма кръвна връзка. Но дори и това щеше скоро да свърши, защото и двамата бяха на ръба на пубертета. Станеше ли жена, щяха да я омъжат. Тахи му каза, че този въпрос бил уреден, още когато била на четири години.

— Ще я дадат на един от братовчедите ѝ, в земята на Великия Могул отвъд океана, за да се заздравят връзките между двете династии — каза тя, като наблюдаваше чувствата по лицето на Дориан при мисълта, че малката му другарка ще бъде изпратена при някакъв мъж, когото дори не е виждала, в далечна непозната земя.

— Тя ми е сестра. Не искам да отива! — избухна импулсивно Дориан. Сам остана изненадан от чувството на отговорност, което изпитваше към нея.

— Това няма никакво значение за теб! — грубо отвърна Тахи, крийки съчувствуието си. — До една година ще станеш мъж. Куш внимателно следи за това. Той никога не пропуска. Още при първия признак ще ти забранят достъпа до харема завинаги! Дори и да останеш тук, ти никога повече няма да видиш лицето на Ясмини след този ден. Може би е по-добре дружбата ви да приключи като отрязана с ножа, който ще отбележи твоето възмъжаване.

Споменаването на ножа го разтревожи. Чувал бе другите момчета да разискват ритуала на обрязването и да си правят грубиянски шеги по този повод, но и през ум не му бе минавало, че той самият ще бъде подложен на това. И ето че Тахи му го заяви грубо в очите.

— Но аз не съм мюсюлманин! — възрази Дориан. — Не могат да ми сторят това!

— Никога няма да си намериш жена, ако запазиш това парче кожа — предупреди го тя.

— Не ми трябва жена и не желая да ми режат парчета!

Страхът от ножа се изостряше от зараждащото се чувство за вина пред Ясмини, заради предстоящата насилиствена раздяла.

— Какво ще прави тя, когато няма да мога да се грижа за нея? — измъчващ се Дориан. — Та тя е още дете.

Един ден се прибра от скитанията си малко след обедната молитва. Косата му беше още мокра и твърда от морската вода. Тахи клечеше край оджака и вдигна поглед към него, когато застана на прага. С мъченически вид, той отговаряше на въпросите къде е ходил и какво е правил, като задоволяващ любопитството й само до степен, каквато намираше за разумна. После се огледа и попита небрежно, все едно че отговорът не го вълнува особено:

— Къде е Ясмини?

— Беше тук преди молитва, а после отиде при Батута, която си имала ново животинче. Мисля, че е сив папагал. — Дориан се пресегна през рамото й, за да грабне една от горещите безквасни питки от въглените в оджака. Тя го плесна през ръката. — Това е за вечеря. Веднага я остави!

— Нека Пророкът излее милостта си връз теб, Тахи! — Той тръгна със смях към градината, като късаше залци от питката и ги тъпчеше в уста. Носеше подарък за Ясмини — голяма спираловидна раковина с полирана лъскава вътрешност. Знаеше къде да я намери. В източната част на градината имаше развалини на гробница, издигната преди векове, в памет на един от исламските светии. Над входа бе издълбан надпис, който Дориан успя с голям труд да разчете: „Абд Аллах Мухамад Али, починал в годината на Пророка 120“.

Гробницата бе увенчана с висок купол с бронзов, покрит с патина полумесец. Пред нея имаше молитвена площадка, ориентирана

към свещения град Мека. В единия ѝ край бе разположен огромен открит резервоар за дъждовна вода, в който правоверните са извършвали ритуалното обмиване преди молитва. Днес не се използваше и събираще птичи рояци през следобедите.

Ясмини и избраните ѝ приятелки сред нейните полусестри обичаха да играят на тази площадка. Тук сплетничеха и се препираха, играеха причудливи игри, обличаха животинките си в детски дрехи и ги люлееха на ръце, правеха се, че готвят за въображаеми семейства.

Дориан стигна стълбището, което водеше нагоре към площадката, когато един вик откъм нея го накара да замръзне с крак на първото стъпало. Той веднага позна гласа на Ясмини, но онова което прониза сърцето му, беше неизразимата болка в него. Той се хвърли нагоре по древните стълби, гонен от нестихващия вик, ставащ все по-сilen и смразяващ.

95.

Маймунката Джини се бе курдисала върху купола на старата гробница. Всеки път, когато ѝ омръзнеше да я обличат и дундуркат като бебе, тя се изкатерваше на любимото си място, където не можеше да бъде стигната от Ясмини. Сега се чешеше сънливо под мишницата, а синкавите клепачи се спускаха върху големи кафяви очи. От време на време се олюляваше и малко преди да падне, се събуждаше стресната, за да погледне към градината отдолу.

Изведнъж Джини надуши нещо, което я събуди напълно: канелени сладки. В цял свят нямаше друго нещо, което да обича повече. Изправи се в цял ръст, като пазеше равновесие върху облата мазилка, с помощта на дългата си опашка и възбудено се огледа.

По една от пътеките приближаваха две момчета. Дори от това разстояние Джини забеляза, че челюстите им работят, а по-голямото носи покрита сребърна чиния. Джини нямаше нужда погледът ѝ да установява какво има под похлупака. Издаде късо лакомо цвърчене, хълзна се по купола и скочи към върха на дъrvото, разперило широко клони под площадката. Скрита в гъстия листак, Джини дебнеше момчетата, които седнаха в един ъгъл на градината със сребърната чиния помежду си. Заин ал Дин вдигна похлупака и опашката на Джини щръкна, а очите ѝ щяха да изскочат при вида на купчината жълти сладки. Разкъсваше се от лакомия и страх. Твърде добре познаваше Заин ал Дин. Над едното си око имаше белег от рана — Заин ал Дин беше голям майстор на прашката. От друга страна, сладките бяха току-що извадени от глинената пещ и уханието им бе мъчително и неотразимо.

Джини се спусна по дънера на дъrvото откъм противоположната на момчетата страна. Стигнала земята, тя надникна предпазливо. Когато се убеди, че все още е незабелязана, напусна скривалището си и се стрелна през поляната. Надникна отново от прикритието на един храсталак. Изду бузи и сърчи нос. Ароматът на канела се усещаше

оттук много по-силно. Видя как Заин поднася една сладка към устата си и захапва пухкавата жълта мечта.

Ибн ал Малик Абубакър беше другото момче — един от безбройните полубратя на Заин. То стана, приближи едно израсло до оградната стена дърво и посочи клоните му с думите:

— Там има ястребово гнездо. — Заин стана на свой ред и се заклатушка натам. Стояха с гръб към сребърната чиния с отметнати назад глави и говореха за гнездото в клоните, високо над тях.

— Може да е скитник^[1] — каза с надежда в гласа Заин. — Ще му вземем пиленцата, когато се оперят.

Джини събра кураж. Изскочи изпод храста и се устреми като сива стрела през поляната. Стигна чинията и напълни и двете си шепи с лепкави сладки. Започна да ги тъпче в уста и бузите ѝ се издуха до пръсване. Половината сладки останаха в чинията и тя се опита да ги вдигне. Понеже не успя, пусна другите от ръцете си и започна наново.

— Маймуната! — изпищя страшният глас на Заин зад гърба му и Джини разбра, че е разкрита. В бързината си запрати чинията във въздуха и хукна назад към безопасността на високото дърво. Зад себе си оставяше диря от натрошени канелени сладки.

Щом стигна дървото и се метна на един висок клон, тя обърна глава, за да погледне назад. Момчетата тичаха към нея с викове на възмущение от такова безчинство:

— Шейтан! Дяволска маймуна! Свинско животно!

Джини стигна върха на дървото и се настани в един чатал. Тук се чувстваше в безопасност и започна да мляска остатъците от сладките, оцелели от паническото ѝ бягство.

Отдолу Заин развърза торбичката на пояса и измъкна прашка. Разви кожените ремъчки и ги опъна с две ръце. Избра идеално огладено обло камъче и го постави в уширената средна част на сдвоения ремък. Обиколи дървото, докато намери подходяща позиция за изстрел към Джини. Маймунката заклати глава с опулени очи и страшна гримаса, за да го уплаши.

— Сега ще ти дам такъв урок, че никога вече няма да ми крадеш сладките — закани се Заин и започна да върти прашката. Въртеше я все по-бързо в кръг над главата, докато ремъците започнаха да свистят и в точния момент отпусна края на единия. Камъкът се превърна в

съскаща бяла линия, твърде бърз, за да може Джини да реагира. Удари маймунката в лявата ръка под лакътя и костта се счупи.

Джини изпищя и подскочи високо във въздуха с висната счупена ръка. Докато падаше, направи опит да се хване за един клон, но лявата ръка не ѝ се подчини и тя стигна почти средата на дървото, преди да се залови с дясната.

Двете момчета отдолу скачаха и крещяха от радост.

— Удари го, Заин! — ликуваше Абубакър.

— Сега ще те убия, крадлив шейтан! — Заин поставяше нов камък в прашката. Джини се катереше нагоре с една ръка. Скимтеше и ломотеше от болка безспир. Стигна дългия протегнат към площадката клон.

Заин запрати втория камък, който изsviri във въздуха и удари клона точно под гърдите на маймунката. Тя подскочи и затича с пречупена ръка към площадката. Знаеше къде да търси закрила. Ясмини бе чула писъците и макар да нямаше представа какво ги е причинило, викаше разтревожена:

— Джини! Какво стана, бебчето ми? Ела при мама!

Стигнала края на клона, Джини се хвърли в прегръдките ѝ, като скимтеше и трепереше от болка и страх.

— Давай! — викна Заин към Абубакър. — Намери пръчка! Сега ще я довършим!

Градинарите бяха оставили сноп бамбукови колове в основата на стълбището. Всяко от момчетата грабна по един и хукна нагоре.

Запъхтян и ухилен, пръв се изкачи Заин. Стъписа се, когато Ясмини се изправи пред него с Джини на ръце.

— Не ме доближавай! — викна му тя. — Остави ни намира, Заин ал Дин!

За миг той се обърка от гнева на момиченцето, но тогава се появи Абубакър и го тикна напред.

— Това е само малката Ясмини. Аз ще я държа. Ти хвани маймуната!

Ясмини заетствва пред тях, притисната ужасеното животинче към гърдите си. Те я следваха, размахали заплашително коловете, като се насьрчаваха един друг:

— Шейтанът ми открадна сладките!

— Сега ще го убия!

— Първо аз тебе ще те убия! — викна в отговор Ясмини, но храбростта ѝ започна да се изпарява, а очите се напълниха със сълзи. Тя отстъпи до ниската стена на водния резервоар и остана там в отчаяна безизходица. Полусестрите ѝ бяха избягали още при появяването на по-големия брат. Ясмини остана сама. Устните ѝ потръпваха, но тя направи опит, да не издаде страха с гласа си.

— Остави ни намира! Ще кажа на Ал Амхара! Ще видиш, какво ще ти направи заради Джини!

— Много ме уплаши! — присмя се Заин. — Щяла да каже на Ал Амхара. Той е безверен свинеядец. — Притиснаха я към стеничката. Изведнъж Абубакър се хвърли напред и хвана Ясмини за врата.

— Взимай маймуната! — извика той и Заин сграбчи Джини за крака. Тримата се боричкаха и залитаха по площадката, дърпаха пищящото животинче. Ясмини се бе вкопчила в него с всички сили и крещеше през сълзи. Абубакър откопчаваше пръстите ѝ един по един, докато накрая тя изпусна Джини и Заин ѝ я взе.

— Дай си ми го! — примоли се тя. — Моля те, не го удрий повече!

Заин го бе хванал за кожата на врата.

— Ела си го вземи, преди да съм го убил, това мръсно животно!

Внезапно Джини се извъртя и впи зъби в китката на Заин. Той нададе вой на изненада и болка, вдигна маймунката над главата си и я запрати в резервоара. Животинчето изчезна във водата, после отново се показа и доплува до ръба. Заин вдигна кървящата си ръка и я заразглежда. После нездравият цвят на лицето му стана тъмночервен от ярост.

— Ухапа ме! Виж кръвта! — Изтича до резервоара, замахна с кола и потопи главата на маймунката. Щом се показва, той отново я удари, като надаваше викове на садистична наслада:

— А да видим сега, дали може да плува!

Ясмини се откъсна от хватката на Абубакър и метна мъничкото си телце върху гърба на Заин. Заудря главата и раменете му с писъци. Заин продължаваше да ликува, без да ѝ обръща каквото и да било внимание. Продължаваше да дави Джини, като отново и отново я натискаше под водата.

Маймунката бързо губеше сили, кихаше вода през носа си, а мократа ѝ козина бе прилепната по черепа. Силите и въздуха не ѝ

стигаха вече, за да пищи, но гласът на Ясмини се извиси по-силен и остьр:

— Остави го! Мразя те! Остави бебчето ми!

Дориан взе с един скок последните стъпала и спря. Трябаше му само един миг, за да разбере какво става. Беше го овладяла дива паника при мисълта, че ще види Ясмини ранена или умираща, но сега страхът отстъпи място на студена ярост при вида на онова, което правеха с нея и Джини двете големи момчета. Хвърли се към тях.

Абубакър го забеляза и се извърна към него. Вдигна бамбуковия кол, за да го стовари върху главата му, но Дориан отскочи и бълсна противника си с рамо по средата на гърдите, като го принуди да се олюлее назад. Абубакър се бълсна в парапета на площадката и изпусна кола. После побягна към стълбите и изчезна надолу.

Единствената мисъл на Дориан бе, да се справи със Заин и да спаси Ясмини. Полетя към него. Заин замахна с кола, но движенията му бяха затруднени от яхналата гърба му Ясмини. Дориан хвана кола с две ръце. Двамата се завъртяха в кръг, като всеки буташе и теглеше бамбуковия кол.

— Вземи Джини! — викна Дориан и Ясмини послушно скочи от гърба на Заин, за да изтича към резервоара. Пресегна се навътре и хвана маймунката, която цапаше немощно във водата. Измъкна я мокра и капеща, кихаща и кашляща вода през носа и устата. Притисна Джини към гърдите си и клекна край резервоара, като се мъчеше да избегне двете борещи се момчета.

Заин бе по-тежък от Дориан и с два инча по-висок. В това премерване на груба сила надмощието му започваше да се усеща.

— Сега ще те удавя като маймуната, неверник такъв с дяволски очи — закани се той и дръпна кола с всички сили.

В яростта си Дориан бе забравил всичко, на което го бе учи Том, но при тая обида самообладанието му се върна и той позволи на Заин да го дръпне към себе си. Пусна кола и сви десния юмрук. Размени крака, за да застане по-стабилно. „Използвай инерцията на тялото и размаха на раменете! Цели се в носа!“, спомни си той наставленията на Том.

Дориан нанесе удара със зяйкнали от езда и плуване ръка и рамене. Уцели Заин точно в носа, който се скапа като презряла слива в тъмночервена каша. Заин пусна бамбуковия кол и хвана с две ръце

удареното място. Очите му се насъзиха от болка, а между пръстите, на белите плочи прокапа кръв.

Дориан се готвеше за следващ удар. Том му бе показал мястото, където се сключват челюстите, като го накара да стисне зъби и да опипа подутината под собственото си ухо. В този удар вложи цялата тежест на тялото си.

Зайн не беше и чувал за такъв подход при сбиване. Превръщането на ръката в чук и използването й за удар в лицето на противника беше идея, напълно чужда за неговите представи за ръкопашен бой. Бяха го учили да се бори, но борбата му доставяше удоволствие само срещу по-дребни и слаби момчета.

Ударът в носа го смая. Изненадата се оказа по-силна дори от болката. Не бе подготвен за втория удар. Той се стовари като гюле отстрани на лицето и в мозъка му блесна мълния. Дориан все още не разполагаше нито с теглото, нито със силата да го свали в безсъзнание. Ударът все пак попадна точно където искаше и Зайн се залюля назад, заслепен от сълзи, неспособен да се брана, с омекнали крака.

След това, за пълно объркване на Зайн, дойде и третият удар — право в тъстите устни. Усети счупването на един зъб, а устата му се напълни с металическия вкус на собствената му кръв. Покрил лице с две ръце, той се затътри към стълбите.

Дориан грабна бамбуковата тояга и започна да го налага по гърба и раменете. Макар и вече цял обхванат от болка, ударите на бамбука накараха Зайн да подскочи към първото стъпало.

Дориан отново замахна и Зайн изпищя, сякаш го бе ужилил скорпион. Загуби равновесие и се затъркаля на кълбо надолу. Стигнал земята, той запълзя със силен плач. Чу Дориан да се спуска по стълбите и извърна глава да го погледне с налети очи.

Лицето на неверника бе изкривено в пурпурна гримаса на гняв, зелените очиискряха, а в двете си вдигнати над главата ръце държеше бамбуковия кол. Зайн се изправи на крака и изплю избития зъб заедно с фонтан кръв. Направи опит да затича, но имаше нещо счупено в дясното му ходило и той заподскача тромаво, закуцука през поляната, по петите на избягалия Абубакър.

Дориан захвърли тоягата и го остави да избяга. Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да уталожи гнева си и се сети за момиченцето. Затича обратно по стълбите. Ясмини още клечеше до резервоара. Тя

трепереше и хълцаше, притисната мокрото телце на маймунката до гърдите си.

— Ранена ли си, Ясмини? Удари ли те?

Тя поклати глава и безмълвно протегна ръце към него. Козината беше мокра и прилепнала към тялото, така че Джини изглеждаше наполовина по-малка, сякаш одрана.

— Ръката ѝ! — прошепна Ясмини. — Счупена е.

Дориан хвана внимателно провисналия крайник с пръсти и Джини изскимтя, но не се дръпна. Гледаше Дориан с огромни доверчиви очи. Той се напрегна, да си спомни какво бе правил доктор Рейнолдс с един паднал от реята моряк на „Серафим“, както и с един друг, който по невнимание бе пъхнал ръка в спиците на въртящия се кабестан. Изпъна ръката на маймунката върху парче бамбукова клонка и я привърза към него с помощта на ивица плат, която отпра от чалмата си.

— Трябва да я занеса при Бен Абрам — каза на Ясмини и пое телцето от ръцете ѝ.

— Бих искала да дойда с тебе — отвърна тя, но знаеше, че не е възможно и Дориан даже не отговори. Направи гнездо за Джини в гънка на робата си, а Ясмини го придружи до портите на хaremа и остана загледана подире му, докато той вървеше по пътя за града между китки палмови дървета.

След половин миля настигна един от конярите, повел хергеле коне на принца.

— Мустафа! — извика Дориан. — Закарай ме до пристанището!

Конярят го вдигна пред себе си и двамата препуснаха в галоп по тесните улички към морето.

Бен Абрам работеше в амбулаторията си, недалеч от пристанището. Той излезе от малката вътрешна стаичка, като изтриваше кръв от ръцете си и погледна Дориан и Джини с изненада.

— Донесъл съм ти един пациент, стари татко. Пациент с остра нужда от уменията ти — каза Дориан.

— Ще ме ухапе ли това животно? — Бен Абрам погледна маймунката с подозрение.

— Не се бой! Джини знае, че може да ти се довери.

— Наместването на кости е умение, познато от древността — отбеляза Бен Абрам, като разглеждаше внимателно счупения крайник,

— но се съмнявам някой от предшествениците ми да е имал подобен пациент.

Когато свърши и крайникът бе шиниран и бинтован, Бен Абрам даде на маймунката глътка опиумна отвара и тя спа през целия дълъг път на връщане.

Ясмини ги очакваше при портата. Тя пое упоеното животинче от ръцете на Дориан и нежно го отнесе до жилището, където завариха Тахи, потънала в тежки грижи.

— Какво си направил ти, глупаво момче? — нахвърли се тя върху Дориан в мига, в който той застана на прага. — Целият хarem е с главата надолу. Куш идва тук. Толкова е ядосан, че едва може да приказва. Вярно ли е, че Джини е ухапал Заин ал Дин, а ти си му избил зъб и размазал носа и че кракът му е счупен? Куш разправя, че Заин може и никога да не проходи отново, а най-малкото, ще остане сакат за цял живот.

— Крака си счупи сам, заради собствената си непохватност — отвърна Дориан войнствено и без капка разкаяние в гласа. Тахи го прегърна и притисна към пъlnите си гърди. Тя не издържа и избухна в ридания.

— Нямаш представа, какво зло си си навлякъл на главата! От сега нататък трябва постоянно да сме нащрек. Трябва да залостваш вратата на спалнята си. Не бива да кусваш нищо, преди аз да съм го опитала. — Тя продължи да излага списъка на предпазните мерки, които трябваше да се вземат срещу отмъстителността на Куш и Заин ал Дин. — Само Аллах знае, какво ще каже принцът, когато се върне от Мускат — завърши тирадата си тя с някаква извратена наслада.

Ясмини и Дориан я оставиха да хленчи и си представя всянакви ужасии над кухненските гърнета, а те отнесоха Джини в спалнята на Дориан. Положиха я на рогозката и седнаха един до друг.

Никой не продумваше. Накрая Ясмини клюмна като повехнало цвете и заспа на рамото му. Той обгърна раменете ѝ с ръка и не след дълго Тахи ги завари заспали в прегръдките си. Тя коленичи над двойката и се взря в лицата им.

— Толкова са хубави заедно. Така млади и невинни. Колко жалко, че никога не може да стане. Щяха да имат червеноглави дечица — шепнеше тя, а после вдигна спящата Ясмини от прегръдката на

Дориан и я отнесе в разкошните покой на майка й недалеч от портите, където я предаде в ръцете на една бавачка.

---

[1] Скитник — вид сокол. ↑

96.

Куш се появи на другата сутрин със заплахи и ругатни. Въпреки това, беше очевидно, че не е в състояние да престъпи строгите разпореждания на Ал Алама и Бен Абрам, като причини някаква истинска неприятност на Дориан. Злобата му обаче, струеше от него като аура на злото. На раздяла той хвърли от прага изпълнен с ненавист поглед към Дориан и каза:

— Близък е денят, ако е рекъл Аллах, когато няма да те има тук в харема, да тровиш дните ми.

Атмосферата пращеше като нощ пред лятна буря от враждебност към Дориан. Другите деца, всички освен Ясмини, страняха от него. Щом го видеха, зарязваха грубите си игри и бягаха с кикот надалеч. Жените закриваха лица и дърпаха поли към себе си, сякаш допирът с него беше заразен.

След три дни срещна Заин, на връщане от урока си при Ал Алама. Беше седнал с Абубакър и още трима подлизурковци. Гощаваха се с различни лакомства и млъкнаха, когато Дориан се насочи към тях покрай стената. Носът на Заин бе още подут, а върху горната му устна личеше черна коричка. Торбичките под очите му бяха по-тъмни от обикновено. Дясното ходило бе превързано. Може би, наистина е осакатен за цял живот, помисли си Дориан, но продължи да върви без да трепне, вперил поглед в очите на Заин. По-едрото момче не можа да издържи студения зелен поглед и се извърна. Каза нещо на Абубакър и двамата нададоха нервен смях. Дориан мина покрай тях и Заин събра кураж, когато започна да се отдалечава.

— Бяла кожа като гной — каза той и думите бяха придружени от свирене на въздух през мястото на избития преден зъб.

— Зелени очи като пикня — добави Абубакър.

— Само който е пил от нея, познава така добре цвета — каза Дориан със също толкова висок глас и продължи, без да се обръща назад.

През следващите седмици, усещането за опасна враждебност започна да се утвържда. Дориан беше низвергнат от обществото в харема и просто го избягваха. Даже Заин и Абубакър вече не реагираха при появата му другояче, освен демонстрирайки преувеличено безразличие. Заин продължаваше да куца и с течение на времето, започна да става ясно, че травмата наистина ще остави трайни последици.

Тахи обаче, не позволяваше на бдителността си да бъде приспана от примирето между двете момчета и не пропускаше случай да изтъкне пред Дориан опасностите, които се крият в отровите и някои други зловещи средства, причиняващи смърт от разстояние.

— Винаги си изтърсвай дрехите, преди да ги облечеш! Поглеждай в сандалите, преди да си ги обул! Има един малък зелен скорпион, който убива така бързо, че нямаш време и да извикаш, когато те ужили. Куш познава много добре нрава на скорпионите, както и всички останали пътища на злото.

Но тия приказки не бяха в състояние да потиснат задълго жизнерадостния по природа дух на Дориан. Прекарваше все по-малко време между стените на харема. А когато оставаше там, постоянен придружител му беше Ясмини.

Като доказателство за уменията на Бен Абрам, Джини бързо се възстанови и макар да си служеше повече със здравата ръка, вече подскачаше по ръба на оградната стена и се катереше по върховете на най-високите дървета.

Дойде дългият месец Рамадан, а новата луна сложи край на постите. След няколко дни Заин ал Дин изчезна от харема. Достигнал бе пубертета и мъжествеността и стъпи във външния свят, все още куцайки след спречкването с Дориан. Дориан и Ясмини бяха щастливи, че го няма. Чуха, че бил изпратен в Мускат при чичо си, халифа.

Тахи изсумтя презрително, когато й казаха това.

— Изпратили са го като заложник, за да се осигури послушанието на принца.

Дориан не за пръв път чуваше за интригите във височайшето семейство на Оман. Тахи каза нещо, което му бе известно:

— Халифът е екзекутиран шестима от братята си за предателство и няма никакво доверие на пощадените. — Продължи шепнешком: —

Халифът е жесток и зъл човек. Да не дава Аллах, да разбере, че си детето от пророчеството! — Тя потръпна при тази мисъл.

97.

Няколко седмици след внезапното заминаване на Заин, Ясмини дойде в жилището на Дориан преди да се е събудил и настоятелно го задърпа.

— Джини не дойде снощи за вечеря и тая сутрин я нямаше в леглото ми. — Тя трепереше от мъка и притеснение.

Зарида, а Дориан скочи и навлече робата си.

— Нещо ужасно е станало с моята Джини!

— Ще я намерим — обеща Дориан. — Тръгвай!

Започнаха с най-вероятните места — любимите убежища на Джини. Първа сред тях беше гробницата на Абд Аллах Мухамад Али. Те претърсиха най-основно древната постройка, като викаха Джини по име и я мамеха с канелени сладки. Нищо не би могло да я подмами повече. Като свършиха тук, започнаха систематично претърсване на градините, но при същата липса на успех. Ясмини бе смазана от скръб.

— Ти я спаси един път, Доуи. Сега Шейтан е дошъл за нея. Може да я е взел за наказание.

— Не ставай бебе, Яси. — Без да иска, той изрече фразата, с която го гълчеше навремето Том. — Шейтан не се интересува от маймуни и момиченца.

— Какво ще правим сега? — Тя го погледна с омайните си огромни очи, изпълнени с доверие.

— Пак ще отидем в гробницата. Джини все трябва да е някъде.

Входът в гробницата бе зазидан и измазан преди много столетия и макар Дориан да го проучи внимателно, там нямаше дупка, през която да мине дори малка маймунка. Изкачиха се на площадката и макар да прегракнаха от викане, от Джини нямаше и следа.

Най-накрая седнаха на ръба на резервоара уморени и обезсърчени, като избягваха да се погледнат в очите. Ако не бяха абсолютно безмълвни, нямаше да чуят едваоловимото цвърчене. Чуха го едновременно и Ясмини заби мънички нокти в ръката на Дориан.

— Джини! — прошепна тя.

Скочиха от перваза, забравили умора и започнаха трескаво да се оглеждат. Звукът сякаш изпълваше въздуха наоколо, без да идва от някое определено място.

— Откъде се чува, Доуи? — попита Ясмини, но той я накара да мълкне с повелителен жест. Все още вдигнал ръка, Дориан се ослуша напрегнато. Когато звукът спря, той подсвирна и Джини отговори незабавно откъм най-отдалечения край на терасата.

Отначало не видяха нищо, но Дориан се отпусна на колене и запълзя около купола, за да разгледа линията, в която се съединяващо с терасата. Там стенанията на Джини се чуваха най-ясно. Цялата повърхност бе покрита с бурени и пълзящи растения, но той забеляза следа, сякаш някой или нещо бе минало неотдавна оттам. Започна да рови, като разтваряше бурените и преплетените пълзящи растения, за да разкрие стената на купола.

Веднага забеляза, че кораловите площи са се разтростили на едно място, образувайки достатъчно широк отвор, за да премине през него Джини. Когато долепи ухо до него и последните му съмнения се разсеяха. Писъците се усилиха като през рупорна тръба.

— Тя е долу! — обърна се Дориан към Ясмини.

Тя радостно плесна с ръце.

— Можеш ли да я извадиш, Доуи? — После приближи устни до отвора и извика: — Джини, бебко! Чуваш ли ме? — Отговориха ѝ слаби, но възбудени писъци от дълбокото.

— Дръпни се! — Дориан я отстрани с ръка и започна да разширява дупката с голи ръце. Зидарията бе правена без хоросан и парчета от станалия крехък корал се отчупваха с лекота. Изпрати Ясмини да му донесе един от бамбуковите колове, струпани в основата на стълбите и с негова помощ разбиваше по-упоритите парчета.

След половин час успя да разшири отвора достатъчно, за да се промуши. Когато обаче надникна вътре, видя единствено прахоляка, вдигнат от него самия и пълен мрак.

— Чакай тук, Яси! — заповяда той и спусна крака в дупката. Започна да рита наоколо, но не напипа нито дъно, нито опора, върху която да стъпи. Хвана се с две ръце за ръба и започна да се отпуска инч по инч. Внезапно цяло парче от стената, за която се бе хванал, рухна и той полетя с уплашен вик в тъмното. Очакваше да прелети стотици

фута и да се размаже, но тупна на земята почти веднага. Съприкосновението с нея беше така неочеквано, че краката му изневериха и той се строполи. Бързо скочи на крака.

— Какси, Доуи? — викаше тревожно Ясмини.

— Добре съм.

— Може ли и аз да дойда?

— Не! Стой там! Махни си главата от дупката, да влезе светлина!

Когато прахоляка започна да се уталожва и зрението му свикна с полумрака, той огледа обстановката. Слаб лъч проникващ през дупката над главата му и в неговата светлина той откри, че се намира в тесен коридор, построен изглежда в дебелата външна стена на гробницата. Широчината едва побираше раменете му, а височината бе достатъчна, за да стои изправен.

Писъците на Джини се чуваха съвсем наблизо и Дориан тръгна към тях с кихане. Изправи се пред дървена врата. Тя се ронеше от старост, както и от влажна плесен и бе паднала от гнилите си кожени панти. Джини вероятно се бе увесила на нея и дори нейното незначително тегло се бе окказало достатъчно да я откъсне. И сега лежеше затисната.

Беше си счупила ноктите в опити да се освободи, а козината ѝ бе набита с прах и трески. Дориан надигна тежката врата достатъчно, за да може маймунката да се измъкне изпод нея. Джини не бе ранена, бързо се изкатери по тялото на Дориан и кацна на рамото му, хвана се с две ръце за шията му, бъбрайки в ухото му безспир.

— Глупаво животно такова! — скара се Дориан на английски, докато галеше главата му, за да го успокои. — Това да ти е за урок, друг път да не се завираш, дето не ти е работа, идиотска маймуна нещастна!

Отиде към отвора и я подаде на Ясмини, която се бе напъхала в дупката чак до раменете. После се върна, вдигна вратата и я завлачи заднишком. Подпра я на стената и се изкатери по нея като по стълба, за да излезе на слънце.

Целият бе в прахоляк и мръсотия и докато Ясмини задушаваше Джини в нежна прегръдка, той се изми във водата на резервоара.

Ясмини свали Джини по стълбите, но преди да ги последва, Дориан инстинктивно се върна и прикри отвора с бурени и пълзящи растения.

98.

След няколко дни Дориан се върна, за да проучи тайнния проход. Не трябаше да казва на Ясмини какви намерения има, защото тя веднага започна да настоява да я вземе дори и Джини да дойдел. Без да разбере Тахи, той задигна една лампа и огниво. Взеха куп предпазни мерки, за да не бъдат проследени от някой шпионин на Куш или друг мазник и отидоха до гробницата поотделно. Срещнаха се при резервоара.

— Никой ли не те видя? — попита Дориан, докато Ясмини изкачваше стъпалата с Джини на рамо.

— Никой! — потвърди тя, почти подскачайки от възбуда. — Какво мислиш, че ще намерим, Доуи? Голямо съкровище от злато и диаманти?

— Тайна стая пълна с кокали и черепи — подразни я той. Тя изглеждаше неспокойна.

— Искаш ли ти да влезеш пръв? — попита Ясмини и го хвана за ръка. Разделиха бурените с ръце и се скриха зад тях, а Дориан надигна растенията от входа към коридора, за да надникне в тъмнината.

— Никой не я е открил — констатира той. Клекна и се зае с огнивото. Когато пламъчето на лампата загоря равномерно, той каза:

— Ще ми я подадеш долу, когато ти кажа! — Спусна се в отвора и посегна нагоре с думите: — Дай ми лампата! — Пое я от ръцете ѝ, за да я остави встрани. — А сега слизай! — Насочваше с ръце висящите крака, като ги слагаше върху старата врата. — Почти стигна. Скачай!

Тя тупна долу и се огледа. Джини се стрелна подире ѝ, за да се изкачи по нея на рамото ѝ. Обаче не беше достатъчно високо и тя я взе на хълбок.

— Толкова е интересно. Никога не съм правила такова нещо досега.

— Не вдигай такъв шум! — Дориан взе лампата. — Стой близо до мен, но не ми се пречкай!

Тръгна предпазливо към мястото, където беше вратата и веднага го обзе разочарование. Само на няколко ярда, проходът бе зазидан. Попаднали бяха в задънена улица.

— Какво ли има отвъд? — попита шепнешком Ясмини.

— Изглежда оттук се е влизало в самата гробница, но някой е затворил прохода. Питам се, защо ли изобщо са го построили.

— За да може ангелът Гавраил да дойде в гробницата и да отведе душата на светията в рая — обясни важно Ясмини. — Гавраил винаги слиза на земята, за да прибира праведните души.

Дориан понечи да я подиграе, но забеляза колко големи и влажни са очите ѝ в светлината на лампата.

— Може би си права — съгласи се той, — но се питам къде ли извежда другият край на тунела.

Обърнаха се и поеха назад към отвора в тавана, през който бяха дошли, за да продължат бавно в прашната тъмнина, ухаеща на плесен и гъби. В немощната светлина на лампата, подът под краката им започна да се спуска надолу, като на всеки няколко стъпки имаше каменни стъпала. Таванът бе само на инч от главата на Дориан.

— Страх ме е! — прошепна Ясмини, останала без дъх. — Може би ангелът ще ни се разсърди, дето ходим по неговия път. — Притисна Джини близо до гърдите си. С другата ръка здраво стисна гърба на робата на Дориан.

Вървяха безмълвно. Подът продължаваше да слиза надолу, докато Дориан разбра, че се намират доста под земната повърхност, после стана хоризонтален. Дориан броеше крачките.

— Какво ще стане, ако се срути таванът? — попита Ясмини.

— Така си е стоял стотици години — уверено отвърна Дориан. — Защо трябва да падне точно сега? — Започна да брои крачките на глас. — Триста двадесет и две — обяви той и веднага добави: — Виж, има стъпала, които водят нагоре.

Заизкачваха ги бавно. На всяко стъпало спираха и Дориан вдигаше лампата високо, за да видят пътя пред себе си. Изведнъж спря.

— Затворено е — каза той с горчиво разочарование. В светлината на лампата видяха, че таванът, както и една от стените са срутени. Стояха пред купчината отломъци и не знаеха какво да правят.

Внезапно Джини скочи от хълбока на Ясмини и се стрелна напред. Преди Дориан да я улови за опашката, тя изчезна в

пространството между незасегната част, от тавана и купчината под нея.

— Джини! — Ясмини се промъкна покрай Дориан и пъхна ръка в отвора. — Пак ще се заклещи някъде. Спаси я, Доуи!

— Глупава маймуна! — Дориан започна да разчиства парчетиите, като се мъчеше да бръкне по-навътре. От време на време Джини се обаждаше, но не искаше да се върне при Ясмини, макар че тя отчаяно я молеше. Дориан продължаваше упорито работата си по разчистване на тунела. После спря и се изкачи на купчината.

— Виждам светлина — извика с ликуващ глас той. Скочи долу и продължи да разширява прохода с удвоени сили.

След един час обърса лице с края на робата си. Пот и прах се бяха смесили в редичка кал.

— Мисля, че вече мога да пропълзя. — Започна да се промъква по корем и под напрегнатия поглед на Ясмини в дупката потъна първо тялото, после краката и накрая изчезнаха стъпалата му. След миг извика: — Яси! Всичко е наред! Идвай!

Тя бе толкова по-дребна от него, че успя да мине на четири крака. След малко светлината се засили и тя завари Дориан клекнал в края на тунела. Заслоняващо го гъста растителност, но отвъд нея грееше ярка светлина.

— Къде ли сме? — попита тя, сгущена зад гърба му.

— Не знам.

Дориан разтвори предпазливо зеленината с ръце. Намираха се в нещо като огромна чиния, заобиколена от коралова стена, полусрутена от атмосферните влияния и годините. Цялото пространство бе обрасло в гъста растителност.

— Стой тук! — каза Дориан и изпълзя на слънце. Бързо се изкачи до върха на развалината и надникна през него. Видя палми и зелена мангрова гора, а отвъд тях се виждаше бял пясък и ярката синева на морето. Мястото му бе познато от експедициите извън хaremа. — Ние сме навън — каза смаян Дориан. — Тунелът минава под стената.

— Никога не съм била навън през живота си. — Ясмини се изкачи при него. — Я виж, това не е ли морето? Не можем ли да отидем там, Доуи?

Чуха гласове и се снижиха. Група жени минаваха под скривалището им, без да поглеждат нагоре. Бяха робини суахили,

черни и незабулени, закрепили на главите си огромни снопове дърва за горене. Отминаха и гласовете им загълхнаха в далечината.

— Можем ли да идем до морето, Доуи? — примоли се Ясмини.
— Само за малко, само този път!

— Не! Глупаво момиче — отряза я Дориан. — Ще ни видят рибарите и ще кажат на Куш. Тогава в гробището ще се появи още една могила. Нали знаеш какво става с малките момичета, които му се противопоставят? — Тръгна назад към отвора на тунела. — Хайде!

— Сигурно такава е Божията воля — никога да не плувам с теб в морето — каза тя, все още загледана с копнеж през дърветата.

— Слизай долу, Яси! Трябва да си вървим!

99.

Думите ѝ го смущиха. Всеки път, когато отиваше да се къпе сам и плуваше отвъд стената на рифа, изпитваше чувство за вина и макар че тя не повдигна повече въпроса, мисълта за това го измъчваше.

През следващите седмици, незабелязано проучи терена пред източната стена на харема и откри, че сред дърветата се гушат множество развалини. Покрити бяха с храсталаци и донесен от мусона пясък от дюните. Трябваха му няколко дни, за да открие точно тая групичка дървета и коралови развалини, зад които се криеше началото на прохода. Когато се убеди, че никой не го наблюдава, той прехвърли стената и се спусна към отвора.

Трябваха му няколко часа, за да го разшири, а после отново го прикри с палмови клони и сухи пръчки, за да не го открият случайно.

От приятеля си Мустафа, коняря, измоли една мръсна и парцалива роба с повече кръпки отколкото плат по нея и също толкова мръсна чалма, която дори конярят отказваше да носи повече. Върза всичко това на вързоп и го скри в изхода на тунела. Изчака пълнолуние и попита Ясмини:

— Наистина ли искаш да плуваш в океана?

Тя го погледна смяяно, а после мъничкото ѝ лице се сбърчи.

— Не ме дразни, Доуи! — помоли тя.

— Тази вечер ще дойдеш да вечеряш с мен и Тахи. След вечерна молитва, ще благодариш на Тахи и ще ѝ кажеш, че отиваш при майка си. Ще дойдеш тук и ще се скриеш зад резервоара. — Лицето ѝ бавно се озари и очите ѝ светнаха. — Майка ти ще си мисли, че си при Тахи, а Тахи ще смята, че си при майка си. Малко по-късно ще дойда и аз.

— Да, Доуи — кимна енергично с глава тя.

— Няма ли да те е страх да дойдеш тук сама в тъмното?

— Не, Доуи! — Така яростно заклати глава, сякаш искаше да я откъсне от раменете си.

— Не можеш да вземеш Джини. Трябва да си остане в клетката. Обещаваш ли?

— От цялото си сърце обещавам, Доуи!

100.

На вечеря Ясмини беше толкова приказлива и така не я свърташе на едно място, че Тахи я погледна подозрително и попита:

— Какво ти е, дете? Бърбориш като цяло ято папагали и подскачаш наоколо, сякаш имаш жив въглен в гашите. Да не си излизала пак гологлава на слънце?

Ясмини излапа и последните остатъци от вечерята, като ги огребваше с пръстите на дясната ръка. После скочи.

— Трябва да вървя, Тахи! Майка ми каза да се прибирам рано!

— Още не си се нахранила. Приготвила съм любимите ти кокосови сладки с шафран.

— Не съм гладна тая вечер. Трябва да тръгвам. Утре пак ще дойда.

— Първо молитвата! — опита се да я спре Тахи.

— Слава и благодарност на Аллах Всемогъщи, задето ни даде храна и вода и задето ни е направил мюсюлмани — изтрака Ясмини и скочи на крака. Преди Тахи да я спре отново, тя беше вече навън.

Дориан изчака малко, после се изправи и протегна с безгрижен вид.

— Ще се поразходя из градините.

Тахи изведнъж застана нащрек.

— Много внимавай, Ал Амхара! Не си мисли, че Куш ти е простил!

Дориан се изниза бързо, за да не слуша още съвети.

101.

— Яси? — тихо я повика той, след като изкачи стълбите до терасата. Гласът му трепереше и пресекваше: напоследък му правеше всякащи номера в мигове на вълнение или притеснение — скачаше нагоре-надолу. — Яси? — Този път прозвучава дрезгаво.

— Тук съм, Доуи! — Тя изпълзя иззад резервоара и изтича при него. Луната едва бе почнала да се издига над външната стена на харема и в светлината ѝ, Дориан я поведе към входа на Прохода на Ангела, както бяха нарекли тайнния тунел. Той се спусна в него и потърси лампата и огнивото, където ги бе оставил. Когато фитилът загоря с равен пламък, той повика Ясмини долу и хвана малкото ѝ тяло, пълзнало се по старата врата. Тя се притискаше до него, докато я водеше през тунела.

Когато стигнаха разчистеното срутуване, Дориан духна пламъчето.

— Не трябва да се вижда никаква светлина — каза той. Продължиха опипом пътя си през последните няколко ярда и накрая видяха лунната светлина да се процежда през висналите стебла на растенията, покрили изхода. Дориан потърси вързопа дрехи, който беше скрил.

— Вземай! Облечи ги! — нареди той.

— Смърдят! — възпротиви се Ясмини.

— Искаш ли да дойдеш с мен или не?

Тя не поднови препирнята и зад гърба му се чу шумолене на дрехи — Ясмини се преобличаше.

— Готова съм! — каза тя нетърпеливо.

Изведе я навън под лунната светлина. Робата беше твърде голяма за нея — настъпваше полите ѝ. Той коленичи и откъсна долната част до глазените, а после ѝ помогна да скрие дългите си коси под чалмата.

— Вече може! — каза той, след като я огледа. Приличаше на малките нехранимайковци, които търчаха из уличките на града и по крайбрежието. — Да вървим!

Те се измъкнаха от руините и после с голяма предпазливост се насочиха, покрай палмите, към морето. Дориан познаваше този участък с най-големи подробности. Изbral бе едно място, където ниски песъчливи скали приютиваха пълнен от прилива басейн.

В скалата бе издълбана естествена пещера, пълна със сенки, които ги скриха, седнали един до друг на влажния пясък. Погледнаха към окъпаната в лунно сребро водна повърхност. Сега беше отлив и кораловият пясък на дъното лежеше открит. Беше съвършено бял и лунните сенки се открояваха меланхолично върху гладката му повърхност. Ниският прибой при външния риф хвърляше неравномерна светлина върху лицата им.

— Красиво е — прошепна Ясмини. — Никога не бих повярвала, че може да е толкова красиво.

— Отивам да плувам — каза Дориан и се изправи. Свали робата и ритна настрами сандалите. — Идваш ли?

Без да дочека отговор, той тръгна през пясъка. От ръба на езерото се обърна и погледна назад.

Ясмини излезе от пещерата като млада кошута с крака, твърде дълги за детското ѝ тяло. Махнала бе парцаливатата роба и беше гола като него. Дориан бе виждал голи момичета по пазарите за роби, но никое от тях не бе дарено с такава приказна грация. Тъмните коси се спускаха по гърба до малкото ѝ обло задниче, а ивицата им сребрееше под лунната светлина.

Когато стигна до него, хвана с невинен жест ръката му. Напъпилите ѝ кадифени гърди едва личаха като леки подутини, но малките зърна гордо стърчаха, наежени от хладния въздух на мусона. Дориан ги гледаше и никакво необикновено чувство накара долната част на стомаха му да се свие на топка.

Влязоха ръка за ръка в езерото. Водата беше по-топла от нощния въздух. Топла като собствената им кръв. Ясмини клекна във водата и дългите ѝ коси заплаваха около нея като листа на лотос. Разсмя се от удоволствие.

Луната бе преполовила пътя си до зенита, когато най-после той каза:

— Не трябва да оставаме повече! Започва да става късно. Нека си вървим!

— Никога не съм била така щастлива! — отвърна Ясмини. — Никога досега! Бих искала да останем тук цял живот. — Но се изправи послушно и сребристата вода блесна по издължените ѝ стройни крайници. Излязоха от водата и следите от стъпките им се занизаха през пясъка като две мънистени огърлици.

При входа на пещерата, тя се извърна към него.

— Благодаря ти, Доуи! — После неочеквано простря ръце напред и го прегърна. — Толкова много те обичам, братко! — Дориан стоеше вдървено в обятията ѝ. Допирът на малкото тяло, топлината на кожата през хладните капки морска вода отново събудиха онова необикновено усещане в стомаха.

Тя се дръпна назад със звънлив смях.

— Цялата съм мокра. — Хвана дебел кичур от косата си и го изви. Водата от него покапа по пясъка.

Дориан вдигна робата от земята.

— Обърни се! — каза той и Ясмини послушно обърна към него извивката на гърба си. Той започна да я бърше с полите на дрехата.

— Другата страна!

Тя застана с лице към него и Дориан избърса онези малки подутини на гърдите ѝ, а после продължи към корема.

— Гъдел ме е!

Коремът беше гладък и плосък. Единствено гънките на пъпа и малката неокосмена цепка, в долната му част между бедрата, нарушаваха съвършената му цялост.

— Облечи се! — Тя се наведе, за да вдигне дрехата. Видя идеалната заобленост на задничето и някакъв спазъм стегна гърдите му така, че едва можа да си поеме дъх.

Ясмини се изправи и навлече мръсната роба през глава, а той продължи да я гледа втренчено. Тя му се усмихна и докато навиваше косата си, за да я скрие под чалмата, започна да разглежда тялото му без никакво чувство за вина или греховност.

— Толкова си бял, където не те е видяло слънцето и гледай, имаш косми долу! — Тя посочи изненадано с ръка. — Същият цвят като на главата. Блестят като коприна под луната. Много са красиви — чудеше се тя.

Дориан бе забравил за пухкавия мъх, поникнал през последните няколко месеца. За първи път изпита срам, почти вина пред нея и

бързо се покри със собствената си влажна роба.

— Трябва да тръгваме! — каза Дориан и тя се затича, за да не изостане по пътя им назад. Когато стигнаха прохода, свали грубата роба и облече собствените си дрехи.

— Готова ли си? — попита Дориан.

— Да, Доуи. — Понечи да тръгне през тунела, но тя хвана ръката му и каза: — Благодаря ти, братко! Никога няма да забравя какво направи тази вечер. Никога, никога!

Опита се да освободи ръката си. Чувствата му го объркваха и той почти изпита гняв към нея, задето ги бе предизвикала.

— Можем ли да дойдем пак, Доуи?

— Не знам. — Той издърпа ръката си. — Може би.

— Моля те, Доуи! Толкова беше хубаво.

— Ами добре, ще видим.

— Ще бъда много добра. Ще правя, каквото кажеш. Няма вече да те дразня и да ти отговарям. Само кажи да! Моля те, Доуи!

— Добре де! Ще дойдем пак.

102.

Няколко дни след набега им през Прохода на Ангела и преди Дориан да изпълни обещанието си да я заведе пак, в жилището им се появи Куш. Цъфна преди изгрев-слънце, придружен от двама евнуси-роби. Тахи ги срещна на вратата и застана на пътя им.

— Какво искате от Ал Амхара? — попита тя.

— Дръпни се, дърта краво! — нареди Куш. — Момчето вече не е под твои грижи!

— Дошли сте да ми го вземете! — Гласът ѝ затрепери и тя се вкопчи в бродирания елек на евнуха, когато той се опита да мине край нея.

— Дръпни се, казах ти вече! — Удари я с края на тоягата си и тя се сгъна на две от болка.

— Доведете неверника! — заповядала Куш на робите и те се втурнаха в спалнята на Дориан. Той седеше на рогозката, грубо разбуден от пронизително пискливия глас на Куш и сънливо търкаше очи. Евнусите го грабнаха и повлякоха към Куш.

— Махнете това! — Куш посочи с тоягата омоталата се около краката на момчето роба. Те я свалиха и евнухът се усмихна похотливо. — Така си и мислех! Хубава градинка си завъдил там. — С крайчеца на тоягата Куш докосна пухкавото гнездо от златночервени къдрави косъмчета. Дориан направи опит да се покрие, но робите го държаха здраво.

— Време беше! — Мушна Дориан с дебел, накичен с пръстени показалец. — Ще те отървем от тая смрадлива кожица.

— Не ме пипай! — изкрешя Дориан яростно с мутиращ глас и поаленели от гняв и унижение бузи. — Дръпни си тълстите лапи от мене ти, същество без топки!

Усмивката изчезна от лицето на Куш и той бързо дръпна ръка.

— Кажи селям на тая дърта крава! — Той се вторачи в Тахи. — Повече няма да я видиш. Хората ми ще останат с теб, докато си събереш нещата. Напускаш харема! Чакате нож и нов живот след това!

На прага Тахи се вкопчи в него.

— Ти си синът, който не можах да родя — прошепна тя. — Ще те обичам докато съм жива.

— И аз ще те обичам, Тахи! Не помня родната си майка, но трябва да е била като теб!

— Бъди мъж и войн, Ал Амхара! Искам да се гордея с теб!

— Кажи на Ясмини... — Гласът му секна. Какво можеше да ѝ каже? Докато обмисляше въпроса, робите го извлякоха през вратата. Викна отчаяно към Тахи:

— Кажи ѝ, че никога няма да я забравя! Кажи ѝ, че винаги ще си остане моята малка сестра!

Еvnусите го заведоха до средата на двора, където чакаше биволска кола. Малка тълпа деца и жени се бяха събрали да гледат, но макар да се взираше напрегнато, докато колата трополеше през портата, не можа да види Ясмини сред тях.

103.

— Винаги е по-трудно и опасно, когато момчето е порасло — забеляза Бен Абрам. — Това трябва да се прави много по-рано, а не на тринаесет години, когато е вече на прага на мъжествеността.

— Момчето идва от света на невернициите и остава обект на ненавист, докато не се изпълни ритуала. Трябва да се извърши преди завръщането на принца от Мускат! — отвърна Ал Алама. — Ако той наистина е част от пророчеството, Аллах ще го закрия!

Дориан стоеше гол пред тях. Бяха на терасата с изглед към пристанището. Освен доктора и благочестивия молла, там имаше и една млада робиня, езичничка, която не можеше да бъде омърсена, помагайки на Бен Абрам.

Докторът нареди инструментите си на ниска масичка и погледна Дориан право в очите.

— За един мъж болката не означава нищо! Честта е всичко! Помни това цял живот, сине мой!

— Няма да те изложа, стари татко! — отвърна Дориан. Вече много пъти бяха обсъждали този въпрос.

— Бисмилля-хи Аллаху акбар! — тихо произнесе Бен Абрам. — Започвам в името на Всемогъщия Бог. Аллах е велик!

В същото време моллата започна да напява сура от Корана с melodичен глас:

— Започваме в името на Аллаха, който е всеблаг и милостив. О, Аллах, дари го с непоклатима вяра, мир на духа, охолство и благоразумие, полезни знания и напътствия, за да върши богоугодни дела, благороден характер, чест и крепко здраве!

Бен Абрам кимна на робинята, която коленичи пред Дориан и хвана пениса му. Започна да го масажира, както се дои виме. Той бързо се наду и втвърди и момичето благоприлично извърна поглед, но не спря движенията си, докато не стигна до пълна ерекция. Тогава Бен Абрам взе едно малко и остро като бръснач ножче и дойде при тях. Каза тихо на момичето „Достатъчно!“ и тя се оттегли.

— В името на Аллах! — започна Бен Абрам и с привично движение направи първия срез.

Дориан се сгърчи от болка, но прехапа устни и задави вика си. Последва още едно рязване и още едно. Момчето продължаваше да хапе устни, а по бедрата му се стичаше кръв.

Най-накрая Бен Абрам оставил ножа настрана.

— В името на Бога, направено е! — каза той и превърза раната.

Дориан почувства, че краката му треперят, но запази лицето си безизразно с широко отворени очи. Даже и Ал Алама изказа одобрението си на глас:

— Вече си мъж! — Благослови го с докосване до главата и допълни: — И се държа като истински мъж!

Бен Абрам го заведе в малка стаичка, където вече бе приготвена спална рогозка.

— Ще дойда утре сутринта да сменя превръзката — обеща той.

На сутринта Дориан беше в треска, а възпалената рана имаше отвратителен вид. Бен Абрам я намаза с мехлем и сложи нова превръзка. Предписа му горчivo лекарство. След няколко дни температурата спадна и раната започна да заздравява. Скоро паднаха и коричките. Бен Абрам му разреши да ходи сам до океанския бряг, за да плува в прозрачните води, да отива в дворцовите конюшни, за да помага на конярите, да язди в галоп през пухкавите пясъци и да участва в дивашките игри на пулу.

Не след дълго, в пролива се появи платно и наблюдалите от крепостните стени различиха вимпела на принца на мачтата. Цялото население на острова се изсипа на брега, за да приветства завърналия се от столицата Мускат принц Абд Мухамад ал Малик.

Принцът стъпи на брега, под звуците на оръдейни залпове от крепостта, пискливи женски гласове и викове на обожание от страна на мъжете. Те стреляха във въздуха с дългите си кремъклийки, барабаните биеха, носеше се вой на зурни.

Дориан беше с конярите, които държаха конете в края на пясъчната ивица. Той бе помагал при изльскването на сбруята и тюркоазите, които украсяваха седлото на принца и юздечката на жребеца му. Като осиновен син на принца, главният коняр бе удостоил Дориан с честта да води жребеца и да го държи, докато владетелят го възсадне.

Дориан го видя да идва през пясъка, тълпата се отдръпваше пред него и поданиците му се просваханичком, протягайки ръце, за да хванат и целунат края на дрехата му. Повече от година след последната им среща, Дориан бе забравил колко царствена е високата му осанка, в снежната белота на робите. Огромен, украсен с диаманти ятаган висеше на пояса, а дръжката му от рог на носорог блестеше с полиранията си повърхност като кехлибар. Лентата за придържане на чалмата бе направена от сплетени златни нишки. Вървеше към Дориан, като отвръщаше усмихнат на приветствията с докосване на устни и сърце.

— Селям алейкум, велики господарю! — Дориан се поклони. Макар гласът му да потъна в глъчката на тълпата, принцът го погледна в лицето и Дориан разбра по израза на задоволство в очите, че го е познал. Принцът леко наклони глава, после се метна на седлото, с изящната грация на роден ездач и пое към крепостта.

104.

Ал Малик седеше на терасата в двореца, заобиколен от най-близките си придворни, сърбаше кафе и слушаше докладите на хората, управлявали островите и колониите в негово отсъствие.

— Много франкски кораби хвърляха котва в Занзибар — съобщи везирът. — Сега, след като куси започна да ги докарва от юг, станаха още повече. Всички искат да участват в търговията със злато и роби.

Султанатът Занзибар беше васален на принца и част от печалбите по неговите пазари се отклоняваше към хазната му. Можеше да бъде сигурен, че султанът е изцедил от неверниците и последната рупия, която е могъл.

— Али Мухамад да предупреди неверническите капитани, че няма да търпя присъствието им северно от Занзибар. Най-строго забранявам! — Златото и стоките, докарвани от неверниците бяха добре дошли, но Ал Малик много добре познаваше алчността и безскрупулността на франките. Те бяха основали вече бази и кантори в империята на Великия Могул. Сложеха ли някъде крак, не можеш ги мръдна след това. Не бива да им се позволява да стигнат на север до Ламу.

— Али Мухамад е уведомен за вашата воля. Ако някой невернически кораб поеме насам, той веднага ще изпрати съобщение по бърза джонка.

Принцът кимна.

— Ако търсенето на слонова кост е толкова голямо, с какви запаси разполагаме на материка?

— Слоновата кост намалява от година на година, а търсенето от страна на неверника непрекъснато нараства.

Пазарите на Занзибар и Ламу разчитаха за снабдяването си до голяма степен на езическите племена във вътрешността. Те не разполагаха с мускети, за да убиват огромните дебелокожи. Използваха примитивни капани с набити в тях заострени колове, към които се мъчеха да подгонват слонските стада. Имаше неколцина безстрашни

ловци, които можеха да убият животното с лък и стрела, но тяхната плячка беше оскъдна.

— Дали пък да не продадем мускети на племенните вождове, за да могат да убиват повече животни? — предложи един от придворните, но принцът поклати решително глава.

— Прекалено опасно е! — каза той. — Може да им даде смелост и да въстанат срещу нас. Това значи, сами да отворим вратата на клетката с лъва.

Обсъдиха надълго и широко този въпрос, а после принцът насочи вниманието си към търговията с роби.

— Понеже ги ловим из крайбрежните области, те започват да се оттеглят към вътрешността. Като слоновете, стават все по-диви и предпазливи. Всеки следващ сезон количеството на улова намалява.

Както при слоновата кост, арабите разчитаха на по-войнствено настроените племенни вождове от вътрешността, да нападат съседите си и да залавят роби сред традиционните си племенни врагове, като след това ги доставят по сборните пунктове край бреговете на големите езера.

— Защо не започнем сами да ловим роби из горите? — предложи друг цареворец.

Принцът замислено почеса брадата си.

— Ще трябва да жертваме смелите си воини и да проливаме кръвта им. Не знаем какво ги очаква из тамошната дивотия. Можем само да сме сигурни, че задачата ще бъде много трудна и опасна. — Мъкна, за да обмисли по-добре предложението. — По-късно ще ви съобщя волята си по този въпрос, но междувременно съставете списък на петдесет мъже, които биха могли да се изпратят на такава експедиция!

Принцът решаваше един по един стопанските въпроси и преди да премине към по-сериозни проблеми, освободи по-незначителните членове на съвета, за да останат само петима от най-високопоставените и доверени нему приближени, които щеше да запознае с резултатите от пребиваването си в Мускат. Това беше опасна тема, винаги пропита с духа на предателства и заговори. Халифът Ал Узар ибн Якуб беше четиридесет години по-стар от принца, син на една от първите жени на баща им. Ал Малик беше дете на старческото слабоумие на баща си и неговата последна фаворитка,

но както е известно на всеки ездач: „Дърт жребец и млада кобилка раждат най-добрите жребчета.“

Малкият Омански халифат беше под постоянна заплаха от страна на огромната Отоманска империя със столици в Истанбул и Багдад, която обхващаше по-голямата част от арабския свят. Единствените държави, останали засега извън нейния обсег, бяха няколко княжества на север, държани под око от турските халифи, както и онези, които бяха успели да се защитят срещу опустошителните набези на отоманците.

Силният омански флот закриляше халифата откъм морето. На състъпилият от север агресор щеше да бъде посрещнат от страховитите пясъци на Руб Ал Кали, Празния Квадрат и пустинните воини, съставящи малобройната армия на Оман, за които пясъците бяха роден дом.

Оман бе устоявал на завоевателните напъти на Отоманската империя в продължение на столетия и можеше да продължи да го прави още столетия, ако имаше на трона си силен и съобразителен мъж. Ибн Якуб не беше този мъж. Прехвърлил седемдесетте, той проявяваше склонност по-скоро към сложните плетеници на политическите интриги, отколкото към суворите изпитания на войната. Главна негова грижа беше запазването на собственото му положение и власт, а не обединяването на силите за укрепване независимостта на малката му държава. В хода на годините, той бе загубил уважението на племената си. Халифатът се състоеше от множество родови структури, всяка водена от собствен шейх. Без твърдо ръководство, тези корави мъже на пустинята загубваха воля и решителност, започваха междуособни разпри, възкресяваха древни междулеменни кръвни вражди и по такъв начин не укрепваха властта на колебливия, жесток и коварен старец в Мускат.

Властта на Ибн Якуб беше здрава единствено близо до столицата му, но колкото по-навътре се отиваше в бунтовните пясъци на пустинята или в безбрежните води на Океана на Индиите, толкова по-слаба и илюзорна ставаше тя. Пустинните шейхове и капитаните на джонки признаваха за водач единствено този, когото уважават.

Мнозина бяха пращали вече тайни емисари при Ал Малик, защото той беше могъщ човек и доказан воин без конкуренция. Всички знаеха, че халифът го е заточил в края на държавата, защото се

страхува от влиянието и популярността на своя полубрат. Пратениците обещаваха, че ако се завърне в Арабия и оглави въстание срещу брат си, техните племена ще го подкрепят. С него начало на халифата, те бяха отново готови да се опълчат срещу отоманците.

— Това е Ваш дълг и от Бога дадено право. Ако дойдете при нас, моллите ще обявят джихад, священа война, и ние ще тръгнем след Вас, за да свалим тирана — обещаваха пратениците.

Това беше много опасно начинание, изпълнено с ужасни рискове. Ако се провалеше, никой от насядалите тук шестима мъже не хранеше илюзии относно крайния резултат лично за себе си. Потънаха в дълъг разговор за възможния успех и справедливостта на каузата.

Когато започна съветът, лодките на пясъка долу бяха останали на сухо поради отлива. Дълги колони роби се виеха към тях, за да ги освободят от товара им. Докато траеше съветът, приливът дойде, а джонките постепенно се изправиха и заплаваха по водата. Опънаха плетените си платна и поеха към протока. Мястото им в крайбрежните води бе заето от нови тежко натоварени кораби. Шестимата мъже продължаваха разговора, а приливът стигна връхната си точка, за да започне отлив.

През цялото време Ал Малик говореше малко, повече слушаше останалите, даде им възможност да излеят сърцата си, без прекъсване и ограничения, като непрестанно отбираше зрънцата от плявата.

Обсъдиха боевата способност на силите, на които можеха да разчитат и съставиха списък на необвързаните или колебаещи се шейхове. Сравниха ги със силите, верни на Ибн Якуб. Чак след като чу всичко, което имаха да кажат, Ал Малик взе своето решение.

— Трябват ми племената от дълбоката пустиня, от Саар, Дам и Караб. Те са най-добрите воини в целия Омански халифат. Без тях каузата ни е обречена на неуспех. Засега обаче, нямаме вест от тях. Не знаем в коя посока ще наведат върховете на копията си.

Съветниците замърмориха одобрително и Ал Малик добави тихо:

— Трябва да отида при тях!

Всички замълчаха, обмисляйки този смел ход и Ал Алама каза:

— Вашият брат, халифът, няма да го допусне. А ако настоявате, ще надуши опасността.

— Ще направя хадж, поклонение в Мека, като използвам древния път през пустинята към Светите места — пътя през племенните територии. Халифът не може да попречи на поклонничество, защото наказанието затова е вечно проклятие.

— Рискът е много голям — отбеляза Ал Алама.

— Няма голяма печалба, без голям риск — отвърна Ал Малик. — Бог е велик!

— Аллах акбар! — отвърнаха те. — Бог е велик!

Ал Малик ги освободи с елегантен жест и един по един те започнаха да го прегръщат, да целуват ръка и да се оттеглят. Ал Алама беше последен и Ал Малик му каза:

— Ти остани! Настипи часът на Магриб, вечерната молитва. Нека се помолим заедно!

Две млади робини донесоха кани с чиста изворна вода, за да се извърши ритуалното пречистване. Двамата мъже измиха ръце, като момичетата поляха три пъти от сребърните кани, изплакнаха уста три пъти и три пъти смръкнаха вода от шепа, като я изхвърляха през ноздрите си с пръстите на лявата ръка. След това измиха лицата и краката си.

Робините си отидоха и Ал Алама се изправи с лице към Мека, хиляди мили на север. Сложил шепи зад ушите, той започна да зове за молитва на висок глас:

— Бог е велик! Нося ви свидетелство затова, че Мохамед е пратеник божи! Идвайте за молитва! Идвайте за ваше собствено добро!

В двора под тях, както и под крайбрежните палми, стотици облечени в роби фигури започнаха да се събират и безмълвно да застават в поза на благоговение, всички обърнали лица в една посока.

— Молитвата започна! — изви Ал Алама.

Когато свърши, Ал Малик даде знак на моллата да седне на възглавницата от дясната му страна.

— Видях на брега при пристигането си момчето, Ал Амхара. Разкажи ми какво стана с него в мое отствие!

— Израства като тамариндово дърво, висок и силен. Вече е добър ездач. Мозъкът му е бърз, езикът също. Понякога твърде бърз. Често е склонен да отказва уважение на по-възрастни и високопоставени. Не приема с преклонение критики и ограничения. А

когато му се противопоставят или го ядосат, речникът му може да накара всеки боцман да се изчерви — отвърна Ал Алама.

Ал Малик скри усмивката си зад ръба на филджана. Чутото го накара да харесва още повече неверническия си син. От него ще излезе водач.

Ал Алама продължи:

— Стана вече мъж и Бен Абрам го обряза, както подобава. Когато дойде време да приеме ислама, ще бъде готов.

— Това е хубаво — каза принца. — А как мислиш, свети отче, дали усилията ти в това направление са дали плод?

— Вече говори езика ни като роден и знае наизуст цели части от Корана — извъртя го сконфузен Ал Алама.

— Доближил ли се е до правия Бог? — настоя Ал Малик. — Без това пророчеството ще остане без последици.

— Сам Пророкът е казал, че никой не бива да бъде насиливан в правата вяра. Сам трябва да стигне до нея и по свой собствен път.

— Значи отговорът е не?

— Страшно обича споровете. Понякога си мисля, че единствената причина да учи Корана наизуст е, че това му дава възможност по-лесно да спори с мен. Непрестанно се хвали със собствената си религия и как един ден щял да бъде посветен в някакъв християнски религиозен орден, който се казвал Рицари на Ордена на Свети Георги и Свещения Граал, чито членове били баща му и дядо му.

— Не е наша работа да подлагаме на съмнение пътищата на Аллаха — каза Ал Малик.

— Бог е велик! — съгласи се с това твърдение моллата. — Но има и друго във връзка с момчето. Получихме запитване за него от страна на английския консул в Занзибар.

Ал Малик се наведе заинтересуван.

— Мислех, че беше убит преди повече от година.

— Оня беше някой си на име Грей. След смъртта му, англичаните пратили друг да го замести.

— Разбирам. Под каква форма е направено запитването.

— Описва момчето точно, възраст, цвят на косата. Знае, че Ал Амхара е бил в плен на Ал Ауф и е продаден в робство. Знае, че е

купен от Ваше Височество. Знае името, което сме му дали — Ал Амхара.

— Откъде е разбрал всичко това? — Загрижени бръчки прорязаха лицето на Ал Малик.

— Не знам. Бен Абрам ми разказа за потеклото на момчето. Той се е запознал и е разговарял с неговия по-голям брат, когато франките го взели в плен на острова.

Принцът кимна.

— Какво знае докторът за момчето?

— Семейството му е благородническо, приближено до английския двор. Независимо от младостта си, братът е страховит воин, който се е заклел да намери и да върне Ал Амхара. Може би семейството стои зад това запитване от Занзибар. Не знаем с положителност, но няма да е разумно, ако омаловажим този проблем.

Ал Малик обмисли казаното и попита:

— Англичаните притежават роби и търгуват с тях. От къде накъде ще оспорват същото право на други? Как ще ни принудят да им се подчиним? Царството им е далеч оттук, на другия край на земята. Не могат да изпратят армия срещу нас.

— Бен Абрам казва, че франките използват вероломни начини за водене на война. Те издават на търговските капитани фермани за война срещу враговете си. Тия хора са като акули, като баракуди. Идват тук да плячкосват.

— Може ли английският крал да ни обяви война заради едно дете?

— Бен Абрам се опасява, че може. Не толкова заради детето, колкото за да има удобно извинение да завладее земи и богатства от Оманската държава.

— Ще помисля върху всичко, което ми каза. — Ал Малик го освободи. — Доведи при мен Бен Абрам и момчето, утре след молитвата Зур!

105.

Дориан се яви за аудиенцията със смесени чувства на радостна възбуда и тревога. Когато за пръв път видя принца, подобни терзания не смущаваха душата му — Ал Малик беше просто един мюсюлманин, враг и вожд на езичници. Оттогава обаче, Бен Абрам и Ал Алама го бяха научили на много неща. Вече знаеше, че династическите му корени са толкова дълбоки, колкото и на английския крал. Знаеше за подвизите му като моряк и воин, както и за дълбоката почит, изпитвана към него от поданиците му. В добавка към всичко това, духовната му връзка с християнството и Англия бе изтъняла и отслабнала, поради огромното разстояние и изтеклото време.

През всичкото това време, не бе имал възможност да говори родния си език, мислите му течаха на арабски и с усилие си спомняше английската дума, дори за най-прости понятия. Спомените за семейството също крееха. За брат си Том се сещаше само от време на време и всякакви мечти за бягство бяха изоставени. Вече не гледаше на пребиваването си на острова като на пленничество. Постепенно бе всмукан от този арабски свят, както и от арабския начин на мислене. Изправен отново пред принца, той бе преизпълнен със страхопочитание и уважение.

Когато коленичи на кораловите площи на терасата пред Ал Малик и помоли за благословия, сърцето му заби в радостна изненада от формата на отговора.

— Ела седни до мен, синко! Имаме доста да си поприказваме. — Този величествен мъж отново го призна за свой син в присъствието на свидетели. Дориан изпита гордост, последвана от остро чувство за вина. В съзнанието му се мярна мимолетно образът на истинския му баща, но лицето на Хал беше неясно и бледо.

Винаги ще остана верен на баща си, обеща непоколебимо Дориан и тутакси се подчини с радост на Ал Малик.

— Станал си мъж в мое отсъствие. — Ал Малик го погледна внимателно.

— Да, господарю — отвърна Дориан, като едва се сдържа да не добави: „По волята на Аллаха.“

— Виждам и сам. — Ал Малик забеляза очертанията на твърди млади мускули и разширяващи се рамене под робата, която така естествено стоеше на момчето. — Значи, време е да се откажеш от детинското си име и да приемеш име на мъж. От сега нататък ще се наричаш Ал Салил!

— Такава е волята на Аллаха! — казаха в един глас Бен Абрам и Ал Алама. И двамата бяха доволни и горди от високата чест, с която принцът бе удостоил протежето им. Тя беше признание и за техните заслуги. Избраното от Ал Малик име означаваше Изтеглен меч.

— Вашето благоволение е като изгрев на слънцето след тъмна нощ! — отвърна Дориан и Ал Алама одобри с кимване избраните думи.

— Редно е също така да имаш собствен копиеносец. — Ал Малик плесна с ръце и на терасата излезе младеж, с дълги пружиниращи като на камила крачки. Беше може би с петнадесетина години по-възрастен от Дориан, в края на двадесетте, и от облеклото и осанката му личеше, че е воин. На пояса носеше ятаган, а на рамо — щит.

— Това е Батула — каза принцът. — Той ще положи клетва за вярност пред теб.

Батула приближи Дориан и се отпусна на колене пред него.

— От днес нататък Вие сте моят господар и повелител! — каза той с висок и ясен глас. — Вашите врагове са мои врагове! Където и да се намирате, аз ще нося копието и щита Ви от дясната Ви страна.

Дориан сложи ръка на рамото на Батула в знак, че е приел обета и младият мъж се изправи. Погледнаха се един друг в очите и Дориан тутакси го хареса. Батула не беше красив, но имаше широко и честно лице с голям орлов нос. Усмивката му разкриваше равни бели зъби. Гъстата му тъмна коса беше намазана с масло и сплетена в дебела плитка над едното широко рамо.

— Батула е образец на копиехвъргач — каза Ал Марик — и кален в битките войн. Той ще те научи на много неща, Ал Салил. — Копието е оръжие на истинския арабски ездач. Дориан бе наблюдавал упражнения на тренировъчното поле, където с голямо вълнение слушаше тропота на галопиращите коне. От техните гърбове войните

нанизваха блестящи остриета, през окачен бронзов пръстен при голяма скорост.

— Ще бъда усърден ученик — обеща Дориан.

Ал Малик освободи Батула. Когато напусна терасата, принцът продължи:

— Много скоро ще предприема едно пътешествие на север за поклонение в Мека. Пътят ще ме преведе през диви и пустинни места. Ти ще ме приджриши, сине мой!

— Сърцето ми ликува че сте ме избрали, господарю.

Ал Малик го освободи с ръка и когато Дориан напусна, каза на Бен Абрам и Ал Алама:

— Изпратете писмо до султана на Занзибар, за да го предаде на английския консул. — Направи пауза, за да събере мислите си и продължи: — Съобщете, че принц Ал Малик наистина е купил Ал Амхара от Ал Ауф. Сторил го е, за да вземе момчето под свое покровителство и да го опази от злини. Пишете, че въпреки всички усилия за опазването му, Ал Амхара се е разболял от треска и е починал преди година. Погребан е тук, на остров Ламу. Пишете, че това са думите на Ал Малик.

Ал Алама се поклони.

— Ще бъде, както повелите, Ваше Височество! — Това гениално разрешение му бе направило дълбоко впечатление.

— Ал Амхара е мъртъв! — продължи Ал Малик. — Ще поставите надгробен камък с името му! Ал Амхара е мъртъв! Ал Салил продължава да живее!

— По волята Божия! — заключи Ал Алама.

— Ще взема момчето с мен и ще го скрия в пустинята. В нейните пясъци ще стане истински войн. С времето франките ще забравят, че е съществувал.

— Това е мъдро решение.

— Ал Салил е за мен повече от син. Той е живият ми талисман. Никога няма да го предам на франките! — завърши принцът с тих, но твърд глас.

106.

„Лястовицата“ се появи в протока и зави към Занзибар. Освен огромното количество джонки в пристанището се виждаха и десет кораба с правоъгълни платна. Том Кортни ги разгледа внимателно. Развяваха флаговете на някои от най-силните търговски държави от северното полукълбо, като най-осезаемо беше присъствието на Португалия и Испания.

— Няма французи, мастър Тайлър — обяви с облекчение Том. Възможността да сподели неутрално пристанище с вражески кораб никак не го блазнеше.

— Няма — съгласи се Нед. — Затова пък има поне един кораб на Компанията. — Той посочи голям кораб, крал на океана, изложил на показ необхватното могъщество на английската Източноиндийска компания. — Техният прием ще бъде дори по-студен от той, който биха ни оказали французите.

Том дръзко се усмихна.

— Пукната пара не давам за тях! — каза той. — Нищо не могат да ни направят извън Англия, а ние, известно време, ще отсъстваме оттам. — После добави полугласно: — Поне докато ме върнат в окови. — Вдигна поглед към собствената си, лишена от флаг мачта. Не искаше да разкрие националността си. — Щом хвърлим котва, ще отида да посетя новия консул.

Разговарял бе с друг английски капитан в залива на Добра Надежда, където прекъснаха за малко плаването си. От него научи, че Грей си има наследник в Занзибар. — Някакъв младеж, изпратен там от Бомбай, след убийството на Грей, за да поеме консулските функции за района на Брега на треската и разбира се, което е по-важно, да пази интересите на Компанията в тия води.

— Как се казва? — поискава да узнае Том.

— Не си спомням. Никога не бях го виждал, но е високомерен и надут. Мисли се за много важен.

Том гледаше как Нед вкарва „Лястовицата“ в залива. Хвърлиха котвата в толкова прозрачна вода, че ясно виждаха многоцветните риби, гъмжащи над кораловата скала, на четири фатома под кила.

— Ще взема Аболи с мен — каза Том, щом спуснаха лодката.

Двамата стъпиха на каменния кей, под стените на старата португалска крепост и поеха по тесните улички.

Жегата и смърдящата навалица бяха така познати на Том, че изглеждаше невероятно, че са изтекли почти две години от пристигането му тук за пръв път. Поискаха напътствия от арабския началник на порта.

— Не, не — отвърна той. — Новото консулство не е вече в градската къща на ефенди Грей. Ще пратя едно момче да ви заведе! — заключи началникът и махна към един от нехранимайковците в опърпаната тълпа. — Тоя син на шейтана ще ви покаже пътя, но не му давайте повече от една анна бакшиш.

Момчето заподскача пред тях, като ги изведе от хаоса на тесните улички и порутени къщурки в палмова гора. По един песъчлив път, на повече от миля след последния градски коптор, те стигнаха огромна вила, оградена с високи стени. Макар постройката да изглеждаше стара, оградната стена бе наскоро възстановена и варосана. Надничашкият над нея покрив бе също наскоро припокрит с палмови листа. На портата се виждаха две бронзови табели. На едната пишеше: „Консулство на Негово Величество“. Отдолу личаха изправените лъвове от емблемата на Компанията и надпис: „Представителство на Обединената компания на английските търговци за района на Източните Индии“.

Някакъв слуга се появи след позвъняването и Том го изпрати с бележка до господаря му. След няколко минути слугата се върна. Том оставил Аболи да чака в двора и го последва.

Къщата бе заобиколена, по ориенталски обичай, с градини и фонтани. Таваните бяха високи, но мебелировката оскъдна. Имаше обаче вази с тропически цветя във всички помещения, през които бе преведен Том и тази цветна украса, заедно с подредените върху спартанската дървения на мебелите възглавнички, издаваше присъствието на женска ръка. Най-накрая слугата въведе Том в помещение с каменен под и шкафове за книги до стените.

— Моля, почакайте тук, ефенди! Господарят ще дойде след малко.

Останал сам, Том погледна нагоре към крилата на бавно въртящо се ветрило и система от въженца и макари, с чиято помощ скрит зад стената роб, поддържаше ритмичното му движение.

Том приближи до разположеното в средата на помещението писалище и хвърли поглед върху статива за пачи пера и мастилницата, грижливо сложени пред купчинки документи, стегнати в червени ленти и подредени с военна акуратност. После се извърна от писалището и заразглежда книгите по лавиците, като се мъчеше по тях да отгатне харектера на человека, с когото предстоеше да се срещне. Рафтовете бяха пълни с тежки счетоводни книги и подвързани доклади с емблемата на Компанията. Нищо лично нямаше в тези томове, а и в самата атмосфера на стаята не се чувстваше човешко присъствие.

Смути го шум от стъпки по плочника пред вратата за вътрешния двор и той се обърна точно в мига, когато в рамката й застана висока слаба фигура. Ярката светлина на тропическото слънце идваща иззад гърба му, така че в първия миг Том не го позна. Консулт спря и изчака зрението му да се нагоди към сумрака на стаята. Беше облечен в строг черен костюм от шевиот с бяла дантелена яка.

Влезе в стаята и свали широкополата си черна шапка. Сега Том можа да види добре лицето му. За един, сякаш безкраен миг, смайването му остана така непреодолимо, че не можеше нито да помръдне, нито да продума. После се засмя и тръгна напред.

— Гай! Ти ли си наистина? — Разтвори импулсивно ръце, за да прегърне своя близнак.

Съвсем очевидно бе, че изненадата на Гай Кортни не беше по-малка. На лицето му се изписаха за кратко много противоречиви чувства, после то се изглади. Чертите му се опънаха и вледениха. Гай се дръпна от братовата прегръдка.

— Томас — каза той. — И представа нямах, че може да си ти! Подписал си се с фалшиво име.

— И аз нямах представа, че си ти! — отвърна Том и отпусна протегнатите за прегръдка ръце. Пренебрегна въпроса за фалшивото име. Решил бе, че е разумно да не използва истинското, в случай, че, по някакво чудо, вестта за убийството на Уилям е успяла да стигне Занзибар преди него. Проучи изражението на Гай, за да открие някакво

потвърждение на опасенията си и реши, че не може да разчита на близнака си, ако трябва да се крие от правосъдието.

Гледаха се един друг в продължение на минута, която се стори на Том цяла вечност. Накрая Гай протегна десница и Том с облекчение я пое.

Здрависването на Гай беше вяло, а ръката — студена като израза на лицето му. Дръпна я бързо и се извърна към писалището.

— Заповядай, Томас, седни! — Посочи стол с висока облегалка, без да гледа брат си.

— Ще ми се да вярвам, че не си се върнал в тия води, за да се заемеш с никаква търговия. Обстоятелството, че използваш фалшиво име ме навежда обаче точно на такава мисъл. — След като Том не отговори, той продължи: — Трябва да те предупредя, че Компанията седи най-високо за мен. — Компанията прозвуча като Господ в устата му. — Незабавно ще съобщя за появяването ти в Лондон.

Том се вторачи в него, усещайки надигащия се гняв.

— Милостиви Боже, Гай, това ли е първата ти грижа? Не сме ли братя? Нищо ли не искаш да чуеш за татко и Дориан?

— Знам вече за татковата смърт. Корабът на Компанията, който е в залива, донесе писмо от лорд Чайлдс и от брат ни Уилям в Англия — отвърна Гай. Том усети облекчение от факта, че новината за смъртта на Уилям наистина още не е стигнала дотук.

Гай продължи:

— Аз ожалих смъртта на татко по свой начин, така че няма защо да обсъждаме този въпрос. — Чертите му се втвърдиха. — Освен това, ти винаги си бил негов любимец. Аз не означавах за него кой знае какво.

— Това не е вярно, Гай. Татко ни обичаше всички еднакво — избухна Том.

— Ти казваш това — сви рамене Гай. — Що се отнася до Дориан, научих че е изчезнал в морето. Удавен. Мъртъв.

— Не, не е мъртъв. — Том не направи усилие да сдържа гласа си.
— Беше пленен от мюсюлманите и продаден в робство.

Гай се засмя мрачно.

— Винаги си обичал невероятните измишльотини. Уверявам те, че в качеството си на консул на Негово Величество, разполагам с най-достоверни източници на информация.

Въпреки думите му, Том сякаш усети някаква несигурност.

— Дяволите да те вземат, Гай, аз бях там! Видях всичко със собствените си очи!

Гай седеше зад писалището и си играеше с пачето перо, поглаждайки бузата си с края му.

— Ах, значи лично си видял как го продават и не си направил нищо да попречиш!

— Не, надут фукльо такъв! — изрева Том. — Знам, че беше в плен на мюсюлмански пирати, а не мъртъв. И със сигурност знам, че бе продаден в робство.

— Какво доказателство имаш... — започна Гай, но Том отиде до писалището и така стовари отгоре му и двете си ръце, че мастилницата подскочи и оплиска купчинките документи.

— Свидетелството на арабите, които пленихме на острова, както и видяното и чуто лично от мен. Дориан е жив, казвам ти, и твой дълг на брат и англичанин е да ми помогнеш да го намеря.

Гай скочи на крака. Лицето му бе мъртвешки бледо, но погледът гореше.

— Как се осмеляваш да идваш тук, в собствената ми къща, на моя територия с присъщата си просташка самонадеяност и да ми нареждаш какво да правя? — изкрештя той срещу Том, а от устата му полетяха слюнки.

— Господи, Гай, не подлагай търпението ми на изпитание! Ще натроша страховитите ти кокали, ако не изпълниш дълга си към малкия ни брат.

— Тия времена отдавна отлетяха, Томас Кортни! Тук аз съм господарят, упълномощеният представител на Негово Величество и на Компанията. Само ако вдигнеш ръка срещу ми, ще се намериш тутакси в затвора, а хубавият ти кораб ще бъде конфискуван. — Гай трепереше от ярост. — Не се опитвай да ми четеш морал, особено след онова, което стори с Керълайн! — Последната дума изрече почти с писък и Том отскочи, сякаш ударен от мускет в гърдите.

Гай също отстъпи, явно ужасен от онова, което позволи в яда си, да изскочи от устата му. Том бе силно объркан от обвинението, попаднало право в целта. Гледаха се безмълвно един друг, когато някакъв слаб звук в тишината ги накара да се извърнат едновременно към вратата, водеща в градината.

Там стоеше една жена. Беше облечена с рокля от китайска коприна с висока яка. Полите ѝ стигаха до пода и само връхчетата на пантофките се подаваха. Беше се вторачила в Том, сякаш виждаше собствения си призрак. С едната ръка се държеше за гърлото, а с другата водеше щапукащо дете.

— Какво търсиш тук, Керълайн? — ревна Гай. — Отлично знаеш, че нямаш право да стъпваш в тази стая, когато имам посетители.

— Чух гласове — заекна Керълайн. Косата ѝ бе събрана над темето и къдрavi кичури се спускаха край бузите. Том забеляза, че цветът на кожата ѝ е нездрав, сякаш неотдавна се е вдигнала от болнична постеля. — Чух името си. — Продължаваше да гледа Том.

Детето носеше камизолка с панделки. Главата му бе покрита с руси къдри, а на ангелското лице се виждаха идеално очертани розови устни.

— Кой е този човек? — попита детето и посочи към Том с усмивка.

— Изведи Кристофър оттук! — извика Гай. — Веднага! Керълайн сякаш не го чу.

— Том? — каза тя зашеметено. — Никога не съм допускала, че ще те видя отново. — Висналият на ръката ѝ Кристофър направи несръчен опит да пристъпи към него, но тя нежно го дръпна назад. — Как си, Том?

— В добро здраве — отвърна сковано той, — както надявам се и ти.

— Аз бях болна — прошепна Керълайн, втренчена в очите му. Овлажни устни с език. — След раждането на нашия... — Тя спря изчервена и объркана. — Раждането на Кристофър.

— Много съжалявам. — Сянка на съчувствие покри лицето на Том. — Как са родителите и сестрите ти? — Трябваше да се напрегне, за да си спомни имената им. — Агнес и Сара?

— Баща ми е назначен за губернатор в Бомбай. Той уреди консулското място в Занзибар за Гай. — Хвърли неспокоен поглед към съпруга си, който продължаваше да я фиксира с гневен поглед. — Майка ми почина от холера преди една година.

— Съжалявам! — вметна Том. — Беше много приятна жена.

— Благодаря. — Керълайн наведе тъжно глава. — Сестра ми, Агнес, се омъжи в Бомбай.

— Но тя беше толкова малка! — възкликна Том, като си спомни двете палавници от „Серафим“.

— Вече не е малка. На седемнадесет е — поправи го Керълайн. Отново замълчаха, а Гай седна на мястото си, без повече да се опитва да налага авторитета си.

Без да иска, Том сведе поглед към детето, което се притискаше в полите на Керълайн.

— Красиво дете! — Отново вдигна очи към нея.

Тя кимна, сякаш в отговор на непроизнесен въпрос.

— Да, прилича на баща си.

Том изпита почти непреодолимо желание да вдигне детето на ръце, но напрегна воля и отстъпи крачка назад.

— Керълайн! — отново се намеси Гай още по-настоятелно. — Имам работа. Моля те, изведи Кристофър!

Керълайн сякаш повехна и в погледа ѝ се появи отчаяние. Погледна отново Том и каза:

— Радвам се, че те видях, Том. Може би ще ни дойдеш на гости, докато си в Занзибар. Би ли могъл да ни посетиш за вечеря някоя вечер? — В гласа ѝ се почувства копнеж.

— Не мисля, че Том ще остане достатъчно дълго, за да има време за подобни посещения. — Гай бе станал отново и я гледаше смиръщен, за да я накара да мълкне.

— Много жалко — отвърна Керълайн. — Тогава трябва да ти кажа сбогом. — Взе детето на ръце. — Всичко хубаво, Том!

— Всичко хубаво, Керълайн!

С Кристофър на ръце, тя изшумоля през вратата. Детето гледаше сериозно назад към Том, през рамото на майка си.

Дълго след като си излязоха, двамата братя запазиха мълчание. След това Гай каза с овладян, студен глас:

— Ще стоиш на страна от семейството ми! Няма да допусна отново да говориш с жена ми. Веднъж вече те извиках на дуел! Мога да го сторя пак, ако ме принудиш.

— Няма да ми достави кой знае какво удоволствие да те убия. Ти никога не си бил фехтувач, Гай — отвърна Том и се сети за Уилям. Чувството за вина все още се таеше като твърда топка в стомаха му. —

Нямам никакво желание да се меся в личния ти живот. Оттук нататък ще се виждаме само по делови въпроси. Съгласен ли си?

— Всеки контакт с тебе е отблъскващ, но съм съгласен — отговори Гай. — И първият делови въпрос за мен е: възнамеряваш ли да се занимаваш с търговия в тия води? От пристанището съобщават, че корабът ти е тежко натоварен. Разполагаш ли с лиценз за търговия от Компанията? Караж ли търговски стоки?

— Намираме се на осем хиляди мили от Лондон, господинчо. Отвъд линията сме и аз не признавам властта ти или тая на английския закон. Никой не може да ми се бърка в работата или да се интересува от намеренията ми. — Том сдържаше с мъка гнева си. — Моята първа грижа е Дориан. Правил ли си запитване за него към султана на Занзибар?

Гай се разтревожи.

— Не съм имал основания да се обръщам към султана по този въпрос и на теб забранявам да правиш такова нещо. Успях да установя сърдечни отношения с него. Сега той е благосклонно разположен към Англия и Компанията. Не желая това състояние на нещата да се променя от някакви обвинения срещу неговия суверен, принц Ал Малик.

Изразът на Том рязко се промени.

— Откъде знаеш, че Ал Малик е купил Дориан? Аз не съм споменавал това име.

Гай се сконфузи и доста забави отговора си.

— Ал Малик е суверенен господар на крайбрежния район. Съвсем естествено е да предположа...

— По дяволите, Гай! За теб не е естествено да предполагаш каквото и да било! Ти знаеш нещо за съдбата на Дориан. Ако не ми кажеш, отивам право при султана!

— Няма да го направиш! — Гай скочи прав. — Няма да ти позволя да объркаш цялата ми работа тук!

— Не можеш да ме спреш!

— Виж какво ще ти кажа. — Тонът на Гай се промени. — Добре, ще чуеш истината. До мене също стигнаха слухове за някакво бяло момче с червена коса, плениено от арабите. Естествено, помислих си за Дориан и направих запитване пред султана. Той обеща да изпрати

човек при Ал Малик и да разбере истината. Очаквам отговора на принца.

— А защо ме изльга? Защо не ми каза това от самото начало? — попита Том. — Защо трябваше да изтръгвам истината насила?

— Защото добре те познавам. Не исках да хукнеш да дразниш султана. Отношенията ми с него са много деликатни.

— Преди колко време направи това запитване?

— Искам да стоиш настрана! — заобиколи въпроса Гай. — Цялата работа е в мои ръце.

— Преди колко време?

— Преди известно време. — Гай погледна към писалището си.

— Преговорите с араби отнемат доста време.

— Кога? — Том приближи и завроя лицето си в лицето на Гай.

— Когато за пръв път стъпих на острова — отвърна той. — Преди една година.

— Една година? — извика Том. — Една година? Е, повярвай ми, аз няма да чакам толкова! Отивам при султана още днес и ще настоявам за отговор.

— Забранявам ти! — изкрештя Гай. — Аз съм консулт тук!

— Забранявай колкото си щещ, Гай! — отвърна мрачно Том. —

Тръгвам към крепостта.

— Ще доложа всичко за поведението ти на лорд Чайлдс в Лондон — заплаши отчаян Гай. — Корабът на Компанията ще отплава след няколко дни. Лорд Чайлдс ще стовари върху теб целия гняв на Компанията.

— Никаква твоя заплаха няма да ми попречи да търся Дориан. Изпрати колкото си искаш доклади, Гай, но докато получиш отговор ще мине година или повече. Дотогава аз ще съм на хиляди мили оттук, заедно с Дориан.

— Веднага напуснете къщата ми, сър! — викна Гай. — И да не сте посмял да прекрачите прага ѝ още веднъж!

— Такава покана е точно по моя вкус, сър. — Том нахлуши шапката си. — Пожелавам Ви приятен ден!

Отправи се към вратата, без да се обръща назад и се усмихна, когато Гай изкрештя подире му:

— Забранявам ти да приближаваш двореца на султана! Веднага ще го предупредя, че си нарушител на монополното право и че зад теб

не стои нито Компанията, нито Негово Величество, нито моята служба.

107.

Том закрачи по пясъчната алея назад към пристанището и Аболи трябваше да ускори ход, за да не изостане. Като не получи отговор на първите си въпроси, той мълчаливо следваше Том.

Капитанът беше бесен от яд. Искаше да нахлуе в крепостта, да стисне езическата свиня за шията и да изцеди отговорите му. Но разумът му стигна да осъзнае, че е загубил контрол над чувствата си, че още един път е на стъпка да извърши насилие, което би могло да отведе до фатален край неговата експедиция. Трябва да се върна на борда на „Лястовицата“, където няма да мога сам да си навредя и да поговоря с Аболи и Нед, преди да приема каквото и да било, повтаряше си той, а ръката му сама хващаше ефеса на сабята. По дяволите! Ако за спасяването на Дориан трябва да се опълчи с корабчето си срещу целия мюсюлмански флот, нямаше и окото му да мигне.

Отзад, някой извика толкова тихо, че първоначално звукът не успя да пробие пелената на гнева му. После се разнесе тропот от галопиращи копита и викът се повтори:

— Том! Чакай! Почакай ме! Трябва да говоря с теб!

Том се извърна рязко и погледна назад. Конят препускаше към него, ездачът се бе навел над шията му, а под копитата излитаха облачета пясък.

— Том! — Този път разбра, че гласът е женски. Когато конят приближи, забеляза издути като балон поли и разветви по вятъра къдри. Гневът му се изпари начаса и той зяпна смаяно.

Яхнала бе животното без седло и Том видя бялата плът на притисналите коня крака, голи високо до над коленете, където се бяха сдиплили полите ѝ. Вдигна тънка ръка и му махна.

— Том! — Макар да го назова по малко име, той не можеше да я познае. Жената закова кобилата до него и зашумоля с полите си, докато скачаше на земята. Хвърли юздите на Аболи.

— Подръж я малко, моля те, Аболи! — каза тя. Огромният мъж излезе от вцепенението си и улови юздите.

— Том! О, Том! — Непознатото момиче изтича към него и го прегърна. — Мислех, че никога вече няма да те видя. — Тя силно го притисна към себе си, а после се отдръпна и хвана ръцете му. — Дай да те погледна! — Втренчиха се един в друг.

Дългата ѝ коса беше светлокашява, а лицето некрасиво, с твърде массивна долна челюст и прекалено голяма уста. Особено когато се усмихваше, както сега. Типично английските светлосини очи блестяха под дълги мигли. Най-красива беше кожата — гладка и нежна, без никакво петънце, леко загоряла от тропическото слънце до златистокафяво. Беше висока почти колкото него, държеше се с непринудена самоувереност, навела по момчешки рамене напред.

— Не ме позна, нали Том? — засмя се тя в лицето му.

Той поклати глупаво глава. Намираше лицето ѝ интересно, а очите пълни с интелигентност и смях.

— Простете ми, мадам... — заекна той. — Поставяте ме в неудобно положение!

— Мадам ли! — сгълча го тя. — Аз съм Сара. — Разтърси ръцете му. — Сара Бийти, по-малката сестра на Керъайн. Ти ме наричаше „конската муха“. „Зашо все се въртиш около мен като конска муха, Сара?“ — каза тя с дебел глас. — Сега спомни ли си?

— Господи, колко си се променила! — възклика Том смяян и против волята си, погледна добре оформените под елечето гърди.

— Ти също, Том. Какво е станало с носа ти?

Той го докосна смутен.

— Счупен е.

— Бедничкият Том. — Тя направи гримаса на присмехулно съчувствие. — Но на теб ти харесва, такъв, нали? О, Том, така се радвам да те видя!

Пъхна ръка под неговата и го поведе по алеята към града. Аболи изостана на почтително разстояние.

— Чух гласа ти, когато крещеше на Гай. Не можах да повярвам, че е твоят, макар да го познах веднага. — Хвърли му кос дяволит поглед. — Така че, застанах зад вратата, да подслушвам. Гай щеше да ме набие, ако ме хване там.

— Той бие ли те? — наежи се покровителствено Том. — Ще видим тази работа.

— О, не ставай глупак! Аз мога да се грижа за себе си. Но нека не си губим времето с Гай. Не мога да се бавя. Ще забележат, че ме няма и ще изпратят слугите да ме търсят.

— Толкова много неща имаме да си кажем, Сара. — Том беше съкрушен от мисълта, че трябва толкова бързо да се разделят. Ръката ѝ под неговата беше топла и силна. Около нея, като аура, се долавяше леко ухание, което го покърти дълбоко.

— Знам. Чух те, когато говореше с Гай за малкия Дориан. Всички го обичаме. Искам да ти помогна. — Тя бързо обмисляше нещо. — В южния край на острова, има стар полуразрушен йезуитски манастир. Ще те чакам там утре, при втора камбана на следобедната вахта. — Засмя се. — Виждаш ли? Помня всички моряшки неща, на които си ме учили. Ще дойдеш ли?

— Разбира се. — Пусна ръката му, обърна се към Аболи и го прегърна. — Помниш ли, как си играехме на конче, Аболи? Ти ме носеше на гръб.

Усмивка огря лицето на Аболи.

— Много сте се разхувавила, мис Сара.

Тя пое юздите от ръцете му.

— Вдигни ме!

Аболи подложи огромна шепа и когато тя стъпи в нея, с лекота я вдигна до седлото на кобилата. Сара изпрати на Том последна усмивка.

— Да не забравиш! — предупреди го тя. Обърна и заби пети в хълбоците на кобилата.

Том гледаше след нея.

— Не — каза той, — няма да забравя!

108.

— Ефенди, моят господар, султанът, е неразположен. Не е в състояние да приема посетители, дори така високопоставени като Вас — подигравателно присви очи към Том везирът. Пристанището беше пълно с франкски кораби, чиито капитани се натискаха един през друг за аудиенция при султана. Всички искаха някаква услуга: лицензии за търговия, разрешителни за плаване в забранените акватории на север.

— Кога ще може да ме приеме? — не отстъпваше Том. Везирът нацупи устни, пред такъв дебелашки въпрос. Знаеше, че този млад неверник командва някакво незначително корабче, което не можеше да превозва кой знае какви стоки и там не се усещаше мирис на злато. Не си струваше труда да му се обръща внимание. И все пак, около него имаше нещо необикновено: говореше приличен арабски и познаваше етикета на търговията — донесъл бе подходящи подаръци, за смазване пантите на султанските двери.

— Само Аллах знае това. — Везирът сви рамене с дворцов финес. — Може би след седмица, може след месец, нямам представа.

— Ще бъда тук утре сутринта и всяка следваща сутрин, докато ме приеме! — увери го Том.

— А аз ще очаквам всеки ден пристигането Ви, както напуканата от суша земя чака дъжд — иронично отвърна везирът.

Аболи стоеше при портите на крепостта и Том вдигна вежди в отговор на непроизнесения въпрос. Беше твърде ядосан за да говори.

Върнаха се назад през пазара за подправки, където въздухът бе изпълнен с аромат на карамфил и пипер, покрай кола за наказания на пазара за роби, през улицата на златарите, чак до каменния кей, където ги чакаше лодката.

След като се настани на кърмата, Том погледна нагоре, за да установи положението на слънцето, а после отвори капака на сребърния джобен часовник.

— Откарайте ме в южния край на острова! — нареди той. Предната вечер бе разгледал картата и бе видял, че развалините на

йезуитския манастир са отбелязани на нея. Малко заливче недалеч щеше да послужи за пристанище.

Докато гребците тласкаха лодката съвсем близо до озъбилия се риф, лошото настроение на Том се изпари в ярката светлина на тропическия ден и в предвкусване на срещата със Сара.

Пред лодката се виждаха вълните на открития океан, които се стоварваха върху незашитения южен бряг на острова. Когато се изправи на кърмата, Том забеляза поток, очертан с пищна зеленина, да се спуска към лагуната. Винаги там, където приток на сладка вода потиска растежа на коралите, в рифовете се образува проход. Щом се изравниха с устието на потока, Том забеляза по-дълбоките води на канала и насочи лодката към него. Пясъчната ивица беше пуста и нямаше и следа от нечий кил. Том скочи от носа на лодката на твърдия бял пясък, без дори да намокри ботушите си.

— Ще се върна след около час — каза той на Аболи. — Чакайте ме тук!

Откри една обрасла пътека, която се виеше край потока към вътрешността на острова и започна да си пробива път по нея, докато стигна рядка палмова гора. Видя развалините на манастира пред себе си. Ускори крачка и като стигна до срутените стени викна:

— Сара! Тук ли си? — Отговори му писъкът на ято папагали, излетяло подплашено от короната на огромно дърво.

Тръгна покрай разрушената стена и долови конско цвилене точно пред себе си. Затича напред, неспособен да се преобри с нетърпението и откри кобилата вързана за падналата порта на манастира. Седлото бе оставено на земята до стената, но от ездачката нямаше и помен.

Понечи да извика отново, но се поколеба и мина предпазливо под арката. Сградата беше с порутен покрив и цяла обрасла с бурени и палмови филизи. Синьоглави гущери се стрелкаха насам-натам между камъните, а яркокрили пеперуди се носеха над цветята.

Застана с ръце на хълбоците в средата на древния двор. Познаваше лудориите ѝ от едно време. Явно не се бе отказала от тях и сега се криеше.

— Ще броя до десет — извика Том, както никога, — а после ще те хвана! — Някога тази заплаха бе достатъчна за двете близнички да хукнат с писъци да търсят скривалище. — Едно! — викна той и гласът ѝ се чу някъде високо отгоре:

— Гай разправя, че озлочествяваш млади девственици.

Обърна се и я видя каца на арковидния свод на портата, с пуснати надолу дълги крака. Босите пети и прасците ѝ се виждаха под ръба на фустите. Беше минал точно под нея.

— Казва, че никое християнско момиче не може да се чувства в безопасност, щом ти се навърташ наоколо. — Тя наклони глава. — Вярно ли е това?

— Гай е глупак — усмихна се Том.

— Той не те обича особено. В гърдите му не гори братска любов.

— Сара залюля крака и той се вторачи в тях. Бяха добре оформени, с гладка кожа. — Кристофър наистина ли е от теб?

Том за малко не падна от прямотата на въпроса.

— Кой ти каза това? — Направи опит да се овладее.

— Керълайн — отвърна тя. — Откак те видя вчера, не е спряла да плаче.

Том гледаше нагоре, а думите ѝ така го объркаха, че не знаеше какво да каже.

— Обещаваш ли, че ако сляза, няма да ми се нахвърлиш, за да ми направиш и на мен бебе? — попита тя мило и се изправи.

Овладя го трепет, докато тя балансираше върху порутената стена и най-сетне успя да проговори:

— Внимавай, ще паднеш!

Сякаш не чула, Сара притича по тясното назъбено било на стената, скачайки от стъпало на стъпало, докато накрая тупна леко на земята. Беше пъргава като акробат.

— Донесла съм кошница за пикник. — Мина край него навътре в развалините, а той я последва до една старинна монашеска килия, която макар и без покрив, осигуряваща закрила срещу палещите лъчи на слънцето. Измъкна кошницата изпод купчина палмови листа. Седна, скръстила крака под себе си, по оня типично женски начин, който той намираше за очарователен. Прибра непринудено поли, като отново накара сърцето му да спре при вида на бялналите се прасци.

Отвори кошницата и като се зае със съдържанието ѝ попита:

— Ходи ли при султана?

— Не ме прие. — Том седна срещу нея, изпъна крака и ги кръстоса.

— Естествено! Гай прати човек, да го предупреди за посещението ти. — После смени темата със зашеметяваща бързина: — Позволих си да задигна бутилка вино от избата му. — Тя я вдигна гордо като трофеи. — Френско, докара го последният кораб от Англия. — Прочете етикета: Corton Charlemagne. Добро ли е?

— Не знам — призна си Том, — но звучи внушително.

— Гай твърди, че било изключително. Зет ми се мисли за голям познавач. Много се гордее с това вино. Ще побеснее, ако научи, че сме пили от него. Дава ми само по половин чаша на вечеря. Ще го отвориш ли? — Подаде му бутилката и подреди няколко плата закуски и студено мясо. — Много ми стана мъчно, когато научих за смъртта на баща ти! — каза Сара и лицето ѝ помръкна. — Той беше толкова мил с мен и семейството ни по време на плаването до Добра Надежда.

— Благодаря — отвърна Том, като измъкна тапата и се извърна, за да не забележи тя израза на лицето му.

Тя се усмихна, за да го развесели.

— Ако собственият ми баща не бе уредил консулския пост за Гай, той още щеше да е чиновник в Бомбай. Изобщо не е всемогъщият господар, за какъвто се мисли. — Тя така сполучливо имитира надутата осанка на Гай, че Том се засмя, докато Сара заговори с помпозния му превзет глас: — Аз съм най-младият консул на служба при Негово Величество. Ще получа рицарство преди да навърша тридесет години.

Том изцвili. Толкова беше забавно.

Тя рязко промени тона си и отново стана сериозна.

— О, Том, какво ще правим с бедния малък Дориан? Гай изобщо не проявява интерес. За него е важна само търговията на Компанията с арабите и какво ще каже лорд Чайлдс в Лондон. Не би направил и най-малкото нещо, с което да засегне султана или принца.

Том сви устни.

— Няма да позволя на Гай или оманците да ми попречат! Разполагам с добър и бърз кораб и ако ме принудят, ще го използвам.

— Много добре те разбирам, Том. За мен Дориан е като роден брат. Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна. Но трябва да внимаваш. Гай казва, че принцът е забранил достъпа на християнски кораби на север от Занзибар, под страх от конфискация. Разправя, че арабите ще продават в робство заловените в нарушение екипажи. — Тя

се наведе напред и сложи ръка на рамото му. Пръстите ѝ бяха издължени и тънки. Студенееха върху кожата му. — Ще бъде много опасно! Няма да понеса, ако нещо ти се случи, скъпи Том!

— Знам как да се грижа за кораба и екипажа си — увери я той, но чувствата ѝ го влудиха.

— Знам, че можеш. — Отдръпна ръка и му хвърли блеснал поглед. — Виното на бедния Гай. — Извади две високи чаши и добави: — Да видим дали е толкова хубаво, колкото разправя.

Отпи глътка и измърка:

— М-м-м. Я по-добре, дръж тая бутилка при себе си. Керълайн разправя, че всички прелъстители най-напред описват невинните си жертви със силни питиета, а после си вземат, каквото искат от тях. — Тя разшири очи и добави: — А аз не искам дете като Керълайн. Поне не днес.

Успяваше да го извади от равновесие без каквото и да било усилие. Блузата ѝ се бе съмъкнала, оголвайки едното рамо, но тя сякаш не забелязваше.

— Агнес също си има вече бебе. Ожени се за един капитан Хикс от армията на Компанията в Бомбай. Май и двете ми сестри са кобили за разплод. Може да си е семейна черта и аз трябва много да внимавам. Ти не си женен, нали Том?

— Не — отвърна Том с пресипнал глас. Кожата на раменете и ръцете ѝ беше гладка и позлатена от слънцето, а под мишниците ѝ, безцветни копринени косъмчета ловяха лъчите му.

— Това е хубаво. И така, какво ще правим с Дориан? Искаш ли да шпионирам Гай и да открия всичко, което мога? Не ми се вярва той сам да ти каже кой знае колко.

— Ще ти бъда много благодарен за помощта!

— Бих могла да прочета цялата му кореспонденция, както и да следя с кого се среща. В стената има дупка, през която минават въженцата на ветрилото. Идеална изповедалня. — Имаше крайно самодоволен вид. — Но ще трябва да се срещаме редовно тук, за да ти съобщавам откритото.

Том оцени тази перспектива като не съвсем отблъскваща.

— Помниш ли концертите, които изнасяхме на борда на „Серафим“ вечер? — попита тя и веднага запя „Испански жени“. Пееше с верен и непринуден глас и дори музикалният инвалид Том бе

разчувстван. Кожата му настърхна и остана разочарован, когато песента свърши.

— Какво стана с мастър Уолш, нашия учител? Беше толкова мил дребосък.

— С мен е на борда на „Лястовицата“. — Започна да ѝ казва кои от хората на „Серафим“ са също на борда.

Тя се разплака, когато чу как е загинал Големият Дениъл Фишър и на Том му се прищя да я приласкае и утеши в обятията си. Надмогна този порив и започна да разказва за пленяването на „Лястовицата“ и дългото плаване дотук.

Тя слушаше запленена, бършеше сълзи и се възхищаваше от смелостта и находчивостта му. Скоро отново започна да бъбри, скачайки от тема на тема, сякаш през изтеклите години бе натрупала стотици въпроси, специално за него.

Том бе заинтересуван. Колкото по-дълго изучаваше лицето ѝ, толкова повече се убеждаваше, че първата му преценка е била погрешна. Може би чертите ѝ не бяха красиви, но прибавени към одухотвореността на изражението и интелигентността на погледа, те ставаха почти хубави, реши той. Щълчетата на очите ѝ се бърчеха при смях, а начинът по който повдигаше брадичка, когато задаваше въпрос, беше пленителен.

Докато си приказваша, сенките в двора започнаха да се издължават. Тя изведнъж спря, по средата на живописен разказ за пристигането на семейството в Бомбай и възклика:

— О, Том, късно е вече. Времето изтече толкова бързо. Много се забавих. — Започна бързо да събира чиниите и празните винени чаши.

— Трябва да вървя. Гай ще побеснее, ако научи къде съм била.

— Гай не ти е стопанин — намръщи се Том.

— Той е стопанин на къщата. Баща ми ме оставил под неговите грижи, когато мама почина. Трябва да му угаждам, заради Керълайн. Изкарва си го на нея.

— Щастлива ли си при Керълайн и Гай, Сара? — Имаше чувството, че въпреки малкото време прекарано с нея, вече му беше достатъчно близка, за да ѝ зададе толкова интимен въпрос.

— Мога да си представя и по-приятна среда — промълви тя едва чуто, загледана в кошницата за пикник. После нахлузи захвърлените обувки и скочи на крака. Том вдигна кошницата, я тя положи тънката

си ръка на рамото му, сякаш искаше да запази равновесие върху неравната земя. Само че, съвсем неотдавна, той бе видял, как се справя върху тясното било на стената.

— Ще дойдеш ли пак, да ми разкажеш какво си научила около Гай? — попита Том, докато вдигаше плетената кошница към седлото на кобилата.

— Не утре. Обещала съм на Керълайн да ѝ помогам за Кристофър. Вдругиден по същото време.

Хвана я с две ръце около кръста и я качи на седлото. Надяваше се, да е оценила силата, необходима за това, защото Сара не беше перце. Днес яздеше странично. Прехвърли единия крак над предната част на седлото, а Том и помогна да оправи гънките на полите си.

— О, Том — импулсивно каза Сара, — толкова беше приятно! Жivotът на острова е така скован и скучен. Гай дори не ми позволява да ходя сама в града. Не помня кога за последен път съм се забавлявала така. — Изведнъж сякаш се притесни от своята невъздържаност. Без да дочека отговор, тя пришпори кобилата и препусна по песъчливата пътека през палмовата гора. Стойката ѝ беше изправена и горда.

109.

Когато Том се изкачи по павирания път от пристанището към крепостта и мина под арката на подвижната решетка, срещу него се появиха двама души, дълбоко потънали в разговор. Доловил при разминаването една-две думи, той разбра, че са англичани и бързо се извърна след тях с думите:

— Бог да ви благослови, господа! Много е приятно, да чуе човек християнска реч по тия езически места. Позволете ми да се представя: Робърт Девънпорт. — Използва псевдонима, избран за да избегне опасността от задържане, тъй като заповедта положително го следваше по петите. Двамата англичани се обърнаха към него със сдържано любопитство. Едва сега Том разпозна в тях капитана и един от офицерите на кораба на Компанията, закотвен в пристанището. Забелязал бе лодката им, когато ги караха към брега. — Надявам се, че плаването Ви дотук е минало безпрепятствено — каза Том, след като двамата неохотно се представиха и все още резервирано подадоха ръка за поздрав. — Предполагам, че сте били на аудиенция при султана?

— Да — отвърна лаконично капитанът. Том трябваше да подпита отново:

— Що за човек е той? Това е първото ми посещение при него. Говори ли английски?

— Говори само своя проклет от Бога език — отвърна мъжът. — Пожелавам Ви успех в преговорите с него. Той е един лукав дявол и ще Ви трябва много късмет, за да се разберете. — Капитанът се поклони и добави: — А сега, ако ни позволите, сър...

Том продължи пътя си, обзет от гняв. Получил бе доказателство за казаното от Сара. Подтикнат от Гай, везирът го разиграваше.

Един от слугите направи опит да го задържи в чакалнята, но Том го отмина, без да му обърне внимание. Дръпна рязко дебелите копринени завеси пред вратата и нахлу в стаята на везира.

Той бе седнал на нисък подиум в противоположния край на помещението, което вонеше на тамян и хашиш. Пред него имаше ниска

маса, а отстрани, един секретар му подаваше документи за подпис. Везирът вдигна глава, стреснат от стремителното влизане на посетителя.

— Преди минута разговарях с един английски капитан, който излизаше от аудиенция при Негово Превъзходителство — заяви Том.
— Много бях щастлив да науча, че султанът е превъзмогнал своето неразположение толкова бързо — продължи на арабски той — и вече има възможност да ме приеме и да отговори на молбата ми.

Везирът стана, но Том мина покрай него към отсрешната врата.

— Не можете да влизате там! — извика уплашен везирът, но Том не му обърна внимание.

— Стража! — развика се султанският чиновник. — Спрете този човек!

Един едър мъж в дълга роба и полуброня изникна пред вратата. Ръката му бе на ефеса на прибран в ножница ятаган. Том пристъпи към него и хвана китката на ръката с ятагана. Мъжът направи опит да го изтегли, но Том стисна ръката с такава ярост, че лицето му се изкриви от болка. Надникнал през рамото на пазача, Том каза:

— Приемете моите поздрави, могъщи господарю! — Султанът се бе излегнал върху купчина възглавници. — Нека Аллах Ви благослови, а аз Ви се кланям коленопреклонно. Моля Ви да изслушате моята молба за милост. Както сам Пророкът е казал, детето и вдовицата заслужават нашето съчувствие.

Султанът примига насреща му и се поизправи. Облечен бе в жакет от тежък брокат над пурпурни шалвари с пояс от златен филигран. Тюрбанът беше в тон с шалварите, а брадата на султана беше гъста и рунтава. Той неспокойно я подръпна. Не бе очаквал, той варварин да му цитира свещените думи от Корана.

Везирът бе изтичал след Том и сега се изправи между двамата.

— Простете ми, господарю, опитах се да го спра. Това е презреният и недостоен неверник, за когото Ви докладвах. Сега ще извикам стражата да го изхвърли!

— Нека остане! — отвърна султанът. — Да чуем, какво има да каже!

Том пусна китката на пазача и го бълсна настрана.

— Презреният и недостоен неверник благодари на могъщия султан Али Мухамад и смирено му поднася своята почит.

Думите до такава степен не съответстваха на поведението му, че султанът се усмихна.

— Какво имаш да ми кажеш за съчувствието? — попита той.

— Търся едно дете, мой собствен брат. Изчезна преди две години. Имам сериозни основания да смяtam, че е в плен на оманците.

Лицето на султана се вкамени.

— Моят брат е поданик на Негово Величество Крал Уилям Трети. Между нашия крал и вашия халиф има договор, който забранява поробването на техни поданици.

— Знам кой си. — Султанът вдигна ръка. — Английският консул ме предупреди за тебе. Освен това, консулът вече направи запитване за детето. Въпросът се проучва. Нищо повече не мога да ти кажа, преди да е пристигнал отговор от двора на халифа в Мускат.

— Повече от година е изми... — започна ядосано Том, но султанът отново го спря.

— Би трябвало да разбираш, колко е глупаво да предизвикваш неодобрението на халифа с подобна неуместна настойчивост по толкова незначителен повод.

— Поводът не е незначителен — възрази Том. — Семейството ми е благородническо и много влиятелно.

— За халифа въпросът е незначителен. Все пак, Негово Величество е изключително състрадателен човек. Можем да сме уверени, че той ще ни съобщи каквото му е известно за момчето. Ще отговори на запитването, когато има какво да каже. А дотогава, ще трябва да се уповаваме на милостта му.

— Колко време? — попита Том. — Колко дълго трябва да се уповаваме?

— Колкото е необходимо! — Султанът даде знак, че аудиенцията е приключила. — Ако още един път нахлуеш при мен като при враг, аз ще те приема като такъв, англичанино! — предупреди студено той.

След като Том бе изведен, султанът извика везира, който се проснаничком пред него.

— Простете ми, всемогъщи господарю! Опитах се да го спра, той луд франк...

Султанът го накара да мълкне и каза:

— Прати да съобщят на английския консул, че искам незабавно да говоря с него.

110.

— Вчера Гай ходи в крепостта по покана на султана — каза Сара. — Върна се побеснял. Преби до безсъзнание един от конярите и се развика на Керълайн и мен.

— Не те е ударил, нали? — попита Том. — Кълна се, че ако те докосне, ще го направя на пихтия.

— Опита само един път — засмя се Сара и така тръсна коси, че те се развяха под порива на мусона. — Съмнявам се, че ще опита пак. Счупих една от скъпоценните китайски вази в главата му. Не изтече кой знае колко кръв, но той се държа така, сякаш умира. Стига за него! Бях започнала да ти разправям...

— На бизана! — прекъсна я Том и тя скочи към бизанфала на малката фелука^[1]. Научила бе бързо наименованията на отделните фалове и платна и вече работеше сръчно с тях. Том нае малката платноходка за няколко рупии и сега бяха взели курс към южния край на острова. След като смениха галса, Сара отново седна до него.

— Като обърна цялата къща с краката нагоре, Гай се затвори в кабинета си и остана там цял следобед. На вечеря не пророни и дума, но изпи две бутилки порто и една мадейра, така че двама слуги трябваше да ни помогнат, на мен и Керълайн да го отнесем до леглото.

— Значи брат ми се е пропил?

— Не, беше необичайно. За пръв път го видях да се напива до безсъзнание. Изглежда, че влияеш особено на хората. — Тази двусмислица бе казана така непринудено, че Том не знаеше как да я възприеме. Сара безгрижно продължи: — След като го завлякохме в леглото и Керълайн се настани до него, аз слязох в кабинета и намерих куп писма от същия ден. Преписах онези от тях, които представляват интерес.

Сара измъкна от джоба на полата си няколко сгънати листа.

— Това тук е до лорд Чайлдс, а това — до брат ти Уилям. — Тя му подаде писмата и страниците прощумоляха в ръката ѝ.

— Хвани руля — каза той и Сара се настани на кърмата, вдигнала поли до коленете, за да усети полъха на вята и допира на слънчевите лъчи. Том отлепи, с известно усилие, поглед от дългите силни крайници и насочи вниманието си към писмата. Леко се смръщи, когато зачете първото и лицето му постепенно се изкриви в гневна гримаса.

— Коварно копеле! — възкликна той и веднага се разкая: — Прости ми! Не исках да казвам грубости.

Тя се засмя със ситни бръчици край очите.

— Ако Гай е копеле, значи и ти си такова. Дай да му изберем по-подходящо название. Какво ще кажеш за гъз или посерко?

Том усети, че се изчервява — не бе очаквал да го наддумат в областта на ругателствата. Бързо насочи отново вниманието си към писмото до Уилям. Изпълни го някакво зловещо чувство, докато четеше думите, предназначени за человека, когото бе убил.

Когато свърши с четенето, Том накъса и двете писма на парченца и ги хвърли по вята. Гледаха ги, как се носят като мънички чайки над морето.

— Разважи ми сега за аудиенцията при султана! — поискава Сара.
— С най-големи подробности.

Преди да отговори, Том се изправи и отиде при мачтата. Свали триъгълното платно и фелуката рязко промени поведението си: спря да се мята по вята и му се отдаде като любовница, започна да се пълзга леко по вълните. Върна се и седна до Сара, но без да я докосва.

— Наложи се да вляза силом — започна той, но се бях въоръжил с цитат от Корана. — Описа ѝ цялата среща, като повтори дума по дума всяка реплика, а тя слушаше сериозна, без да го прекърсва, което бе доста необичайно за нея.

Един-два пъти по време на монолога, Том губеше нишката и се повтаряше. Очите ѝ бяха раздалечени и бялото им беше толкова бяло и чисто, че чак синееше. Лицата им бяха толкова близо, че Том усещаше неуловимото ухание на дъха ѝ. Когато спря да говори, двамата потънаха в мълчание, но никой не направи опит да се отдръпне.

Сара наруши тишината:

— Да не би да искаш да ме целунеш, Том? — Махна с ръка дългите черни къдри от лицето си и продължи: — Защото ако искаш, моментът е много подходящ — никой не ни гледа.

Той приближи лице до нейното и спря устни на инч от устните на Сара. Обзе го никакво почти религиозно чувство.

— Не искам да правя нещо, което би те наранило — изграчи той.

— Не ставай глупак, Том Кортни! — Въпреки обидата, гласът ѝ пресипна, а очите бавно се притвориха, допрели гъсти мигли. Прокара розовото връхче на езика си по устните и леко ги разтвори в очакване.

На Том ужасно му се искаше да сграбчи тялото ѝ и да го притисне с всичка сила до своето, но само докосна с устни нейните така леко, както пеперудата каца върху цветен листец. Влагата по устните ѝ леко сладнеше и Том помисли, че ще се задуши от налягането в гърдите си. След миг се отдръпна.

Очите на Сара се отвориха. Бяха поразително зелени.

— Дяволите да те вземат, Том Кортни! — каза тя. — Толкова дълго чаках! Това ли можа да измислиш?

— Толкова си крехка и хубава — заекна той. — Не искам да те нараня или да те накарам да ме презираш.

— Ако не искаш да те презират, ще трябва да се представиш малко по-добре. — Отново затвори очи и се притисна към него. Том се поколеба само миг, после я сграбчи и силно притисна устни към нейните.

Тя измяука от изненада, настръхна от неочекваната мощ на прегръдката му, а след това се притисна и срещна целувката с такава страсть, че устните им се разтвориха, зъбите удариха едни в други, а езиците им се сплетоха.

Една по-голяма вълна удари борда на дрейфуващата фелука и ги събори на дъното на лодката. Те не разкъсаха прегръдката си, нито усетиха неприятната миризма на застояла вода и рибни люспи, които покриваха твърдите дъски под тях.

— Том! Том! — опитваше се да промълви Сара, без да отделя устни от неговите. — Да! Толкова дълго! Никога не бях допускала... о, толкова си силен. Не спирай!

Идеше му да я погълне цяла. Вътрешната страна на устните ѝ бе хълзгава, а езикът ѝ го влудяваше. Главата му се замая, цялата вселена се стовари отгоре му, докато това ухайно топло тяло в обятията му се превърна в самия живот.

Най-накрая трябваше да разделят устни, за да си поемат дъх. Само за миг, колкото тя да промълви:

— Том. О, Том. Обичам те от мига, в който те видях. През всичките тия години, докато мислех, че съм те загубила завинаги.

После отново се нахвърлиха един към друг, стенейки и впивайки пръсти в плътта на другия. Ръцете й бяха обвили врата му, а устите им се сливаха. Затърси слепешком гърдите ѝ, а когато ги почувства в длани, формата и еластичната им плътност го накараха да извика, като от болка. Зарови непохватно във възела на елечето, а тя отблъсна нетърпеливо тромавата му ръка и мигом го развърза. Измъкна едната си гръд и я сложи в шепата му, като притисна пръстите отгоре ѝ.

— Ето — промълви тя в устата му, — твоя е. Всичко е твое. — Той мачкаше опияняващата плът и макар да стенеше тихичко, болката докарваше Сара до екстаз.

— О, заболя те, нали? — Том се дръпна. — Съжалявам, наистина съжалявам.

— Не, не! — Взе ръцете му в своите и ги постави отново върху гърдите си. — Продължавай! Прави каквото искаш!

Том загледа гръдта в ръката си. Беше бяла, сякаш току-що изсечена от слонова кост, но върху нея личаха червени следи от грубите му пръсти. Изпълваше цялата шепа. Зърното бе налято и твърдо, потъмняло от нахлулата кръв.

— Толкова е красива. Никога не съм виждал нещо така красиво.

Сведе глава и докосна зърното с устни. Тя изви тяло, за да му поднесе гръдта си. Хвана главата с две ръце, забила пръсти в гъстите коси на тила му и я притисна към гръдта си. Когато Том отлепи устни, за да погледне лицето ѝ, тя отново се впи в тях.

Сега беше върху нея и тя изведнъж проумя, какво е онова твърдо нещо, което притиска към бедрата и корема ѝ. Никога досега не бе докосвала нещо подобно, но много пъти бяха говорили с Керълайн и тя бе измъкнала всички подробности. Когато истината стигна съзнанието ѝ, Сара затаи дъх и настръхна. Том веднага опита отново да се дръгне.

— Не исках да те плаша. Трябва да спрем.

Тая възможност я ужаси. Отчайваща бе мисълта, да се отдели от него и тази влудяваща твърдост. Дръпна го към себе си.

— Моля те, Том, не си отивай!

Той отново я прегърна почти със срам, но отдръпна долната част на тялото си от нея. Тя искаше отново да усети онова възхитително

твърдо мъжко начало. Протегна ръце зад гърба му и като ги сключи над бутовете започна да дърпа с всички сили към опънатите си бедра.

— Така! — Намерила го бе. — Точно така! — Бе на седмото небе. Чувства и усещания се носеха в неудържим вихър, като сламка във водовъртеж. Усети го да дърпа дрехите ѝ, почувства ръката му между двамата и разбра, какво се опитва да направи.

Изви се на плещи и пети, вдигнала задник над дъното на лодката и протегна ръце да му помогне, като вдигна поли до кръста. Польхът на мусона погали с хладна длан голия корем, а Том бе коленичил над нея и трескаво дърпаше връзките на бричовете си. Подпра се на лакти, за да го види по-добре. Описанията на Керълайн бяха много живи, но тя искаше да го види сама. Том така се бавеше, че тя не можа да издържи. Посегна да му помогне.

И тогава той смъкна с едно движение бричовете до коленете, а тя шумно ахна. Нищо от наученото не я бе подготвило за тази гледка. Вперила поглед в лицето му, тя се отпусна на твърдите дъски, а краката ѝ се разтвориха немощно.

Доста по-късно той лежеше отпуснат с цялата си тежест върху нея. Задъхваше се като току-що спасен от удавяне. Капки пот бяха паднали върху нея като дъжд и бяха намокрили лицето, жакета и оголените ѝ гърди. Склочила бе крака около него и не го пускаше. Фелуката ги подрусваше като в детска люлка.

Том се размърда и направи опит да стане, но тя го притисна към себе си с ръце и крака. Той дишаше на пресекулки и се отпусна отново отгоре ѝ. Сара изпита необикновено чувство на възторжен триумф. Сякаш бе постигнала нещо с мистично значение, нещо далеч надхвърлящо формите на пътта. Не можеше да намери думи, за да го формулира в съзнанието си. Започна да гали главата му, като нашепваше в ухото му неразбираеми нежности.

С безкрайно съжаление и болезнено чувство на загуба, тя го усети да се свива вътре в нея и макар да я болеше мястото, където си бе пробил път навътре, тя стегна мускули и се опита да го задържи. Том обаче се измъкна и тя трябваше да му позволи да седне. Огледа се с объркан вид.

— Завлякло ни е на цяла левга в морето.

Тя също седна, оправи поли и видя синята ивичка на острова на хоризонта. Под погледа ѝ Том застана на колене, за да вдигне

бричовете си. Изпълнена бе с майчинско чувство. Сякаш изведнъж беше станала жена, и сега силната беше тя, а той — детето, което се нуждае от грижа и закрила.

Том се домъкна до фала с несигурни крака, вдигна триъгълното платно и пусна фелуката по вятъра. Сара оправи дрехите си, завърза панделката на жакета и отиде да седне при него на кърмата. Том обхвана раменете ѝ с ръка, а тя се сгущи в него. Бяха преполовили разстоянието до острова, преди Том да проговори:

— Обичам те, Сара Бийти — промълви той.

Сърцето ѝ литна при тия думи и тя се притисна още по-силно към него.

— Както вече казах, обикнах те в мига, когато за пръв път те съзряха очите ми, Том Кортни. Макар че бях още дете, оттогава започнах да се моля, един ден да стана твоя жена.

— Този ден дойде — отвърна той и я целуна.

---

[1] Фелука — вид едномачтова платноходка. ↑

111.

Срещаха се всеки път, когато Сара успееше да измами бдителността на Гай и Керълайн. Понякога паузите траеха два или три дни, но те само разпалваха още по-силно горещата им страст.

Срещите се провеждаха винаги следобед, защото сутрин Сара помагаше на Керълайн в домакинството или се грижеше за малкия Кристофър. А и Том не можеше да зареже „Лястовицата“ и екипажа — корпусът и такелажът бяха понесли сериозни щети по време на плаването от Добра Надежда до тук и трябваше да се ремонтират, за да възвърне корабът своята мореходност напълно.

Повечето сутрини Том прекарваше в двореца, очакващ вести от Мускат. А и лицензът му за търговия още не беше издаден. Макар да обсипваше везира с щедри подаръци и бакшиши, той все още си оставаше в немилост и чиновникът му отмъщаваше с цветисти извинения и обяснения за забавянето. Без султански ферман, Том не можеше да търгува на местните пазари.

Скъпоценните часове, които можеха да прекарват заедно, отлитаха като мигове и за двамата. В някои следобеди лежаха в обятията си, без да докосват донесените от Сара деликатеси и се любеха сякаш за последен път. В промеждутьците си приказваха, загубили дъх от нетърпение да споделят чувствата си, чертаеха фантастични планове за деня, в който ще могат да се измъкнат от острова и да отплават с Дориан на борда на „Лястовицата“.

Други дни вземаха фелуката, за да я закотвят край външния риф, където ловяха риба, смееха се и надаваха въздоржени викове, докато измъкваха от водата красиви морски създания, които се мятаха и блестяха като огромни скъпоценни камъни на кукичките.

Един следобед Сара донесе кутията с пистолети за дуел, подарена от баща й на раздяла в Бомбай, за да се пази на тази земя, пълна с диви животни и още по-диви хора.

— Татко обеща да ме научи да стрелям, но не му остана време — каза тя. — Ще ме научиш ли ти, Том?

Бяха великолепни оръжия. Дръжките изрязани от лъскав орех, а спусъците и дългите цеви — инкрустирани със злато и сребро. Придружаваха ги рогови шомполи и сребърни барутници. В кутията имаше и петдесет обли оловни топчета, изработени така, че плътно да влизат в дулата. Тампоните бяха от промаслена кожа.

Том напълни пистолетите с половин заряд, за да намали отката. После ѝ показва как да заеме стойка и да се обърне към целта, изнесла дясното рамо напред. Как след това да свие юмрук на левия хълбок и да издигне опънатата дясна ръка към целта, а когато мушката се покаже в прореза на мерника, да натисне плавно спусъка, вместо да чака, докато ръката я заболи от тежестта и започне да трепери несигурно.

Постави един кокосов орех на порутената стена на манастира на петнадесет крачки от тях.

— Свали го! — каза той и започна да брои пропуските ѝ. — Ниско! Пак ниско! Вдясно! — Том бързо презареждаше и тя сменяше пистолетите. С четвъртия изстрел запрати ореха да пръска мляко във въздуха. Тя изпищя от радост и скоро започна по-често да улучва, отколкото да пропуска.

— Трябва да получавам награда за всяко попадение — заяви Сара.

— Каква награда искаш?

— Една целувка ще свърши работа.

При този стимул, Сара улучи пет пъти под ред и Том я похвали:

— Браво, спечели голямата награда. — Взе я на ръце и я понесе, въпреки неубедителните ѝ протести, към тайното им убежище в развалините.

След няколко дни взе във фелуката един от най-добрите лондонски мускети и я научи да го зарежда и да стреля с него. Том бе купил преди отплаването четири от тези необикновени оръжия. Не можеше да си позволи повече, защото цените им бяха зашеметяващи високи.

Егините армейски мускети са гладкостволи и куршумът им не приляга плътно към канала. При излитане от дулото той не получава въртеливо движение и траекторията му е доста непредсказуема.

Точността на това оръжие с нарезна цев бе смайваща. Том можеше да удари кокосов орех без пропуск от сто и петдесет крачки.

Сара беше достатъчно висока и силна, за да прикладва към рамо тежкия мускет и още един път показа, че притежава точното око и вярна ръка на роден стрелец. След един час упражнения вече печелеше наградата си почти с всеки изстрел.

— Мисля, че следващото нещо, на което трябва да те научат е фехтовката — отбеляза Том, докато се излежаваха на рогозката, с която бяха обзвали тайното си, лишено от покрив обиталище в манастира.

— В това отношение вече си свършил добра работа. — Тя се усмихна дяволито и посегна надолу по тялото му. — Ето я моята вярна сабя.

После обсъждаха сериозно плановете си за времето, когато Том ще успее да измъкне Дориан.

— Ще се върна за теб — ѝ каза той. — Ще те отведа далеч от Занзибар и Гай.

— Да — кимна тя, сякаш никога не е имало друга възможност. — И тогава ще се приберем заедно в Англия, нали Том? — Тя забеляза промененото му лице. — Какво има, любими? — попита го разтревожена.

— Аз никога няма да се върна в Англия — тихо отвърна той.

Тя скочи на крака и го погледна смяяна.

— Как така, никога няма да се върнеш?

— Чуй ме, Сара! — Той седна и я хвана за двете ръце. — Преди да напусна Англия, там стана нещо ужасно. Нещо, което не съм искал да стане.

— Кажи ми го! — примоли се тя. — Всичко, което те засяга, засяга и мен.

И той ѝ разказа за Уилям. Започна още от детството, когато тиранията на по-големия бе ставала все по-силна и по-силна. Спомена за неизброимите прояви на безсърдечна жестокост.

— Мисля, че единственият период, когато Дориан, Гай и аз се чувствахме добре, беше когато го нямаше. Когато беше в университета.

Изражението ѝ изразяваше съчувствие.

— И на мен не ми хареса, когато го видях в Хай Уийлд — съгласи се Сара. — Заприлича ми на змия. Студена и отровна.

Том кимна.

— Докато плавахме на „Серафим“ бях забравил колко отмъстителен може да бъде. Но когато докарахме татко в Хай Уийлд,

след *Flor de la Mar*, всичко се върна на мястото си.

Разказа ѝ, как се бе държал Уилям, докато баща им умираше и как бе престъпил клетвата си, да помогне за спасяването на Дориан, след смъртта на Хал.

— Сбихме се — каза Том. — И по-рано сме се били и то не един път, но никога, както тогава. — Том замълча и болката от спомена беше толкова очевидна, че Сара понечи да го приласкае и да го спре. — Не, Сара, трябва да ти разкажа всичко. Трябва да ме изслушааш, за да разбереш как се случи. — Като ту спираше, ту изливаше неспирни потоци думи, той разказа за битката през оная последна вечер в Хай Уайлд. — Попита ме, как съм си счупил носа и аз тогава не можах да ти обясня. — Той докосна носа си. — Били го направи.

Описа боя с прости думи, но толкова живи, че Сара побледня и впи нокти в ръката му.

— Най-накрая, нямах сили да го убия, макар да го бе стократно заслужил. Трогна ме Елис с детенцето на ръце. Тя молеше за пощада и аз не можах да го убия. Прибрах си сабята и се махнах, като смятах, че това е краят на всичко. Но трябваше да познавам по-добре брат си.

— Още ли има? — попита тя, с тих и уплашен глас. — Не знам дали ще издържа още.

— Трябва да ти кажа всичко, а ти трябва да ме изслушааш.

Най-накрая стигна до фаталния сблъсък на кея под Тауър. Описа й сражението с бандата наети главорези. Гласът му ставаше все по-тих и по-тих, все по-често спираше, за да намери точните думи.

— Аз все още не знаех, че е Били. Беше тъмно. Носеше широкопола шапка и лицето беше скрито. Помислих го за лодкар и затичах насреща му, за да го наема. Останах като ударен от гръм, когато насочи в гърдите ми пистолет. Стреля и куршумът ме удари ето тук. — Вдигна ризата и показа продълговатия розов белег под мишницата си.

Тя го разгледа, а после прокара пръсти по кожата. Беше го виждала и преди, но когато питаше от какво е, той се измъкваше с уклончиви думи. Сега разбираше защо.

— Той е можел да те убие — ахна тя уплашена.

— Да. Всъщност си помислих, че го е сторил. Но за късмет, куршумът удари ребро и се отплесна. Паднах на земята, а Били стоеше над мене и се готвеше да стреля пак. Този път щеше да сложи край на

всичко. Стисках сабята в ръка. Бях уплашен до смърт. Хвърлих я с всичка сила и тя прониза гърдите му. Удари го в сърцето.

— Боже милостиви! — Сара се вторачи в него. — Убил си собствения си брат!

— Дори и тогава не знаех, че е Били. Не знаех до момента, в който махнах шапката и видях лицето му.

И двамата замълчаха.

Сара беше потресена. После се окопити.

— Той е искал да те убие — твърдо каза тя. — Трябвало е да го направиш, Том! За да спасиш живота си. — Като видя неутешимата болка в очите, тя хвана с две ръце главата му и я притисна към гърдите си. Започна нежно да го милва. — Не си виновен! Трябвало е да го сториш!

— Хиляди пъти съм си го повтарял. Но той ми беше брат.

— Бог е справедлив! Сигурна съм, че ще ти прости, любими!
Трябва да забравиш!

Том вдигна глава и тя разбра, че нищо на този свят не може да уталожи болката му. Щеше да го измъчва докато диша. Целуна го.

— Всичко това не променя нещата между нас, Том. Аз съм ти жена завинаги. Като не можем да се върнем в Англия, така да бъде! Аз ще те последвам и накрай света. Нищо друго, освен нас двамата и любовта ни, няма значение.

Тя го дръпна на рогозката, за да му предложи утехата на тялото си.

112.

„Лястовицата“ продължаваше да чака в залива. Отдавна бяха приключили с ремонта и корабът отново беше елегантен и красив. Корпусът му блестеше с новата си боя, но платната си оставаха свити и той се дърпаше на котвените си въжета като сокол към плячка.

Екипажът започваше да се изнервя. Имаше няколко грозни сбивания, причинени от отегчителното бездействие и Том ясно съзнаваше, че не може да ги държи като затворници на собствения им кораб. Все по-силно ставаше изкушението, да престъпи заповедта на султана и да отплava към забранените води на север, където държаха в плен Дориан или да акостира край материка и да навлезе в тия тайнствени райони, откъдето носеха злато, слонова кост и гуми арабика.

Аболи и Нед Тайлър препоръчваха търпение, но Том им се зъбеше:

— Търпението е за старците. Късметът никога не се усмихва на търпеливите.

Мусонът бавно преминаваше в бездихания период на безветрието, после се обърна и зашептя почти нечuto откъм североизток с тихия полъх, вещаещ промяна на сезона и неспирните дъждове на каскази.

Каскази набираше сили и тежко натоварените търговски кораби вдигнаха котви, опънаха платна и поеха с новородения вятър към Добра Надежда.

„Лястовицата“ чакаше в почти празното пристанище. И ето, че един ден при редовното посещение на Том в двореца, везирът го приветства като новопристигнал, настани го на брокатена възглавница и му предложи филджан гъсто сладко кафе.

— Моите усилия за решаване на вашия въпрос дадоха плод. Негово Превъзходителство Султанът реши благоприятно молбата Ви за търговски лиценз. — Той се усмихна обезоръжаващо и извади от ръкава си един документ. — Това е ферманът.

Том протегна нетърпеливо ръка, но везирът прибра документа обратно.

— Действието на фермана е ограничено единствено в чертите на Занзибар. То не Ви дава право да плавате на север или да посещавате което и да било пристанище на материка. Ако направите това, корабът Ви ще бъде арестуван заедно с екипажа.

Том направи опит да прикрие раздразнението си.

— Разбирам и съм много благодарен за проявеното от султана великодушие.

— Всяка закупена от Вас стока ще бъде облагана с данък в размер на една пета от стойността ѝ, като този данък ще се заплаща в злато, преди да се натовари стоката на борда.

Том преглътна с мъка, но продължи да се усмихва любезнно.

— Негово Превъзходителство е наистина много великодушен.

Везирът пак подаде документа и отново го прибра, щом Том протегна ръка, за да го вземе.

— Ах, простете ми, ефенди. Забравих една дреболия — таксата за издаване на фермана. Хиляда рупии в злато и разбира се още петстотин за ходатайстването ми пред Негово Превъзходителство.

С фермана в джоба Том можеше вече да обикаля пазарите. Заедно с маstryр Уолш и Аболи, всеки ден призори слизаше на брега и се връщаше на борда чак в часа на Зур, ранната следобедна молитва, когато търговците затваряха сергиите си, за да се отзоват на провлачения вик на мюезина, приканващ към себеотдаване на Бога.

През първите седмици не купуваше нищо, но прекарваше дълги часове в приказки с търговците, пиеше кафе и разменяше любезности с тях, разглеждаше стоките им, без да проявява интерес, без да сключва сделки, като само сравняваше качества и цени. Отначало Том мислеше, че след като другите търговци са си заминали, под напора на каскази, неговите позиции на купувач ще укрепнат и за предлаганите стоки няма да има конкурентно търсене.

Скоро установи, че очакванията му се разминават чувствително с действителността. Другите търговци бяха преровили всичко и купили най-доброто. Слонските бивни, останали неизкупени, бяха недорасли — само някои надминаваха ръката му на дължина, — деформирани и с лош цвят. Нямаше нищо, което макар и донякъде да се доближи до онния чудовищен чифт, закупен от баща му от консул Грей при предишното

посещение на острова. Въпреки ниското качество, оялите се вече търговци държаха цените си и свиваха с безразличие рамене пред неговите протести.

— Ефенди, малцина са ловците на слонове. Това е опасен занаят и всяка година трябва да влизат все по-навътре, за да откриват стадата. Вече сме в края на сезона. Основните количества бяха изкупени от другите франкски търговци — обясни му лукаво един от търговците.

— Аз разполагам обаче, с няколко много добри роба, които можете да видите.

Том мобилизира всичките си сили, за да отклони с благоприлиchie предложението да проучва човешка стока. Аболи бе заробен като дете, но всяка ужасяваща подробност бе останала ярко запечатана в паметта му. Още преди да отплата от Англия, Том бе добре запознат с тази отвратителна търговия. По време на многобройните си плавания, баща му я бе опознал лично и под негово влияние у малкия Том бе възпитано отвращение към нея.

Откак заобиколи първия път Добра Надежда, Том бе в постоянен контакт с роботърговци и техните жертви. По време на продължителния им престой в Занзибар, все някой роботърговец закотвяше кораба си достатъчно близо до „Лястовицата“, за да се донасят до борда ѝ отвратителна воня и сърцераздирателните писъци.

Сега, всеки ден минаваше с Аболи през пазарите за роби и все по-трудно ставаше, да се понася мъката, изпълваща цялото пространство: писъци на откъснати от майките им деца, вой на безутешни родители и мълчаливото страдание в очите на млади мъже и жени, лишени от свободния си, див начин на живот, навързани като животни, унижавани на езици, които не разбират, приковавани към позорния стълб и изтезавани с бичове. Само при мисълта да печели от страданията на тия загубени души, в гърлото на Том се надигаше изгаряща горчилка.

Като се върна на борда на „Лястовицата“, Том започна да обсъжда затрудненото им положение с офицерите. Макар че главна задача на плаването беше да открие Дориан и Том нито за миг да не я забравяше, той имаше задължения и към екипажа си, някои от моряците бе примамил на борда с обещания за печалба. До момента нямаше нито печалба, нито пък някаква реална перспектива за придобиване на нещо, което да се подели между хората.

— Няма кой знае какво да се купува тук — потвърди мрачно и мастър Уолш. Отвори бележника си, нагласи на носа очилата и зачете цените на слоновата кост и гуми арабика, които бе записал в Англия преди отплаването им. — Цените на подправките са по-приемливи, но все пак ще осигурят незначителна печалба с оглед трудностите и разходите около плаването. Карамфил и черен пипер, добре, за тях винаги има пазар, както и в по-малка степен за канелата и разбира се — за кората от хининово дърво, която се търси в Америка и в средиземноморските страни, засегнати от малария.

— Трябва да се снабдим с няколкостотин фунта за собствени нужди — намеси се Том. — Сега, след като започна дъждовният сезон, треската ще започне често да ни гостува. — Отварата от тази кора беше горчива като жълъчка, но преди век отците йезуити бяха открили, че е единственото спасително средство срещу малариичната треска. Именно монасите бяха донесли растението на острова, където вече го имаше в изобилие.

— Да — тихо се съгласи Аболи. — Хининова кора ще ти потрябва. Особено, ако решиш да навлезеш във вътрешността, за да се снабдиш сам със слонова кост.

Том му хвърли остьр поглед.

— Какво те кара да мислиш, че ще проявя такава дързост и ще престъпя заповедта на султана и Компанията на Джон? Ти самият си ме съветвал най-настойчиво, да се въздържам от такава стъпка.

— Гледам те как всяка вечер сядаш на носа и се втренчваш в материка. Мислите ти са толкова шумни, че почти оглушах от тях.

— Би било доста опасно. — Том не отхвърли предположението и обърна инстинктивно глава на запад, а когато загледа мъгливите очертания, в очите му се появи мечтателна нега.

— Такива пречки не са те спирали досега — отбеляза Аболи.

— Не знам откъде да тръгна. Това е непозната земя. *Terra incognita*. — Том използва термина, с който бяха обозначени белите полета на картата, в които така жадно бе впервал поглед. — Даже и ти не си ходил по тия места, Аболи. Би било голяма глупост да тръгнем натам без водач.

— Не познавам тия северни земи — съгласи се Аболи. — Роден съм много по на юг, край великата река Замбези, а и от тогава минаха

много години. — Замълча за момент и продължи: — Но знам къде може да се намери водач.

— Кой е той? — попита Том, неспособен да овладее възбудата си. — Къде ще открием този човек? Как се назова?

— Още не знам името, нито съм виждал лицето му, но щом го срещна ще го позная.

113.

Когато слязоха на брега на другата сутрин, първите редици роби бяха потеглили към пазара от затвора, където ги заключваха нощем.

Както и всички останали стоки в края на сезона, редиците им бяха изтънели и предлагането се свеждаше до по-малко от двеста бройки. Когато пристигнаха, броят им беше няколко хиляди. Повечето от оставащите бяха стари или немощни, хилави и поразени от болести или осакатени от бича. Купувачите винаги подхождат с опасение към белязана от бич стока, защото тези следи означават, че тя не се поддава на дресировка.

Когато минаваше през пазара, Том обикновено извръщаше лице, избягваше да гледа, тъй като отвращението и мъката му бяха прекалено силни. Днес обаче, и двамата с Аболи застанаха при главната порта на пазара за роби. Внимателно разглеждаха робите един по един.

Том забеляза един-двама чернокожи мъже, които му се сториха подходящи — високи, силни и с героична осанка, въпреки оковите. Когато обаче докоснеше Аболи и му отправи въпросителен поглед, той нетърпеливо поклаща глава.

— Няма ли? — унило шепнеше Том. Вече влизаха последните роби, а той не бе проявил интерес към никого.

— Нашият човек е тук — възрази Аболи, но търговците ни наблюдават — не исках да им покажа, от кого се интересуваме.

Отведоха робите под навесите, като всеки бе прикован към един кол. Търговците се настаниха на сянка, заможни, самодоволни мъже, а личните им роби се суетяха наоколо, варяха кафе и разпалваха наргилета. Хвърляха лукави погледи към Аболи и Том, докато двамата описваха бавен кръг из пазара.

Аболи спря пред първия навес и заразглежда някакъв роб — едър мъж с вид на воин. Работърговецът отвори устата му, за да покаже зъбите, после опипа мускулите му.

— Няма повече от двадесет години, ефенди — каза арабинът. — Погледнете тия ръце — як е като бивол. Има поне тридесет

години труд у него.

Аболи заговори роба на един от горските езици, но мъжът го гледаше като глухо животно. Аболи поклати глава и те преминаха към следващия навес.

Том разбра, че Аболи бавно напредва към человека, когото си беше набелязал. Погледна нататък, за да разбере, кой може да е и изведнъж го позна с необяснима увереност.

Мъжът беше гол, ако не се смята късата набедрена препаска, дребен и жилав. По тялото си нямаше грам мазнина. Косата му приличаше на огромен буен храст, а проницателните очи ярко блестяха.

Двамата с Аболи постепенно приближаваха групата, в която беше дребничкият мъж, като се стараеха да не показват интереса си. Те разгледаха друг мъж, както и едно младо момиче и за съжаление на търговеца, понечиха да продължат. Сякаш размислил, Аболи се извърна към дребничкия и поискава от търговеца:

— Покажи ми ръцете му! — Търговеца кимна на помощника си. Двамата сграбчиха мъжа за китките и дрънчейки с оковите, изпънаха ръцете напред, за да може Аболи да ги разгледа.

— Обърни ги от другата страна — нареди Аболи и те ги извиха с дланите нагоре. Аболи прикри задоволството си — първите два пръста и на двете ръце бяха загрубели почти до обезобразяване. — Това е нашият човек — каза Аболи на английски, но с недоволен тон. Том поклати глава, сякаш за да потвърди отказа. Обърнаха се и тръгнаха, под разочарования поглед на търговеца.

— Какво му е на ръцете? — попита Том, без да се оглежда. — Какво ги е белязали по такъв начин?

— Тетивата — късо отвърна Аболи.

— И на двете ръце? — Том спря от изненада.

— Той е ловец на слонове — каза Аболи. — Не спирай и ще ти обясня! Лъкът за слонове е толкова як, че никой не е в състояние да го опъне с една ръка. Ловецът се прокрадва близо, ей толкова близо. — Аболи посочи една стена на десет крачки от тях. — Тогава ляга по гръб и поставя лъка на ходилата си. Стрелата насочва между палците, а тетивата опъва с две ръце. С течение на годините, пръстите добиват такъв вид.

Том не можеше да си представи лък с такава мощ.

— Трябва да е огромен той лък — каза той.

— С него може да се прониже бивол от едната плещка до другата, а стрелата да премине и да убие застанал зад него човек. Този мъж принадлежи към малобройно неустрашимо братство, което се препитава от лов на слонове.

Те привършиха своята бавна обиколка на пазара и се върнаха с небрежна походка към дребничкия мъж.

— Окован е двойно, за глезните и китките — каза Аболи на английски. — Виж му и гърба! — Том забеляза наполовина зараснали кръстосани белези по тъмната кожа. — Били са го жестоко, за да прочупят волята му, но по очите му личи, че не са успели.

Аболи обиколи дребния човек, вперил поглед в мускулестата фигура и му каза нещо на език, който Том не разбра. Робът не реагира. Том наблюдаваше погледа му и видя, че той остана безучастен. Аболи каза две думи на друг диалект. Пак никакъв знак от страна на окования.

Том знаеше, че освен майчиния си диалект, на който го бе научил като дете, Аболи владее още поне десетина други, използвани далеч във вътрешността на континента. Отново смени езика. Този път мъжът се извърна и погледна Аболи смутен и смаян. Отвърна му с една-единствена дума: „Фунди“.

— Това му е името — обясни Аболи на Том. — От племето лоци. Страховит, войнствен народ. Името му означава „ловък“. — Аболи се усмихна. — Сигурно си го е заслужил.

Том прие поканата на търговеца, да пият кафе — съществен елемент от едни търговски преговори. За много кратко време доволи, че господарят няма търпение да се отърве от дребната, но главоболна стока и не пропусна да се възползва от това обстоятелство. След половинчесов пазарльк, роботърговецът вдигна ръце в израз на отчаяние:

— Децата ми ще умрат от глад! Вие ме разорявате. Оставяте ме гол и бос, но добре, вземайте го! Вземайте го заедно с кръвта ми!

Когато качиха Фунди, Ловкият, на борда на „Лястовицата“, Том повика ковача, за да свали оковите от глезните и китките му. Дребният мъж започна да разтрива прежулениите места, като гледаше с удивление. После обърна поглед на запад, към неясните очертания на земята, от която го бяха отвлекли по такъв жесток начин.

— Да — произнесе Аболи на глас мислите му. — Можеш да направиш опит да избягаш и да се върнеш у дома. Но ще успееш ли да преплаваш толкова дълго разстояние? — Аболи посочи страховитата морска шир. — Там има акули по-дълги от най-големия крокодил, който си виждал и със зъби по-дълги от върховете на стрелите ти. Ако те не те изядат, то аз ще те хвана и така ще те напердаша, че ударите на арабите ще ти се видят като докосване на девственица. А след това и аз ще те окова като животно. — Фунди го гледаше предизвикателно, на Аболи продължи: — Ако обаче си мъдър, ще ни разкажеш за земята, от която си дошъл и ще ни заведеш там без вериги, вървейки най-отпред като воин и неустрашим убиец на слонове, горд и свободен.

Фунди продължаваше да го гледа втренчено, но черните му очи се разшириха неволно.

— Откъде знаеш, че съм убиец на слонове? Откъде знаеш езика на лоци? Защо ми връщаш свободата? Защо искаш да отидеш в земята на моите деди?

— Всичко ще ти обясня — обеща Аболи. — Засега приеми, че не сме ти врагове. Ето ти храна.

Фунди беше полумъртъв от глад и се нахвърли като вълк върху козето месо и ориз, подадени му от Аболи. Постепенно пълният стомах и внимателните въпроси на Аболи го накараха да се отпусне и той започна да отговаря.

Аболи преведе на Том:

— Не знае колко далече е страната му, защото не измерва разстоянието като нас, но тя е много, много далече, на месеци път. Казва, че живее край голяма река.

Доста време бе нужно на Фунди, да им разкаже историята си, но през последвалите дни той постепенно я допълваше с подробности, с описания на езера и огромни долини, планини увенчани със сияйна белота.

— Снежни планини? — Том беше озадачен. — Това с положителност е невъзможно при този тропически климат.

Фунди разказваше за огромни стада необикновени животни, някои от тях по-големи от гърбатите транспортни средства на арабите, черни и с чудовищни сърповидни рога, които са в състояние да изкормят черногрив лъв само с едно движение.

— Слон? — попита Том. — Бивни?

Когато заговори за могъщото животно, очите на Фунди запламтяха.

— Те са моите козички — хвалеше се той пред Аболи, като му показваше мазолите по пръстите си. — Името ми е Фунди, великият ловец на слонове. — Вдигна ръце над главата си с разперени пръсти, след което ги сви в юмруци и разпусна десет пъти. — Толкова слона са паднали под стрелите ми, уцелени право в сърцата. Всеки един огромен мъжкар с ей такива бивни, — той се изпъна на пръсти и протегна колкото можа ръце.

— Има ли още много слонове по тия места? — попита Том. — Или великият ловец Фунди ги е избил до крак?

Когато Аболи му преведе въпроса, Фунди се разсмя, а лицето му доби дяволит израз.

— Можеш ли да преброиш тревичките в полето? Колко риби има в езерата? Колко са патките в ятата, които засенчват небосклонта? Толкова са и слоновете в земята на лоци.

Въображението на Том беше силно възбудено от разказите на дребния мъж и той се въртеше по цели нощи в тясната си койка, без да заспи, потънал в мечти за далечната дива земя. Привличаше го не само обещаваното богатство, но преди всичко, желанието да види със собствените си очи тия чудеса, да преследва могъщите животни, да зърне белокапите планини и да се плъзне по безкрайната шир на сладководните езера.

После необузданият полет на фантазията му се прекършваше от мисли за Дориан и Сара, за задълженията, които имаше към тях. Сара вече бе обещала, че ще отиде с него и накрай света. Тя не е като останалите момичета. Тя е като него. Приключението е в кръвта й. Ами Дориан?

Мислеше си за него по един нов, непознат през всичките години, начин. В представите си го виждаше такъв, какъвто беше в онай съдбовна вечер, когато се изкачи до прозорчето на килията му в *Flor de la Mar* — безпомощно малко момче.

Как ли изглежда сега? Дали са го променили трудностите, които е трябвало да изтърпи? Дали е още малкото братче или вече е порасъл непознат мъж? Мисълта за непознатия, който може би е заел мястото на Дориан, го плашеше. В едно можеше да бъде сигурен — той никога не би се променил като Гай. В него още гори пламъкът. Той би искал

да го придружи в това ново приключение. Връзката помежду им си бе все така силна. В това не можеше да има съмнение.

Изглежда бе хвърлил ръкавица в лицето на съдбата, защото исканият отговор пристигна по-бързо, отколкото очакваше. В сумрака на следващото утро, от каменния кей се отдели мърлява лодчица и пое към „Лястовицата“. Все още на половин пистолетен изстрел разстояние, лодкарят се изправи на пейката и викна към кораба:

— Ефенди, имам писмо за Вас от английския консул! — Размаха някакъв лист над главата си.

— Ела насам! — разреши му Нед Тайлър.

Том чу виковете от кабината си и бе обзет от странното усещане, че нещо злокобно е надвиснало над главата му. Изскочи на палубата по риза, тъкмо навреме, за да измъкне писмото от ръката на лодкаря.

Видя, че адресът върху сгънатия лист е написан с ръката на Гай. Почеркът му не се бе променил особено, откак се бяха упражнявали заедно под ръководството на маstryр Уолш. Посланието бе адресирано до капитан Томас Кортни, на борда на „Лястовицата“ в порт Занзибар.

Текстът върху листа беше лаконичен: „Султанът кани и двама ни на аудиенция днес по пладне. Ще те чакам десет минути преди това, при портата на крепостта. Г. К.“

Както и можеше да се очаква, Гай разцепи секундата на две. Пристигна, придружен от коня си и студено поздрави. Кимна, скочи от коня и хвърли юздите в ръцете на слугата. После погледна към Том.

— Не бих Ви тревожил, сър — каза той с отчужден глас и без да го гледа в очите, — но султанът настоява и Вие да присъствате на тази аудиенция. — Извади часовник от джоба на сюртука си, погледна го и мълком прекрачи през портата, без да гледа назад.

Везирът ги посрещна с израз на най-дълбоко уважение, като се кланяше и раздаваше подкупващи усмивки. Поведе ги заднишком към покоите на султана, където се проснаничком.

Гай се поклони, но не твърде ниско, съзнавайки положението си на представител на Негово Величество и любезнозно поздрави. Том последва примера му. После погледът му падна върху мъжа, седнал отлясно на султана. Беше добре охранен и носеше роба от скъпа материя. Дръжката на кинжала му беше позлатена. Явно високопоставена личност, защото дори султанът се съобразяваше с

него. Гледаше към Том с нещо повече от обикновено любопитство, сякаш знаеше кой е и много бе слушал за него.

— Да Ви благослови Аллах — каза султанът и посочи приготвените за тях възглавници. Гай седна непохватно, затруднен от сабята си. Том бе прекарал в тази поза много часове с търговците на пазара. Сложи сабята си напреко в скута си.

— Чест е за мен да приветствам в своя двор благочестивия молла от джамията на Принц Абд Мухамад ал Малик, брат на халифа на Оман. — Султанът наклони глава към мъжа до себе си. Том настърхна и задиша по-често при името на човека, откупил брат му от корсарите. Втренчи поглед в моллата, а султанът продължи: — Това е благочестивият Ал Алама. Той е изпратен от принца.

Том и Гай погледнаха към моллата. Ал Алама направи изискан жест. Ръцете му бяха малки и нежни като на момиче.

— Нека Бог и неговият Пророк бъдат благосклонни към вас! — каза той и двамата се поклониха леко.

— Вярвам, че пътуването Ви е минало приятно и всичко у дома Ви е било наред, когато сте поел на път — каза Том.

Моллата отвърна:

— Благодарен съм Ви за тази загриженост. Каскази ни доведе без премеждия, а Аллах гледаше с усмивка към нас. — Ал Алама се усмихна сам. — Трябва да Ви поздравя за съвършенството, с което говорите арабски! Използвате свещения език, сякаш Ви е роден.

Комплиментите се мятаха напред-назад, но Том едва издържаше безкрайния ритуал от поздравления и добропожелания. Този човек носеше новини от Дориан — не можеше да има друга причина за аудиенцията. Впери поглед в лицето на Ал Алама, като се мъчеше да отгатне естеството на тия новини, по някои дребни признания, като извивка на устните, интонация на гласа или изражение на погледа, но лицето на духовника оставаше любезно и безизразно, а маниерите — непроницаемо изискани.

— Доходоносна ли беше търговията Ви на местния пазар? — попита той. — Пророкът покровителства честния търговец.

— Главната причина за идването ми в царството на вашия халиф не е търговията — отвърна Том, посрещнал с облекчение възможността да даде израз на същинските си грижи. — Мисията ми е

спасителна. Издирвам близък, който бе загубен за мен и моето семейство.

— Моят господар, принц Ал Малик, знае за Вашето издирване и получи запитването, което му бе отправено — отвърна Ал Алама. Тонът му си оставаше безизразен, а лицето непроницаемо.

— Чувал съм, че вашият господар е могъщ човек, преизпълнен със състрадание към слабите и горещ поддръжник на справедливостта и закона.

— Принц Абд Мухамад ал Малик е точно такъв. Именно заради това, той ме изпрати лично във връзка с вашия въпрос, вместо да съобщи с писмо, което не би дало точен израз на съчувствието му по повод вашата загуба.

Въпреки изпълнения с благовония задух на затвореното помещение, по кожата на Том полазиха ледени мравки. Думите на моллата прозвучаха злокобно. Усети размърдането на Гай до себе си, но не го погледна. Зачака със страх духовникът да продължи. Но Ал Алама отпи деликатно от кафето и се загледа в ската си.

Най-накрая Том трябваше да го подкани:

— Три години съм чакал, да чуя никаква вест от брат си. Моля Ви, не удължавайте мъченията ми!

Моллата остави филджана и избърса устни със сгънатата кърпа, която му подаде един роб.

— Моят господар, принцът, поръча да кажа от негово име следното: — Ал Алама мълъкна отново, сякаш за да събере мислите си.
— Вярно е, че преди няколко години купих малко франкско момче. Наречено бе Ал Амхара заради косата си, която имаше прекрасен червен цвят.

Том изпусна дълга съскаща въздишка на облекчение. Признаваха си го. Нямаше да има отричане и увъртания. Дориан се намира в ръцете на мюсюлманския принц.

— Вашите думи свалят голям камък от сърцето ми. Камък, който заплашваше да зачерни живота ми — промълви Том със задавен глас. Уплаши се, че може да загуби контрол над поведението си и да заплаче. Подобна слабост би нанесла огромен удар на авторитета му и би го превърнала в обект на презрение от страна на присъстващите. Пое дълбоко дъх и вдигна поглед към лицето на моллата.

— Какви са условията на принца за връщането на моя брат в семейството му?

Моллата не отговори веднага, а започна да приглежда и подрежда върху гърдите си парфюмирани кичури на брадата.

— Моят господар заповяда да кажа следното: Аз, Абд Мухамад ал Малик, взех момчето Ал Амхара под моя закрила, като платих царски откуп за него, с цел да го спася от мъжете, в чиято власт се намираше и да му спестя по-нататъшни страдания.

— Вашият принц е могъщ и милостив — каза Том, но му идееше да изкреши: „Къде е той? Къде е моят брат? Каква е цената на свободата му?“

— Моят господар, принцът, намери момчето много мило и възпитано. То му допадна и за да покаже благоразположението си и да го защити от беда, обяви Ал Амхара за свой син.

Том започна да се надига от възглавницата, а върху лицето му бе изписана голяма тревога. Разбра какво огромно препятствие се изпречва на пътя му.

— Да, негов собствен син. Отнасяха се към него като към принц. На мен бе възложена задачата, да образовам детето и аз също се убедих, че то заслужава любов. — Ал Алама сведе поглед и за първи път даде външен израз на чувствата си.

— Душата ми ликува, задето моят брат е намерил благоволението на такива благородни среди — каза Том. — Но той е мой брат. Правото на кръвта е на моя страна. Божият Пророк казва, че кръвната връзка е здрава като стомана и не може да се разтрогва.

— Познанията на светите думи от Корана Ви правят чест — отбеляза моллата. — Моят господар, принцът, признава правото на кръвта и Ви предлага кръвнина, заради вашата загуба. — Ал Алама даде знак и един слуга донесе малко абаносово ковчеже, инкрустирано със слонова кост и седеф. Той коленичи пред двамата бели мъже, остави ковчежето на плочите и го отвори.

Том не помръдна и дори не погледна към съдържанието му. Гай обаче, протегна шия и вторачи поглед в златните монети, които пълнеха ковчежето до ръба.

— Петдесет хиляди рупии — каза Ал Алама, — хиляда ваши лири. Сума, съобразена с обстоятелството, че Ал Амхара беше принц от кралския двор на Оман.

Том най-после възвърна дар слово и способността си да се движи. Той сложи ръка на ефеса на сабята си и започна да се изправя.

— В цяла Арабия няма достатъчно злато, за да ме купи — изрева младият мъж. — Дойдох тук, за да намеря брат си и няма да си тръгна, преди да ми бъде предаден.

— Това не е възможно! — отвърна Ал Алама с тих и изпълнен със съжаление глас. — Вашият брат е мъртъв. Умря преди близо две години от маларична треска. Никой не можеше да го спаси, макар че, Аллах вижда, ние, които го обичахме, опитахме всичко. Ал Амхара е мъртъв!

Том се отпусна на възглавницата, с побеляло като платно лице. Погледна моллата с помътнели очи. Дълго време не продума.

— Не вярвам това, което казахте — прошепна той, но гласът му беше пълен с безнадеждност, а лицето посърнало от отчаяние.

— Заклевам се пред Вас, в името на любовта ми към Аллаха, че видях надгробен камък с името на Ал Амхара, в дворцовото гробище на Ламу — отвърна Ал Алама с такава безкрайна мъка в гласа, че Том не можеше повече да се съмнява.

— Дориан — прошепна той. — Толкова млад, така изпълнен с живот.

— Аллах е всеблаг! Сигурно го е сложил на хубаво място отвъд. Моят господар, принцът, Ви поднася съболезнованията си. Той Ви съчувства най-искрено.

Том се изправи на крака. Трябваха му големи усилия, за да се справи с това просто движение.

— Ще помоля за Вашето снизходжение, но трябва да вървя, за да оплача брат си в самота. — Извърна се към вратата.

Гай също стана и се поклони на двамата араби.

— Благодарим на вашия господар, принца, за неговите чувства. Приемаме кръвнината. — Той се наведе и затвори капака на ковчежето.

— Всички сметки между Принц Абд Мухамад ал Малик и моето семейство са уредени изцяло.

Последва Том към вратата, приведен под тежестта на златото.

114.

Сара бе кацнала на обичайното си място, високо на стената на стария манастир, откъдето можеше да види Том отдалеч.

— Том! — извика тя радостно и заприпка по ръба на стената, с широко разперени ръце за равновесие. — Закъсня! Чакам те от часове. Почти се бях отказала. — Тя скочи на земята и затича боса по пясъчната пътека. На десет стъпки от него, спря и го погледна в лицето. — Какво има, Том? — прошепна Сара. Никога не го бе виждала такъв. Чертите му бяха измъчени, а погледът изпълнен с бездънна тъга. — Том, какво е станало с тебе?

Той пристъпи несигурно и протегна ръце като удавник. Сара се хвърли към него.

— Том! О, Том! Какво има? — Прегърна го с все сила. — Кажи, любими! Искам да ти помогна!

Том се разтрепери и тя помисли, че е болен, поразен от ужасна треска. Той изхълца и по лицето му потекоха сълзи.

— Трябва да ми кажеш! — примоли се тя. И през ум не ѝ бе минавало, че може да падне духом. Винаги бе смятала, че е силен и несломим, а сега го виждаше рухнал и съсипан. — Моля те, Том, кажи!

— Дориан е мъртъв!

Тя замръзна.

— Не може да бъде! — едва успя да промълви Сара. — Просто не може да бъде. Сигурен ли си? Никакво съмнение ли няма?

— Мъжът, който го съобщи е молла, свят човек. Закле се във вярата си — отвърна Том. — Не може да има съмнение.

Вкопчени един в друг, те се отпуснаха на колене и тя зарида заедно с него.

— Беше ми като роден брат — каза Сара, притисната буза до неговата, така че смесените им сълзи мокреха лицата и на двамата. След малко тя подсмъръкна и обърса лице с ръкава на блузата си. — Как е станало? — Том все още не беше в състояние да говори. — Кажи ми! — настоя Сара. Инстинктът й подсказваше, че трябва да го накара да

говори. Да пусне мъката навън, както хирургът разрязва цирея, за да изтекат гной и отрови. Най-накрая той започна да разказва. Думите излизаха твърди и ръбести — сякаш раздираха гърлото му, докато с мъка ги изкарваше от себе си. Отне му много време, но накрая ѝ каза всичко.

— Какво ще правим сега? — попита Сара и се изправи. Хванала бе здраво ръцете му и го принуди да стане. Трябаше да го накара да се опълчи срещу вълните на мъката.

— Не знам — отвърна Том. — Знам само, че Дориан е мъртъв и аз не можах да го спася. Аз съм виновен. Ако бях дошъл по-рано...

— Не си виновен! — отвърна тя сърдито. — Няма да ти позволя да мислиш така! Направи всичко, което бе по силите ти. Никой не би могъл да постигне повече.

— Вече нищо не ме интересува.

— Напротив, трябва да те интересува. Дължиш го на себе си, на мене и на паметта на Дориан. Той винаги се е учел от теб. Знаеше колко си силен. Не би искал да те вижда такъв.

— Моля те, не ми викай, Сара! Свършен съм от мъка. Нищо друго не ме интересува.

— Няма да ти позволя, да се предаваш. Трябва да помислим заедно. Какво ще правим занапред?

— Не знам — повтори Том, но изправи рамене и прегълтна сълзите си.

— Накъде ще тръгнем? — попита тя. — Не можем да останем тук и не можем да се върнем в Англия. Тогава, накъде?

— Африка — отвърна Том. — Аболи намери един човек, който ще ни отведе във вътрешността.

— Кога тръгваме? — попита просто тя, без да обсъжда решението.

— Скоро. След няколко дни. — Том бе преодолял слабостта си пред всепогълщащата мъка. — Колкото да напълним бъчвите и да попълним хранителните си запаси.

— Ще се пригответя — каза тя.

— Ще бъде трудно. Опасно пътуване с неясен край. Сигурна ли си, че искаш това? Ако имаш никакви колебания, трябва да ми кажеш още сега.

— Не ставай глупак, Том Кортни! — отвърна Сара. — Разбира се, че идват с теб!

115.

Когато си тръгна от манастира, Сара пое обиколен маршрут към консулството, като най-напред тръгна по една открита от нея пътека, водеща до едно селце. Едва бе изминал половин миля, когато съвсем ясно усети, че някой я следва. Сигурна беше, че чу стъпки по пътеката. Дръпна юздите и се извърна на седлото, за да погледне назад.

И от двете страни пътеката бе оградена с гъста и лъскава растителност. Не можеше да види нищо отвъд последната извивка на пътеката, на няколко крачки от мястото си.

— Том? — викна Сара. — Ти ли си?

Отговор не последва и тя реши, че ѝ се привиждат призраци. Голяма глупачка съм, помисли Сара и продължи да язди.

Стигнала селото, тя купи от някаква старица кошница зеленчуци — извинение за толкова дълго отсъствие — и продължи почти до пристанището, за да се върне в консулството по главния път.

В съзнанието ѝ се блъскаха най-различни мисли. Настроението ѝ се колебаеше между главозамайваща възбуда от предстоящото приключение до дълбока печал, породена от неизбежната раздяла с Керълайн и Кристофър. Обичаше и двамата дълбоко. Керълайн бе свикнала да разчита на нейната сила и кураж в мрачната сивота на нещастния си брак, а Сара гледаше на малкия Кристофър, като на собствен син. Тревожеше се много за тях. Дали пък не могат да тръгнат и те? Идеята проблесна за миг, за да я пропъди веднага — глупаво беше дори да се мисли по въпроса.

— Трябва да ги напусна. — Сара мобилизира всички сили. — Обичам и двамата, но Том е мой мъж и него обичам повече от самия живот. Трябва да отида с него!

Така бе потънала в мислите си, че влезе в двора на конюшните, без да забележи Гай до момента, в който ѝ викна строго от сянката на дългата веранда:

— Къде си ходила, Сара?

Тя вдигна смутен поглед.

— Стресна ме, Гай.

— Гузна съвест? — попита той.

— Ходих да купя зеленчук. — Тя сложи ръка на окачената на седлото кошница. — Готова се да избягам с една зелка! — Тя се засмя весело, но Гай остана сериозен.

— Ела в кабинета ми! — нареди той и Сара забеляза коняря му да се навърта край вратата на конюшнята. Момчето беше изцяло творение на Гай, лукаво човече с белязано от шарка лице. Казваше се Асам. Тя никога не го бе харесвала, още по-малко сега, при вида на злорадата му знаеща усмивка.

Със свито сърце Сара съжали, че не бе взела по-сериозни мерки да прикрие излизането си и не бе обърнala достатъчно внимание на подозрението си, че я следят.

— Искам да се изкъпя и преоблека за вечеря — отвърна тя, като се мъчеше да остане невъзмутима, но Гай се намръщи и плесна ботуша си с камшика за езда.

— Няма да те забавя — каза той. — Като твой попечител, настоявам да ми се подчиняваш! Асам ще прибере кobilата.

Сара го последва неохотно през верандата в мрачната прохлада на кабинета. Гай затвори вратата и я остави права в средата на помещението, докато сам се настани зад писалището.

— Срещаш се с него в стария манастир — констатира лаконично той.

— С кого? За какво говориш?

— Не си прави труда да отричаш! Асам те проследи по мое нареждане.

— Шпионирал си ме — избухна Сара. — Как посмя! — Направи опит да разпали възмущението си, но не се получи убедително.

— Радвам се, че не правиш опит да обидиш моята интелигентност, като отречеш.

— Защо трябва да отричам любовта си? — Тя се изправи в цял ръст, вече наистина ядосана.

— Стана си моряшка курва — каза Гай. — След като получи онова, което криеш между краката си, той ще ти се надсмее и ще отплава, както постъпи със сестра ти.

— Когато отплава, аз ще бъда на борда.

— Аз съм твой попечител, а ти си само на осемнадесет. Никъде няма да ходиш, без мое съгласие!

— Тръгвам с Том и ти не можеш да ме спреш по никакъв начин.

— Ще видим! — Гай се изправи. — Няма да излизаш от стаите си, докато „Лястовицата“ напусне Занзибар!

— Не можеш да се отнасяш с мен като със затворничка.

— Напротив, мога! Пред вратата ти ще има пазач, а също и при портите. Вече съм се разпоредил. А сега, върви в стаята си! Ще заповядам да ти донесат вечерята там.

116.

Том бе така потънал в грижи около подготовката на „Лястовицата“ за предстоящото плаване, че почти не обрна внимание на европейския кораб, който се домъкна в пристанището след залез-слънце. Даже и в оскъдната вечерна светлина се виждаше, че е силно пострадал от бури. Беше сезонът на циклоните в Индийския океан и вероятно корабът се бе натъкнал на едно от тези дяволски изчадия. На кърмата пишеше „Апостол“, а на мачтата му се развиваше парцалив флаг на Компанията. Щом хвърли котва, Том изпрати Люк Джарвис за новини.

Люк се върна след час и влезе в капитанската каюта, където Том се бе заел с корабния дневник.

— Пристигат от Бомбай с товар чай и платове. Попаднали в буря. Възнамеряват да извършат ремонт тук, преди да продължат.

— Новини?

— Повечето са остарели — напуснали са пристана на Компанията преди много месеци. Войната с французите се развивала добре. Уилям ги пердашел здравата. Добър боец е нашият Уили!

— Отлични новини! — Том скочи. — Съобщи на екипажа и нека всеки удари по една яка глътка за здравето на крал Уили!

117.

Онова, което Том не можеше да знае беше, че освен новини за войната, „Апостол“ носеше и един пакет писма и документи, запечатан в насмолено платно, от губернатора на Бомбай за консула на Негово Величество в Занзибар. Капитанът изпрати пакета на другата сутрин и Гай Кортни го разпечата на обедната трапеза на верандата. Керълайн бе седнала срещу него, а Сара беше все още под ключ в покоите си.

— Има лично писмо от баща ти — каза Гай, като взе един стънат лист сред купчината запечатани писма и документи.

— Адресирано е до мен — каза Керълайн, докато той чупеше печата и започваше да го чете.

— Аз съм ти съпруг! — възрази самодоволно Гай.

Изведнъж лицето му се промени, а листът затрепери в ръката му.

— Господи! Това е вече много!

— Какво е станало? — Керълайн отпусна сребърната лъжица. Трябва да е нещо изключително важно, за да се отрази по такъв начин на мъжа ѝ. Гай се гордееше със самообладанието си.

Той се бе вторачил в писмото и постепенно смайването му прерасташе в ликуване.

— Пипнах го!

— Кого? Какво е станало?

— Том! Той е убиец. Господи! Сега ще си плати на бесилото. Убил е милия ни брат Уилям. Издадена е заповед за задържането му. Смятам да изпълня дълга си. С най-голямо удоволствие ще помогна да си получи заслуженото. — Гай скочи на крака, като събори чайника. Той се разби на плочите, но консулът дори не го погледна.

— Къде отиваш, Гай? — Керълайн се изправи, побеляла като платно. Краката ѝ трепереха.

— При султана — отвърна той и викна към слугите: — Кажете на Асам да оседлае сивия! И по-бързо! — Обърна се към Керълайн и удари юмрук в дланта си. — Най-после! Толкова време чакам този миг. Ще поискам от султана воинци от гвардията му. След главоболията,

които му създаде Том, трябва да е сговорчив. Ще арестуваме мастър Томас и ще конфискуваме „Лястовицата“. Като я продадем, ще получим поне две хиляди лири. Заслужавам награда за изправянето на опасен престъпник на подсъдимата скамейка. — Засмя се победоносно. — Мастър Томас ще получи безплатен билет за „Апостол“. Само че, ще пътува окован.

— Гай, той ти е брат! Не можеш да постъпиш така с него! — Керълайн бе поразена.

— Били също беше брат на Том, но свинята го пронизала най-хладнокръвно. Сега ще плати скъпо за цялото си безочие!

Керълайн изтича до него и се вкопчи в ръкава му.

— Недей, Гай! Не го прави!

— Ах, така ли! — Нахвърли се върху ѝ с потъмняло и сякаш подпухнало от гняв лице. — Молиш се за него! Още го обичаш, нали? Готова си начаса да запретнеш поли и да навириш крака под него като мръсна малка пачавра, каквато си.

— Не е вярно!

— С радост би приела да ти насади още едно копеле в корема. — Удари я през лицето. Керълайн политна назад към ниската ограда на верандата. — Е, любовникът ти няма да има възможност да прави други копелета. — Отдалечи се през терасата, като викаше за коня си.

Керълайн се отпусна тежко край парапета, притисната длан към яркочервените следи на бузата си, докато чу копитата на коня, поел в галоп към пристанището и крепостта. Тогава се изправи.

Когато Гай ѝ съобщи за връзката между Том и по-малката ѝ сестра, тя бе ужасена и разкъсана от ревност. А снощи отиде в стаята на Сара и прекара два часа при нея. Постепенно разбра, колко дълбоко е влюбена. Отдавна знаеше, че собствените ѝ чувства към Том са безнадеждни, и макар с голяма болка, целуна сестра си и обеща, че ще им помогне да избягат.

— Трябва да ги предупредя — прошепна тя, — а времето не стига.

Взе от шкафа един поднос, отрупа го с храна за Сара и тръгна през верандата, покрай детската стая със спящия Кристофър, до последната врата. Един от пазачите на Гай клечеше там, полузадряжал в следобедна жега, положил мускета си в скута. Като я видя, арабинът скочи на крака.

— Селям алайкум, господарке! — каза той с поклон. — Господарят нареди строго, никой да не минава през тая врата, нито навътре, нито навън.

— Нося храна за госпожицата, моята сестра — заяви властно Керълайн. — Дръпни се от пътя ми!

Пазачът се поколеба. Разпорежданията не предвиждаха такъв случай. После се поклони още един път.

— Аз съм само прах под краката Ви — каза той, измъкна от гънките на робата голям железен ключ и го превъртя в бравата. Керълайн се шмугна покрай него и щом влезе, остави подноса на най-близката маса. Хукна към спалнята на сестра си.

— Сара, къде си?

Сестра й лежеше под мрежа против комари, подобна на палатка. Покрита беше с лек чаршаф и приличаше на заспала, но щом чу гласа на Керълайн, отметна завивката и скочи от леглото напълно облечена и с тежки ботуши на крака.

— Керълайн! Така се радвам да те видя. Не исках да си тръгна, преди да съм ти казала сбогом.

Керълайн я гледаше втренчено и Сара изтича да я прегърне.

— Тръгвам с Том. Той ме чака на брега под стария манастир и вече закъснявам.

— Как ще се промъкнеш покрай пазачите на Гай? — попита сестра й.

Сара бръкна под полата си и измъкна пистолетите за дуел.

— Ще застрелям всеки, който се опита да ме спре.

— Чуй ме, Сара! Пристигнало е писмо от татко. Том е обвинен в убийството на по-големия си брат и има заповед за арестуването му.

— Знам това. Том ми каза. — Тя се отдръпна. — Не можеш да ме спреш, Керълайн! Това не променя нещата. Знам, че е невинен и тръгвам с него.

— Не разбиращ. — Керълайн отново я хвана за ръката. — Вече обещах да помогна на теб и Том. Няма да отстъпя от думата си! Дойдох да ти кажа, че Гай отиде да съобщи на султана. Ще арестуват Том и ще го изпратят в Англия, за да бъде съден и екзекутиран.

— Не! — Сара впери ужасен поглед в сестра си.

— Трябва да го предупредиш, но не можеш да се измъкнеш без моя помощ. — Мисълта на Керълайн летеше. — Ето какво ще

направим. — Заговори бързо, като доразвиваше плана в движение. — Разбра ли? — попита, след като свърши.

Сара кимна.

— Готова съм! Всичко съм приготвила, само побързай! Том ще си помисли, че съм се отказала. Ще му омръзне да чака и ще си отиде.

Керълайн приближи вратата и викна на пазача да отвори. Когато излезе, той отново заключи. Керълайн отиде право в конюшнята и викна на Асам:

— Оседлай кобилата ми!

Когато конярчето се поколеба, тя тропна с крак.

— Веднага! Или ще заповядам да те набият! Бързам. Трябва да ида при господаря в крепостта.

След няколко минути Асам изведе коня и тя пое юздите от ръцете му.

— Иди при портите и кажи да ги отворят! Излизам. — Здравата сплашен, Асам се подчини тичешком.

Като се стараеше да не бърза и да показва вълнението си, Керълайн заведе оседланата кобила през поляната до края на верандата. Пазачът при вратата стана, за да ѝ се поклони и тя му подаде писмото от баща си.

— Дай това на сестра ми веднага! — заповядала тя. Пазачът метна мускета през рамо и взе писмото. Почука на вратата.

— Писмо, господарке.

— Дай го!

Пазачът отключи и отвори вратата Сара се показа и насочи пистолетите в смаяната физиономия. Петлетата бяха запънати, а показалците ѝ — на спусъка.

— Легни по очи! — заповядала тя. Вместо да се подчини, арабинът свали мускета от рамо и се опита да запъне ударника. Сара спокойно наведе дясната си ръка и простира кояното му от упор. Пазачът изпищя и се свлече на плочите, подвил счупения крак под себе си. Сара ритна настрана изпуснатия мускет.

— Глупак! Трябваше да правиш, каквото ти казвам! — изсъска тя. — Следващият ще е в главата ти. — Допря второто дуло до челото му.

Арабинът закри лице с длани и се хвърли в краката ѝ. Сара затькна празния пистолет в пояса си и бързо се върна в стаята. Грабна

коожената чанта с най-ценните си вещи и я домъкна на терасата.

Керълайн се втурна да помага да закачат чантата за седлото. После двете сестри се прегърнаха горещо.

— Върви с Бога, миличка Сара! Пожелавам ви най-голямо щастие и радост!

— Знам, че и ти го обичаш, Керълайн.

— Да, но сега е твой. Бъди добра към него!

— Целуни Кристофър от мен!

— Ще липсваш и на двама ни, но тръгвай вече! Бързай! — Керълайн направи стъпенка с две ръце и я вдигна на седлото. — Сбогом, сестро! — извика подире ѝ, докато Сара пришпорваше кобилата в галоп през поляната.

Асам я видя да идва и извика на другите пазачи да затворят портите, но Сара насочи коня право в него и той трябаше да отскочи, за да не попадне под копитата. Кобилата излетя през отворените порти към гората. Сара я насочи по пътеката на юг, към разрушения манастир.

— Моля те, Том, изчакай! — шепнеше тя, а вятърът отнасяше думите, развял дългите ѝ кичури като знаме. — Моля те, изчакай ме, любими, идвам! — Кобилата бягаше с всички сили и стволовете на палмите се сливаха.

При портите на манастира рязко закова. Животното заигра с извита шия, запотено и несвикнало с такова грубо отношение.

— Том! — извика пронизително Сара, а ехото от древните стени отвърна присмехулно: Том!

Отишъл си е, помисли Сара. С нервно пристъпящата кобила, тя се наведе от седлото, за да разгледа меката почва. Видя отпечатъци от стъпките му, идващи откъм брега и малкото отъпкано пространство при портата, където я бе очаквал, пристъпяйки нетърпеливо. После търпението му явно се бе изчерпало и следите тръгваха назад към морето.

— Том! — нададе отчаян вик тя и подкара кобилата по тясната пътека през храстите. Клонките яшибаха през краката, докато препускаше покрай поточето и накрая излетя върху белия коралов пясък, за да зърне кристалните води на лагуната.

Забеляза следата от кила на фелуката върху пясъка и вдигна поглед. Малкият съд наблизаваше прохода в рифа на половин миля от

брега. Том бе на кърмата и бълскаше лодката над плитчините с помощта на дълъг бамбуков прът.

— Том! — извика тя и размаха ръка. — Том!

Вятърът фучеше между палмовите клони, а при보ят отвъд рифа ревеше и клокочеше. Гласът й потъна в шума. Мъничката фелука упорито се отдалечаваше, а Том не поглеждаше назад.

Пришпори кобилата към водата и отначало помисли, че тя ще се дръпне, но смелото мило животно се хвърли в лагуната, като залиташе и потъваше в дупките по дъното, докато водата стигна до гърба му и сарините поли и ботуши прогизнаха. Фелуката беше по-бърза от тях и се отдалечаваше.

— Том! — извика отчаяна Сара. После измъкна от пояса пълния пистолет, насочи го към небето и стреля. Резултатът беше жалко пльокване в могъщия рев на морето. — Не чува!

Една дълга секунда измина, преди звукът да стигне ушите на Том. После далечната фигура се извърна и погледна назад.

— О, слава Богу! — Сара почти се разплака.

С майсторски тласък Том завъртя лодката и я насочи обратно през лагуната.

— Къде беше? Какво е станало? — извика Том, когато приближи достатъчно.

— Гай е научил за тебе и Уилям — викна тя в отговор. — Отиде в крепостта да вземе войници. Искат да те арестуват заедно с кораба.

Видя как се изпъва лицето му, но той остана безмълвен, докато стигна кобилата. Тогава оставил пръта, прихвания с две ръце през кръста и я прехвърли в лодката.

— Чантата ми! — промълви Сара задъхано. Том измъкна ножа от канията на пояса и сряза ремъчето, с което бе вързана към лъка на седлото. Извлече я на палубата и плесна кобилата, която се извърна и зацепа назад към брега. Том грабна пръта и отново насочи носа на фелуката към прохода.

— Кога отиде Гай в крепостта? С колко време разполагаме?

— Не много. Излезе от консулството преди повече от два часа.

— Стой при фала! — нареди той сурово. — Ще трябва да вдигнем платното и да си опитаме късмета с рифа.

Триъгълното платно литна нагоре с плющене, после се изпъна под напора на мусона. Фелуката се наклони рязко и бързо пое към

дупката в скалите. Плъзна се през прохода и щом водата под кила ѝ стана тъмносиня, Том завъртя руля и пое курс към пристанището, където лежеше на котва „Лястовицата“.

— Разкажи ми всичко! — нареди той. Сара отиде при него и сключи ръце около кръста му. — Как е разбрал Гай?

— Снощи пристигнал никакъв кораб.

— „Апостол“ — възклика Том. — Трябаше да го очаквам. — Внимателно изслуша всички подробности и когато приключи, промърмори: — Дано даде Бог да стигнем навреме! — Погледна към пристанището пред тях и видя „Лястовицата“ да се полюшва кратко на котвеното си въже.

— Слава Богу! Още не са го превзели — каза разгорещено Том, но в същия миг и двамата забелязаха флотилията от десетина малки лодки, отделила се от каменния кей под крепостта и устремена през залива към техния кораб. Том заслони очи и се вгледа през една миля разстояние към първата лодка. Позна високата и слаба фигура, с перо на шапката, изправена на носа. Гай се е наточил като хрътка, усетила миризмата на лисица.

Лодката газеше дълбоко под тежестта на претъпкалите я въоръжени мъже. Останалите съдове бяха също така натоварени.

— Взел е поне сто от негодниците на султана — пресметна Том.
— Не иска да поеме и най-малък риск.

Погледна към върха на мачтата и прецени силата и посоката на вятъра по усещането на бузата си. Вече бе плавал достатъчно дълго с фелуката, за да опознае всичките ѝ слабости и да научи, как да изтръгне от нея всичко, на което е способна.

— Притегни я малко! — каза Том и Сара се хвърли към утлегара. Фелуката потръпна доволно под краката им.

— Ще бъде въпрос на минути. — Том гледаше първата лодка и преценяваше разликите в скоростта и разстоянието. Вятърът беше благоприятен за тях, докато Гай трябваше да се бори под доста оствъръгъл с него, нагазил дълбоко заради тежестта на хората си. Надали можеше да стигне до закотвения кораб само с един галс. От друга страна, фелуката трябваше да мине точно под носа на първата лодка. Том присви очи, преценявайки опасния курс.

— Ще пресечем пътя им в обсега на мускетите от първата лодка — обърна се той към Сара. Натрупай тия мрежи и празни каси за риба

покрай щирборда и легни зад тях!

— Ами ти? — попита го разтревожено.

— Не съм ли ти казвал? Мене куршум от мускет ме не лови! —
Той се усмихна. — А освен това, всички араби са лоши стрелци.

Ако не го обичаше толкова, вероятно презрението му към опасността щеше да й направи по-силно впечатление.

— Мястото ми е до теб! — заинати се Сара в желанието си да прояви същия кураж.

— Мястото ти е, където кажа аз! — Лицето му доби суров и отчужден израз. — Лягай долу, жено!

Досега не го бе виждала такъв и думите му я извадиха от равновесие. Без да иска, тя смиreno се подчини и чак когато вече лежеше на смрадливата палуба, скрита зад мрежи и тежки сандъци, започна да възстановява чувството си за лична независимост.

Не бива да допускам още от начало да ми се качва на главата, помисли си тя, но разсъжденията й бяха прекъснати от слаб вик. Арабите от първата лодка забелязаха носещата се към тях фелука. Джонката им се наклони опасно, когато всички се струпаха на едната ѝ страна, за да гледат, размахали с крясък дългите си кремъклийки.

— Спри! — Гласът на Гай преодоляваше с труд вятъра, но разстоянието бе вече достатъчно късо, за да различи Том ясно жестоката му гневна гримаса. — Веднага спри, Том Кортни, или ще заповядам на хората си да стрелят!

Том се изсмя и махна весело с ръка.

— Пикаеш ли срещу вятъра, драги братко, всичко се връща в лицето ти!

Намираха се на по-малко от сто ярда един от друг, пистолетен изстрел, и Гай викна на арабските си мускетари, набълскани на палубата, като сочеше с оголена сабя към фелуката. В отговор, те насочиха дългите оръжия и въпреки цялото си самохвалство, Том усети как го залива вълна от страх пред зяпналите в лицето му дула.

— Огън! — изкрещя Гай и замахна със сабята. Последва залп и за момент джонката се скри в бял облак барутен дим.

Въздухът около главата на Том оживя от жуженето и съскането на тежки парчета олово, които вдигаха фонтанчета във водата около фелуката, буттяха в корпуса ѝ, като отцепваха бели трески от него.

Усети никакво дръпване за ръкава на ризата и когато погледна надолу, видя дупка в плата и тъничка струйка кръв от повърхностна рана на бицепса си.

— Всичко наред ли е, Том? — попита тревожно Сара от мястото си. Той пак се засмя и застана така, че да не види кръвта по ръкава му.

— Нали ти казах, че са лоши стрелци. — Свали шапка и я размаха към Гай в присмехулен поздрав. В този миг няколко пурпурни капчици паднаха на мръсната палуба. Сара видя кръвта и побеля като платно. Без капка колебание тя скочи и се хвърли към кърмата.

— Лягай долу! — кресна й Том. — Това са истински куршуми. Може да те убият!

Сара не му обърна внимание и застана пред него с разперени ръце, като го закри с тяло. Махна шала от раменете си и разтърси грива по вятъра, развя я като знаме.

— Стреляй! — изкрещя към джонката тя. — Застреляй ме, ако ти стиска, Гай Кортни! — Бяха достатъчно близо, за да видят объркването и яростта му.

— Лягай долу, Сара! — извика Гай. — Ако те ударят, сама ще си виновна.

Том се опита да я принуди да легне, но тя обгърна врата му с ръце и се притисна към него. Лицето й, обърнато към джонката, беше почервяло от гняв.

— Ако искаш да убиеш брат си, първо трябва да убиеш мен — изкрещя към Гай тя.

На лицето на консул се изписа несигурност. Обърна се към хората си. Стрелците презареждаха с трескава бързина. Том забеляза как подскачат краищата на шомполите им, докато натикваха в дългите цеви нови оловни топчета. Дори изкусен стрелец имаше нужда от две минути за тая операция и докато арабите се готвеха за втори залп, фелуката бе стигнала най-късото разстояние до лодката, като пресичаше курса пред носа й.

Най-бързите и опитни мускетари вече бяха привършили с презареждането. Четирима от тях запънаха петлетата и насочиха дълги цеви към изправената на кърмата двойка. Гай още се колебаеше, но после лицето му се сгърчи, отклони със замах на сабята мускета на най-близкия стрелец и викна на арабски:

— Спрете! Не стреляйте! Ще ударите жената!

Един не се подчини и стреля. От дулото на кремъклийката излетя облак дим и оловото удари руля в ръката на Том.

— Спрете! — изкрешя вбесен Гай и стовари сабята върху китката на стрелеца. Бликна кръв и човекът се дръпна, стиснал раненото място със здравата ръка.

— Стига! — извърна се Гай към останалите и те, един по един, неохотно сведоха дула. Фелуката почти допря носа на джонката и започна бързо да се отдалечава.

— Още не си спечелил играта, Том Кортни! — викаше Гай подире им. — От сега нататък ще бъдеш преследван от всяко живо същество. Някой ден ще си платиш за всичко. Аз ще имам грижата. Заклевам се!

Том не обърна внимание на загълъхващите гневни викове и погледна напред. „Лястовицата“ беше само на кабелт разстояние, а мускетният огън от джонката бе привлякъл вниманието на екипажа. Хората излизаха на палубата и се катереха по такелажа. Нед Тайлър не бе изчакал нареддания, за да приготви кораба за отплаване.

Сара прегърна Том през кръста и погледна назад към редицата лодки, които се изнизваха зад кърмата им.

— Много беше вълнуващо! — каза тя със светнали очи.

— Да не си посмяла да се хилиш така самодоволно, малка нахалнице такава! — Том също я прегърна. — Не се подчини на заповед!

— Добре ще е да свикнеш с това! — Тя се усмихна. — Защото някой ден пак може да се случи. — После доби делови вид и отряза с неговия нож пробития ръкав на ризата. Използва плата да превърже раната и да спре на кръвта. Междувременно бяха приближили пътно кораба и Том каза:

— Сега спираме! Приготви се да скочиш бързо!

Кабестанът скърцаше на предната палуба при вдигане на котвата. Щом лопатите ѝ се измъкнаха от дъното, „Лястовицата“ трепна и тръгна с кърмата напред. Сара вдигна поли и ги затъкна в пояса си, голите ѝ крака останаха свободни и тя приклекна до релинга.

Том забеляза главата на Аболи над себе си. Щом корпусите се допряха и Том спусна платното, той скочи долу, като огромна черна пантера, хвърлила се от някой клон върху газела. Босите му стъпала тупнаха до Сара. Грабна я на ръце. Тя изписка от негодувание, но

продължавайки устрема си, Аболи скочи обратно нагоре, хвана стълбата, която потропваше по корпуса на „Лястовицата“ и я качи на палубата.

Том грабна кожената чанта на Сара и прескочи тясната ивица вода, която разделяше двета корпуса. Изоставената фелука се залюля върху водната повърхност, а Том последва Аболи по стълбата. Докато прехвърляше крак през релинга, Нед Тайлър го приветства тържествено от руля:

— Добре дошъл на борда, капитане!

— Благодаря, мастър Тайлър! Не виждам никаква причина да се мотаем още тук. Вдигнете платна, ако обичате!

Пусна чантата на Сара на палубата и отиде на кърмата. Когато „Лястовицата“ се завъртя, джонката, с Гай на носа, беше само на двеста ярда, но корабът се отдалечи от нея с такава бързина, сякаш лодката бе на котва.

Гай бе отпушнал гола сабя и стоеше с унило приведени рамене. Лицето му бе изкривено в гримаса на отчаяние и омраза. Като видяха Том, арабите не можаха да се сдържат повече и откриха безреден огън с мускетите си, но Гай не ги и погледна. Цялото му внимание бе съсредоточено върху близнака.

Гледаха се втренчено, докато разстоянието помежду им бързо се увеличаваше. Сара застана до Том. Хванати за ръце, те наблюдаваха как лодката се смалява, докато престанаха да различават високата фигура на Гай. После корабът излезе от пристанището, зави и джонката изчезна от погледа им.

118.

Дориан Кортни се изправи. Беше паднал на колене в молитва към Бога на своите предци. Тръгна по ръба на скалата, после се наведе и вдигна едно камъче, което бе привлякло погледа му. Овляжни го с език и остави слънчевите лъчи да го огреят. Беше розов ахат с бледосини ивици, а отгоре имаше кристали с чистотата на диамант. Красиво камъче.

Надвеси се и го пусна да полети петстотин стъпки надолу. Камъчето се смали бързо и изчезна от погледа му, преди да стигне морската повърхност. Не остави след себе си нито плясък, нито пръски, нито каквато и да било следа. Изведнъж, за пръв път от седем години насам, той си спомни малката Ясмини, напусната живота му по същия начин.

Вятърът издуваше робата зад гърба му, но той бе здраво стъпил с разкрачени крака и не се боеше от бездната пред себе си. От дясната му страна червената скала, извисена стръмно над морето, беше разсечена от тясна клисура. На самото й дъно, притиснати несигурно към брега, се виждаха палми и белите куполи на селцето Шир. Хората на Дориан бяха на стан, сред ниските бодливи акации и палмови дървета по-нагоре по долината. Синкавият дим от лагерните огньове се устремяваше право в небето, докато стигне вятъра над скалите, който го поемаше към страховитите хълмове и дюни на пустинята.

Дориан заслони очи и погледна към морето. Корабите бяха приближили. Четири великолепни джонки с извисени кърми и плетени платна, флотилията на принц Ал Малик. Появили се бяха още призори, но вятърът духаше срещу тях и те скъсяваха разстоянието до брега много бавно, като непрекъснато сменяха галса. Дориан присви очи, за да прецени разстоянието и разбра, че ще изтекат още много часове, преди да влязат в залива и да хвърлят котва.

Дориан не можеше да си намери място от нетърпение. Толкова време бе изтекло откакто видя за последен път принца, своя осиновител. Извърна се с гръб към бездната и загледа назад към

пътеката, която водеше до древната гробница. Тя стоеше на билото на този скалист нос с избледнял от столетните милувки на слънцето купол.

Ал Алама и шейховете на Саар бяха все още потънали в молитва, простирали килимчета в сянката на гробницата, обърнати към свещения град, разположен на север отвъд стотици мили нажежена пустиня. Дориан забави крачка, за да не смути религиозното им рвение.

В Саар не знаеха, че не е мюсюлманин. По настояване на принца, той скриваше това обстоятелство през цялото време, откакто живееше сред местните хора. Известно му бе, че не биха го приели с такава готовност, ако подозираха, че е неверник. Смятала, че е поел обет да не се моли в присъствието на други вярващи, а да се обръща към Бога в усамотение. Всякога, в часа за молитва, той напускаше останалите и се отправяше в пустинята.

Останал сам, Дориан се молеше на Бога на предците си, коленичили в пясъчната пустош, но с времето, устните му все по-трудно намираха верните думи, а молитвите ставаха все по-повърхностни. Постепенно го завладяваше странното усещане, че е изоставен от собствения си Бог. Губеше вярата на своето детство и се чувстваше объркан и обезсърен. Спря на билото на хълма и загледа коленичилите и проснати по очи мъже. Не за пръв път завиждаше за непоклатимата им вяра. Изчака да свършат молитвите и започна да се спуска надолу. Повечето мъже бяха слезли по каменистата пътечка към селото. Скоро край гробницата останаха само двама.

Батула, неговият копиеносец, бе клекнал с неизчерпаемо търпение в сянката на легналите до него две камили. Бронзовият боен щит беше вързан към седлото на ездитната камила на Дориан, а в кожен кальф беше пъхнат мускет. Върхът на дългото му копие блестеше под слънчевите лъчи, а от него се полюляваше зелен пискюл. С това се изчерпваше цялото снаряжение на пустинния воин.

Ал Алама също го очакваше, седнал на завет върху голата червена скала. Дориан тръгна по пътечката натам. В брадата на моллата се бяха появили първите сиви нишки, но кожата му си оставаше опъната и въпреки многомесечната езда из пустинята и намалените дажби, не беше отслабнал. Гледаше с наклонена глава приближаването на Ал Салил, Изтегления меч.

Ал Салил бе израсъл, а под дългите развети роби се криеше жилесто и кораво тяло с изпита и калена от пустинята плът. Приближаваше с еластична походка, като на бягаща камила, а в осанката на раменете и забулената глава имаше нещо властно и подчиняващо.

— Името му е добре избрано — каза си Ал Алама. Когато приближи съвсем, той го покани с жест и младият мъж седна до него на скалата. Краката му се сгънаха отдолу, седеше с грациозната непринуденост на роден в Саар, а кривата сабя в ножница от кожа и злато почиваше в ската му. Виждаха се само очите: останалата част от лицето му беше скрита зад омотания край на чалмата. Очите бяха пронизващи, зелени и светли, и въпреки пясъка и ярката светлина на пустинния ден, не бяха налети с кръв. Дориан бавно разви плата от лицето си и се усмихна на моллата.

— Радвам се на завръщането ви! Липсахте ми, свети отче! — каза той. — Като няма с кого да се препирам, животът ми стана скучен.

— Скучен? — Ал Алама скри усмивката си. — Шейховете ми разправят друго. Шестнадесет врагове са нанизани вече на копието ти.

Дориан подръпна брада, чито къдри се разбягаха под пръстите му, ярки като току-що излята мед.

— Отоманците са лесни за убиване — каза скромно той, но усмивката не слезе от устните му.

Все още си е така очарователен, както при първата ни среща на остров Дар ал Шейтан. Ал Алама разгледа лицето му: високо чело на учен се противопоставяше на твърдата линия на устата и брадичката, които издаваха воина и родения водач.

— Защо ме доведе тук, стари татко? — попита Дориан и се наведе напред, за да го погледне в очите. — Ти нищо не правиш без причина.

Ал Алама се усмихна на свой ред и тихо попита в отговор:

— Знаеш ли чий е този гроб?

Дориан погледна към обезцветения купол и порутените стени.

— На някой свят мъж — отвърна той. Имаше много такива гробници. Някои пазеха пръснатите тук-там оазиси във вътрешността, други бяха накацали по насечените хълмове и скалисти вериги, покрай южното крайбрежие.

— Да — съгласи се Ал Алама. — Свят мъж.

— Не мога да прочета името — каза Дориан, защото повечето надписи по стената бяха изтрити от пясъчните бури. Все още личаха отделни цитати от Корана, а и някои други, които Дориан не можеше да определи — може би думи на самия погребан.

Ал Алама се изправи и започна да обикаля гробницата, като четеше все още личащите надписи. След малко и Дориан стана, за да се присъедини към него.

— Ето един цитат от светеца погребан тук. Може би ще те заинтересува. — Ал Алама посочи към горния край на стената.

Дориан разчете част от него с голяма мъка:

— Сирачето, което идва от морето — започна той и Ал Алама кимна окуражително, — с езика и короната на Пророка... — Дориан мъкна. — Не мога да го разчета по-нататък, много е разрушено.

— С езика и короната на Пророка, но с помръкнало сърце на езичник — помогна Ал Алама. Дориан приближи и впери поглед нагоре.

— Когато светлина изпълни това сърце, той ще събере пясъците на пустинята, които са разделени, а справедливият и благочестив негов баща ще седне върху слонски гръб.

Дориан се върна при Ал Алама.

— Какво е това? Не е от Корана. Като стих звучи приятно, но няма никакъв смисъл. Кои са езикът и короната на Пророка? Как може сираче да има баща? И какво общо има слонът?

— Пророкът е имал корона от червена коса, а езикът му естествено е бил арабски — свещения език. — Ал Алама се изправи.

— В палатите на Мускат се пази трона на Оман, изваян от огромен слонски бивник. Тълкуването на останалата част от пророчеството оставям на тебе. Ако приложи думите към себе си, дори и такъв тъп ученик като Ал Салил, би трябвало да разгадае гатанката на Светия Темтем.

— Темтем! — възклика Дориан. — Това ли е гробът на светията? — Вгледа се в ерозирания надпис и този път името изпъкна като човешка фигура в тъмна мъгла. — Пророчеството! Тези думи дадоха ново русло на живота ми. — Изпита благоговение, но това чувство се смеси с гняв и негодувание срещу тия няколко загадъчни думи, изсечени толкова отдавна и едва четливи днес, заради които бе пропуснал толкова много неща в живота си и заради които трябваше да

понесе толкова много страдания. Искаше да им се опълчи, да възрази и да ги опровергае, но Ал Алама вече бе преполовил пътеката към селцето, оставяйки го сам, изправен пред своята участ.

Дориан остана там дълги часове. От време на време крачеше ядосан край стената, в търсене на нови късове познание. Четеше ги на глас, като подлагаше на изпитание по-скоро звученето, отколкото съдържанието им и се мъчеше да вникне в скрития им смисъл. Понякога клякаше, за да се вторачи в една-единствена дума или израз, а после бързаше назад към посочения от Ал Алама надпис.

— Ако аз съм сирачето, за което говориш, тогава много грешиш, старче. Аз никога няма да вляза в тия рамки. Аз съм християнин. Никога няма да приема исляма. — Той предизвикващ древния светия.
— Никога няма да събера разделените пясъци на пустинята, каквото и да означава това.

— Господарю! — Гласът на Батула наруши мислите му и Дориан се изправи. — Корабите! — Копиеносецът посочи към скалите. — Влизат в залива.

Батула вдигна камилите и ги насочи към пътеката. Дориан се затича и бързо ги настигна, преди да са се спуснали по склона. Когато се изравни със собственото си животно, Дориан викна:

— Ибрисам! Свилени ветре! — При звука на гласа му, камилата извърна глава и погледна надолу с огромните си тъмни очи, украсени с два реда гъсти мигли. Приветства го с къс приглушен рев. Беше чистокръвно животно. Дориан се метна на седлото, разположено на седем стъпки от земята, с лек скок. Докосна шията с дългата ездитна палка и премести тежестта си по-напред в изработеното от най-фина кожа седло, окичено с великолепни орнаменти, пискюли и ленти, боядисани във всички оттенъци на червеното, жълтото и синьото. От него висяха плетени торби с бродирани сребърни звезди по тях.

Ибрисам отвърна на докосването и преместването на тялото с преминаване в елегантен и удобен за ездача ход, с който веднъж бе носил любимия си господар с десет мили за час, в продължение на осемнадесет часа без почивка, от устието на Уади Тауб, през страховитите равнини на Мудайл, осияни с белите кости на изчезнали кервани, чак до възсолените води на оазиса Ма Шадид.

Камилата обичаше Дориан като вярно куче. След целодневен преход през опасните пясъци, тя не заспиваше в пустинната нощ, без

той да легне до нея. Независимо колко жадна или гладна беше, видеше ли го, преставаше да пие или пасе, за да пъхне муцуна в него, в очакване на ласка и нежна дума.

Понесоха се към долината, като задминаха Батула, преди да стигнат дъното. Целият лагер беше с краката нагоре. Камили ревяха, хора крещяха и стреляха във въздуха, като се стичаха от всички посоки към брега. Ибрисам понесе Дориан през цялата дива процесия до златния пясък.

Когато принц Ал Малик стъпи на брега, Дориан пръв се втурна да го приветства. Лицето му бе открито. Коленичи пред принца, за да целуне ръба на дрехата му.

— Нека всичките Ви дни бъдат позлатени със слава, господарю. Дълго време погледът ми жадуваше да съзре вашия лик.

Принцът го изправи на крака и го погледна в лицето.

— Ал Салил! Ако не беше цветът на косите ти, нямаше да те позная, сине мой! — Прегърна го и здраво го притисна към гърдите си.

— Сега виждам, че всичко което са ми писали за теб е вярно. Наистина си станал мъж.

После принцът отиде да поздрави шейховете на Саар, които го наобиколиха. След като ги прегърна един по един, той тръгна по долината, начело на триумфална процесия. Пустинните войни постилаха палмови клонки под стъпките му, благославяха го, целуваха ръба на робата му и изправаха кремъклийки във въздуха.

В сянката на гората, близо до извора бе опъната кожена шатра, достатъчно просторна да събере сто человека. Страните й бяха навити, за да минава през нея морският бриз, а пясъкът бе покрит с килими и възглавници. Принцът зае място по средата, а шейховете насядаха в полукръг пред него. Роби донесоха стомни с изворна вода, за да измият ръцете си. После пристигнаха огромни бронзови плати с високи купчини жълт ориз, залят с разтопено масло от камилско мляко, както и ухани гозби от овнешко с подправки.

Ал Малик вземаше по късче от всяко блюдо с дясната си ръка. Някои изяждаше сам, други слагаше в устата на хората пред себе си. По този начин им оказваше чест. Това беше знак за благоволението му и тези закоравели, ястребоподобни войни, които не знаеха броя на белезите по лицата и телата си, се отнасяха към него с уважение и любов, като деца към своя баща.

Когато се нахраниха, принцът даде знак и все още пълните подноси бяха изнесени навън, пред насядалите обикновени воини, за да се гостят и те.

Червеното слънце се изтъркаля зад хълмовете и звезди набодоха притъмнялото пустинно небе. Отново измиха ръце и робите разпалиха наргилетата. Страните на шатрата бяха спуснати, шейховете се приближиха до принца и кехлибарените мундщуци на наргилетата, започнаха да преминават от ръка в ръка. Гъст облак дим от турски тютюн закръжи около главите им. В жълтата светлина на лампите се поде разговор.

Първият проговорил каза:

— Портата е изпратила петнадесет хиляди мъже да превземат Мускат. Якуб им отворил вратите на града. — Високата Порта бе символ за могъществото на турската Отоманска империя. Седалището й беше в Истанбул. Ал Узар, по-възрастният брат на принца, слаб и безпътен халиф на Оман в Мускат, най-после бе капитулирал пред отоманците без бой. Един Аллах знаеше какви подкупи и обещания бе получил за това, но той пуснал окупаторската армия на Портата в града и сега независимостта и свободата на всички пустинни племена се намираха под ужасна заплаха.

— Той е предател! Аллах ми е свидетел! Продаде ни в робство — обади се един от по-възрастните шейхове. Останалите изръмжаха като стадо лъвове и погледнаха Ал Малик.

— Той е мой брат и мой халиф. Дал съм му клетва за вярност! — заяви Ал Малик.

— Велики Боже! Той вече не е владетел на Оман — възрази един от шейховете. — Превърнал се е в играчка на Портата.

— Разврати хиляди момчета, а сега сам стана курва на турците — съгласи се друг. — С предателството си, той освободи и Вас, и всички нас от дадената клетва.

— Поведете ни, могъщи господарю! — призова трети. — Ние сме след Вас. Поведете ни към портите на Мускат и ние ще Ви помогнем да прогоните отоманците и да седнете в слонския трон на Оман.

Те говореха един подир друг и всички казваха същото:

— Ние Ви помолихме да дойдете при нас, а сега Ви молим да ни поведете.

— Ние, хората от Саар Ви се заклеваме. Можем да вдигнем три хиляди копия под знамето Ви.

— А останалите племена? — попита принцът, който не искаше да вземе прибръзано такова съдбоносно решение. — Какво ще кажат Ауамир и Байт Имани? Ами Байт Катир и Нарасис?

— Ние в Саар не можем да говорим от тяхно име — отвърнаха събраните, — защото между нас и мнозина от тях съществува кръвна вражда. Но и техните шейхове Ви очакват там, в пясъците. Идете при тях и може би, да даде Бог, те също ще се вдигнат и ще тръгнат с нас към Мускат.

— Съобщете ни волята си! — помолиха всички. — Съобщете ни волята си и ние ще Ви се закълнем!

— Ще ви поведа — каза принцът тихо и обветрените кафяви лица на шейховете грейнаха от радост. Един по един, те започнаха да коленичат пред него и да целуват краката му. После той извади извятия си ханджар и те всички докоснаха с устни стоманеното острие. След това хванаха принца за ръце, изправиха го и го изведоха навън, където, под слънцето, чакаха войните.

— Ето го новият халиф на Оман — казаха те, а воините извираха в израз на вярност и изпразниха мускети във въздуха. Бойните тъпани забиха, а ехото от зловещия вой на роговете се разнесе откъм високите зъбери над гробницата.

Дориан приближи до баща си сред радостното оживление и го прегърна.

— Аз и хората ми сме готови да Ви заведем в Ауамир при изворите на Мухайд.

— Да тръгваме тогава, синко! — съгласи се принцът. Дориан го оставил и тръгна през горичката с викове:

— Оседлавай! Тръгваме веднага!

Войните затичаха към камилите, като ги зовяха по име и скоро целият лагер потъна в гълъч — готвеха се за път. Камилите ревяха, докато ги товареха с водни мехове и докато събаряха и опаковаха шатрите.

Преди да се покаже новата луна, всички бяха готови за път — дълга колона облечени в роби, забулени мъже, качени върху високите си животни. Женската камила на принца беше масленожълта. След като се настани на седлото, Дориан ѝ заповяда да се изправи. Ал

Малик седеше непринудено. Роден в пустинята воин от детинство, той представляваше внушителна гледка под първите лунни лъчи.

Дориан изпрати напред авангард от двадесет души и оставил ариергард зад колоната. Сам застана до принца. Потеглиха към пустинята.

Движеха се бързо. Всички камили бяха състезателни животни и при това, ако не се смятат меховете с вода, легко натоварени. Изкачиха клисурата и пред тях се появи пустинята, безкрайна и смълчана, с тъмнопурпурните си скалисти хълмове и блеснали сребърни дюни, проснати далеч на север. Звездна плащеница светеше над виещата се змия от хора и животни. Пясъкът приглушаваше шума от стъпките на камилите и единствените звуци в нощната тишина бяха скрибуцането на седлата и тихите подвиквания „Внимавай, дупка!“.

Дориан яздеши унесен от ритмичния ход на Ибрисам, а под тях, миля след миля, се стелеше суровата повърхност на пустинята. Тъмните хълмове наоколо имаха причудливи форми, изпълнени със сенки и тайнственост, а звездите и полумесецът на исляма осветяваха пътя им в нощта. Той гледаше нагоре в небето не само, за да се ориентира в нощта и назъбената пустош, а защото бе запленен от хипнотичното очарование на тия древни фигури светлина и техния неотвратим ход през небесата.

Неизвестно защо, именно в такива мигове Дориан чувствува миналото си по-близко. Усещаше присъствието на Том. Толкова много звездни нощи бяха прекарали заедно, кацнали в такелажа на стария „Серафим“. Аболи, Големият Дениъл и Нед Тайлър го бяха научили да назовава звездите и сега си ги шепнеше тихо. Толкова много от тях носеха арабски имена: Ал Нилам, Ал Нитак, Минтака, Саиф...

Докато яздеши в компанията на мъжа, станал негов баща, и на тия диви и свирепи като ястреби войни под собствената му команда, Дориан се замисли за древното пророчество на Свети Темтем, каквото го бе видял изписано на порутените стени на последното земно обиталище на стария мъдрец. Постепенно бе обзет от почти религиозно чувство за някаква неотменима съдба, която го очаква тук, под пустинното небе.

Спряха след полунощ, когато големият Скорпион легна ниско над скалистите хълмове. Един от шейховете на Саар дойде при принца, за да си вземе сбогом и повтори клетвата си.

— Отивам да вдигна моето племе — обърна се той към Ал Малик. — Преди да се напълни тая луна, ще Ви намеря при изворите на Ма Шадид с петстотин копия зад гърба си — обеща той.

Изчакаха камилата му да поеме бързо на изток и продължиха пътя си. Още два пъти спираха през тази нощ, за да се отделят от колоната други шейхове, получили благословията на принца и обещали, преди да изчезнат в пясъците, че ще се присъединят към него при изворите на Ма Шадид по пълнолуние.

Продължиха напред, докато откриха поле тучна захра^[1], поникнала на място, благословено преди много месеци от дъжд на гръмотевична буря. Спряха и пуснаха камилите да пасат, а хората започнаха да берат снопове от „цветето“, защото беше предпочитана от камилите храна. Натоварили сноповете върху животните, те продължиха пътя си, докато зората оцвети източния хоризонт в розово и оранжево.

И отново спряха, този път за стануване, накараха камилите да легнат и им дадоха набраната захра. После свариха кафе и опекоха тестени питки на огньове от суха камилска тор. След като се нахраниха, легнаха увити в робите си. Часовете на нетърпима жега, когато очертанията на скалите трептяха във въздуха като мираж, прекараха в сън. Дориан бе легнал в сянката на Ибрисам и звуците от оригванията му и търкането на зъбите, докато преживя храната, се носеха близки и успокояващи. Наспа се добре и стана привечер, когато въздухът захладя.

Докато колоната се надигаше и подготвяше за дългия нощен преход, Дориан изпрати малък патрул, под команда на Батула, напред, за да разузнае пътя. После възседна Ибрисам и се върна по стъпките им, за да се убеди, че не ги следят.

Така се живееше в тези сурова, враждебна земя, в която племената бяха постоянно във война или кръвна вражда, където набезите за отвлечане на камили или жени бяха всекидневие, а мисълта за отмъщение обладаваше съзнанието на всеки мъж.

Дориан установи, че гърбът им е чист. Обърна, подкара Ибрисам в лек тръс и скоро настигна основната колона. След полунощ стигнаха горчивите извори на Гайл я Ямин. Там вече бе опънат малък лагер и хората излязоха от шатрите и наобиколиха камилата на принца с радостни възгласи и изстрели във въздуха.

Лагеруваха два дни под пръснатите финикови палми на Гайл я Ямин, където изворната вода беше толкова солена, че можеше да се пие само с камилско мляко. Хората се спускаха за нея дълбоко под земята, откъдето я вадеха в кожени ведра, за да напоят камилите. След дългия безводен преход, животните пиеха ненаситно. Ибрисам пи с прекъсвания и за няколко часа успя да изложи двадесет и пет галона^[2].

Тук и последните шейхове от Саар се отделиха от колоната и се пръснаха в различни посоки, за да отидат при своите хора, като оставиха принца под закрилата само на малкия отряд на Дориан, който трябваше да го придружи през последния етап от пътуването, до изворите на Мухайд, за среща с шейховете от Ауамир.

Ездата през солените равнини преди хълмовете на Шийа им отне три денонощия. Дори под лунната светлина тези равнини белееха като сняг, а следите от стъпки на камилите оставаха като тъмни петна по блестящата повърхност. На третата сутрин видяха хълмовете далеч пред себе си, бледосиня ивица, озъбена като тигрова акула срещу зората. Стануваха в плитка уади^[3], където няколко бодливи дръвчета им предложиха известна закрила срещу слънчевите лъчи. Преди да си легне, Дориан се изкачи до брега на уади, за да разгледа далечните хълмове. Червените назъбени скали бяха вече ярко осветени от слънцето.

Хълмовете на Шийа бележеха границата между Саар и Ауамир. Дориан насочи поглед към един връх с форма на крепостна кула. В Саар го наричаха Кулата на вещицата. Под него минаваше проходът, който щеше да ги изведе в териториите на Ауамир. Дориан се усмихна доволен, че е довел колоната през равната пустош точно пред прохода, после се изправи и тръгна надолу по брега на уади, за да намери сянка за дневния сън.

Вечерта на същия ден, когато колоната бе готова да продължи, Дориан тръгна, както обикновено, назад. На половин миля от лагера той се натъкна на следа от чужда камила. Дотолкова бе вече свикнал с живота в пустинята, че можеше да разпознае стъпките на всяко животно от своя отряд. Тази следа показваше, че непознатият ездач бе дошъл от запад и бе пресякъл пътя им. Дориан разчете следите и почти видя как мъжът слиза от камилата, за да проучи тяхната диря, как отново възсяда и я следва почти две мили, преди да се отклони и отиде зад малко голо възвишение, издигнато като гръб на слон над бялата

като сол равнина. Там бе оставил камилата и бе изпълзял до билото на възвищението. Змиевидната следа ясно личеше.

Когато се изкачи по нея, Дориан видя дръвчетата, под които бяха прекарали деня. Разбра, че непознатият бе лежал известно време на това място, а после бе изтичал към камилата си. Направил бе широк полукръг около лагера и бе поел право към хълмовете на Шийя и Кулата на вещицата над прохода. Съгледвачът имаше поне осем часа преднина и вече сигурно бе стигнал прохода.

Изводите, които можеха да се направят от откритието, бяха злокобни. Новината за пристигането на Ал Малик и хората му в пустинята за среща с племенните водачи явно бе стигнала до халифа в Мускат и неговите отомански съюзници. Може би бяха изпратили отряд срещу тях и най-подходящото място за засада бе именно прохода при Кулата на вещицата.

Няколко минути бяха нужни на Дориан, за да обмисли следващия си ход. Метна се на седлото на Ибрисам и го поведе бегом. Понесоха се през бялата равнина и не след дълго колоната се показва пред тях, хвърлила тъмни сенки върху бялата повърхност. Ариергардът му викна да спре, а после разпознаха Ибрисам.

— Това е Ал Салил, за Бога!

— Къде е Батула? — викна Дориан, когато приближи достатъчно.

Копиеносецът му се втурна назад. Когато пристигна, махна шала и откри лице.

— Много бързате, господарю. Да не би да има никаква опасност?

— Следвал ни е непознат ездач — каза му Дориан. — Наблюдавал ни е отдалеч, докато сме станували, после се е отправил към прохода, може би за да предупреди хората, които ни чакат там. — Той разказа набързо, какво е открил и изпрати Батула с още двама души по стъпките на непознатия. Погледа малко след тях и забърза към принца.

Ал Малик изслуша внимателно доклада на Дориан.

— Имаме много врагове. Това положително са слуги на отоманците или на брат ми, халифа. Аллах вижда, мнозина са онези, които искат да попречат на срещата ми с племената от вътрешността. Какви са плановете ти, синко?

Дориан посочи напред. Тъмните хълмове на Шийа се издигаха като непрекъсната стена петстотин стъпки над солените равнини.

— Господарю, не знаем числеността на врага. Аз разполагам с тридесет мъже и мога да се изправя пред два или три пъти по-многоброен противник. Ако обаче, отоманците наистина са научили за Вашето посещение, те са в състояние да изпратят цяла армия срещу Вас.

— Много е възможно.

— Проходът при Кулата на вещицата е най-лесният и бърз път до Ауамир, но на запад има друг, по-малък проход. — Дориан простря ръка над сребърната долина. — Известен е под названието Проходът на умната газела и за да стигнем до него, трябва да направим обход от много левги, но аз не мога да рискувам да вляза в Кулата на вещицата, за да попадна в капана на голям отряд отоманци.

Ал Малик кимна.

— На какво разстояние се намира другият проход? Можем ли стигна там преди изгрев?

— Не — отвърна Дориан. — Дори да подгоним камилите с всичка сила, няма да стигнем по-рано от средата на предобеда.

— Тогава, да тръгваме — каза Ал Малик.

Дориан нареди на авангарда, да промени посоката на запад. Сгъстиха строя и като оставиха принца по средата, тръгнаха бързо напред, като всеки се оглеждаше внимателно. Животните бяха все още с пресни сили и солта захрущя под стъпките им. Бял облак прах се вдигна зад тях и заблестя в нощния въздух.

Спряха за малко след полунощ, за да дадат отдих на камилите и да изпият по глътка смесена с камилско мляко вода, след което продължиха.

В най-тъмната нощ, четири часа преди зазоряване, откъм ариергарда се донесе тревожен вик. Дориан обърна камилата и пое назад.

— Какво има? — започна той и веднага мълкна, щом забеляза няколкото камили, идващи към тях. Не бяха много, но можеха да се окажат преден отряд на цяла армия.

— Боен строй! — заповяда Дориан и освободи ствола на копието си в кожения му калъф. Колоната бързо се престрои в отбранителна

фаланга с принца по средата. Тогава Дориан тръгна срещу новодошлите и викна:

— Ал Салил! — Отговорът дойде незабавно и той позна гласа на Батула.

— Батула! — Поеха един срещу друг в галоп, а после Дориан обърна своето животно и тръгна редом с Батула, за да могат да говорят.

— Какво ново?

— Боен отряд, много хора — отвърна Батула. — Чакат при Кулата на вещицата.

— Колцина?

— Петстотин, може би повече.

— Какви са?

— Турци и масакара. — Масакара беше племе от крайбрежието на Мускат и Сур. За Дориан нямаше съмнение, че са хора на халифа, особено след като с тях имаше и турци.

— На стан?

— Не, преследват ни с голяма скорост.

— Откъде са разбрали, че сме променили посоката?

— Мога само да предполагам, че са пуснали множество съгледвачи, а и облакът, който оставяте, се вижда от много мили. Пламти като фар в лунната светлина.

Дориан погледна нагоре и видя, че половината небосклон е покрит от него.

— На какво разстояние са зад теб?

Батула пусна края на чалмата и откри лицето си.

— Ако беше ден, щяхте ясно да различите облака прах от камилите им. Пригответе копието си, Ал Салил. Ще има здрав бой преди залез утре.

Продължиха ездата през цялата нощ, докато зората огря източния небосклон и стана светло.

— Продължаваме! — извика Дориан към принца и насочи Ибрисам към черна вулканична скала, щръкнала петдесет стъпки над бялата равнина от лявата им страна. Стигнал до нея, той скочи от камилата и се изкатери на самия връх.

Зората блесна в очите му и светлината бързо се усили — чудотворното рождение на пустинния ден. Пред погледа му се издигаха назъбени дивите хълмове на Шийа. Цветовете им бяха

великолепни, като на някои тропически птици. Ярко златно и червено с ивици пурпур и всички оттенъци на оранжевото. Ясно виждаше Прохода на умната газела, тъмна цепка, прорязала назъбената отвесна скала от горе до долу. Белите пясъци затрупваха полите на веригата като наклонена платформа, а ветровете бяха изваяли дюните под страховитите скали в причудливи фантастични форми.

После Дориан се обърна назад към пътя, по който бяха дошли и забеляза облака прах, вдигнат от турците над блестящата равнина недалеч оттук. В този миг първите слънчеви лъчи надникнаха през процепите по скалистото било. Макар Дориан все още да оставаше в сянка, равнината зад него пламна и той видя слънчеви зайчета, заиграли по върховете на копията на приближаващите ездачи.

— Батула греши — прошепна той. — Много повече са! Може би хиляда.

Бяха пръснати в широк фронт. Много ескадрони, задните забулени в облака прах, вдигнат от тези отпред.

— Трябва да има предател — промълви Дориан. — Не биха изпратили толкова много войска, ако не са напълно сигурни, че принцът ще мине точно оттук.

Най-близкият отряд яздеше почти по средата на вражеската линия, малка група войни, изпреварили доста останалите. Бяха толкова близо, че той можеше да различи очертанията на камилите и ездачите им през талазите мъгла от пустинен прах. Не можеше да ги преброи, но предположи, че са около двеста души в тази първа група, а от начина им на езда личеше, че са калени войни.

Присви очи и се опита да прецени тяхната скорост и тази на собствените си хора. Камилите на врага бяха с пресни сили, а неговите — уморени от нощната езда. Настигаха ги и състезанието до входа на Прохода на умната газела, нямаше да бъде леко.

Спусна си при Ибрисам и го възsedна. Той се изправи бързо след допира на ездитната палка и хукна да догони колоната. Щом се показва иззад скалата, преследвачите го забелязаха и Дориан дочу слабите им, но войнствени викове в студения утринен въздух. Извърна се на седлото точно навреме, за да забележи облачетата барутен дим. Ездачите стреляха по него.

Разстоянието беше твърде голямо и той даже не чу свистенето на куршуми. Ибрисам, Свиленият вятър, продължи необезпокоен и

настигна своите в началото на пясъчния склон. Тук пясъкът бе хълзгав и рохкав. Краката на животните потъваха в стичащи се кристалчета.

Колоната започна трудно изкачване, като след всяка крачка се хълзгаше половин назад, а камилите стенеха, уплашени от коварната почва под краката си. Едно от първите животни приклекна на задник, направи отчаян опит да стане и се преметна назад, като затисна ездача със седлото. Дориан бе достатъчно близо, за да чуе писъка на человека и хрущенето при счупването на двата му крака. След това тежкото животно се плъзна надолу в безформена купчина чак до началото на пясъчния склон, повляко оплетения в стремената ездач и осеяло пясъка с мехове за вода и изпотрошено снаряжение.

Дориан се спусна натам и с помощта на сабята освободи человека. Батула го видя и се върна да помогне. Камилата му се спускаше сред облаци пясък и когато слезе долу, той скочи до господаря си. Двамата вдигнаха ранения с разлюлени крака на седлото на Ибрисам.

Опашката на колоната бе стигнала вече средата на склона. Принцът и авангардът бяха в основата на скалистата верига, пред цепнатината на прохода.

Дориан хвани юздите на Ибрисам и го поведе нагоре. Погледна назад към долината и видя устремените преследвачи. Камилите им бягаха в галоп, оставили връзки облаци зад гърба си, ездачите размахваха оръжия, надали бойни викове, робите им се вееха по вятъра в последен напън да ги настигнат, докато те се борят с опасните пясъци.

Внезапно от височината се чуха мускетни изстрели. Принцът бе строил хората, стигнали устието на прохода и ехото от залпа се понесе по скалната верига. Дориан забеляза поне трима нападатели, съборени от седлата от тежките оловни топчета, а една камила бе вероятно ударена в челото, защото предните й крака се подкосиха, тя се преметна през глава, изхвърлила ездача си високо във въздуха, преди да се просне на коравата пясъчна повърхност. Атаката загуби силата и устрема си и докато Батула и Дориан се бълскаха нагоре по склона, над главите им се разнесе втори залп.

Отговори му безредна стрелба от ниското, където противникът се спешаваше и откриваше огън по катерещата се нагоре двойка. Куршумите вдигаха пясъчни стълбчета около краката на Дориан, но

сякаш някаква магия го пазеше, защото и двамата с Батула продължиха невредими пътя си.

Вир-вода от пот и с последни сили, те извлякоха камилите до края на пясъчния склон, където стъпиха на твърдия камък на прохода. Спрял да си поеме дъх, Дориан бързо се огледа.

Камилите бяха отведени на сигурно място зад първия завой на оградения с високи отвесни стени тесен проход, а хората му се бяха върнали бързо, за да заемат огневи позиции зад пръснатите пред входа скали, откъдето можеха да стрелят по неприятеля.

Дориан огледа долината и забеляза отоманските ескадрони, пръснати на много мили по белезникавата равнина, но всички идваха насам. Прецени набързо числеността им.

— Сигурно са близо хиляда! — реши той и избърса щипещата очите му пот с края на чалмата. После бързо прегледа Ибрисам, като прокара длани по хълбоците и бутовете му, уплашен да не напипа кръв от огнестрелна рана, но животното бе невредимо. Хвърли поводите на Батула.

— Заведи камилите зад укритието — нареди той — и нека се погрижат за ранения.

Докато Батула отвеждаше камилите във вътрешността на прохода, Дориан тръгна да търси принца. Ал Малик бе клекнал с мускет в ръка и с пълно самообладание тихо напътстваше скрилите се зад скалите воини. Дориан клекна до него с думите:

— Господарю, това не е работа за Вас. Тя е моя.

Принцът се усмихна.

— Дотук се справяш добре. Трябаше да оставиш тоя непохватен човек сам да се оправя. Твойт живот струва колкото стотици негови.

Оставил без внимание както забележката, така и похвалата, Дориан каза тихо:

— Само с половината от хората мога да задържа неприятеля тук много дни, докато свършим водата. Ще пратя останалата половина с Батула, да Ви приджузи през прохода до оазиса Мухайд.

Принцът го погледна в очите. Лицето му беше загрижено. Шансовете бяха двайсет на хиляда. Макар позицията да бе превъзхождаща, врагът положително щеше да се окаже упорит и находчив. Разбираше жертвата, предлагана от Дориан.

— Остави Батула тук — каза принцът, — а ти ела с мен в Мухайд. — Тонът му бе въпросителен, той не заповядваше.

— Не, господарю — възрази Дориан. — Не мога да постъпя така. Мястото ми е тук, при моите хора.

— Прав си. — Принцът се изправи. — Не мога да искам от теб да пренебрегнеш дълга си, но заповядвам, да не се биеш до смърт.

Дориан сви рамене.

— Смъртта сама прави своя избор. Тя не се интересува от нашите съображения.

— Задръж ги тук до утре заran! — каза Ал Малик. — Това ще ми даде възможност да стигна Мухайд и да вдигна Ауамир. Ще се върна с цяла армия.

— Както господарят повели! — отвърна Дориан, но принцът забеляза пламъка на сладострастното предвкусване на битката в очите му и това го разтревожи.

— Ал Салил — каза той твърдо, като хвана рамото на Дориан, за да подчертава думите си, — не мога да ти кажа колко време ще ми е нужно, за да се върна с воините от Ауамир. Задръж ги тук до утре сутринта! Не по-късно! След това, хуквай към мен толкова бързо, колкото може да бяга Ибрисам. Ти си ми талисман и аз не мога да си позволя, да те загубя.

— Господарю, трябва да тръгвате веднага. Всяка секунда е скъпа.

Върнаха се при камилите и Дориан бързо раздели хората на две групи: едната за отбрана на прохода и друга — за ескорт на принца. Поделиха останалата вода и храна — една четвърт за групата на принца и останалото — за Дориан.

— Ще ти оставя всички наши мускети, петте буренца барут и торбите с куршуми — каза принцът на Дориан.

— Ще ги използваме добре — обеща той.

След няколко минути всичко бе готово и принцът с Батула застанаха начело на колоната. Ал Малик погледна от седлото си надолу към Дориан.

— Нека Аллах бъде твоят щит, синко!

— Вървете с Бога, татко мой! — отвърна Дориан.

— За пръв път ме наричаш така.

— За пръв път изпитвам истинско синовно чувство.

— Оказваш ми чест! — промълви сериозно принцът и докосна шията на камилата с ездитната палка. Дориан се загледа след тях, а колоната залъкатуши между двете отвесни каменни стени и изчезна зад първия завой. След това съсредоточи мислите си изцяло върху предстоящата битка. Върна се към входа на прохода, за да разгледа с очи на войник долината и скалите. Прецени положението на слънцето. Беше малко след пладне. Предстоеше дълъг ден и още по-дълга нощ.

Набеляза слабите точки в своята отбрана, от които би се възползвал противникът и обмисли какви контрамерки да предприеме във всеки отделен случай. Най-напред ще опитат фронтална атака нагоре по склона, реши той, като ги гледаше как се събират в компактна маса в подножието на пясъчния склон. Започна да обхожда хората си, подмяташе закачки и ги разместваше на най-благоприятните позиции, като същевременно проверяваше дали барутниците и торбите им с куршуми са пълни.

Още не бе разставил последните стрелци, когато откъм долината се донесе далечен зов на рог, последван незабавно от бой на тъпани и засилващ се рев от първите редици, хукнали нагоре по склона.

— Спокойно! — викна Дориан на хората си. — Задръжте огъня, братя войни! — Тупна по рамото един мъж с преплетени дълги кичури черна коса и двамата се усмихнаха един на друг. — Първият изстрел е най-сладък, Ахмед. Нека бъде точен!

Продължи по редицата.

— Изчакай, докато се изпречат пред самото дуло, Хасан!

— Искам да го оставиш на място още с първия изстрел, Мустафа!

— Пусни ги да дойдат толкова близо, Салим, че даже и ти да не пропуснеш!

Макар да се смееше и шегуваше, той внимателно следеше нападателите по склона. Бяха турци, мъже по-тежки от подобните на птици деца на пустинята, с дълги мустаци и обли бронзови шлемове с предпазители за носа. Върху раиряните си вълнени роби носеха плетени брони. Доста тежко снаряжение за пустинни условия, решил Дориан, докато те се бореха със свличащите се пясъци, а първоначалният им див устрем постепенно се превърна в мъчително трудно изкачване. Дориан се изправи на ръба, сякаш за да ги посрещне с добре дошли и се ухили насреща им с ръце на кръста. С това искаше

не само да вдъхне смелост на хората чрез личен пример, но и да не допусне някой припрын да наруши заповедта му и стреля преждевременно.

Един от турците спря и вдигна мускета си. Лицето му лъщеше от пот, а ръцете трепереха от изтощение. Дориан замръзна на мястото, а турчинът стреля. Куршумът изсвири край главата на Дориан и въздушната струя издуха един златочервен кичур върху бузата му.

— Не можете ли да стреляте по-точно, вие, любовници на кози нещастни? — Той се изсмя в лицето им. — Елате горе! Елате тук, да изпитате на гърба си гостоприемството на Саар!

Подигравките му дадоха нови сили на първите нападатели и те се впуснаха в тромав, нескопосан бяг през последните няколко ярда на склона. Дориан отстъпи в редицата на собствените си хора.

— Бъдете готови, братя! — тихо им каза той и запъна ударника на кремъклийката.

Една редица тръгнали рамо до рамо турци се появи пред погледа им. Потъналите в пот лица тъмнееха от нахлулата в тях кръв. Повечето бяха захвърлили собствените си мускети по време на изкачването. Сега размахаха ятагани и с прегракнал рев се нахвърлиха срещу бранителите.

— Огън! — викна Дориан и саарци дадоха залп. Двадесет мускета гръмнаха като един в продълговат облак барутен дим. Куршумите срещнаха турската редица. Дориан видя, как собственият му изстрел направи дупка в жълтите зъби на един плещест и мустакат турчин. Главата му се метна назад. От тила бликна фонтан кръв, а ятаганът излетя от ръката му. Стовари се възнак върху друг турчин, който едва бе превалил ръба, извади го от равновесие и двамата се затъркаляха надолу по склона, като увлякоха със себе си още трима други към дъното.

— Дайте да ги насечем! — извика Дориан и те изскочиха иззад скалите към тълпата турци на ръба на склона. Смъртоносната атака отхвърли нападателите назад. Те се препъваха в собствените си убити и падаха през ръба. Площадката бе разчистена и саарци се втурнаха срещу все още пъплещите нагоре нападатели. На тяхна страна беше предимството на наклона, а турците бяха изтощени почти до краен предел.

Схватката приключи бързо, атаката беше отбита, а нападателите лежаха ранени или убити. Останалите невредими се пързалиха и тичаха надолу по склона, без да обръщат внимание на сърдитите крясъци на командирите си, като ги блъскаха и увличаха със себе си.

Саарци подскачаха на ръба на скалната площадка, развели бради и роби, като сипеха подигравки и мръсни обиди след бягащите. Дориан видя от пръв поглед, че никой от хората му не е убит, нито дори ранен, докато поне дузина турски трупа се валяха полузаарити в пясъка по склона.

— Това е само първото блюдо от угощението. — Той овладя ликуването си. В тази първа атака взеха участие не повече от сто души.
— Няма да опитат пак по този начин.

Започна да обхожда хората, като им викаше да презаредят мускетите, но мина известно време, докато успее да ги овладеет.

— Искам десет души да се качат на скалите. — Той ги извика поименно и прати високо горе, откъдето можеха да наблюдават цялата верига от хълмове, както и всяко движение на неприятеля в долината. Предполагаше, че сега щяха да изкачат пясъчния склон, далеч встрани от устието на прохода, вън от обсега на неговите мускети, за да нападнат от две страни по фланговете. Комбинирано с нова фронтална атака, това нападение щеше да бъде по-трудно за отбиване.

Дориан знаеше, че в крайна сметка, хората му ще бъдат натикани в тесния проход, където ще се видят принудени да изградят последната си отбранителна линия. Като разчиташе на разставените по скалите наблюдатели, той взе шестима души и влезе в прохода, за да подбере най-изгодната позиция.

Почти три години бяха изтекли откак мина за последен път оттук, но си спомняше, че на едно място скалите се вдават навътре. Скоро го откри и тук наистина беше толкова тясно, че натоварена камила би минала с мъка. Зад теснината имаше каменопад и по негово нареждане шестимата саарци оставиха оръжието и струпаха преграда от камъни, зад която можеха да се скрият.

Камилите бяха налягали зад следващия завой и Дориан отиде да се убеди, че са оседлани и готови за светковично измъкване, щом турците успеят да преодолеят последното му укрепление. Ибрисам нададе къс рев на обич и той го погали по главата, преди да се върне обратно при входа на прохода.

Изпратените по скалите воини стояха на позициите си, а другите се бяха пръснали по протежение на каменната площадка. Зареждаха допълнителните мускети, оставени от принца и ги подпираха на удобни места. Щяха да им дадат възможност за втори изстрел в разгара на битката.

Дориан приклекна на ръба и погледна надолу към неприятеля. Макар слънцето да бе високо и жегата непоносима, соленото поле гъмжеше от оживление. Постоянно прииждаха нови групи ездачи, които се вливаха във вражите редици, а турски офицери яздеха напред-назад, за да проучат терена. Шлемове и оръжия блестяха, а над главите се рееше бяла пелена от прах.

Изведнъж оживлението точно под мястото, където бе застанал Дориан, се усили още повече. Разнесе се звук на рог. Приближаваше малобройна кавалкада, чийто авангард разяваше знамена в пурпурно и зелено — цветовете на Великата Порта. Нямаше съмнение, че пристига командването на вражеските сили. Когато приближиха, Дориан ги разгледа с интерес. Забеляза две фигури в центъра на групата, които ако се съди по великолепните им одеяния и скъпа сбруя на камилите, трябваше да са висши офицери. Единият беше турчин, което личеше от бронзовия му кръгъл щит и шлем със стоманен предпазител за носа. Това ще да е отоманският генерал, реши Дориан и насочи вниманието си към втория офицер — арабин. Дори от това разстояние у него личеше нещо познато и Дориан се размърда притеснен. Увит бе в скъпи вълнени роби, но ясно личеше, че е едър мъж. Лентата, придържаща тюрбана му, бе от златен филигран, а ножницата на извития ятаган лъщеше със същия благороден блясък. Даже и сандалите му бяха златни. Мъжът беше конте. Да пукна, ако не го познавам, каза си Дориан. Усещането ставаше все по-силно и той напрегна памет, за да открие търсеното име.

Командващите спряха в подножието на склона, доста извън обхвата на мускетния огън на бранителите и турският офицер насочи далекоглед към устието на прохода. Без да бърза, той внимателно огледа скалите, после свали тръбата и се обърна към подчинените си, които се бяха скучили работелно отзад. Те се пръснаха на секундата и започнаха да дават разпореждания.

Последва нова вълна оживена дейност. Правеха точно онова, което бе предположил Дориан: след няколко минути, стотици

тежковъръжени мъже започнаха да изкачват склона от двете страни на прохода. Бяха далеч извън обхвата на мускетен изстрел, но Дориан знаеше, че щом стигнат върха, щяха да се прокраднат насам и да атакуват прохода отстрани.

— Ал Салил! Турските лайноядци пак идват. — Съгледвачите на Дориан споделяха наблюденията си от скалите. От местата си те виждаха по-далеч от него и сега го предупреждаваха, че първите вече са стигнали горния край на склона и са тръгнали насам.

— Застреляйте всеки, който приближи достатъчно! — извика Дориан и начаса последва безреден огън. Саарци стреляха по изкачилите се горе турци, а те отвръщаха на огъня. От време на време, се разнасяше вик на ударен воин, но наблювателите предупреждаваха, че турците постепенно заемат позиции, от които можеха да започнат първото си нападение срещу входа на прохода.

Макар съзнанието му да бе заето с всичко ставащо наоколо, Дориан не откъсваше поглед от златосандалестия арабин, който яздеши до турския генерал. Най-накрая пристигна керван товарни камили и на земята бе свалена ярко боядисана кожена шатра. Двадесетина души я опънаха и застлаха сянката под нея с килими, които отрупаха с възглавници. Турският генерал слезе от камилата и отиде да седне на сянка. Арабското конте накара камилата си да легне, след което се измъкна непохватно от седлото. Последва турчина под шатрата и сега вече Дориан можа да види широките му плещи и издутото под робата шкембе. Не бе направил и пет крачки, когато Дориан забеляза куцането: мъжът щадеше десния си крак. Това бе достатъчно, за да събуди спомена. Пред очите му оживя схватката при старата гробница, в градината на хaremа в Ламу, както и падането, при което бе счупен крака.

— Заин! — прошепна той. — Заин ал Дин! — Беше някогашният му враг от детските дни, сега начело на армия, облечен като принц на Оман.

Дориан усети как цялата някогашна враждебност и омраза се връщат в съзнанието му. Заин отново бе станал негов неприятел. Но какво прави той тук? Преследва собствения си баща? Дориан беше смутен. Дали знае, че и аз съм тук?

Опита се да открие логиката на това странно, неочеквано обстоятелство. Заин живя в двора на Мускат толкова дълго, че

положително бе дълбоко затънал в сложния и объркан водовъртеж на неговите интриги, а може би посветен и насочван в тях от своя чичо, халифа. Освен ако не бе претърпял някакви много сериозни промени от времето, когато Дориан го бе познавал като момче, Заин положително се е впуснал с удоволствие в дворцовите игри. Явно и той е станал пионка на Високата Порта. Може дори да е стоял в основата на капитулацията пред отоманците.

— Предателска свинъ — измърмори Дориан, загледан към него с отвращение. — Ти би продал родината и народа си, дори собствения си баща. Каква е цената? Каква награда ти предложи Портата, Заин? Самия трон в Мускат, за да седнеш на него като тяхна марионетка?

Заин ал Дин се настани до турския генерал в сянката на шатрата и един роб му подаде чаша. Той отпи и Дориан забеляза, че си е пуснал рядка чорлава брадица, но бузите му си оставаха дебели и гладки. Вдигна поглед право към Дориан, който свали чалмата и разтърси огнени къдри. Чашата се изплъзна от пръстите на Заин. Дориан му махна весело. Заин не отговори, а само се сви на място като надута жаба. В този момент отдясно се разнесоха изстрели и Дориан тръгна да подкрепи отбраната от тази страна на прохода.

— Внимавайте, Ал Салил — извика един от наблюдателите, — идват!

— Колко са? — викна Дориан в отговор и се скри зад скалата при Ахмед.

— Много! — чу се отговорът. — Твърде много!

Скалата от тази страна на входа беше силно извита напред, така че не можеха да виждат на повече от двадесет стъпки, но чуха гласовете на мъжете отвъд издатината, както и звука от приближаващи стъпки, звъна на бронзови щитове, бълскани в скалите, скърцането на кожени ремъци от брони и ножници.

— Спокойно! — тихо каза Дориан. — Изчакайте ги! Нека дойдат съвсем близо!

Изведнъж иззад скалата се показва първата турска редица. Нямаше място за повече от трима наведнъж, но отзад другите напираха буквально по петите им.

— Аллах акбар! — ревнаха те. — Бог е велик!

В първата редица изпъкваше висок белязан от едра шарка мъж със стоманен саракински шлем на главата, мрежеста броня и двуостра

бойна секира в ръце. Той изскочи пред другарите си и избра Дориан. Впери поглед в очите му и тръгна към него, вдигнал с две ръце брадвата високо над главата си.

Беше на една ръка разстояние. Дулото на дългата кремъклийка почти опираше лицето му, когато Дориан стреля. Куршумът удари турчина в гърлото и той се отпусна на колене, стиснал раната с ръка. Прекъснатата артерия изпомпваше между пръстите му дебели, лепкави струи кръв и той падна ничком на земята.

Дориан оставил празния мускет и грабна заредения подпрян наблизо, като запъна ударника. Друг воин прескочи убития турчин и Дориан го пристреля в гърдите. Той се строполи с ритници и гърчове на скалата.

Дориан захвърли безполезния вече мускет и измъкна сабята си. Тръгна напред, за да блокира пътеката. Ахмед бе застанал отлясно, а Салим отляво. Раменете им се допираха. Врагът напираше срещу тях в тълпа, по трима в редица, а отзад идваха други, готови веднага да заемат местата на падналите. Дориан обичаше да усеща дръжката на бойната сабя в ръката си. Оръжието, което държеше днес, му бе подарено на раздяла от принца, когато напускаше Ламу. Изковано в Дамаск, то бе гъвкаво като върбова клонка и остро като зъб на змия.

Първия уби на място, забил сабя под ръба на шлема право в черното му око. Острието продължи към мозъка. Бързо изтегли сабята и оставил жертвата си да падне на земята. Тогава нахлуха други с вдигнати щитове и вече нямаше нито място, нито време за изтънчени фехтовални трикове. Рамо до рамо те мушкаха и сечаха в тълпата, крещяха и подскачаха напред и назад, наляво и дясно върху тясната площадка.

Предупредителните викове на съгледвачите от скалите бяха почти удавени в шумотевицата на битката.

— От ляво и по фронта!

Дориан ги чу и съсече още един противник, преди да се дръпне назад, като пропусна Мустафа край себе си, да заеме мястото му.

Огледа се и видя, че докато се бе сражавал на десния фланг, турците нападаха от всички други страни. Петима от хората му се сражаваха отчаяно, за да отбият нападението отляво, където врагът натискаше с всичка сила. В същото време двеста турци се катереха фронтално по пясъчния склон. За кратките мигове, докато правеше

своята оценка, двама от хората му бяха убити. Половината глава на Салим бе отсечена с брадва, а гърдите на Мустафа бяха пронизани и паднал на колене, той бълваше фонтани светла кръв.

Дориан знаеше, че не може да си позволи подобни загуби, а от друга страна атакуващите по фронта турци почти бяха стигнали ръба. Воините, които изпрати на скалите, се спускаха надолу, недочекали заповедта му, за да се включат в битката. Изпита чувство на благодарност, когато и последните няколко стъпки бяха преодолени и те тупнаха долу. И двата му фланга бяха започнали да се огъват под напора на врага, а отдолу всеки момент щеше да нахлуе ревяща тълпа.

— Гръб към гръб! — викна Дориан. — Прикривайте се един друг! Назад в прохода!

Образуваха плътен отбранителен полукръг и турците подскачаха наоколо, докато те отстъпваха към прохода. Нападателите dadoха още загуби под святкащите остриета и изстрели от упор.

— Бързо! — заповяда Дориан. — Тичайте!

Обърнаха се и побягнаха навътре, помъкнали ранените със себе си, докато неприятелските воини се скучиха при входа, като си пречеха един на друг.

Дориан викна към шестимата скрити зад стеснението:

— Не стреляйте! Ние сме!

Издигнатата от камъни стена бе висока до гърдите и трябваше да се катерят по нея. Скритите от другата страна помагаха за прехвърляне на ранените.

Когато и последният саарец прехвърли стената, неприятелят нахлу с рев в тесния проход. Шестимата, които чакаха в прохода, нямаха търпение да се включат. Напълнили бяха всички мускети, които бяха наредили покрай стените на прохода, заедно с изправени до тях копия.

Първият залп по нахлуващите турци спря устрема им и предизвика суматоха и объркане, докато предните се опитваха да отстъпят, а напиращите зад тях ги бълскаха напред. Вторият залп, почти от упор, промени съотношението на силите и оцелелите турци хукнаха обратно, за да изчезнат зад завоя. Макар и скрити от скалата, ехото усиливащо гласовете им и Дориан долавяще ясно всяка дума, докато те ругаеха Саар и се подканяха да подновят атаката. Даваше си сметка, че отдихът преди поредното нападение ще бъде кратък.

— Вода! — заповяда той. — Донесете един мях. — Задухът в прохода бе като в пекарна, а битката беше тежка. Залочиха смрадливата солена вода от горчивите извори на Гайл я Ямин с такова удоволствие, сякаш бе шербет.

— Къде е Хасан? — попита Дориан, докато броеше хората си.

— Видях го да пада — отвърна глас, — но пренасях Заид и не можех да се върна за него.

Обзе го чувство за непоправима загуба, защото Хасан бе сред любимците му. Оставаха му само дванадесет души все още годни за бой. Довлекли бяха дотук петима ранени, но бяха принудени да оставят другите на милостта на турците. Сега отнесоха тези петима при камилите, а после Дориан разпредели хората на четири равни групи.

Стената при стеснението можеше да се отбранява най-много от трима души. Дориан разстави групите една зад друга, така че след изстрел, едните щяха да се смишат и изтеглят за презареждане, та да могат следващите веднага да заемат мястото им. По такъв начин се надяваше да поддържа непрекъснат огън по настъпващите турски пълчища. Може би щеше да ги задържи до смрачаване, но се съмняваше, че ще изкарат нощта.

Малцина от хората му бяха все още на крака, а турците се славеха като страховити и неустрашими бойци. Знаеше, че са изобретателни и рано или късно ще се домогнат до стратегическо решение, което да превъзмогне всичките им отбранителни усилия. Надяваше се, да спечели още малко време за Ал Малик, а накрая щяха да си пробият път с копия и саби.

Насядаха зад стената в притихналото, нажежено пространство на прохода, за да пазят силите си.

— Заменям мястото си в рая за една лула кеef. — Миска се ухили, докато намотаваше парче мръсен плат около горната част на лявата си ръка. Опияняващият дим на тази билка потиска страхът на боеца и го прави нечувствителен към болка.

— Ще ти напълня една и лично ще я запаля, когато се настаним в палатите на Мускат — обеща му Дориан, но мълкна, като чул, че някой го вика по име.

— Ал Салил, братко! — проеча гласът. — Сърцето ми се радва да те види отново. — Гласът беше писклив, почти момичешки.

Макар и тембърът да бе променен, Дориан го позна.

— Как е кракът ти, Заин ал Дин? — викна той в отговор. — Ела тук, да ти счупя и другия, та съвсем като патка да заклепаш!

Невидим зад извивката на скалата Заин се изкикоти.

— Ще дойдем, мили братко, повярвай, ще дойдем и когато го сторим, аз ще се смея, а турските ми съюзници ще ти вдигнат полите и ще те опънат на седлото на камилата ти.

— Мисля, че това на тебе ще ти хареса повече, Заинке. — Оня мълкна. После се обади пак:

— Чуй ме, Ал Салил. Тук е кръвният ти брат Хасан. Ти го изостави, за да избягаш като страхлив чакал. Той е още жив.

Дориан усети студени тръпки по гърба му.

— Той е смел мъж, Заин ал Дин. Позволи му да умре с чест — викна Дориан. Беше се сприятелиил с Хасан още в деня на пристигането си в Саар. Имаше две млади жени и четирима сина — най-големият петгодишен.

Ужасяващ вик се разнесе иззад скалата, вик на смъртна болка и гневно възмущение.

— Ето ти едно подаръче от твоя приятел. — Нещо малко, меко и кърваво излетя иззад скалата. То се претъркаля по песъчливия проход и спря пред стената. — Нали ти трябваше още един чифт ташаци, Ал Салил, братко мой? — извика Заин ал Дин. — Ето ти ги. Там, където отива Хасан, няма да му трябват.

Саарци простенаха и заругаха, а Дориан усети сълзи да парят очите му. Викна със задавен глас:

— Кълна се в името Божие, един ден ще ти върна същото!

— Е, братко — отново се обади Заин, — щом това куче ти е толкова скъпо, аз ще ти го върна. Но преди да го сторя, искам да погледна черния му дроб.

Последва нов страховит вик, след което Хасан бе изхвърлен иззад скалата и запратен залитащ към тях. Беше гол, а между краката му личеше тъмна, кашкава от кръв дупка. Бяха разпрали корема и червата му се клатушкаха край коленете, червени и хълзгави. Залитна към Дориан с широко отворена уста. Издаде мучащ звук, а устата му представляваше кървава рана. Заин ал Дин му бе отрязал езика.

Преди да стигне стената, той се свлече на земята в немощни гърчове. Дориан скочи отвъд преградата с мускет в ръка. Допря дулото

до тила на Хасан и стреля. Черепът се пръсна. При звука от изстрела турците се изляха в прохода като придошла река. Дориан скочи обратно.

— Огън! — извика той и първият залп изплюющя като шепа чакъл, ударил настъпващите.

Схватките избухваха с променлива сила през няколкото останали часа дневна светлина. Постепенно проходът се запълни с трупове на убити противници. Купчината им стигаше на височина почти до ръба на стената. Гъсти талази барутен дим пълнеха пространството и те задъхани стреляха и презареждаха оръжията си. Миризът на пушек се смеси с металическия дъх на кръв и воня на газове от разкъсанни черва, а потта се лееше в жегата и лютеше в очите им.

Като използваха купчината трупове на собствените си хора вместо нападателна платформа, турците три пъти успяваха да стъпят на стената и три пъти саарци ги отблъскваха. Когато се смрачи, само седмина араби можеха да застанат зад Дориан, като всички бяха ранени. В затишието след всяка атака, те отнасяха убитите и ранените си при легналите камили. Нямаше кой да се погрижи за ранените, така че Дориан оставил по един мях с вода до главата на всеки, който все още имаше сили да пие.

Джауб, по прякор Котката, бе с разсечено от брадва дясно рамо. Дориан не можа да спре пулсиращия артериален кръвоизлив.

— Време е да си отивам, Ал Салил — прошепна той, докато се мъчеше да се изправи на колене. — Дръж сабята вместо мен.

Дориан не можеше да откаже на тази последна молба. Не можеше да остави другаря си от десетки битки в ръцете на турците. С вледенено сърце той опря здраво ефеса в земята и постави връхчето на извитата сабя встрани от гръдената кост, точно срещу сърцето.

— Нека Аллах и неговият Пророк те благословят, приятелю! — промълви Джеб и падна напред. Острието го прониза цял и се показва окървавено между плещите му. Дориан се изправи и хукна към стената, точно когато в прохода нахлу свой нова турска орда. Отблъснаха и тях, но още двама от защитниците паднаха в боя. Надявах се, да ги задържа по-дълго, помисли Дориан, тежко отпуснат върху окървавената стена. Надявах се да дам повече време на баща ми, да вдигне Ауамир, но твърде малко останахме и май всичко вече свърши.

В прохода се спускаше гъст мрак. Скоро турците щяха да пропълзят незабелязани до самата стена.

— Бин Шибам — изграчи той към застаналия до него войн. Гърлото му бе пресъхнало от жажда и програкнало от викове. — Донеси последния мях и дървата за огрев от камилските самари. Ще утолим жажда и ще осветим нощта с последния си огън.

Сокливи пламъци огряха каменните стени на прохода с ръждива неравна светлина и от време на време някой саарец хвърляше през стената нова главня, за да разпръсне сенките, под чието прикритие биха могли да припълзят турците.

Настъпи затишие. Чуваха гласове зад завоя. Зловещо кънтяха стоновете на ранени и умиращи, а нова атака не идваше. Те седяха, малка и самотна група зад стената, изпиваха последните капки вода и превързваха раните си един на друг. Всички бяха ранени, но макар Дориан да бе през целия ден в най-горещите схватки, той пострада най-леко. Имаше дълбока прорезна рана на лявата ръка и пробождане в същото рамо.

— Все още мога да въртя сабята с дясната — каза той на мъжа, който му правеше нашийна превръзка за ръката с помощта на парче въже от камилска амуниция. — Мисля, че сторихме всичко, което бе възможно. Ако някой иска да напусне, да взема камила и да тръгва с моята благословия и благодарност.

— Това място е добро за умирание — отвърна мъжът.

— Хуриите на рая ще бъдат огорчени, ако не отклиknем на техния зов — отказа и втори предложението на Дориан.

После всички погледнаха изненадано нагоре. Един камък долетя откъм небето, чаткайки ту в едната, ту в другата стена на разлома, като оставяше подире си искри.

— Изкачили са скалите и сега са над главите ни. — Дориан скочи на крака. — Изгасете огъня! — Пламъците ги осветяваха и онези отгоре можеха ясно да ги видят. Предупреждението му закъсня.

Пространството се изпълни отведенъж с гръмотевичен рев, сякаш от голям водопад, и каменен порой се свлече с трясък върху им. Някои от камънаците имаха размери на буре за барут, други само колкото човешка глава, но нямаше къде да се скрият в прохода от този смъртоносен порой.

Трима души останаха на място още в първите мигове на бомбардировката, а останалите попаднаха под камъните, докато тичаха назад към камилите. Измъкна се единствен Дориан. Стигна до Ибрисам и се метна в седлото.

— Хут! Хут! — викна му той да се изправи, но в този момент каменопадът секна и турците заляха стената зад гърба му. Те съсякоха ранените и се впуснаха да обкръжат Ибрисам.

Дориан удари един с копие в гърдите, като заби стоманеното острие дълбоко в живата плът. Стволът се счупи в ръката му, той запрати парчето в лицето на друг нападател и изтегли сабята. Удряше по главите онези, които се опитваха да го свалят от седлото и подкара Ибрисам навътре в прохода. Камилата бълскаше мъжете по пътя си, изтрака с могъщи жълти зъби, откъсвайки и петте пръста от ръката на един турчин, после счупи ребрата на друг с ритник. След това скочи напред и проби обръча.

Дориан се вкопчи със здравата ръка за лъка на седлото, а Ибрисам се носеше като птица напред, следвайки завоите и криволиците на прохода. Кръвожадните викове на турците заглъхнаха зад гърба им.

Проходът се точеше миля или повече през хълмистата верига, сухо водно корито, образувано чрез отмиване на по-меките съставки на скалата от поройни води, в хода на хилядолетията. След като се откъснаха от преследвачите си, Ибрисам премина в оня лек и равномерен ход, който му бе спечелил името: Свilen вятър.

---

[1] Захра — вид пустинно растение. ↑

[2] Галон — мярка за обем равна на четири кварта или осем пинти. ↑

[3] Уади — сухо водно корито. ↑

119.

Дориан изпадна в транс от жажда, изтощение и болки. Непрекъснатите ленти на каменните стени се точеха покрай него и допълнително замайваха съзнанието му. На едно място щеше да се катурне от седлото, но Ибрисам усети залитането му и рязко спря. Това го стресна и той продължи седнал по-устойчиво.

Едва сега усети, че ходът на животното е затруднен, но сам той едва се крепеше на гърба му, объркан и с неясна мисъл. Нямаше сили да слезе и да прегледа камилата.

Отново се унесе и когато дойде на себе си, разбра че проходът е свършил и вече са излезли в откритата равнина на Ауамир. От височината на луната и положението на звездите разбра, че е минало полунощ.

Нощта бе мразовита — жесток контраст на прежурящия ден. Кръвта и потта просмукали робата, леденееха върху настърхналата кожа и той зъзнеше на седлото. Ибрисам вървеше някак особено, с къси крачки и извит гръбнак. Най-накрая Дориан събра сили и воля, за да го накара да спре и легне.

Провери мяха провесен от седлото и установи, че съдържа по-малко от галон воняща вода от Гайл я Ямин. Извади от дисагите дебелата си вълнена наметка и покри рамене с нея. Все още зъзнеш, той започна да търси причината за страданията на Ибрисам.

Веднага забеляза, че задницата му лъщи мокра под лунната светлина и изхвърля непрестанно съдържанието на червата. Кашестите изпражнения червенееха от кръв. Обзе го страх. Забравил собствената си болка, той започна да опипва животното. Прекара длан по гладките му хълбоци, но когато докосна корема, малко преди задните крака, то тихо изстена, а ръката му почервя от кръв.

Турско копие бе пронизало корема и разкъсало червата. Ибрисам бе смъртно ранен и по някакво чудо любовта към стопанина му бе дала сили, да го донесе чак дотук. Дориан бе така сломен от слабост и мъка, че не направи и опит да спре сълзите си. Отвърза коженото ведро и

изля в него последната вода от мяха. Изпи половин пинта от гадната вода и коленичи до главата на камилата.

— Смелият ми любим другар — каза той, като поднесе ведрото под муциуната на Ибрисам. Той излока съдържанието му и когато свърши, започна да души дъното. — Нищо повече не мога да направя за тебе — промълви Дориан, като галеше ушите на животното. То много обичаше това. — До сутринта ще си мъртъв, а и аз с тебе, освен ако ме отнесеш още малко нататък. Турците няма да се забавят. Ще ме вземеш ли за последен път на гръб? — Изправи се и тихо го подкани:

— Хут! Хут!

Камилата извърна глава и го погледна с тези огромни и тъмни, препълнени от болка очи.

— Хут! Хут! — повтори Дориан и животното простена, изрева и бавно се изправи. Дориан се качи с мъка на седлото.

Ибрисам продължи схванатия си болезнен ход напред по следите, оставени от принца и Батула през насечени хълмове и уади. Дориан отново щеше да падне, но се окопити и използва празната багажна мрежа, за да се върже в седлото. Унасяше се, идваше на себе си и пак се унасяше, бавно губейки съзнание. Вече нямаше представа нито за време, нито за скорост и посока. Продължаваха да се лутат умиращи, животно и човек.

Един час след изгрев, точно когато жестокият слънчев бич отново се стовари отгоре им, Ибрисам легна за последен път. Умря на крака в усилие да продължи пътя си. С последно стенание се стовари тежко на земята, като хвърли ездача на камъните.

Дориан застана с мъка на колене и се примъкна в сянката на трупа. Наложи си да не мисли за смъртта на любимото животно и загубата на толкова много верни свой хора. Трябваше да съсредоточи всички сили и воля, за да остане жив, докато Батула се върне и го спаси.

Забеляза пред себе си множество камилски стъпки върху парче мека почва и разбра, че дори в предсмъртната си агония Ибрисам бе следвал пътя, изминат от принца и Батула към оазиса Мухайд. Това все още можеше да спаси живота му, защото те щяха да се върнат по собствените си следи.

Основно правило за оцеляване в пустинята е да не напускаш място, през което минават хора, и тръгваш неизвестно накъде, но

Дориан съзнаваше, че турците са по петите му. Заин ал Дин нямаше да го изтърве така лесно. Врагът трябва да е близо и ако го откриха преди Батула да се е върнал, можеше да очаква същото отношение, каквото показа Заин към ранените в Прохода на умната газела.

Трябва да продължи напред срещу Батула, по-далеч от преследвачите, до когато може да се държи на крака. Изправи се разтреперан и погледна товара на Ибрисам. Имаше ли нещо, което да му послужи? Откачи и разклати мяха, после го надигна високо с уста на канелката. Няколко горчиви капки се стекоха неохотно и той ги преглътна с мъка. Пусна празната кожа на земята.

Оръжие. Провери с какво разполага. Тук бе кремъклийката в кожен калъф с барутница и торба олово. Прикладът на мускета бе инкрустиран със слонова кост и седеф, а спусъкът — посребрен. Тежеше почти седем фунта, твърде много за носене. Няма да го взема.

Счупеното копие остана в прохода, а теглото на сабята щеше да се удвоява с всяка измината миля. Дориан откопча пояса с болка на сърцето и пусна оръжието на земята. Остави си кинжала — щеше да му потрябва накрая. Наточил го бе така, че можеше да бърсне червените косъмчета на ръката си с него. Когато турците наближат, ще падне отгоре му, за да сложи край на живота си, вместо да бъде скопен и изкормен.

Погледна трупа на Ибрисам и промълви:

— Ще искам още едно, последно нещо от тебе, мили ми приятелю. — Отпусна се на колене и разпра търбуха с кинжала. Измъкна с шепи съдържанието на стомаха, изстиска течността от него и я изпи. Горчеше страховто от жълчката и Дориан трябаше да положи огромни усилия, за да не повърне, но знаеше, че това ще му даде сили да издържи още няколко часа под палещите лъчи на слънцето.

Направи нови превръзки на раните си, като установи, че кръвта е спряла, а те са хванали черни корички. Притегна ремъчките на сандалите и простира наметалото над главата, за да избегне прекия досег с жестоките слънчеви лъчи. Без да поглежда към Ибрисам, той пое по следите на принца към един хоризонт, който вече потрепваше в синкавите очертания на мираж.

След около час падна за пръв път. Краката му омекнаха и той се проснаничком. Отворената му уста се напълни със суха варовита

почва и той щеше да се задави, когато опита да я изплюе. В устата му не бе останала слюнка и земята нахлу в дробовете, когато си пое дъх. Седна с мъка, закашля се и започна да се бори за въздух. Тези усилия не му позволиха да загуби съзнание. Обърса лице с края на чалмата, но върху устните и челото му нямаше и помен от влага. Изправи се с усилие на волята. Макар да се влачеше и залиташе, той оставаше на крака и в тях се върна малко сила.

Продължаваше да върви, а слънцето сякаш прогаряше дупки в очите му и стигаше чак до мозъка. Усети как сухите му устни се напукват като стар пергамент при опита да прегълтне, а в устата почувства металически вкус на кръв.

Болката и жаждата постепенно заглъхнаха и Дориан изпадна в оня унес, който с милостива ръка освобождава страдалеца от всякакви усещания. Чу музика. Благозвучна и мелодична. Спря и вдигна помътнял поглед към хребета на хълма, който изкачваше. Там седяха Том и Ясмини. Смееха се и махаха весело.

— Не ставай дете, Дори! — извика Том.

— Хайде, Доуи! — Ясмини танцуваше с развети поли, изящна като кошута. Беше забравил, колко е красива. — Ела с мене, Доуи! Ще те заведа в Прохода на ангела.

Дориан се впусна в тромав, неравен бяг, а двамата горе му махнаха с ръце и потънаха зад хълма. Имаше усещането, че гази до колене в рохкав пясък. Спъна се в някакъв камък и размаха ръце, за да запази равновесие, но успя да стигне хребета. Погледна надолу към долината отвъд.

Остана като гръмнат, защото тя бе цяла в зеленина. Множество окичени със зрели плодове дървета се извисяваха край тучни английски поляни, а зад тях плискаха кристалните води на езеро. Том го нямаше, но Ясмини бе застанала гола на брега. Тялото ѝ бе стройно и красиво, кожата с прекрасен златист тен, а косите със сребърна ивица — пуснати до кръста. Оформените ѝ като ябълки малки гърди срамежливо надничаха през блещукащата им завеса.

— Доуи! — извика тя с глас сладък като на пустинен дрозд при зазоряване. — Толкова дълго те чаках, Доуи!

Понечи да изтича при нея, но краката отново го подведоха и той падна. Твърде изтощен бе, за да вдигне глава.

— Нека поспя само мъничко, Ясмини! — примоли се той, но отеклото му гърло не издаде и звук, а залепналият за небцето език изпъльваше цялата му уста.

Отвори очи с цената на огромно усилие, за да усети студената празнота на загубата — Ясмини и езерото ги нямаше. Пред погледа му се простираше единствено сурова нажежена пустош: камъни, драки и пясък. Обърна се назад към изминатия път и забеляза кавалерийски отомански авангард. Петдесетина ездачи на камили следваха дирята му. Все още ги деляха около две морски мили, но разстоянието се скъсяваше бързо. Знаеше, че поне те не са плод на въображението му или оптическа измама.

Изпълзя няколко ярда на четири и се изправи. Коленете му се прегъваха, но той преодоля слабостта и прехвърли билото на хълма. Наклонът му помогна да продължи.

Отново чу музика, но този път тя идваше от небесата: пееха стотици гласове. Вдигна поглед и видя небесния хор: ангелски сонм бе скупчен около слънцето с такова великолепие, че в очите му избухнаха хиляди звездици, като отражения от огромен диамант.

— Ела при Бога! — пееха те. — Остави се на волята Божия!

— Да! — съмнка Дориан и звукът от собствения глас му се стори далечен и чужд. — Да, готов съм.

Щом промълви това, стана чудо. Яви му се Бог. Той бе висок и носеше ослепително бяла роба, а слънчевите лъчи зад главата му образуваха златен ореол. Образът бе красив, благороден и пълен със съчувствие. Бог вдигна дясната ръка за благословия, а погледът отправен към Дориан изльчваше любов. Усети как Божията сила изпъ尔ва тялото, а в душата му се изливат святост и благоговение. Той се отпусна на колене и напрегна новата си сила, за да извика:

— Няма друг Бог, освен Бога и Мохамед е неговият Пророк!

Красивото лице на Бога грееше от доброта. Той пристъпи напред, изправи Дориан на крака и го прегърна, като целуна почернелите му, кървящи устни.

— Сине мой! — каза Бог, но с гласа на принц Абд Мухамад ал Малик. — Приемането на едничката права вяра изпълва сърцето ми с радост. Сега вече пророчеството се сбъдва и аз благодаря Богу, задето те открихме навреме.

Дориан се отпусна в обятията на принца и Ал Малик викна към мъжете зад себе си:

— Вода! Батула, донеси вода!

Копиеносецът изцеди напоена с прясна и студена вода гъба между зъбите на Дориан и го положи на носилка. Десетина мъже от Ауамир я вдигнаха върху гърба на една товарна камила.

Високо от полюшващата се платформа Дориан извърна глава и налетите му с кръв очи видяха изпод възпалени клепки прииждащото войнство на Ауамир.

После върху хребета се откроиха силуетите на турския авангард. Заковаха камилите на място под вдигнатия от тях облак прах и впериха невярващи очи в армията на Ауамир.

Мощен рев „Аллах е велик!“ се разнесе над нейните редици и вдигнали копия, воините се втурнаха срещу неприятеля. Турците обърнаха камилите и побягнаха.

Дориан се отпусна възнак, затвори очи и остави тъмнината да го приласкае.

120.

Почти шестхиляден поток войни се изля през Прохода на умната газела върху солената равнина отвъд. Нямаше и помен от неприятеля. Съгледвачите бяха докладвали за настъплението на армията и те побягнаха на север към Мускат.

Ал Malik спря при прохода, за да погребе подобаващо обезобразените тела на загиналите там чеда на Saар. Дориан бе все още твърде слаб, за да стане от носилката, но накара Батула и още четирима да го занесат до гроба, където, за пръв път в живота си откри душа към небето като мюсюлманин, в обществото на други вярващи, произнасящи думите на заупокойната молитва.

След това армията прекоси солените равнини, до горчивите извори на Гайл я Ямин, където вече чакаше воинството на Saар, прибавило нови три хиляди копия към армията на принца.

Шейховете на Saар се събраха в шатрата на Дориан и наобиколили носилката му, поискаха да чуят всички подробности от битката при Прохода на умната газела. Те прекъсваха повествованието с викове на почуда и възторг, когато разказваше как е загинал всеки един от синовете на Saар, а техните бащи и братя хлипаха от гордост.

— Аллах вижда, Хасан е загинал щастлив в тази битка!

— В името Божие, Салим беше истински мъж!

— Аллах ще приготви добро място в рая за мой син Мустафа.

Те жадуваха битки и мъст, защото кръвта се измива само с кръв. Плюеха в пясъка и се заклеваха да отدادат възмездие на Заин ал Дин и турците. Дориан даде мълком същия обет.

След това, всеки ден по пладне и привечер, докато армията остана на стан в оазиса, шейховете се събраха в шатрата на Дориан, за да изслушат историята отново. Те я допълваха, щом пропуснеше и най-дребна подробност, като го молеха да не забрави нито един изстрел, нито един удар, нито една дума, произнесена от чедата на Saар, преди да приемат смъртта.

От Гаил я Ямин армията пое на север в следващия етап от дългия поход към Мускат. Във всеки оазис и при всеки проход през планините ги очакваха, за да се присъединят към тях, нови и нови племена. Балхах и Афар, Байт Катар и Харасис, така че докато стигнат Мукаибара, станаха петнадесет хиляди копия — могъщо войнство, проснало се на десет мили през пустинята.

Батула подслушна историята за обръщането на Дориан към исляма на един приятел. Няма арабин, който да пази тайна, особено пък такава трогателна тайна. Историята се разказваше около всеки лагерен огън и воините повтаряха пророчеството на Свети Темтем, защото мнозина го бяха прочели на стената на древната му гробница. Впускаха се в безкрайни дискусии и се кълняха в името Божие, че Ал Салил е наистина сирақът от пророчеството и щом е с тях, победата им е в кърпа вързана. Още преди да дойде Рамадан, те ще сложат принц Абд Мухамад ал Малик на слонския трон в палатите на Мускат.

През няколкото седмици поход, от Гаил я Ямин до Мукаибара, раните на Дориан заздравяха напълно, защото в пустинята няма зловредни изпарения, от които да се възпалят и загният. Когато отново стана годен да носи оръжие, принцът прати да го повикат. Докато минаваше през лагера, всяко племе го приветстваше и тръгваше подире му към шатрата на принца. Те се струпаха пред вдигнатата ѝ страна, където Дориан коленичи пред Ал Малик с думите:

— Благословете ме, татко!

— Имаш моята благодарност и благословия, синко, както и много други неща. — Ал Малик плесна с ръце и Батула изведе четири породисти състезателни камили. Всяка имаше великолепна сбруя, както и кремъклийка, копие и сабя, прикрепени към седлото. — Това е моят дар за теб, с който искам да възмездя донякъде загубата ти при Прохода на умната газела.

— Благодаря за щедростта, татко, макар да не съм очаквал награда за онова, което считам свой дълг.

Ал Малик отново плесна с ръце и две забулени възрастни жени от Саар излязоха напред и положиха в краката на Дориан копринен вързоп.

— Това са майките на Хасан и Салим, които загинаха при прохода — обясни принцът. — Те ме помолиха за позволение да ушият и избродират бойния ти флаг.

Жените разгънаха знамето на пода на шатрата. Беше дълго шест стъпки. Ушито от лазурносиня коприна, на него, със сребърна нишка, бе избродирano пророчеството на Свети Темтем. Елегантният надпис течеше и лъкатушеше през синята коприна като пенести вълнички и водовъртежи на син планински поток.

— Но татко, това е знаме на шейх — опита се да протестира Дориан.

— Какъвто вече си и ти! — Ал Малик се усмихна с обич. — Издигам те в този ранг и знам, че ще го носиш с чест!

Дориан се изправи и вдигна знамето високо над главата си, а после изтича с него навън. Тълпата се разтвори пред него с радостни възгласи и мускетни изстrelи. Знамето се вееше като синя змия зад Дориан. Той се върна при шатрата и простря тяло на земята.

— Твърде голяма е тази чест за мен, господарю.

— Поверявам ти левия фланг в предстоящата битка, шейх Ал Салил! — отвърна принца. — Под знамето ти ще се строят четири хиляди копия.

Дориан седна и погледна принца право в очите.

— Татко, можем ли да поговорим насаме?

Ал Малик даде знак да се спусне кожената страна на шатрата, а свитата му и Ал Алама да ги оставят сами.

— Какво още ще поискаш от мен, синко? — Ал Малик се наклони към Дориан. — Кажи и ще го получиш!

В отговор момъкът разстла синьото знаме и проследи с пръст надписа.

— Той ще събере разделените пясъци на пустинята — прочете го Дориан на глас.

— Продължавай! — заповяда принцът и се намръщи. — Не разбирам, какво искаш.

— Доколкото виждам, благочестивият светец ми възлага още една задача. Хрумна ми, че под разделени пясъци на пустинята, светецът има предвид племената, които са разкъсвани от вражди и междуособици.

Принцът кимна.

— Напълно е възможно — съгласи се той. — Макар повечето племена да са с нас, Масакара, Харт и Бани Бу Хасан продължават да бият бойните тъпани, под знамената на Якуб и Високата порта.

— Нека ида при тях с това знаме! — помоли Дориан. — Нека видят цвета на косата ми, а аз ще обсьдя пророчеството с тях. И след това, ако е такава волята на Аллаха, ще доведа пред шатрата Ви още десет хиляди копия.

— Не! — разтревожи се Ал Малик. — Масакара са предатели. Те ще те изкормят и набучат на кол под слънцето. Не мога да те подложа на такъв риск!

— Аз се бих срещу тях — тихо промълви Дориан. — Те трябва да ми засвидетелстват уважение като към достоен противник. Ако отида при тях и се поставя под властта им доброволно като гост, те няма да посмеят, да нарушат предсказанието на Пророка. Ще трябва да ме изслушат!

Принцът беше разтревожен. Гладеше замислен брадата си, но казаното от Дориан бе истина. Пророкът вменяваше в дълг на последователите си, да зачитат свято закона на гостоприемството. Те бяха длъжни да осигуряват закрила за странника.

— И все пак, не мога да допусна да се изложиш на такава опасност! — каза принцът най-накрая.

Дориан възрази:

— Рискува се един живот, но могат да се спечелят десет хиляди копия. Татко, не бива да ме лишавате от възможността да изпия до дъно отредената ми от съдбата чаша.

Принцът въздъхна.

— Как ще успеят Масакара да преодолеят твоето красноречие, след като аз не мога? Иди при тях, Ал Салил, в качеството си на мой пратеник. Но аз се заклевам в червената брада на Пророка, че ако ти причинят и най-малкото зло, ще последва такова клане, че всички лешояди на Арабия да се съберат, няма да могат се справи с мършата!

По залез-слънце на другия ден, принцът седеше усамотен на хребета на малко възвишение над оазиса. Четири камили се измъкнаха от лагера на войската и поеха покрай хълма на север. Дориан яздеше първата, като водеше друга подире си на дълго въже. Батула го следваше, също повел втора камила. И двамата бяха забулени. Когато погледна нагоре, Дориан сведе копие в знак на почит, а принцът вдигна дясната ръка за благослов.

После Абд Мухамад ал Малик загледа как групата се смалява в далечната пустош, а изразът му беше тъжен и сломен. Когато се

изправи, за да поеме към лагерните огньове, беше вече тъмно и над главата му грееше яркото великолепие на пустинния нощен небосклон.

121.

В студения сезон, когато първите ветрове повяха откъм морето в месеца преди насладите на Рамадан, армията на Ал Малик излезе срещу стените на Мускат, за да се изправи пред разгърналите се в боен строй отоманци и лоялни на халифа племена.

Ал Малик седеше с щаба си под кожен навес върху билото на един хълм, а войските му бяха разположени отдолу. Вдигна до окото си бронзов далекоглед и го насочи към отрядите на врага. Турците заемаха центъра, с кавалерията отпред. Зад нея се виждаха камиларите.

— Колко са? — попита принцът околните, които се препираха, сякаш брояха кози на пазара.

— Дванадесет хиляди турци — постигна най-накрая съгласие свитата. Центърът блестеше с бронз и стомана, зелените флагове на Великата Порта се вееха с плющене, под напора на морския бриз, кавалеристите се раздвишиха напред-назад, за да се строят във фаланга, готови за атака.

— А Macакара? — отново попита принцът. — Те колко са? — Племето беше на десния фланг, безредна навалица от камили и хора, шумни и подвижни като ято скорци.

— Шест или седем хиляди — каза шейхът на Харасис.

— Поне толкова — добави друг. — Може и да са повече.

Ал Малик погледна към другия фланг, където се виждаха черните чалми и яшмаци на Бани Бу Хасан и Харт. Това бяха вълците на пустинята, на брой колкото и Macакара.

Ал Малик отново усети горчивината на разочарованието в гърлото си. Численото превъзходство на противника беше почти двойно. Ал Салил не бе успял да спечели на своя страна северните племена. Ал Малик нямаше никаква вест от него, откак се загуби в далечината на пустинята преди два месеца. Сърцето му казваше, че беше събркал — не трябваше да изпраща Ал Салил при тях. Всеки ден очакваше с вледенено сърце да получи дар от Macакара — отрязаната глава на сина си в кожена торба. Макар ужасяващият подарък да не бе

пристигнал, доказателството за провала на мисията беше пред очите му: почти петнадесет хиляди копия насреща му.

Изведнъж в турските редици настъпи суматоха. Пратеници на щаба разнесоха наредждания и роговете затръбиха атака. Турската кавалерия тръгна напред, редица след редица с окъпани в слънчеви лъчи амуниции и оръжие, но арабските части останаха по местата си, като откриха широки пролуки по фронта. Това бе необичайно и принцът насочи с любопитство далекогледа си натам.

В турските редици започна ново вълнение и този път пратениците хукнаха от командването в центъра към арабите. Енергичните им ръкомахания ясно показваха, че ги призовават, да се присъединят към атаката и да затворят опасните пролуки по фронта.

И тогава арабите тръгнаха, само че едни срещу други към центъра, където турските редици спряха объркани от тази неочеквана маневра.

— Боже милостиви! — прошепна Ал Малик, усетил как сърцето му се мъчи да изхвръкне, а дъхът му спира.

По средата на първата редица в армията на Масакара се развя ново знаме. Носеше го висок мъж на чистокръвна камила с цвят на мед. Ал Малик насочи далекогледа в негова посока и видя, че знамето е лазурносиньо със сребърен надпис. Под удивения му поглед, войнът свали чалмата си и насочи копие напред. Косите му бяха златночервени, а копието сочеше към турците.

— Аллах! Слава на Аллаха! Ал Салил е успял! Племената са на наша страна.

Арабските формирования от двата фланга започнаха да притискат турците в центъра, свивайки около тях стоманен юмрук.

Принцът се изправи и заповяда:

— Напред! В атака!

Гръмнаха бойни барабани, пронизително запищаха рогове, понесе се войнствен вик.

Със Саар и Ауамир в центъра армията на юга потегли напред, заслонила синия небосклон с гъст облак прах.

122.

Дориан яздеши в средата на първата редица, а сърцето му пееше от радост. Чак до той последен миг той не беше напълно уверен, че шейховете на Масакара ще удържат обещанието си и ще се обърнат срещу отоманците. Чевръстото животно под него се откъсна от останалите и само Батула успява да се държи на едно копие разстояние отзад.

Турците бяха объркани. Повечето продължаваха да гледат напред към приближаващите талази на алмаликовото войнство и само крайните бойци успяха да съзрат опасността откъм фланга.

Сблъскаха се с гръм и трясък, тяло в тяло и щит в щит. Пробиха отоманския фланг. Дориан си набеляза един як воин в плетена ризница и бронзов шлем, с изкривено от гняв и изненада мургаво лице, който с мъка удържа мятащия се под него кон. Наведе острието на копието и се снижи в седлото. Под наставничеството на Батула, той бе усвоил изкуството да нанизва подхвърлен във въздуха пъпеш в галоп. Сега се прицели в незащитеното от ризницата място под лявата мишница на ездача. Копието се разтресе в ръката му с безпогрешно попаднало в целта острие и потъна в гърдите на противника, докато срещуна бронята от другата страна. Силата на удара отлепи турчина от седлото и той зарита във въздуха, набучен на еластичния прът.

Дориан го наведе, за да се изниже сгърчената жертва на пясъка, а после потърси следваща. Този път копието се прекърши в ръката му, но стоманеният връх остана здраво забит в гърлото на поразения противник. Турчинът хвана стърчащото парче с две ръце и направи опит да измъкне острието, но умря преди да успее, а после се съмъкна от седлото.

Батула подхвърли ново копие, което Дориан ловко улови и със същото движение насочи към корема на поредната жертва.

В първите минути на сблъсъка, бойният строй на отоманците беше разбит, под напора по фланговете и преди да се окопитят,

основните сили на юга се стовариха с цялата си мощ върху разбъркания фронт.

Войнските маси се въртяха и бълскаха като в гигантски водовъртеж. Гълчката от мушкащи и режещи, сечащи и умиращи, викащи и стенещи мъже беше оглушителна. Това не можеше да продължи дълго, защото силите бяха неравни. Притиснати по фланговете и фронта, отстъпващи многократно по численост, отоманците започнаха да се огъват. Предвкусили победата, арабите се хвърляха напред като вълци на умираща камила, късаха с вой, мушкаха настървено, докато накрая битката се превърна в кърваво клане.

Първият устрем на Дориан го бе отвел дълбоко навътре във вражите редици и за кратко, двамата с Батула останаха в смъртно опасно обкръжение. Счупи се и второто копие. Измъкнал сабята, Дориан сечеше, докато дясната му ръка се обагри до рамо в турска кръв.

След това изведенъж напорът на врага отслабна, турците обърнаха коне и започнаха да се оттеглят към тила си. Дориан забеляза, че някои хвърлят оръжия, докато арабите се втурваха през множеството пролуки в бойния строй. Турците побягнаха назад в галоп.

— След тях! — кресна Дориан. — След тях! Сечи!

Смесени като вода и олио двете армии течаха през равнината. Арабите въртяха над глава окървавени саби, надаваха бойни викове, докато сражението постепенно се превърна в пълен погром, а бягащите турци и не мислеха да се отбраняват. Някои скачаха от конете и молеха милост коленичили, но арабите ги съсичаха с нехаен жест, а после се връзаха, за да ги освободят от злато и скъпоценности.

Дориан стигна чак до тила на противника. Забеляза, че отоманският щаб е напуснал бойното поле и спасява кожата си с бягство. Генералът и офицерите му бяха яхнали кой камила, кой кон и отчаяно препускаха към града. В цялата тая суматоха Дориан се интересуваше само от един човек.

— Къде е Заин ал Дин? — викна той към Батула. Сутринта го бе видял, когато армията се изнизваше през градските порти. Заин ал Дин беше с турския щаб, яздеше зад генерала с полуброня и копие в ръка, сякаш нямаше търпение да се втурне в кървава битка. С него беше и Абубакър, старото му приятелче от харема в Ламу. Израсъл бе висок и

строен, с дълги мустаци и също бе нагизден като воин. Макар двамата стари неприятели да минаха на копие разстояние от него, никой не го позна, защото Дориан яздеше чужда камила, а лицето и косите му бяха скрити под черен тюрбан.

— Къде е? — отново попита Батула. — Виждаш ли го някъде? — Скочи прав на дървената рамка на галопиращата камила, безгрижна проява на ездаческо умение, и обходи с поглед полето пред себе си. Из него бягаха не само ездачи, но и коне и камили, загубили стопаните си.

— Ето го! — ревна Дориан, леко се отпусна на седлото и пришпори камилата.

Зайн ал Дин яздеше половин миля пред тях, яхнал същия дорест жребец, на който го бе видял сутринта. Шишкавото тяло се виждаше отдалече, както и златният ширит на чалмата му. Дориан подгони камилата с най-голяма скорост. Настигна и задмина много други турци, някои от които висши офицери, но ги оставил без внимание, като гепард, погнал точно избрана от него газела. Разстоянието до Зайн ал Дин се скъсяваше.

— Братко! — викна му Дориан, когато доближи дорестия жребец. — Чакай малко! Искам да ти кажа нещо.

Зайн погледна през рамо. Вятърът отнесе чалмата му и дългата черна коса и брада се развяха от вятъра. От страх, лицето му покълтя като гранясало камилско масло. Позна Дориан зад себе си, видя дългата извита сабя в ръката му и петната чужда кръв по лицето, проумя смисъла на свирепата и безмилостна усмивка.

Зайн ал Дин беше парализиран от ужас, вкопчил пръсти в лъка на седлото, вперил поглед в очите на Дориан, който се изравни с жребеца, вдигната високо крива сабя. Зайн изпищя и падна от седлото. Тръшна се тежко на земята и започна да се търкаля като огромен речен камък по стръмен склон. Застина като вързоп мръсни дрехи.

Дориан спря камилата до него и под тежкия му поглед, Зайн бавно се надигна на колене. Лицето му бе побеляло от прах, а на бузата имаше прясна драскотина. Вдигна поглед към Дориан и заломоти:

— Пощади ме, Ал Салил, всичко ще ти дам!

— Хвърли ми копието си! — викна Дориан на Батула, без да отделя поглед от презряното лице. Копиеносецът го подхвърли. Дориан улови оръжието и допря върха му до гърдите на Зайн. Той започна да хлипа и сълзите потекоха на кални вадички.

— Имам лака златни рупии, братко. Цялата е твоя, ако ме пощадиш. Кълна ти се! — Бузите му висяха, а устните потръпваха побелели от страх.

— Спомняш ли си Хасан от Прохода на умната газела? — попита зловещо Дориан, наведен от седлото, за да види очите му.

— Нека Бог ми прости! — изписка Заин. — Разгорещен бях от битката. Бях извън себе си. Прости ми, братко!

— Много бих желал да намеря сили и да се допра до тебе, та да ти откъсна ташаците, както стори ти с моя приятел, но по-скоро бих докоснал отровна змия. — Дориан плю от отвращение. — Ти не заслужаваш достойната войнска смърт от стоманено острие на копие, но аз ще те даря с нея, защото съм състрадателен човек. — Натисна леко и върхът убоде тълстите гърди.

И тогава Заин сам спаси живота си. Намери единствените думи, които бяха в състояние да отклонят неотвратимата отплата.

— В името на мъжа, който е наш баща! В името на любовта на Ал Малик, бъди милостив!

Лицето на Дориан се промени, в погледа му се появи колебание и той отдръпна малко копието.

— Искаш да отсъди бащата, когото ти предаде. И двамата знаем, че присъдата ще бъде позорна смърт от ръката на палач. Щом я предпочиташ пред достойния край, да бъде волята ти! Имаш я!

Дориан изправи копието, пъхна го в кожения кальф край стремето и викна:

— Батула! — Когато копиеносецът се изравни с него, той каза: — Вържи ръцете на тоя свинеядец зад гърба и му надени примка на шията. — Батула скочи от седлото, ловко изви ръцете на Заин, а после нахлузи хлабава примка през главата му. Подаде края на въжето на Дориан, който го върза за седлото.

— Ставай! — изляя той и дръпна въжето. — Ще те водя при принца. — Заин скочи на крака и се затътри след камилата. Загуби равновесие и падна, но Дориан не забави ход, нито даже обърна глава и Заин с мъка успя да се изправи, с разкъсана роба и окървавени колене. Преди да изминат и миля през това окървавено поле, осеяно с турски трупове, като пясъчен бряг с водорасли след буря, златните сандали паднаха и ходилата на Заин се покриха с рани. Лицето му

беше подуто и почерняло от примката и бе до толкова загубил сили, че не можеше вече да моли за милост.

123.

Когато принц Абд Мухамад ал Малик приближи градските порти, начело на свитата си, гражданите на Мускат и придворните на халиф Ал Узар ги отвориха, за да го приветстват. Те бяха разкъсали дрехи и посыпали глави с пепел в знак на покаяние. Коленичиха пред коня му, молейки за живота си, кълняха се във вярност и го величаеха като нов халиф на Оман.

Принцът седеше безстрастен на коня, благородна властна фигура, но когато везирът на брат му Якуб излезе напред, с потънала в петна торба на рамо, лицето му помръкна. Знаеше какво е съдържанието й.

Везирът изтърси отрязаната глава на Якуб в прахта и тя се изтърколи пред краката на коня. Обърната лице нагоре, главата гледаше принца с тъп стъклен поглед. Посивялата му брада бе спълстена и мръсна като на уличен просяк. Бръмна облак мухи и накаца очите и окървавените устни на халифската глава.

Ал Малик я погледа известно време с печал, после вдигна очи към везира и каза тихо:

— Искаш да спечелиш благоволението ми, като убиеш собствения ми брат и ми поднесеш това жалко нещо?

— Велики господарю, сторих само онова, което мислех, че ще Ви зарадва. — Везирът пребледня и затрепери.

Принцът махна към шейха на Ауамир, застанал до него.

— Убий го!

Шейхът замахна от седлото си и разполови главата на везира до врата.

— Отнесете се към останките на моя брат с необходимото уважение и ги подгответе за погребение преди залез. Аз ще ръководя молитвата — каза Ал Малик. После погледна работолепните граждани на Мускат. — Вашият град е вече мой град. Неговият народ е мой народ. По силата на моето владетелско разпореждане, Мускат няма да бъде опустошен. Жените му няма да бъдат насилини, а богатствата му

— разграбени. — Вдигна дясна ръка за благослов и продължи: — След като ми се заклехте във вярност, всички ваши досегашни простъпки и престъпления срещу мене ще бъдат простени и забравени!

След това той влезе в халифския палат, където се настани на извания от слонски зъб трон на Оман.

Стотина благородника се надпреварваха да бъдат чути от новия халиф и стотина неотложни държавни дела чакаха неговото внимание, но първото, което той направи в новия си палат, беше да изпрати за шейх Ал Салил. Когато Дориан се простря на пода пред трона, Ал Малик стана, изправи го на крака и го прегърна.

— Мислех те загинал, сине мой! И когато видях знамето ти да се вее пред редиците на Масакара, сърцето ми запя високо от радост. Дължа ти много! Никога няма да разбера точно колко, защото ако не бе довел северните племена под знамето ми, битката щеше да е твърде тежка за нас. Може би изобщо нямаше да седя днес на този трон.

— Татко, залових пленник, по време на битката — каза Дориан и даде знак на Батула, застанал в дъното на залата. Той излезе напред, като водеше Заин ал Дин на въже.

Облеклото на Заин беше окъсано и мръсно, цяло в прах и засъхнали петна кръв. Косата и брадата белееха от прах, а босите му крака тънеха в рани и кръв като на поклонник. В първия момент Ал Малик не го позна. Тогава Заин се строполи в краката на баща си и започна да гърчи и извива тяло като бито куче.

— Татко, простете ми! Простете ми глупостта! Виновен съм в предателство и неуважение! Виновен съм в алчност! Оставих се да ме подведат зли хора.

— Как така? — попита халифът студено.

— Високата порта ми предложи слонския трон, ако се опълча срещу Вас и аз се показах slab и глупав. Съжалявам затова от цялото си сърце и ако наредите да ме убият, моят вик на обич ще литне към небесата, докато животът излита от тялото ми.

— Напълно заслужаваш смъртта! — отвърна халифът. — В живота си не си видял друго от мен освен любов и доброта, а ми отвръщаш с предателство и безчестие.

— Дайте ми още една възможност да покажа обичта си — зациври Заин над сандалите на баща си, а сополите му се размесиха с обилни сълзи.

— Този радостен ден бе вече помрачен от смъртта на брат ми Якуб. Достатъчно кръв се проля — каза замислен халифът. — Стани, Заин ал Дин! Имаш моята прошка, но за изкупление ще направиш поклонение в светите места на Мека, за да измолиш прошка и там! Не искам да виждам лицето ти, преди да се завърнеш пречистен!

Заин надигна туловището си.

— Нека Аллах Ви благослови, Велики, за Вашата благост и състрадателност! Ще видите как любовта ми към Вас тече като пълноводен поток на вечна река. — Като продължи да се подмазва и кланя, Заин се оттегли с тържествени декларации за вярност и дълг, после се извърна и си проби път към високите двери от резбована слонова кост.

124.

Десет дни след триумфалното влизане в Мускат и седмица преди началото на Рамадана, в двореца се извърши коронация на новия халиф и събитието бе отпразнувано тържествено в целия град. Повечето пустинни воини си бяха заминали за своите селца край малки оазиси, пръснати из целия омански халифат, защото те бяха чеда на пустинята и душите им крееха зад стените на големия град. Положиха клетва за вярност пред Ал Malik и потеглиха на камилите си, натоварени с плячка от турската армия.

Останалите се присъединиха към всенародните тържества по улиците на града, където цели камили и овни се въртяха на шишове по сукове и площици. Виеха рогове, биеха тъпани, мъже танцуваха по улиците, а от горните етажи на сгущените една до друга къщи, ги наблюдаваха забулени жени.

Новият халиф тръгна начало на цяла процесия из улиците, като на всеки няколко крачки спираше, за да прегърне сражавал се под знамето му войн. Тълпата надаваше радостни викове, стреляше във въздуха и се просваше в краката му.

Халифът се прибра в двореца късно след полунощ и шейх Ал Салил беше неотльчно до него, както през целия ден.

— Остани с мен още малко! — нареди халифът, когато стигнаха дверите на покоите му. Хвана Дориан за рамо и го преведе през помещението до един балкон, с изглед към морето и улиците на града. Музика и викове на весели тълпи достигаха едва-едва до слуха им, а пламъците на огньовете се отразяваха от белите стени и осветяваха фигурите на танцуващите. — Дължа ти обяснение за помилването на Заин — промълви халифът.

— Нищо не ми дължите, Велики! — възрази Дориан. — Аз съм този, който Ви дължи всичко.

— Заин заслужаваше сурово наказание. Той е предател и аз знам как се е отнесъл към твоите другари в Прохода на умната газела.

— Моите чувства са без значение — отвърна Дориан. — Дразни ме стореното на Вас, както и онова, което един ден отново ще Ви стори.

— Мислиш, че разкаянието му бе преструвка?

— Той жадува за трона. По-спокоен щях да се чувствам, да бяхте пуснал скорпион в пазвата си или кобра в постелята си.

Халифът въздъхна с печал.

— Той е най-големият ми син. Не биваше да започна управлението си с неговото убийство. Но по такъв начин те излагам на голяма опасност, защото омразата му към тебе е непреодолима.

— Аз мога да се пазя, татко.

— Това вече си го доказвал. — Халифът се засмя тихичко. — Нека минем към други въпроси. Искам да ти възложа нова задача. Опасна и трудна.

— Само заповядайте, Велики!

— Търговията с вътрешността на континента е основен фактор за благodenствието на народа ни. Ние, бедни номади едно време, днес сме мореплаватели и търговци.

— Разбирам, татко.

— Днес пристигна пратеник от Занзибар. Търговията в Африка е изправена пред нова сериозна опасност. Застрашено е дори самото съществуване на базите ни в Занзибар и Ламу.

— Как е възможно това?

— Банда мародери вилнее из търговските пътища между Брега на треската и Големите езера. Търговията ни с вътрешността е в опасност.

— Да не би да въстават чернокожите племена? — попита Дориан.

— Може и така да е. Знаем, че сред разбойниците има чернокожи, но според други слухове, ръководят ги франкски неверници.

— От коя държава? — попита Дориан.

Халифът сви рамене.

— Това е неизвестно. Едно е сигурно: нападат без милостно керваните ни с роби. Тази година сме се лишили от почти целия приход, който ни носи търговията с роби, заедно с огромни количества злато и слонова кост, превозвани от вътрешността към брега.

— Какво трябва да сторя?

— Ще ти дам ферман и като генерал от моята армия ще тръгнеш начело на колкото искаш воини — хиляда, две хиляди, — за да отплаваш на юг към Ламу. Ще прекосиш протока и ще навлезеш във вътрешността, за да сложиш край на тия безчинства.

— Кога искате да тръгна?

— Трябва да вдигнеш платна при новолуние, щом свърши Рамадана!

125.

Флотилията на шейх Ал Салил, Изтегления меч, хвърли котва в пристанището на остров Ламу при пълнолуние. Състоеше се от седем големи мореходни джонки, с хиляда и двеста халифски войници на борда.

Дориан слезе на брега призори, за да посети военния управител, да му представи фермана си и да подготви дебаркирането и снабдяването на войската. Трябваха му квартири за отдих на изтощените от дългото плаване войници, както и хранителни припаси, коне и товарни животни.

Камилите от пустинята не биха издържали дълго във влажния климат на континента, нито пък свикналите с пустинята северни коне. Дориан имаше нужда от животни, които са родени и отгледани в тукашните условия, неподатливи на африканските заболявания.

Три дни отидоха, докато настани всички хора и багаж в новоизградения лагер над пясъчната брегова ивица. Вечерта на третия ден, той вървеше из улиците на града, придружен от Батула и трима офицери. Почти бяха стигнали портите на крепостта, когато чу да го викат с детското му име:

— Ал Амхара!

Той се иззвърна, защото разпозна гласа, макар да не го бе чувал дълги години и се вторачи в забулената жена, клекнала край входа на стара джамия от другата страна на уличката.

— Taxi? Ти ли си, стара майко?

— Бог да те благослови, дете мое! Мислех, че може да си ме забравил.

Дориан понечи да изтича и да я прегърне, но това би било грубо нарушение на етикета и нормите за благоприличие, извършено на обществено място.

— Стой тук, аз ще изпратя да те доведат при мен! — каза той и продължи пътя си. Изпрати Батула да я вкара през портата и да я заведе в избраното за свои нужди крило на крепостта.

Щом влезе в стаята, Тахи махна фереджето и се хвърли към него. Заплака неудържимо.

— Малкото ми момче! Бебчето ми! Колко висок си станал! Пуснал си страшна брада и погледът ти е свиреп като на ястреб, но аз бих те познала навсякъде. Станал си прочут, че и шейх даже!

Дориан се засмя, прегърна я и погали косата ѝ.

— Какво е това сребро тук, стара майко? Нищо, пак си хубава.

— Аз съм старица, но прегръдката ти ме подмладява.

— Седни! — Заведе я при купчината килими на терасата и прати слугата да донесе шербет и фурми.

— Толкова неща искам да те питам. — Тя се пресегна и погали брадата и бузата му. — Хубавото ми момченце станало хубав мъж! Разкажи ми всичко, което ти се случи, откак напусна Ламу.

— Това ще отнеме цял ден и цяла нощ. — Дориан се засмя.

— Готова съм да слушам през всичките останали дни от живота си.

И той послушно започна да отговаря на въпросите ѝ, като се сдържаше да зададе своите, макар това да му костваше голямо усилие.

Най-накрая разпитът свърши.

— И така, халифът ме върна в Ламу, за да продължа към Брега на треската и аз съм щастлив, защото можах отново да видя любимото ти лице. — Това лице беше дълбоко набраздено от трудности и лишения, а косите сребрееха, но той я обичаше повече от всяка друга. — Разкажи ми как я кара след моето заминаване!

И тя му разправи, как е продължила да живее в харема и да върши най-черната работа, възлагана от главния евнух Куш.

— Но поне имах подслон и не оставах гладна, за което благодаря на Бога!

— Трябва да дойдеш да живееш при мен! — каза Дориан. — Така ще мога да ти върна всичката любов и доброта, с които си ме обсипвала.

Тя отново се разплака от радост. След това, като се стараеше да прозвучи небрежно, той зададе въпроса, който го измъчваше и от чийто отговор се плашеше:

— Какво стана с малката Ясмини? Сигурно отдавна е станала голяма жена и е заминала за Индия, за да се омъжи за mogulския принц?

— Той умря от холера, преди Ясмини да замине — отвърна Тахи и втренчи проницателен поглед в лицето му.

Дориан се опита да прикрие чувствата си и отпи от шербета.

— Значи, намерили са ѝ друг благороден съпруг? — тихо попита той.

— Да — съгласи се Тахи. — Емирът на Ал Бил Каил в Абу Даби, богат старец с петдесет наложници, но само три жени, от които най-старата умря преди две години. — Тя видя болка и примирение в очите му.

— Кога се омъжи?

Трябваше да се смили над терзанията му.

— Сгодена е, но още неомъжена. Ще отплава при жениха си, когато се обърне вятърът и отново задуха куси. Междувременно крее в харема на Ламу.

— Ясмини е още тук? — Той я погледна изненадан. — Не знаех това.

— Бях при нея в градината с фонтана тая сутрин. Знае, че си тук. Всичко живо в харема знае. Би трябвало да видиш очите ѝ, когато произнася името ти. Блестят като звездите на южния кръст. „Обичам Ал Амхара като брат и нещо повече.“ Така казва тя. „Искам да го видя още веднъж, преди да стана жена на старец и да изчезна завинаги от света.“

Дориан скочи от килима и отиде до края на терасата. Остана там загледан към залива, в който бяха закотвени корабите му. Изпита особено чувство, сякаш усети че съдбата отново променя руслото на живота му. През трудните години пустинен живот споменът за Ясмини бе избледнял, но той всеки път отклоняваше предложенията на шейховете от Саар, да му намерят жена между собствените си дъщери. До този момент не бе осъзнавал, че всъщност чака нещо друго, някоя друга, момиченцето с маймунско лице и пакостлива усмивка.

След това го обзе смут. Толкова много пречки стояха пред тях. Тя беше затворена в харема и обречена другиму. В очите на Аллаха тя му беше сестра, а наказанието за кръвосмешение е отвратителна смърт. Ако поsegне на девственица от двора на владетеля и оскверни неприкосновеността на харема, никой, дори халифът, не би могъл да го отърве от позорно пребиване с камъни или обезглавяване. А какво щяха да сторят с Ясмини? Потръпна, като си спомни разказите за

нещата, които прави Куш с отклонилите се от правилата негови повереници. Разправяха, че едно момиче умирало цели четири дененощия и сърцераздирателните й писъци не дали никому да мигне през цялото време.

— Не мога да я изложа на този риск — каза той гласно и присви рамене, разкъсван от противоречиви чувства. — Но пък и не мога да устоя на сърдечния си порив. — Той се извърна и удари с юмрук кораловата стена, а болката му донесе наслада. — Какво да правя?

Върна се при търпеливо чакащата Тахи.

— Ще ѝ предадеш ли едно съобщение?

— Знаеш, че ще го сторя. Какво да ѝ кажа, синко?

— Кажи ѝ, че когато тази нощ изгрее луната, ще я чакам в края на Прохода на ангела.

126.

Не позволи на Батула да го придружи. Щом падна нощта, пътно се уви в роба, яшмак и тюрбан, яхна един кон и излезе от града в северна посока. Спомняше си всяка пътека, поточе, горичка и мангрово блато.

Прокрадваше се през палмовите горички, докато насреща му изникна стената на харема, могъща и мрачна в мрака, преди да се покаже лунният лик. Откри древните развалини и върза кобилата в един храсталак наблизо, който не се виждаше от пътеката на дървосъбиращите. Не очакваше да се натъкне на някой островитянин в тоя час, защото всички бяха суеверни и се страхуваха от горските джинове.

Катереше се през купчините срутена зидария и си пробиваше път през гъсталаците, докато стъпи в скритата чиния. Отворът на тунела бе цял обрасъл и ясно личеше, че никой не го бе използвал през всичките тия години.

Приседна на коралово блокче, откъдето можеше да държи под око както края на тунела, така и околността. Не се наложи да чака дълго, тъй като скоро бяло сияние освети източния небосклон, а после луната се показа над върховете на палмите и заля местността със сребърна светлина.

Чу тихи звуци, леки стъпки и шепот откъм тунела:

— Доуи? Тук ли си? — Гласът беше по-дрезгав отколкото го помнеше. Кожата му настръхна.

— Тук съм, Яси.

Клонките, които скриваха отвора се раздвишиха и тя излезе в лунната светлина. Носеше приста бяла роба и парче плат на главата. Веднага забеляза, че е доста пораснala, но тялото ѝ си оставаше стройно и гъвкаво като фиданка, походката ѝ лека и чевръста, като на подплашена газела. Тя замръзна на място, после бавно махна воала от лицето си.

Дориан се задъха. Беше толкова красива на лунната светлина. Макар и пораснала, лицето ѝ си бе останало с изящни и миниатюрни черти, високи скули и огромни очи. Когато се усмихна, устните се разтвориха пълни и сочни, за да покажат равни бели зъби.

Той се изправи и махна яшмака си. Ясмини промълви:

— Толкова си голям. И брада... — Тя мълъкна колебливо.

— А ти си станала много хубава жена.

— Така ми липсваше — прошепна Ясмини. — Всеки Божи ден...

Изведнъж се втурна към него и той протегна ръце. Ясмини трепереше притисната до гърдите му и тихичко хлипаше.

— Не плачи, Яси! Моля те, не плачи!

— Толкова съм щастлива! — ридаеше тя. — През целия си живот не съм била така щастлива!

Сложи я да седне на кораловото блокче и тя престана да плаче, като се дръпна назад, за да разгледа лицето му.

— Чувах за теб даже в харема. Разправят, че си станал велик воин, че си спечелил жестока битка в пустинята и си превзел Мускат заедно с нашия баща в друго страшно сражение.

— Не съм спечелил тия битки самичък. — Той се усмихна и проследи с пръст очертанията на устните ѝ. Разговаряха бързо и нетърпеливо, като се прекъсваха един друг и оставяха нещата недоизказани, за да се прехвърлят на друга тема.

— Какво стана с маймунката ти Джини? — попита Дориан.

И отново сълзи напълниха очите ѝ, блеснали под лунните лъчи.

— Джини умря — прошепна тя. — Куш я хвана в безценната си градина и я преби с лопата. После ми изпрати телцето ѝ като подарък.

Дориан отново смени темата, говори за по-приятни спомени от детството и скоро тя пак се разсмя. След това и двамата замълчаха, а тя сведе срамежливо очи. Каза, без да го поглежда:

— Помниш ли как ме заведе да се къпем в морето, когато бяхме деца? Тогава за пръв път излязох от харема.

— Помня. — Гласът му бе пресипнал.

— Ще ме заведеш ли пак тази нощ? — Погледна го в очите. — Моля те, Доуи!

Тръгнаха ръка за ръка между дърветата и стигнаха до пустия, осветен от луната пясък. Сенките на палмите лежаха тъмнопурпурни

върху неговата белота, а водата светеше с маслени отблясъци като черна перла.

Откакто бяха идвали тук предишния път, пещерата в пясъчната скала бе станала по-дълбока под действието на приливите. Спряха при входа и тя попита:

— Грях ли е това, което правим?

— И да е, не ме интересува — отвърна той. — Знам само, че те обичам и не се чувствам грешник, когато съм с теб.

— И аз те обичам — отвърна Ясмини. — Не бих могла да обичам повече нещо или някого, даже сто години да живея. — Развърза робата около врата си и я остави да се свлече на пясъка. Остана само по копринени шалвари.

Дориан я гледаше, затаил дъх. Гърдите се бяха налели, а зърната им стърчаха потъмнели. Гладката кожа светеше като вътрешната страна на мидена черупка.

— Ти ме дразнеше, че съм приличала на маймуна! — промълви Ясмини наполовина предизвикателно, наполовина свенливо.

— Вече не. — Дориан си пое дъх. — Никога не съм виждал толкова красиво нещо.

— Страхувах се че няма да ти харесам. Искам да ме харесваш, Доуи. Кажи ми, че ти харесвам, моля те!

— Обичам те — отвърна той. — Искам да станеш моя жена и съпруга.

Тя се засмя от радост, хвана ръцете му и ги сложи върху гърдите си. Те бяха топли и еластични, а зърната им се втвърдиха, докато ги галеше нежно с пръсти.

— Аз съм твоя. Мисля, че винаги съм била твоя. Не знам как се прави, но искам да стана твоя жена тази нощ.

— Сигурна ли си, любима? Ако се разбере, ще последва опозоряване и ужасна смърт.

— Да бъда без теб, ще бъде много по-ужасна смърт от всичко, което може да измисли Куш. Знам, че не може да продължи винаги, но нека бъда твоя жена поне тая нощ. Покажи ми как, Доуи! Покажи ми!

И той постла робата си на пясъка, и я положи внимателно на нея. Бавно, с безкрайна нежност, тихи звуци на почуда и изненадани ахкания, с продължителна болезнена тръпка преминала в радостна наслада, те станаха любовници.

127.

В последвалите дни Дориан потъна до гуша в грижи около подготовката на предстоящия поход във вътрешността. Изкупи почти всички налични товарни животни на острова и изпрати една от джонките на юг до Занзибар, за да направи същото. Изкупи голяма част от зърното и търговските стоки на пазара.

Прекарваше часове наред в разговори с водачи и участници в нападнати и ограбени кервани. Опитваше се да установи самоличността на бандитите, тяхната численост, както и въоръжението и методите им. Направи обща оценка на загубите и остана поразен. Над три лаки златен прах, двадесет и седем тона слонова кост и повече от петнадесет хиляди току-що пленини роби бяха преминали в ръцете на разбойниците. Халифът имаше пълно право да се тревожи.

Що се отнася до самите нападатели, сведенията бяха мъгливи и противоречиви. Според едни, имало бели мъже, франки, и черни копиеносци и стрелци с лък. Според други, всички били диваци. Един разправяше, че нападали само нощем, когато керванът е спрял за сън, а друг каза, че нападнали дългата му колона роби и носачи посред бял ден, избили всички пазачи араби и само той успял да се спаси. Друг търговец съобщи, че му пощадили живота, както и на всичките му хора, но им отнели ценностите. Дориан разбра, че няма съгласие по въпроса за самоличността на разбойниците, а способите им за нападение са разнообразни. Едно беше ясно: явяваха се от юг като горски джинове и по същия начин безследно изчезваха.

— Какво правят със заловените роби? — попита Дориан, но арабите свиха рамене. — Трябва да ги продават някъде — настоя той.
— За транспортиране на такива огромни количества, ще им трябват големи кораби.

— Не са забелязвани подобни флотилии по протежение на целия Бряг на треската — отговаряха хората и недоумението му нарасна.

Безспорните сведения, върху които да гради планове за предстоящи действия, бяха оскъдни. Единственото, което можеше да

стори, беше да охранява керваните, за да съживи почти замрялата търговия. Изправени пред тежките загуби, търговците от Ламу и Занзибар не се решаваха да финансират нови експедиции.

Обмисляше и възможността за активни действия. Да намери убежищата на бандитите, да ги проследи като диви животни, каквото бяха и да ги унищожи. За целта, нае всички останали без работа, поради спирането на търговията, следоторсачи и водачи на кервани.

Не можеше да започне кампанията, преди да се сменят сезоните, защото сега беше времето на Голямата влага и всички долини бяха наводнени, а Брегът на треската напълно оправдаваше страховитата си слава. Все пак, трябваше да бъде напълно готов да опъне платна, щом се обърне вятърът и куси задуха отново.

Мисълта за куси винаги насочваше мислите му към Ясмини. Същият вятър щеше да я откара на север към нейния жених. Стомахът му се свиваше от безсилие и гняв. Помисли си да пише до халифа в Мускат и да го помоли да отмени сватбата. Дори обмисли възможността да признае любовта си и да помоли за разрешение, да се ожени за Ясмини.

Срещаха се на брега всяка вечер, но когато сподели идеята си с нея, тя се разтрепери от страх.

— Не мисля за себе си, Доуи, но ако нашият баща само заподозре, че ни свързва любов на мъж и жена, цялата му обич към теб няма да го спре. Дългът на честта ще го накара да постави въпроса пред моллите, за да отсьдят според Шериата. За двама ни той предвижда само една присъда. Не, Доуи, няма изход за нас по този път. Съдбата ни е в ръцете на Бога, а той не всякога е милостив.

— Тогава ще те отвлека — заяви Дориан. — Ще взема една от джонките и неколцина от най-верните си хора и ще отплаваме нанякъде, където да изживеем живота си в любов.

— Няма такова място на земята, Доуи! — отвърна Ясмини с печал. — И двамата принадлежим към исляма и в неговите земи няма място за нас. Ще бъдем низвергнати и преследвани цял живот. Ти си велик човек тук и скоро ще станеш още по-велик. Баща ми и целият му народ те обичат. Няма да позволя всичко това да бъде изгубено заради мен!

Голяма част от скъпоценното им време заедно минаваше в обсъждане на тази безизходица. Лежаха прегърнати и си шепнеха

безспир. Разбрали, че няма нито изход, нито избавление, двамата се любеха с дива страсть, сякаш така можеха да отклонят ръката на неумолимата съдба, надвиснала над главите им.

Преди зазоряване, Дориан я отвеждаше до дупката, тя го целуваше за сбогом и поемаше към харема по Прохода на ангела. През деня, някога игривото и щастливо момиче, обичано от всички в харема, оставаше бледо, мълчаливо и отпуснато. Приятелките и цялата прислуга започнаха постепенно да се тревожат. А нищо в този малък и затворен свят не можеше да убегне от ушите и очите на Куш.

Скритата им и безнадеждна любовна идилия продължи през месеците, оставащи до смяната на мусона. Експедиционните сили за континента бяха почти готови да отплават, а последните подробности около сватбата на Ясмини вече се уточняваха. Зестрата й бе изпратена от Мускат на жениха в Абу Даби, а чеизът се опаковаше, за да бъде натоварен на джонката, която щеше да я отведе хиляди мили на север, в друг дворцов затвор, където да прекара остатъка от живота си.

— Не мога да допусна това! — каза й Дориан. — Ще те спася, дори ако трябва да се откажа от всичко в тоя живот.

— Не, Доуи! Няма да ти позволя! Много други жени те очакват занапред. Ще спечелиш слава и щастие и без мен.

— Няма — отвърна той. — Други не ме интересуват. Искам само теб!

— Тогава никога вече няма да мина през Прохода на ангела. Ако не ми обещаеш, че ще избиеш тая лудост от главата си, това ще бъде последната ни среща, Доуи. Искам да ми се закълнеш!

— Не мога.

— Тогава няма да се видим повече.

Разбра, че решението й е твърдо.

— Моля те, Яси, не бъди така жестока и към двама ни!

— Тогава нека се любим за последен път!

— Яси, не мога да продължа живото си без теб.

— Ти си силен. Ще продължиш. Нека се любим. Дай ми някаква опора, нещо което да помня през годините.

И те се разделиха при входа на тунела. Ясмини се втурна назад през тесния проход с невиждащи от сълзи очи. Докато се измъкваше през дупката в гробницата на светията, една огромна ръка я стисна за рамото и я изправи на крака.

Започна да се мята и рита, а Куш се кикотеше в лицето ѝ, хванал я без усилие.

— Много години чакам тоя миг, малкото ми курвенце. Знаех си, че един ден ще ми паднеш в ръчичките. Винаги си била много самонадеяна и вироглава.

— Остави ме! — писна тя. — Пусни ме долу!

— Няма — отвърна Куш. — Сега си моя! Никога повече няма да пренебрегваш моите правила! Другите ще слушат писъците ти, ще се свиват от страх в постелите си и ще разберат, каква е цената на греха.

— Баща ми — изплака тя. — Бъдещият ми съпруг. Те ще те накарат скъпо да си платиш, ако ми направиш нещо.

— Баща ти надали знае как се казваш. Той има още много дъщери, макар никоя от тях да не е пачавра като тебе. А бъдещия ти съпруг не е луд, да прибира в харема си скапан и наяден плод. Не, малката ми! От тук нататък принадлежиши само на Куш.

128.

Евнухът я отнесе в тясна килийка до гробището, в дъното на градините, отделена от останалата част на харема с разцъфнал жив плет. Двама от подчинените му, също евнуси, едри и затъстели, но много яки, чакаха там. И тримата се хилеха в предвкусване на удоволствието, съблечени по препаски и вече изпотени в задуха на килията. Те докосваха разголеното ѝ тяло, галеха стройните ѝ крайници, душеха косите и щипеха малките обли гърди. Когато я съблякоха напълно, вързаха китките и глезните ѝ с ремъци и я приковаха към дървена рамка с разкрачени крака и разперени ръце. Тогава Куш се изправи между краката ѝ с почти блага усмивка.

— Въвлечена си в блудство. Знаем кой е мъжът, но за голямо мое съжаление, неговата власт е твърде голяма, за да му се въздаде според делата. Наказанието му ще бъде, да разбере за твоята участ. Целият останал свят извън тия стени ще знае, че си умряла от треска. Много хора мрат от нея през този сезон. Аз обаче ще имам грижата, любовникът ти да научи истината. Докато е жив ще го мъчи съзнанието, че е виновен за необичайната ти, мъчителна смърт.

Все още усмихнат, той се наведе и сложи тълстата си длан върху интимните ѝ части, като погали мекото гнезденце фини тъмни косъмчета между бедрата.

— Сигурно си чула, какво става с лошите момичета, попаднали в тази стая. Ако обаче не си, аз ще ти обяснявам в хода на действието.

Кимна към един от евнусите, който застана до него с дървен поднос в ръце. Върху подноса лежаха две малки пакетчета, загънати в тънка оризова хартия. Имаха форма на рибки, дълги колкото човешки пръст, с изтънени краища. Лъщяха под светлината на лампите, защото бяха дебело намазани с овча лой.

— Във всяко има по пет унции стрити люти чушки. Сам си ги отглеждам в градинката. От най-лотите са. Сокът от моите плодове може да разkapе устата и на най-коравия могул, дето цял живот само

люто къри яде. Слагам си ръкавици от кучешка кожа, когато стривам праха.

Внезапно нався тъстия си показалец дълбоко в нея.

— Едното пакетче за тая хубава, благоуханна дупчица отпред. — Ухили се в лицето й, когато Ясмини изпищя от изненада, болка и унижение. Евнухът измъкна пръст и отново го нався малко по-назад. — А второто за другата, по-тъмна дупка отзад. — Той измъкна пръст, помириса го и сбърчи нос към другите двама, които се затресоха от смях.

Взе едното пакетче от подноса. Ясмини го гледаше ужасена и започна отчаяно да се мята.

— Дръжте ѝ краката — изръмжа Куш. Единият разчекна коленете колкото бе възможно. Куш раздели свилените косъмчета и меките устни под тях. После пъхна с опитна ръка намасленото пакетче в тялото ѝ.

— Виждаш ли как Ал Амхара е направил път и улесnil задачата ми — каза той и обърса ръка в препаската си. — Предницата е готова. Да видим сега отзад. — Той взе второто пакетче. Помощникът му хвана в ръце малките обли бутове на Ясмини и грубо ги дръпна настрани.

Тя бе прехапала устни, а зъбите алениеха от собствената ѝ кръв. Мяташе гъвкавото си златисто тяло, доколкото позволяваха ремъците, а към косите ѝ се стичаха сълзи.

Куш завря свободната си ръка между бутовете.

— Разтвори повече! — викна към помощника си. — А така! Я колко е стегнато.

Хлипането на Ясмини премина в остьр писък.

— Готово! — злорадстваше Куш. — Цялото го натъпках, докъдето можах да стигна. — Отстъпи крачка и добави: — Вържете здраво глезните и коленете ѝ, та да не може да изплюе бонбончетата!

— Двамата се хванаха чевръсто за работа, а после станаха, за да се насладят на резултата от усилията си.

— А сега вървете да доизкопаете гроба на курветината. — Евнусите излязоха и скоро откъм гробището се чуха добродушните им закачки и скърцането на лопати в песъчливата почва.

Куш клекна до Ясмини.

— Смъртната ти носилка е готова, както и чаршафът, с който ще те спуснем в земята. — Посочи към един от ъглите на стаята. — Я виж тука! Сам съм изрязал надгробната ти дъска, със собствените си любящи ръце. Има си и надпис. — Куш го показа. — Тук е изписана датата на смъртта ти. Пише още, че си умряла от треска.

Ясмини мълчеше с вдървено тяло. Очите й, широко отворени и блеснали от сълзи, оставаха приковани върху лицето на евнуха.

— Разбираш ли, лютивият прах е толкова силен, че ще прояде хартията, а собствените ти сокове ще му помогнат отвън. Много скоро хартията ще се разпадне и прашецът ще докосне тайните ти местенца.

Махна с галеща длан косите от лицето ѝ, а с палец обърса сълзите от ъгълчетата на очите, с почти майчина нежност.

— Най-напред ще усетиш леко жилване, а после то бързо ще прерасне в пожар, бушуващ пожар, чиито пламъци ще те накарат да замечтаеш за прохладата на ада. Доста курветини съм видял да умират по тоя начин, но досега не съм успял, да намеря думи за описание на страданията им. Утробата и вътрешностите ти ще бъдат изядени като от стотици пълхове, заглозгали мекотата на тялото ти, а писъците ти ще стигнат ушите на всяка жена в хaremа. И когато се изправят някой ден пред изкушение, ще се сетят за тебе.

Дишането му стана тежко, а изразът на лицето унесен, запленен от рисуваната картина на страдание.

— Кога ще започне? — попита риторично той. — След час или два, или дори повече. Не може да се каже с точност. Колко ще трае? Не мога да ти отговоря. По-слабите умират за едно денонощие, а по-издръжливите за четири, като не спират да пищят и за миг. Мисля, че ти си от издръжливите, но бъдещето ще покаже.

Отиде до вратата и подвикна към гробокопачите:

— Още ли не сте свършили? Докато не го изкопаете, никакво връщане тук за сеира!

— Още малко. — Единият спря и се подпра на лопатата. Над ръба на изкопа се виждаше само върха на бръснатата му глава. — Ще свършим преди да се е разпаднало първото пакетче.

Куш се прибра и разположи удобно туловището си на една пейка край стената.

— Очакването е много интересна част от цялата работа — съобщи той. — Някои молят за милост, но аз знам, че ти си твърде

горда за това. Понякога, най-смелите се опитват да скрият от мене мига, в който се разпада пакетчето. Искат да ми отнемат удоволствието, но не успяват за дълго. — Той се изкикоти. — Не за много дълго!

Скръсти ръце пред меките си женски гърди и се облегна на стената.

— Ще бъда с тебе до края, Ясмини, да споделя всеки един прелестен миг. И положително ще пролея някоя и друга сълза над гроба ти, защото съм човек мекушав и чувствителен.

129.

Новината, че Куш е затворил ново момиче в къщичката край гробището бързо обходи харема и щом я чу, Тахи разбра с безнадеждна увереност, кое е то. Разбра също, какво точно трябва да направи. Без миг колебание, наметна шала и сложи фереджето си. Грабна кошницата, в която всеки път носеше от пазара продуктите, поръчани от някоя дворцова съпруга или наложница. Като престаряла самотна жена, тя имаше право да се движи свободно между харема и света отвъд неговите стени и едно от всекидневните ѝ задължения беше посещението на пазара. Излезе от безрадостната си обител в задната част на кухненските помещения и се завтече през галерията покрай външната стена. Страхуваше се да не я спре някой евнух, преди да стигне портите.

Дълбока, непривична тишина висеше като покров над харема и градините, а галерийте пустееха. Не се чуваше ни детски смях, ни женска песен, а огнищата в кухнята бяха студени. Всички обитателки на този женски свят се бяха притаили с децата си в своите покои. Толкова беше тихо, че когато Тахи спря и се ослуша, единственият шум бе шумът от кръвта ѝ, пулсираща в ушите ѝ.

Само един евнух охраняваше портите и той я познаваше добре. До такава степен бе завладян от драматичното напрежение на тишината, че хвърли бегъл поглед върху откритото ѝ за разпознаване лице и махна нетърпеливо с пухкава ръка.

Щом излезе от полезрението му, Тахи захвърли кошницата и се впусна в тромав бяг. След миля сърцето ѝ щеше да изскочи от умора. Едва дишаше. Строполи се край пътеката и не можеше да намери сили да се привдигне.

Някакво момче роб се зададе откъм полето, подкарало две магарета, натоварени с мангрова кора. Тахи се изправи с мъка и затършува под полите си за кесията.

— Дъщеря ми умира — каза тя на момчето. — Трябва да ѝ доведа доктор. — Протегна сребърна рупия. — Закарай ме до него и

ще ти дам още една, щом стигнем крепостта!

Момчето хвърли влюбен поглед към среброто и закима енергично. Развърза товара на едното магаре и го оставил да падне край пътеката. Помогна на Тахи да се качи на самара, после плесна задницата на малкото животно и го подгони в тръс с весел смях и викове:

— Дръж се здраво, стара майко! Рабат е бърз като стрела. Ще те закараме на пристанището, преди да мигнеш.

130.

Дориан седеше на терасата до Бен Абрам. Двамата пиеха черно каймаклия кафе и обсъждаха задълбочено списък на необходимите за похода медикаменти. Дориан и Бен Абрам подновиха с радост приятелството си още в мига, когато младият мъж стъпи на пясъка в пристанището на Ламу. Всяка сутрин лекарят идваше при него, за да извършат заедно утринната молитва, а после оставаха потънали в дълъг приятелски разговор.

— Много съм стар, да напускам острова — възразяваше Бен Абрам срещу настояването на Дориан да тръгне с експедицията и да се грижи за здравето на войниците.

— И двамата знаем, че си точно толкова силен и пъргав, колкото в деня на първата ни среща — отвръщаше Дориан. — Искаш да ме оставиш ли да умра от някоя гадна болест? Имам нужда от теб, Бен Абрам!

Дориан мълкна, доловил шум в края на терасата. Изправи се и викна раздразнен към пазачите:

— Какъв е тоя шум? Строго съм наредил да не ме беспокоят!

— Аз съм само прах под краката Ви, велики шейх, но тука дойде някаква дъртофелница, която рита и дере като бясна котка.

Дориан простена от досада и тъкмо се готвеше да заповядда да я изхвърлят с ритник в задника, когато старицата изписка пронизително:

— Ал Амхара! Аз съм, Тахи! В името на Аллаха, трябва да ти съобщя нещо за човек, когото и двамата обичаме!

Дориан се вледени от ужас. Тахи не би постъпила така лекомислено, освен ако нещо страшно не се бе случило с Ясмини.

— Пуснете я! — нареди той и забърза към грохналата от изтощение и тревога старица.

Тя се строполи в краката му и ги прегърна.

— Куш знае за теб и момичето. Причакал я е на връщане в харема и я затворил в къщичката при гробището — избъбри Тахи. От времето на собственото си пребиваване в харема, Дориан знаеше за

малката стаичка. Макар че беше строго забранено, момченцата се окуражаваха едно друго, пропълзяваха през бодливия плет и влизаха в нея, за да докоснат страховитата дървена рамка. Плашеха се със страховити истории за това, което правеше Куш в тази стаичка. Една от най-смразяващите кръвта истории разказваше за момиче на име Салима, хванато от Куш в любовна връзка с офицер от гвардията на военния управител на острова. Писъците й се носели четири дни и три нощи, като постепенно отслабвали, за да настане накрая тишина, пострашна и от най-силния й вик.

Дълго време Дориан остана обезкуражен от думите на Тахи. Силата изтече от краката му и не можеше да мръдне, а мислите му се разбягаха, сякаш подплашени от ужаса на чутото. След това разтърси рамене и отхвърли слабостта си. Обърна се към Бен Абрам. Старият доктор се беше изправил. Лицето му изразяваше тревога и състрадание.

— Не трябваше да чувам тези думи, синко! Сигурно си бил побъркан до немай-къде, но сърцето ми се къса заради теб!

— Помогни ми, стари приятелю! — помоли Дориан. — Да, полудях и извърших страшен грях, но това бе грехът на любовта. Ти знаеш, какво ще й направи Куш.

Бен Абрам кимна.

— Виждал съм плодовете на зверската му жестокост.

— Бен Абрам, нуждая се от помощта ти! — Дориан се опитваше да му внуши волята си с поглед.

— Не мога да вляза в харема — отвърна старият човек.

— А ако я изнеса навън, ще ни помогнеш ли?

— Да, синко. Ако успееш да я изнесеш, ще ви помогна, стига да не е късно. — Бен Абрам се обърна към Тахи: — Кога я вкара в стаичката?

— Не знам. Може би преди два часа — изхлипа Тахи.

— Значи, времето е много малко! — каза отривисто Бен Абрам.

— Инструментите ми са тук. Можем да тръгваме веднага.

— Няма да издържиш на темпото ми, стари татко — каза Дориан и запаса сабята си. — Давай, колкото можеш по-бързо след мен! Откъм източната страна има таен ход. — Описа набързо мястото.

— Минавал съм оттам и знам развалините — промърмори Бен Абрам.

— Чакай ме там! — каза Дориан и хукна по стълбището, като вземаше по три стъпала наведнъж. Излязъл на двора, видя че един от конярите извежда от конюшнята черния му жребец, за да го тимари. Животното имаше оглавник на елегантната си арабска глава и бе сред най-бързите от цялото хергеле породисти коне, които халифът го принуди да приеме като дар на раздяла в Мускат.

Измъкна повода от ръцете на слисания коняр и се метна върху голия гръб на жребеца. Впил пети в хълбоците на животното, Дориан го накара да се хвърли напред и преди да стигнат портата, конят вече галопираше.

Препускаха по тесните улички, пръскайки кокошки, кучета и уплашени хора по пътя си. Щом изскочиха на тесните полски пътеки, Дориан се долепи до шията на жребеца и го подкара с най-голяма бързина.

— Давай! — прошепна той в ухото му, а животното се извърна назад, за да чуе. — Бягай колкото можеш, да спасим живота на моята любима!

Имаше пряка пътека през мангровата горичка. Дориан отби коня от главната пътека и следващите сто ярда той джапа из рядка кал, докато стъпи отново на твърдо върху отсрецната страна. Оттук, между палмите, пътят се скъсяваше почти с половин миля.

Стените на харема се белееха между стволовете на дърветата и той се отклони към брега, за да не го видят от портата. Щом се скри от погледите, отново пришпори жребеца и се понесе покрай стената. Забеляза купчината развалини пред себе си и като прегърна с една ръка шията на коня, ловко прехвърли тяло от едната му страна, леко докосвайки с нозе земята. Скочи, преди животното да спре и се възползва от инерцията, за да хукне нагоре през развалините, а после се спусна към чинията.

Бълсна настрами провисналите клони и влезе в тъмния отвор. Тунелът беше по-тесен и нисък, отколкото го помнеше, а тъмнината непрогледна. Когато неравният под започна да се надига под краката му, щеше почти да падне. Най-накрая съзря мъждивата светлина от изхода и тръгна още по-бързо. Подскочи, хвана ръба на отвора и с един напън се измъкна в слънчевата светлина на терасата, където много отдавна Ясмини и приятелките ѝ бяха играли на кукли. Беше пуста.

Прекоси я с дълги крачки, за да се спусне по стълбището, на което Заин ал Дин си бе счупил глезена.

Долу спря, за да се огледа. Над постройките и градините тежеше мъртва тишина. Никаква робиня не подкастряше храсти и не чистеше фонтаните, жива душа не се виждаше, нямаше птичи глас. Дори бризът бе утихнал. Цялата природа бе затаила дъх. Палмовите клони висяха безмълвни и неподвижни.

Измъкна сабята с ясното съзнание, че ще остави на място всеки евнух, който се опита да го спре и пое към северния край на ограденото пространство, където се намираха джамията и гробището.

Тичаше по тясната пътечка между храма и външната стена. Пред него беше живият плет, ограждащ гробището. Мушна се през добре познатия проход и огледа гробището. Всеки гроб имаше надгробна дъска, а някои от по-пресните все още бяха окичени с избелели ленти и флагчета.

Къщичката се намираше от другата страна и бодливият плет я бе скрил почти цяла, откакто я бе видял за последен път. Вратата зееше отворена и Дориан притай дъх в опит даолови някакъв стон. Злокобната тишина го задушаваше. От нея струеше злина.

Дочу гласове — писклив женски брътвеж на кастрirани мъже. Скри сабята в гънките на робата си и се прокрадна мълчаливо напред. Избухна кикот и Дориан видя един от евнусите, провесил крака в новоизкопан гроб, нагънал катове тълстини в скута си. Дориан пристъпи зад гърба му. Видя прешлените да се издуват по сланинестия гръб, когато се надвеси, за да си приказва с някого в гроба. Дориан вика остряят връх на кривата сабя между два от тях и прекъсна гръбначния мозък с прецизността на хирург. Евнухът умря без да гъкне, изхлузи се от остряето и падна в дупката. Изтърси се като торба мас върху човека отдолу.

Затиснат под тежестта му, другият изкреша от възмущение и направи опит да се освободи.

— Какво ти става, Шариф? Да не си се побъркал? Слизай от мене! — Катурна трупа и стана прав. Темето му беше малко под ръба на гроба. Евнухът продължаваше да се взира в падналия на дъното. — Ставай, Шариф! Какви са тия глупави шаги?

Върхът на бръснатата му глава наподобяваше щраусово яйце. Дориан вдигна сабята и рязко замахна, като сцепи черепа на две

еднакви половини чак до зъбите. С ловко движение на китката извъртя остирието в хрускавите кости, измъкна го и се обърна към вратата на къщурката.

Изтича натам и щом я стигна, отворът ѝ се изпълни от огромното туловоище на Куш. Вгледаха се един в друг само за миг, но Куш го позна. Стоял бе с тълпата на брега, когато Дориан пристигна с флотилията си от Мускат. С изненадваща за сланините си пъргавина той се шмугна обратно в стаята и грабна една подпряна на стената лопата. С още едно движение извъртя дървената рамка, към която бе завързана Ясмини, между себе си и Дориан и вдигна лопата над момичето.

— Стой там! — изпищя евнухът. — Само с един удар мога да скъсам пакетчетата в нея и да разсипя отровата.

Ясмини лежеше гола под надвисналата опасност, с плътно завързани един до друг колене и глезени, с изтеглени далече над главата ръце, които обезформяха гърдите ѝ. Погледна Дориан, но дори огромните ѝ очи не бяха достатъчно големи и дълбоки, за да поберат целия ѝ ужас.

Дориан се хвърли напред, а евнухът стовари лопатата с всичка сила. Младият мъж подложи тяло под нея, преди да попадне върху нежния корем на момичето. Лопатата го удари в гърба и Дориан чу как се чупят ребрата му. В гърдите пламна болка.

Претърколи се през Ясмини, като внимаваше да не отпусне тежестта си върху нея и разкъса пакетчетата. Куш отново вдигна лопатата и този път се прицели в главата на Дориан. Тъстото му лице беше изкривено от злоба, а огромното шкембе висеше над препаската. Цялата лява страна на Дориан бе изтръпната от удара и той бе на едно коляно, неспособен да скочи достатъчно бързо, за да посрещне следващия.

Дясната му ръка все още стискаше ръкохватката на сабята. Пресегна се и мина с остирието ѝ през шкембето на Куш на височината на пъпа. Разпра го като шаран. Куш изпусна лопатата и тя издрънча на каменния под. Отстъпи заднишком към стената, като се опитваше да събере една с друга срязаните страни на раната. Гледаше я с недоумение, докато червата му се изсипваха между пръстите като мокри хълзгави въжета. Остра воня от разпрания стомах изпълни малкото помещение.

Дориан се изправи на крака. Лявата му ръка се полюляваше край тялото, безчувствена и неизползваема. Надвеси се над Ясмини.

— Молех се да дойдеш! — промълви тя. — Не вярвах, че е възможно, а сега вече е много късно. Куш сложи едни ужасни неща вътре в мен.

— Знам какво е сторил — отвърна Дориан. — Не говори и не мърдай!

Куш изписка тъничко, но Дориан не го и погледна, докато падаше ничком и немощно пририта в собствените си разбъркани черва.

Дориан вика остието на кривата сабя между глазените на Ясмини и сряза ремъците. Направи същото и с връзките при коленете й.

— Не прави опит да сядаш! Всяко движение може да скъса пакетчетата.

С едно докосване на острата като бръснач сабя прекъсна ремъците на китките, а после пусна сабята и разтърка скованата си лява ръка. С облекчение усети мравчици по цялото ѝ протежение чак до върха на пръстите, а силата бавно започна да я изпълва. Прокара ръка под плещите на Ясмини и внимателно я изправи на крака.

— Клекни! — нареди той, — но съвсем бавно. Не прави резки движения. — Той ѝ помагаше. — Сега разтвори колене и се напъни леко, все едно си върху кофата. Клекна до нея и обхвата раменете ѝ с ръка. — Най-напред слабо, а после по-силно.

Тя си пое дълбоко дъх и напъна с потъмняло от прилив на кръв лице. Чу се пуфтящ звук и едното пакетче изскочи от тялото ѝ с такава сила, че се удари в пода и разпиля червения прах по плочите му. Лютивата миризма се смеси с вонята от червата на Куш и изпълни дробовете им.

— Добре, Яси! — Той я прегърна по-крепко. — Можеш ли да направиш същото и с другото?

— Ще се опитам. — Отново си пое дъх и напрегна тяло. След малко издиша шумно и поклати глава. — Не мърда. Няма да мога.

— Бен Абрам ни чака в края на Прохода на ангела. Ще те заведа при него. Той знае какво да направи.

Внимателно я изправи на крака.

— Не се опитвай да ходиш! И най-слабото движение може да разкъса хартията. Прегърни ме бавно през врата! Дръж се хубаво!

Прокара здравата си ръка под коленете и я вдигна с лекота. Докато отиваше към вратата, Куш цивреше неразбрано:

— Помогни ми! Не ме оставяй тук! Умирам!

Дориан не го и погледна.

Заобиколи отворения гроб, в който лежаха двамата убити евнуха. Вървеше бързо, уплашен да не срещне друг от тях, защото бе оставил сабята в къщурката, а с ранената ръка не можеше да си служи пълноценно. Още повече се страхуваше, да не раздруса или да притисне Ясмини. Трябаше да опълчи благоразумието срещу желанието да затича, докато шепнеше успокоително в ухoto на Ясмини:

— Всичко ще се оправи, мъничката ми! Бен Абрам ще те отърве от това нещо! Всичко ще свърши съвсем скоро!

Прекоси поляната с равна походка, за да не пострада скъпоценният му товар и изкачи стъпалата към площадката до гробницата на светията едно по едно. Спусна я през отвора в тунела и когато слезе при нея, впи тревожен поглед в очите ѝ, уплашен да не би движението да е предизвикало нещо чудовищно в нежните дебри на нейната женственост.

— Как си? — попита той. Тя кимна и направи опит да се усмихне. — Вече сме близо. Бен Абрам ни чака. — Отново я пое и сгънат почти надве, тръгна през тунела.

Видя светлината пред себе си и без да иска, направи по-голяма крачка. Парченце коралова скала се претърколи под стъпалото му, той залитна и почти падна, като я бълсна в стената.

Ясмини ахна при удара и сърцето на Дориан се сви.

— Какво има, мила?

— Вътре пари — прошепна тя. — О, Аллах, гори!

Той изтича последните няколко ярда и излетя в огряната от слънце чиния на развалините.

— Бен Абрам! — извика Дориан. — В името Божие, къде си?

— Тук съм, синко. — Бен Абрам излезе изпод сянката, където ги бе чакал и забърза насреща с чантата си в ръка.

— Започна, стари татко! Побързай!

Положиха я на земята и Дориан разказа несвързано, как Ясмини се е освободила от едното пакетче.

— Второто обаче е вътре и започна да действа.

— Дръж ѝ коленете ето така — каза Бен Абрам, а после се обърна към Ясмини: — Ще те заболи. Тези инструменти използвам при раждане. — Инструментите блестяха в ръцете му.

Ясмини затвори очи.

— Оставям се на волята Божия! — промълви тя и впи нокти в ръката на Дориан, когато Бен Абрам започна работата си.

Болката се отрази върху хубавото ѝ лице, а устните се изкривиха и сгърчиха. Издаде тих мяукащ звук и Дориан прошепна безсилно:

— Обичам те, цвете на моето сърце!

— Обичам те, Доуи — въздъхна тя, — но в мене гори пожар.

— Сега ще режа — предупреди я Бен Абрам.

След миг Ясмини изпища и цялото ѝ тяло се вдърви. Дориан погледна надолу и видя кръв по ръцете на лекаря, когато взе някакъв сребърен инструмент с форма на двойна лъжица. След минута седна назад на петите си с хванат между лъжиците кървав, прогизнал и разкъсан парцал.

— Извадих го! — каза той. — Но част от съдържанието му се е разсипала вътре. Трябва бързо да я смъкнем при водата.

Дориан я вдигна, забравил ранената си ръка и болката от счупените ребра. Затича, притиснал голото тяло до гърдите си. Бен Абрам куцукаше подире им, като все повече изоставаше от тичащия с дълги крачки Дориан. Прекоси пясъка и щом стигна океана, натопи Ясмини в студената зелена вода. Бен Абрам нагази след тях с бронзов иригатор в ръце. Дориан държеше долната част от тялото на Ясмини под повърхността, докато Бен Абрам последователно пълнише уреда с морска вода и го изпразваше с натиск в нея. Мина почти половин час, докато той реши, че е достатъчно и позволи на Дориан да я изнесе на брега.

Ясмини трепереше от сътресение и болка. Той я зави с дългия си шал и двамата я положиха на сянка под дърветата. Бен Абрам извади голям съд с мехлем от чантата си и намаза наранените места. След малко треперенето загълхна и тя им каза:

— Болката отминава. Все още гори, но не така силно.

— Успях да извадя по-голямата част от отровата с лъжиците. Мисля, че остатъкът бе промит, преди да направи голяма беля. Трябаше да те срежа, за да стигна пакетчето, но това не е опасна рана и аз сега ще я зашия. От мехлема раните ще зараснат по-бързо. — Той се усмихна окуражително и приготви игла и конец. — Извади късмет. Трябва да си благодарна на Тахи и Ал Салил.

— Какво ще правим сега, Доуи? — Тя протегна ръка към него. Той я улови и стисна. — Не мога вече да се върна в харема. — Отново заприлича на някогашното момиченце с маймунско лице, бледо и увито в шала, с полепнала по раменете сплъстена коса и пурпурни сенки от болка под очите.

— Никога вече няма да се върнеш в харема, кълна ти се! — Дориан се приведе и целуна охлузените ѝ, подути устни. После се изправи и изразът му стана непреклонен.

— Трябва да те оставя на Бен Абрам, докато си свърши работата — каза той. — Ще се върна скоро. Бъди храбра, любов моя!

Закрачи между дърветата, скочи в чинията и мина през тунела под стените на харема. Внимателно се изкатери на терасата на гробницата и около една минута остана неподвижен. Цареше предишната мъртва тишина и той се спусна по стълбите, за да прекоси поляната. Спра зад живия плет и със задоволство се убеди, че труповете на евнусите не са открити и никой не е вдигнал тревога. Продължи предпазливо нататък.

При входа на къщурката спря, за да свикне с полумрака. Куш се бе свил на пода в позата на неродено дете в майчина утроба. Окървавените ръце все още стискаха разпрания търбух, а очите му бяха затворени. Дориан помисли, че е умрял, но когато пристъпи към евнуха, той отвори очи. Изражението му се промени.

— Моля те, помогни на стария Куш! — заломоти той. — Винаги си бил добро момче, Ал Амхара. Няма да ме оставиш да умра.

Дориан се наведе и вдигна сабята си от пода. Куш се разтревожи.

— Не ме убивай! В името на Аллаха, имай милост!

Дориан я пъхна в ножницата и Куш изскимтя с облекчение.

— Винаги съм казвал, че си добро момче. Качи ме на носилката.

— Понечи да запълзи към скарата, с която възнамеряваше да отнесе до гроба тялото на Ясмини, но от усилието голямата рана цъфна и от нея

бликна нова кръв. Евнухът се сви пак, стиснал търбух с ръце. — Помогни ми, Ал Амхара. Извикай хора да ме отнесат при хирург!

Лицето на Дориан остана безизразно. Наведе се и хвана Куш за глезените, а после го повлече заднишком към вратата.

— Не, недей! Раната ще се отвори още повече! — зави Куш, но Дориан не му обърна внимание. Евнухът оставяше по плочите широка хълзгава следа от кръв и стомашни сокове. Дориан го извлече с краката напред на слънце. Куш стенеше и се вкопчи в рамката със силата на удавник. Дориан пусна краката му и с едно бързо движение, измъкна сабята и отсече трите впити в дървото пръста на дясната ръка. Куш изквича и притисна обезобразената ръка към гърдите си. Погледна я ужасен и смаян.

— Ти ме осакати! — запелтечи евнухът.

Дориан прибра сабята в ножницата, отново хвана Куш за краката и го повлече през пясъка към отворения гроб. Почти бяха преполовили разстоянието, когато Куш проумя какви са намеренията му. Писъците му станаха по-остри, а тялото се замята насам-натам, размотало черва по земята.

— Когато жените чуят воя ти, ще си помислят, че гадните ти пакетчета са се разкъсали в тялото на Ясмини — изръмжа Дориан. — Продължавай да пееш, мръсна торба със свинска мас! Няма кой да ти помогне, преди да пристигнеш при дявола в пъкъла.

С едно последно дръпване той прехвърли тялото на Куш през ръба на гроба върху другите двама. Изправи се отгоре с ръце на хълбоците, докато си поеме дъх и болката от счупените ребра малко загълхне. Куш видя смъртта си в зелените очи.

— Милост! — Опита се да се изправи, но болката в корема беше твърде силна и той присви колене към гърдите си, като се притисна в новоизсечения земен скат.

Дориан се върна да вземе лопатата. Когато загреба първия път, Куш изпища:

— Не, недей! Как можеш да ми сториш подобно нещо?

— Със същата лекота, с която ти вършеше нечуваните си жестокости върху поверените ти беззащитни жени — осведоми го Дориан. Куш пищеше и се молеше, докато пръста заглуши виковете му. Дориан продължи упорито и над трите тела се образува купчина. Отъпка я и я оформи грижливо.

Донесе от къщичката дъската с името на Ясмини и я поби отгоре. Завърза около нея погребална панделка с извезана на нея заупокойна молитва. После върна лопатата в къщурката, събра парчетата от срязани ремъци и свали от куката на стената робите на Куш. Сви ги на кълбо и го пристегна с ремъците.

Преди да излезе, огледа, за да се убеди, че всичко е наред и се усмихна свирепо.

— През следващите сто години поетите ще съчиняват песни за тримата евнуси, изчезнали след като убили и пограбали прекрасната принцеса Ясмини. Може би самият дявол е дошъл да ги придружи до владенията си. Никой няма да научи. Но каква чудесна легенда ще остане за поколенията.

После, за последен път мина през Прохода на ангела.

131.

Когато Дориан се върна при тях, Бен Абрам бе привършил със зашиването и слагаше памучен тампон.

— Добре стана, Ал Салил — увери той Дориан. — След седем дни от днес, ще извадя конците и до един месец ще се излекува напълно, все едно че нищо не е било.

Дориан уви Ясмини в ушитите от най-фина материя роби на Куш и внимателно я настани в ската си на гърба на жребеца, като внимаваше да не засегне наранените места. Поеха с бавна крачка назад към крепостта. Беше така потънала в огромните роби на евнуха, че ничие любопитно око по пътя не би могло да отсъди мъж ли е или жена.

— Никой извън харема не е виждал лицето ти. Никой няма да познае в теб принцеса Ясмини, която лежи погребана в гробището на харема.

— Наистина ли съм свободна, Доуи? — прошепна с усилие тя, защото въпреки всичките му усилия да я държи в покой, конците дърпаха болезнено.

— Не, малкото ми глупаче! Сега си млад роб, собственост на великия шейх Ал Салил. Никога няма да се освободиш.

— Никога ли? — попита тя. — Обещай, че ще бъда твой роб завинаги! И никога няма да ме освободиш.

— Заклевам се!

Това ми стига. — Тя отпусна глава на рамото му.

132.

Много седмици след това, из суковете на Ламу се разправяха странни слухове за изчезването на евнуха Куш. Той бе личност, добре известен по островите. От него се страхуваха даже и извън харема. Едни разправяха, че както си вървял по пътя една нощ, бил грабнат от три горски джина. Според друга версия на същата история, похитителят бил самият Шейтан. Други, по-прагматично настроени, разказваха, как след като се награбил до гуша от имането на господаря си, халиф Ал Малик, уплашен от разобличаване и възмездие, евнухът наел джонка, прекосил протока и отпрашил към вътрешността на Африка. За да придае още по-голяма достоверност на тази последна версия, шейх Ал Салил издаде заповед за издиране на евнуха и определи награда от десет хиляди рупии за залавянето му. След като изтече около месец, без да се чуе нещо за евнуха, празнодумците из суковете загубиха интерес към съдбата му.

Новата злободневна тема по островите бе свързана със спирането на каскази, началото на куси и откриването на новия търговски сезон. Предстоящото отплаване на експедицията на шейх Ал Салил също допринесе за отслабване на интереса към тримата изчезнали евнуси.

Малцина сред многочислената свита на шейха обърнаха внимание на новия роб Яси. Макар юношата да бе изключително красив в лице и с грациозно тяло, дори и в дългите си до глазените роби, първоначално видът му беше нездрав, притеснен и неуверен. Слугинята Тахи, гледачка на шейха от детинство и сама новодошла в домочадието, взе момчето под свое покровителство. Яси спеше при нея и скоро красотата и добрите му обноски спечелиха сърцата на останалите слуги и роби.

Той пееше със звънтящ необработен глас и свиреше на систрум^[1] с рядко умение. Когато шейхът започна да го вика всяка вечер да прогонва с песни и музика грижите от изминалния ден, никой не откри нищо странно в това. За няколко седмици Яси видимо спечели

благоволението на стопанина си, защото стана един от личните му прислужници. След това шейхът разпореди рогозката му да се постеле в една отделена със завеса ниша на собствената му спалня, за да може всеки миг слугата да е в състояние да изпълни желанието на своя господар и през нощта.

В първата вечер след това разпореждане, Ал Салил закъсня от военен съвет с капитаните на своите джонки, проведено на терасата. Яси бе задрямал в очакване на стопанина си и скочи стреснат, когато той влезе в стаята придружен от Батула. Яси бе стоплил вода в стомни на няколко мангала и когато Батула помогна на шейха да остане по препаска, робът поля на Ал Салил, да се изкъле. В това време Батула окачи оръжията на господаря си над постелята му: добре наточени кинжал и сабя, лъснат до блесък щит. После коленичи за благослов.

— Можеш да си вървиш, Батула, но ме събуди един час преди зазоряване, защото имаме още много работа до отплаването. — Докато говореше, Ал Салил се бършеше с подадената му от Яси кърпа. — Лека нощ, Батула и нека Бог те дари с приятни сънища!

Щом завесите се сключиха зад гърба на воина, Дориан и Ясмини се спогледаха усмихнати. Той посегна към нея.

— Доста дълго чаках — каза Дориан, но тя се изпълзna.

— Трябва да изпълня задълженията си, благородни господарю! Не съм разресал косите ти и не съм намазал с благовония тялото ти.

Коленичи зад него, докато той седеше на копринена възглавница и започна да трне косите му с чиста кърпа. След това ги разреса и сплете в дебела плитка на голия му гръб. Докато правеше това, издаваше тихи звуци на възхита и благоговение.

— Толкова е гъста и красива. На цвят като злато и шафран.

После започна да масажира раменете му с кокосово масло, като докосваше белезите.

— Къде стана това?

— На едно място наречено Проходът на умната газела. — Очите му бяха затворени. Той се бе оставил на опитните й пръсти, защото в харема я бяха учили, как да доставя наслада на бъдещия съпруг. Когато се унесе и почти задряма, тя се наведе напред и попита:

— Още ли те е гъдел тука, Доуи? — Ясмини пъхна език в ухото му.

Това го възбуди и кожата по мускулестите му ръце настръхна. Посегна зад гърба си и я хвана през кръста.

— Ще трябва да те науча на уважение, робе! — Отнесе я до постелята, застана с колене от двете ѝ страни, като прикова китките високо над главата ѝ. Известно време се смяха един срещу друг, а после смехът секна. Наведе глава и долепи устни до нейните.

Те се разтвориха, топли и влажни, за да го приемат и тя прошепна в устата му:

— Не съм знаела, че сърцето ми може да събере толкова любов!

— Много си се навлякла — промърмори той и Ясмини мигом се изви като дъга, за да може Дориан да съмъкне робите и да ги хвърли на пода.

— Няма думи да опишат хубостта ти — каза той, като разглеждаше златистата коприна на кожата ѝ, — но дали е оздравяло тялото ти?

— Оздравяло е. Напълно. Но не приемай думите ми на вяра, господарю! Увери се лично за собствено и мое удоволствие!

---

[1] Систрум — крушовидна рамка от тънка метална лента през която са прокарани няколко различни по дебелина и дължина метални пръчки. ↑

133.

Когато куси задуха силен и постоянен по протежение на протока, а небесата се оцъклиха яркосини и безоблачни, флотилията на шейх Ал Салил отплава от Ламу и след три дни акостира на африканския бряг.

Под развятата коприна на синьото знаме, всички слязоха на брега и дългите колони въоръжени мъже и товарни животни започнаха да се вият навътре по роботърговските пътеки на черния материк.

Шейхът яздеше в авангарда, а малко след него — робът Яси. Някои от мъжете забелязаха обожанието в погледа на младия роб и се усмихнаха снизходително.

134.

Дълги месеци след бягството им от Занзибар Том Кортни изучаваше континенталното крайбрежие. Държеше се доста по на юг от обичайните арабски търговски пътища, за да избегне среща с оманците било на вода, било по суше. Търсеха устието на река, наречена от Фунди, ловеца на слонове, Лунга.

Без помощта на дребния ловец, може би никога нямаше да го открият, защото реката се вливаше с два закривени ръкава и създаваше илюзията, че просто завива близо до брега. Корабът би могъл да отмине, без да забележи устието й.

След като влязоха в него, Том нареди да се спуснат двете лодки. Изпрати с тях Люк Джарвис и Алф Уилсън, да проследят главния ръкав и да водят „Лястовицата“. Имаше много фалшиви ръкави и задънени канали, които не водеха никъде и на няколко пъти се налагаше да се връщат, защото водната площ рязко се стесняваше. Загубиха много дни в проучване и непосилен труд, за да прекарват „Лястовицата“ през тинести плитчини и в такива моменти Том благодареше Богу за плоското дъно на корпуса. С остьр кил никога не биха преминали безбройните пясъчни коси и наносни плитчини. Най-накрая, делтата остана зад тях и те се добраха до главното течение на реката.

Плитчините гъмжаха от крокодили с отвратителен вид и ръмжащи и мучащи хипопотами. Гъсти облаци насекоми висяха над тях. Когато минаваха край тръстики, от тях се надигаха с писъци и грак огромни пернати ята.

Тръстиките неочеквано свършиха и корабът пое през подобни на поляни, покрити с водни растения площи сред редки гори по двата бряга. Стада странни на вид животни вдигаха глави, зарязали пашата, и обръщаха очи към малкия кораб. После изпръхтяваха разтревожени и потъваха в гората. Техният брой и разнообразие бяха зашеметяващи, а моряците се трупаха край релинга, за да им се чудят и възхищават.

Имаше грациозни антилопи, някои с размери на английски елен, други много по-големи, със странни фантастични рога: сърповидни, с форма на ятаган или подобни на тирбушон, нямащи нищо общо с познатите им от Англия разклонени израстъци. Всеки ден слизаха на брега на лов. Дивечът беше доверчив, явно никога невиждал бял човек с пушка. Ловците можеха да се приближат достатъчно за точен мускетен изстрел. Месо вече не им липсваше, а излишното осоляваха или сушаха.

След като изкормваха и нарязваха дивеча, на брега се появяваха още по-страни същества, за да се погрижат за оставените от тях кости и отпадъци. Първи идваха няколко вида лешоядни птици, които засенчваха небето с огромни черни облаци. Кръжаха известно време, след което се спускаха бавно на земята. Грациозни и величествени в полет, на земята бяха уродливи и отвратителни.

След птиците пристигаха подобни на кучета петнисти същества, които кряскаха и ридаеха като зли духове, както и малки червени лисици с черни гърбове и сребристи хълбоци. После видяха първите лъвове. Том нямаше нужда Аболи да му казва, какви са тия огромни гривести котки: знаеше ги от гербовете на крале и благородници в Англия, както и от илюстрациите на стотици книги в библиотеката на Хай Уайлд. Зверското ръмжене и ревовете на тия животни тревожеха моряците нощем и те се въртяха в койките си, а Сара се притискаше още по-силно към Том, в малката им каюта.

Внимателно оглеждаха гори и поляни за следи от слонове, мечтаната плячка, чиито бивни щяха да ги възнаградят за всички мъки и несгоди. Аболи и Фунди показваха огромни кръгли следи в спечената като камък глина и обясняваха:

— Оставени са миналия дъждовен сезон.

Попадаха на съборени, сякаш от ураганен вятър, дървета с липсващи най-горни клонки и обелена по върховете кора. Но дънерите бяха съвсем сухи, а остатъците от счупено и обелено — повехнали.

— Миналата година — казваше Фунди. — Стадата са си заминали и може много сезони да не стъпят по тия места.

Теренът стана хълмист и Лунга започна да лъкатуши през тесни долини, осеяна с бързеи. Напредваха с много трудности, защото огромни морени и остри черни скали охраняваха течението и с всяка

измината срещу течение миля, малката „Лястовица“ бе подлагана на все по-големи опасности.

Най-накрая стигнаха нисък горист хълм, около който реката се извиваше като подкова. Том и Сара слязоха на брега, за да се изкачат на върха му. Седнаха един до друг на хребета и Том започна да проучва околността с далекогледа си.

— Това си е естествена крепост — заключи той. — От три страни ни заобикаля реката. Остава да издигнем палисада през тясната шийка и ще бъдем защитени както от хора, така и от животни. — После посочи малко скалисто заливче. — А ето и чудесен пристан за „Лястовицата“.

— Какво ще правим тук? — попита Сара. — Още не сме видели слонове.

— Тук ще е базата ни — обясни Том. — Оттук ще можем да правим дълги набези във вътрешността, с лодка или пеша, докато стигнем обещаните от Фунди стада слонове.

Преградиха подковата със стена от тежки дънери. Свалиха оръдията от кораба и ги окопаха в склона над палисадата, за да държат под обстрел пространството пред нея. След това издигнаха дървени колиби, измазаха ги с кал и ги покриха с тръстика от реката.

Доктор Рейнолдс установи клиниката си в една от бараките, като подреди в нея всички инструменти и лекарства. Всеки ден караше ругаещите и протестиращи моряци да гълтат по една лъжица от горчивия хининов прах, закупен на пазара в Занзибар и макар от него да им пищяха ушите, в лагера нямаше нито един случай на треска. Сара се зае с ентузиазъм да му помага и скоро можеше сама да зашие рана от непохватен удар с брадва, както и да пусне кръв на някой болен.

Тя избра отдалечно на известно разстояние място за бараката им. Имаше чудесен изглед над речната долина към синкавите очертания на планините в далечината. От памучния плат, предназначен за търговия, уши пердeta и чаршафи. След това нарисува мебели и накара корабните дърводелци да ѝ ги направят.

Нед Тайлър имаше опит в селското стопанство и за да разнообрази диетата от месо и сухари, създаде зеленчукова градина с донесени от Англия семена. Напояваше я с помощта на вади, които сам изкопа през речния бряг. След това започна безконечна война с

маймуните, които нападнаха посевите му в мига, в който пробиха първите стебълца.

След няколко месеца лагерът бе завършен и Сара го нарече Форт Провидънс. Седмица след това, Том натовари двете лодки с търговски стоки, барут, мускети и олово. Като взе Фунди за водач, той възнамерява да извърши проучвателен и ловен поход нагоре по течението, в търсене на неуловимите слонски стада, както и на местни племена, с които да започне търговия.

Нед Тайлър остана с пет души да охранява Форт Провидънс. Сара оставаше с Нед, защото Том не искаше да я подлага на опасности. Щеше да замества доктор Рейнолдс докато отсъства, както и да продължи да обзвежда жилището. Застанала на брега, тя махаше след лодките с ръка, докато изчезнаха зад първия завой.

На три дни път от форта, експедицията спря за нощувка при устието на вливаща се по-малка река. Докато другите събираха дърва за огън и трупаха преграда от бодливи клони за защита срещу нощните хищници, Фунди и Аболи разузнаха бреговете на рекичката. Едва бяха поели от лагера и Фунди се появи тичешком между дърветата. Очите му се въртяха бясно от възбуда, докато изливаше поток неразгадаеми думи. Когато свърши, Том бе разбрал само няколко от тях. Трябваше да изчака завръщането на Аболи, за да добие ясна представа за събитията.

— Пресни следи — съобщи той. — От вчера. Голямо стадо, може би стотина животни с няколко едри мъжкари.

— Трябва да ги последваме незабавно!

Том бе повече възбуден и от дребничкия ловец, но Аболи посочи слънцето.

— Ще се стъмни преди да сме изминали и миля. Ще тръгнем на зазоряване. Такова стадо се проследява лесно. Движат се бавно, като същевременно се хранят и оставят цяла просека по пътя си.

Преди да се смрачи напълно, Том бе изработил план за експедицията. Четирима души щяха да използват мускети: той самият, Аболи, Алф Уилсън и Люк Джарвис. Към всеки ловец се прикрепяха по двама души, които да носят допълнителните мускети, да презареждат и да подават готовото оръжие след всеки изстрел. Том лично провери пушките. Бяха мускетите с нарезни цеви, купени от него в Лондон. Увери се, че има резервни кремъци, че барутниците са пълни, а торбичките за олово здраво натъпкани с куршуми десетки.

Това бяха обработени с антимон по-твърди топчета, десет броя от които тежаха един фунт. Докато той се занимаваше с оръжието, Аболи напълни меховете с вода и взе месо и сухари за тридневно пътешествие.

Въпреки изнурителния ден, протекъл в гребане и мъкнене на лодките през плитчини, никой от групата не можеше да заспи от превъзбуда. Останаха до късно край огъня, заслушани в непривичните звуци на африканската нощ: свиркане и бухане на грабливи птици, идиотски кикот на хиени и гръмовни ревове на стадо лъвове, тръгнало на лов из близките хълмове.

За краткото време на престоя си при тях, Фунди нееднократно бе описвал как се убиват могъщите сиви животни, но Том накара дребосъка да повтори разказа си. Аболи превеждаше там, където Том не разбираше, но и собствените му познания по езика на лоци непрекъснато се увеличаваха и той схващаше по-голямата част от разказа на Фунди.

Ловецът обясняваше, че слонът има много слабо зрение, но пък обонянието му позволява да надуши ловец от миля и повече, ако е застанал по вятъра.

— Той може да вдиша миризмата ти от въздуха, да я задържи в кухините на главата си дълго време, докато стигне другите от стадото и я издъша през хобота си в устите им.

— В устите? — попита Том. — Не в ноздрите?

— Нзоу усеща миризмата с горната устна — отвърна Фунди. Използваното наименование означаваше мъдър старец, а не животно и той го произнесе с уважение и любов, каквито трябва да изпитва истинският ловец към своята плячка. — Там има розови пъпки, подобни на цветчета. С тях вкусва въздуха.

С помощта на пръчка Фунди нарисува на пясъка очертанията на слон и проточили шии, всички видяха, къде трябва да се забие стрелата, за да падне такъв гигант.

— Ето тук! — Фунди посочи една точка зад рамото. — И много да се внимава, да не се удари костта на крака. Тя е като дънер. — И много дълбоко. Острието трябва да влезе много навътре, защото сърцето и белите дробове са зад ей толкова дебела кожа. — Ловецът показа дължината на палеца си. — Както и зад мускули и ребра. —

Този път разтвори ръце. — Чак дотам трябва да стигне стрелата, за да убие Нзоу, мъдрият сив старец от гората.

Когато Фунди мълкна, Том го подканни да продължи, но ловецът се изправи с достойнство.

— Утрешният ден ще бъде дълъг и труден. Време е за почивка. Ще ви науча на още неща, когато стъпим на дирята.

Том лежа с кипнала от нетърпение кръв, докато луната почти завърши пътешествието си по звездния небосклон. Затвореше ли очи, в съзнанието му веднага изникваше образът на плячката. Никога не беше виждал жив слон, но в спомените му оживяваха стотици цифта бивни от островните пазари, както и могъщите зъби, купени от баща му в Занзибар и откарани в библиотеката на Хай Уайлд.

— И аз ще убия такова животно — зарече се Том и малко преди разсъмване, потъна в такъв здрав сън, че Аболи трябваше яко да го разтърси за да го събуди.

Като оставил двама души за охрана на лодките, Том поведе колоната по широката следа на стадото в ранния хлад на зората.

Както бе казал Аболи, следата се виждаше съвсем ясно и те напредваха бързо. Когато стана по-светло, ускориха още повече крачка, оставяйки зад себе си повалени дървета с опасани горни клонки и оглозгана кора. Огромни купчини жълти изпражнения украсяваха следата и стада маймуни, заедно с цели ята подобни на яребици птици, ги атакуваха, в търсене на несмлени плодове и семена.

— Виж тук! — извика Аболи, като посочи една купчина. — Това е от много стар мъжкар, който може да има огромни бивни. Те не престават да растат до самата смърт на животното.

— Как им различаваш лайната? — пожела да научи Том.

— Старецът не смила храната си както трябва. — Аболи бутна купчината с палеца на крака си. — Виж, цели клонки и листа, а тези палмови плодове са смлени само наполовина.

В късния предобед стигнаха място, където стадото бе оставило реката и бе завило на запад към планините. Тръгнаха през местност, покрита със ситна като талк прах. Върху отпечатаните в нея слонски ходила ясно се открояваха всички гънки и белези.

— Ето! — викна отново Аболи, като посочи една броеница отпечатъци. — Това са стъпките на стареца. Виж големината на отпечатъците. Предните крака са кръгли, а задните ovalни. — Аболи

постави ръката си в следата, използвайки за мярка дължината ѝ от върха на пръстите до лакътя. — Този размер означава, че животното е огромно. Виж как са износени стъпалата му. Много е стар. Ако бивните не са изхабени или счупени, той ще си заслужи всички главоболия по преследването.

Прекосиха първата хълмиста верига и в тучната долина отвъд Фунди и Аболи разбраха от оставените следи, че стадото се е хранило и прекарало предната нощ тук.

— Скъсили сме много разстоянието — възклика радостно Фунди. — Не са далече. — Само че, в течение на деня, Том трябаше да се убеди, че представите на черния дребосък за време се различават съществено от неговите. Започна да се смрачава, а те продължаваха да следват дирята и Фунди не спираше да ги убеждава, че са съвсем близо.

Всички бели в групата бяха на прага на изтощението, защото не е работа за моряци да ходят дълго пеша. Едва успяха да хапнат насила по някой къс сушено месо и парче сухар, да пийнат една-две гълтки вода от меховете, преди да се тръшнат като убити и да потънат в дълбок сън.

На другата сутрин, още по мрак отново хванаха следата на стадото. Скоро стана ясно, че са загубили голяма част от спечеленото предния ден, защото докато спяха, стадото бе продължило пътя си на лунна светлина. За повечето бели в групата, походът се превръщаше в безкрайно изтезание, свързано с болка в мускулите, жажда и плюски по краката. Том беше млад, як и изпълнен с нетърпение, затова понасяше по-леко несгодите и гълташе миля след миля, по петите на двамата следотърсачи, преметнал тежък мускет през рамо.

— Близко сме! Вече сме много близко! — От лицето на Фунди не слизаше предизвикателна усмивка, а изтощителните мили се низеха една след друга. Меховете бяха почти изпразнени и Том категорично забрани на хората да пият без разрешение. Облаци черни мушки кръжаха наоколо, като се завираха в носовете, очите и ушите им. Сънцето биеше като с огнен чук и лъчите му отскачаха от каменистата почва. Закривени като нокти шипове разкъсваха дрехите, когато минаваха през храстите и оставяха по краката кървави следи.

Най-накрая стигнаха по-гъста горичка, в която стадото бе прекарало дълго време в почивка, в отстраняване на паразити, с

помощта на пясъчни бани и хранене, преди да продължи пътя си. Този път ловците наистина го бяха приближили.

Аболи обърна внимание на Том, че изпражненията вече не бяха изсъхнали, а когато завря пръст в една купчина, усети останки от телесната температура на животното. Ята пъстрокрили пеперудки кръжаха над пресните лайна, за да поемат влагата. Нови сили изпълниха ловците и те прекосиха втора верига хълмове.

По скалистите склонове растяха причудливи дървета с тумбести стволове и безлистни корони на петнадесет метра от земята. В основата на едно от тях бе струпана купчина огромни влакнести шушулки. Аболи отвори една и в нея имаше обвити в жълта гъбеста материя семена.

— Смучете семената — каза той. Приятен възкисел вкус накара слюнката отново да овлажни устите им и облекчи парещата жажда.

Колоната ловци, натоварени с оръжия и багаж, изкачваше с усилие склона. Тъкмо преди билото, ушите им писнаха от ужасяващ звук. Далечен, но пронизителен като бойна тръба. Макар никога да не го бе чувал, Том разбра, какво означава.

Веднага заповяда колоната да спре преди хребета. Повечето мъже с благодарност се свлякоха под сенките. Том, Аболи и Фунди изпълзяха до билото. Използваха един дънер за прикритие и надникнаха в долината отвъд. Сърцето на Том се бълсна в гърдите му, като птиче в клетка.

По протежение на долината имаше верига блеснали зелени езера, окръжени от сочна тръстика и сенчести дървета. Стадото се бе разположило около езерцата. Някои от огромните животни стояха на сянка и си вееха с уши, които се сториха на Том големи колкото главното платно на „Лястовицата“. Други стояха прави на жълтия пясък край езерцата, потапяха хоботи в тях и поели гигантско количество вода, огъваха към устата гъвкавия маркуч, за да запратят, със съскане в гърлото, мощната от корабна помпа струя. По-младите животни се плацикаха във водата. Като палави деца те лудуваха и цапаха из нея, разпенваха я с хоботи, поклащаха глави и плющаха с уши. Телата им бяха почернели от водата и лъщяха под слънцето. Някои лягаха на дъното, а после се обръщаха на страна, оставили само края на хобота си да пърха над повърхността.

Том се отпусна на коляно и поднесе далекогледа към окото си. Първият поглед към легендарните животни дотолкова надминаваше всичко очаквано, че той застина смаян. Наслаждаваше се на всяка подробност. Едно от най-младите слончета, на ръст не по-голямо от охранен шопар, но палаво и самонадеяно, излезе от водата и навирило хоботче, хукна със смъртоносен рев срещу накацалите на брега бели чапли. Те се вдигнаха в красив бял облак, а слончето важно пое обратно към водата, където почти веднага се подхълъзна в тинята и се навря под един потопен дънер.

Ужасените му ревове накараха всяка женска да хукне на помощ, убедена, че го е захапал крокодил. Измъкнаха малкия изпод дървото, със смачкано достойнство и той изтича посрнал на сигурно място, между предните крака на майка си, където потърси утеша в налетите ѝ с мляко бозки. Том се засмя високо, а Аболи го докосна по рамото и посочи три огромни животни, които се дистанцираха от безотговорното поведение на женски и малки.

Застанали рамо до рамо в гъстите храсти, от другата страна на водната повърхност, те мързеливо си вееха с уши. От време на време някой от тримата поемаше в хобота си пясък и го разпръсваше в мощна струя по главата и гърба си. Ако се изключат тия движения, имаха вид на заспали.

Том разгледа през зрителната тръба това мощно трио, извисено над всички останали в стадото. Видя дългите костни издатъци край главите и веднага забеляза, че макар всички да бяха големи, средният мъжкар има бивни като весла, дебели колкото талията на Сара. Усети пулса на ловджийската си кръв да отразява в ушите всяко свиване на сърцето му. Ето го мечтаният мъжкар. Искаше му се веднага да грабне подпряния на дървото до него мускет и да се втурне в битка с гиганта. Аболи усети настроението му и протегна възпираща ръка.

— Това са умни и предпазливи животни — предупреди той. — Никак няма да е лесно да приближиш оня мъжкар долу. Всичките му женски ще се съберат да го пазят. Ще трябва да мобилизираме цялото си внимание и умение, за да ги надхитрим.

— Кажете какво трябва да се направи! — Аболи и Фунди легнаха от двете му страни, за да планират лова.

— Основното е вятерът — обади се Аболи. — Винаги трябва да сме срещу него.

— Няма никакъв вятър. — Том посочи листата на дърветата, виснали безжизнено от клоните в нажеженото пладне.

— Винаги има вятър — възрази Аболи и събра малко пясък, започна да го пропуска между пръстите си. Фините златисти прашинки полетяха в слънчевите лъчи, като се отклониха леко встрани. Аболи показа с жест посоката — Когато се подплашат, те бягат по вятъра, а след това се обръщат, за да уловят миризмите. — Описа друг жест с ръка, за да покаже маневрата. — Ще разположим Люк и Алф там и там. — Той показа с ръка. — Когато заемат местата си, ние с тебе ще се спуснем оттук. — Отново посочи маршрута. — Ще припълзим наблизо. Когато стреляме, мъжкарите ще побегнат към другите двама.

Том даде знак на Алф и Люк да приближат. След като се съвзеха от първоначалния шок при вида на животните, той им нареди да продължат на миля по отсамната страна на хребета, да го пресекат и да се спуснат в долината, където да заемат позиция далеч от погледа и обоянието на слоновете.

Изтече почти половин час, докато се убеди с далекогледа, че двамата са заети местата си в долината. Хубаво бе да разполага с мъже, които разбират от половин дума нареджданията му и ги изпълняват безпрекословно и точно.

Аболи тръгна пръв през хребета, надолу по склона, като използваше стволове и шубраци за прикритие. Великаните не бяха чак толкова късогледи, че да не забележат съмнителните същества от такова разстояние. Спускаха се към езерцата, напрегнали цялото си внимание, за да останат незабелязани и да не се натъкнат на някоя от женските, пръснати между дърветата. Том не можеше да повярва, че такива огромни животни успяват да станат буквално невидими, застинали сиви сред сивотата на растенията с неподвижни, неразличими от дънерите крака. Бавно приближаваха трите мъжкаря. Макар още да не ги виждаха, те се ориентираха по носещото се откъм тях гъргорене.

— Това червата им ли са? — попита Том шепнешком.

Аболи поклати глава.

— Старците разговарят.

От време на време забелязваха облак прах над храстите — поредна суха баня на някой от мъжкарите. Това също им служеше за ориентир през гъсталака. Внимателно, стъпка по стъпка, те

приближаваха плячката, като на едно място се наложи да отстъпят и да заобиколят някаква женска, която кърмеше малкото си.

Най-накрая Фунди ги спря, обърнал към тях розова длан, а после посочи напред. Том се отпусна на коляно и като надникна под завесата лиани и клонки, съзря масивните сиви предни крака на най-близкия мъжкар. Избилата го от възбуда пот се стичаше в очите му и лютеше като морска вода. Попи я с кърпата, завързана около врага и провери кремъка и ударника на мускета си. Аболи кимна и той запъна петлето наполовина. Продължиха да се промъкват напред.

Малко по-малко, започнаха да се виждат и други части от животното. Отпуснатият корем, торбестите гънки кожа, виснали около коленете и накрая долната част на извития жълт бивник.

Приближиха още и Том видя, че зъбът се е изцапал с дървесен сок, когато собственикът му е белил кора. Още малко напред и вече можеше да различи всяка гънка по кожата, всяко твърдо косъмче на яката опашка. Том погледна към Аболи и попита с жест дали да стреля, но оня поклати енергично глава и даде знак да се приближи още.

Мъжкарят се полюляваше лекичко и изведнъж между задните му крака започна да се появява нещо необикновено. Дебело беше повече от човешки крак и продължи да се спуска, докато накрая се размята почти до земята. Том потисна с усилие смеха си. Изпаднал в сънливо доволство, старецът си пробваше члена.

Том погледна отново Аболи за напътствие и отново той сmrъщи вежди и му даде знак да продължи напред, но в този миг животното протегна хобот нагоре, за да сграби китка листа от един висок клон. Това движение даде възможност на Том да съзре друг мъжкар, закриван до тоя момент от тялото на първия.

Том си пое дъх с леко свистене, когато забеляза колко по-голям от приджужителя си е древният патриарх. Огромната му глава бе наведена, а ушите леко повяваха. Разкъсани бяха като платна на излязъл от буря кораб. Малките му очета бяха затворени с вплетени една в друга бледи гъсти мигли, а очната жлеза пускаше дълга следа слуз по бузата му.

Главата на мъжкаря бе подпряна на бивните. Том се възхити от дълбината и дебелината на тия огромни извити саби. Бяха толкова масивни и тежки, че почти не изтъняваха от главата до тъпите си краища. Ясно виждаше издутината под сивата кожа, където една

четвърт от дължината на зъба влизаше в черепа. Сигурно е тежко бреме, дори за такова огромно животно, да ги мъкне на главата си цял живот, помисли си Том.

Беше вече толкова близо, че видя една муха с металически оттенък да каца върху окото на животното. Слонът примигна, за да я прогони. В този момент Том усети леко докосване по рамото и когато се извърна видя Аболи да му кима с глава. Обърна се към мъжкаря и разгледа очертанията на костите от раменната му става под набръчканата и нарязана кожа. Набеляза си мястото, описано от Фунди: точно под рамото и на две трети надолу по височината на огромния гръден кош.

Вдигна мускета и дозапъна петлето, като задържа с палец механизма да не щракне. Като погледна над дългата цев, видя, че дулото почти опира туловището на животното. Нямаше нужда да използва мушката. Внимателно обра луфта на спусъка и ударникът падна в рояк синьо-бели искри над подсипа. Последва оня миг на забавяне, който изглежда като част от вечността, докато всъщност е само част от секундата, после тежкото оръжие изрева, бълсна рамото му, като го накара да приседне и го заслепи с облак бял дим, в който изчезна тялото на слона.

Миг след своя изстрел, той чу мускета на Аболи. Изведнъж горският покой бе взрiven от внезапен порив на десетки огромни тела. Стадото се хвърли с мощн рев през храстите, а цели дървета се огъваха и прекършваха под неудържимия напор.

Том оставил празното оръжие, посегна зад гърба си, за да поеме нов мускет и скочи прав. Втурна се в гъстия облак дим. Когато излезе от другата му страна, видя подскачащата задница на слона, да изчезва в сключилите се зад нея шубраци.

— След него! — извика Аболи и двамата се втурнаха подир бягащото животно. От всички страни се разнасяше тътен от бягащи женски и пищащи малки. Шипове и счупени клонки разкъсваха дрехите и деряха кожата му, но Том не усещаше нищо, хукнал през просеката, оставяна от бягащия мъжкар.

Изскочи в откритото пространство край езерцата и видя на петдесет стъпки пред себе си побягналото с все сила животно, развяло уши и жлътнало зъби от двете страни на облото си торбесто

туловище. Късата мощна опашка стърчеше и Том видя мърдащи прешлени по извития гръбнак.

Вдигна мускета и стреля в него. Слонът приседна на задник и се хълзна по брега. Но явно куршумът бе одраскал гръбнака, вместо да го прекърши и животното остана парализирано само за миг. Стигнало основата на полегатия бряг, то отново се изправи, прецапа езерото и излезе от противоположния му край.

Аболи тичаше успоредно с Том и също стреля над езерото. И двамата видяха как от главата на слона се вдигна парче засъхнала кал, но мъжкарят само разклати глава, изплюща с уши и потъна в гъстия шубрак на другия бряг. Том грабна третия мускет от ръцете на моряка, който бе стигнал задъхан до него и се хвърли през брега да гони бягащото животно.

Аболи тичаше до него и двамата виждаха откъде минава мъжкарят, защото върховете на дърветата се люлееха, а подире му оставаше шумоляща, трещяща и бутмяща следа, като след кит, запорил с мощнни удари на опашката си водната повърхност.

Изведнъж отлясно се разнесоха мускетни изстрели и Аболи изръмжа:

— Другите мъжкари са налетели на Алф и Люк.

Тичайки един до друг, те заобиколиха езерцето и навлязоха в отсрещния гъсталак. Пробиваният от слона проход се сключваше зад него и двамата напредваха с усилие, оставяйки парцали от дрехите си и парчета кожа по бодливите храсти.

— Няма да го стигнем — каза задъхан Том. — Ще се измъкне.

Но когато най-после излязоха в открито пространство и двамата извикаха радостно — слонът се виждаше на пистолетен изстрел от тях. Ударен бе лошо. Бягът бе преминал в неуверен ход, главата висеше, а бивните оставяха бразди в меката почва. От туловището му струеше светла пенеста кръв.

— Първият ти изстрел го е ударил в белия дроб! — извика Аболи и двамата се хвърлиха напред с нова сила, като бързо скъсиха разстоянието до раненото животно. На десет крачки от него Том се отпусна на едно коляно. Бореше се за въздух, сърцето му биеше лудо, а ръцете трепереха, докато опитваше да се прицели отново в гръбнака на поклащащото се животно.

Този път изстрелът бе точен. В мига преди да го обгърне мъгла, Том видя как куршумът се забива в широкия сив гръб и разбива гръбнака точно над опашката. Мъжкарят отново приседна. Том се изправи и затича настани, за да заобиколи облака дим.

Слонът седеше пред него, люлееше глава от болка и ярост, насочил нагоре огромни бивни, а от тялото му струеше карминена кръв. Предсмъртните ревове щяха да спукат тъпанчетата на Том.

Аболи стреля в челото му и макар двамата да видяха как куршумът удря костната изпъкналост, той не можа да пробие дебелата крепостна стена, зад която се криеше мозъкът. Осакатеното животно направи опит да изправи задните крака и да докопа мъчителите си.

Двамата мъже побягнаха далеч от обсега на размахания хобот и започнаха да сипват с разтреперани ръце барут в дулата на пушките си, да тъпчат тампони и оловни куршуми в тях. После отново се прокраднаха напред, като започнаха да обикалят животното в търсене на слабо място.

Още няколко пъти те бягаха на безопасно разстояние да зареждат, за да се завърнат и да стрелят отново. Постепенно силите на звяра изтекоха през двадесетте отворени рани, той нададе последен болезнен рев, катурна се настани, вирна тези приказни бивни и замря.

Том го приближи предпазливо. Протегна мускета и докосна с дуло малкото око, украсено с бледи мигли и пълно с почти човешки сълзи. То не мигна. Най-после мъжкарят беше мъртъв. Искаше да нададе победоносен вик, но го обзе почти религиозно чувство на печал. Аболи дойде при него и срещнал погледа му, кимна с разбиране.

— Да — каза той, — вече си истински ловец, защото почувства красотата и трагедията на онова, което правим.

135.

Алф и Люк бяха свалили втория мъжкар, а третият успя да се измъкне със стадото невредим. Том искаше да го преследват, но Аболи и Фунди му се присмяха.

— Никога повече няма да го видиш. Сега ще бяга двадесет мили без да спре, а след това ще измине още петдесет с ход по-бърз от твоя бяг.

Вечеряха богато като принцове с изобилие жилаво и миризливо мясо от слонски бузи, опечено на шишове от зелени клони и пиха до насита калната вода от езерцата, сякаш бе първокачествено вино. Заспаха като убити край огъня.

През следващите два дни извадиха бивните на двата слона, като ги издялкаха от черепите с безкрайно внимание да не наранят или одраскат повърхността им. Фунди им показа, как да измъкнат дългия конусообразен нерв и да натъпчат трева в дупката. След това привързаха с лико четирите зъба към пръти за носене. Когато поеха дългия път назад към лодките, всеки зъб се носеше от четирима.

Щом стигнаха реката, закопаха бивните толкова дълбоко, че дори и хиените да не могат да ги изровят и изгризат. После продължиха с лодките нагоре срещу течението. С всеки изминал ден следите от слонове ставаха по-многобройни и по-пресни. Слизаха за лов и понякога успяваха да убият животните на пет-шест мили от брега. Друг път обаче пак губеха дни наред в преследване на стадата.

За един месец събраха достатъчно бивни, за да натоварят дрогоре и двете лодки. Белите бяха капнали от изтощение. Всяка тълстинка от телата им бе изсмукана, лицата измършавели, телата — кожа и кости. Само Аболи и Фунди изглеждаха незасегнати от изпитанията на лова. Решението на Том да се завърнат във форт Провидънс бе посрещнато с всеобща радост.

Същата вечер Аболи и Фунди дойдоха при Том, загледан в гаснещия огън и потънал в мисли за предстоящата среща със Сара.

Клекнаха от двете му страни и той внимателно разгледа черните им лица, преди да заговори:

— Работата, значи е сериозна — каза той уверено. — Виждам, че се готвите да помрачите радостта ми и удоволствието от завръщането в Провидънс. — Изпусна въздишка на примирение и добави: — Е, какво има?

— Фунди казва, че сме много близо до земите на неговия народ, лоци.

— Колко близо? — попита подозрително Том. Вече бе научил доста добре езика на лоци и знаеше, каква е тяхната представа за много близо.

— Десет дни път — започна Фунди убедително, а когато Том го погледна укорително, сведе поглед и добави: — Или съвсем малко по-далеч.

— Фунди иска да си върви? — попита Том.

— И аз ще отида с него — промълви тихо Аболи.

Том бе обзет от тревога. Стана, отведе Аболи извън кръга от светлина и се нахвърли почти сърдито:

— Какво означава това? — попита той. — Искаш да ме изоставиш и да се върнеш в Африка ли?

Аболи се усмихна.

— Ще те оставя само за известно време. Ти и аз сме клони на едно дърво. Нищо не може да ни раздели.

— Защо тогава тръгваш без мен?

— В продължение на много години лоци са били преследвани от роботърговци. Само ако зърнат бялото ти лице... — Той потръпна изразително. — Не, ще отида с Фунди сам. Ще вземем от стоките. Колкото можем да носим. Фунди казва, че неговото племе има на склад бивни от слонове, които са хващали в капани, както и от намерени умрели от старост животни. След като Фунди ги успокои и като видят стоките, може би ще успея да сложа начало на търговията с лоци.

— Как ще те открия?

— Аз ще се върна във форт Провидънс. Фунди казва, че бих могъл да купя едно кану от лоци. Може би то ще се окаже пълно с богатства, когато отново се съберем. — Аболи сложи доброжелателно ръка на рамото му. — През изминалите дни доказа, че си голям ловец, но вече е време да си починеш. Върви при жената, която те очаква и я

направи щастлива. Ще се върна преди смяната на сезоните, преди да започне Голямата влага.

На другата сутрин Аболи и Фунди вдигнаха на главите си тежки вързопи със стока: мъниста, медни нишки и плат. По такъв начин ръцете им оставаха свободни да държат оръжието. Поеха на запад по брега на реката. Том повървя известно време редом с Аболи, после спря и загледа как старият му приятел се изгубва сред високите крайречни дървета. Обърна се натъжен и бавно тръгна назад към мястото, където бяха вързани натоварените лодки.

— Отблъсни! — заповяда той, заел мястото си при руля на първата лодка. — Назад, към форт Провидънс. — Гребците го поздравиха с радостни възгласи и натиснаха здраво весла по течението.

136.

Наблюдателите ги забелязаха, още щом се показваха иззад последния завой. Сара подскачаше нетърпеливо на брега, когато Том скочи от първата лодка. Хвърли се в прегръдките му, но веднага отскочи и вторачи ужасен поглед в лицето му.

— Но ти си умрял от глад! — викна тя. — И приличаш на плашило в тия парцали! — После сбърчи нос. — Кога си се къпал за последен път?

Поведе го нагоре по брега, но не го пусна в малката къщичка.

— Ще усмърдиш целия ми труд.

Напълни с гореща вода тенекиено корито, сложено под финикова палма в задния двор. Съблече го и остави настрани парцалите, след което го настани като малко дете в коритото. Изтърка с гъба мръсотията и наслоената пот от дългите седмици непрестанен лов, изми и среса гъстите му черни коси, сплете ги в моряшка плитка. Оформи с ножица рунтавата брада в модерно клинче, въведено от Крал Уилям. Намаза всичките му дракотини и рани с мехлем, взет от амбулаторията на доктор Рейнолдс. Том се оставил с наслаждение на грижите ѝ.

Накрая му помогна да облече чисти, с любов изгладени риза и бричове. Едва тогава го хвана за ръка и го въвежде в къщичката. Показа всичко, което бе направила по време на отсъствието му — от люлеещия се стол, изработен от дърводелците специално за него, до широкото двойно легло, монтирано в задната стая и покрито с дюшек, ушит лично от нея и натъпкан с пухчета от дърветата покрай брега.

Том хвърли лукав поглед към леглото.

— Изглежда доста добре направено, но смятам да го изprobвам, преди да дам окончателното си мнение — каза той и я подгони около леглото. Направиха две обиколки, преди тя да се остави със смях в ръцете, които внимателно я отпуснаха върху бродираната покривка.

После останаха легнали, потънали в разговор до залез-слънце и дълго след това. Разказа ѝ всичко видяно и чуто. Описа лова и новите

непознати земи, които бяха открили, горите и далечните сини планини, чудните животни и птици.

— Толкова е красиво, голямо и безкрайно, толкова диво — каза Том, като я притисна здраво до себе си. — Не срещнахме жива душа, нито видяхме каквато и да било следа от човек през целия поход. Всичко това е наше, Сара. То ни чака.

— Ще ме вземеш ли другия път? — попита тя, ревнувайки за вниманието му, изпълнена с копнеж да сподели всичко с любимия си. Неизвестно защо, Сара бе уверена, че ще има и втори път. Видя, че се е влюбил в тая земя, също както беше влюбен в нея. Знаеше, че от този момент нататък и двамата бяха неотделима част от нея.

— Да — съгласи се той. — Следващия път ще дойдеш с мен, за да видиш.

Имаше толкова неща за казване и обсъждане, че последваха още много безсънни нощи. През настъпилите мързеливи седмици, докато хората си почиваха и възстановяваха от лова, Том и Сара прекарваха много часове насаме. Том четеше дневника, който бе водил по време на експедицията, като внимаваше да не изпусне нито една подробност и когато свърши, започнаха да кроят планове за бъдещето.

— Имахме късмет, да открием тая река Лунга или по-скоро, да ни я покаже Фунди — каза Том. — Старите португалски мореплаватели са я пропуснали, а явно и арабите. Фунди ми каза, че арабският търговски път, роботърговският път, минава много по на север. Той се усмихна на спомена. — Щом Фунди казва, че е много далеч, значи трябва да е поне на сто мили, ако не и повече. Ако имаме късмет, тук няма да ни открият нито оманците, нито Компанията на Джон. Форт Провидънс е чудесен преден пост за вътрешността. Слонските стада по тия места не са били изтребвани и ако Аболи, и Фунди установят връзки с племената, можем да започнем търговия с тях и всичко ще остава за нас.

— А къде ще продаваш слоновата кост? — попита тя. — Не можеш да го правиш нито в Занзибар, нито в друго арабско пристанище, нито пък по местата, където има кантори на Компанията. Брат ти Гай няма да те остави на мира, ако подуши къде си. Не можем и да се върнем в Англия. — Не искаше да прозвучи тъжно и бързо продължи: — Къде можем да продаваме нашите стоки и да се

снабдяваме с барут и куршуми, лекарства и брашно, свещи и масло, въжета, платно и катран?

— Има подходящо място наблизо — увери я Том. — Щом започне дъждовният сезон, Голямата влага, измъкваме се оттук и поемаме към Добра Надежда. Холандците ще изкупят с радост слоновата кост, а с още по-голяма радост ще ни продадат всичко, което можем да си платим. А което е най-хубавото, те не биха дали пукната парга за заповедта на лорд-канцлера на Англия, да бъда арестуван.

Имаше много работа за всички във форта през седмиците, изминали в очакване на Аболи. Всички бивни трябваше да се почистят, претеглят и опаковат в сено, за да не бъдат повредени по време на плаването. След това малката „Лястовица“ трябваше да се извади и да се наклони на брега под форта, за да се почисти дъното от водорасли. Дърводядите, успели да се настанят в обшивката, трябваше да бъдат изгорени с връла смола. Върната обратно във водата, тя беше пребоядисана, платната ѝ закърпени, а в стъкмяването бяха внесени известни промени, за да не се разпознае в нея корабът, с който бяха избягали от Англия. Според моряшкото суеверие, смяната на име носи лош късмет, но нямаше какво да се прави. Изчегъртаха старото име и изписаха на негово място новото.

Когато всичко бе готово, Сара счупи бутилка коняк от корабните запаси в носа на кораба и тържествено произнесе:

— Преименувам те на „Кентавър“ и нека Бог благослови теб и всяка душа на борда ти!

После натовариха слоновата кост в трюма на „Кентавър“. Напълниха бъчвите с вода и приготвиха всичко необходимо за плаването на юг.

Всеки следобед, покрай северния хоризонт, където се издигаха до небето огромни планини, започнаха да се събират буреносни облаци. Залезите ги обагряха в яркочервено, в търбусите им проблясваха мълнии и далечният тътен вещаеше настъпването на дъждовния сезон.

Първите валежи се изсипаха на главите им, донесени от сивите облаци, довлекли се откъм планините. Три денонощия ги бомбардираха гръмотевици и всичко бе изпълнено с вода, сякаш се бяха настанили под някакъв могъщ водопад. После буреносните облаци се разнесоха и в затишието, иззад завоя, изникнаха дузина

дълги пироги, които бързо се спуснаха по набъбналото течение на Лунга. В първата лодка стоеше изправен Аболи. Том нададе радостен вик и затича към брега да го посрещне.

Фунди седеше в последната лодка, а всички гребци бяха непознати. Дъното на всяка пирога бе покрито със слонски бивни, не така големи като натоварените в трюма на „Кентавър“, но въпреки това ценни.

Всички гребци бяха лоци, съплеменници на Фунди. Въпреки неговите уверения, те се плашеха от белите чужденци във форт Провидънс. Очакваха да ги оковат и отведат надалеч, както се бе случвало с толкова много техни съплеменници. Заминали, за да не се върнат никога вече.

Повечето бяха старци, сгърбени и посивели, както и юноши с жълто по устата. Гушеха се един в друг на брега и успокоителните думи на Том, произнесени на майчиния им език, не им донесоха утеша, нито спокойствие.

— Дойдоха само защото Бонгола, вождът им, нареди — обясни Аболи. — Когато видя донесените от нас стоки, алчността му надделя над страха от роботърговците. Все пак, отказа да дойде лично, а прати най-незначителните членове на племето.

Стовариха бивните на брега и ги претеглиха. После започнаха да пазарят цената с Фунди.

— Не искам да развалям търговията, като им надплатя — обясни Том на Сара. — Но и не искам да я ликвидирам, преди да е започнала, като ги ударя в цената.

В края на краищата, канутата бяха натоварени с венециански стъклени мъниста, топове плат, сандъци с огледалца и стоманени брадви, и гребците поеха обратния път към дома. Малката флотилия се понесе срещу течението, под напора на хора така изпълнени от щастие, задето са се измъкнали невредими, че гребяха като луди, надавайки истерични викове на благодарност към племенните си божества и своите предци. Флотилията се скри зад завоя.

— Ще дойдат пак следващия сезон — пророкува Аболи. — Бонгола ще има грижата за това.

Фунди и трима от по куражлиите лоци, които бяха останали с него, приеха да се грижат за сградите и градините по време на дъждовния сезон, като ги пазят от набезите на диви животни. Всички

останали натовариха новопристигналите бивни на „Кентавър“ и сами се преселиха в него. Под разразилите се с пълна сила дъждове, корабът се оставил на мусона и течението на придошлата вода и пое надолу към Океана на Индиите.

— Курсът край Мадагаскар към Добра Надежда е изток-югоизток. Отбележете го на траверсната дъска, мастър Тайлър, ако обичате! — заповяда Том.

— Изток-югоизток, капитане!

— Пълен напред, мастър Тайлър! — каза Том и хванал Сара за ръка, тръгна към носа. Застанаха там двамата, загледани в летящите риби, които изскачаха над повърхността в Мозамбикския проток, блясваха като хвърлена нова сребърна монета и пак се врязваха във водата.

— Ако успея да намеря свещеник на Добра Надежда, ще се омъжиш ли за мен, Сара Бийти? — попита Том.

— С положителност, Томас Кортни! — Тя се засмя и го прегърна по-силно. — Хич не се съмнявай!

137.

Малкият „Кентавър“ хвърли котва в Тейбълбей в една слънчева утрин, когато югоизточният вятър изрязваше бели къдри по гребените на вълните. Слязоха на брега в подножието на извисената планина, чието плоско било бе застлано с прочутата покривка — постоянно висящ бял облак.

Селището се бе разраснало от последния път, когато го видяха. Предписанията на холандската Източноиндийска компания, забраняващи придобиването на земя или постоянно местожителство от чужденци, бяха точно толкова драконовски, колкото и на английския еквивалент. Том обаче скоро откри, че няколко златни гулдена, пуснати в подходяща ръка, много помагат за преодоляване на разните законови измишльотини. След като платиха съответните такси, приемът, който им бе оказан от гражданите беше най-сърдечен, особено с оглед на факта, че „Кентавър“ беше добре натоварен и холандските търговци надушваха вече печалбата.

Възнамеряваха да останат в залива, докато спрат дъждовете над Брега на треската. Понеже каютата им на „Кентавър“ беше много малка, а непрестанното клатушкане на кораба създаваше известни неудобства, Том нае една къщичка на брега, недалеч от градините на Компанията, поддържана от освободена малайска робиня, която се оказа прекрасна готвачка и домакиня.

През първите седмици, Том обикаляше наредените край брега магазини и със задоволство установи, че търсенето на слонова кост е голямо. Сключи няколко добри сделки. Екипажът получи първата си заплата и дял от печалбата, откак бяха напуснали Англия. През следващите няколко месеца, повечето от тях профукаха всичко по кръчми и бардаци, но Нед Тайлър и доктор Рейнолдс си купиха малки участъци земя в долината, под отдалечения край на планината.

Том и Аболи дадоха почти целите си дялове за закупуване на вещи и продукти необходими за още един сезон на брега, както и за търговски стоки, предлагани по складовете на колонията.

Том даде на Сара петдесет лири за собствени разходи, с които тя си купи малък клавесин и бебешка лулка на дървени обръчи, която нашари с цветя и образи на херувими.

Целият екипаж се събра в малка черква за венчавката на Том и Сара, а после ги понесе на рамене с викове и песни чак до квартираната им.

В една от крайбрежните кръчми, Аболи откри спаружен от слънцето дребен холандец на име Андриес ван Хутен, докаран от родината си в качеството на златотърсач, за нуждите на холандската Източноиндийска компания.

— Обиколил съм планините чак до Стelenбош — съобщи той на Аболи, след като без всякакво усилие изля в гърлото си трета халба ейл, докато адамовата му ябълка подскачаше. — Няма никакво злато в тая проклета колония, но усещам мириса му на север. — Той подуши въздуха. — Само да можех да намеря кораб, да ме откара нагоре по крайбрежието. — Хвърли изпълнен с надежда поглед към Аболи. — Нямам обаче пукнат гулден, да си платя пътя.

Аболи го заведе при Том и след това водеха разговори всяка вечер. Накрая Том прие да закупи всички необходими на Ван Хутен инструменти и да го вземе във форт Провидънс, когато вдигнат платна.

Приятните дни в Добра Надежда отлетяха бързо и скоро те отново товареха „Кентавър“, като полагаха особени грижи за клавесина на Сара и лулката. Когато се смениха сезоните, а дъбовете по улиците на града загубиха листата си, те вдигнаха котва и поеха на север покрай Кейп Пойнт, за да навлязат отново в Мозамбикския проток.

Открили устието на Лунга и поели трудния път срещу течението, те забелязаха различни парчетии виснали по клоните на крайбрежните дървета, по които разбраха до къде е стигнало речното равнище през дъждовния сезон. Когато стигнаха хълмистите райони, гората се бе раззеленила и напъпила от нов живот.

Оправдал доверието, което му бе оказано, Фунди ги посрещна на брега и гордо показа на Том, колко добре се бе справил със задачата си, по време на тяхното отсъствие. Захванаха се с припокриване на колибите и укрепване на слабите места в палисадата. Сара сложи клавесина си в предната стая и всяка вечер развлечаше Том с музика и пеене.

Люлката постави до леглото им в задната стая. Първата вечер, когато седна, за да свали ботушите си, Том ѝ хвърли лукав поглед и заяви:

— Това следва да се приеме като предизвикателство, мистрес Кортни. Дали да не видим, какво можем да направим за напълването ѝ?

Нямаха много време за работа по въпроса, защото след няколко седмици Том се приготви да поведе първата експедиция нагоре по реката.

Ван Хутен беше в първата лодка, седнал на сандъка с химикалите си, приготвил корито за промиване на златен пясък. Проверяваше всеки пясъчен нанос, покрай който минаваха. Когато другите тръгваха да преследват слонските стада, Ван Хутен не отиваше с тях, а поемаше с двамата си помощници лоци към хълмове и потоци в търсене на скъпоценния метал.

Ловът беше добър този сезон. За месец натовариха лодките и бяха готови да поемат обратно към форта Провидънс.

Този път Сара дойде с Том, понесла кутия с бои и четки, закупена в Добра Надежда. Времето ѝ минаваше в рисуване на скици и пейзажи от местностите по пътя им.

Отидоха много нагоре по реката и в крайна сметка стигнаха териториите на лоци. Жителите на първото село мигом потънаха в гората и трябваше да минат няколко дни, докато започнат боязливо да се измъкват, един по един, измежду дърветата. След като Фунди и Аболи успокоиха първоначалните им страхове и подозрения, между двете групи бяха установени приятелски отношения.

Разбраха, че лоци са общо взето приятен и жизнерадостен народ. Макар и дребни на ръст, те бяха добре сложени и хубави. Някои от жените бяха направо красавици, с изтънчени, характерни за поречието на Нил черти. Ходеха с обнажени гърди и осанката им бе изпълнена с горда грация.

Аболи проведе сериозни преговори със старейшините на племето, като в резултат получи за жени две от най-хубавите и закръглени девственици срещу няколко ролки медна нишка и торбичка стъклени мъниста. Момичетата се казваха Фала и Цете. Трудно можеше да се каже, кой остана по-доволен от сделката: женихът или двете малки булки, вирнали носове в новите си премени, дадени им от

Аболи като част от пазарлька и изпълнени с почит и благоговение към съпруга си.

Доктор Рейнолдс, асистиран от Сара, излекува няколко болни от племето, което заздрави окончателно взаимното доверие. Когато експедицията продължи срещу течението към главния краал^[1] на лоци, новината за пристигането им ги изпреварваше, понесена от звуците на племенните барабани. Главният вожд Бонгола слезе лично да ги посрещне край брега, след което ги заведе в нови, издигнати специално в тяхна чест колиби.

Селището на Бонгола представляваше струпани една до друга няколкостотин колиби, с покриви от палмови листа, разположени по брега на реката и склоновете на приречния хълм. Всяка колиба бе заобиколена от мангови и бананови дървета, както и с градинки маниока.^[2] Издигнати на колове краали даваха подслон на дребните добичета на племето и ги закриляха от нощните похождения на хиени и леопарди.

Аболи и Том вече говореха свободно езика на лоци и провеждаха всеки ден дълги беседи с Бонгола. Вождът беше бъбрив по природа дребосък, който изложи пред Том цялата най-нова история на племето. Някога лоци населявали плодородни и богати земи по бреговете на голямото сладководно езеро на север, но се появили роботърговци и налетели върху им като гепард на газела. Оцелелите избягали далеч на юг и вече почти две десетилетия се опазвали от опустошителните набези. Но всеки ден живеели със страх, защото знаели, че търговците навлизат все повече във вътрешността.

— Знаем, че един ден пак ще трябва да бягаме — каза Бонгола.
— Затова ни обзе такава тревога, когато научихме за пристигането ви.

Том си спомни разказа на Аболи, как бил отвлечен като дете от ловците на роби. Спомни си също несretниците от пазарите за роби в Занзибар и отново го обзе дълбоко отвращение. Силен гняв го обзе заради невъзможността да облекчи по някакъв начин жестоката съдба на тоя народ.

Търговията с Бонгола се оказа изгодна: дребосъкът предложи за продан много и качествени бивни от собствените си запаси. Ван Хутен се завърна от една експедиция и гордо показа на Том пет таралежови шипа, запушени откъм широкия край. Когато отпуши един от тях и изсипа съдържанието му върху блюдото на прецизна везна, Том се

вторачи в мъничката купчина метални прашинки и люспи, жлътнали весело на слънцето.

— Златен пясък? — попита той. — Чувал съм да разправят за фалшиво злато. Сигурен ли си, че не е такова?

Ван Хутен се изпъчи, възнегодува срещу подобно петно върху професионалната си чест и показа на Том, как се проверяват люспите с киселина.

— Киселината разяжда всички основни метали, освен благородните — обясни той. Под погледа им химикалът зашипя и забълбука, но когато металната люспа бе извадена, тя си остана лъскава и с непокътната повърхност.

Заведе Том до мястото, където бе промил пясъка и му показва цяла верига чакълести и пясъчни наноси по протежение на една долина. По искане на Том, Бонгола им отпусна петдесет жени — мъжкият кодекс на честта не позволява да се срами полът с черна работа, като копане из полето и дълбане на дупки в реката.

Ван Хутен снабди всяка жена с корито и демонстрира как се работи с него. Как се пълни и разтърсва, как водата отмива пясъчните кристали, докато на дъното останат само лъскавите частици метал. Жените бързо овладяха тънкостите на занаята, а Том обеща да заплаща с парче мънистен наниз всеки пълен с благороден прах шип, който му донесат.

Наносното находище на Ван Хутен се оказа толкова богато, че една усърдно работеща жена успява да напълни мъничкото конусче за по-малко от ден. Скоро промиването на златоносен пясък се превърна в предпочитано занимание за племето. Щом някой мъж понечеше да се присъедини към това доходносно прекарване на времето, жените го прогонваха с негодувание.

Наблизаваха дъждовете и отново дойде време да поемат по течението. Лодките бяха натоварени до горе със слонова кост, а в касата на кораба имаше заключени почти сто унции златен пясък.

Когато Аболи каза на Фала и Цете, че ще ги остави при семействата им, докато се върне следващия сезон, те избухнаха в безутешни ридания и порой сълзи. Сара му се скара:

— Как можеш да бъдеш толкова жесток, Аболи? Накара ги да те обичат, а сега разбиваш мъничките им сърца!

— Те ще умрат от страх и морска болест по пътя, а дори да оцелеят, всеки ден ще тъгуват за майките си. Ще направят живота ми невъзможен, както и своя. Нека по-добре си седят тука и чакат, като примерни съпруги.

Покрусата на двете момичета бе заличена по чудотворен начин: Аболи им подари на раздяла огледала, мъниста и платове, с което ги направи най-богатите съпруги в селото. И двете бъбреха засмени, докато махаха за сбогом към високия черен кормчия на първата лодка.

Когато се върнаха в земите на лоци в началото на следващия сух сезон, и Фала и Цете бяха станали огромни от бременността, гладките им черни кореми се издужаваха над бедрените препаски, а гърдите им приличаха на тикви. Родиха с няколко дни разлика, а Сара им акушираше. И двете имаха момчета.

— Господи! — възклика Том, докато ги разглеждаше. — Няма никакво съмнение, че са от тебе, Аболи. — Само да им се лепне по една татуировка и нещастните дяволчета ще станат грозни като баща си.

Аболи бе станал нов човек. Цялата му достолепна резервираност изчезваше безследно, щом седнеше на прага с по един бузест и олигавен син на всяко коляно. Белязаното лице, внушавало ужас на стотици врагове, ставаше благо и почти красиво.

— Този е Зама — съобщи той на Сара и Том, — защото ще стане голям воин. А този — Тула, защото от него ще излезе поет и мъдрец.

В тъмнината на същата нощ, притиснала буза към лицето на Том, Сара зашепна в ухото му:

— И аз искам син, Том, моля те! Моля те, скъпи, дай ми едно бебе, което да прегръщам и обичам!

— Ще опитам — обеща той. — Ще опитам с всички сили. — Но годините минаваха, половината във форт Провидънс или в пътешествия към дивите земи на лоци, а другата — в Добра Надежда, а Сара си оставаше слаба и стройна, с плосък корем и нищо, което да пълни утробата ѝ и да налее красивите ѝ гърди.

Зама и Тула растяха бързо и станаха здрави и едри момченца, признати водачи на другите на тяхната възраст. Времето им минаваше в гората и по тревистите поляни. Пасяха добитъка на племето, учеха се да си служат с лък и копие, опознаваха дивите животни в гората. Вечер

сядаха в краката на Аболи и слушаха зяпнали разказите му за морето, за битки и приключения в далечни земи.

— Вземи ни с тебе, татко! — молеше Зама. Както бе предрекъл Аболи, той беше по-висок и по-силен от брат си.

— Моля те, татко! — присъединяваше се Тула. — Вземи ни да ни покажеш тия чудесни места!

— Трябва да останете при майките си и да изпълнявате задълженията си, докато ви обрежат и станете мъже — отвърна Аболи.

— Тогава двамата с Лорд Клебе ще ви заведем в света отвъд земите на лоци.

Ловът на слонове вървеше добре, а Ван Хутен откри ново златно находище, на три дни път от първото. То осигуряваше постоянен приток на златен пясък към форт Провидънс. Както Том, така и племето процъфтяваха и в началото на всеки дъждовен сезон „Кентавър“ поемаше тежко натоварен към Добра Надежда.

Една солидна амстердамска банка имаше клон там и Том бе вложил в нея две хиляди лири. След последния сезон, сумата се удвои и той най-после стана заможен човек.

Сполетя го и едно горчиво разочарование. Когато дойде време да поемат отново на север, Нед Тайлър заяви, че е вече твърде стар за пътешествия. И наистина, косата му приличаше на току-що набран памук, гърбът му се приви, а някога бистрия поглед помътня.

— Оставете ме в малката ми ферма! — помоли той. — Искам да се грижа за кокошки и зеленчуци.

— И аз ще остана с Нед — реши доктор Рейнолдс. — Преживях достатъчно приключения, ще ми стигнат до края на живота. — Едва сега, погледнал внимателно червеното, грубовато лице на лекаря, Том видя колко се е състарил. — Дойде ми до гуша да превързвам и да кърпя главорезите ти. Искам да си засадя малко лозе и може би ще дочакам хубаво вино, преди да умра.

— А кой ще се грижи за нас? — възрази Том. — Да не искаш да изпукаме от малария?

— Имаш си много добра малка лекарка — отвърна старият доктор. — Научил съм мистрес Сара на всичко, което знам за наместването на счупени крака и за забъркване на лекарства. Поверявам ви в добри ръце и харесва ли ми или не, с нея ще сте по-добре. Бог вижда, тя е по-хубава от мен и носи по-добро сърце.

Първи помощник стана Алф Уилсън и когато „Кентавър“ отново влезе в устието на Лунга в началото на следващия ловен сезон, той стоеше на руля. Всичко живо на борда изгаряше от нетърпение при тези ежегодни завръщания във форт Провидънс. Искаха час по-скоро да разберат, как се е справил Фунди със задълженията си през дъждовния сезон, да научат, дали слоновете са все така в изобилие по земите на лоци и колко злато са промили жените през отсъствието им.

Аболи правеше неуспешни опити да прикрие нетърпението си, да се прибере при жените и децата си. Фала и Цете бяха увеличили потомството: вече имаше две дъщерички и още двама сина.

Както обикновено, Фунди ги чакаше на брега, за да поздрави Том и Сара. Във форта всичко си бе наред, а дъждовете бяха направили сравнително малко бели. Сара махна калъфа от клавесина, взе един акорд и се усмихна, доволна че е верен. Засвири „Испански жени“.

Аболи разпита Фунди за новини от племето и семейството му, но такива нямаше, тъй като дъждовете били много обилни тая година и движението по реката — невъзможно. Нито една пирога от селото на Бонгола не бе идvala във форта. Аболи се изтормози, докато разтоварят „Кентавър“, ремонтират форта и се пригответ за пътуване до земите на лоци. Когато най-накрая бяха готови да напуснат Провидънс, той седеше до руля на челната лодка.

Първият белег, че нещо не е наред, забелязаха в пограничните села на лоци — бяха пусти до едно. Макар да претърсваха цялата околност, не откриваха жива душа, нито най-малка следа, от която да разберат, какво е станало.

Със свити сърца забързаха колкото можеха към селището на Бонгола, мъкнеха лодките през плитчините и не спираха, докато оставаше макар и малко светлина, за да виждат очертанията на брега и скалите по течението.

Пристигнаха в един ранен следобед. Над хълмовете тегнеше ужасяваща тишина. Ни барабан, ни рог, никакъв приветствен вик. Веднага забелязаха, че градините са обрасли с плевели. Стигнаха първата колиба на брега. Покривът бе изгорял, а стените стърчаха мрачни и голи. Дъждовете бяха отмили глинената мазилка.

Никой в лодките не пророни и дума. Лицето на Аболи бе сгърчено в страшна гримаса на отчаяние. Пред погледите им се низеха изгорени колиби, изоставени градини и празни кошари. По високите

клони на дърветата клечаха лешояди, мрачни създания, изгърбени и кривоклони. Из въздуха се носеше сладникава миризма на смърт и разложение.

На брега се търкаляше една-единствена продълнена пирога. Дъските, върху които мъжете сушаха риба, бяха паднали, а мрежите се валяха по земята в разбъркани купчини. Аболи скочи през борда, без да изчака лодката да докосне брега и хукна по обрасла пътека към колибите на Фала и Цете.

Том го последва, но не успя да го стигне, преди да се добере до няколко колиби, оградени с бодливи клони. Аболи се изправи пред изгорените жилища на своите съпруги и деца. Том застана до него и никой от двамата не проговори. После Аболи влезе навътре и коленичи. Изрови от синкавата пепел мъничък човешки череп и го хвана в длани, сякаш бе свещен потир. Пробит бе от силен удар. Вторачи се в празните очни кухини, а по набразденото лице протекоха сълзи. Когато обаче заговори, гласът му бе твърд.

— Работърговците винаги избиват бебетата, защото не могат да издържат прехода до брега. Майките се изтощават от носенето им. — Докосна дупката с пръст и добави: — Виждаш ли, как са хванали дъщеричката ми за краката, за да ударят главата ѝ в рамката на вратата? Това е хубавото ми бебче Каса.

— Той поднесе черепа към устните си и целуна ужасната дупка.

Том не можеше да гледа мъката му. Извърна очи и видя, че някой бе написал с въглен на стената на арабски: „Бог е велик. Няма друг Бог, освен Бога.“ Нямаше никакво съмнение относно извършилите на това зверство. Остана вторачен в надписа, докато се мъчеше да се успокои. Когато успя да проговори, гърлото му беше свито от гняв.

— Кога е станало това?

— Преди около месец — отвърна Аболи и се изправи. — Може би малко повече.

— Робските колони сигурно се движат бавно? — попита Том. — С всичките тия вериги и деца?

— Да — потвърди Аболи. — Движат се много бавно и пътят до брега е дълъг и изтощителен.

— Можем да ги настигнем. — Гласът на Том стана сигурен и твърд. — Но трябва да тръгнем веднага и да вървим бързо.

— Да — съгласи се Аболи. — Ще ги настигнем. Но първо трябва да погреба дъщеричката си. Подготви похода, Клебе, а аз ще привърша скоро.

Аболи намери още два малки скелета в развалините. Костите бяха разхвърляни от лешояди, но той разпозна децата си по мънистените гривни, които им бе подарил и които още стояха усукани около мъничките кости. Бяха на двете му малки момченца — нямаха и две години. Събра костите и ги подреди на жълт кожен плащ.

Изкопа гроба в пода на колибата, където бяха заченати и ги погреба заедно. После проби вената на едната си китка и докато кръвта капеше върху гроба, помоли предците си да приемат с любов децата му.

Когато се спусна на брега, Том почти бе привършил с подготовката. Годините лов на слонове бяха обучили хората добре — всеки знаеше задълженията си. Разделиха се на три групи по пет человека. Водеха ги Том, Алф Уилсън и Люк Джарвис. Трима моряка останаха да охраняват лодките.

Всеки носеше оръжието си, барут и куршуми, мях с вода, одеяло и храна за една седмица. Всичко това тежеше шестдесет фунта. Привършиха ли припасите, щяха да разчитат на лова.

— Ти ще останеш при лодките — обърна се Том към Сара, докато развиваше брезентовото платнище, в което държеше синята сабя. По време на лов не я носеше, защото пречеше на движенията му, но сега щеше да му потрябва. — Ще има опасности и битки — добави той, докато я запасваше.

— Точно затова трябва да дойда с теб. Ще има ранени, а кой ще се погрижи за тях? Не мога да остана тук — отвърна Сара и той видя решителност и студен блясък в очите ѝ. Тя вече бе приготвила медицинската си чанта и одеяло. От дълъг опит знаеше, че е безсмислено да спори с нея и се предаде.

— Ще стоиш близо до мен. Ако изпаднем в опасност, ще правиш каквото ти кажа, жено, и поне един път в живота си ще престанеш да ми възразяваш!

С Аболи и Фунди начало, те поеха през селото в единична колона. Минаха край още много скелети — останки от старци, жени и деца, преценени от похитителите за прекалено слаби. С облекчение оставиха зад гърба си тази сцена на смърт и разорение, за да поемат по

следите на бавната колона пленници, поведена на север през планините.

Аболи и Фунди наложиха убийствено темпо. Фунди носеше гигантския си лък за слонове през едното рамо и колчан с отровни стрели през другото. Той също бе загубил семейството си в масовото клане. Според сметките на Том, през този първи преход бяха изминали десетина мили. Той нареди да спрат, едва когато стана толкова тъмно, че не виждаха къде стъпват. Завити един до друг под одеялата си, двамата със Сара спяха на пресекулки. Малко след полунощ един зловещ вик, откъм билото на хълма, ги накара да скочат на крака. Гласът беше човешки и викаше на езика на лоци.

— Какви хора сте?

— Аз съм Клебе, твой приятел — отвърна Том.

— Аз съм Аболи, съпруг на Фала и Цете. — Добави дърва в огъня и пламъците му хвърлиха ярка светлина наоколо.

— Аз съм Фунди, ловецът на слонове. Елате при нас, хора на лоци!

Появиха се сред дърветата, подвижни сенки в отблясъците на огъня, за да се превърнат в човешки фигури. Бяха по-малко от стотина, оцелели при нападението, много от тях жени, но и петдесет войни, които носеха оръжието си, копия и тежки лъкове с отровни стрели.

Наклякаха един до друг около огъня и старейшините един по един започнаха да описват изненадващото нападение, клането и отвличането на племето в робство.

— Някои успяха да се спасят в гората, а други бяха излезли на лов или да събират билки и див мед, така че оцеляхме.

— Какво стана с моето семейство? — попита Аболи.

— Хванаха Фала и Цете, и синовете ти, Зама и Тула. Видяхме ги оковани, когато проследихме кервана отдалеч.

Останаха будни през цялата дълга нощ, заслушани в безкрайния разказ за убитите и отвлечени несcretници лоци. Призори, когато трябваше да тръгнат на път, Том нареди старците и жените да се върнат в селото, за да погребат избитите и да засеят градините, та да се избегне гладът, който неизменно съпътства подобни бедствия.

— Там има неколцина от моите хора. Те ще ловуват, за да се изхранят, докато приберете реколтата. — Хората тръгнаха послушно назад, а Том събра войните около себе си. Повечето знаеше по име, а с

някои от тях бе ловувал. — Тръгнали сме по следите на кервана — каза им той. — С бой ще освободим пленниците. Ще дойдете ли с нас?

— Искахме да ги преследваме, но арабите имат огнени тояги и се уплашихме. Вие също имате огнени тояги и ще дойдем с вас.

Фунди подбра най-безстрашните и умели ловци и ги изпрати да разузнават пътя, да откриват засади или други капани, които роботърговците можеха да заложат. Поеха отново по отъпкания робски път на север.

Вървяха бързо от ранни зори до пълен мрак и въпреки че следите, оставени от робския керван, бяха толкова стари и неясни, че дори Аболи и Фунди ги разчитаха с мъка, знаеха, че за деня са изминали същото разстояние, което керванът преодолява за шест дни. Толкова на брой бяха нощните станове, край които минаха.

На следващия ден тръгнаха пак призори и по пладне попаднаха на останки от първите жертви дадени от кервана. Видяха само няколко кокала и окървавено парче препаска, захвърлени край пътеката. Арабите бяха свалили веригите, а горските чистачи се бяха погрижили за останалото.

— Тези са били най-слаби — каза Фунди. — Умрели са от изтощение. Още много такива ще видим, преди да настигнем кервана.

С всеки изминал ден следите ставаха по-пресни и лесни за разчитане. Пътят бе непрекъснато маркиран от нощи станове и останки от неиздържали изпитните на тежкия поход.

След десет дни стигнаха място, където колоната от земите на лоци се бе сляла с по-многоброен робски керван, идващ откъм големите сладководни езера на запад. Аболи и Фунди проучиха изоставения лагер, където обединеният керван бе прекарал първата си нощ.

— Колоната наброява вече над две хиляди роби. Толкова са лежанките им — съобщи Аболи, като показа на Том слегналата трева по местата, където бяха спали хората. — Повечето носят тежки товари: хранителни припаси, зърно и сушено месо от дивеч.

— Откъде знаеш? — попита Том.

— Дълбоките следи от ходилата им показват, че са натоварени. Зарязали са няколко празни торби край огньовете, а в тях са останали по някое зърно и трохи сушено месо. Но освен това, арабите ги принуждават да носят и доста слонови бивни.

— Слонова кост? — попита изненадан Том. — Откъде биха могли да я вземат?

— Ограбили са нападнатите села, а и оманците са също като тебе ловци — намеси се в разговора Фунди.

— Откъде знаеш това за слоновата кост?

Аболи го отведе до противоположния край на лагера и му показва следи върху почвата.

— Тук са оставили бивните за през нощта. — Дългите извити вдълбнатини се виждаха достатъчно ясно, дори за Том.

— Арабите пазачи и търговци са около сто и шестдесет души. — Аболи го заведе при навесите от клони, приютили арабите за нощувка и му показва направените от трева легла. — По едно на човек. Преброих и следите от стъпки.

— По какво различаваш стъпките на арабите от тия на робите? — поинтересува се Том.

— Арабите носят сандали. Мнозина водят едри кучета на синджир — ето ги следите им. Използват ги за сплашване на робите и за залавяне на бегълци.

— Загубихме тута почти час — прекъсна го Том. — Знаем вече числеността на неприяителя. Да тръгваме!

Това огромно стълпотворение от окованни и натоварени мъже и жени се движеше още по-бавно от преди и малобройният, отлично трениран, през годините на лов, отряд, бързо го настигаше.

Малко преди пладне в седемнадесетия ден от преследването, двама от разузнавачите се появиха тичешком пред крачещия начело на колоната Том и неизоставащата Сара.

— Видяхме пушек от огньовете им — завикаха съгледвачите, преди да са дотичали при тях.

— Остани при Люк и Алф! — каза Том на Сара и кимна към Аболи. Двамата тръгнаха с бърза лека стъпка, както се догонва слонско стадо в последния етап от преследването. Съгледвачите лоци ги заведоха до един гранитен хълм, от който се откриваше прекрасна гледка на мили напред.

Пушеците на стотици огньове се виеха към безоблачното небе на не повече от няколко мили от тях.

— Пипнахме ги най-после! — възклика Том и ги поведе в същия лек тръс надолу по хълма. След час стигнаха изоставения лагер,

в който все още димяха огньове. Широка пътека, отъпкана от хиляди боси стъпала се виеше между дърветата и те затичаха по нея.

Спряха неволно, доловили далечна мелодия: печална песен от хиляди гласове се лееше нежно под палещите лъчи на обедното слънце. С неповторима красота, тъжната мелодия на робите казваше сбогом на загубения роден край, на дома и близките, които нямаше да видят никога вече.

Том огледа терена пред себе си.

— Ще ги заобиколим отдясно. Трябва да ги изпреварим и да пуснем колоната да се източи пред нас, за да научим точния им брой и начин на придвижване.

Стигнаха последните дървета и пред погледа им се ширна просната до хоризонта равнина. Нажеженият въздух трептеше над бледожълта трева. Стада дивеч пасяха из полето. Отделни конусовидни хълмчета се открояваха като острови сред необятната шир, а тук-там единични акации извисяваха плоски корони. Стада дивеч пасяха из полето. Жирафи проточваха внушителни шии, за да пасат акациите, а на места се възправяха застрашителните черни и рогати туловища на носорози.

На две-три мили отляво се виждаше облакът прах, вдиган от кервана. Том и Аболи мигом решиха, какво да бъде следващото им действие. Един от конусообразните гранитни хълмове лежеше точно пред колоната. Върхът му би предоставил идеална наблюдателна позиция, но трябваше да бързат. Оставиха двамата съгледвачи скрити между дърветата, а те се понесоха с все сили през полето.

Стигнаха малкия хълм почти напълно изтощени и се проснаха в основата му, за да си поемат дъх. Щом се поокопитиха достатъчно, за да могат да седнат, двамата пийнаха по няколко гълтки вода от меховете. После станаха и заизкачваха скалистия склон на хълма. Под самия хребет отново се проснаха в цял ръст и внимателно надникнаха над ръба. Началото на кервана роби се намираше на миля от тях. Трябваше да се източат под хълма.

Хиляди фигурки се нискаха в бавно потекъл поток на почти три мили до края на гората. Беше точно както го описваше Аболи. В челото на колоната яздеше внушителна фигура на арабски жребец. Облечена бе в зелена роба, а около главата се вееше края на тюрбан в същия цвет. Открити оставаха само очите му. Две голи чернокожи жени

пристъпяха от двете страни на коня, понесли над ездача украсен с пискюли слънчобран.

Останалите араби бяха отстрани на колоната. Том преброи през далекогледната тръба сто петдесет и четири души, почти колкото очакваха. Сто тридесет и шест бяха пехотинци, останалите на коне. Всички носеха роби и бяха тежковъръжени. Конниците яздеха напред-назад покрай колоната, като подканяха хората да вървят побързо.

Робите бяха прекалено много, за да бъдат преброени точно, но Том пресметна, че първоначалната оценка на Аболи е много близка до истината. Повечето, и мъже, и жени, бяха голи. Малцина имаха по парче кожа или парцалив плат около слабините си. Оковани бяха до един. Децата бяха навързани по пет-шест за вратовете с въжета от лико или ивици сурова кожа. Не бяха сметнали за нужно да си хабят веригите за тях.

Главите и телата на всички бяха посивели от плътен слой прах, през който личаха следи от струйки пот, придаващи на хората някакъв свръхестествен вид. Всички носеха по нещо. Дори децата крепяха на главите си кошове със зърно. Жените носеха спалните рогозки и лични вещи на арабите или мехове с вода. Мъжете бяха натоварени с бивни. Далекогледната тръба даде възможност на Том да преброи стотици. Няколко бяха толкова големи, че ги носеха по четирима.

Колоната идваше все по-близко и по-близко. От наблюдателницата си на хълма виждаха все повече и повече подробности. Дочуха тъжна песен. Една жена в началото на кервана изпусна товара си и падна на земята, като увлече други три, оковани с нея. Околните се опитаха да й помогнат, но тя бе твърде слаба, за да стои права.

Суматохата накара четирима от пазачите да дотичат начаса. Скупчиха се над момичето и Том чу гневните викове, с които се мъчеха да я вдигнат на крака. Един от тях започна да я налага с бич. Замахна отвисоко, като се целеше отначало в задната част на бедрата, а после, видял че няма ефект, премина към гърба и задника. Плющенето на ремъка върху гола кожа се донасяше отчетливо през нажежения въздух.

Най-накрая арабите се примириха с още една загубена глава жива стока. Един коленичи и освободи китката на момичето от

белезниците, после я хвана за глезните и извлече тялото край пътеката. Другарите му сръчкаха спрялата колона да тръгва, а голото, потънало в прах тяло на момичето остана да лежи, където го оставиха. Колоната вече се точеше така близо до хълма, че двамата различаваха с просто око отделните лица. Изведнъж Аболи се вдърви и стисна рамото на Том. Посочи напред и след миг Том разбра, какво го бе развълнувало. Минаваше нова група деца — безразборно навързани с тънко въже през кръста момчета и момичета. Всяко дете носеше на главата си вързоп или кош, чиято тежест варираше в зависимост от ръста и силата на носача. Момчето начело беше най-високо от всички. То крачеше леко и гордо исправено, докато останалите се мъкнеха отчаяни и изтощени.

— Зама — каза Аболи. — Най-големият ми син. А тоя зад него е Тула. — Гласът му бе равен, но в очите гореше страшен, величествен гняв. — Там са също Цете и Фала, в следващата редица. — Двете жени бяха голи, с окованi шии и натежали от млякото, предназначено за пребитите им рожби гърди.

Том не знаеше как да утеши стария си приятел. Лежаха и гледаха, как се вие пред погледите им печалната процесия. Крачеха толкова бавно, че минаха почти два часа, докато се извърват всички. Пазачите гонеха хората с викове и камшици.

Глутница чакали и хиени се мъкнеше след кервана. Те лапаха лакомо екскрементите, оставяни по полето от поразените от дизентерия роби, както и всеки друг захвърлен отпадък. Том мислеше, че изоставеното момиче е мъртво, но грешеше. Когато хиените се скучпиха около него с нетърпелив кикот и лакомо скимтене, то напрегна сили да се подпре на лакът, но усилието се оказа прекалено голямо. Падна на земята, прибра колене към гърдите и вдигна ръце над главата.

Глутницата отстъпи за миг, но после отново наобиколи жертвата си. Една проточи шия и се опита да подуши крака ѝ. Момичето вдигна камък, хвърли го и тя се отдръпна. Тогава друго от подобните на кучета едри животни се втурна зад гърба ѝ и впи зъби в рамото на момичето. Когато то се претърколи и зарита в праха, хиената завъртя голямата си глава и откъсна парче мясо, което моментално гълтна, а момичето се строполи, стенейки от болка. Останалите не можеха повече да издържат на миризмата на кръв. Още едно животно се

втурна напред и захапа жертвата за крака. Дръпна се назад и я повлече като шейна. Том скочи, готов да се втурне на помощ, но Аболи го смъкна до себе си.

— Арабите са още съвсем близо. — Посочи колоната на половин миля от тях. — Ще те видят. Нищо не можем да направим за нея.

Беше прав, разбира се. Пред очите им още една хиена се хвърли напред и като захапа момичето за корема, започна да тегли в посока противоположна на първата. Животните опъваха жертвата си, а писъците ѝ стигаха до ушите на двамата мъже горе. И тогава всичките десетина хиени се нахвърлиха, заръфаха плътта на момичето, натрошиха костите му с огромни челюсти, а конвулсията му отслабваха, докато скоро замряха напълно. След няколко минути от него остана само кърваво петно. Глутницата се повлече подир отдалечаващия се робски керван.

Том и Аболи слязоха от хълма и поеха в същата посока, а денят се смаляваше и слънцето слизаше към хоризонта. Когато арабите наредиха на колоната да спре за нощувка, двамата се прокраднаха още по-близо. Като използваха прикритието на няколко акацииеви дървета, внимателно разгледаха разположението на лагера, като обърнаха особено внимание на конете и навесите на арабите.

Когато слънцето се скри и над лагера се спусна мрак, те се измъкнаха и забързаха назад. След около час срещнаха останалата част от отряда. Запалиха скрит огън, за да пригответят вечерята си и след като се нахраниха, Том свика военния съвет и даде наредждания на своите помощници. Веднага след това, тръгнаха към бивака на робския керван.

Забелязаха светлината на лагерните огньове от две мили разстояние и внимателно приближиха. Том и Аболи разставиха стрелците с лък и повториха инструкциите си, за да няма объркване. След това сами заеха позиции и дългото чакане започна. Том искаше да нападнат в най-тъмните часове на нощта, между полунощ и зазоряване, когато духовните и физически сили на арабите ще са най-демобилизирани.

Малко по малко, пламъците от лагерните огньове се снишаваха, за да се превърнат в жар и после — в пепел. Навирил опашка, големият Скорпион пропълзя по небосвода над главите им, за да се

спусне към хоризонта. Говорът и песните на робите постепенно заглъхнаха и над лагера се възцари тишина.

— Време е! — каза най-после Том и се изправи. Приближиха още, за да се убедят, че нищо не се е променило в разположението на лагера. Само един ярък огън пламтеше на отсамната страна, при вързаните в акациева горичка коне.

В неговата светлина се виждаха трима пазачи, седнали с чашки кафе в ръце, потънали в сладка приказка. Гледаха в огъня. Това ще ги заслепи, помисли си мрачно Том и прошепна на Аболи:

— Вземи тоя откъм теб!

Прокраднаха се напред, докато стигнат ръба на светлия кръг. Сабите и на двамата си оставаха в ножниците, за да не привлече вниманието на пазачите някой случаен отблъсък от остриетата им.

— Давай! — Том изтегли сабята и леко изтича зад гърба на седналите араби. Първият беше убит на място, с прободен удар във врата. От другата страна на огъня Аболи уби втория. Убитият падна по очи в огъня, който подпали чалмата и рунтавата му брада като факла.

Третият пазач нададе уплашен вик и се опита да стане, но Том го мушна в гърлото. Синята сабя се виза мазно и вторият вик бе удавен в гъргоренето на бликнала кръв.

Том и Аболи прилекнаха край жертвите си в очакване на тревога, но хергелето беше малко отдалечено от лагера, а вдигнатата от пазача врява не беше повече от вик в кошмарен сън. Всичко бе спокойно. Отидоха при спънатите коне. Насреща им излезе тъмна сянка. Том подсвирна тихичко. Отвърнаха му веднага и Люк Джарвис пристъпи към тях.

— Всичко е наред! — прошепна той, което означаваше, че се погрижили за останалите постове. Том изтича до един от конете. Беше си харесал дорестия жребец на водача и още по светло, запомни мястото му сред акациите. Освободи животното и тихо му заговори, като го галеше по челото. После се метна на голяя му гръб. Аболи също си избра кон и когато го възседна, Том тихичко свирна на Люк.

Той побягна назад към хората си, които бяха наобиколили един от навесите със спящи араби. Почти веднага се разнесоха мускетни изстрели, а тъмнината бе раздрана от дълги пламъци, излизящи от дулата, докато морящите разстреляха спящите араби от упор. Нисък ропот се разнесе бързо над лагера, за да премине веднага в ужасен

многогласен рев. Арабите изскачаха с бълскане и препъване изпод навесите, пипкаха се полуусънени с оръжието си, за да бъдат посрещнати от мускетни залпове и облаци отровни стрели.

Робите не можеха да помръднат, приковани с дълбоко набити в земята за през нощта железни колове. Лежаха по местата си и с влудяващи писъци и вой засилваха общия хаос.

Някои от арабите започнаха да отговарят на огъня. Оформяше се ядро на съпротива. Том се спусна в галоп към навеса, под който привечер бе видял да се настанива водачът. Носеше взета от огъня горяща главня в ръка и я метна върху сухия покрив на заслона. Той пламна начаса с пращене и искри, като освети пространството на стотици ярда околовръст. Подгонен от топлината, водачът излетя от колибата с мускет в ръка. Нямаше тюрбан и намазаната му с благовония сива коса се спускаше до раменете. Брадата му бе спълстена. Том пришпори коня право към него. Арабинът вдигна кремъклийката. Том се залепи за шията на жребеца и го насочи право в дулото на оръжието.

Арабинът стреля. Последван от бяло цвете пушек, куршумът свирна край главата на Том. Очакваше старецът да побегне, изпразнил веднъж пушката, но той остана на мястото си, гордо изправил глава, готов да посрещне смъртта с лют гняв в погледа. Том почувства възхищение и респект. Приведе и заби синьото блеснало острие в сърцето му с такава сила, че човекът отлепи крака от земята, а когато я докосна отново, беше вече мъртъв. Том обърна коня и се надвеси над него. Нощният ветрец помръдваше кичури от сивата брада върху гърдите на убития. За малко щеше да изпита разкаяние, но си спомни пребитите дечица на Аболи, живо изяденото от хиени момиче и чувството се изпари, още неродено.

Препусна към полесражението. На две места арабите се бяха организирали в малки съпротивяващи се групи. Том викна към Аболи:

— Трябва да ги смажем! Давай след мен! — Стовариха се отгоре им с диви викове и сеч. Оцелелите араби се огънаха под този мощн напор. Захвърлиха празни мускети и побягнаха в тъмното.

— Нека вървят! — Том не позволи на хората си да се впускат в преследване. — Няма къде да идат. Щом съмне, ще пратя по следите им Фунди и неговите стрелци.

В суматохата на битката бе изгубил Аболи от поглед. Тръгна през робските редици, да го търси. Сражението бе свършило, но лагерът тънеше в невъобразим хаос. Мнозина бяха успели да измъкнат коловете и сега цели окованы редици се препъваха насам-натам в светлината на пламъците с див вой и писъци. Шумът бе оглушителен. Никой не можеше да чуе нареджданията на Том. Когато направи опит да вразуми неколцина от робите с помощта на ножницата, воят им стана още по-див. Заряза цялата работа и продължи да търси Аболи. Забеляза коня му, но без ездач. Мина му през ум парализиращата мисъл, че може да е свален от куршум. Пришпори собствения си кон по-нататък и веднага забеляза чернокожия си приятел жив и здрав, понесъл две момченца на ръце, здраво притиснал към гърдите си голите им прашни телца.

— Нищо им няма и на двамата, Клебе! — извика Аболи, а Том му махна с ръка и тръгна да търси Сара. Знаеше, че е някъде в това море черни тела и се опитва да помогне на ония, които имат нужда и наистина се разтревожи за съдбата ѝ в тая несигурна, опасна обстановка. Като нищо можеше да я стъпче обезумяла тълпа или пък да се натъкне на някой въоръжен с кинжал арабин.

Забеляза огнената ѝ коса да грее като фар в светлината на пламъците и пришпори коня през тълпата към нея. Наведе се, прихвана я през кръста, вдигна я пред себе си върху холката на жребеца и я целуна.

Сара го прегърна с две ръце и така силно се притисна, че го заболя.

— Ти успя, скъпи, хората са свободни!

— А има и цял товар слонова кост като награда — отвърна Том с усмивка.

— Ти, недостойно същество! — Тя се засмя в отговор. — Това ли ти идва в главата в такъв славен момент?

— Баща ми ме учеше: „Прави добро на всички хора, но не забравяй накрая да си прибереш таксата.“

---

[1] Краал — африканско селище във вид на окръжност. ↑

[2] Маниока — тропическо растение с годни за храна корени с високо съдържание на скорбяла. ↑

138.

Целият остатък от нощта премина в усилия да се въведе ред сред тълпите роби. Повечето оставаха все още оковани, но щом зазори, започнаха да ги освобождават. Том откри огромна връзка ключове в пояса на убития от него водач на кервана. След като свалиха веригите, нареди освободените да се разпределят на групи по племена и села. След това ги постави под разпорежданията на собствените им вождове и водачи.

Сара се погрижи най-напред за семейството на Аболи. Двете момчета бяха живи и здрави. Цете и Фала гледаха обезумели от страх, но Аболи им поговори строго и те се успокоиха. Щом се увери, че повече не се нуждаят от помощта ѝ, Сара отиде при другите. Най-напред се залови с децата, които имаха нужда от медицинска помощ. Много от тях бяха заболели от дизентерия и тя им даде сироп за укрепване на червата. След това започна да маже с мехлем раните, останали от въжета и ремъци. Макар да се труди неуморно през нощта и целия следващ ден, ограничените запаси лекарства и огромният брой нуждаещи се от помощ не ѝ позволиха да се погрижи за всички.

Докато траеше това, Том изпрати Фунди и отряда му стрелци по следите на избягалите през нощта араби. Те не бяха отишли далече и повечето бяха без оръжие. Хората на Фунди бързо ги откриваха и довършваха с безмилостните си стрели. Отровата караше кожата около входната рана да поаленее, а после се разливаше в кръвта като течен огън. Никак не беше лека тази смърт, но когато ловците надонесоха отрязаните глави, като доказателство за успешния улов, Том ги погледна с безразличие. Споменът за стореното от убитите бе още пресен в паметта му, а гневът не се бе уталожил.

Под ръководството на офицерите, моряците претършуваха лагера и струпаха плячката на едно място, за да може Том да я огледа и впише в дневника си. Освен огромното количество слонова кост, в пепелта от колибата на водача откриха малко желязно ковчеже. То бе устояло на

пламъците и когато го отвориха, намериха в него златни динари на стойност почти триста лири.

— Това добре закръгля спечеленото за един ден добри дела — изрази пред Сара задоволството си Том.

Събраха храната и мускетите, буретата с барут и оловните слитъци, от които се лееха куршуми, топове плат, торби мъниста и огромно количество други полезни вещи.

— Как смяташ да отнесеш всичко това до форт Провидънс? — попита Сара. — Май ще трябва да го оставиш тук.

— Ще видим — мрачно се закани Том и накара Фунди и Аболи да му доведат всички водачи на освободените. Обясни им, че храната ще бъде разпределена между отделните племена, след което жените и децата могат да си вървят. В замяна на свободата си обаче, всеки мъж трябва да помогне при пренасянето на плячката до земите на лоци. След това могат да се приберат при жените и децата си. Обясни още, че трудът им ще бъде заплатен със стоки. Вождовете останаха възхитени от това решение, защото надниците на поданиците им щяха, естествено, да паднат в техните ръце. До момента не бяха проумели, че са свободни, а смятаха, че просто са сменили едни господари с други.

Минаха няколко дни, докато се разпредели храната и се оформят отделните колони, преди децата и жените да потеглят на път. Тръгнаха си с песни и хвалебствия за белия човек, който ги бе освободил. След това тежко натовареният човешки керван пое на юг с Том и Сара начело, възседнали арабски коне.

Том оставил Фунди и двадесетина от най-безстрашните му бойци да охраняват роботърговския път през останалата част от сухия сезон. Забележеха ли нов керван, той щеше веднага да изпрати вестоносци при Том във форт Провидънс.

139.

Когато стигнаха Провидънс, Том разбра, че слоновата кост, с която разполага е повече отколкото може да натовари в малкия „Кентавър“.

— Няма да се налага да ловуваме отново, поне той сезон — каза той на Сара. — Ще мога да съсредоточа усилията си върху освобождаването на още нещастни пленници, заробени от проклетите мюсюлмани.

Върху лицето му бяха изписани благочестие и добродетелност, но тя забелязала пламъчетата в очите и не се остави да бъде подведена.

— Бих желала чувствата ти да са искрени, Томас Кортни, само че твърде добре те познавам. Залавяш се за тая работа, главно заради слоновата кост и хазарта на битката.

— Много строго ме съдиш, мила моя хубавице — възрази той с усмивка, — но защо трябва да издребняваме? Ти пък се вълнуваш главно за съдбата на малките пикльовци и аз ти ги отстъпвам изцяло. Така и двамата ще получим онова, към което се стремят душите ни.

— Следващият път няма да е толкова лесно — предупреди го тя.
— Арабските роботърговци ще бъдат подгответни.

— А-ха! Аз обаче, също имам някои идеи в тази насока.

Пленили бяха близо двеста арабски мускета и огромен запас барут и олово. Вместо да тръгнат на лов, Том и моряците му обучиха петдесет воини от племето лоци да си служат с мускети. Подбраха най-обещаващите, но дори и те срещаха трудности при овладяването на оръжие, толкова чуждо на културата и бита им. Не можеха да преодолеят до край суеверния страх пред кремъклийката, нито инстинктивния навик да затварят очи в очакване на изстрела. Том скоро разбра, че от тях никога няма да излязат добри стрелци. Той се примири с това и започна да обучава туземците в стрелба от близо, като замени куршумите със специално отлети оловни сачми, които се пръскаха и поразяваха по-голяма площ.

След няколко седмици един от бързоходците на Фунди пристигна с вест, че откъм големите езера се задава нов керван роби.

— Време е да видим, дали новата ми стратегия ще се окаже успешна — съобщи Том на жена си. — Предполагам, че няма да те убедя да останеш в безопасност тук? — Вместо отговор тя се усмихна и отиде да приготви медицинските си такъми.

Когато най-после видяха кервана, разбраха, че е още по-многоброен и богат от първия, но и много по-сериозно охраняван от конни и пеши араби. Численото им превъзходство бе почти двойно. Двамата с Аболи го следиха няколко дни, докато изработят план за нападението.

Много скоро се разбра, че роботърговците са известени за съдбата на първия керван. Те бяха непрекъснато нашрек. По време на преходите пускаха многобройни съгледвачи във всички посоки и при най-малък знак за опасност се събираха в боен строй. Привечер избираха удобни за отбрана места за нощувка, а около лагера разставяха многобройни наблюдателни постове.

Том и Аболи проучиха терена пред кервана и откриха брод в една широка река, през който керванът нямаше как да не мине. Изведоха бързо хората си напред и ги разположиха в гъста горичка на отсрещния бряг.

Щом стигна реката, дългата и тромава колона започна преминаването ѝ. Том оставил челото да прекоси необезпокоено. И тогава, с половината колона отсам, той пресече кервана и нападна челото му. От добре под branите си укрития между дърветата мускетарите лоци започнаха масиран огън, почти от упор, срещу арабската охрана. От толкова близо и поради разсейването на сачмите, дори те не успяваха да пропуснат целта. Резултатът бе зашеметяващ. Известно време се води лута битка, но авангардът на арабите бе сравнително малочислен и разкъсан от първите залпове на лоци. Когато другарите им от противоположния бряг направиха опит да им се притекат на помощ, те трябваше да газят до гърди във водата, а точният огън на моряците бързо ги обезкуражи.

Сражението на този бряг приключи преди смрачаване. Челната част на кервана бе заловена, а пазачите ѝ избити. Освен това, пипнаха и всички барут на роботърговците. Численото превъзходство вече бе

на страната на Том, а противниците му отвъд реката нямаха достатъчно муниции.

Том проведе няколко светкавични атаки прекосявайки реката и принуждавайки арабите да изразходват и последния си барут. Щом се убеди, че не разполагат с повече, той нападна с всичките сили и разби отбраната на арабите. Лишени от барут, защитниците бяха избити в ръкопашен бой, при който лоци използваха къси копия, със смайваща вещества. Последните араби бяха изтласкани в реката, където ги чакаха привлечените от миризмата на кръв крокодили.

След приключване на битката Том освободи три хиляди роби, а дълга колона носачи попълни запасите му във форт Провидънс с огромна плячка.

Макар съгледвачите на Фунди да си отваряха очите на четири, това беше последният керван, опитал да си пробие път към Брега на треската, за този сух сезон.

— Трябва да се помолим за по-добър урожай следващия път — обърна се Том към съпругата си. Стояха на юта, а малкият „Кентавър“ се носеше по пъlnоводната река към океана в началото на Голямата влага.

— Ако работите ти продължават да се развиват така добре, скоро ще потопиш кораба под краката ни — отвърна тя. — Не мога да си вляза в каютата — и тя е натъпкана с тия слонски зъби.

— Заради тежестта на дечурлигата ти ще потънем — обвини я Том.

Сара не можа да устои на изкушението и прибра четири от най-безпомощните сирачета, освободени от двата кервана. Тя изля върху им цялото си нереализирано майчино чувство и сега те се тълпяха около нея, издокарани в ушити от Сара дрехи, смучеха палци и стискаха полите ѝ.

— Томас Кортни, заявявам, че ревнуващ от няколко малки дечица.

— Стигнем ли Добра Надежда, ще ти купя едно красиво боне, та дано си върна любовта ти — обеща той.

Понечи да отговори, че би предпочела син, но това беше болезнена тема и за двамата.

— Също и една красива рокля към бонето — отвърна тя с усмивка. — Изкарах в парцали последните няколко месеца. — Тя

прегърна ръката му. — О, Том, толкова е хубаво, да се върне човек към цивилизацията. Макар и за малко.

140.

Халифът на Оман, Абд Мухамад ал Малик умираше в своя столичен палат и дори най-мъдрият сред лечителите му нямаше и най-малка представа, що за тайнствена болест го бе налегнала. Даваха му очистително, докато започна да ходи кръв. Пускаха му кръв, докато изпитото лице посивя, а под очите се появиха сенки с цвят на слива. Гориха му гърдите и гърба с нажежени железа, та да прогонят болестта, но нищо не помогна.

Болестта се появи малко след завръщането на принц Заин ал Дин от продължително поклонничество до Мека и светите места, където бе изпратен от баща си, за да изкупи вината на своето предателство. Завърнал се в Мускат от хаджилък, Заин ал Дин още един път помоли най-смирено баща си за прошка. Той съдра одеждите си и наряза бузи и гърди с остър нож. Посипа глава с пепел и запълзя в краката на баща си, молейки с ридания да му прости.

Ал Малик бе станал от скъпоценния си трон, изправил го бе на крака и бе обърсал със собствената си роба кръвта и мръсотията от тълстото лице на своя син. После го целуна по устните.

— Ти си ми син и макар един път да те бях загубил, сега се връщаш при мен. Иди да се окъпеш и преоблечеш! Сложи си сини владетелски дрехи и седни от дясната ми страна!

Скоро след това силно главоболие започна да замъглява съзнанието на халифа. После дойдоха спазми и повръщане. Имаше силни болки в стомаха, изпражненията му станаха черни и слузести, а урината почервяна от кръв.

Докато докторите го лекуваха и чакаха подобрене, болестта се влоши. Ноктите на ръцете посияха. Косата и брадата му започнаха да окапват на цели кичури. Често изпадаше в безсъзнание, а плътта му се стопи, така че оплешивялата безброда глава заприлича на череп.

Разбрали, че смъртта наближава, тридесетима от синовете му се събраха около ложето в затъмнената, задушна спалня. Най-възрастният, Заин ал Дин бе седнал най-близо до баща си и водеше

молитвените напеви, с които искаха Аллах да спре страданията на халифа.

В една пауза, Заин ал Дин вдигна налети със сълзи очи и хвърли пълен с мъка поглед към свой полубрат. Ибн ал Малик Абубакър бе роден от една незначителна държанка. Още от времето на харема в Ламу той бе най-доверено лице на Заин. Поради ниското си положение в двора, Абубакър бе заплашен да потъне в забрава. В пустинята обаче има поговорка, според която всеки човек се нуждае от камила, която да го носи. Заин ал Дин беше камилата на Абубакър. Той бе решен да стигне един ден властта на гърба на по-големия си брат. Освен това знаеше, че Заин ал Дин има нужда от него, понеже Абубакър бе верен слуга, хитър и находчив, привързан към брат си. Той остана редом с него в битката за Мускат и направи опит да го спаси при разгрома на отоманците, но в сблъсъка получи удар от копие в гърдите и падна от коня си.

След битката се възстанови и бе оправдан от новия халиф. Ал Малик винаги проявяваше снизходителност и великодушие към синовете си. Вместо благодарност обаче, Абубакър питаше остра омраза към своя баща. Също като Заин, и той бе амбициозен и неискрен, роден интригант с голям апетит за власт. Даваше си сметка, че въпреки прошката, предателството му няма да бъде забравено до края на халифския живот. Дано да е по-кратък, помисли си той в претъпканата спалня, окадена с тамян. В този миг улови погледа на Заин ал Дин. Брат му кимна едва забележимо и Абубакър сведе поглед, а после поглади мустаци в знак, че е разbral.

Именно Абубакър донесе горчивия бял прашец, който сега работеше за тях. Един от лекуващите халифа доктори бе негов човек. Давана в съвсем малки дози, отровата се натрупваше в тялото на халифа, като изявяваше симптомите си постепенно. Абубакър се съгласи мълчаливо със своя брат, че е време да се даде и последната, смъртоносна доза.

Той зарови лице в черния тюрбан, сякаш да скрие сълзите си и се усмихна. До утре по същото време брат му, Заин ал Дин, щеше вече да седи върху слонския трон, а той Ибн ал Малик Абубакър щеше да стане командващ армиите и флота на Оман. Заин му бе обещал това, както и титлата „имам“ плюс две лаки рупии от дворцовата хазна.

Абубакър винаги се бе виждал като велик воин и ето че най-накрая звездата му започваща да изгрява с ярка светлина.

— И всичко това, благодарение на благословения ми брат, Заин ал Дин, да изсипе Аллах десет хиляди благословии върху главата му!
— прошепна той.

141.

Привечер докторите dadoха на халифа лекарство, за да заспи и укрепи силите срещу демоните на нощта. Макар Ал Малик да закашля и изви глава, те нежно го държаха, докато и последната капка се изля в гърлото му.

Лежеше така тих и бледен на възглавницата, че на два пъти през тази дълга и гореща нощ докторите вдигаха клепачите му и поднасяха лампа към очите му, за да видят, дали ще се свият зениците.

— По волята на всеблагия Аллах, халифът е още жив — обявиха и двата пъти те.

А след това, когато първите медени лъчи на изгрева си пробиха път през ажурните дупчици на резбованата щора от изток, халифът изведенъж се изправи в постелята и нададе висок и ясен вик:

— Бог е велик! — После се отпусна назад върху просмуканите с пот възглавници, а от ноздрите му бавно протече тъничка струйка кръв.

Докторите се хвърлиха напред и обградиха трупа. Макар всичките синове да проточиха шии, за да зърнат баща си, той остана скрит от погледите им. Главният лекител прошепна скръбно нещо в ухото на везира. Той се изправи, обърна се към синовете и изрече с гробовен глас:

— Абд Мухамад ал Малик, Халиф на Оман, е мъртъв. Нека Аллах посрещне духа му!

— В името Божие — отвърнаха те, а лицата на мнозина бяха посърнали от скръб.

— Съгласно волята на своя баща, Заин ал Дин наследява слонския трон на Оман. Нека Аллах го благослови и му даде дълго и славно владичество!

— В името Божие! — повториха те, но никой не показа особена радост от събитието. Всички съзнаваха, че лошото предстои.

142.

Извън стените на града, в морето се вдаваше скалист нос. Канарата на края му се спускаше отвесно в толкова прозрачна вода, че всяко камъче по дъното изпъкваше като в мраморна мозайка. По заповед на новия халиф на самия ръб бе издигнат павилион от полиран розов гранит. Халифът нарече постройката Палат на възмездietо. От мястото си в сенчестата колонада можеше да наблюдава водната повърхност, както и дългите сенки на акулите, които се плъзгаха над кораловото дъно. Когато строяха палата, нямаше акули, но сега те бяха в изобилие и изобилно хранени.

Зайн ал Дин ядеше зрял нар, когато му доведоха поредния офицер на баща му бос. Бяха обръснали брадата и косите му, а около врата висеше верига в знак на позор.

— Ти не беше добър към мене, Бен Набула — каза халифът, — когато изпаднах в немилост в очите на моя баща, нека Аллах благослови душата му! — Изплю една семка в лицето на гордия старец. Той дори не мигна, а продължи да гледа студено мъчителя си в очите. Бен Набула командаше войските и флота на халифа. Беше славен воин.

— Наричаше ме „тълстото кутре“. — Зайн ал Дин поклати печално глава. — Това бе жестоко от твоя страна.

— Много ти подхождаше — възрази осъденият. — А от тогава си станал още по-дебел на вид и отвратителен по характер. Благодаря на Аллаха, задето благородният ти баща не узна каква напаст навлече на врата на народа си.

— Винаги си бил голям бъбрица, старче, но аз имам много добро лекарство за тоя порок. — Зайн ал Дин кимна към новия си главнокомандващ. — Малките ми приятелки долу са гладни. Не ги карай да чакат.

Абубакър се поклони. Носеше блъскава полуброня, островръх шлем и бродиран подшлемник от коприна. Изправи се усмихнат.

Усмивката на това тясно лице с щръкнали като на баракуда зъби бе страшна за гледане, но Бен Набула не трепна.

— Много достойни мъже са минали по тоя път преди мен. Предпочитам тяхната компания пред твоята! — отвърна Бен Набула.

Екзекуциите бяха станали всекидневие през месеците, последвали възцаряването на новия халиф. Стотици, до неотдавна могъщи и уважавани мъже бяха хвърлени от скалата на чакащото стадо акули. Заин ал Дин помнеше и най-дребното незачитане или обида. Двамата с генерала нямаха насита за новоизмисления спорт.

— Свалете веригата! — нареди Абубакър. Не искаше стареца да потъне твърде бързо. Махнаха тежкото желязо от врата му и го отведоха до един пън.

— И двата крака — заповяда генералът и хората му сложиха едното стъпало на жертвата върху пъна. Абубакър бе усъвършенствал методиката на екзекуциите. Лишен от краката си, осъденият цопваше във водата, но не можеше да изплува към брега. От друга страна, миризмата на кръв настървяваше акулите.

Той измъкна сабята и я развъртя над крака на стареца, като не преставаше да се усмихва. Старият генерал отвърна на погледа му твърдо и без следа от страх. Абубакър можеше да възложи задачата на някой от подчинените си, но му доставяше удоволствие да върши лично братовата си работа. Положи остирието върху глазените на осъденния и присви очи.

— Искам с един удар — окуражи го Заин ал Дин, — или ще те глобя, братко!

Абубакър вдигна остирието, задържа го за миг над глава и рязко замахна. Остирието иззвистя във въздуха, захапа плът и кости, за да се забие с тъп звук в дървото. Бяло стъпало със сини вени падна на полирания розов гранит и Заин ал Дин плесна с ръце.

— Много добър удар наистина, но ще можеш ли да го повториш?

Абубакър избърса остирието с парче коприна, подадено му от един роб и се приготви за втори удар. Ново съскане и още един тъп звук. Заин ал Дин се затресе от смях.

Войниците повлякоха Бен Набула към ръба на скалата, като оставяха мокра червена следа по полираните гранитни площи. Заин ал Дин скочи от възглавниците и се надвеси над ниския парапет, който го предпазваше от падане. Погледна надолу.

— Малките ми рибки те чакат, Бен Набула. Тръгвай с Бога!

Войниците го хвърлиха от скалата и той полетя с издути от въздуха роби, но не издаде и звук. Някои крещяха през целия полет до долу и това много се харесваше на Заин ал Дин. Бен Набула се вряза във водата и потъна дълбоко. След това разпенената вода се успокой и те го видяха да изплува. Опита да задържи глава над водата, а тя почервена от кръв.

— Гледайте! — посочи надолу с треперещ пръст Заин ал Дин и гласът му изтъня от възбуда: — Вижте я миличката ми рибка.

Тъмни сенки се стрелкаха възбудено в различни посоки, докато отиваха към размахалата крайници жертва и започнаха да я обикалят.

— Хайде, мъничките ми, давайте!

После една акула нападна и дръпна Бен Набула под повърхността. Водата беше толкова бистра, че Заин ал Дин можеше да проследи всяка подробност от угощението, което бе устроил.

Когато представлението свърши и вече нямаше какво да се гледа, той се върна върху възглавниците и поръча да му донесат студен шербет. След това повика брат си с ръка.

— Добра работа, Абубакър, но повече ми харесва, когато пищят. Сигурен съм, че старият шейтан мълча, само за да ми развали удоволствието.

— Бен Набула винаги е бил дебелоглав дърт козел — съгласи се Абубакър. — В списъка, който ми дадохте, имаше шестстотин и дванадесет имени. За съжаление, Ваше Величество, Бен Набула беше номер шестстотин и четири. Почти приключваме.

— Не, не, скъпи ми братко. Как така ще приключваме? Един от главните ни врагове още не си е получил заслуженото.

— Кажете ми името на негодника — поиска Абубакър и показва криви зъби в гримаса твърде отвратителна, за да се нарече усмивка. — Кажете ми къде да го намеря и аз ще го докарам тук!

— Но ти много добре го знаеш, братко мой. — Заин ал Дин се наведе напред, като надипли в няколко ката шкембето си, вдигна края на робата и започна леко да масажира деформирания си глезен. — След толкова години, кракът пак ме боли преди буря. — В тъмните очи на Абубакър се появи разбиране, а Заин ал Дин продължи тихо: — Хич не ми хареса, да ме дърпат с въже за шията към Мускат.

— Ал Салил. — Абубакър кимна. — Червеноглавият зеленоок дявол. Знам къде да го открия. Благочестивият ни баща, нека Аллах благослови духа му, го прати в Африка да възобнови търговията ни.

— Вземи колкото искаш кораби и хора. Намери го и ми го доведи! Може и пребит, ако така ти харесва, но не мъртъв. Разбра ли ме?

— Пребит, но не мъртъв! Прекрасно Ви разбрах, Ваше Величество.

143.

Ясмини нагази в езерото. Гълтна навътре от студ и без това плоския си корем и вдигна ръце над главата си. Дориан лежеше на хрущящия бял пясък и я гледаше. Макар да се бяха любили преди минути, на него никога не му омръзваше да гледа това тяло с цвят на сметана и слонова кост. Тя бе разцъфтяла, след като напусна света на харема. Сега бъбреше с възбудено любопитство за всички чудеса около себе си, а когато оставаха насаме, склонността ѝ към закачки и лудории го очароваше.

Нагазила до кръста, Ясмини загреба вода с две шепи и я поднесе към устата си. Докато пиеше, няколко капки се процедиха между пръстите и паднаха върху гърдите ѝ. Уловили слънчевите лъчи, те заблещукаха като диамантена огърлица върху гладката кожа. Зърната ѝ се наежиха от студа и щръкнаха сърдито.

Извърна се и му махна с ръка. След това се потопи до шията. Косата ѝ, заедно със сребърния кичур, се пръсна наоколо ѝ и лицето ѝ заприлича на лотос.

— Събери смелост, господарю! Влез вътре! — викна тя, но Дориан махна лениво за отказ. Толкова приятен беше той от дългите месеци преходи от брега към вътрешността.

— Нима великият шейх, могъщ воин и завоевател на Мускат се плаши от студена вода? — присмя се тя.

Той се усмихна и поклати глава.

— Аз не се плаша от водата, но ти изцеди всичките ми сили, безсрамница такава.

— Такава бе и целта! — Ясмини се заля от смях, неочеквано стана и плисна вода върху му.

— Проклета жено! — Дориан скочи на крака. — Ти изцеди до капка и търпението ми. — Нахлу във водата сред облак пръски и макар да се опита, не можа да му избяга. Потънаха заедно под водната повърхност. Изскочиха отново, вкопчени един в друг, като се заливаха

от смях. След малко изразът ѝ стана сериозен и тя каза с официален тон:

— Опасявам се, че не беше докрай откровен с мен, господарю. В дясната си ръка държа доказателство, че си твърде далеч от пълно изтощение.

— Достатъчно ли ще бъде, ако помоля за прошка заради тая измама?

— Не, никак няма да е достатъчно. — Прегърна го с две тънки ръце през врата. — Ето, така наказват своите съпрузи риби и крокодили, когато съгрешат. — Тя подскочи и обхвана хълбоците му под водата в ножицата на бедрата си.

След известно време тръгнаха към брега, все още притиснати един до друг, като се задъхваха от смях. Строполиха се в плиткото и Дориан погледна слънцето.

— Цялата сутрин почти мина — измърмори той със съжаление.

— Трябва да си тръгваме, Яси.

— Само още малко — примоли се тя. — Понякога ми омръзва да се правя на момче.

— Хайде! — заповяда Дориан и я изправи на крака. Отидоха при разбръкания куп дрехи и бързо се облякоха. Малката ветроходка бе изтеглена на брега, но преди да влезе в нея, Ясмини спря и бавно се огледа — взе си сбогом с това чудесно местенце, където макар и за час, двамата бяха така свободни и щастливи.

На върха на най-високото дърво на острова бе кацнала двойка рибари с бели като сняг глави и лъскави черни тела с канелен оттенък. Едната птица отметна глава и издаде скимтящ звук.

— Никога няма да забравя този вик — каза Ясмини. — Това е гласът на тази дива земя.

Хълмовете в отсрещния край на езерото бяха просто очертания, малко по-бледосини от езерото. Дълга колона розови фламинго прелетя над водата. Пъrvата птица се издигна над пласт по-топъл въздух и се спусна отново. Всяка следваща стигнала мястото се издигаше, за да пропадне миг по-късно, точно както и тази преди нея. Гледката бе изумителна — сякаш дълга розова змия се виеше над лазурната водна повърхност.

— Нито пък ще забравя тази красота — прошепна Ясмини. — Бих искала да остана цял живот тук с теб.

— Това е земя на Бога и тук човекът нищо не означава — отвърна Дориан. — Да тръгваме! Не можем да си позволим такива мечти. Желязната хватка на дълга ме държи здраво. Утре трябва да поемем назад към Брега на треската.

— Само още миг, господарю — помоли тя и протегна ръка към един необикновен тъмен облак, който се издигаше от водата на петстотин фута право към чистото африканско небе на около миля от тях. — Какво е това? Сякаш водата гори и пущеците отиват нагоре.

— Това са дребни насекоми — обясни Дориан. — Размножават се на дъното на езерото, после се издигат на повърхността и изпридат ефирни мрежи. С тяхна помощ се понасят по вятъра.

— Чудотворни са пътищата на Аллаха — каза тя с блеснал поглед.

— Хайде — подкани я той отново. — И не забравяй, че пак ставаш Яси, моя роб, и трябва да ми засвидетелстваш смирение и почит.

— Да, господарю. — Тя стори дълбок поклон докоснала с устни прибрани длани и цялото ѝ поведение се промени. Беше завършена актриса и се изправи като слуга, а не принцеса. С момчешки движения избута лодката в езерото и се прехвърли през носа ѝ.

Седяха далеч един от друг. Лодката заобиколи острова и пред очите им се показа селището, на левга от тях. Дори от толкова далеч, много любопитни погледи биха могли да ги зърнат.

Макар че тази водна шир беше толкова просторна, че наподобяваше море, те се намираха на месеци път от Брега на треската, а климатът на високото континентално плато беше по-сух и здравословен. Селото Ганду се простираше на няколко мили по езерния бряг. Беше център на оманската търговия с вътрешността. Оттук започваше да лъкатуши към морския бряг дългият робски път. Дузина или повече пироги и джонки приближаваха в момента пристанището на Ганду. Те бяха плавали стотици мили покрай брега, за да натоварят сушена риба, слонова кост, роби, кожи и гуми арабика из далечните диви краища.

Щом доближиха брега, Ясмини сбърчи с погнуса нос. Сладникавата миризма откъм сушилните за риба и складовете за роби вече се усещаше. Когато Дориан стъпи на брега, Башир ал Синд, първият му помощник, го очакваше начело на целия щаб. Яси остана

почтително назад, а Дориан незабавно потъна в задълженията и отговорностите, свързани с неговото положение, задължения, които бе забравил през тези кратки скъпоценни мигове на острова с Ясмини.

— Жените пристигнаха, господарю — съобщи Башир, — а търговците очакват разпорежданията ти за прехода.

Дориан тръгна през селището покрай претъпканите робски затвори, през нищетата и страданието, така ярко противоречащи на изживените преди малко с Ясмини красота и спокойствие. На главния сук го очакваха петима роботърговци, седнали върху възглавници под безвкусно натруфени слънчобрани, заобиколени от пазачи и присуга. Тези хора контролираха цялата търговия в Ганду. Те всички бяха благочестиви и учени мъже, речта им бе изискана, а комплиментите, които му отправиха — цветисти. Държаха се благородно и достойно и всички бяха баснословно богати. За краткото време на престоя му тук, те успяха да спечелят презрението на Дориан, заради варварщината на търговията, от която живееха.

Сам Дориан някога бе роб, но Ал Малик никога не го бе третирал като такъв. Робството бе неизменна част от обкръжението му през всичките тия години, поради което не му обръщаше внимание. Повечето роби, които срещаше бяха вече укротени или родени в пленничество, примирени със съдбата си и почти във всички случаи към тях се отнасяха с грижа, като към ценно имущество. След пристигането в Ганду обаче, той се сблъска със суровата, жестока действителност. Принуден бе да наблюдава как докарват наскоро заловени хора и това не бе отрадна гледка.

Разкъсван между вродената човечност и чувството за дълг към осиновителя си, халифа, той разбираше, че от тая търговия зависи благоденствието на народа му. Нямаше да се измъкне от задължението да я закрия, но изпълнението на този дълг не му носеше радост.

Настъпи часът на обедната молитва и те изпълниха ритуалните обмивания. Яси му поля, а после всички отправиха молитвите си, наредени в една линия на копринени килимчета с лице към светите места на север. Когато отново се настаниха под слънчобраните, Дориан бе изпълнен с неудържимо желание да прескочи изисканите встъпителни фрази на търговците, както и по-нататъшната размяна на комплименти и да премине направо към деловата част. Само че бе до такава степен пропит с арабския дух, че не можеше да допусне

подобна простица. Слънцето бе отдавна напуснало зенита, когато един от събеседниците, сякаш между другото спомена, че двестате поискали от него робини са вече тук.

— Нека ги доведат — нареди Дориан и след заповед на търговеца, те започнаха да минават една по една. Дориан веднага забеляза, че са му набутили най-старите и болnavи жени. Много от тях нямаше да издържат убийствения преход до брега. Усети как в гърдите му се надига гняв. Дошъл бе да отърве тия мъже от разорение, носеше халифски ферман, който им налагаше послушание, а те отвръщат със свидливо шикалкавене. Овладя чувствата си. Състоянието на жените не бе от съществено значение за плана му. Възнамеряваше да ги включи в кервана, колкото да приспи бдителността на мародерите. Един робски керван, съставен изцяло от мъже, би могъл да предизвика подозрения.

Принуди се да отхвърли петдесетина жени — най-старите дъртофелници и тези в напреднала бременност. Несгодите на похода щяха със сигурност да убият старите и да предизвикат преждевременни раждания, а Дориан не можеше да поеме на съвестта си неизбежната гибел на новородените. По същата причина, отхвърли и предложението на търговците да му предоставят деца.

— Тръгнем ли от Ганду — предупреди ги той, — искам да сложите на тия нещастници най-леките възможни вериги. — В знак, че разговорът е приключил, Дориан се изправи.

Цяло облекчение беше да напусне ненавистното село и да се изкачи в прохладата и чистия въздух на хълмовете, откъдето се разкриваше величествена гледка към езерото. Дориан бе установил лагера си на склона. От опит знаеше, че хората се разболяват по-рядко, ако се държат настрана от гъсто населени места, ако отходните ями се изкопаят далеч от запаса питейна вода и ако строго се спазват предвидените от исляма правила за клане на добитък и приготвяне на храната. Много пъти си бе задавал въпроса, дали ритуалното миене преди молитва не допринася също за доброто здраве на войника? Във всеки случай, болестите сред неговите хора бяха много по-рядко явление, отколкото в претъпкания малък английски кораб на баща му, с който бе плавал като дете.

Макар следобедът да превалаше, работата му за деня още не бе привършена. Утре рано призори започваше първият етап от прехода и

трябваше да се погрижи за реда в кервана.

Петстотин от хората му, плюс жените, трябваше да оформят примамката. Цветът на пленниците бе насыщено черен. Дори и най-мургавият арабин не можеше да се доближи до този тен, така че Дориан използва отвара от дървесни кори, в която рибарите киснат мрежите си, за да боядиса войниците в по-естествени за вътрешността на континента тонове. Постигнатото не бе съвършено, но той разчиташе прахолякът и мръсотията от пътя да допринесат за пълната убедителност на измамата.

Сблъска се и с други трудности: никой от хората му не искаше да се съблече гол — религиозните норми за приличие не допускаха това — така че се видя принуден да направи компромис, като им позволи да носят набедрени препаски. Затова пък, положи грижи те да бъдат възможно най-мърляви и дрипави. Не искаха и да обръснат главите си, но няма роб с чорлава коса и по този въпрос Дориан не отстъпи. Щяха да носят леки вериги, но без да ги заключват, така че да бъдат в състояние мигом да се освободят от тях. Съвсем неохотно, петимата търговци се разделиха със сто слонски бивни, за да подсладят примамката. Бяха малки и леки, така че да могат войниците да носят освен тях и оръжието си, скрито във вързопи на главите им.

Колоната щеше да се води от Дориан, облечен в роба, забулен и на кон, както и щяха да очакват разбойниците. Яси трябваше да му е под ръка. Вече се бе научила да язди по мъжки. Един малоброен отряд ще охранява колоната. Не съвсем малък, за да предизвика подозрения, но не и многооброен, за да не обезкуражи нападателите.

Башир ал Синд щеше да води ариергард от още хиляда бойци на две-три левги след кервана, за да не могат съгледвачите на противника да забележат облака прах, вдиган при движението му. Червена китайска ракета щеше да съобщи, че нападението е започнало. След нея Башир трябваше да ускори ход и да обкръжи нападателите, а Дориан да ги задържи до пристигането му.

— Планът е съвсем прост — заключи Дориан, след като за десети път го бяха обсъдили с Башир. — Ще има много неща, които сега не можем да предвидим, но това са рисковете на войната и ще трябва да се справяме с всяко едно по отделно и в движение. Възможно е фиси изобщо да не се появи. — „Фиси“ на суахили означаваше хиена. С тази дума наричаха мародерите.

— Ще дойдат, Ал Салил — предсказа Башир. — Вече са опитали оманска кръв и им се е усладила.

— Моли се Богу да излезеш прав! — отвърна Дориан и се отправи към палатката, където робът Яси бе приготвил вечеря.

144.

— Има нещо тука, което не ми дава мира — каза Аболи, докато разглеждаше далечния керван през зрителната тръба.

— Сподели беспокойството си с мен! — приканни го Том със зле прикрит сарказъм.

Аболи сви рамене.

— Тия мъже са с дребен кокал и деликатна конструкция. Вървят с необикновена грация, легко като котки. Никога не съм виждал роби да се движат по този начин.

Арабският керван се виеше като змия надолу по склоновете на един хълм на три мили от наблюдателния им пост.

— Минали са само няколко седмици от тръгването им при езерата — обясни леката походка, по-скоро на себе си, отколкото на Аболи, Том. — Още са свежи и силни. — Не му се щеше да търси обяснение, което би осуетило атаката. Беше първият керван за този сезон и той бе започнал да се страхува, че изворът на блага може да пресъхне. Нямаше да позволи тази плячка да се изпълзне от мрежите му.

— Вярно, мъжете са млади и силни, но я виж жените! — Том си взе далекогледа и започна да ги разглежда. Усети стомахът му да се свива. Жените се различаваха по цвят, възраст и телосложение от своите мъже. — От различни племена са — заяви той с повече увереност в гласа, отколкото имаше в сърцето.

— Няма деца — отбеляза Аболи. — Къде са децата?

— Дяволите да те вземат, Аболи! — Том бе извън себе си. — В състояние си да накараши току-що цъфнала роза да замериши на прясно лайно.

И двамата замълчаха. Том насочи далекогледа към челото на колоната. Арабският главатар яздеше пъстра кобила с богата сбруя. Том установи от пръв поглед, че е отличен ездач и вероятно млад. Държеше се на седлото с непринудена лекота. Прехвърлил бе през рамо дълъг мускет, а на лакътя му висеше щит. От дясната му страна,

яздеше копиеносец, готов да подаде оръжието, а някакво младо момче беше отляво. Личен слуга или момче за всичко, реши Том. Арабинът носеше тюрбан в синия цвят на халифското семейство, а свободния край забулваше лицето, оставяйки открити само очите.

— Бих искал да си премерим силите. — Том преодоля с усилие съмненията си. — Бога ми, прилича на сериозен противник.

— Бивните са къси и като гледам как ги носят — леки — тихо се обади Аболи.

Том се нахвърли отгоре му:

— Дошъл съм от сто мили да прибера тия бивни. Леки или тежки. И ще го сторя. Няма да подвия опашка към къщи, само защото ти си сънувал лош сън, Аболи.

Не трябваше да му казвам за съня, съжали Аболи, а на глас каза:

— Следвал съм те във всички безумни и дръзки начинания, които са ти идвали на ум, Клебе. Приеми го като белег на старческо слабоумие, но съм решил да умра до теб. Щом като толкова настояваш, нека се спуснем долу и да приберем тая лесна и богата плячка.

Том сгъна далекогледа и се усмихна.

— Да не говорим за умиране в такъв славен ден, стари приятелю.

— Най-напред ще ги пуснем да минат, за да ги огледаме, а после ще ги изпреварим, та да намерим подходящо място за работата.

Спуснаха се долу, където Фунди държеше юздите на конете.

145.

Батула избърза към челото на дългата колона, виеща се през рядка гора и приветства Ал Салил.

— Фиси души следата ни — докладва той.

Дориан изведе коня си встриани. Той заигра, навирил глава.

— Кога?

— Откак спряхме за нощувка снощи. Двама конника са дошли от юг, а след тях още двама пеша.

— Друго?

— Когато слязоха от конете, за да разгледат дирята ни, се видя, че и двамата са обути в кожа. Макар да има диваци с тях, мисля, че тия двамата са франки. Походиха напред-назад, после яхнаха конете и поеха след нас. Огледаха лагера ни от един хълм и тръгнаха обратно на юг.

— Дали са надушили, че Башир ал Синд идва отзад?

— Не, господарю, струва ми се, че нямат представа за това.

— В името на Аллаха, започва се — каза Дориан със задоволство. — Дай сигнал на Башир, че фиси е наблизо и може да скъси дистанцията. — Трите невинни наглед каменни купчинки, подредени по особен начин, можеха да съобщят нещо единствено на Ал Синд. Батула се върна към опашката. Когато отново се появи, той каза:

— Направено е, господарю.

— Сега вземи трима души и иди напред, да видиш къде най-вероятно ще ни нападнат! — заповядда Дориан. — Яздете открито и не правете подозителни маневри!

Патрулът се завърна следобед.

— Господарю, пред нас има едно място, което е подходящо за намеренията на противника. — Дориан не промълви и дума. Батула продължи: — Челото на колоната ще бъде там след час. Пътят се спуска по друг склон, като извива през силно пресечен терен. И от двете страни има възможност да се скрият стрелци с лък. По-надолу

има още по-стръмно място. Там пътят се спуска като по стълба с естествени каменни стъпала. На това място могат да разделят колоната на две.

— Добре. — Дориан кимна. — Спомням си от пътя ни на идване. В подножието тече река с вир, където останахме четири дененощия на стан.

— Същото е — потвърди Батула.

— Там ще ни нападнат — каза убедено Дориан, — защото след това започва просторна равнина, която не става за целите им.

146.

Над естествената каменна стълба се издигаше назъбена отвесна червена скала, цяла белязана с лишиei. Тя бе пълна с вертикални цепнатини и извисяваща снага на сто стъпки над тесния проход долу. Том седеше на ръба ѝ, провесил крака в бездната и гледаше надолу. Беше си набелязал това място още преди две години, след първото им успешно нападение на роботърговците.

Повече от пет коня не могат да минат едновременно, пресмяташе Том. При това, теренът не позволява езда нито в едната, нито в другата посока. Ще трябва да се спешат. Това е добре, защото воините на лоци се оказаха несигурни срещу конници. В близък ръкопашен бой обаче, бяха страховит противник. По целия дълъг робски път нямаше по-удобно място за засада.

Под контрола на Люк Джарвис, десет души се потяха през трудния терен към мястото, където седеше Том. Всеки мъкнеше на гръб буренце с по петдесет фунта барут. Том се изправи, за да ги заведе до отвора на огромна цепнатина в скалата. Те оставиха товара и се проснаха да почиват.

Аболи бързо съоръжи нещо като люлка от парче дъска и края на руло въже. С помощта на трима души, които бавно отпускаха въжето, той слезе в отвора. Когато стигна дъното, започнаха да му спускат едно по едно буренцата. Том знаеше, че в тая работа няма по-добър от Аболи. Остави го да я довърши, а сам обиколи още един път ръба на канарата, за да огледа позициите и да се увери, че пътят за отстъпление, в случай на неуспех, е чист. Сара щеше да ги чака с конете в една обрасла клисура, достатъчно далеч от полесражението, но и достатъчно близо, в случай, че им се наложи да се спасяват с бягство.

Когато се върна при цепнатината, видя че Аболи е приключил с минирането и е отново на повърхността.

— Поставих три отделни фитила — съобщи той и посочи дългите бели змии, спускащи се надолу. — Да не би един да откаже.

— Петстотин фунта — Том се усмихна. — Здравата ще им писнат ушите.

Минаха от другата страна, откъдето можеха да наблюдават приближаването на колоната. Забелязаха вдигнатия от нея облак прах, много преди челото й да се покаже в края на рядка гора. Том внимателно го огледа през зрителната тръба, но не забеляза никакви промени нито в скоростта, нито в построението ѝ. Робите продължаваха да крачат по трима-четириима в редица, като дрънчаха с вериги. Арабските пазачи яздеха отстрани, а начело — познатият вече водач.

— Не пеят — каза Аболи.

Наистина не пеят, забелязаха и Том. Досега робите винаги пееха.

— Тъжна компания.

— Пазачите нито един път не са използвали бичовете си — продължи Аболи. — Какво умно обяснение имаш за това, Клебе?

Том потърка върха на счупения си нос.

— Попаднали сме на единствения мекосърдечен мюсюлманин в Арабия. Хабиш си думите, Аболи и предизвикваш търпението ми. Тези са мои и ще ги пипна.

Аболи сви рамене.

— Не си ти крив, Клебе. Баща ти беше дебелоглав, дядо ти — също. То си е в кръвта.

Том промени темата:

— Мислиш ли, че ще нощуват преди прохода или направо ще тръгнат през него?

Аболи погледна слънцето.

— Ако опитат направо, ще се стъмни преди да преминат.

— Тъмнината е много подходяща за нашия план.

— Махни шпионското си стъкълце, Клебе. Вече са близо.

Слънцето е ниско и някой отразен лъч може да подплаши дивеча.

147.

Дориан дръпна юздите и огледа от седлото входа на прохода. Той слизаше постепенно надолу, а стените му ставаха по-стръмни и повисоки. Ясно си спомняше това място. Когато мина първия път оттук, се постара да запамети всички места, които биха могли да прикрият някаква опасност. Беше идеално за засада. Усети кожата на врата си да изстива — сигурен признак за близка опасност, както го бе научил дългият му опит.

— Батула, вземи двама души и минете през прохода! — Всеки предпазлив водач на керван би сторил това. — Престори се, че търсиш следи, но ако наистина намериш, не давай вид! Върни се при мен! Преди да пристигнеш извикай, че пътят е чист!

Батула наклони върха на копието, тръгна към прохода и изчезна зад първия завой. Дориан слезе от коня със скованi движения, а цялата дълга колона зад него тромаво спря. Робите се отпуснаха на земята и свалиха товарите си. Робът Яси издигна слънчобран за шейха, а след това разпали въглени в малкия мангал, който носеше вързан за седлото. Щом се разгоряха, сложи отгоре джезве кафе. То забълбука и робът напълни едно филджанче, което предложи коленичил на господаря си.

— Стой до мен, щом започне битката! — прошепна Дориан. — В никакъв случай не хващай в ръце оръжие и не прави заплашителни жестове. Ако се видиш застрашена, хвърляй се на земята и моли за пощада! Ако те заловят, не показвай, че си жена, защото ще те употребят като такава!

— Както заповядаш, господарю! Но след като съм до теб, не се страхувам от нищо.

— Знай, че те обичам, малката ми, и винаги ще те обичам.

— И аз те обичам, господарю.

Един вик откъм прохода ги прекъсна.

— Пътят е чист, всичко е спокойно!

Дориан вдигна поглед към Батула, който размахваше копие със син вимпел на върха.

Дориан възседна и се изправи на стремената, за да даде знак да потеглят. Това бе достатъчно — всеки знаеше какво трябва да прави. Керванът се залюля и мудно започна да изтича в червената паст на скалата.

Каменните стени сякаш се сключваха над главите им. Оттук, столетия наред минаваха слонски стада и тежките им стъпала бяха изгладили дъното на прохода. Дориан уви още по-плътно края на тюрбана около устата и носа си и без да се навежда, за да не издаде намеренията си, започна да разглежда скалата долу, в търсене на някаква следа от мародерите. Камъкът беше чист, но това нищо не значеше — тия хора бяха опасни и не биха оставили явна следа.

Колкото повече се стесняваше проходът, толкова по-нагъсто се скучваша роби и пазачи, докато накрая раменете им започнаха да се допират. В колоната нямаше разговори или песни, защото арабите не можеха да наподобят ритъма на дивия континент.

Високо над прохода, Дориан забеляза някакво движение и сърцето му се сви. После видя, че е сива планинска антилопа — голяма колкото заек. Остана за миг кацнала на огромен камък, събрала четири миниатюрни копитца, навирила прави рогца и уши, вперила в хората долу огромни, тревожни очи.

Стигнали бяха спускането. Проходът се процеждаше през висока порта от ерозирана скала, след което започваше да се спуска по естествени каменни стъпала. Дориан слезе от кобилата и я поведе по коварното стълбище. Стигнал дъното, той се обърна назад към стръмнината. Войнишкият инстинкт го накара да погледне хората си в този рисков момент: така бяха набълскани в каменния търбух, че с мъка биха извадили сабя или насочили мускет.

Дръпна коня до стената, за да пропусне колоната роби и пазачи. Започна да оглежда стените, в очакване да зърне блясък от цев или човешки профил. Нямаше нищо и половината колона вече бе на каменното стълбище. Втората половина влизаше в червения отвор на прохода. Сега беше моментът. Вече бяха в капана. Погледна към Яси. Тя също дръпна коня си до стената и стоеше край него, свряна зад голям камък, за да пропуска колоната мъже пред себе си.

Дориан пак погледна нагоре. Един лешояд кръжеше високо в синевата, разперил широко криле. Извърна глава и погледна с едно око към хорската маса под себе си.

Имай търпение, гадна птици, помисли си мрачно Дориан. Днес ще ти осигурим пир.

Преди да завърши мисълта си, въздухът удари тъпанчетата му с такава сила, че той се олюя назад. Имаше усещането, че притискат гърдите му с огромно менгеме, а яката скала под краката му трепери и подскача.

Видя стълб от дим, прах и парчета червена скала да се издига чак до кръжащия лешояд. После скалата се разтърси и огъна навътре. Това стана толкова бавно, че имаше време да го осъзнае. Барут! Трябаше да се сети. Взривили са скалата.

Разбитата маса започна да се свлича по-бързо с тътен, стържене и грохот. Виковете на хората отдолу бяха немощни и тихи. Скалната маса се стовари отгоре им и задуши безполезния зов към Бога. Проходът беше затрупан, а дългият керван — разделен на две, както тялото на питон, с един-единствен замах на сабя.

Дориан още прегръщаше шията на коня със звънящи уши и объркани сетива, а пъrvите стрели започнаха да се спускат над хората му като разгневени стършели. Пъrvите мускетни залпове се разнесоха от високите скали над главите им. Барутен дим изпълни като гъста мъгла горещия неподвижен въздух, а оловото плющеше като градушка по камък и човешки тела.

Сто или повече от хората му бяха смазани под каменната лавина. По-малко от петдесет воини бяха оцелели. Останалата част от силите му оставаше отрязана в горната част на прохода. Даде си сметка, че нападателите бяха спечелили инициативата и всеки миг щяха да довършат кървавото дело. Хвърли се на седлото и изтегли ятагана.

Батула не се виждаше наблизо, но това едва ли имаше никакво значение — пространството беше твърде тясно за бой с копия. Слезе ли фиси долу, остава да разчита само на ятаган и кинжал. Робите лежаханичком, както бе наредено. Докато се свиваха в престорен ужас на каменния под, те сваляха вериги и измъкваха оръжия от вързопите, които носеха до момента на главите си.

От седлото Дориан видя фиси да се спускат по стръмните скали от скривалищата си — черни мъже с бойна украса от пера, размахали

леки кожени щитове, заскачали от камък на камък, надали някакви дивашки войнствени викове. Държаха къси копия и тежки тояги. После Дориан забеляза смяян един бял начело. И още един, и още един.

— Бог е велик! — изрева той.

Свитите на земята полуголи араби скочиха на крака, за да посрещнат атаката с ятаган в ръка и викнаха като един:

— Бог е велик! Аллах акбар!

Дориан понечи да изведе коня си на позиция, от където би могъл да ръководи отбраната, но в този миг оловен куршум тежко пльокна в рамото на животното и то се строполи долу — объркан вързоп ритащи крака и плюща разкъсана амуниция. Дориан успя да отскочи невредим. Всичко наоколо беше с краката нагоре, но през невъобразимия шум ухoto му долови един глас:

— Дръжте ги, момчета! Накълцайте безверните им задници! — Гласът викаше на английски, с гърления изговор от Девънския край и това изненада Дориан много повече от експлозията преди малко.

Англичани! Толкова години не бе чувал да се говори на тоя език. И ето че времето се изличи от съзнанието му като с магическа пръчка. Бяха негови сънародници. Попадна във водовъртеж от противоречиви чувства. Огледа се, търсейки на начин да спре битката, да запази живота на собствените си воиници и на своите сънародници, изправени едни срещу други.

Но копието на войната бе вече хвърлено и нямаше начин да се прекъсне неговия полет. Погледна към Яси. Тя се криеше зад огромния камък. Крещеше и сочеше нещо зад гърба му.

— Отзад, господарю!

Дориан се извърна, за да посрещне нападателя. Беше едър широкоплещест дангалак с крив нос и рунтава черна брада. Лицето му бе силно загоряло и обветreno, но нещо в очите, едни зеленикави пламъчета, дръпнаха отдавна забравена струна в спомените на Дориан. Нямаше и миг възможност да се вслуша в нейния звън, защото дангалакът напираше с бързина и устрем, които отговаряха на ръста му.

Дориан отби първия удар, но той бе така силен, че ръката му изтръпна за миг до рамото. Нанесе контраудар на височината на гърдите, красив и елегантен, а англичанинът го отплесна нагоре, след което започна класическа дълга серия, а стоманата звънтяше и пееше.

В този миг Дориан осъзна три неща: Англичанинът беше най-опасният фехтувач, срещу когото се бе изправял в живота си. Прекъснеше ли серията, беше мъртъв. Сабята срещу неговата му бе позната. За последен път я бе видял опасана около кръста на баща си, изправен на юта на „Серафим“. Синята стомана и златните инкрустации блестяха и го заслепяваха. Грешка не можеше да има.

И тогава противникът му проговори. В гласа му едва се усещаше усилието, което влага в ударите си.

— Хайде, Абдула. Дай да ти кльцна още малко от пишката.

— Том! — искаше да извика Дориан, но смайването бе така силно, че от гърлото му не излезе и звук. Дясната ръка омекна и той отпусна оръжието.

Никой жив човек не можеше да си позволи това, след като Том Кортни го бе въвлякъл в дълга серия и смъртоносния удар дойде с бързината на мълния. Дориан успя да се извърне в последния миг, изместил удара на своя брат само с един инч и веднага усети пронизването. Острието потъна с лекота високо в дясната част на гърдите. Безчувствените му пръсти изпуснаха ятагана, а Дориан падна на колене с острието на сабята в тялото си.

— Том! — отново опита да извика той и отново не издаде звук. Том отстъпи, като измъкна сабята със смучещ звук, като на детски устни, изтървали гърда на кърмачка. Дориан падна ничком. Том го прекрачи и понечи да нанесе завършващия удар. Преди да успее, някакво малко тяло се метна между тях и прикри Дориан.

— Да пукнеш дано! — викна Том, но спря ръката си. — Бягай веднага оттука! — Момчето, което простря тяло като щит, беше още дете и тази саможертва трогна Том, дори в бяса на битката. Можеше да ги убие и двамата само с един удар, но не намери сили за него. Отстъпи крачка и се опита да изрита момчето от неподвижното тяло на арабския главатар, но човечето се бе вкопчило в него, като стрида в скала. Започна да пици жалостиво на арабски:

— Милост! В името на Аллаха, милост!

В този момент се разнесе гласът на Аболи:

— Откъм гърба ти, Клебе! — Том се извърна, вдигнал сабя да посрещне двама полуголи. За момент ги помисли за роби, освободили се по някакъв начин от веригите и хукнали срещу него, с бог знае откъде взети ятагани. И тогава забеляза, че чертите им са арабски, а не

негроидни. Господи, това изобщо не бяха роби, а арабски войници. С няколко движения уби единия и обърна другия в бяг с дълбока рана на рамото.

— Клебе, това е капан! — отново изрева Аболи и Том се огледа. Досегашните роби бяха без вериги и въоръжени до един. Контраатакуваха бързо и устремно. Войните на лоци вече се огъваха и повечето драскаха нагоре по скалите в див безпорядък.

Том видя как откъм челото на колоната към небето се издига, дълга бяла опашка дим, червена китайска ракета, очевидно сигнал за призив на подкрепления.

През червеното било на купищата взривена скала, разделила прохода на две, се прехвърляха нови и нови араби, някои в роби, а други само по препаски. Бързаха да се включат в сражението. Аболи и малкият отряд англичани вече отстъпваха многократно по численост. За броени минути, свежите сили на противника щяха да ги откъснат и надвият.

— Да бягаме, Клебе! Всичко е загубено! Да бягаме!

— Към мен! — изрева Том. — Към мен, Кентавър! — Зовеше хората си, да се съберат. Алф Уилсън и Люк Джарвис успяха да си пробият път и застанаха от двете му страни. Заедно с Аболи и останалите моряци образуваха стоманен кръг, който започна бавно да се оттегля. Стотици пъти бяха упражнявали този маньовър. След като водачът им бе ударен и изваден от битката, арабите изпаднаха в нерешителност и не проявиха особена охота да се надянат на вражеските саби. Том усети зад себе си основата на стръмната скала и викна:

— Дим да ви няма, момчета! Всеки за себе си! Последният ще хване дявола за опашката!

Задраскаха нагоре като полудели. Плувнаха в пот, псуваха и се задъхваха. Преди да стигнат върха, арабите се окопитиха и първите мускетни изстрели разкъртиха скалите наоколо. Каменни отломъци се посипаха по главите им, а рикошетите свистяха из въздуха. Един от моряците бе ударен — оловно топче намери гърба му. Той пусна скалата, изви се като дъга назад и полетя надолу.

— Нищо не можем да направим за бедния Дейви. Продължавай! — изръмжа той.

Двамата с Аболи прехвърлиха билото едновременно и излязоха от обсега на куршумите. Изчакаха да си поемат дъх и да съберат останалите около себе си.

Вадички пот се стичаха по белязаното лице на Аболи. Той погледна Том и заклати голямата си глава — не му трябаха думи, за да изрази чувствата си на глас.

— Хич не се обаждай, Аболи! Още един път доказа, че си мъдър колкото Бог, само че доста по-стар и не толкова хубав. — Том се засмя на пресекулки. — Хайде, момчета! Назад към конете!

Сара ги държеше за юздите в гъстите шубраци на клисурата. Хвърли им един поглед, докато се препъваха назад, помъкнали двама ранени и не зададе въпроси. Повечето бяха с кървящи рани и всички вир-вода от пот. Нямаше коне за всички и Том взе Сара при себе си. Люк качи единия ранен, Алф Уилсън — другия, а останалите хванаха всеки по едно стреме и цялата кавалкада се понесе на юг. Бойците на лоци отдавна се бяха изпокрили.

— Сами си навлякохме беля на главата — каза Аболи. — Сега ще пратят цяла армия подире ни.

— Дните ни във форт Провидънс свършиха — съгласи се Том, пришпорил коня си редом. — Слава Богу, „Кентавър“ няма товар. Реката е плитка, но корабът е лек и ще се измъкнем по течението, преди мюсюлманите да ни настигнат.

148.

Дориан лежеше там, където бе паднал в търбуха на прохода. Бен Абрам, старият доктор, не даде да го мръднат, преди да сложи компрес на раната и да спре кървенето със стегната превръзка.

— Сърцето и белият дроб не са засегнати — каза той сурово, — но все още е в смъртна опасност.

Направиха носилка от копия и кожена страница от шатра, а после осем войника внимателно го понесоха през касапницата на бойното поле. Ясмини вървеше редом с носилката. Забулила бе лице с края на чалмата, за да не видят сълзите ѝ.

Когато стигнаха сенките на малката горичка край вира в края на склона, слугите вече бяха изровили от бъркотията шатрата на шейха и тя се издигаше на брега. Положиха Ал Салил на постелята му и го подпряха с копринени възглавници. Бен Абрам му даде отвара от маково семе и той потъна в неспокоен унес.

— Няма да умре, нали? — попита умолително Ясмини. — Кажи ми, че няма да умре, стари татко!

— Той е млад и силен. С Божията помощ ще оживее, но ще мине време, докато се възстанови и възвърне силата на дясната си ръка.

— Няма да мръдна от постелята му, преди да оздравее!

— Знам, дете мое!

След около час отвън се разнесоха високи гласове. Яси излетя, за да прогони натрапниците, но дори в унеса си, Дориан разпозна гласовете на Башир ал Синд и Батула.

— Пусни ги да влязат! — обади се безсилно той и Яси трябваше да отстъпи.

Башир се поклони от входа с думите:

— Господарю, нека Аллах Ви помогне!

— Какво стана с противника?

— Тръгнахме веднага, щом видяхме ракетата, но закъсняхме — бяха се измъкнали.

— Колцина са убитите врагове?

— Много черни кафири и трима франки.

— Има ли между франките едър мъж с черна брада?

Башир поклати глава.

— Няма такъв. Двамина са дребни и кълощави, а третият е по-едър, но брадата му е сива.

Дориан изпита облекчение. Том се е измъкнал. И тогава, без да го питат, Батула се обади с остьр и напрегнат глас:

— Господарю, аз проследих ония фиси, които избягаха от полесражението. Имат коне и бягат бързо на юг. Но ако заповядате, ще ги догоним.

Башир се обади също така възбудено:

— Ал Салил, имам хиляда души, готови и горящи от нетърпение да заловят неверниците. Само заповядайте и, кълна се в Аллаха, жива душа няма да оставим!

— Не! — Възклицанието разкъса от болка Дориан, а Башир премигна пред решителността на отказа.

— Простете нетърпението ми, велики господарю, но нищо не разбирам! Нали в центъра на плана ни беше да изловим бандитите?

— Няма да ги преследвате! Забранявам! — Дориан събра всички сили, за да подчертава волята си.

— Не ги ли подгоним начаса, ще се измъкнат! — Башир видя, как се изпълзва звездния му миг и погледна умолително към Бен Абрам. — Може би тежката рана, не ти позволява да вземеш правилното решение, могъщи господарю.

Дориан се подпра с мъка на лакът.

— Заклевам се в името на Аллаха! Ако престъпиш заповедите ми, ще набуча главата ти на копието си, а тялото ти ще заровя в свинска кожа.

Последва продължителна тишина и накрая Башир попита тихо:

— Ще повтори ли великият господар Ал Салил тази заповед пред висшите офицери от щаба, за да свидетелстват, че не страхът е станал причина да остана безучастен, докато разбитият враг бяга?

Четиридесета висши офицери влязоха в шатрата и Дориан повтори нареддането си, след което ги отпрати. Когато Башир понечи да ги последва, Дориан го спря.

— Тук са намесени толкова дълбоки неща, че не мога да ти ги обясня, Башир. Прости ме, задето се отнасям така към теб! Искам да

знаеш, че благоволението ми не се е променило с нищо. — Башир се поклони, като докосна устни и сърце, но докато се оттегляше заднишком, лицето му остана студено и отчуждено. Отвън се разнесоха сърдитите му команди към войската, да започне изграждането на лагера.

Дориан сякаш потъна в дълбок сън. В шатрата тегнеше тишина. Ясмини избърса потта от челото му с навлажнена кърпа. След доста време той се размърда и отвори очи. Погледна първо нея, а после Бен Абрам.

— Сами ли сме? — попита той и двамата кимнаха утвърдително.

— Ела по-близо, стари татко. Трябва да ти кажа нещо. — Ясмини понечи да ги остави насаме, но той я хвана за ръката. Щом двамата се надвесиха над него, Дориан каза тихо:

— Мъжът, който ме удари, беше моят брат. Затова не позволих на Башир да го преследва.

— Възможно ли е това, Доуи? — Ясмини го гледаше с широко отворени очи.

— Да — отвърна вместо него Бен Абрам. — Аз познавам брат му и знам, че е възможно.

— Кажи ѝ ти, стари татко, моля те! За мен е много изтощително. Обясни ѝ!

Бен Абрам събра мислите си и започна с тих глас, така че никой отвън да не го чуе. Разказа на Ясмини, как Дориан е бил пленен и продаден в робство като дете, как Ал Малик го купил от пиратите и осиновил.

— Виждал съм го очи в очи, този брат на Ал Салил. Добре го опознах там, на острова, след като бе разгромил леговището на пиратите. Казва се Том. Аз бях негов пленник, но той ме освободи и ме изпрати с послание до Ал Салил. Обеща, че никога няма да престане да го търси и че един ден ще го намери и спаси.

Ясмини погледна към Дориан и той кимна.

— И защо тогава не е изпълнил клетвата си да те освободи, тоя твой верен брат? — попита тя.

Дориан изглеждаше смутен.

— Не мога да отговоря на този въпрос — призна той. — Брат ми Том не е човек, който си престъпва думата. Предполагам, че след толкова много години, се е отчаял и ме е забравил.

— Не — обади се Бен Абрам. — Има още нещо, което ти не знаеш и което не можех да ти кажа. Брат ти се върна в Занзибар, за да те търси. Принц Ал Малик не искаше да те върне. Изпрати моллата Ал Алама при брат ти. Казал му, че Ал Амхара е умрял от треска и в гробищата има плоча с твоето име.

— Това е станало, когато баща ми ме преименува на Ал Салил.
— Гласът на Дориан стана по-остър и силен, когато разбра истината.
— Нищо чудно, че брат ми е престанал да ме търси.

Мълкна и затвори очи. Ясмини помисли, че е изпаднал в несвяст, но забеляза една сълзица да се процежда през стиснатите мигли. Сърцето ѝ се сви от болка.

— Какво ще направиш, любов моя? — Тя погали огнените му коси.

— Не знам — отвърна Дориан. — Толкова е жестоко! Сякаш сабя разсича сърцето ми!

— Сега принадлежиши на исляма — обади се Бен Абрам. — Можеш ли да се върнеш към корените си?

— Ще повярва ли брат ти, че си жив, след като толкова години си бил мъртъв? — попита Ясмини.

— И ще можеш ли да го прегърнеш, след като е станал заклет враг на твоя баща Ал Малик, халифа на Оман, на твоя Бог и на твоя народ? — Бен Абрам въртеше кинжал в сърцето му.

Дориан не можеше да отговори на тези въпроси. Извърна лице към кожената стена на шатрата и потърси спасение в слабостта от раняването си. Ясмини не мръдна от ложето му, докато той изпадаше в несвяст и пак идваше на себе си, измъчван от физическа болка и от чувствата, които пълнеха сърцето му и заплашваха да го разкъсат.

149.

Армията се заседя дълги дни в лагера под склона, а нейният шейх лежеше усамотен в шатрата си.

Събраха ранените и ги настаниха в навеси под сенките на дърветата. За тях се грижеше Бен Абрам. Погребаха убитите, но не смущиха покоя на ония, които вече бяха намерили гроба си под червената грамада на каменната лавина. Ремонтираха изкривеното и повредено снаряжение и оръжие. И започнаха да чакат заповеди. Такива нямаше. Башир ал Синд кръстосващо ядосан лагера и се нахвърляше върху всеки, попаднал под погледа му. Останалите също бяха объркани. Горяха от желание да отмъстят за падналите в теснината свои другари, но не можеха да направят и крачка без заповед от Ал Салил.

Грозни слухове тръгнаха из лагера: Башир щял да се разбунтува и да поеме командването от ръцете на болния шейх, шейхът бил умрял, шейхът бил оздравял, шейхът се измъкнал тихомълком, а тях оставил на собствената им съдба.

А после се чу още по-странна приказка: втора голяма експедиционна армия под командването на принц от халифското семейство идвала насам, за да се присъедини към тях. Обединената сила щяла вече да разбие неверника в неговото леговище. Този последен слух едва бе тръгнал из лагера, когато в далечината се чу барабанен бой, така тих в началото, че го помислиха за пулса на собствените си сърца. Арабските войници се изкатериха на хълма, за да гледат и чуят по-добре зова на роговете. Пред очите им се появи блестящо войнство с група висши офицери яздещи начело.

Хората се скучиха със страхопочитание да наблюдават влизането на новодошлите в лагера. Офицерът, който водеше коортите, носеше полуброня в турски стил и кръгъл островръх шлем с подплатен подшлемник. Изправен на седлото си, този величествен воин се обърна към множеството:

— Аз съм принц Ибн ал Малик Абубакър. Мъже на Оман, верни негови войници, нося ви тъжна вест. Абд Мухамад ал Малик, мой баща и ваш халиф, почина в палата си в Оман, поразен в разцвета на дните си от меча на черния ангел.

Проточен стон се надигна от редиците, защото повечето от присъстващите се бяха сражавали под стените на Мускат, за да сложат Ал Малик на слонския трон и всички обичаха своя халиф. Паднаха на колене с викове:

— Господи, смили се над душата му!

Абубакър изчака да дадат воля на скръбта си и вдигна ръка в кожена ръкавица, за да привлече вниманието им.

— Войници на халифа, нося ви приветите на вашия нов владетел, Заин ал Дин, любим най-голям син на Ал Малик и нов халиф. Помоли ме да приема от негово име клетвата ви за вярност.

Всички коленичиха в строй с Башир ал Синд начело и положиха клетвата, като призоваха Бог да бъде свидетел. Докато свърши церемонията, слънцето се спусна към хоризонта. Тогава Абубакър ги освободи и извика Башир.

— Къде е този страхлив предател, Ал Салил? — попита той. — По нареддане на халифа, имам да свърша една неотложна работа с него.

150.

Дориан чу огласяването на бащината смърт, както лежеше в постелята си. Гласът на Абубакър ясно се чуваше през кожената стена на шатрата. Целият му живот се сриваше. Чувстваше се твърде слаб и болен, за да преодолее всички тези удари.

След това чу името на Заин ал Дин и новината за възцаряването му и разбра, че собственото му положение е много по-тежко, отколкото си мислеше. С огромно усилие на волята забрави за момент мъката по баща си, както и собствените си физически страдания, хвана Ясмини за ръка и я притегли по-близо до постелята си. Тя също бе поразена от вестта за смъртта на Ал Малик, но не колкото Дориан, защото почти не познаваше халифа. Когато я дръпна за ръката, тя бързо се окопити.

— Намираме се в огромна опасност, Яси! Сега и двамата сме изцяло във властта на Заин. Няма нужда да ти казвам какво означава това, защото Куш беше ангелче в сравнение с нашия брат.

— Как да му се измъкнем, Доуи, след като не можеш да се движиш? Какво да правим?

Каза ѝ какво да стори, за да спаси и двамата, като говореше тихо и я караше да повтаря всяка подробност.

— Бих ти дал и писмо, но не мога да пиша с тази ръка. Ще трябва да отнесеш съобщението устно, но го научи добре, защото ако събркаш нещо, няма да ти повярват.

Тя бе схватлива и въпреки напрежението, запомни всичко от първия опит, макар да произнасяше някои думи със затруднение. Нямаше време за усъвършенстване.

— Това ще свърши работа. Той ще разбере. А сега тръгвай! — заповядда той.

— Не мога да те оставя така, господарю — проплака Ясмини.

— Останеш ли, Абубакър ще те познае! В неговите лапи, няма да бъдеш от голяма полза за когото и да било от двамата.

Целуна го с нежна любов и се изправи, за да тръгне, но в тоя миг отвън се чу тежък тропот и тя се сви в един ъгъл, като покри рамене и

глава с яшмака си. Завесата се дръпна рязко и в шатрата влезе Башир ал Синд. Бен Абрам направи опит да му попречи.

— Ал Салил е тежко ранен и не бива да бъде беспокоен.

Башир го отстрани презрително с ръка.

— Генерал Абубакър, емисар на халифа! — оповести той с изпълнено със студена злоба лице. Дориан разбра, че е сменил господаря си и вече не е негов верен приятел и съюзник.

Зад гърба му се появи с ръце на кръста Абубакър.

— Така... Предателят е още жив. Това е добре. Ал Салил, който бе някога Ал Амхара, другарче в игрите от харема в Ламу. — Той се изкикоти саркастично. — Дошъл съм да те отведа при халифа, за да бъдеш обвинен в държавна измяна. Утре призори тръгваме към брега.

Бен Абрам се намеси отново:

— Благородни принце, той не може да се движи. Раните му са много тежки. Пътуването ще постави в опасност живота му.

Абубакър пристъпи към постелята и погледна Дориан.

— Рана, казваш. Откъде мога да съм сигурен, че не се преструва?

Внезапно протегна ръка и сграбчи превръзката на гърдите на ранения. Махна я с едно грубо движение. Прясната коричка остана залепнала за превръзката и когато бе откъсната, Дориан изсъска от болка. Раната започна да кърви и през гърдите на Дориан потече червена вадичка. В дъното на шатрата Ясмини изскимтя от състрадание, но никой не й обърна внимание. Абубакър се престори, че разглежда раната и съобщи заключението си:

— Не е достатъчно сериозна, за да предотврати възмездиято за едно предателство. — Сграбчи в шепа червените кичури и измъкна Дориан от постелята. — Стани прав, продажна свинъ!

Той го изправи на крака.

— Виждаш ли, докторе, колко е силен пациентът ти? Той те е заблуждавал. Нищо му няма.

— Благородни принце, той няма да издържи подобно отношение, нито пък похода до брега.

— Бен Абрам, треперлив дърт пръч, ако умре преди да стигнем брега, ще ти взема главата. Приеми го като състезание между тебе и мене! — Абубакър се усмихна и показа на всички кривите си зъби. — Ще правиш всичко възможно да го крепиш жив. Аз пък, от своя страна, ще правя всичко, за да го умъртвявам малко по малко. Да

видим, кой ще спечели. — Хвърли Дориан на постелята и си излезе.
Башир го последва.

Ясмини скочи и се втурна към Дориан. Макар лицето му да бе
изкривено от болка, той зашепна ожесточено:

— Тръгвай, жено! Не губи повече време! Намери Батула и
тръгвайте!

151.

Том и хората му стигнаха форт Провидънс за три дни здрав ход и веднага започнаха приготовления за напускане на селището. Аболи прати Фунди и трима негови хора, да докарат семейството му.

— Не мога да отплавам без тях — обясни той просто.

— Не съм и очаквал друго — отвърна Том. — Но нека побързат! Можем да бъдем сигурни, че мюсюлманите са по петите ни.

Том разпрати постове по всички подстъпи към форта, за да бъдат предупредени, когато се появят арабите. След това започнаха бързо да товарят „Кентавър“ за спускането му по течението на Лунга. Демонтираха леките деветфунтови оръдия от позициите над палисадата и ги поставиха по местата им на палубата на „Кентавър“. Нямаха слонова кост, но натовариха обратно в трюма всички търговски стоки, които бяха докарали за размяна в началото на сезона от Добра Надежда. Сара събра съкровищата си и ги качи на борда: чаршафи и прибори за хранене, паници и гърнета, медицински книги и лекарства. Каютата се напълни почти догоре. Том се опъна за клавесина.

— Ще ти купя друг — обеща той, но забеляза онова особено изражение в очите ѝ и разбра, че си губи времето. От немай-къде нареди на двама моряка да го качат внимателно и да го спуснат в трюма.

Странно, обаче от север не се показваше и следа от преследвачи. Том прати Аболи да провери, дали постовете при северните подстъпи са нащрек и по местата си. Това затащие беше необичайно. Отплатата трябваше да дойде всеки момент.

Дните си вървяха. Най-накрая Фунди се появи иззад завоя с две пироги, в които бяха Цете и Фала, двете момчета Зама и Тула, както и новите бебета. Сара прибра всички под крилото си. Том изпрати бързоходец след Аболи, за да му съобщи, че трябва да се приbere заедно с постовете, понеже всичко вече е готово за заминаване.

След два дни наблюдателят от върха на хълма извика:

— Конници откъм север!

Том се изкачи на кулата с далекоглед в ръка.

— Къде точно? — попита той и когато наблюдателят посочи с ръка, фокусира далекогледа.

Сара също се качи при него на наблюдателната площадка.

— Кои са? — попита разтревожено тя.

— Аболи с постовете. — Том засвири тихичко от облекчение и задоволство. — И пак ни помен от преследвачи. Както е тръгнало, май ще се измъкнем без бой. Не мислех, че е възможно. Не мога да разбера защо ни пуснаха. Събери цялата си сополива сган на борда! Тръгваме веднага, щом пристигне Аболи!

Тя понечи да тръгне, но ново подсвирване я спря.

— Има двама непознати с него. Араби, мили боже! Пленници, както личи. — Аболи ги е опаковал добре. Значи сам е пипнал двама съгледвачи. Е, поне ще ни кажат, къде са разположени главните им сили.

Том и Сара чакаха на борда на „Кентавър“, където Аболи доведе пленниците си.

— Какви са тия шарени риби, дето са ти паднали в мрежата, Аболи? — попита Том и заразглежда новодошлите. Ако се съди по одеждите им, бяха араби. Единият воин, при това опасен на вид, а другият — момче, красив тъмноок юноша, свит и уплашен. — Много странна двойка — заключи Том.

Момчето беше сякаш окуражено от непринудения му тон.

— Ефенди, говориш ли моя език? — попита то с приятен, melodичен глас.

— Да, момко. Говоря арабски.

— Том ли се казваш?

— Да пукнеш дано, малък хаймана! — Том се намръщи и пристъпи заплашително. — От къде знаеш това?

— Чакай, Том! — спря го Сара. — Това е момиче!

Том се взря в лицето на Ясмини и избухна в смях. Смъкна чалмата и дългите ѝ тъмни коси се разпиляха по раменете.

— Момиче е, вярно, при това много красиво. Коя си ти?

— Аз съм принцеса Ясмини и ти нося вест от Доуи.

— От кого?

— От Доуи. — Видът ѝ бе отчаян. — Доуи! Доуи! — заповтаря тя, като се мъчеше да звуци различно, но Том поклати глава в

недоумение.

— Мисля, че се опитва да каже Дори — намеси се Сара и чертите на Ясмини се отпуснаха облекчено.

— Да! Да! Доуи! Доуи! Твойт брат.

Лицето на Том погрозня от придошлата кръв.

— Дошла си да се гавриш с мен. Брат ми Дори е мъртъв от много години. Какви ги дрънкаш, малка кучко? Капан ли е това? — викна той в лицето ѝ.

Очите на Ясмини се наляха, но тя събра сили и започна да пее. Гласът беше отначало колеблив, но после укрепна и зазвуча вярно и приятно за ухото, само че тя пееше с непривичните за европейско ухо полутонове на Ориента. Мелодията бе преиначена, а думите пародираха английския език. Всички я гледаха с пълно неразбиране.

И тогава Сара ахна:

— Том, това е „Испански жени“. Опитва се да изпее „Испански жени“! — Втурна се към нея и я прегърна. — Трябва да е истина. Дориан е жив и песента е неговият знак, че именно той е пратил момичето.

— Дориан! Нима е възможно? Къде е той? — Том хвана ръката на Ясмини и силно я разтърси. — Къде е брат ми?

Изля се порой от думи. Ясмини започващо ново изречение, преди да е довършила първото, кълчеше език в бързината да изприказва всичко, като пропускаше много неща и се налагаше да започва отначало.

— Дори има нужда от помощ. — Том бе схванал основното и се извърна към Аболи. — Дориан е жив и здравата е загазил. Пратил ги е да ни вземат!

— Конете не са разседлани — спокойно отвърна Аболи. — Можем да тръгнем веднага.

Том се обърна отново към Ясмини, която продължаваше да бърбори на Сара:

— Достатъчно, момиче! — спря я той. — После ще имаш достатъчно време. Можеш ли да ни заведеш при Дори?

— Да! — отвърна тя енергично. — Ние с Батула можем да ви заведем при него.

Том се надвеси, за да целуне бързо Сара. За първи път, тя не настоя да го придружи. Том би трябвало да разбере от това необичайно

поведение, че нещо се мъти, но вниманието му бе насочено другаде и той нищо не забеляза.

— Алф Уилсън да държи всички на борда и в готовност. Когато се върнем, половин Арабия ще е по петите ни. — Дръпна юздите, изправи главата на коня и огледа останалите.

Ясмини и Батула бяха вече потеглили и преполовили първия хълм над Лунга. Люк и Аболи се бавеха в очакване Том да ги настигне. Всички бяха облечени като араби и водеха запасни коне. Том пришпори коня и докато той играеше под него, махна с ръка на Сара.

— Връщайте се живи и по-скоро! — викна тя подире му, леко притиснала с ръка корема си.

152.

Четири денонощия им бяха нужни, за да настигнат арабската колона. Сменяха конете през час, използваха всеки миг светлина, от ранни зори до краткия сумрак на африканската вечер.

Том яздеше редом с Ясмини и от приказки гърлата им пресъхнаха и се напълниха с прах. Тя му разказа всичко, което се бе случило с Дориан от срещата им в харема до арестуването му от Абубакър преди няколко дни. Този път разказът беше свързан и ясен, изпълнен с хумор и въодушевление, толкова жив, че Том ту избухваше в смях, ту бе готов да заридае. Даде му да разбере, що за мъж бе станал Дориан и Том се преизпълни с гордост. Разказа му за тяхната любов и успя да спечели привързаността и братската му обич. Очарован бе от блъсъка на красотата ѝ и от слънчевия ѝ характер.

— Значи вече си моята малка сестра — усмихна се той нежно.

— Харесва ми, ефенди. — Тя се усмихна в отговор. — Много съм щастлива!

— Аз ще ти бъда брат и трябва да ме наричаш Том.

Когато му разказа за битката в теснината и как е ранил собствения си брат, и как без малко щял да ликвидира и нея, Том беше покрусен.

— Той изобщо не откри лицето си! Откъде можех да знам?

— Той разбира това, Том, и много те обича.

— Можех да убия и двамата. Сякаш нещо извън мен задържа ръката ми.

— Божиите пътища са неведоми и не е наша работа да ги разгадаваме.

Преведе го през лабиринта на оманската дворцова политика, като посочи местата на двама им и последиците от възциаряването на Заин ал Дин за Дориан.

— И сега Абубакър го кара в Мускат, за да го изправи пред омразата и отмъщението на Заин — приключи тя, а по прашните бузи се стичаха сълзи.

Той се наклони към нея и я потупа братски по ръката.

— Ще видим, дали ще стане така, Ясмини. Не плачи!

Пресякоха широката диря на колоната и поеха по нея, докато съзряха облак прах над гората. Тогава Батула избърза напред, а останалите изостанаха в очакване на нощта. Той щеше да се включи в хлабавия строй от забулени фигури, без да събуди нечие подозрение.

Точно преди залез, Батула се появи отново.

— Слава на Аллаха, Ал Салил е жив! — бяха първите му думи. В

ушите на Том арабското име на Дориан все още звучеше непривично.

— Видях го отдалече, но не се приближих. Карадо на теглена от кон носилка.

— Как ти се видя? — попита Том.

— Може да върви по малко — отвърна Батула. — Видях Бен Абрам да го подкрепя от носилката до шатрата, в която го държат. Дясната му ръка е още в нашийна превръзка. Върви бавно и сковано като старец, но явно е по-добре от когато се разделихме.

— Слава Богу — прошепна Ясмини.

— Можеш ли да ни заведеш до шатрата му, Батула? — попита Том.

Батула кимна.

— Да, но те ще го охраняват добре.

— Окован ли е?

— Не, ефенди. Вероятно смятат, че раните му са достатъчно сигурни окови.

— Ще го измъкнем още тази нощ — реши Том.

153.

Приближиха от подветрената страна, та да не надушат конете им другите коне и да ги поздравят с цвилене. Оставиха Ясмини при животните, а сами отидоха в края на гората. Лагерът беше шумен като кошер, а въздухът над него синееше от гъстия пушек на стотици огньове. Цареше голямо оживление: коняри и роби идваха и отиваха към коневръзите, мъже изчезваха в храстите по лични дела и се връщаха отново към постелите си, готовчи разнасяха насам-натам казани с варен ориз и раздаваха вечеря. Часовите бяха малко и особени грижи за ред не се полагаха.

— Абубакър не е никакъв войник — каза с презрение Батула. — Ал Салил никога не би допуснал такава неразбория.

Том го изпрати напред, а после, един по един, с непринудена походка и скрито оръжие, в лагера влязоха и останалите. Батула се насочи към празно пространство по средата на лагера, където се издигаше самотна кожена шатра. В светлината на огъня Том видя, че храстите около нея не са изсечени, но я пазят поне трима войника. Клечаха край шатрата, с оръжие в скута.

Батула се настани под едно дърво на стотина ярда от шатрата. След малко, към него се присъединиха и останалите, наклякаха в кръг, простираха роби около себе си и заприличаха в сумрака на която и да било друга групичка войници.

Настъпи внезапно раздвижване: трима араби в пищно облекло идваха към тях, следвани от личната си охрана. Ледено острие прониза сърцето на Том при мисълта, че по някакъв начин са ги усетили, но мъжете отминаха и се отправиха към шатрата.

— Оня със синята чалма и златната верига е принц Абубакър, дето ви разправях за него — прошепна Батула. — Другите двама са Ал Синд и Бин Тати, и двамата страховити войни и верни на Абубакър хора.

Том ги видя да влизат в шатрата, в която държаха в плen Дориан. Достатъчно близо бяха, за да чуват гласовете в нея. После се разнесе

удар и вик от болка. Том понечи да скочи на крака, но ръката на Аболи го задържа. Откъм шатрата се донесоха още приказки, а след това Абубакър се приведе през изхода и спря за миг с думите:

— Дръж го жив, Бен Абрам, та да умре в по-големи мъки! — Абубакър се изсмя и поге назад, като мина толкова близо, че Том можеше да докосне края на робата му.

— Селям алайкум, велики господарю! — измърмори Том, но Абубакър дори не погледна към него и продължи към собствената си шатра.

Постепенно се възцари тишина. Гласовете малко по малко загълхваха, а хората се гушеха под завивките край огньовете, чиито пламъци се превръщаха в пепел. Том и хората му лежаха около малък огън, накладен от Батула, покриваха глави, но не спяха. Тъмнината ставаше все по-гъста. Том следеше времето по хода на звездите. То се влачеше едва-едва. Най-накрая се пресегна и докосна гърба на Аболи.

— Време е! — Той се изправи бавно и поге към шатрата на Дориан. Наблюдавал бе пазача отзад. Главата му бавно се отпускаше, за да отскочи рязко нагоре, а после пак се отпускаше.

Том тихо го приближи отзад, надвеси се и удари темето му с цевта на пистолета. Усети как се чупи тънката кост и човекът политна напред, без да гъкне. Том клекна на неговото място и в същата поза, взел мускета му в скута. Изчака една минута, за да се убеди, че всичко е спокойно. Тогава започна бавно да се примъква напред, докато стигна стената на шатрата.

Нямаше как да разбере, дали са поставили пазач и край постелята на Дориан. Навлажни устни, поге си дъх и тихично иззвири първите звуци на „Испански жени“.

Някой вътре зашава, а после се чу глас, който не си спомняше. Не беше детският глас на Дориан, какъвто го помнеше от последната им среща. Беше глас на мъж.

— Том?

— Тъй вярно, момче! Вътре чисто ли е?

— Само Бен Абрам е при мен.

Том извади джобното си ножче и стената на шатрата се разтвори под острието му. Една бледа ръка се подаде през отвора. Том я стисна здраво и Дориан го издърпа при себе си в шатрата, където се прегърнаха, коленичили гърди срещу гърди.

Том понечи да заговори, но гласът му бе задавен. Прегърна Дориан с всички сили и си пое дъх.

— Бог да ни е на помощ, Дориан Кортни! Не знам какво да кажа.

— Том! — Дориан протегна здравата си ръка и хвана кичур гъста, набита с прах коса от тила на брат си. — Толкова съм щастлив да те видя отново. — Английските думи звучаха като чужди в устата му, а сам хлипаше надвит от слабостта на тялото и силата на обзелите го чувства.

— Не прави това, Дори или и аз ще се разплача! — каза Том и се извърна, за да избърше очи с опакото на ръката си. — Хайде, да те изведем оттук, момче! Колко зле си ранен? Ще можеш ли да вървиш, ако двамата с Аболи те подкрепяме?

— Аболи? И той ли е тук? — попита Дориан с трепнал глас.

— Тук съм, Бомбу — избуча Аболи в ухoto му, — но за това ще има достатъчно време по-късно. — Вмъкнал бе убития пазач през разреза в стената на шатрата. Катурнаха го с Том върху постелята на Дориан и го завиха с неговото вълнено одеяло. Бен Абрам помагаше да си навлече робата и да скрие пламтящи коси под чалмата.

— Върви с Бога, Ал Салил! — прошепна той и се извърна към Том: — Аз съм Бен Абрам. Помниш ли ме?

— Никога няма да забравя теб и добротата ти към моя брат, стари приятелю! — Том хвана ръката му. — Бог да те благослови!

— Ти изпълни клетвата си! — каза тихо Бен Абрам. — А сега трябва да запушиш устата ми и да ме вържеш, защото иначе Абубакър ще отмъсти на мен, когато разбере, че Ал Салил е избягал.

Вързаха Бен Абрам и измъкнаха Дориан през цепката. Отвън го изправиха на крака, като го крепяха от двете страни. След това бавно поеха през заспалния лагер. Батула и Люк Джарвис вървяха като привидения отпред и заобиколиха един огън. Някакъв арабин се размърда, седна и се вторачи в тях, когато минаваха край него, но не обели и дума, отпусна се отново на земята и покри глава.

— Дръж се, Дори! — шепнеше Том в ухoto му. — Почти излязохме. — Продължиха към гората и когато се намериха между дърветата, Том понечи да въздъхне с облекчение. Точно в той миг никакъв дрезгав глас викна съвсем отблизо на арабски:

— Що за хора сте? Изправете се, в името на Бога и се представете!

Том посегна към сабята, но Дориан спря ръката му и отговори на същия език:

— Нека Аллах бъде милостив към теб, приятелю! Аз съм Мустафа от Мухайд и съм болен от дизентерия. Приятелите ме водят на скришно в храстите.

— Не си сам в мъките си, Мустафа. Мнозина боледуват от тая болест в лагера — съчувство откликна часовият. — Мир за тебе и за червата ти също!

Продължиха бавно нататък. Изведнъж в нощта изникна Батула.

— Оттук, ефенди! — прошепна той. — Конете са близо.

Чу се удар от конско копито и от тъмнината се появи Ясмини, хукнала към Дориан. Те се вкопчиха един в друг, зашепнали любовни слова, но Том нежно ги раздели и заведе Дориан при най-силния кон. Вдигнаха го с Аболи на седлото, където той се олюля несигурно. Том върза глазените му с ремък, прекаран под корема на коня, а зад гърба му качиха Ясмини.

— Здраво да го държиш, сестричке, — каза ѝ Том! — Да не вземеш да го изтървеш настани!

Възседна собствения си кон и хвана юздата на дориановия.

— Води ни у дома, Аболи! — промълви той и се обърна към заспалия лагер. — Ще спечелим само няколко часа преднина. После ще полетят след нас като рояк стършели.

154.

Извадиха душите на конете. Животните бяха изтощени от пътя на идване, през който почти нямаха възможност да си починат и да попасат, ако не се смятат кратките нощи престои. И ето че на връщане ставаше същото. През деня печеше здраво, а времето между водопоите бе дълго.

Първият кон загубиха, преди да са изминали двадесет мили. Беше конят на Дориан и Ясмини. И четирите му копита бяха наранени. Том го освободи от сбруята, като ясно си даваше сметка, че лъвове и хиени ще довършат смелото животно още тая нощ. Качиха Дориан на един от резервните коне и продължиха със същото темпо. На третия ден вече не разполагаха с резервни коне. Имаха само тези под себе си. Тъкмо се готвеха да потеглят от калната локва, край която бяха прекарали нощта, когато Аболи се обади:

— Мускетите няма да ни свършат никаква работа срещу цяла армия. Само тежат на конете.

Зарязаха пушки и барутници, торби с куршуми и всичко останало без сабите и кинжалите си. Том се извърна, за да не види никой какво прави и пъхна един пистолет в пояса под ризата си.

Беше двуцевно оръжие. От разказа на Ясмини знаеше, какво ги очаква тях двамата, ако арабите ги настигнат. Пистолетът беше за тях. По една цев за всеки.

— Господи, дай ми сили да го сторя, когато му дойде времето — помоли се безмълвно той.

Макар и освободени от багажа, този ден загубиха още два коня. Люк, Аболи и Том тичаха на смени покрай ездачите, хванати за стремето, за да поддържат темпото на кавалкадата.

Тази вечер за пръв път забелязаха арабската потеря. Тъкмо превалаха поредната хълмиста верига и когато хвърлиха поглед назад, забелязаха облак прах на три левги зад гърба си.

Тази нощ спряха само за час, след което продължиха под звездна светлина, поели към високия маяк на големия кръст в съзвездие

Кентавър. Въпреки нощния преход и обстоятелството, че конете на арабите се изтощаваха не по-малко от техните, на разсъмване установиха, че не са увеличили разстоянието между себе си и преследвачите. В бледите лъчи на ранното слънце червеният като кръв облак продължаваше да се издига на три левги от тях.

С тези нощи преходи дори Аболи бе загубил безпогрешното си чувство за ориентация и те нямаха представа, къде точно се намират в безкрайната пустош на тази гориста, накъсана земя. Тази вечер прехвърлиха още една верига хълмове с надеждата да зърнат отвъд блесналите води на Лунга, но надеждите им бяха попарени при вида на още едно потънало в зеленина възвишение. Помъкнаха се през легналата между хълмовете равнина. Конете едва ходеха, а те самите бяха на края на силите си. Дори Аболи се измъчваше в стремежа си да прикрие куцукането, предизвикано от разтегнато сухожилие. Лицето му беше сухо и потънало в прах, въпреки всичката влага, която тялото изпускаше. Дориан бе станал кожа и кости под робата си, а раната кървеше през мръсната превръзка. Ясмини бе почти рухнала от усилия да го крепи изправен на седлото. Последният кон едва пристъпяше под теглото на двамата.

Животното се строполи под самия хребет. Падна като покосено от мускет в челото. Том преряза ремъка, който държеше глезените на Дориан вързани към туловището му и го измъкна изпод него.

— На един хвърлей място сме вече, момче. Можеш ли да продължиш? — попита го той.

Дориан направи опит да се усмихне.

— Мога да вървя, колкото теб, Том. — Но когато се опита да го вдигне на крака, те се сгънаха под тежестта на тялото му и Дориан се свлече на земята.

Недалече зад тях, в долината, която току-що бяха прекосили, се издигаше червен облак прах. Отсякоха къс дебел прът и двамата с Аболи хванаха краишата му. Сложиха Дориан да седне на него, а ръцете му поставиха на раменете си. Заспускаха се с мъка по склона към равнината.

Спираха по за няколко минути през нощта, после отново качваха Дориан на пръта и тръгваха напред, докато се изтощаваха до такава степен, че рухваха за нова почивка. Цялата нощ отиде в прекосяване на

широката долина. Можеха само да се надяват, че потерята е спряла за през нощта, поради невъзможност да следи дирята им в тъмното.

Утрото ги свари върху поредния склон в края на долината. Когато погледнаха назад, арабите бяха толкова близо, че виждаха веселите слънчеви зайчета по лъскавите върхове на копията им.

— Скъсили са дистанцията наполовина — промълви задъхан Том, докато отпускаха Дориан на земята за поредна почивка. — При нашата скорост ще ни настигнат до един час.

— Остави ме тук, Том! — прошепна Дориан. — Спасете себе си!

— Ти да не си се побъркал! — викна Том. — Последния път, когато те изпуснах от поглед, изчезна за години. Няма да рискувам още един път.

Вдигнаха го и продължиха. Ясмини вървеше няколко крачки пред тях. Кожените сандали се бяха скъсали и почти паднали от краката, разранени и кървящи на местата, където мехурите се бяха спукали. Падна преди да са стигнали билото и макар да припълзя до най-близкото дърво, за да се изправи като използва дънера му за опора, силите ѝ се оказаха недостатъчни.

— Люк, ела на моето място! Батула, помогни му. — Том им подаде края на пръта, а сам се насочи към хлипащата тихичко край дървото Ясмини.

— Аз съм глупава, слаба жена — разплака се тя, когато Том се надвеси над нея.

— Така е — съгласи се той, — но твърде хубава, за да я захвърлим просто така. — Взе я на ръце и макар да бе крехка като птичка, усилието напрегна всеки мускул и сухожилие в болящия го от умора гръб. Притисна я към гърдите си и с усилие на волята направи още една крачка нагоре.

Далеч отзад се чу слаб вик и Том се извърна. Авангардът на потерята бе стигнал полите на хълма. Един вдигна кремъклийка и от дулото излетя облаче дим. След миг чуха тръсъка на изстрела, но разстоянието бе все още твърде голямо и куршумът ни се чу, ни видя.

— Почти на върха сме — викна Том, като се мъчеше да изглежда весел и безгрижен. — Само още едно мъничко усилие. — Стъпи на хребета, заслепен от потта в очите. Знаеше, че не може да направи и крачка повече. Положи Ясмини на земята и обърса очи, но погледът му си оставаше размътен, а в мозъка просветваха бели искри. Извърна

горната част на тялото си, погледна останалите и видя, че те също са свършени. Дори Аболи бе изразходвал до край неизчерпаемата си сила. Едва успя да направи последните няколко стъпки до върха.

Ето, тук ще ни е гробът, помисли си Том. Синята сабя си е у мене и няма да се дам без бой, а имам и пистолет за Дориан и Ясмини. Бръкна под ризата и напипа дръжката на оръжието.

Изведнъж усети до себе си Аболи, който го дърпаше за ръката загубил дар слово и сочещ надолу пред тях. Том помисли за миг, че е мираж, но после си даде сметка, че блясъкът в очите му идва от повърхността на Лунга, а жалкият „Кентавър“ се полюлява на въжето си край брега. Бяха толкова близо, че различаваха мънички човешки фигури на откритата палуба. Том усети как в краката му се вливат нови сили. Измъкна пистолета изпод ризата и стреля с двете цеви. По палубата се засуетиха и той видя блясък на оптическа тръба, насочена в тяхна посока. Том заръкомаха с все сила и високата фигура на Алф Уилсън отговори с махане.

Том се извърна и погледна назад. Арабският конен авангард бе стигнал средата на склона. Без да обели дума, Том грабна Ясмини и се втурна надолу към реката. Краката му сами се понесоха по наклона и той едва ги удържаше. Всяка тежка стъпка разтърсваше целия му гръбнак. Чуваше стъпките на Аболи и останалите зад себе си, но не можеше да се обърне. Трябваше да напрегне всички духовни и физически сили, за да се задържи на крака. Ясмини затвори очи от страх и обхвана силно врата му с две ръце.

Зад гърба им се разнесе вик и мускетен залп. Арабите бяха стигнали хребета. Един куршум разкъса кората и изби шепа влажни бели трески от ствола на дърво, край което минаваше Том. Не можеше да продължи с това темпо, а тежестта на Ясмини не му позволяваше да спре. Усети единния си крак да поддава и падна. Двамата с момичето се затъркаляха един през друг, докато бълснаха голям камък и останаха зашеметени край него.

Аболи мина край тях с Дориан на гръб, като подскачаше и залиташе. Батула и Люк Джарвис се стараеха да не изостават. Краката на Аболи бяха извън контрол. Не можа да спре, за да помогне, но Люк сграбчи Том за ръката и го изправи, а Батула вдигна Ясмини и направи още няколко несигурни крачки по наклона. Разнесе се конски тропот — арабите ги нападаха. Бяха насочили вече копията си и Том съзря

триумфалния израз на мургавите лица. И тогава чу Сара да вика името му:

— Том! Идваме!

Обърна се и я видя върху дорест жребец, повела в галоп два неоседлани коня зад себе си. На една дължина зад нея Алф Уилсън яздеше черна кобила от тяхното хергеле и също водеше два коня. Сара дръпна юздите до него, а Том грабна Ясмини от прегръдките на Батула и почти я хвърли върху холката на сариния жребец. Сара я хвана, за да не се катурне от другата страна на животното.

— Бягайте! — викна останал без дъх Том. — Измъкни я оттук!

Сара не отговори, а хвърли юздите на другите два коня и препусна по склона с друсащата се като чувал пред нея Ясмини.

Том оставил единия кон за Люк и Батула, а сам се метна върху другия. Бързо настигна Аболи и грабна окървавеното и измъчено тяло на Дориан от гърба му.

— Вземи кон от Алф! — викна той и отпраши по хълма след Сара. Чуваше викове на арабски и конски тропот току зад гърба си. Очакваше всеки миг да го прониже острие на копие. Не можеше да погледне назад. Цялото му внимание бе съсредоточено върху Дориан. Усети отчаян, как тялото му се изхлузва, а той не може да го задържи. И изведнъж до него се появи Аболи. Той наклони тяло от коня и бутна Дориан нагоре, та да може Том отново здраво да го прихване.

Когато стигнаха равния бряг на реката, Том и Аболи яздаха коляно до коляно доста зад Сара, взела Ясмини пред себе си. След тях идваха заедно Алф, Батула и Люк, а не много зад тях бяха арабите. Те скъсяваха дистанцията и нетърпеливо мушкаха въздуха с копия.

Стигнала реката, Сара не се поколеба нито миг. Пришпори коня напред. Той скочи от високия бряг, удари водната повърхност в огромен облак пръски и потъна. Том и Аболи ги последваха без да намалят ход, а почти връз главите им се стовариха останалите. Заплуваха редом с конете си по течението към „Кентавър“.

Арабите заковаха на самия бряг и докато животните играеха разтреперани под ездачите си, започнаха да измъкват мускети от калъфите. Първият изстрел от деветфунтово оръдие на „Кентавър“ порази групата им с шрапнел и половината се свлякоха в кървава неразбория от животни и хора. Останалите обърнаха и побягнаха назад по склона, когато втори гръм разтърси с картеч дърветата около тях.

Плувящите коне стигнаха кораба и моряците измъкнаха ездачите им от водата. Щом стъпи на палубата, Том се втурна към Сара и двамата се прегърнаха, а от косите и дрехите им струеше вода.

— В сражение струваш колкото десет мъже, хубавице моя! — После се дръпна и добави: — Дориан е тежко ранен. Ще има нужда от най-сериозна грижа. Ясмини е напълно изтощена. Погрижи се за тях, докато аз се грижа за кораба!

Отиде до руля и вдигна поглед към мачтата. Алф Уилсън бе привел всичко в пълна готовност.

— Ще ни поведете ли по течението, мастър Уилсън, ако обичате? — нареди Том и се огледа за Аболи. — Конете ще ни трябват за теглене на кораба през плитчините. Изкарай ги на отсрещния бряг. Няма да ти е трудно да се движиш успоредно с нас.

Аболи викна двамата си сина, Зама и Тула.

— Имам мъжка работа за вас. Елате с мен! — Те скочиха през борда, за да помогнат при събиране на конете.

Том усети как корабът оживява под краката му и тръгва по течението. Бреговете започнаха да се точат от двете страни. Погледна южния и видя, че Аболи и синовете му бяха събрали хергелето и го водеха в тръс покрай реката.

Обърна поглед към другия бряг, за да види как челото на главната колона превала хребета и се спуска надолу в широк поток блъскави брони, копия и мускетни цеви. Том грабна далекогледа от ръцете на Алф Уилсън и го насочи към първите редици на колоната. Различи облия шлем на Абубакър и жълтата чалма на Ал Синд до него.

— Мисля, че през целия път до морето ще си имаме почетен ескорта — каза мрачно Том. — До плитчините няма да ни създават кой знае какви главоболия.

Преди да стигнат океана, трябваше да преодолеят плитчини, където реката се разлива широко и укротява устрема си към откритата водна шир. Там пясъчните коси непрестанно меняха разположението си. При сегашното равнище на реката, над тях щеше да има твърде малко вода. Очакваше Абубакър и Ал Синд да ги следват и притесняват през целия път.

Оставаха само няколко часа до предателския разлив и Том мобилизира всички за подготовка на кораба. Той трябваше да бъде

прехвърлен през плиткото и в същото време отбраняван срещу вражески атаки, когато щеше да е най-уязвим.

Издебна един момент и се спусна в каютата, където Сара бе настанила Дориан и Ясмини. Видя с облекчение, че брат му лежи спокойно отпуснат на койката. Сара бе сменила превръзката му и с кимване даде да се разбере, че всичко е наред. Ясмини се бе съвзела достатъчно, за да й помага и хранеше Дориан със супа. Остана там само миг и пак изскочи на палубата.

Първото нещо, което видя щом излезе горе, бе дългата колона оманска кавалерия, която ги следваше по северния бряг.

— Повече от петстотин — прецени той и Алф Уилсън се съгласи.

— Достатъчно, за да ни направят някоя поразия в открит бой, капитане.

— По-добре да не оставяме нещата да стигнат дотам — отвърна Том с усмивка, в която имаше повече самоувереност, отколкото изпитваше. — Кога ще стигнем плитчините?

— При тая скорост, след два часа.

— Добре тогава, ще трябва да олекотим кораба. Да се изхвърли всичко, което не е от жизнено значение за плаването — нареди Том. После понижки глас, за да не го чуе Сара отдолу. — Може да се започне с проклетия клавесин.

Един след друг се разнасяха плясъци. Товарът политаше към водата и подскачаше в килватера на устремения към плитчините кораб. След клавесина поеха денковете с търговски стоки, по-голямата част от буретата с барут, както и всички гюлета. Том запази само толкова барут и шрапнел, колкото ще им е нужен за едночасова тежка битка.

— Излейте половината вода! Оставете само колкото да стигнем Добра Надежда при намалени дажби — извика Том. Това щеше да докара неописуеми страдания за жените и децата, но един плен в ръцете на оманците не бе за предпочитане, успокои се Том.

Докато екипажът работеше, Том не изпускаше от око кавалерията. Когато течението се засилваше в теснините, „Кентавър“ се изпълзваше от преследвачите си, но в широките места и по пладне, когато вятърът стана променлив, а платната провиснаха мързеливо, арабите наваксаха цялата спечелена преднина.

Том напълни едно кърмово оръдие с двоен заряд барут и цяла шапка шрапнел. Когато челото на колоната наближи, той стреля.

Щетите бяха нищожни, но конете заиграха и се изправиха на задни крака, а ездачите им започнаха да поддържат почтителна дистанция.

Аболи и двете момчета на южния бряг се справяха добре с конете. Хергелето им бе отпочинало и свежо, докато животните на арабите бяха изтощени от дългите преходи и не можеха да се мерят с тях.

Спуснаха се през последната теснина, като внимателно насочваха кораба по бързото течение между застрашително издадени черни скали, а после цялата бързина и мощ напуснаха течението и „Кентавър“ стигна мястото, където плитчините почти изпиваха реката, а тук-там се подаваха жълтите гърбици чакъл.

— Качете жените и децата в лодките — нареди Том. — Сега всеки фунт е от значение.

Дориан беше много слаб, за да слезе в лодка, а Ясмини остана да се грижи за него. Сара хвани руля, за да освободи още две здрави мъжки ръце за прехвърлянето. Всички пътници бяха закарани с лодките на южния бряг и оставени под опеката на Аболи. После лодките се върнаха, готови да дърпат коритото, ако заседне.

Том стоеше изправен до руля и над „Кентавър“ увисна напрегната тишина, докато корпусът му навлизаше в първата извивка и всички можеха да видят плиткото дъно през прозрачния слой зелена вода. Арабската кавалерия изглежда съзря своя шанс, защото започна бързо да приближава. Том погледна към тях, но макар сега да бяха вече в обсега на малките оръдия, той беше твърде зает с кораба и ги оставил да напредват безпрепятствено.

„Кентавър“ се промъкна с лекота през завоя и Том изпусна въздишка на облекчение, но тя се оказа преждевременна. Изведнъж корпусът се препъна, нещо рязко го дръпна, явно опрял дъното, после се разлюля и продължи нататък.

— На косъм — промълви останалият без дъх Том и се обърна към Сара: — Дръж го точно по средата на зеления канал!

Наближаваха бавно втори завой. Арабите бяха на половин мускетен изстрел и напредваха в лек галоп по равния и песъчлив северен бряг, с развети краища на чалмите и блеснали върхове на копията.

„Кентавър“ вряза кил в пясъчното дъно така внезапно и неочеквано, че хората щяха да изпаднат. Том се хвани за компасната будка, за да остане на крака. Корпусът бе затънал здравата.

— В лодките! — ревна Том и всички се втурнаха към тях. След това викна към Сара: — Дръж руля в средно положение! — После я остави сама и също скочи в едната лодка.

Кормчите хваниха предварително пригответените буксирни въжета и ги завързаха за лодките. След това гребците напрегнаха всички сили и лодките се стрелнаха пред носа на „Кентавър“, докато буксирите се изпъната като тетиви. Напънаха мищи и опитаха да извлекат корпуса от пясъчната коса.

Аболи пристигна с коня си откъм южния бряг и хвани края на дълго въже, хвърлено му от Сара. Кон и ездач заплуваха обратно и когато излязоха на брега, Аболи завърза края на въжето за подготвения конски впряг.

— Дий! — Той изплюща с камшик над гърбовете им и животните напънаха с цялата тежест на туловищата си.

„Кентавър“ зачегърта дъно по пясъка, после отново замръзна. Арабите поеха в галоп, като същевременно се разгръщаха ветрилообразно. Изравнила се с кораба, първата редица спря и вирна копия. След това навлезе в реката сред облаци пръски и се насочи право към хората в лодките.

Водата стигна коремите на животните, а после ги заля до шия. Първите коне вече плуваха, а ездачите им вдигнаха копия и наобиколиха първата лодка като стадо акули мъртъв кит.

Моряците изпразниха пистолетите си от упор, а после се изправиха, за да отблъснат нападателите с помощта на дългите весла. Лодката се люлееше много и скоро щеше да се преобръне от теглото на атакуващите.

На северния бряг следваща редица араби се подравняваше, готова за атака. По средата ѝ блестяха ризницата и островърхия шлем на Абубакър. Той размаха ятаган и поведе конницата си отначало в тръс, а после в галоп.

Сара не можеше да остави руля. Видя над носа, че лодките са обкръжени от вряща маса хора и коне. Том се бе изправил на кърмата със синята сабя в ръка и сечеше главите на арабите във водата. Някои от тях се опитваха да прережат с ятагани буксирното въже. Други

стоварваха цялата си тежест заедно с тая на коня върху борда на лодката. Тя се залюля странично и гълтна вода. Скоро щеше да се напълни.

Абубакър влезе с ескадрона си във водата и дори за Сара стана ясно, че всичко свършва. Нищо не можеше да направи. До този момент не бе забелязала, че Дориан се е качил на палубата, подкрепян от пъхнатото под мишница рамо на Ясмини. Като я използваше вместо патерица, той се довлече с мъка до най-близкото оръдие. Завъртя малко тантурестото му черно тяло, измъкна запаления фитил от сандъчето с пясък и го поднесе към подсипа.

Оръдието отскочи назад, а върху току-що стигналата водата конница се изсипа градушка олово. Хваната здраво за дървения релинг, Ясмини погледна през реката. Видя как парче олово тежко две унции попадна право в устата на Абубакър. Зъбите му се разлетяха на парченца, а оловото продължи пътя си и излезе през задната стена на черепа. Островърхият шлем бе вдигнат от главата и се запремята високо във въздуха.

Хората около него бяха свалени от седлата, а цялата редица се огъна и отстъпи. Дориан се свлече до второто оръдие и го насочи. Конниците видяха как дулото се извърта към тях и побягнаха в паника. Бръмчащият шрапнелен облак ги настигна и десетина коня паднаха. За броени секунди бойният строй се превърна в хаос. Всички видяха, как се пръска главата на генерал Абубакър, а сега и Башир ал Синд бе на земята — конят се строполи под него. Бойният дух се изпари. Конниците се пръснаха и побягнаха като луди, за да не попаднат под следващия шрапнел.

Ясмини хвани Дориан за ръка, когато той залитна и почти падна и го заведе при следващото оръдие. Откатът след неговия изстрел наклони леко „Кентавър“ и той се хълзна неохотно върху пясъка. Арабите във водата видяха, че другарите им бягат и ги оставят сами. Те също обърнаха коне към брега.

— Дърпай! Дърпай до пръсване! — викаше Том и хората отново се хванаха за веслата. „Кентавър“ пропълзя няколко инча и пак спря. Дориан даде нов изстрел и щом корпусът се разклати, Аболи подгони конете. Бавно и с неохота „Кентавър“ простиърга по дъното и се плъзна в дълбокото.

— Обратно на борда! — изрева победоносно Том. — Докарайте жените и децата!

Щом кила на лодката опря в пяська, Аболи натовари жените и всичките си деца в нея. После преряза конските хамути и плесна животните по задниците, за да ги подгони към гората. Скочи в лодката и гребците поеха след „Кентавър“. Корабът се отдалечаваше бързо по течението и трябваше здравата да се напънат, за да го догонят.

— Оттук до устието е чисто — каза Аболи, когато се изправи до него при руля. И двамата погледнаха назад към разбитата арабска войска на северния бряг. Не правеха дори опит да се прегрупират и да продължат преследването.

— Свали хората долу, мастър Уилсън и дай всекиму двойна доза ром за старанието!

Алф Уилсън докосна шапката си.

— Моля за извинение, капитане, но Вие наредихте да изхвърлим бурето през борда! Ще желаете ли да се върнем и да си го приберем?

— Тонът му беше най-сериозен, но устните потрепваха.

— Май ще се наложи хората да изчакат пристигането ни в Добра Надежда — отвърна също така сериозно Том.

155.

Застанал на кърмата, Том наблюдаваше как се отдалечават от брега и тъмната маса на африканския континент постепенно се слива с черната пелена на спускащата се нощ. Зад гърба му се чуха леки стъпки и той протегна ръка, за да постави Сара отпред, притиснал гърба ѝ към гърдите си. Прегърна я здраво и се наведе над рамото, за да я целуне по ухото. Тя потръпна, когато брадата му погали голия врат.

— Дори те вика — каза тя.

— Отивам веднага — отвърна Том, но не помръдна. След дълга пауза, Сара попита:

— Какво ще стане сега, Том?

— Не знам, девойко. Първо Добра Надежда, а след това — каквото е писано.

— Е, едно поне е сигурно. Ще имам малка изненада за теб, когато стигнем Добра Надежда.

— А! — Том бе заинтригуван. — И каква е тя?

— Ако ти кажа, няма да е изненада. — Тя хвана двете му ръце и ги притисна плътно до корема си. Трябваше му миг, за да проумее, а после нададе радостен рев.

— Бог да те благослови, Сара Кортни! Не знам какво да кажа.

Тя знаеше, че произнася тези думи, когато е на върха на щастието си.

— Ами трай си тогава, голям глупчо, и ме целуни!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.